RÜZGÂR GİBİ GEÇTİ

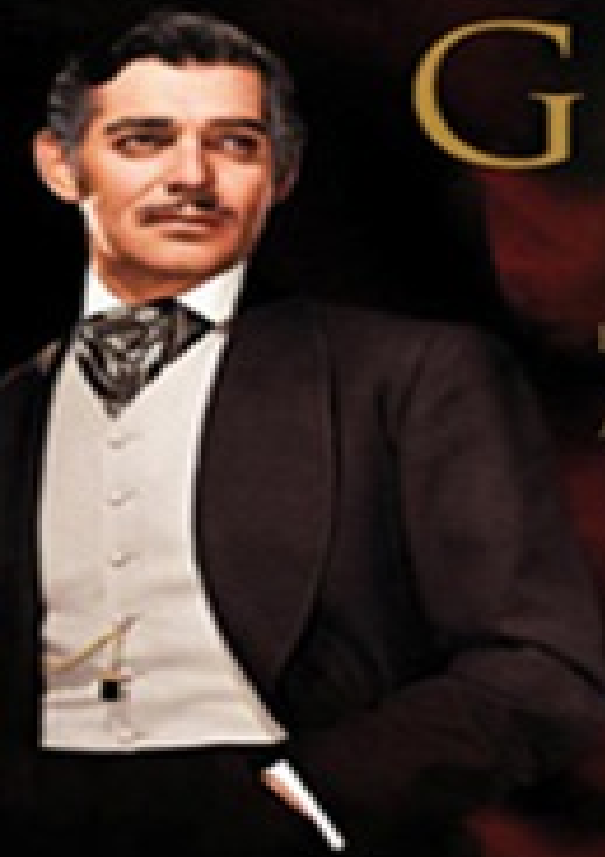

HUYSUZ VE TATLI KADIN SCARLETT O'HARA İLE AÇIK FİKİRLİ KUMARBAZ RHETT BUTLER'IN 'SIRADIŞI VE EFSANEVİ AŞK HİKAYESİ' AMERİKAN TARİHİNİN EN KANLI SAVAŞININ FONUNDA HAFIZAMIZA KAZINIYOR

ARTEMİS

MARGARET MITCHELL

MARGARET MITCHELL

Rüzgâr Gibi Geçti

I. CİLT

Scarlett O'Hara güzel değildi, ama cazibesine kapılan erkekler bunun pek farkına varmazlardı. Tıpkı Tarleton ikizleri gibi. Yüzünde, Fransız aslından bir kıyı aristokratı olan annesinin ince çizgileri ile İrlandalı babasının kaba hatları keskin bir şekilde birbirine karışmıştı. Bu, sivri çeneli, köşeli çekici bir yüzdü. Uçları hafifçe yukarı doğru çekik olan gözleri, soluk yeşil renkteydi ve simsiyah kaşları, manolya beyazlığındaki teninde keskin bir çizgi meydana getirerek yukarı doğru uzanıyorlardı. Güneyli kadınlar beyaz tene büyük değer verir ve onu kızgın Georgia güneşlerinden, şapkalar, peçeler ve eldivenlerle korumaya çalışırlardı.

1861 yılı Nisan ayının bu güneşli ikindisinde Scarlett O'Hara, babasının fidanlığının sundurması altındaki serin gölgelikte Stuart ve Brent Tarleton ile otururken hoş bir görüntü meydana getirmekteydi. Bol etekli, yeşil çiçekli basma elbisesi, babasının geçen gün Atlanta'dan getirdiği, topuksuz yeşil ayakkabılarına çok uyuyordu. Elbise üç eyalette eşi bulunmayan incecik belini ve onaltı yaş için iyice gelişmiş olan düzgün göğüslerini meydana çıkartıyordu. Ne var ki, oturduğu koltuğa yayılan bol etekliği, ince bir fileyle, bir topuz şeklinde sımsıkı arkaya toplanmış olan saçlarının düzgünlüğü ve kucağında birbiri üzerine koyduğu küçük beyaz ellerinin hareketsizliği onun asıl kişiliğini saklamayı başaramıyordu. Bu tatlı yüzdeki yeşil gözler serkeş, inatçı, hayat dolu bir ifadeye sahiptiler ve dış görünüşüyle taban tabana zıt olan iç dünyasını ele veriyorlardı. Tavırları ona annesinin şefkatli öğütleri ve dadısının sert disipliniyle benimsetilmişti; ama gözleri sadece kendisine aitti.

İki yanında oturmakta olan ikizler, iskemlelerine rahatça kurulmuş, arka taraftaki süslü aynalardan akseden güneşe bakıyor ve konuşup gülüyorlardı. Ata binmekten adaleleri şişmiş, dize kadar çizmeli bacaklarını rahatça üstüste atmışlardı.

Delikanlılar bindikleri atlar kadar atılgan ve dikbaşlıydılar. Dikbaşlı ve tehlikeli, ama onları idare etmesini bilenlere karşı son derece yumuşak ve tatlı olurlardı.

İkizler, gerçi hayatın daha kolay olduğu çiftliklerde doğmuşlar, çocukluklarından beri önlerinde el pençe divan durulmuştu, ama sundurmanın altında oturan üç gençten hiçbirinin yüzü gevşek ya da yumuşak değildi. Onlarda bütün hayatlarını açık havada geçirmiş ve kafalarını

kitaplardaki sıkıcı şeylere yormamış olan insanların dinçliği ve uyanıklığı vardı. Güney'in daha eski ve daha ağırbaşlı bölgelerinde Georgialılar'a tepeden bakılırdı, ama Kuzey Georgia'da eğitimin sağladığı inceliklerden yoksun olmak hiç de utanılacak bir şey değildi. Bir kimsenin gerekli konularda becerikli olması yeterli görülürdü. Gerekli konular ise, iyi pamuk yetiştirmek, iyi ata binmek, iyi nişan almak, güzel dans etmek, hanımlara nezaketle eşlik etmek ve bir erkek gibi içki içebilmekti.

Bu konularda da ikizlerin eşi yoktu doğrusu. Kitaplarda bulunan şeyleri öğrenmeye karşı olan kabiliyetsizlikleri de aynı derecede büyük ve olağanüstüydü. Aileleri, vilayetin bütün ailelerinden daha fazla paraya, ata ve köleye sahipti, ama oğulları bölgede yaşayan en aşağı tabakadan beyazların çoğundan daha az dil bilgisi bilirdi.

İşte bu sözünü ettiğimiz nedenden dolayı, Stuart ile Brent bu Nisan ikindisinde Tara'nın sundurması altında gevezelik etmekteydiler. Tam o sırada Georgia Üniversitesinden koyulmuşlardı. Bu, onları iki yıl içinde kovan dördüncü üniversiteydi. Ağabeyleri Tom ile Boyd da onlarla birlikte eve dönmüşlerdi; çünkü onlar da ikizlerin iyi yüz görmedikleri bir yerde kalmak istemiyorlardı. Stuart ile Brent bu son kovulma olayını tatlı bir şaka saymaktaydılar. Bir yıl önce Fayetteville Kızlar Akademisi'nden ayrılalı beri gönlünün rızasıyla bir tek kitabın kapağını açmamış olan Scarlett de onu aynı derecede eğlenceli buluyordu.

"Ne Tom'un, ne de sizin ikinizin kovulmaya aldırmadığınızı bilirim" dedi. "Ama ya Boyd? O eğitim görmeye kararlı gibi, ama siz ikiniz zavallıyı Virginia, Alabama, Güney Caroline ve şimdi de Georgia üniversitelerinden uzaklaştırdınız. Böyle giderse hiçbir zaman bitiremeyecek okulu."

Brent, ilgisiz bir sesle:

"Fayetteville'de, Yargıç Parmalee'nin bürosunda hukuk öğrenebilir," dedi. "Hem zaten bunun pek önemi yok. Dönem sona ermeden nasıl olsa eve dönmek zorunda kalacaktık."

"Niçin?"

"Savaş, şimdi! Bugün yarın savaş başlıyor. Herhalde, savaş olurken bizim

okulda kalacağımızı düşünmüyorsun değil mi?"

Scarlett:

"Savaş olmayacağını siz de biliyorsunuz," diye söylendi. "Bütün bunlar hep laf. Hem, Ashley Wilkes ile babası daha geçen hafta babama Washington'daki müşavirlerimizin... şey... Mr. Lincoln ile Konfederasyon hakkında uygun bir anlaşmaya varacağını söylediler. Zaten Yankeeler bizden öyle korkuyor ki, savaşmazlar. Savaş filan olacağı yok. Bunu duymaktan bıktım."

Stuart:

"Ama şekerim, tabii ki savaş olacak," dedi. "Yankeler bizden korkabilirler, ama General Beauregard önceki gün onlar hakkında öyle şeyler söyledi ki, savaşa girerler ya da bütün dünyanın karşısında korkak damgasını yerler. Konfederasyon'a gelince..."

Scarlett, ağzıyla sıkıldığını belli eden bir hareket yaptı. "Eğer bir kere daha savaş lafı ederseniz, içeri girip kapıyı kapatırım. Hayatımda hiçbir kelimeden, savaş kelimesinden bıktığım kadar bıkmamıştım. Babam; sabah, öğlen, akşam savaştan konuşuyor. Onu görmeye gelenlerin hepsi de, bağıra bağıra, Fort Sumter, Devlet Hakları ve Abe Lincoln'den söz ediyorlar. Öyle sıkılıyorum ki, neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracağım."

Scarlett sözlerinde samimiydi. Çünkü konu kendisi olmadıkça hiçbir konuşmanın fazla uzun sürmesine dayanamazdı. Ama konuşurken gülümsüyor, gamzesini iyice meydana çıkarıyor ve simsiyah kirpiklerini kelebek kanatları gibi durmadan kırpıştırıyordu. Delikanlılar, tam onun istediği biçimde hayrandılar ona. Canını sıktıkları için özür dilemekte gecikmediler. Genç kızın bu ilgisizliği yüzünden onu asla küçümsemiyorlardı. Aksine hayranlıkları artıyordu. Savaş kadınların değil, erkeklerin işiydi. Scarlett'in davranışını kadınlığının bir belirtisi olarak kabul ediyorlardı.

Scarlett, onları bu sıkıcı savaş konusundan uzaklaştırınca, ilgiyle delikanlıların durumuna

döndü.

"Anneniz ikinizin yine okuldan kovulduğunuzu duyunca ne dedi? Byod'u döver mi dersiniz?"

Vilayetteki herkes gibi o da ufak tefek Mrs. Tarleton'un oğullarını dövdüğüne ve gerekirse kırbaçladığına inanamıyordu.

Beatrice Tarleton, çok işi olan bir kadındı. Geniş pamuk tarlaları, yüz zenci ve sekiz çocuk yetmiyormuş gibi, eyaletin en büyük harasına da sahipti. Çabuk öfkelenen bir huyu vardı ve oğullarının sık sık başlarını belaya sokmaları karşısında müthiş öfkelenir, çiftlikte hiç kimsenin bir başkasını ya da bir atı kırbaçlamaya hakkı olmadığı halde, oğlanları ara sıra okşamanın onlara hiçbir zararı dokunmayacağını düşünürdü.

Stuart:

"Dünyada dövmez o Boyd'u," dedi. "Onu hiç dövmedi. Çünkü Boyd hem en büyüğümüzdür hem de en ufak tefek olanımız." Upuzun boyuyla böbürlendiği belli oluyordu.

"İşte bundan Boyd'u ona her şeyi anlatsın diye bıraktık ya. Ulu Tanrım, annemizin artık bizi kırbaçlamaktan vazgeçmesi gerek. Bizler on dokuz yaşımızdayız. Tom da yirmi bir yaşında. Oysa annem daha altı yaşındaymışız gibi hareket ediyor."

"Anneniz yarın Wilkes'lerin ziyafetine giderken, yeni atına binecek?"

"İstiyor, ama babam bu hayvanın çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Hem zaten kızlar bırakmazlar onu. Annemi hiç olmazsa bir ziyafete, kadın gibi, arabada götüreceklerini söylüyorlardı."

Scarlett:

"İnşallah yarın yağmur yağmaz," dedi. "Bir haftadan beri hemen hemen her gün yağmur yağıyor. Bahçede düzenlenen bir ziyafetin içerde devam etmesi kadar tatsız bir şey olamaz."

Stuart:

"Yarın hava açık ve Haziran ayı gibi sıcak olacak," dedi. "Şu gün batınıma bak. Daha kırmızı olanını görmedim. Güneşin batışına bakıp ertesi gün havanın nasıl olacağını daima anlayabilirsin."

Gerald O'Hara'nın yeni sürülmüş, uçsuz bucaksız pamuk tarlalarının ötesindeki kızıl ufka baktılar. Güneş, Flint nehrinin karşı yakasındaki dağların arkasında, kıpkırmızı bir yatak içinde yatarken, Nisan gününün sıcaklığı, yerini hafif, ama ürpertici bir serinliğe bırakıyordu.

O yıl yağmurlar her zamankinden erken yağmış, beklenmedik bir anda, karşı dağlarda ve nehir kıyısında pembe şeftali çiçekleri açıp, beyaz kızılcık çiçekleri görünmüş, ilkbahar gelivermişti. Toprağın sürülmesi hemen hemen bitmiş sayılırdı. Güneşin kanlı ihtişamı, kırmızı Georgia toprağı üstündeki taze sapan izlerini daha da koyu bir kırmızıya boyamaktaydı.

Vahşi bir kırmızılığı vardı bu bölgenin. Yağmurlardan sonra kan kırmızısı olurdu her yan. Kuraklık zamanında pembe bir toz kaplardı ortalığı. Dünyanın en iyi pamuk yetiştiren topraklarına sahipti. Güzel beyaz evler, sürülmüş sakin tarlalar ve tembel sarı nehirlerin ülkesiydi burası, ama aynı zamanda, uzlaşmazlıkların, en parlak güneşin ve en yoğun gölgenin memleketiydi. Çiftlikler ve uçsuz bucaksız pamuk tarlaları, sakin ve mutlu bir şekilde sıcak güneşe gülümserlerdi. Onların somyada, karanlık ve en sıcak günlerde bile serin olan, bakir ormanlar yükselirdi.

Sundurmanın altında oturan üç gencin kulaklarına nal sesleri, koşum takımlarının zincirlerinin şıkırtısı ve zencilerin, tiz, tasasız gülüşleri geliyordu. Hayvanlar ve zenciler tarlalardan dönüyorlardı. Evin içinden, Scarlett'in annesi Ellen O'Hara'nın, anahtar sepetini taşıyan küçük zenci kıza seslenen tatlı sesi geliyordu.

Tiz bir çocuk sesi karşılık verdi:

"Buyurun, efendim."

Sonra ileri geri gidip gelen ayak sesleri duyuldu. Ellen, mutfakta, tarladan dönen kölelere yemek vermeye hazırlanıyordu. Tara'nın uşağı Pork, akşam yemeği için sofrayı hazırlarken tek tük porselen tabakların ve gümüş çatal

bıçakların sesleri geldi.

İkizler bu son sesleri duyunca, eve gitmek üzere yola çıkmaları gerektiğini hatırladılar. Ama anneleriyle karşılaşmaktan korkuyor ve Tara'nın sundurmasında oyalanıp, Scarlett'in kendilerini yemeğe davet etmesini bekliyorlardı.

Brent:

"Bak, Scarlett," dedi. "Yarından konuşalım. Biz burada olmadığımız için bu ziyafetten ve balodan haberimiz yoktu, ama bu bol bol dans etmemizi engellemez. Bütün dansların için başkalarına söz vermedin, değil mi?"

"Ne yazık ki verdim! Sizin hepinizin birden döneceğinizi nereden bilirdim? Sizin ikinizi beklerken sarı bir şebboya dönmeyi de göze alamazdım ya."

Çocuklar kahkahalarla güldüler.

"Sen sarı bir şebboy olacaksın ha! Bak şekerim, benimle ilk valsi, Stu ile de sonuncusunu yapacak ve yemeği bizimle yiyeceksin. Geçen baloda yaptığımız gibi yine merdivende oturur Jincy Ana'ya fal baktırırız."

"Ben Jincy Ana'nın falını sevmiyorum. Biliyorsunuz ya, simsiyah saçlı ve siyah bıyıklı biriyle evleneceğimi söyledi. Oysa ben siyah saçlı erkekleri sevmem."

Brent böbürlendi:

"Kırmızı saçlıları seversin, değil mi şekerim? Haydi, şimdi bütün valsleri bizimle yapacağına ve yemeği bizimle yiyeceğine söz ver."

Stuart:

"Eğer buna söz verirsen sana bir sır söyleyeceğim," dedi.

Bu söz karşısında Scarlett, küçük bir çocuk gibi heyecanlanarak:

"Ne!" diye bağırdı.

"Dün biz Atlanta'da, buraya gelecek treni beklerken. Miss Pitty'nin arabası oradan geçiyordu. Bizi görünce durdu ve bizimle konuştu. Yarın gece, Wilkes'lerin balosunda bir nişanın ilan edileceğini söyledi."

Scarlett, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Aman biliyorum," dedi. "O sersem yeğeni Charlie Hamilton ile Honey Wilkes. Herkes yıllardan beri onların bir gün evleneceğini biliyordu. Ama Charlie buna pek isteksiz görünüyordu ya."

Brent:

"Aman ilan edilecek olan unun nişanı değil," dedi. "Ashley ile Charlie'nin kızkardeşi Melanie'nin nişanı."

Scarlett'in yüzü değişmedi, ama dudakları beyazlaştı. Tıpkı beklenmedik bir darbe yiyip de neye uğradığını şaşıran bir insan gibiydi. Stuart'a bakarken yüzü o kadar hareketsiz ve anlamsızdı ki, insan ruhundan hiç anlamayan Stuart, onun sadece şaşırdığını ve pek ilgilendiğini sandı.

"Miss Pitty bize dedi ki, bu nişanı gelecek yıla kadar ilan etmeye niyetleri yokmuş, çünkü Miss Melly'nin sağlığı pekiyi değilmiş, ama bu savaş olasılığı yüzünden her iki ailenin büyükleri de onların bir an önce evlenmelerinin doğru olacağını düşünmüşler. Bu yüzden, nişan yarın akşam yemekte ilan edilecek. Biz sırrı sana söylediğimize göre, sen de yemeği bizimle yemeğe söz vermelisin, Scarlett."

Scarlett hemen:

"Tabii yiyeceğim," dedi.

"Ya valsler?"

"Hepsini söz veriyorum."

"Ne tatlısın! Bahse girerim ki öteki çocuklar öfkeden çılgına dönecekler."

Brent:

"Dönsünler," dedi. "Biz ikimiz işlerini bitiririz onların. Bak Scarlett, sabahleyin de bizimle otur."

Scarlett, Stuard'a "Tabii otururum" dedi.

İkizler belli belirsiz bir hayret ve sevinçle birbirlerine baktılar. Kendilerini Scarlett'in en gözde kavalyeleri sayarlardı, ama daha önce gözde oluşlarının belirtilerini bu kadar açık olarak görmüş değillerdi. Genellikle genç kız onları yalvartır, ne evet, ne de hayır der, güler, eğlenir, surat asarlarsa sevinir, kızarlarsa sakinleşirdi. Bu sefer, bütün bir günü onlarla geçireceğine söz vermişti. Sabahleyin bahçede beraber olacaklar, bütün valsleri birlikte yapacaklar (dansların hepsinin vals olmasını sağlamaya çalışacaklardı) ve yemeği onunla yiyeceklerdi. Eh, bunlar üniversiteden kovulmaya değerdi.

Bir süre daha oyalandıktan sonra saatlerine bakarak isteksizce ayağa kalktılar. Delikanlılar selam verip el sıktılar ve Scarlett'e ertesi sabah erkenden Wilkesler'e gidip kendisini bekleyeceklerini söylediler. Sonra hızla ilerleyip atlarına atladılar ve iki yanında sedir ağaçlan bulunan yolda uzaklaşırken Scarlett'e seslenip şapkalarını salladılar. Jeems onları izledi.

Onları Tara'dan ayıran dönemeci döner dönmez, Stuart, bir kızılcık ağacı kümesinin dibinde atını durdurdu. Brent de aynı şeyi yaptı. Zenci çocuk da birkaç adım geride durdu. Dizginleri gevşediğini hisseden atlar boyunlarını uzatarak taze ilkbahar otlarını yemeye başladılar.

Brent'in geniş, güçlü yüzü şaşkın ve biraz da kederliydi.

"Bana bak," dedi, "Sana bizi yemeğe davet edecek gibi gelmedi mi?"

Stuart:

"Edecek sandım," dedi. "Boş yere bekleyip durdum, ama etmedi işte. Sen ne dersin bu

işe?"

"Hiçbir şey. Ama yine de davet edebilirdi. Ne de olsa bu burada ilk günümüz. Scarlett de bizi uzun zamandır görmemişti. Daha bir sürü konuşacak şeyimiz

vardı."

"Sonra, başı ağrıyormuş gibi sessizleşiverdi."

"Ben de bunu farkettim, ama o zaman aldırmadım. Ona ne oldu dersin?"

"Bilmem. Onu kızdıran bir şey söyledik mi?"

İkisi de bir an düşündüler.

"Aklıma gelen bir şey yok. Hem de Scarlett kızınca bunu herkes anlar. Bazı kızlar gibi kendini tutmaz o."

"Evet ben de onun bu huyunu severim zaten. Kızdığı zaman suratını asıp, buz gibi bir tavırla ortalıkta dolaşmaz, kızdığını söyler. Ama muhakkak ki söylediğimiz bir şey onun sesini kesti ve öyle hasta suratlı yaptı onu. Yemin ederim ki, bizi görünce sevindi ve yemeğe alıkoymaya niyetleniyordu."

"Kovulduk diye değildir, değil mi?"

"Yok canım! Aptallık etme. Ona anlattığımız zaman ne kadar güldü. Hem, Scarlett kitaplardan edinilen bilgiye bizden fazla aldırmaz."

Brent, eyerinin üstünde arkaya döndü ve zenci seyise seslendi.

"Jeems! Miss Scarlett ile konuştuklarımızı duydun mu?"

"Aman, Mr. Brent, nasıl olur da beyazların konuşmalarını dinleyerek casusluk yaptığımı düşünürsünüz?"

"Gözlerimle gördüm. Bizi dinliyordun. Söyle bakalım. Biz Scarlett'i kızdıracak bir şey söyledik mi?

Bu Jeems'i ilgilendirdi. Konuşmaları duymamış numarası yapmaktan vazgeçti ve simsiyah alnını karıştırarak düşünmeye başladı.

"Yok yok, onu kızdıracak bir şey söylediğinizi duymadım. Bana bakın, sizi gördüğüne pek sevinmişti, bir kuş gibi şakıyor ve söylediklerinize kahkahalarla gülüyordu. Ama siz Mr. Ashley ile Miss Melly Hamilton'un

evleneceğinden söz edince değişti. Üstünden atmaca geçmiş bir kuş gibi sesini kesti."

İkizler birbirlerine baktılar ve anlamadan başlarını salladılar.

Brent:

"Ama," dedi, "Belki de eski bir arkadaşı olan Ashley'in bunu başkalarına açıklamadan kendisine söylememiş olması onu kızdırmıştır. Kızlar böyle şeyleri herkesten önce duymaya pek meraklıdırlar."

"Belki, olabilir. Ama Ashley nişanın yarın ilan edileceğini ona söylemediyse ne olur yani? Bir insanın nişanlanacağını gizlemeye hakkı yok mudur? Miss Melly'nin halasından duymasaydık bizim de bir şeyden haberimiz olmayacaktı. Ashley bize söyleyecek değildi herhalde. Ama Scarlett onun günün birinde Miss Melly ile evleneceğini bilmezlik edemezdi. Biz bu işi yıllardan beri biliyorduk. Wilkesler ve Hamiltonlar daima kendi kuzenleriyle evlenirler. Herkes onun bir gün Melly ile evleneceğini biliyordu. Tıpkı Honey Wilkes'in Miss Melly'nin erkek kardeşi Charle ile evleneceğini bildikleri gibi... "

"Eh, bana ne. Ama bizi yemeğe alıkoymadığına canım sıkıldı doğrusu. Şimdi eve gidip de annemin okuldan kovuluşumuzdan söz ettiğini duymak istemiyorum."

"Belki Boyd, onu şimdiye kadar yatıştırmıştır. O küçük böceğin ne kadar mükemmel bir konuşmacı olduğunu bilirsin. Annemi her zaman yatıştırabilir o."

"Evet, bunu gayet iyi becerir, ama uzun sürer. Annemin etrafında daireler çizerek durmadan konuşur. Öyle ki, nihayet annemin aklı karmakarışık olup teslim bayrağını çeker ve sesini ilerde gireceği davalara saklamasını söyler ona. Bana kalırsa, henüz başlamaya bile fırsat bulamamıştır. Sana bir şey söyleyeyim mi, bahse girerim ki, annem halâ yeni atın heyecanı içindedir ve akşam sofraya oturup da Boyd'u görene kadar eve döndüğümüzün farkında olmayacak; yemek sona ermeden de sağa sola ateş saçan bir canavar haline gelecek. Boyd vakit bulup da ona o öğretmenin seninle bana o şekilde seslenişinden sonra hiçbirimizin üniversitede kalmasının şerefli bir şey

olmadığını söyleyene kadar saat ona gelir. Gece yarısından önce eve dönemeyiz."

İkizler somurtarak birbirlerine baktılar. Vahşi atlardan, atış talimlerinden, komşularının küçümsemelerinden hiç korkmazlardı, ama kızıl saçlı annelerinin sözlerinden ve sırtlarına indirdiği kırbaç darbelerinden ürküyorlardı.

Atlarını mahmuzladılar ve bir süre konuşmadan yollarına devam ettiler. Geçen yaza kadar Stuart, India Wilkes ile arkadaşlık ediyordu. Bundan her iki aile de memnundu. Vilayet halkı onları birbirine yakıştırıyordu. Herkes, soğukkanlı ve hislerini gizlemesini çok iyi bilen İndia Wilkes'in, Stuart'a karşı gizli bir sevgi besleyebileceğini düşünmekteydi. Hiç değilse bunun böyle olmasını temenni etmekteydiler. Stuart bu evliliğe taraftardı, ama Brent tatmin olmuyordu.

India'yı bir arkadaş olarak severdi, ama onu gösterişsiz ve utangaç buluyor ve kendini zorlamasına rağmen, Stuart'ı yalnız bırakmamak için ona aşık olamıyordu. İlk defa olarak ikizlerin ilgilendikleri şey aynı değildi. Brent kardeşinin kendisine hiç de çekici gelmeyen bir kızla ilgilenmesini bir türlü hoş karşılayamıyordu.

Sonra, geçen yaz, Jonesboro'da meşe ağaçlarının altında yapılan bir siyasi konuşma sırasında birdenbire Scarlett O'Hara'nın farkına varmışlardı. Onu çocukluklarından beri tanırlardı. İlk gördüklerinden beri yıllar geçmişti. Küçüklükte, Scarlett ata binebildiği ve erkekler kadar iyi ağaca tırmandığı için pek gözde bir oyun arkadaşıydı. Ama şimdi, hayretle görüyorlardı ki, büyümüş ve hemen hemen dünyanın en cazip genç hanımı olmuştu.

İlk defa olarak yeşil gözlerinin, ayaklarının ne kadar küçük, belinin ne kadar ince olduğunu farkettiler. Kurnazca sözleri genç kızı katılırcasına güldürüyor ve Scarlett'in kendilerine cazip bir çift saydığı düşüncesiyle delikanlılar kendilerinden geçiyorlardı.

Bu ikizlerin hayatında unutulmayacak bir gündü. Daha sonra, o günü her anışlarında, nasıl olup da daha önce Scarlett'in cazibesini farketmediklerini birbirlerine sorar dururlardı. Bu sorunun doğru cevabını henüz bulmuş değillerdi, ama gerçek Scarlett'in o gün kendini onlara farkettirmeye karar

vermiş olmasaydı. Hiçbir genç erkeğin kendisinden başka bir kadına âşık olmasına dayanamazdı ve o günkü toplantıda India Wilkes ile Stuart'ı birlikte ve başbaşa görmek onu çileden çıkartmıştı. Sadece Stuart ile de yetinmeyerek, ağını Brent için de gerdi ve güzelliği ve çekiciliğiyle iki delikanlıyı da büyüledi.

Artık ikisi de ona âşıktılar ve India Wilkes ile Brent'in isteksizce arkadaşlık etmekte olduğu Letty Munroe düşüncelerinin çok gerisinde kalmıştı. Şu anda, yine aynı kızda anlaşmış olmaktan çok memnun oldular, çünkü aralarında hiçbir zaman kıskançlık söz konusu olamazdı. Bu komşuların ilgisini çeken ve Scarlett'i sevmeyen annelerini rahatsız eden bir durumdu.

Anneleri:

"O sinsi ikinizden birini seçerse layık olduğunuz cezayı bulacaksınız" diyordu. "Bütün korkum günün birinde o yeşil gözlü, ikiyüzlü kız için birbirinize girmeniz ve kıskançlık yüzünden birbirinizi öldürmeniz. Ama belki bu da kötü bir şey olmaz."

O toplantı gününden beri Stuart India'nın yanında tedirginlik duymaktaydı. Gerçi India onun aniden değişen ilgisini belirten ne bir söz söylemiş, ne de bunu hissettiğini bakışlarıyla belli etmişti, ama Stuart kendini suçlu hissediyor ve onun yanında rahatsız oluyordu. India'ya kendisini sevdirdiğini, genç kızın onu halâ sevdiğini biliyor ve kalbinin derinliklerinde kibar bir erkek gibi hareket etmediğini hissediyordu. India'dan halâ çok hoşlanıyor, onun görgüsüne, bilgisine, kibarlığına karşı büyük bir saygı duyuyordu. Ama Allah kahretsin, Scarlett'in canlılığı, her an değişen çekiciliği yanında öyle solgun, öyle monoton, öyle sıkıcı kalıyordu ki, India ile arkadaşlık eden bir insan nerede durduğunu daima bilirdi. Scarlett ile dostluk edenin ise bu konuda en küçük bir fikri olamazdı.

"Cade Calvert'in evinde yemek yiyelim. Onu dinlemek hoşuma gider. Hem de böylece annem yatana kadar saklanacak bir yer bulmuş oluruz."

Brent sevgi dolu bir takdirle: "Annem iyidir." dedi. "Daima doğru olanı yapacağı ve başkalarının önünde seni utandırmayacağına güvenebilirsin."

Stuart, kederli bir sesle:

"Evet, ama" dedi, "Bu akşam eve döndüğümüzde babamla kızların önünde bizi utandıracak şekilde konuşacak gibi geliyor bana. Bana bak Brent, herhalde artık bizi Avrupa'ya göndermez. Bize, eğer bir okuldan daha kovulursak, dünya turuna çıkmamıza izin vermeyeceğini söylememiş miydi?"

"Cehennemin dibine! Buna aldırdığımız var mı sanki! Avrupa'da görülecek ne var? Bahse girerim ki o yabancılar bize burada, Georgia'da olmayan bir şey gösteremezler. Muhakkak ki kızları bu kadar güzel değildir. Atları da bu kadar hızlı koşamaz. Eminim ki, babamın viskileri gibi içki de yoktur oralardı."

"Ashley Wilkes dedi ki manzara ve müzik pek güzelmiş. Ashley Avrupa'yı sevmiş. Hep oralardan bahsediyor."

"Bilirsin Wilkesler'in nasıl insanlar olduklarını. Onlar kitaplara,, müziğe ve manzaraya pek düşkündürler. Garip bir düşkünlük. Annem dedelerinin Virginialı oluşuna yoruyor. Virginialılar'ın bu gibi şeylere pek önem verdiklerini söylüyor."

"Aman onların olsun beğendikleri. Bana binmek için iyi bir at, içmek için lezzetli bir içki, beraber gezmek için hoş bir kız, eğlenmek için de kötü bir kız ver, Avrupa'yı onlara bırak... Turu kaçırdık diye ne üzüleceğiz! Şu savaş arifesinde Avrupa'da olsaydık ne olacaktı? Hemen vatana dönemezdik. Avrupa'ya gideceğime savaşa gitmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle... her zaman için... Bana bak, Brent! Yemeğe gidebileceğimiz bir yer var. Haydi bataklığı geçip. Able Wynder'in evine gidelim ve ona dördümüzün de tekrar eve döndüğümüzü ve talime hazır olduğumuzu söyleyelim." Brent heyecanlar:

"İşte güzel bir fikir!" diye bağırdı. "Hem de birliğin haberlerini ondan öğrenebiliriz. Bize, üniformaları ne renk yapmaya karar verdiklerini de söyler."

"Eğer tuhaf askeri üniformasında karar kıldılarsa yandık. Allah beni kahretsin askere gidersem. O düşük kırmızı pantolonun içinde kendimi bir kız gibi hissederim. Kırmızı pazen kadın donundan farkı yok."

Süvari birliği, üç ay önce Georgia birlikten ayrıldığı gün kurulmuştu. O zamandan beri de askerler savaş istemekteydiler. Üniformanın şekli henüz kararlaştırılmamıştı. Ama bu, bu konudaki tekliflerin yetersizliğinden değildi. Bu konuda herkesin kendine göre bir fikri vardı ve kimse başkasının fikrini kabul etmek istemiyordu. Birliğin adı üstünde de tartışmalar yapılıyordu. Tıpkı üniformaların şekli ve rengi konusunda olduğu gibi bu konuda da çeşitli fikir ve teklifler vardı. Taraftarları bol olan isimler arasında, "Clayton'un Vahşi Kedileri", "Ateş Yiyenler",

"Kuzey Georgia Hüsranları", "Zuhaf Askerleri", "Kara Tüfekleri" (oysa birlik tüfekle değil, tabanca, av bıçağı ve süvari kılıcıyla donatılacaktı), "Clayton Kurşunileri", "Kan ve Gürleyenler", "İşe Yarayanlar" vardı. Bu meseleler halledilene kadar, herkes bu yeni kurumdan "Birlik" diye bahsediyordu. Sonunda, pek gürültülü bir isim bulunmuştu, ama yine de sonuna kadar onlardan birlik diye söz edildi.

Subaylar, birlik mensupları tarafından seçiliyordu. Çünkü, Meksika ve Kızıl derili savaşlarında bulunmuş olan birkaç eski asker, eski bir askerin yönetimini, ancak onu sevdiği ve saydığı takdirde kabul eder; yoksa baş kaldırırdı. Tarletonlar'ın dört oğluyla, Fontaineler'in üç oğlunu herkes severdi, ama onları seçmek istememişlerdi. Çünkü Tarletonlar çabuk heyecanlanır ve muziplikten hoşlanırlardı. Fontaineler'e gelince, onlar da pek çabuk öfkelenen, sinirli insanlardı. Ashley Wilkes Yüzbaşı seçilmişti, çünkü vilayette onun kadar iyi atan binen yoktu ve sakin kafasının, düzeni daima koruyacağına güveniyorlardı, Raiford Valvert üsteğmen seçilmişti, çünkü herkes onu severdi. Bir bataklık avcısının oğlu ve küçük bir çiftlik sahibi olan Able Wynder de teğmen seçilmişti.

Able; zeki, ağırbaşlı, okuması-yazması olmayan, iyi kalpli bir çocuktu. Ötekilerden biraz büyüktü. Kadınlara karşı onlar kadar hatta daha nazik davranırdı. Able birliğin en iyi nişancısıydı. Yetmiş beş yarda uzaktan bir sincabın gözünü çıkarabilirdi. Hem de, açık havada nasıl su bulunacağını, nasıl hayvan avlanacağını gayet iyi bilirdi.

Başlangıçta birliğe yalnız çiftçilerin çocukları alınmıştı. Herkes kendi üniformasını, atını, silahlarını ve kölesini temin ediyordu. Ama Clayton gibi yeni kurulmuş bir vilayette zengin çiftçiler pek azdı. Bu yüzden kuvvetli bir birlik kurulabilsin diye küçük çiftlik sahiplerinin, ormanlarda yaşayan

avcıların, bataklık avcılarının ve aşağı tabakadan beyazların, hatta bazı kendi sınıfları içinde ileri gelen fakir beyazların oğullarının arasında da asker toplamak zorunda kalmışlardı.

Bu sonuncular da, zengin komşuları gibi savaş olduğu takdirde Yankeeler'le savaşmaya pek hevesliydiler, ama pek nazik bir konu olan para meselesi kendini göstermekte gecikmedi. Küçük çiftlik sahiplerinin pek azının atları vardı. Fakir beyazlara gelince, bunlar bir katıra sahip oldukları zaman kendilerini hali vakti yerinde sayıyorlardı. Avcıların ise ne atı ne de öküzü vardı. Bu kimseler bugün kazanıp bugün yer, bütün yıl boyunca beş dolan nadiren bir arada görürlerdi. At ve üniforma temin etmeleri ihtimali yoktu. Ama zenginler kadar onlar da mağrurdular ve ve zengin komşularından hiçbir yardım kabul etmeleri söz konusu değildi. Bu yüzden, hiç kimsenin hislerini rencide etmemek ve Birliğe yeterli güç sağlamak için Scarlett'in babası, John Wilkes, Buck Munroe, Jim Tarleton. Huge Calvert, sözün kısası, Angus Macintosh hariç, vilayet ihtiyacını karşılamak üzere para yardımında bulunmuşlardı. Herkes kendi oğlundan başka birkaç kişinin daha atını ve donatımı ile üniformasını temin edecekti, ama bu öyle bir şekilde düzenlenecekti ki, Birliğin zengin olmayan erlerinin de gururları kırılmayacaktı.

Bir haftada iki kere talim için Jonesboro'da toplanıyor ve savaşın başlamasına dua ediyorlardı. Hiç kimseye ateş etmeyi öğretmeye gerek yoktu. Güneyliler'in çoğu elinde silahla doğardı ve avcılıkla geçen hayatları hepsini örnek birer nişancı haline getirirdi.

Her toplantıya çiftçilerin evlerinden ve bataklıktaki kulübelerden çeşit çeşit ateşli silahlar geliyordu. Güney dağları ilk aşıldığında kullanılmış uzun silahlar, Georgia yeni kurulduğu sırada birçok Kızılderilinin hayatına mal olmuş, ağızdan dolma tüfekler, 1812'de Kızılderili ve Meksika savaşlarında kullanılmış tabancalar, gümüş geçirilmiş düello tabancaları, cep tabancaları, iki namlulu av tüfekleri ve yepyeni, güzel İngiliz tüfekleri vardı bunlar arasında.

Talim her zaman Jonesboro'nun salonlarında sona ererdi ve karanlık basana kadar o kadar çok kavga çıkardı ki, subaylar onları yatıştırmakta güçlük çekerlerdi. Anlaşılan gençlerin Yankeeler'e karşı ayaklanmış olan hisleri birbirlerine karşı ortaya çıkıyordu. İşte bu kavgalardan birinde Stuart Tarleton

Cade Calvert'i, Tony Fontaine'de Brent'i vurmuştu. İkizler, o sırada Virginia Üniversitesi'nden kovulup eve dönmüşlerdi. Yeni kurulmuş olan Birliğe heyecanla katıldılar. Ama bu kavga ve yaralama olayından sonra, anneleri onları hemen devlet üniversitesine göndermiş ve orada kalmaları için talimat vermişti. İkizler devlet üniversitesinde bulundukları sırada, bu talimlerin heyecanını acı bir şekilde aramışlardı. Arkadaşlarıyla birlikte at üstünde silah atıp bağrışamadıktan sonra eğitim ne işe yarardı!

Brent:

"Eh, haydi karşı tarafa, Able'ın evine gidelim, dedi. 'Mr. O'Hara'nın nehir yatağından ve Fontaineler'in otlağından geçip hemen oraya varabiliriz."

İkizler Scarlett'i sundurmanın altında ayakta bıraktılar. Nal seslerinin son yankılan da kaybolduktan sonra, genç kız bir uyurgezer gibi koltuğuna döndü. Yüzü şişmiş gibiydi. Sertti. Sırrını ikizlerden saklayabilmek için gülümsemeye çalışırken, avurtlarını öyle bir ısırmıştı ki, şimdi ağzı dehşetli acıyordu. Yorgun ve sıkıntılı bir tavırla, bir ayağını altına alarak koltuğa oturdu. Sıkıntıdan kalbi sıkışıyordu. Onu, göğsünde büyümüş hissediyordu. Her zamanki gibi düzenli atıyordu. Elleri soğuktu ve kendini büyük bir felakete uğramış hissediyordu. Yüzünde, daima istediğini elde etmeye alışık olup da ilk kez hayatın hoş olmayan yanlarıyla karşılaşmış bir çocuğun kederli ve ümitsiz ifadesi vardı.

Ashley, Melanie Hamilton ile evlenecekti.

Doğru olamazdı bu! İkizler mutlaka yanılıyorlardı. Yine o bilinen şakalarından birini yapıyorlardı. Ashley ona aşık olamazdı, hayır olamazdı. Hiç kimse, Melanie gibi, ufak tefek, fareye benzeyen birine aşık olamazdı. Scarlett, küçümseyerek Melanie'nin, ince, çocuksu yüzünü, ciddi, yürek biçimi yüzünü hatırladı. Bu kızda, adeta pısırıklığa varan bir şey vardı. Ashley'in aylardan beri onu görmediğini biliyordu. Geçen yıl Oniki Meşeler'de verdiği partiden beri iki kereden fazla Atlanta'ya gelmiş değildi. Hayır, Ashley Melanie'ye âşık olamazdı, çünkü -ah, Scarlett'in yanılmış olmasına olanak yoktu- çünkü, Ashley kendisine âşıktı. Onun sevdiği biricik kadın Scarlett'di ve genç kız bunu biliyordu.

Scarlett, dadısının döşemeleri sarsarak salonda yürüdüğünü duydu ve altına

almış olduğu ayağını aşağı indirerek, yüzüne her zamanki yumuşak ifadeyi vermeye çalıştı. Herhangi bir aksiliği dadısına belli etmek Scarlett'in asla isine gelmezdi. O, O'Haralar'ın bedenlerinin de ruhlarının da kendisine ait olduğunu düşünür ve onların sırlarını kendi sırları olarak kabul ederdi. Kendisinden en küçük bir şeyin gizlendiğini hissetmesi bir tazı gibi hırçınlaşması için yeterli bir sebepti. Scarlett'in tecrübelerine dayanarak, çok iyi biliyordu ki dadasının merakını hemen tatmin etmeyecek olursa, o her şeyi annesine anlatır, o zaman da Scarlett ya sırrını itiraf etmek ya da uygun bir yalan düşünmek zorunda kalırdı.

Scarlett'in dadısı sahanlık kapısında göründü. İri yarı ihtiyar kadın, bir fil gibi küçük ve zeki gözlere sahipti. Pırıl pırıl yanan simsiyah bir teni vardı. Tam bir Afrikalı'ydı ve kanının son damlasına kadar O'Haralar'a sadıktı. Ellen'in hayatının dayanma noktası, üç çocuğunun dadısı olan ve Scarlett ile kız kardeşlerinin dehşetli korktuğu bu zenci kadın evin diğer hizmetçi ve uşaklarına dehşet saçardı. Gerçi karaderiliydi, ama ahlak prensipleri ve gurura sahiplerinin ki kadar, hatta daha da yüksekti. Ellen'in annesi olan Solange Robillard'ın yatak odasında büyümüştü. Bu ince yapılı, soğuk, kalkık burunlu Fransız kadını terbiye ve görgüye aykırı davrandıklarında ne çocuklarına ne de hizmetçilerine ceza vermekten kaçınırdı. O Ellen'in dadısı olmuş ve Ellen evlendiği zaman, Savan onunla birlikte, Savannah'dan buraya gelmişti. Scarlett'e karşı duyduğu sevgi sonsuz olduğu ve onunla son derece övündüğü için, genç kız üzerindeki baskısı da o derece şiddetliydi.

"Genç beyler gittiler mi? Niçin onları yemeğe alıkoymadınız, Miss Scarlett? Poke'a masaya iki tabak daha koymasını söylemiştim bile. Görgünüz nerede?"

"Ah, onların savaştan konuşmaları beni öylesine bıktırdı ki, bütün yemek boyunca da aynı şeyleri dinlemeye dayanamayacağımı düşündüm. Üstelik babam da onlara katılacak ve Mr. Lincoln hakkında avaz avaz bağırarak konuşmaya başlayacaktı."

"Miss Ellen ile benim bunca emeklerimden sonra, daha terbiyeli bir hanım olacağınızı ümit ederdim. Hem, ne diye burada şalınız olmadan oturuyorsunuz? Akşam rüzgârı sizi üşütür. Haydi haydi, bana kolay kolay üşümediğiniz masalını okumaya kalkmayın! İçeri girin, Miss Scarlett."

"Hayır, burada kalıp güneşin batışını seyretmek istiyorum. Öyle güzel ki! Haydi, koş da şalımı getir. Ne olur, dadıcığım, babam gelene kadar burada oturayım."

Dadısı şüpheci bir sesle:

"Sesiniz nezleli gibi çıkıyor," dedi.

Scarlett'in sabrı tükeniyordu.

"Hayır, nezle değilim," diye direndi. "Sen bana şalımı getir."

Dadısı yumuşak adımlarla içeri girdi ve Scarlett onun yukarı katın hizmetçisine seslendiğini duydu.

"Rosa! Miss Scarlett'in şalını atsana bana."

Scarlett merdivenlerin gıcırdadığını duyunca yavaşça ayağa kalktı. Dadısı geri döndüğü zaman, ikizleri yemeğe alıkoymamakla ne büyük bir saygısızlık yaptığı konusunda bir nutuk çekecekti mutlaka. Oysa Scarlett kalbi acı içinde kırılırken böyle şeyler dinlemek niyetinde değildi. O gün öğleden sonra babası Oniki Meşeler'e, yani Wilkesler'in çiftliğine gitmişti atla. Uşakları Pork'un karısı Dilcey'i satın almak için teklifte bulunacaktı. Dilcey, Wilkesler'in kâhyası ve çiftliklerinin ebesiydi. Pork, gece gündüz efendisine karısını satın alması için yalvarmaktaydı. Böylece aynı çiftlikte yaşayabileceklerdi. Artık direnci iyice zayıflamış olan Gerald, o gün öğleden sonra, bu konuda Wilkesler'le görüşmek üzere Oniki Meşelere gitmişti.

Gerald'ın dönüş vakti gelmişti ve Scarlett onu yalnız olarak görmek istiyorsa karşılamak üzere yola doğru yürümekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Dadısının onu üst kat pencerelerinden seyredip etmediğini anlayabilmek için omuzunun üstünden yukarı bakarak ön basamakları yavaşça indi. Uçuşan perdeler arasında, bembeyaz bir türbanla çevrelenmiş, geniş ve simsiyah bir yüzün tenkit eder bir şekilde kendisine baktığını göremeyince yeşil çiçekli eteklerini havalandırarak cesaretle yola doğru atıldı. Küçük, ipek kurdeleli ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Scarlett kıpkırmızı bir yüzle nefes nefese, bir ağaç kütüğünün üstüne oturup

babasını beklemeye başladı.

Sabah yağmurundan sonra kan kırmızısı rengini almış olan dönemeçli yola bakıyordu. Düşüncelerinde bu yolu izliyor, çamurlu ve sığ Flint nehrine inip bataklık yatağından geçtikten sonra, yine bayırı tırmanacak Ashley'in oturduğu Oniki Meşeler'e varıyordu. Şimdi yolun onun için bütün anlamı buydu. Ashley'e ve küçük tepeyi bir Yunan tapınağı gibi taçlandıran sütunlu güzel beyaz eve giden yol!..

"Ashley, ah Ashley!" diye düşündü.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Tarleton ikizlerinin ona anlattıkları dedikodunun uyandırdığı soğuk şaşkınlık ve üzüntü şimdi yerini iki yıldan beri Ashley'e karşı duyduğu aşkın yoğunlaşarak yeniden ön plana çıkmasına bırakmıştı.

Yeni büyümeye başladığı yıllarda hiçbir zaman Ashley'i pek çekici bulmamış olmasına şimdi şaşıyordu. Çocukluğunda Ashley'in gelip gittiğini görür, ama onun hakkında hiçbir şey düşünmezdi. Ama Ashley iki yıl önce, Avrupa'ya yaptığı üç yıllık büyük seyahatten sonra, onlara bir nezaket ziyareti yaptığı günden beri onu sevmekteydi. İşte her şey bu kadar basitti.

O gün Scarlett sundurmanın altında otururken, Ashley bahçeye girmişti. Gri bir elbise vardı üstünde. Siyah boyun bağı kırmalı beyaz gömleğinin şıklığını tamamlıyordu. Scarlett şu anda bile onun elbisesinin ve şapkasının en küçük ayrıntılarını hatırlayabiliyordu. Ayakkabıları pırıl pırıldı. Boyun bağı iğnesinin üstünde bir medusa başı vardı ve elinde geniş kenarlı bir Panama şapkası bulunuyordu. Ashley atından ince dizginlerini seyisine vermiş ve Scarlett'in önünde durup gülümseyerek ona bakmıştı. Sarı saçları güneşin ışınlarının vurmasıyla öyle bir parlıyordu ki, gümüşten bir şapkayı andırıyordu.

Ona:

"Demek büyüdün, Scarlett!" demişti.

Sonra hafifçe merdivenlerden yukarı çıkmış ve onu öpmüştü. Ya sesi!

Scarlett o anda kalbinin nasıl çarptığını asla unutamayacaktı. Müzik gibi gelmişti ona bu kalp atışları. Sanki daha önce hiç çarpmamıştı kalbi.

Scarlett o ilk anda Ashley'i arzulamıştı. Bu onun yemek için yiyecek, binmek için at ve üzerinde yatmak için yumuşak bir yatak istemesi kadar doğal bir şeydi.

Ondan sonra iki yıl birlikte gezmişlerdi. Balolara, balık avlarına, pikniklere gidiyorlardı. Ashley hiçbir zaman onu Tarleton ikizleri kadar sık, Cade Calvert ya da Fontaineler'in oğulları gibi ısrarla aramamıştı, ama hiç bir hafta geçmezdi ki Ashley Tara'ya gelmesin.

Gerçi ona hiçbir zaman aşktan bahsetmiş değildi ve Scarlett onun gözlerinde asla, başka erkeklerde görmeye alışık olduğu o malûm pırıltıyı görmemişti, ama yine de... yine de Ashley'in kendisini sevdiğini biliyordu. Bu konuda yanılması mümkün değildi. Ama zaman zaman, Ashley ona üzüntüyle karışık özlemle bakardı. İşte bu bakış Scarlett'i daima kuşkulandırır ve şaşırtırdı. Onun kendisini sevdiğini biliyordu. Niçin Ashley ona bunu söylemiyordu? Anlayamaz diye mi? Ama onun hakkında, anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki...

Ashley daima saygılı, ama ne yazık ki ona hep uzaktı. Hiç kimse onun ne düşündüğünü bilemezdi. Özellikle Scarlett bunu hiçbir zaman bilemeyeceğinden emindi. Herkesin aklına geleni hemen söylediği bir çevrede Ashley'in bu suskunluğu beklenmedik bir şeydi. Başka özellikleri bakımından, vilayetin diğer gençleriyle hemen hemen aynı olduğu söylenebilirdi. Avcılık, kumar, dans ve siyaset gibi bölgenin yaygın zevklerine o da düşkündü. Ata binmeye gelince, bunda hiç kimse onunla boy ölçüşemezdi. Ama onun başkalarından farklı oluşu, bu faaliyetlerin hayatının biricik amacı olmayışından ileri geliyordu. Kitaplara ve müziğe olan düşkünlüğü, şiir yazdığı göz önünde tutulacak olursa, onun öteki gençlere hiç benzemediği söylenebilirdi. İnsanlara ve hayata tepeden bakar, onlara karşı, sevgi, nefret, heyecan, üzüntü gibi duyguları fazla duymaz, kendi dünyasında kitapları ve müzikle mutlu olurdu.

Ashley, son derece yakışıklı bir sarışındı. Çok kibardı, ama Scarlett'i Avrupa, kitaplar ve müzik hakkındaki bitmez tükenmez konuşmalarıyla çok sıkıyordu. Buna rağmen, Scarlett'i hiç ilgilendirmeyen şeylerden konuşmasına rağmen

neden bu kadar çekiciydi? Ashley ile loş balkonda oturduktan sonra Scarlett nice geceleri uykusuz geçirmiş, bir yandan bir yana dönüp onu düşünmüş ve nihayet, bir daha buluşmalarına Ashley'in kendisine aşkını ilan edeceğine inanarak teselli bulmuştu. Ama bir dahaki buluşma da gelip geçiyor ve sonuç değişmiyordu. Sadece Scarlett'in kalbindeki ateş artıyor ve heyecanı çoğalıyordu.

Ashley'in esrarı, Scarlett'i ne kilidi ne de anahtarı olmayan bir kapı gibi heyecanlandırıyordu. Onun anlayamadığı yanları Ashley'i daha fazla sevmesine sebep oluyor ve delikanlının sessiz ve soğuk bir tarzda onunla gezip dolaşması Scarlett'in Ashley'e sahip olmak konusundaki kararlılığını pekiştiriyordu. Yenilgiyi tanımayacak kadar şımarık ve çok genç olduğu için Ashley'in er geç kendisine evlenme teklif edeceğinden kuşkusu yoktu. Ve şimdi, bir yıldırım gibi, bu korkunç haber gelmişti. Ashley Melanie ile evlenecek! Bu doğru olamazdı!

Daha geçen hafta, güneş batarken, birlikte atla Fairhift'den dönüyorlardı. Ashley:

"Scarlett, sana önemli bir şey söylemem gerek, ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," demişti.

Scarlett beklediği mutlu anın geldiğini sanmış, kalbi sevinç içinde çılgınca çarparken başını önüne eğmişti.

O zaman Ashley:

"Şimdi olmaz" demişti. "Evet, geldik sayılır. Ah Scarlett, ben korkağın biriyim!"

Sonra atını mahmuzlayarak Tara'ya giden bayıra sürmüştü.

Sessiz ve dönemeçli yolda halâ Gerald'in izi yoktu. Eğer daha fazla beklemek zorunda kalırsa, mutlaka dadısı onu aramaya çıkar ve bulup eve sokardı. Ama gözlerini evin karanlık yoluna çevirdiği anda, kulağına, yamacın eteğinden nal sesleri geldi ve atlarla ineklerin korku içinde kaçıştıklarını gördü. Gerald O'Hara, yokuş yukarı, son hızla evine dönmekteydi.

Scarlett, kalbini dolduran endişelere rağmen, mükemmel bir binici olan babasına gururla

baktı.

"Birkaç kadeh içtikten sonra niye hep çitlerden atlamak ister bilmem," diye geçirdi aklından. "Hem de geçen sene tam burada düşüp dizini kırmıştı. Ona rağmen yine aynı şeyi yapıyor. İnsan onun akıllanacağını sanır böyle bir şeyden sonra. Üstelik anneme, bir daha çitlerden atlamayacağına dair yemin edip söz vermişti.

Scarlett babasından hiç korkmaz ve onu kız kardeşlerinden yakın sayardı kendine. Çünkü çitlerden atlayıp bunu karısından gizlemek Gerald'a çocuksu bir gurur verirdi ve Scarlett dadısını atlatınca nasıl sevinirse, babası da aynı memnuniyeti duyardı. Babasını seyretmek için yerinden kalktı.

Koca at çite yaklaştı, şöyle bir toparlandı ve bir kuş gibi adeta uçarak aştı onu. Gerald heyecanla haykırdı ve kırbacını havada salladı; bembeyaz bukleleri başının etrafında uçuşuyordu. Ağaçların gölgesi arasında kızını görmedi ve atının boynunu takdirle okşayarak ilerlemeye devam etti.

Sonra, aceleyle saçlarını, gömleğini ve iyice yana kaymış olan boyunbağını düzeltmeye başladı. Scarlett biliyordu ki, babası bunları, karısıyla karşılaştığı zaman bir komşuyu ziyaretten dönen kibar bir bey gibi görünmek için yapıyordu. Ve yine farkındaydı ki babası bu hareketleriyle onu, asıl amacını açıklamadan istediği konuşmaya başlamak fırsatını vermiş oluyordu.

Yüksek sesle güldü. Arzu etmiş olduğu gibi, Gerald bu sesi duyunca irkildi. Sonra kızını gördü. Al yanaklı yüzünde yenilmiş ve üzüntülü bir ifade belirdi.

"Vay, küçük hanım," dedi. "Demek, geçen hafta kız kardeşin Suellen'in yaptığı gibi burada beni gözlüyordun. Annene şikâyet edecek misin beni?"

Gerald'ın boğuk bas sesinde bir öfke ve kızına karşı bir yaltaklanma vardı. Scarlett, şakacı bir tavırla dilini şaklattı ve babasının boyunbağını düzeltmek için uzandı. Babasının nefesinde ağır bir viski kokusuyla karışık güzel bir nane kokusu vardı. Bunun yanısıra, çiğneme tütünü, iyi yağlanmış deri ve at kokusu da Gerald'ın ayrılmaz parçaları gibiydi. Scarlett, içgüdüsel olarak bu

kokuları babasıyla birlikte düşünür ve onları başka erkeklerde hissetmekten de hoşlanırdı.

Babasının görünüşünün gerektiği gibi olup olmadığını anlayabilmek için, tedbirli ve akıllı uslu bir tavırla geri çekilerek:

"Hayır, babacığım, ben onun gibi dedikoducu değilim," diye Gerald'a güven verdi.

Gerald aslında kısa boylu bir adamdı, ama gövdesi öyle iri, boynu öyle kalındı ki, oturduğu zaman onu gören yabancılar daha uzun boylu bir erkek olduğunu sanırlardı. Kendilerini fazla ciddiye alan kısa boylu kimselerin çoğu gülünçtür! Ama ispenç horozu kümeste nasıl saygı görürse Gerald da öyleydi. Hiç kimse, Gerald O'Hara'ya ufak tefek, gülünç bir adam gözüyle bakmaya cüret edemezdi.

Altmış yaşındaydı ve sert, kıvırcık saçları gümüş gibi beyazdı ama zeki yüzü kırışıksızdı. Küçük ve keskin mavi gizlerinde de, hiçbir zaman, aklını pokerde çekmesi gereken kâğıt sayısı gibi meselelerden daha soyut hiçbir şeye yormamış insanlara özgü tasasız bir gençlik vardı.

Yüzü, uzun yıllar önce terkettiği ana yurdunda bile az rastlanacak kadar has bir İrlandalı yüzüydü. Yuvarlak, renkli, kısa burunlu, büyük ağızlı ve sertti.

Bu görünüş altında, Gerald O'Hara yumuşacık bir kalbe sahipti. Bir kölenin, suçu ne olursa olsun, şiddetle azarlanarak somurtmasına, bir kedi yavrusunun miyavlamasına ve bir çocuğun ağlamasına asla dayanamazdı; ama bu zayıflığı meydana çıkacak diye de ödü kopardı. Onunla karşılaşan herkesin, ne kadar iyi kalpli bir insan olduğunu beş dakikada anladığından habersizdi. En yüksek sesiyle emirler verdiği ya da bağırdığı zaman herkesin korkuyla titrediğini ve kendisine derhal itaat ettiğini düşünmek pek hoşuna gittiğinden, bunu bilecek olsa, gururu kırılırdı. Çiftlikte sadece bir tek sese itaat edildiğini düşünmek hiç aklına gelmezdi; bu karısı Ellen'in yumuşak sesiydi. Hiçbir zaman öğrenemeyecekti, bu sırrı; çünkü çiftlikteki en budala ırgat bile, Ellen'in ona kendi sözünün kanun olduğuna inandırmak için iyi niyetli ve sevgi dolu bir tuzak kurmuş olduğunu bilirdi.

Onun öfkelenmesi ve kükremeleri Scarlett'e herkesten az etki yapardı.

Gerald'ın en büyük çocuğuydu ve babası, aile mezarlığında yatan üç oğlundan sonra, bir oğlan çocuk sahibi olmak ümidini kestiğinden, kızıyla erkek-erkeğe bir dostluk kurmaya alışmıştı. Scarlett bundan son derece memnundu. Zaten, babasına öteki kız kardeşlerinden fazla benzerdi. Asıl adı Caroline İrene olan Careen zayıf ve hayalci bir kızdı. Susan Elinor olarak vaftiz edilmiş olan Suellen de zarafeti ve gerçek bir hanımefendiye has görünüşüyle pek övünürdü.

Üstelik Scarlett ile babasını, aynı baskılara karşı anlaşmış olmak da birbirlerine bağlıyordu. Gerald, kızını bir kapıya varmak için yarım mil yürüyeceğine bir çite tırmanırken ya da bir aşığıyla geç vakit ön taraf merdivenlerinde otururken yakalarsa, onu şahsen, sert bir şekilde azarlar, ama bunu annesine ya da dadısına anlatmazdı. Scarlett de, annesine verdiği yeminli sözden sonra onu bir çitten atlarken görür ya da pokerde büyük bir para kaybettiğini öğrenirse, bunu Suellen'in yapmış olduğu yemek masasında söz konusu etmekten kaçınırdı. Vilayetin dedikodularını daima herkesten önce o işitir, ama babasına ait olanları ustaca saklamasını bilirdi. Scarlett ile babası bu gibi şeyleri Ellen'e duyurmanın onu üzeceğinde anlaşmışlardı ve ikisi de, ne pahasına olursa olsun, onu kırmaya dayanamazlardı.

Scarlett, alaca karanlıkta babasına baktı ve nedenini bilmeden onun yanında olmanın huzur verici olduğunu düşündü. Gerald'da hayat dolu, sert ve haşin bir şey vardı ki onu çekiyordu. Hiç çözümleyici bir zekâya sahip olmadığından, Ellen'le dadısının, onları yok etmek için onaltı yıldan beri uğraşmalarına rağmen, kendisinin de onun özelliklerinin büyük bir kısmına sahip oluşunun buna sebep olduğunu bilmiyordu.

"Böyle gayet iyisin," dedi. "Eğer kendin anlatmayacak olursan, hiç kimse yine yaramazlıklarını tekrarladığını anlamaz. Ama bana öyle geliyor ki, geçen yıl dizini kırdıktan sonra, yine aynı çitten atlaman... "

Gerald, tekrar kızının yanağını sıkarak, bağırdı: "Eğer kendi öz kızım bana bir çitten atlamamın uygun olup olmadığını bildirecekse Allah kahretsin beni! Bu vücut benim değil mi! Hem de, küçük hanım, sen bu saatte, sırtında şalın olmadan, buralarda ne yapıyorsun bakalım?"

Scarlett, tatsız konuşmalardan kaçınmak için babasının her zamanki numaralarını yaptığını görünce onun koluna girdi.

"Seni bekliyordum," dedi. "Bu kadar geç kalacağını bilmiyordum. Dilcey'i satın alıp almadığını merak ettim."

"Satın almasına aldım, ama verdiğim para beni mahvetti. Hem onu hem de küçük kızı Prissy'i satın aldım. John Wilkes neredeyse onları bedava verecekti, ama ben, Gerald O'Hara, bir alışverişte arkadaşlıktan yararlandı dedirtmem. Bu yüzden ikisine karşılık üç bin almaya razı ettim onu."

"Allah Aşkına, babacığım, üç bin çok fazla! Hem Prissy'yi satın alman şart değildi ki!"

Gerald, nutuk çeker gibi:

"Kendi öz kızlarımın beni yargılayacağı zaman geldi mi?" diye bağırdı. "Prissy hoş bir küçük kız ve..."

Scarlett, onun kükreyişine aldırmadan, sakin bir sesle: "Bilirim onu," dedi. "İkiyüzlü, aptal bir yaratıktır. Kesinlikle onu almanın biricik nedeni Dilcey'in bunu senden rica etmesidir."

Gerald, iyi kalpliliği meydana çıktığı zamanlardaki gibi sıkılmış ve utanmış göründü. Scarlett, onun bu saflığı karşısında yüksek sesle güldü.

"Öyle olsa da ne çıkar? Çocuğu için ağlayıp sızlayacak olduktan sonra, Dilcey'i satın almakta ne fayda var? Bir daha, bu çiftlikte yaşayan bir zencinin bir yabancıyla evlenmesine asla izin vermeyeceğim. Çok pahalı oluyor. Haydi, gel kızım, gidip yemek yiyelim."

"Oniki Meşeler'dekiler nasıllar?"

"Her zaman ki gibi Cade Calver de oradaydı ve Dilcey konusunda anlaştıktan sonra galeride oturup birkaç kadeh içki içtik. Cade, Atlanta'dan yeni gelmiş. Orada işler pek karışıkmış, herkes savaştan söz ediyormuş ve... "

Scarlett, içini çekti. Gerald bir kere savaş ve Birleşik Devletler'den ayrılma lafını açtı mı, saatlerce konuşurdu. Babasının sözünü kesti.

"Yarınki ziyafetten söz ettiler mi?"

"Şimdi düşünüyorum da, söz ettiklerini hatırlıyorum. Miss -neydi adı geçen yıl buraya gelen o tatlı küçük kızın, hani Ashley'in kuzeni, ha evet, Miss Melanie Hamilton- işte onunla kardeşi Charles Atlanta'dan gelmişler bile ve..."

"Ooo demek gelmiş?"

"Gelmiş ya. Pek tatlı, sessiz bir şey. Hiç konuşmuyor. Bir kadına da böylesi yaraşır. Haydi kızım, sallanma, annen bizi arar."

Bu haber karşısında Scarlett'in kalbi sıkışmıştı.

"Ashley de orada mıydı?"

"Oradaydı."

Gerald, kızının kolundan çıktı ve ona dönerek dikkatle yüzüne baktı.

"Eğer buraya bunu sormaya geldinse, ne diye ağzında geveleyeceğine açıkça söylemiyorsun?"

Gerald, kurnazca devam etti:

"Ashley oradaydı ve büyük bir sevgiyle seni sordu," dedi. "Kardeşleri de öyle. Ashley, yarın ziyafete gelmene bir engel olmamasını dilediğini de söyledi. Şimdi söyle bakalım kızım, Ashley ile senin aranda ne var?"

Scarlett, babasının koluna girerek, kısaca:

"Hiçbir şey yok," dedi. "Haydi, gidelim babacığım."

Gerald:

"Demek şimdi de sen içeri girmek istiyorsun," dedi. "Ama se ıi anlamadan şuradan şuraya bir adım atmam. Şimdi düşünüyorum ki, son zamanlarda bir tuhaf olduğunu anlıyorum. Seninle eğleniyor muydu? Evlenme teklif etti mi?"

Scarlett, kısaca:

"Hayır," dedi.

Scarlett öfkelenmeye başlıyordu ki, Gerald'ın el hareketi onu sakinleştirdi.

"Çeneni tut. Bugün, John Wilkes'den, gizli olarak, Ashley'in Miss Melanie Wilkes ile evleneceğini öğrendim. Nişan yarın ilan edilecek."

Bir sancı vahşi bir hayvanın pençeleri kadar acımasız bir şekilde kalbini sıktı. Bu sırada babasının gözlerini üstünde hissediyordu. Bu gözlerde biraz acıma, biraz da cevabını bilmediği bir problemle karşılaşmış olmaktan gelen bir huzursuzluk vardı. Ellen bütün bunların cevabını bilirdi. Scarlett, sıkıntılarını ona açsa daha iyi olurdu.

"Kendini gülünç mü edeceksin?" dedi. Sesi, heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi yükselmişti. "Bizi de mi rezil etmek istiyorsun? Vilayetin hangi delikanlısını istesen elde edeceksin, sana hiç aldırmayan bir erkeğin peşinden mi koşuyordun?"

Öfke ve gururunun kırılması Scarlett'in kalbinin sıkıntısını hafifletti.

"Ben onun peşinden koşmuyordum. Bu iş beni... sadece şaşırttı."

Gerald, onun üzüntülü yüzüne bakarak:

"Yalan söylüyorsun işte!" dedi. Sonra sevgi dolu bir sesle ekledi. "Üzüldüm, kızım. Ama, nihayet sen daha çocuksun. Bir sürü delikanlı var burada."

"Annem seninle evlendiğinde on beş yaşındaymış," dedi.

Gerald:

"Annen başkaydı," dedi. "O hiçbir zaman senin gibi uçarı değildi. Haydi kızım, neşelen, gelecek hafta seni Charleston'a, Eullalie halana götürürüm ve oradaki patırtıda Ashley'i bir hafta içinde unutursun."

Scarlett üzüntü ve öfke içinde:

"Beni çocuk sanıyor," diye düşündü. "Yeni bir oyuncak veriyor ki derdimi unutayım."

Gerald:

"Bana surat asma," diye uyardı. "Eğer zerre kadar aklın olsa, Stuart ya da Brent Tarleton'la çoktan evlenirdin. Bunu düşün, kızım; ikizlerden biriyle evlen. O zaman çiftlikler birlikte çalışır. Jim Tarleton'la ben, size tam çiftliklerin birleştiği yerde güzel bir ev yaptırırız. O büyük çamlıkta ve..."

Scarlett:

"Bana çocuk muamelesi etmekten vazgeç!" diye bağırdı. "Ben ne Charleston'a gitmek, ne ev sahibi olmak ne de ikizlerle evlenmek istiyorum. Ben sadece..."

Scarlett, kendine hâkim oldu, ama geç kalmıştı.

Gerald'ın sesi alışılmamış derecede sakin ve yumuşaktı.

"Sen sadece Ashley'i istiyorsun ve ona sahip olamayacaksın. Zaten Ashley seninle evlenmek isteseydi bile, John Wilkes'le arasındaki yakın dostluk uğruna evet derdim, ama çok sıkılırdım."

Genç kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce devam etti:

"Ben kızımın mutlu olmasını isterim. Oysa onunla mutlu olamazdın."

"Ah, olurdum, olurdum."

"Olamazdın, kızım. Ancak birbirlerine benzeyen insanlar evlendikleri zaman mutlu olurlar."

Scarlett, birden:

"Ama annemle sen de birbirinize benzemiyorsunuz, ama mesut oldunuz," diye bağırmak için haince bir istek duydu içinde. Ama babasının sabırsızlığına kızıp kulağını çekeceğinden korkarak kendini tuttu.

Gerald, yine ağır ağır, sözlerini seçerek:

"Wilkesler bizden farklıdır," diye devam etti. "Wilkesler bütün komşulardan

farklıdır. Şimdiye kadar tanıdığım bütün ailelerden farklıdır. Garip insanlardır onlar ve akrabalarıyla evlenip bu garipliği kendilerine saklamaları çok iyi oluyor."

"Ama babacığım, Ashley..."

"Dilini tut. Ashley aleyhinde bir şey söylemedim, çünkü onu severim. Garip dediğim zaman deli demek istemiyorum. O bir ata karşılık varlarını yoklarını ortaya koyup kumar oynayan Calvertler ya da her biri bir ayyaş olan Tarletonlar veya kafası kızınca adam öldüren vahşi Fontaineler gibi acayip değildir. Bu çeşit garipliklerin anlaşılmaları kolaydır ve Tanrı'nın lütfu olmasa, Gerald O'Hara bütün bu kusurlara sahip olurdu. Ashley seninle evlense, başka bir kadınla... veya seni dövmezdi. Demek istediğim bu değil. Ama o başka bakımlardan gariptir ve kendisini anlamaya imkân yoktur. Onu severim ama söylediklerinden hiçbir şey anlamam. Haydi kızım, söylesene, sen onun kitaplar, şiir ve yağlıboya resimlere olan düşkünlüğünden ve buna benzer saçmalıklarından bir şey anlıyor musun?" Scarlett, sabrı tükenmiş bir halde:

"Aman, baba" diye bağırdı, "Onunla evlensem, bütün bunları değiştirirdim."

Gerald ona keskin bir bakış fırlatarak: "Ya demek değiştirirdin, öyle mi?" dedi. "Şu halde sana şunu söyleyeyim ki sen değil Ashley'i, hiçbir erkeği tanımıyorsun. Öğrenme zamanı da çoktan gelmiş. Şunu unutma ki, hiçbir kadın kocasını zerre kadar değiştirememiştir. Bir Wilkes'i değiştirmeye de gelince -Tanrı'nın gecelik entarisi, kızım! Bütün aile böyledir ve onlar daima böyle olmuşlardır. Büyük bir olasılıkla da daima böyle olacaklardır. Söylüyorum sana, gariptir onlar. Opera dinlemek ve yağlıboya resim görmek için koşa koşa New York'a ya da Boston'a gidişlerine bak. Sonra, Yankeeler'e sandıkla Fransızca ve Almanca kitaplar ısmarlamaları! Erkeklere yakışan şekilde avlanarak veya kumar oynayarak geçirecekleri zamanı oturup kitap okumak ya da Tanrı bilir ne hayaller kurmakla geçiriyorlar!"

Scarlett, Ashley'e iftira edilmiş gibi köpürdü.

"Bütün vilayette ondan daha iyi ata binen yoktur," dedi. "Pokere gelince, daha geçen hafta, Jonesboro'da senden iki yüz dolar almadı mı?'

Gerald, öfkeyle:

"Calvertler'in oğulları yine dedikodu etmişler, anlaşılan" dedi. "Yoksa ne kadar kaybettiğimi nereden bilecektin. Evet, Ashley en iyilerle kumar oynayabilir ve binicilikte en iyilerle yarışabilir yani benimle. İçki içmeye gelince, Tarletonlar'ın ikizlerini bile masanın altına yuvarlayabilir bu işte. Bütün bunları yapabilir, ama içten gelen bir istekle yapmaz. İşte bunun için ona garip diyorum ya. Bütün Wilkesler saçma sapan adamlar işte. Ama sen Cade Calvert'i tercih edersen benim için farketmez. Calvertler iyi insanlardır. Onları severim. Öldüğüm zamanda Tara'yı sana bırakırım.

Gerald, kollarını öteye beriye sallayarak, sert bir sesle:

"Toprak işe yarayan biricik şeydir," diye bağırdı. "Toprak, uğrunda çalışmaya, savaşmaya ve ölmeye değen biricik şeydir!"

Scarlett, tiksintiyle:

"Ah babacığım," dedi, "Tam bir İrlandalı gibi konuşuyorsun."

"Hiçbir zaman utanç duymadım bundan. Hayır, aksine gurur duyarım. Sen de yarı İrlandalı olduğunu unutma bakalım, küçük hanım! Bir damla İrlandalı kanı taşıyan herkes için, üzerinde yaşadığı toprak anası gibi değerlidir. Şu anda senden utanıyorum. Sana, eski vatanımızdaki Meath vilayeti hariç, dünyanın en güzel toprağını ikram ediyorum ve sen buna karşılık ne yapıyorsun? Omuzunu silkiyorsun."

Gerald müthiş öfkelenmiş, bar bar bağırıyordu ki, Scarlett'in havai yüzündeki ifade onu yumuşattı.

"Ama daha gençsin. Bu toprak sevgisi sende de uyanacak. İrlandalı olduğun için ondan kurtuluş yok. Şimdi, sadece sevgilini kaybettiğin için mızıklanan bir çocuksun. Büyüdüğün zaman her şeyi daha iyi göreceksin... Bak, ikizlerden biri, Cade ya da Munroeler'in oğullarından birini seç, göreceksin sana ne hediyeler vereceğim."

"Ah, babacığım!"

"Haydi, küçük hanım, aklını başına topla. Sana benzeyen, Güneyli bir beyle, kim olursa olsun evlenebilirsin. Benim için hepsi bir. Bir kadın için aşk, izdivaçtan sonra gelir."

"Ah babacığım, bu tam bir İrlandalı görüşü!"

"İyi bir görüş ama. Nedir bu Yankeeler gibi, uşaklar gibi, aşkla evlenme modası. Amerikan marifeti! En iyi evlilikler, ailenin genç kızları yerine karar verdikleri evliliklerdir. Senin gibi bir sersem, iyi bir erkeği bir serseriden nasıl ayırt edebilir? Şu Wilkesler'e bak! Nesillerden beri onları güçlü ve mağrur kılan nedir? Ne olacak, kendilerine benzeyen insanlarla evlenmeleri, ailelerinin kendileri için seçtikleri akrabaları ile evlenmeleri."

Elini uzatarak, kabaca Scarlett'in çenesine dokunup yüzünü kendine doğru kaldırmak istedi. Neredeyse, kızının yerine o ağlayacaktı.

"Ağlamıyorsun ya?" diye homurdandı.

Scarlett, gerileyerek, hiddetle: "Hayır," diye haykırdı.

"Yalan söylüyorsun ama seninle övünüyorum. Gururlu olduğuna memnunum. Kediciğim. Yarınki ziyafette de böyle gururlu görmek istiyorum seni. Seninle arasında arkadaşlıktan başka bir şey bulunmayan bir genç evleniyor diye yas tuttuğun anlaşılırsa bütün vilayet seninle alay eder ki, bu hiç hoşuma gitmez. Şimdi yemeğe gidelim," dedi. "Bu konuştuklarımız aramızda kalacak. Bunları annene anlatıp da onu üzecek değilim. Sen de hiç bahsetme. Burnunu sil, kızım."

Scarlett, babasının yırtık mendiline burnunu sildi ve baba kız, karanlık yolda kolkola ilerlemeye başladılar. Eve yaklaştıklarında, Scarlett tam yeniden konuşmaya başlayacaktı ki, ön balkonun gölgeleri arasında annesini farketti. Ellen başına bonesini, ellerine eldivenlerini giymiş, sırtına şalını almıştı. Arkasında, yüzü bir fırtına bulutunu andıran dadısı vardı. Dadı elinde, Ellen O'Hara'nın köleleri tedavi ederken kullandığı sargı ve ilaçların bulunduğu siyah deri çantayı tutuyordu.

Ellen, ikisinin eve doğru geldiklerini görünce:

"Mr. O'Hara," diye seslendi. O, onyedi yıllık bir evlilik ve altı çocuktan sonra bile resmiyetin gerekli olduğuna inanan bir nesle mensuptu. "Mr. O'Hara, Emmie'nin çocuğu olmuş, ama ölmek üzereymiş. Vaftiz edilmesi gerek. Dadıyla ben, elimizden geleni yapmak için oraya gidiyoruz."

Gerald hoşnutsuzlukla:

"Allah aşkına," dedi, "O musibetlerde Atlanta'dan gelen son savaş haberlerini sana anlatmaya hazırlandığım sırada, ne diye iş çıkarıyorlar? Gidiniz, Mrs. O'Hara. Birinin başı dertteyse mutlaka koşup yardım edeceksiniz. Bunu yapmazsanız, yatağınızda rahat uyumazsınız, biliyorum."

Evin önünde araba hazır bekliyordu. Dadı, merdivenlerden aşağı yuvarlanır gibi inerken:

"Kendilerine bakmasını bilmeyen fakir beyazlarla kara derilileri tedavi edeceğim diye zaten yatağında rahat yattığı yok," dedi. :

Ellen, eldivenli eliyle hafifçe Scarlett'in yanağını okşayarak:

"Sofrada benim yerime otur, şekerim" dedi.

Bütün üzüntüsüne ve zorla zaptettiği gözyaşlarına rağmen, annesinin yanağını okşaması ve onun etekleri hışırdayan elbisesinden gelen iç gıdıklayıcı lavanta kokusu, Scarlett'i etkilemeye yetti. Scarlett'e göre, Ellen O'Hara'da nefes kesici bir yan vardı. Onun varlığıyla sanki evin içinde bir büyü sürüp gidiyor ve bu Scarlett'e hem huzur veriyor, hem de sakinleştiriyordu.

Gerald karısının arabaya binmesine yardım etti ve arabacıya yavaş ve dikkatli sürmesi için emirler verdi. Gerald'ın atlarının dizginlerini yirmi yıldan beri elinde tutan Toby, işine karışılmasının küçümseyerek dudaklarını sarkıttı. Dadı onun yanına oturdu ve araba hareket ederken, ikisi birlikte, somurtkan Afrikalı isyanının mükemmel bir örneğini meydana getirmekteydiler.

Gerald, homurdandı:

"Eğer şu bela Slatteryler'e bu kadar yardım etmesek paraya daha fazla

ihtiyaçları olur. O zamanda, nehrin bataklık yatağındaki o zavallı küçük arazilerini bana satmaya mecbur olurlar ve vilayet onlardan kurtulur."

Sonra birden, yüzü güldü, gözlerinde şakacı bir ışık yandı.

"Gel kızım, gidip Pork'a, Dilcey'i satın alacağıma, kendisini John Wilkes'e sattığımı söyleyeyim."

Atının dizginlerini orada duran küçük bir seyise uzattı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Scarlett'in derdini unutmuştu bile. Şimdi sadece uşağını aldatmayı düşünüyordu. Her zamanki gibi, kaba ve duygusuz babasının nasıl olup da Ellen gibi bir kadınla evlenmeyi becerebilmiş olduğunu düşündü. Zira aile, yetişme ve düşünce tarzı bakımından onlar kadar farklı iki insan düşünülemezdi.

Ellen O'Hara otuz iki yaşındaydı ve çağının anlayışına göre, altı çocuk doğurup üçünü toprağa gömmüş, orta yaşlı bir kadın sayılıyordu. Uzun boylu bir kadındı. Ufak tefek kocasını bir baş geçerdi ama narin kalçalarını dalgalandırarak öyle zarif bir şekilde yürürdü ki, bu kadar uzun boylu olduğu belli olmazdı. Uzun boynu, kırmalı siyah tafta bluzunun üstünde ince bir sütun gibi yükselir ve daima mükemmel bir şekilde taranmış olan ipek fileli saçlarının ağırlığıyla hafifçe arkaya doğru gerilirdi. Ailesi 1791 ihtilâlinde Haiti'ye göçmüş olan Fransız annesinden çekik siyah gözlerini, kaymak gibi tenini, nemli kirpiklerini ve siyah saçlarını almıştı. Napoleon'un askerlerinden olan babasından da uzun, düz burnunu, köşeli çenesini, bu çeneyi yumuşatan güzel ve kıvrık dudaklarını almıştı. Ama Ellen'in yüzü, mağrur ifadesini, zarafetini, hüznünü ve o ilişilmez ciddiyetini ancak hayatın kendisinden almış olabilirdi. Bir hizmetçiye emir verirken ya da bir çocuğun hatasını belirtirken asla sesini yükseltmezdi. Ama yine bu sese, kocasının kükreme ve bağırıp çağırmalarının önemsendiği Tara'da, derhal itaat edilirdi.

Scarlett'in hatırlayabildiği günden beri annesi hep aynıydı. Azarlarken de, takdir ederken de tatlı ve o yumuşak, Gerald'ın evinin gürültü-patırtısına rağmen becerikli ve istifini bozmayan bir insandı.

Gecenin ya da gündüzün hangi saatinde olursa olsun, annesinin gösterişsiz sadeliğini bozduğunu görmemişti. İşlerini daima en iyi bir şekilde düzene koymasını bilirdi. Ellen, bir balo için ya da misafir geleceği veya

Jonesboro'ya gideceği zamanlar, istediği gibi giyinip kuşanması ve süslenmesi iki saat sürer, bu zaman içinde iki hizmetçi ile dadı ona yardım ederlerdi. Ama, acil anlarda o kadar çabuk hazırlanırdı ki, buna şaşmamak elde değildi.

Ellen bazı geceleri bir doğum ya da bir ölüm yüzünden ayakta geçirirdi. Bunlar genellikle, kendisine yardım etmek üzere, ihtiyar Dr. Fontaine ile genç Dr. Fontaine'in bulunamadığı gecelerdi. Bu gibi gecelerin sabahında, Ellen, yine her zamanki gibi kahvaltıya gelir, kara gözlerinin altı yorgunluktan mor halkalarla çevrili olurdu. Ne var ki, sesinden ve hareketlerinden bu yorgunluk zerre kadar belli olmazdı. Onun Gerald ve kızları dahil, bütün ev halkını korkutan heybetli nezaketinin altında çelik gibi bir irade saklıydı. Ama Gerald, karısından korktuğunu belli etmektense ölmeyi yeğlerdi.

Gerald, yirmi bir yaşındayken İrlanda'dan Amerika'ya gelmişti. Kendisinden üstün ve aşağı olan birçok İrlandalının o güne kadar ve o günden sonra yaptığı gibi aceleyle kendini atmıştı buraya. Sırtındaki tek bir elbisesi ve cebinde yol parasından başka iki şilini vardı. Kellesine biçilen fiyat ise onca yaptığı suçun hakettiğinin çok üstündeydi. Cehennemin bu yanında İngiliz hükümeti için yüz pounda değecek adam yoktu. Şeytan bile kimseye bu kadar fiyat biçmezdi. Malikânesinde yaşamayan İngiliz bir arazi sahibinin vekilinin ölümü, ne yazık ki, İngiliz hükümeti için bu kadar önemliydi. O zaman, Gerald O'Hara için yapılacak tek bir şey kalıyordu. Gitmek, hem de derhal gitmek.

Gerald'ın ailesi önce işi önemsememişti, ama İngilizler tarafından önemsendiğini görünce etekleri tutuştu. Yıllardan beri O'Haralar hükümete karşı gizli faaliyetlerde bulunmak suçlaması altında yaşıyorlardı. Gerald da, şafakla sabah arasında tabana kuvvet İrlanda'yı terkeden ilk O'Hara değildi. Ağabeyleri James ile Andrew'yu belli belirsiz hatırlıyor, onların gecenin garip saatlerinde eve girip çıktıklarını ve annesinin onlar yüzünden pek endişelendiğini unutamıyordu. Bu ağabeyler ne olduğu bilinmeyen işler yaparlar ve haftalarca ortadan kaybolurlardı. Yıllarca önce, O'Haralar'ın domuz ahırının altında gizli bir silah deposu meydana çıkarılınca ikisi birden Amerika'ya göçmek zorunda kalmışlardı. Şimdi, Savannah'da işi yolunda birer tüccardılar. Ama annesi "Ulu Tanrı bilir nerede olduklarını" derdi. İşte

genç Gerald, onların yanına gönderildi.

Yanağında annesinin telaşlı öpücüğü ve kulaklarında Katolik kutsamalarıyla vatanından ayrıldı. Babası şöyle demişti:

"Kim olduğunu unutma ve hiç kimsenin malını elinden alma."

Beş büyük ağabeyi ona biraz özen biraz da küçümsemeyle bakarak güle güle demişlerdi. Çünkü, Gerald onların en küçüğü ve halâ ailenin bebeğiydi.

Gerald Amerika'ya pekiyi eğitilmiş olarak gelmediyse de bunun farkında değildi. Bilse de aldırmazdı zaten. Annesi ona okumasını ve düzgün yazı yazmasını öğretmişti. Hesapta da ustaydı. Bilgisi burada tükeniyordu. Bildiği tek Latince, ayinde söylenen sözler, bildiği biricik tarih İrlanda'nın sayısız hatalarıydı. Moore'dan başka şair tanımaz, kuşaklardan kuşaklara geçerek yıllar boyu yaşamış olan İrlanda şarkılarından başka müzik bilmezdi. Kendisinden fazla bilgili olanlara derin bir saygı duyar, ama kendi eksikliğini hiç hissetmezdi. En bilgisiz serüvencilerin büyük servetler kazandığı yeni bir ülkede bunlara ne ihtiyacı vardı ki? Bu ülke bir insanın sadece güçlü olmasını, işten korkmamasını istiyordu.

Onu Savannah'daki dükkâna alan James ile Andrew de bilgisizliğini hissetmediler. Düzgün yazısı, hesap bilgisi, pazarlık etmekteki kurnazca becerisi onların saygısını kazandı. Amerika, bu ilk günlerinde İrlandalıların yüzüne gülmüştü. İşe kapalı arabalarla, Savannah'dan Georgia'nın kıyıdan uzak kasabalarına mal taşımakla başlayan James ve Andrew şimdi büyük bir dükkânın sahibiydiler. Gerald da onlarla birlikte refaha kavuştu.

Güney'i sevmişti. Kısa zamanda, kendi anlayışına göre tam bir Güneyli oldu. Güney ve Güneyliler hakkında halâ anlayamadığı birçok şeyler vardı; ama büyük bir özelliği olan samimiyetiyle, Güney'in adetlerini ve fikirlerini anladığı gibi benimsedi. Bunlar, poker, at yarışları, ateşli bir politika merakı, kanuni düello, devlet haklan, Yankeeler'e karşı nefret, kölelik müessesesi, pamuk, fakir beyazlara karşı küçümseme ve kadınlara karşı aşırı nezaketti. Tütün çiğnemeyi bile öğrenmişti. Kendini içkiye alıştırmasına zaten gerek yoktu, çünkü doğuştan bayılırdı ona.

Ama Gerald, Gerald olarak kalmıştı. Yaşama biçimi ve düşünceleri

değişmişti, ama davranışlarını elinde olsa da değiştirmezdi. Arkalarında, arabalarda kendileri kadar zarif eşleri, onların arkasında daha kötü cins arabalarda köleleri gelirdi. Bunlar hoşuna giderdi, ama Gerald asla zarif olamazdı.

Bu Georgia kıyıkları pek hoş insanlardı. Çabuk kızıyor ama yumuşak seslerinin tonunu değiştirmiyorlardı. Tutarsızlıklarına ise hayran olmamak elde değildi. Gerald onlara bayılıyordu. Ama bu ostropikal iklimin ve sıtmalı bataklıkların hareketsiz ve sakin halkından onu ayıran bir şeyler vardı. Genç İrlandalı, rüzgârları nemli esen bir ülkeden yeni gelmişti ve hayat doluydu.

Gerald için üç şey önemliydi. Birincisi iskambil kâğıtları ve içki; ikincisi uşağı ile Tara üçüncüsü karısıydı. Ona sahip oluşunu ise, Gerald ancak Tanrı'nın bir lütfu olarak yoruml ayabil iyordu.

Adı Pork olan uşak pek gururlu ve pekiyi terbiye edilmiş bir zenciydi. Gerald onu, St. Simons adasından bir eskiciyle bir gece sabaha kadar oynadığı bir poker oyunu sonunda kazanmıştı. Adamcağız, cesaret ve blöf yapmada Gerald'dan aşağı kalmıyordu, ama kafası New Orleans romuna onun kadar dayanıklı değildi.

Bütün günlerini, James ve Andrew gibi dükkânda pazarlık ederek, gecelerini de sütun sütun sayılar üstüne eğilerek geçirmemeye karar vermişti. Kardeşleri farkında değildi ama o tüccarlara vurulan sosyal damgayı derinden hissediyordu. Arazi sahibi olmak istiyordu. Dedelerinin sahip olduğu ve üstünde avlandığı topraklarda ortakçılık yapmış olan bir İrlandalının özlemiyle, kendi topraklarının yemyeşil uzandığını görmek, kendine özgü bir evi, kendi toprakları, kendi atları, kendi köleleri olsun istiyordu. İşte, bu yeni ülkede, kendi memleketindeki iki kâbustan uzakta onlara sahip olmak istiyordu. Bu kâbuslar, bütün kazancı yiyen vergiler ve ani bir devletleştirme olasılığı idi. Ama zamanla anladı ki, bu bağrında yaşatmakla onu gerçekleştirmek birbirinden çok farklı olan iki şeydir. Georgia'nın kıyı bölgesi, belli bir sınıfın elinde bulunmaktaydı ve Gerald, burada arzu ettiği yeri asla elde edemezdi.

Sonra, kaderin cilvesi ile pokerin cilvesi birleşerek onu daha sonra Tara adını verdiği toprakları kazandırdılar ve aynı zamanda onun kıyı bölgesinden Kuzey Georgia'ya göçmesine sebep oldular.

Gerald, büyük bir araziye sahip olmak düşüncesinden hiçbir zaman vazgeçmemişti. Savannah'lı yabancı, ona eyaletin Kuzey bölgesinin Kuzey ve Güney Carolina ile Virginia'dan gelenlerle dolmakta olduğunu anlatınca, Gerald'ın ilgisi daha da arttı. Bir saat sonra, konuşma sıkıcı olmaya başladığı sırada, Gerald, kocaman mavi gözlerindeki büyük saflığı kaybetmeden, poker oynamayı teklif etti. Gece ilerleyip, içki kadehleri gelip gittikçe, masadaki herkes elini çekti ve yabancı ile Gerald karşı karşıya kaldılar. Yabancı varını yoğunu ortaya koydu ve en son olarak çiftliği üzerine oynamaya başladı. Eğer Gerald o gece O'Hara kardeşlerin parasıyla poker oynadıysa vicdanının hiç de üzgün olmadığı kesindir. O ne istediğini biliyordu ve Gerald bir şey istedi mi ona giden en kısa yolu izleyerek istediğini elde ederdi. Üstelik kaderine öyle inanıyordu ki, kaybettiği takdirde parayı nasıl ödeyeceğini bir an için bile düşünmedi.

Nihayet yabancı, kalemle mürekkep istedi ve:

"Pek değerli bir şey elde etmiş sayılmazsın" dedi. "Artık bu arazi için vergi ödemek zorunda kalmayacağıma memnunum. Ev yanalı bir yıl oluyor. Tarlalar da çalılık haline gelmeye başladı bile. Güle güle kullan."

Asmalarla sarılmış çam ve meşe ağaçlarından duvarlar arasında sessizce akan bulanık Flint nehri, Gerald'ın yeni topraklarını kıvrık bir kol gibi sarıyor, iki yanından kucaklıyordu. Gerald, iskelet evin bulunduğu küçük tümseğin üstüne çıkıp bu yemyeşil engeli sevgiyle seyrederdi. Topraklarını sınırlayan bu yeşillik, kendi inşa ettirdiği bir duvar ya da çit kadar, onun bu toprakların sahibi olduğunu göstermekteydi. O kadar sevinçliydi ki, Tanrı'ya alçak gönüllülükle şükretmesi mümkün değildi. Bu iki sıra sedir ağacı, bu uçsuz bucaksız topraklar, altında diz boyu otlar büyümüş olan bu manolya ağaçlan, bu terkedilmiş tarlalar onundu. Üstünde bodur çamlarla çalıların büyümüş olduğu bu ekilmemiş topraklar, dört bir yana doğru alabildiğine uzanan bu kıpkırmızı toprak Gerald O'Hara'ya aitti. Bütün bu güzel şeyleri içki içmekten üzülmeyen bir İrlandalı kafasına ve varını yoğunu iskambillerin kaderine bağlayabilen cesaretine borçluydu.

Burada, ayaklarının altında, bembeyaz boyalı, tuğladan bir ev yükselecekti. Yolun öteki yanında, yeni çelik çitler içinde tombul inekler ve koyunlar, safkan atlar dolaşacak, bayır aşağı, zengin nehir yatağına kadar inen kırmızı topraklarda da güneşte parlayan kuş tüyleri gibi bembeyaz olacaktı... dönüm

dönüm pamuk, göz alabildiğine uzanan pamuk tarlaları! O'Haralar'ın şansı yeniden parlayacaktı.

Biriktirmiş olduğu bir miktar parası, bu işi ilgi duymayan kardeşlerinden alabildiği borç ve topraklarını ipotek ederek temin ettiği parayla Gerald arazisinde çalıştıracağı ilk köleleri satın aldı. Sonra Tara'ya gelip, Tara'nın beyaz duvarlarının yükseleceği zamana kadar, bir ırgatçıbaşı evinde bekâr yalnızlığını yaşamaya başladı.

Tarlaları temizleyip pamuk etki ve James ile Andrew'dan tekrar borç alıp yeni köleler satın aldı. O'Haralar arasında yıllardan beri tam bir kabile anlayışı süregelmekteydi. Bu onların birbirlerine karşı büyük bir sevgi duyduklarından değildi. O'Haralar uzun yıllar boyu sıkıntı çekmiş, hayatın acılarına göğüs germiş insanlar olduklarından, bir ailenin varlığını sürdürebilmesi için dünyaya karşı aşılmaz bir cephe meydana getirmesi gerektiğini öğrenmişlerdi. Bu yüzden, hem sevinçte, hem kötü günlerde birbirlerini asla terketmezlerdi. Ağabeyleri Gerald'a borç verdiler ve sonraki yıllarda, bu para faiziyle geri geldi. Yavaş yavaş, Gerald çiftliğin civarındaki arazileri de satın almaya başladı ve Tara gittikçe büyüdü. Beyaz ev de artık bir hayal değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Ev, köleler tarafından inşa edilmişti. Pek zarif bir bina olduğu söylenemezdi, ama ferahlık verici bir görünüşü vardı. Nehre doğru inen yemyeşil yamaçlara bakan küçücük bir tepenin üstündeydi. Gerald evi pek beğenmişti, çünkü bina yeniyken bile üstünde uzun yılların olgunluğu vardı. Altlarından Kızılderililer'in geçtiğini görmüş olan ihtiyar meşeler, geniş gövdeleriyle evi çevreliyor ve dallarını damın üzerine uzatarak serin gölgelerini esirgemiyorlardı. Evin önündeki çimenlik otlardan temizlenmiş ve yoncalarla Bermuda çimeni kaplamıştı burayı. Gerald, çimenliğin bakımına özen gösterirdi. Sedir ağaçlarının iki yanını süslediği iç yoldan tutun da bembeyaz boyalı bir dizi halinde uzanan kölelerin evlerine kadar, Tara'da bir sağlamlık ve bir bütünlük havası vardı. Gerald, ne zaman, atının üstünde, sedirli yolun son dönemecini kıvrılıp da, yeşil yapraklar arasındaki evini görse, onu ilk defa görüyormuş gibi kalbi gururla dolardı.

İşte bütün bunları o yapmıştı. Kalın kafalı, ağzı kalabalık, ufak tefek Gerald.

Gerald, topraklan sol taraftan kendi arazisine bitişik olan Macintoshlar ile, üç

dönem arazileri, sağ tarafında, John Wilkes'in çiftliği ile nehir arasında bataklık yatakta bulunan Slatteryler hariç bütün komşularla fevkalâde iyi geçiniyordu.

Macintoshlar, İskoç-İrlanda karışımı bir aileydiler. Katolik mezhebinin bütün meleksi özelliklerine sahiptiler. Sadece bunlar bile onların» Gerald'ın gözünde ebediyen lânetlemeye yeterdi. Gerçi yetmiş yıldır Georgia'da yaşıyorlardı, daha önce de bir kuşak Carolina'da yaşamıştı ama ailenin Amerika'ya ayak basan ilk ferdi Ulster'den geliyordu ve bu da Gerald'a yeterdi.

Bunlar, ağzı sıkı, mağrur bir aileydi. Kendi aralarında eğlenir, dışarıya hiçbir şey sızdırmaz, Carolina'daki akrabalarıyla evlenirlerdi. Vilayette onlardan hoşlanmayan sadece Gerald da değildi. Çünkü vilayet halkı komşuluk ilişkilerine düşkün, insansever kimselerdi ve bu özelliklerden yoksun olanlara kolay kolay anlayış göstermezlerdi. Zenci köleliğinin ortadan kalkmasına taraftar oldukları söylentileri de Macintoshlar'ın şöhretine bir şey katmış değildi.

Slatteryler de başka bir alemdi. Angus Macintosh hiç olmazsa, zenginliği ve geniş topraklarıyla komşularının saygısını sağlıyor ve böylece bağımsızlığını elinde tutabiliyordu. Slatteryler ise fakir beyazlardı. Gerald ve John Wilkes'in tekrar tekrar topraklarını satın almak istemeleri ve dayanılmaz karşılıklar teklif etmelerine rağmen birkaç dönüm arazilerinden vazgeçmiyorlardı.

Tom Slattery, çiftliğini asıl değerinin üç misline, vilayetteki arazi sahiplerinin herhangi birine satabilirdi. Arazi sahipleri onun gibi bir başağrısından kurtarmak için para harcamaktan kaçınmayacakları kesindi. Ama o yılda bir balya pamuğun getirdiği kazanç ve komşularının yardımseverliğine dayanarak yaşamayı tercih ediyordu.

Gerald, çevrenin geri kalan aileleri ile iyi geçinmekteydi. Hatta bazılarıyla gayet dostane ilişkiler kurmuştu. Wilkesler, Calvertler, Tarletonlar ve Fontaineler, bembeyaz bir ata binmiş, ufak tefek ama sağlam bir adamın bahçe kapılarından girdiğini görünce gülümserler ve uşaklarına içki bardaklarını getirmeleri için emrederlerdi. Bu bardaklara bir çay kaşığı şeker, bir tutam nane konur ve üstüne Bourbon içkisi boşaltılırdı. Gerald hoş bir adamdı ve komşular zamanla, çocukların, zencilerin ve köpeklerin bunu ilk

görüşte anladığını farkettiler. Gerald'ın kalın sesinin ve sert tavırlarının arkasında yumuşacık bir kalp, iyi niyetli, yardımsever bir kulak ve açık bir kese vardı.

Gerald kırk üç yaşına geldiği zaman, sağlam vücutlu, esmer tenli bir erkekti. Tara'yı ne kadar severse sevsin, onun ve açık yürekleri ve açık kapıları ile vilayet halkının kendisi için yeterli olmadığını anlamıştı. Bir karısı olsun istiyordu.

Tara'nın da bir hanıma ihtiyacı vardı. Zorunluluk altında mutfağa yükselmiş bir tarla ırgatı olan şişman aşçı, yemekleri hiçbir zaman zamanında hazır edemiyor, yine eskiden bahçede çalışan hizmetçi, eşyaların üstünde tozların birikmesine göz yumuyor ve bir misafir geleceği zaman asla toz alacak temiz bir paçavra bulamıyordu.

Zenciler, yasılmaz Afrikalı içgüdüsü ile Gerald'ın bağırıp çağıran ama ısırmayan bir yaratık olduğunu anlamışlardı. Bundan da utanmazca yararlanmaktaydılar. Ortalıkta daima gergin bir hava eser, kölelerin Güney'e satılması ve kırbaç tehditleri bol bol savrulurdu. Ama şimdiye kadar bir tek köle Güney'e satılmamış ve ancak tek bir köle kırbaçlanmıştı. Suçu, Gerald'ın en sevdiği atı, bütün gün av peşinde dolaştıktan sonra tımar etmemiş olmaktı.

Bir sabah şehre inmek için giyinirken bir eşe ihtiyacı olduğunu bir kere daha ve bu kez kesinlikle anladı. Pork henüz yıkanmış olan en sevdiği gömleğini getirdiği zaman bunun artık uşağından başka kimse tarafından giyilemeyecek kadar beceriksizce onarılmış olduğunu görmüştü.

Pork gömleğin kendisine verilmesine pek sevinerek onu katlarken, Gerald'a şöyle dedi:

"Mr. Gerald, sizin bir hanıma ihtiyacınız var. Birçok köleye sahip olan bir hanıma. Hem de bu köleler ev işleri için yetiştirilmiş olmalı."

Ama vilayet aileleri içinden evlenmeye kalksa, iki güçlükle karşılaşacaktı. Bu güçlüklerden biri evlenecek yaştaki kızların azlığıydı. İkinci güçlük Gerald için daha önemliydi. Bu da, onun on yıldan beri bu çevrede yaşamasına rağmen, "yeni adam" oluşu ve yabancılığıydı. Ailesi hakkında kimsenin bir şey bildiği yoktu. Gerçi bu iş bölgelerdeki seçkin aileler kıyı aristokratları

kadar müşkülpesent değillerdi, ama kimse dedesi hakkında hiçbir şey bilmediği bir adama kızını vermek istemezdi.

Gerald biliyordu ki, birlikte ava gittiği, içki içtiği ve politikadan konuştuğu zaman komşuları onu çok severlerdi, ama içlerinden birinin kızıyla evlenmesine olanak yoktu. Hiçbir şey Gerald'ın kendini hiçbir bakımdan, hiç kimseden aşağı görmesine sebep olamazdı. Genç kızların sadece güneyde yirmi iki yıldan fazla bir zaman yaşamış, toprak ve köle sahibi kimselerle evlenmeleri vilayetin birçok adetinden biriydi ve Gerald öteki adetler gibi bunu da kabul ediyordu.

Pork'a:

"Toparlan," dedi. "Savannah'a gidiyoruz. Bir tek kere olsun "kader"den söz ettiğini duyacak olursam, seni satarım. Çünkü bu sözü ben bile pek az kullanırım."

James ve Andrew ona bu konuda öğüt verebilirlerdi. Eski dostlarının kızları arasında, hem kendi aradığı niteliklere sahip, hem de onu kocalığa kabul edecek biri olabilirdi. James ile Andrew onun anlattıklarını sabırla dinlediler, ama pek cesaret vermediler.

James:

"Zengin bir adam değilsin," dedi. "Büyük bir ailen de yok."

"Param var. Büyük aileyi de kurmaya niyetleniyorum. Önüne gelenle evlenmem."

Andrew söze karıştı:

"Pek yükseklerde dolaşıyorsun."

Ama yine de Gerald için ellerinden geleni yaptılar. Birçok dostları vardı ve bir ay süreyle, Gerald'ı evden eve, ziyafetlerde, danslı toplantılarda ve pikniklerde dolaştırdılar.

Nihayet, Gerald:

"Beğendiğim tek bir kız var," dedi. "O da ben buraya ayak bastığım zaman daha doğmamıştı."

"Kimmiş bu beğendiğin?"

Gerald, önem vermezmiş gibi, "Miss Ellen Robillard," dedi. Aslında genç kızın hafifçe çekik siyah gözleri Gerald'ın gözüne takılmakla kalmamıştı. Onbeş yaşındaki bir genç kızdan beklenmeyecek kadar hareketsiz ve sakin oluşu Gerald'ı adeta büyülemiş, sağlam yapılı İrlandalı onu esrarengiz bulmuştu. Üstelik, genç kızın öyle üzgün öyle ümitsiz bir hali vardı ki, bu Gerald'ı yüreğinden yaralamış ve genç kıza karşı hayatında kimseye karşı davranmadığı kadar yumuşak davranmasına sebep olmuştu.

"Sen onun babası olacak yaştasın!" Gerald:

"Kesinlikle!" diye gürledi. James, sessizce:

"Jerry, Savannah'da seninle evlenme olasılığı daha az olan tek bir kız yoktur. Babası bir Robillard'dır ve bu Fransızlar Lucier gibi mağrurdurlar. Annesi de, Tanrı ruhuna selamet versin, tam bir hanımefendiydi," dedi.

Gerald, ateşli bir şekilde:

"Aldırdığım yok," dedi. "Hem de, annesi çoktan ölmüş, ihtiyar Robillard da benden hoşlanıyor."

"Bir insan olarak hoşlanıyor, ama damat olarak istemez." Andrew söze karıştı:

"Kız zaten seninle evlenmez. Bir yıldan beri o deli kuzeni Philippe Robillard'ı seviyor. Ailesinin gece gündüz onu vaz geçirmeye çalışmasına rağmen, Nuh dedi peygamber demedi." Gerald:

"O bu ay Louisiana'ya gitti," dedi. "Nereden biliyorsun?"

Gerald, bu haberi ona Pork'un verdiğini söylemek istemedi. "Biliyorum," dedi. "Hem de Mis Ellen'in ona unutamayacak kadar aşık olduğunu sanmıyorum. İnsan onbeş yaşında aşktan pek anlamaz."

Gerald, Philippe'in ailesinin ısrarı üzerine gittiğini de biliyordu. "Kızı seninle evlendireceklerine o tehlikeli kuzenine vermeyi yeğlerler."

Bu yüzden, James ile Andrew de, Pierre Robillard'ın kızının, içerlerden gelen, ufak tefek İrlandalıyla evleneceğini duydukları zaman, başkaları kadar şaşırdılar. Savannah'ın kapalı kapıları arasında, Kuzey'e gitmiş olan Philippe Robillard hakkında faraziyeler ileri sürülüyor ve çeşitli dedikodular uğulduyordu ama bunların hiçbir etkisi olmadı. Robillard'ların en güzel kızının, nasıl olup da, ancak kulaklarına kadar gelen, kırmızı yüzlü, kalın sesli bir adamla evlenmeye razı olduğu herkes için büyük bir sır olarak kaldı.

Gerald'ın kendisi de bunun nasıl olup da gerçekleştiğini bir türlü anlayamamıştı. Ellen, bembeyaz bir yüz ve son derece sakin bir sesle, elini hafifçe kolunun üstüne koyup:

"Sizinle evleneceğim, Mr. O'Hara," dediği zaman, hayatında ilk kez olarak utandı ve ne yapacağını bilemedi. Ellen, bütün bir gece, kalbi kırılan küçük bir çocuk gibi ağlamış ve sabahleyin kararını vermiş bir kadın olarak uyanmıştı.

Dadısı ona New Oıieans'dan gelen paketi getirdiği sırada, zenci kadının içinde, bir felaketin meydana geldiğine ait bir önsezi vardı. Paketin üstüne yabancı bir el yazısıyla Ellen'in adı yazılmıştı. Ellen, paketi açıp da içinden kendi minyatürünün ve Philippe Robillard'a yazdığı dört mektubun çıktığını görünce bir çığlık koparark bunları yere fırlattı. Bir de, tanımadığı New Orleanslı bir papazın birkaç satırlık mektubu vardı ki, kuzeninin bir barda çıkan kavgada öldüğünü haber veriyordu.

"Babam, Pauline ve Eulalie onu gönderdiler. Gönderdiler onu. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Onları bir daha görmek istemiyorum. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Ne onları, ne bu şehri, ne de bana onu hatırlatabilecek kimseleri bir daha görmeyeceğim bir yere gideceğim."

"Ama şekerim, bunu yapamazsın!"

"Yapacağım. İyi bir adam o. Ya onunla evleneceğim ya da Charleston'daki manastıra kapanacağım."

Böylece, adı artık Robillard olmayan Ellen, Savannah'yı bir daha görmemek üzere ona arkasını döndü ve orta yaşlı bir koca, dadısı ve ev işi görmek üzere yetiştirilmiş yirmi zenci köleyle birlikte Tara'ya doğru yola çıktı.

Ertesi yıl, ilk çocukları doğdu ve ona, Gerald'ın annesinin anısına hürmeten Katie Scarlett adını verdiler. Gerald hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bir erkek evlat istiyordu. Ama yine de siyah saçlı kızının doğuşu onu pek keyiflendirmişti. Tara'daki bütün zenci kölelere rom dağıttı ve kendi de adamakıllı sarhoş olarak kükredi durdu.

Eğer Ellen, Gerald'la evlenmek konusundaki ani kararı yüzünden en küçük bir pişmanlık duyduysa bile bunu hiç kimse, özellikle Gerald asla farketmedi. Karısına her bakışında içi gururla doluyordu. Savannah'dan ayrılır ayrılmaz deniz kıyısındaki bu güzel şehri ve bütün hatıralarını geride bırakmış ve vilayete geldiği andan itibaren de Kuzey Georgia onun vatanı olmuştu.

Burada, Kuzey'de, Georgia cesur insanların sahip oldukları haşin bir memleketti. Kıyılar, hele astropikal iklim insanları, güzellik deyince, berrak bir mavi bembeyaz bir kumsal adaların sessiz korkulukları ve palmiyeler, palmiyeler yine palmiyeler anlarlar. Yeşil deyince, denizin zaman zaman aldığı camgöbeği rengi ile palmiyelerin yeşili gelir akıllarına. Ellen de kıyıda büyümüş, gözlerini kıyıların güzelliğine alıştırmıştı. Buralar ona vahşi ve ehlileşmemiş geliyordu.

Bu bölgede, hem kışın soğuğu hem de yazın sıcağı hissedilirdi. Ellen'i en çok şaşırtan da halkın çok canlı ve enerjik oluşuydu. İyi kalpli, nazik, iyi huylu insanlardı, ama beri yandan çabuk kızan, gözü kara, güçlü kuvvetli insanlar oldukları da kuşkusuzdu. Arkada bıraktığı kıyılılar, bütün işlerini, hatta düelloları ile düşmanlıklarını bile, önemsemez bir tavırda ele almakla övünebilirlerdi, ama bu Kuzey Georgialılar'ın şiddet taraftan bir yanları vardı. Kıyıda hayat olgunlaşmıştı. Burada ise genç, ihtiraslı ve yeniydi.

Ellen'in Savannah'da tanıdığı bütün insanlar aynı hamurdan yoğrulmuş gibiydiler.

Adetleri ve görüşleri öylesine birbirinin aynıydı. Ama burada, çeşit çeşit insan vardı. Bazıları, Gerald gibi, kısmetlerini arayan yeni göçmenlerdi. Bazıları da Ellen gibi eski ailelere mensuptular. Bunların ataları kendi

ülkelerindeki hayatın çekilmez olduğunu düşünerek cenneti uzak diyarlarda aramışlardı. Bunlardan çoğu, sebepsiz olarak, damarlarında babalarının göçmen kanının dolaştığını gösterebilirdi.

O yıllarda, Güney gittikçe daha büyük bir rahata kavuşmaktaydı. Bunun sonucunda da bu bölgede hayat hızlanıyordu. Bütün dünya pamuk ihtiyacı içinde kıvranıyor ve bu yeni vilayetin taze ve verimli toprakları onu bol bol üretiyordu. Bu bölgenin kalp atışlarını pamuk meydana getiriyordu ve onun ekilmesi ile toplanması, kırmızı toprağın genişlemesi ve kasılmasıydı. Pamuk onları bir kuşakta zengin, edebiliyorsa, gelecek kuşakta kimbilir ne kadar daha zengin olacaklardı!

Ellen vilayette en çok sevilen kadın olmuştu. Tutumlu ve yüce gönüllü bir ev hanımı, iyi bir anne ve sadık bir eşti. Kiliseye adamak istediği kalp kırıklığı ve kendinden vazgeçişini; çocuğunun, evinin ve onu Savannah'dan, anılarından kurtarıp tek bir soru sormamış olan adama adamıştı.

Scarlett bir yaşındayken, dadısının fikrine göre bir kız çocuğunun hakkı olduğundan daha sağlıklı ve hayat doluydu. O sırada, Susan Elinor adı verilen ama daima Suellen diye çağırılan kız kardeşi dünyaya geldi. Kısa bir zaman sonra da, ailenin kutsal kitabına Caroline İrene diye yazılan Careen doğdu. Onları, daha yürümeyi öğrenmeden ölen üç oğlan izledi. Bu küçük oğlanların hepsi de Gerald O'Hara Junior adını taşıyorlardı ve şimdi evden yüz yarda uzaktaki aile mezarlığında, sarmaş dolaş sedir ağaçlan altında yatmaktaydılar.

Ellen de, iyi yetiştirilen her genç kız gibi, evlilik için gerekli olan şeyleri öğrenerek büyütülmüştü. Üstelik, onun en uyuşuk zenciyi bile canlandırabilecek yetenekte olan dadısı vardı. Kısa bir zaman içinde, Tara'da düzen, ağırbaşlılık ve zarafet hâkim oldu ve çiftlik daha önce sahip olmadığı bir güzelliğe kavuştu.

Ev bir plana göre inşa edilmemiş, gerekli zamanlarda, uygun yerlere odalar eklenmişti. Ama Ellen'in dikkat ve gayreti sayesinde, mimari eksikliğini gözden saklayan bir çekicilik kazandı. Ana yoldan eve giden, sedir ağaçlarının iki yanında yükseldiği yolun serin ve gölgeli bir loşluğu vardı ki, bu öteki ağaçların yeşilliği ile hoş bir zıtlık meydana getiriyordu. Bu sedirli yol olmaksızın, hiçbir Georgialı arazi sahibinin evi tamam sayılamazdı. Verandaların üstünü saran mor salkımlar beyaz boyalı duvarlarda pırıl pırıl

parlardı. Salkımlar, kapının yanında pembe mersin ağaçları ile karışır, bembeyaz çiçekli manolya ağaçlar eve apayrı bir hava verirdi.

Ellen'in hayatı ne kolay ne mutluydu. Ama o hayatın kolay olmasını beklemiyordu; mutsuzluğa gelince, bu da kadınların kaderiydi. Dünya erkeklerin dünyasıydı ve Ellen onu olduğu gibi kabul ediyordu. Erkekler malların sahibiydiler ve bu mallan kadınlar yönetirdi. Yönetim iyi olursa bunun şerefi erkeklere Aitti; kadınlara da onların zekâsını ve becerikliliğini övmek düşerdi. Erkekler, ellerine bir kıymık batsa boğa gibi kükrerler, kadınlar çocuk doğururken bile seslerin duyulmamasına çalışırlardı, erkekleri rahatsız etmemek için. Erkekler kaba konuşur ve sık sık sarhoş olurlardı. Kadınlar kaba sözleri duymazlıktan gelir ve sarhoş kocalarını acı sözler söylemeden yataklarına yatırırlardı. Erkekler tok sözlü ve nemruttular; kadınlara iyi kalpli, nazik hoş görülü olmak düşerdi.

O gerçek hanımefendilerin geleneğine göre yetiştirilmiş ve omuzlarındaki yükü, cazibesini kaybetmeden taşımayı öğrenmişti. Üç kızının da gerçek hanımefendiler olmalarını istiyordu. Küçük kızlarında başarıya ulaşmıştı. Çünkü Suellen çekici bir kadın olmayı o kadar istiyordu ki, annesinin söylediklerine dikkatle kulak vermişti ve ona daima itaat etmişti. Careen ise utangaç ve kolay yönetilen bir kızdı. Ama Gerald'ın çocuğu olan Scarlett, hanımefendiliğe giden yolu çok güç bulmaktaydı.

Dadısının bütün karşı çıkmalarına rağmen, kızkardeşleriyle ya da iyi eğitim görmüş Wilkes ailesinin çocuklarıyla oynamaktansa, zenci çocuklarının ve çevredeki küçük oğlanların arkadaşlıklarını yeğliyordu. Onlar kadar iyi ağaca tırmanıyor ve taş atabiliyordu. Dadı, Ellen'in kızının böyle huyları olmasına şaşıyor ve devamlı olarak onu "bir hanımefendi gibi davranması" konusunda uyarıyordu. Ama Ellen bu konuda daha hoşgörülü ve rahat davranıyordu. Kendi kendine, kızının sadece hayat dolu olduğunu ve ona çekici bir kadın olmanın şartlarını ve sanatlarını öğretmek için önünde uzun yıllar bulunduğunu söylüyordu.

Ellen ile dadı, bütün gayretlerini bu yöne çevirdiler ve Scarlett büyüdükçe bu konuda yetenekli bir öğrenci olduğunu gösterdi. Ama başka bir şey öğrendiği söylenemezdi. Bir dizi mürebbiye ve yakındaki Fayetteville Kızlar Akademisi'nde geçen iki yıla rağmen, kültürü pek parlak sayılmazdı. Beri yandan, vilayette onun kadar güzel dans eden bir genç kız daha yoktu.

Gamzesini derinleştirecek şekilde gülümseyişi, geniş etekleri nazlı nazlı dalgalansın diye ayaklarının ucuna basarak yürümeyi, bir erkeğin yüzüne baktıktan sonra bakışlarını önüne eğip, ince bir hassasiyetle titrer gibi kirpiklerini kırpıştırmayı biliyordu. Hepsinden daha önemli olarak da, bir bebeğinki kadar tatlı ve yumuşak olan yüzünün arkasındaki keskin zekâsını erkeklerden saklamayı öğrenmişti.

Ellen, kızına: "Nazik olmalısın, şekerim," diyordu; "Hem de daha sakin. Erkekler konuşurken, ortadaki konu hakkında onlardan fazla bilgi sahibi olduğuna inansan da onların sözünü kesmemelisin. Erkekler atak kızları sevmezler."

Dadı ise kederli bir yüzle:

"Durmadan, "Ben yaparım, ben ederim" diyen genç kızlar koca bulamazlar" derdi. "Genç kızlar önlerine bakıp, (öyle olsun) ve (nasıl isterseniz) demelidirler."

Kendi aralarında, ona nazik bir kadının bilmesi gereken her şeyi öğretmişler, ama nezaketin yalnız dış belirtilerini öğrenmişti. Bu belirtilerin nedeni olması gereken iç nezaketi hiç bir zaman öğrenmemişti ve öğrenmek istemiyordu. Görünüş yeterliydi. Çünkü bir hanımefendi gibi görünüşü sayesinde pek sükseli bir genç kız olmuştu ve bundan başka bir şey istemiyordu. Gerald onun, beş vilayetin en güzel kızı olduğunu söyleyerek böbürleniyordu. Bunda gerçek payı da yok değildi. Çünkü vilayetteki hemen hemen bütün delikanlılardan ve Atlanta, Savannah gibi uzak yerlerden evlenme teklifleri almıştı.

Onaltı yaşında, dadısı ile Ellen'in sayesinde, tatlı çekici başdöndürücü bir genç kız olmuştu. Ama aslında, inatçı, dediği dedik ve gururlu bir insandı. İrlandalı babasının çabuk öfkelenen ihtiraslı kişiliği ona aynen geçmişti. Annesinin, bencil olmayan, sabırlı tabiatı ise üzerinde kolayca aşınabilecek bir cila gibi duruyordu. Scarlett, annesine daima en iyi yüzünü gösterir, kusurlarını ve öfkesini ondan saklar, onun yanında elinden geldiği kadar tatlı huylu olmaya çalışırdı. Çünkü annesi eleştiren bir bakışıyla onu ağlatacak kadar utandırabilirdi.

Ama dadısı onun hakkında hiç yanılmamıştı. Cilada meydana gelebilecek

çatlaklara karşı daima uyanık ve silahlıydı. Dadının gözleri Ellen'in gözlerinden daha keskindi ve Scarlett, bütün hayatı boyunca, dadısını uzun zaman aldatabildiğim hatırlamıyordu.

Onu çok seven bu iki akıl hocası Scarlett'in neşesini, canlılığını ve cazibesini hor görmüyorlardı. Bunlar, Güneyli kadınların gurur duydukları niteliklerdi. Onları endişelendiren, genç kızda gördükleri Gerald'ın korkusuz ve coşkun tabiatıydı. Scarlett evlenmek -Ashley ile evlenmek- istiyordu ve eğer erkekleri cezbeden nitelikler, ağırbaşlılık, uysallık ve sersemlikse, öyle görünmeye razıydı. Erkeklerin niçin ille de böyle kızlardan hoşlanması gerektiğini biliyordu. Bildiği biricik şey, bu yöntemlerin işe yaradığıydı. Bu tıpkı bir matematik formülü gibiydi ve daha güç değildi. Okuldayken Scarlett'in başarı gösterdiği biricik ders matematikti.

Scarlett, erkeklerin düşünceleri hakkında pek az şey bildiği gibi, kadınların düşünceleri hakkında daha da az şey bilirdi. Çünkü kadınlar onu daha az ilgilendirirdi. Hiçbir zaman bir kız arkadaşı olmamış, bunun eksikliğini de duymamıştı. Ona göre, bütün kadınlar -kız kardeşleri de buna dahildi- aynı avın -erkeklerin- peşinde olduklarından birbirlerinin tabii düşmanlarıydılar.

Annesi hariç bütün kadınlar.

Ellen O'Hara başkaydı. Scarlett onu bütün diğer insanlardan başka ve kutsal sayardı. Küçükken annesini Meryem Ana'yla karıştırır. Büyüdüğü zaman da fikrini değiştirmek için bir neden görmemişti. Ona göre, Ellen, sadece Tanrı'nın ya da bir annenin verebileceği kesin güveni temsil etmekteydi. O, annesinin, adaletin, doğruluğun, sevgi dolu bir şefkatin ve derin bir bilgeliğin somutlaşması olduğunu biliyordu -kısaca- tam bir hanımefendi.

Scarlett, annesi gibi olmayı isterdi. Ama ne var ki, insan adil, doğru, şefkatli olacağım ve başkalarını düşüneceğim derken hayatın zevklerinin büyük bir kısmını ve mutlaka pek çok sevgiliyi kaçırıyordu. Hayat böyle güzel şeylerden vazgeçilemeyecek kadar kısaydı. Bir gün, Ashley'le evlendiği ve yaşlandığı zaman, bir gün vakit bulduğunda, Ellen gibi olmaya niyetleniyordu. Ama o zamana kadar...

O gece yemekte, Scarlett, annesinin yerine masayı gözetlemeyi, sırtına yüklediği görevleri eksiksiz olarak yerine getirmeye çalışırken, aklı biraz

önce öğrendiği korkunç haberdeydi. Ashley ve Melanie. Ümitsizlik içinde, annesinin Slatteryler'den dönmesini bekliyordu. Onsuz kendini yalnız ve kaybolmuş hissetmekteydi. Bu neşesiz yemekte Gerald'ın kalın sesi durmadan Scarlett'in kulaklarında uğuldadı. Sözlerini, yumruğunu masaya indirip elini havada sallayarak bitirdi. Yemekte konuşmaları yönetmek Gerald'ın âdetiydi ve genellikle kendi düşüncelerine dalan Scarlett onu pek duymazdı.

Tabii kalbini böylesine sıkıştıran kederi annesine söyleyecek değildi. Çünkü Ellen, kızının başka biriyle nişanlı olan bir erkeği istediğini öğrenecek olsa, son derece şaşırır ve üzülürdü. Ellen'in düzeltemeyeceği kadar kötü hiçbir şey olamazdı. Onun varlığı her şeyi yoluna koymaya yeterdi. Bu yüzden, Scarlett annesinin yanında her zaman kendini güvende duyardı.

Yoldan gelen tekerlek seslerini duyunca yerinden fırladıysa da, arabanın evin etrafını dolanıp arka bahçeye gittiğini anlayınca tekrar çöktü. Bu Ellen olamazdı, çünkü o ön merdivenlerde inerdi arabadan. Arka bahçede, karanlıkta zencilerin sesleri, heyecanlı konuşmalar ve bir kahkaha duyuldu. Scarlett, pencereden baktığı zaman, bir dakika önce odadan çıkmış olan Pork'u gördü. Elinde bir meşale vardı. Tam o sırada, Pork, her zamanki ağırbaşlılığını kaybetmiş olarak içeri girdi. Gözleri iyice büyümüş, dişleri pırıl pırıl parlıyordu.

Yüzünde yeni evlenmiş bir erkeğin gururu görülmekteydi. Nefes nefese:

"Mr. Gerald," dedi, 'Yeni satın aldığınız kadın geldi."

Gerald, öfkelenmiş gibi yaparak:

"Ben yeni kadın satın almadım ki!" diye itiraz, etti.

Pork, gülümseyerek ve ellerini ovuşturarak:

"Aldınız, Mr. Gerald" dedi. "Aldınız işte. Kendisi dışarda. Sizinle konuşmak istiyor."

Gerald:

"Gelini getirin bakalım!" diye gürledi.

Pork, Wilkesler'den yeni gelmiş ve holde beklemekte olan karısına işaret etti. Artık o da Tara halkından olmuştu. Arkasında, bacaklarına sarılan ve bol etekleri arasında adeta kaybolan on iki yaşındaki kızıyla içeri girdi.

Dilcey uzun boylu bir kadındı ve dimdik dururdu. Parlak bronz yüzü öyle gergin ve öyle pürüzsüzdü ki, yaşı otuz ile altmış arasında belirsiz bir sayıydı. Kızılderili kanı hatlarında açıkça görülüyor ve zenci özelliklerini yaya bırakıyordu. Derisinin kırmızı rengi, ensiz ve yüksek alnı, çıkık elmacık kemikleri ve kalın zenci dudaklarının üstünde düzleşen kemerli şahin burnu, iki ırkın karışımının eşsiz bir örneğini vermekteydi. Kendinden emin ve ağırbaşlı bir görünüşe sahipti. Hatta bu bakımlardan dadıdan üstün olduğu bile söylenebilirdi. Bunda da şaşacak bir yan yoktu, çünkü dadı, bu özelliklerini sonradan kazanmıştı. Oysa, Dilcey'in kanında vardı bunlar.

Konuştuğu zaman, sesi öteki zencilerinki gibi monoton çıkmıyor ve sözlerini daha büyük bir dikkatle seçiyordu.

"İyi akşamlar, genç hanımlar. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Mr. Gerald, ama buraya gelip beni ve çocuğumu satın aldığınız için size teşekkür etmek istedim. Beni satın alacak insan çok bulunurdu, ama üzülmeyeyim diye Prissy'mi de satın alacak insan çıkmazdı. Teşekkür ederim. Sizi memnun etmek ve iyiliğinizi unutmadığımı göstermek için elimden geleni yapacağım."

Dilcey, daha sonra Scarlett'e döndü ve gözlerinin kenarlarında gülümsemeye benzer bir şeyler dolaştı.

"Miss Scarlett, Pork bana, sizin babanıza beni satın alması için rica ettiğinizi söyledi. Ben de hizmetinizi yapsın diye Prissy'mi size vereceğim."

Elini arkasına uzattı ve küçük kızı çekip çıkardı. Kahverengi, sıska bir yaratıktı bu.

Budala bir yüz ifadesi ve hiçbir şeyi kaçırmayan, keskin, çokbilmiş gözlere sahipti.

Scarlett:

"Teşekkür ederim, Dilcey," diye cevap verdi. "Ama korkarım ki, bu konuda dadının fikrini almak gerekiyor. Doğduğumdan beri benim hizmetimi o yapar. Ama annem gelince de bu konuyu birlikte düşünürüz "

Dilcey:

"Teşekkür ederim, efendim," dedi. "Sizlere iyi geceler dilerim."

Tabaklar ve çatal bıçaklar toplandı. Gerald da konuşmasını bitirdi. Büyük lambanın altındaki bir yastığın üstüne oturmuş olan Careen, çoktan, sevgilisinin ölümü üzerine rahibe olan bir genç kızın romanını okumaya dalmıştı. Öylesine kendinden geçmişti ki, ara sıra gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve kızcağız bunun farkında bile olmuyordu. Suellen, kıkırdamadan sözünü edemediği ünlü "çeyiz sandığının" kapağını işliyordu. Bir yandan da yarınki ziyafette, Stuart Tarleton'u, Scarlett'in elinden almasının mümkün olup olmayacağını düşünmekteydi. Bu hiç de olmayacak bir şey değildi, çünkü Scarlett onun sahip olduğu o tatlı kadınlık meziyetlerinin hiçbirine sahip değildi. Scarlett ise Ashley'le ilgili hayaller kurmaktaydı.

Scarlett'in evde en çok sevdiği oda Ellen'in küçük iş odasıydı. Orada, Ellen her sabah güzel yazı masasının başında oturur, bir yandan çiftliğin hesaplarını not eder, bir yandan da çiftliğin nezaretçisi olan Jonas Wilkerson'un anlattıklarını dinlerdi. Ellen defterlerine kamış kalemi ile sayılar yazarken, bütün aile onun çalışma odasına dolardı. Gerald, eski sallanan sandalyeye kurulur, kızlar da eski divanın, evin ön tarafı için fazla yıpranmış olduklarından bu odaya layık görülmüş olan yastıkların üzerine uzanırlardı. Scarlett şimdi o odada Ellen'le yalnız olmak, başını annesinin dizine koymak ve sakin sakin ağlamak istiyordu. Acaba annesi hiç gelmeyecek miydi eve?

Nihayet, ön taraftaki yolun çakıl taşları üzerinde araba tekerleklerinin çıkardığı gürültüler ve hemen arkasından arabacıya gidebileceğini söyleyen Ellen'in tatlı sesi duyuldu. Ellen, etekliğinin altındaki kasnakları dalgalandırarak, üzüntülü ve yorgun bir yüzle odaya girerken hepsi başlarını kaldırıp sabırsızlıkla ona baktılar. Onunla beraber hafif bir limon kolonyası kokusu da odaya girmişti.

Ellen şalını omuzlarından alıp, geçerken yanağını okşadığı Scarlett'e uzattı

ve:

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

O içeri girer girmez, Gerald'ın yüzü, sihirli bir değnekle dokunulmuşçasına aydınlanmıştı.

"Çocuk vaftiz edildi mi?" diye sordu.

Ellen:

"Evet," dedi, "Sonra da öldü zavallıcık. Emmie de ölecek diye korktum, ama sanırım yaşayacak."

Kızlar irkildiler ve meraklı yüzlerini annelerine çevirdiler. Gerald filozofça başını salladı.

"Öldüğü iyi olmuş çocuğun; zavallı, baba..."

Ellen, belli etmeden kocasının sözünü kesti.

"Geç oldu, dua etsek iyi olacak."

Eğer Scarlett annesini tanımasaydı, bu sözlerinin asıl sebebini asla anlayamazdı.

Emmie Slattery'nin çocuğunun babasının kim olduğunu öğrenmek mutlaka ilgi çekici olurdu, ama Scarlett bunu annesinden öğrenmeyi bekleyecek olursa, gerçeğe hiçbir zaman ulaşamazdı. Scarlett, Jonas Wilkerson'dan kuşkulanıyordu. Çünkü birçok kereler, güneş batarken, onun Emmie ile birlikte yoldan geçtiğini görmüştü.

Scarlett içini çekti, çünkü iyice meraklanmıştı. Annesinin gözleri önünde çok önemli şeyler olup bitiyor ve Ellen, bunlar sanki hiç olmamış gibi davranıyordu. Ellen, kendi görüşlerine uymayan her şeyi yokmuş gibi düşünmeye alışıktı. Scarlett'e de aynı biçimde hareket etmeyi öğretmeye çalışmış, ama pek başarılı olamamıştı.

"Miss Ellen, duanızı yapmadan yemek yemeyecek misiniz?"

"Teşekkür ederim, dadıcığım, karnım aç değil."

Dadı, öfke içinde kaşlarını çattı ve mutfağa doğru ilerlerken:

"Elimle hazırlayacağım yemeğinizi, siz de pekâlâ yiyeceksiniz," diye söylendi.

Sonra:

"Pork!" diye seslendi. "Cookie'ye söyle de ateşi karıştırsın. Miss Ellen eve döndü."

Bir süre sonra Pork, elinde bir tabak, gümüş bir çatalla bıçak ve bir peçeteyle odaya girdi. Ellen, Gerald'ın kendisi için çektiği sandalyeye oturdu ve aynı anda dört ses birden üstüne çullandı.

"Anneciğim, yeni elbisemin dantelleri sökülmüş. Yarın gece onu Oniki Meşeler'de giymek istiyorum lütfen diker misiniz?"

"Anne, Scarlett'in yeni elbisesi benimkinden güzel. Hem de pembe renk bana yakışmıyor; tenimi çok solgun gösteriyor. Ne olur o benim pembemi giysin de onun yeşil elbisesini ben giyeyim. Pembe ona benden çok yakışıyor."

"Anne, yarın gece ben de baloya gelebilir miyim? Artık on üç yaşındayım."

"Mrs. O'Hara, söyleyeceklerime inanamayacaksınız. Şişşt, kızlar susun bakalım, şimdi gösteririm gününüzü. Cade Calvert bu sabah Atlanta'dan gelmiş. Hey, susun da kendi söylediğimi önce kendim duyayım. Diyor ki, orada durum çok karışıkmış, herkes savaştan bahsediyor, durmadan birlikler kuruluyormuş. Dediğine göre, Charleston'dan gelen haberler, artık Güneyliler'in, Yankeeler'in hareketlerine katlanmamak kararında oldukları merkezindeymiş."

Ellen'in yorgun dudaklarında bir gülümseme belirdi ve örnek bir eş olarak önce kocasına cevap verdi.

Ellen'in Charlestonlular'a karşı büyük bir saygısı vardı ve Amerika kıtasının en asil kanlı kimselerinin, Savannah'dan sonra, bu şehirde toplandığına inanırdı. Charlestonlular da tıpkı onun gibi düşünür, öteki şehirler halklarına

tepeden bakarlardı.

Sonra, kızlarına döndü.

"Hayır, Careen, şekerim, gelecek yıl. O zaman bütün balolara gidebilir ve genç hanımlara özgü elbiseleri giyebilirsin. Kimbilir benim pembe yanaklı kızım gelecek yıl ne kadar çok eğlenecek! Suratını asma güzelim. Unutma, sabahtan itibaren sen de Oniki Meşeler'de olacaksın. Akşam yemeğe de kalırsın. Ama sonra eve döneceksin. On dört yaşına girmeden balolara gidemezsin."

"Elbiseni getir, Scarlett. Duadan sonra dikerim."

"Suellen, konuşma şeklini hiç beğenmedim şekerim. Pembe elbisen pek güzel. Tenine de çok yakışıyor. Scarlett'inki de ona uygun. Ama eğer istersen, yarın gece benim lâltaşı gerdanlığımı takabilirsin."

Suellen, annesinin arkasından Scarlett'e bakarak burnunu zafer kazanmışçasına buruşturdu. Ablasının, gerdanlığı ödünç istemek niyetinde olduğunu biliyordu. Scarlett de ona dilini çıkardı. Suellen, bencilliği ve çıkarcılığı yüzünden huzur kaçırıcı bir kız kardeşti. Eğer Ellen daima onların arasında durmasa, Scarlett çoktan onun kulaklarını koparırdı.

Ellen:

"Ee, Mr. O'Hara, Mr. Calvert, Charleston hakkında daha neler söyledi, anlatın bakalım,"

dedi.

Scarlett, annesinin savaş ve politika konularıyla asla ilgilenmediğini, bunları erkek işi saydığını bilirdi. Ama Gerald, bu konudaki düşüncelerinden ailesine söz etmekten hoşlanırdı. Ellen ise, her zaman kocasını memnun etmeyi ön planda tutan bir kadındı.

Gerald, isteksiz bir sesle: "Dua edelim mi?" dedi.

Ellen:

"Evet," diye karşılık verdi. "Çok geç oldu. Saat on. Careen çoktan yatmış olmalıydı. Pork, lütfen lambayı indir; sen de dua kitabımı ver, dadı."

Ellen, eteklerini düzeltti ve yere diz çöktü. Dua kitabını önündeki masanın üstüne koyup açtı; ellerini de kitabın üstünde birleştirdi. Gerald karısının yanına diz çöktü. Scarlett ve Suellen de, masanın öteki yanındaki her zamanki yerlerini aldılar. Diz çökerken, müthiş iç eteklikleri, dizleri acımasın diye altlarına yerleştirmeyi ihmal etmediler. Yaşına göre kısa boylu olan Careen masanın başında rahatça diz çökemiyordu. Bu yüzden, bir sandalyenin başına diz çöker, dizlerini de oturulacak yere dayardı. Careen bundan pek hoşlanırdı; çünkü dua sırasında hemen hemen daima uykuya dalar ve bu değişik pozisyonu sayesinde bunu annesinden saklamayı başarırdı.

Evdeki uşak ve hizmetçiler de kapı eşiğinde ve koridorda diz çökerlerdi dua sırasında. Bu anlarda hizmetçilerle uşakların gözleri bir başka türlü parıldardı. Çünkü beyaz derili efendileri ile birlikte dua etmek günün en önemli olaylarındandı. İncil'in Doğulular'a has bir hayal gücünden doğma, renkli ve eski satırları onlara pek bir şey demezdi, ama kalplerindeki bir ihtiyacı doyurduğu da kesindi.

"Ulu Tanrı bize şefaat et; Aziz Peygamberimiz, bize şefaat et" diye hep bir ağızdan tekrarlarken iki yana sallanırlardı her nedense.

Ellen gözlerini kapadı ve dua etmeye başladı. Tatlı sesi yükselip alçalıyor, rahatlatıyor, dinlendiriyordu. Ellen, yuvasının sağlığı ve mutluluğu için Tanrı'ya şükreder, ailesini ve zencilerini koruması için ona yalvarırken, sarı bir ışık dairesi içinde öne eğilmiş başlar onu dinlerdi.

Scarlett, bütün üzüntüsü, dökemediği gözyaşlarının verdiği sıkıntıya rağmen, dua saatinde her zaman olduğu gibi, büyük ölçüde sükûnet buldu. Uğradığı hayal kırıklığının ve yarına karşı duyduğu nefretin büyük bir kısmı kaybolmuş, yerini bir ümit duygusuna bırakmıştı. Onu böyle rahatlatan, Tanrı'nın yardımına sığınması değildi. Çünkü dindarlık hiçbir zaman, Scarlett'in dudaklarından ileri gidememişti. Ona huzur veren, annesinin, Tanrı'nın tahtına, azizlerine ve meleklerine çevrilmiş, sevdiklerinin selameti için şefaat isteyen sakin yüzüydü. Ellen, Tanrı'ya hitap ettiği zaman, Scarlett, Tanrı'nın onu duyduğundan kesinlikle emindi.

Scarlett'in düşünceleri kendine rağmen başka yerlere kaydı. Bu sırada vicdanını sorguya çekmesi gerektiğini biliyordu. Ellen ona her günün sonunda vicdanını yoklaması, sayısız kusurlarını anlatmasını ve Tanrı'ya kendisini affetmesi ve günahlarını bir daha tekrarlanmaması için ihtiyacı olan kuvveti vermesi için dua etmesi gerektiğini öğretmişti.

Başını, annesi yüzünü göremesin diye, önünde birleştirmiş olduğu ellerine dayadı ve Ashley'i düşünmeye başladı. Aslında Scarlett'i sevdiği halde, nasıl olur da Melanie ile evlenmeyi tasarlayabilirdi? Ve onun kendisini bu kadar çok sevdiğini bildiği halde? Nasıl olur da bile bile Scarlett'in kalbini kırardı?

O zaman, birden, parlak ve yeni bir fikir, bir kuyruklu yıldız gibi beyninde çaktı.

"Ah, Ashley benim kendisini sevdiğimi bilmiyor ki!"

Bu beklenmedik buluş onu öylesine heyecanlandırdı ki, neredeyse yüksek sesle herkese duyuracaktı onu.

"Nereden bilebilirdi? Onun yanındayken öylesine mıymıntı, öylesine dokunulmaz bir hanımefendi gibi hareket ettim ki, kesinlikle Ashley kendisiyle ancak bir arkadaş olarak ilgilendiğimi sanmıştır. Evet, bu yüzden bir şey söylemedi bana! Aşkının umutsuz olduğunu sanıyor. Demek bu yüzden o kadar..."

Ashley'i kendisine garip garip bakarken yakaladığı anlatı hatırladı. Duygularını her zaman mükemmel bir şekilde gölgelemesini bilen kurşuni gözleri böyle anlarda büsbütün büyür, bütün kılıflarından soyunur ve Scarlett onlarda nedenini bilmediği bir acı ve umutsuzluk görürdü.

"Benim Brent, Stuart ya da Cade'e âşık olduğumu sanıyor da onun için üzülüyordu ve kalbi kırılmıştı. Herhalde, benimle evlenemeyeceğine göre, Melanie'yle evlenip ailesini memnun etmekte bir sakınca görmemiştir. Ama eğer kendisini sevdiğimi bilseydi..."

Parmaklarını, önüne eğmiş olduğu halde alnına batırarak: "Ah!" diye düşündü. "Bunun şimdiye kadar aklıma gelmemiş olması ne budalalık! Aşkımı Ashley'e duyurmanın yolunu bulmalıyım. Eğer kendisini sevdiğimi

bilse onunla evlenmez! Nasıl evlenebilir ki!"

Birden Gerald'ın duasını bitirmiş ve annesinin gözlerinin üstünde olduğunu hissederek irkildi. Aceleyle teşbihini çekip dualarını okumaya başladı. Parmakları teşbih tanelerini otomatik olarak geriye itiyordu. Ama sesinde derin bir soğukluk vardı. Öyle ki, dadısı olağanüstü bir şey olduğunu derhal hissetti ve başını kaldırıp ona meraklı bir bakışla baktı.

Scarlett, rüyasından kabaca uyandırıldı. Daha doğrusu kendisi, silkinerek uyandı.

Duaların sonunda tekrarlanan sözleri söylemeyi unutmuştu ve annesi ona eleştiren bakışlarla bakmaktaydı.

Bu arada Ellen, Tanrı'nın annesinin özelliklerini sayıp dökmekte olan yeni bir duaya başlamıştı.

Scarlett için, bu an çocukluğundan beri daima, Meryem Ana'ya değil de, Ellen'e hayranlık duyulacak bir an olmuştu. Ellen, "Hastaların Sağlığı", "Bilgeliğin Yeri", "Günahkârların Kurtarıcısı" ve Meryem Ana'nın değil de, Ellen'in gökyüzüne doğru kaldırmış olduğu güzel ve sükûnet verici yüzünü görürdü. Bu güzel sözler, onun için hep Ellen'i anlatmakta, onun niteliklerini dile getirmekteydi. Ellen'in tatlı sesini, zencilerin aminlerini şimdiye kadar hissetmediği bir hayranlıkla dinliyordu. İlk defa olarak, Tanrı'ya doğru açılan elleri, onu Ashley'in kollarına giden, onu ıstıraptan kurtaracak yolu göstermiş olan Tanrı'ya karşı minnet ve şükranla doluydu.

En son "Amin"lerden sonra, hepsi, ayaklan uyuşmuş olarak doğruldular.

Scarlett odasına girdi, şamdanı yüksek konsolunun üstüne koydu ve karanlık dolabın içinde, onarılması gereken dans elbisesini aramaya başladı. Elbisesini bulunca koltuğunun altına sıkıştırarak karanlık koridoru sessizce geçti. Annesiyle babasının oda kapası hafifçe aralıktı ve Scarlett kapıyı vurmak fırsatını bulamadan Ellen'in alçak, ama sert sesini duydu:

"Mr. O'Hara, Jones Wilkerson'a yol vermelisiniz."

Gerald söyleniyordu:

"Nasıl olur! Gözümdeki sürmeyi bile çalmayacak başka bir ırgatçıbaşını nereden bulurum?"

"Yarın sabah, derhal yol vermelisiniz ona. Koca Sam iyi bir nezaretçidir ve yeni bir ırgatçıbaşı bulana kadar Jonas'ın işini görebilir."

Gerald'ın sesi:

"Hımm." diye mırıldandı. "Şimdi anladım! Demek bizim akıllı Jonas onu iğfal etmiş ha!"

Scarlett:

"Demek Emmie Slattery'nin çocuğunun babası o," diye düşündü. "Eh, ne olacak. Bir Yankee erkekle fakir beyazlardan olan bir kızdan, bundan başka ne beklenir?"

Gerald'ın hayret ve nefretinin geçmesi için bir süre bekledikten sonra kapıyı tıkırdattı ve elbisesini annesine verdi.

Scarlett, elbiselerini çıkarıp geceliğini giyene ve mumunu üfleyip yatağına balıklama dalana kadar ertesi güne ait planının en ince ayrıntıları bile kafasında şekillenmiş bulunuyordu.

Scarlett, öncelikle Gerald'ın emrettiği gibi gururlu olacaktı. Oniki Meşelere vardığı andan itibaren, en neşeli, en canlı tavrını takınacaktı. Hiç kimse onun Ashley ve Melanie yüzünden hayal kırıklığına uğradığını hissedemeyecekti. Orada bulunan bütün erkeklerle flört edecekti. Bu, Ashley'e karşı hainlik olacaktı, ama onu daha fazla özlemesine ve istemesine de neden olacaktı. Suellen'in sevgilisi olan kıvırcık favorili, ihtiyar Frank Kenneddy'den tutun da Melanie'nin erkek kardeşi olan, utangaç, sessiz, kolay kızaran Charles Hamilton'a kadar, evlenebilecek yaşta olan hiçbir erkeğin kendisinden başka bir kadına bakmasına fırsat vermeyecekti. Erkekler onun etrafında, bir kovanın etrafındaki arılar gibi dolanıp duracaklar ve Ashley de, şüphesiz ki, onun hayranlarının arasına katılmak için Melanie'yi yalnız bırakacaktı. Sonra, Scarlett bir neden bularak Ashley ile yalnız kalmayı becerecek ve ikisi, bütün ötekilerden uzakta, konuşacaklardı. Her şeyin tam planladığı gibi yürümesini diliyordu, aksi halde güçlüklerle karşılaşabilirdi. Ama eğer Ashley ilk adımı

atmayacak olursa, bunu kendisinin yapması gerekecekti. Scarlett, erkekler tarafından çok beğenilen bir kız olmasına rağmen onu herkese tercih ettiğini belli ederek Ashley'i mesut edecekti.

Yatağında yatarken, ay ışığı yorganının üstüne vuruyor ve Scarlett bu sahneyi gözlerinin önünde en küçük ayrıntısına kadar canlandırıyordu. Ashley'in, Scarlett'in kendisini gerçekten sevdiğini öğrendiği zaman yüzünde belirecek olan hayret ve sevinç ifadesini görüyor, onun kendisinden karısı olmasını isteyen sözlerini duyuyordu.

Mutlaka ki, o zaman Scarlett, başka bir genç kızla nişanlı olan bir erkekle evlenmesinin olanaksız olduğunu söyleyecek, ama Ashley ısrar edince dayanamayıp razı olacaktı. Sonra, hemen o gün öğleden sonra Jonesboro'ya kaçmaya karar vereceklerdi. Ve...

Ah yarın bu saatte Scarlett, Mrs. Ashley Wilkes olabilirdi. Çenesini kaldırdı ve soluk yeşil gözleri ay ışığında parladı. Ellen ona istemekle, elde etmenin iki ayrı şey olduğunu öğretmişti. Hayat da ona, yarışın her zaman engelsiz olmayacağını öğretmişti.

Saat sabahın onuydu. Nisan ayı için çok sıcaktı hava ve güneşin parlak ışıkları, Scarlett'in geniş pencerelerinin mavi perdelerinden süzülerek içeri giriyordu.

Hava, yazın geldiğini müjdeliyordu. İlkbaharın iç açıcı serinliğinin yerini kavurucu yaz sıcaklarından önce, okşayıcı bir ılıklığa terketmesi Georgia yazlarının en büyük özelliğidir. Yeni sürülmüş toprak, henüz açmamış olan tomurcuklar ve ilkbahar çiçeklerinin kadife kokusu birleşerek odaya dolan tatlı sıcaklığın yanısıra ağaçlarını, kasımpatlarını, annesinin çok sevdiği yaseminleri ve bütün vilayette ünlü olan çimlerini görebiliyordu. Kuşlar yine manolya ağaçlarının üstünde toplaştılar. Özellikle pencerenin altındaki manolya ağacı, çeşit çeşit sesler çıkaran, sayısız kuşlarla doluydu.

Böyle parlak sabahlarda Scarlett daima pencereye koşar, kollarını pervaza dayayarak Tara'nın seslerini ve kokularını içine çekerdi. Ama bugün ne güneşi, ne de masmavi gökyüzünü düşünecek hali yoktu. Bir tek şey düşünüyordu. "Allah'a şükür ki yağmur yağmıyor!" Elma yeşili, dantellerle süslü elbisesi, yatağının üstünde karton bir kutunun içinde durmaktaydı.

Balodan önce Scarlett'in giymesi için Oniki Meşeler'e götürülmeye hazırdı. Ama Scarlett ona bakıp omuzlarını silkti. Eğer planı başarıya ulaşırsa bu gece bu elbiseyi giymeyecekti. Balodan çok önce, Ashley'le beraber, evlenmek üzere Jonesboro'ya doğru yola çıkmış olacaklardı. Onun aklını meşgul eden düşünce, ziyafette ne giyeceği düşüncesiydi.

Hangi elbise onun cazibesini en çok ortaya koyabilir ve onu Ashley için dayanılmaz hale getirebilirdi. Saat sekizden beri durmadan elbise değiştiriyor ve hiçbirini beğenmiyordu. Şimdi de, paçaları dantelli, uzun iç pantolonu, dantelli pamukludan üç kat iç etekliği ve pamuklu korsesi içinde, ne yapacağını bilmez bir halde odanın ortasında duruyordu. Beğenmeyip bir kenara attığı elbiseleri, odanın dört bir yanına saçılmış, yerde, yatağın, sandalyelerin ve tuvalet masasının üstünde, renkli kumaş ve kurdele yığınları meydana getiriyorlardı.

Dün giydiği yeşil çiçekli elbisesi ise öğleden sonra giyilecek bir elbiseydi. Böyle bir gündüz toplantısı için uygun değildi. Çünkü sadece küçücük karpuz kolları vardı ve göğsü iyice açıktı. Başka bir kız onu bir dans elbisesi olarak kullanabilirdi. Ama onu giymekten başka çaresi yoktu. Nihayet, kollan, boynu ve göğsünden utandığı yoktu. Onları sabahleyin göstermek uygun olmasa da umurunda değildi.

Aynanın önünde durup, kendisini yandan görebilmek için eğildi. Vücudunda onu utandırabilecek hiçbir şey yoktu. Boynu kısa ama yuvarlaktı. Kollan da tombul ve düzgündü. Korsenin yukarı kaldırdığı göğüsleri de çok biçimliydi. On altı yaşındaki kızların çoğu gibi, vücudunu daha güzel ve daha dolgun göstermek için, hiçbir zaman, sutyeninin içine küçük ipekli kesecikler dikmek zorunda kalmamıştı. Ellen'in ince beyaz elleriyle küçük ayaklarına sahip olduğuna memnundu. Ellen kadar uzun boylu olmayı da isterdi, ama kendi boyu da ona yetişiyordu. İç etekliğini yukarı kaldırıp üzüntü içinde bacaklarını seyretti ve ne yazık ki, bacakları göstermek mümkün değil, diye düşündü. Öyle güzel bacakları vardı ki. Düzgün ve dolgun... Fayetteville Akademisi'ndeki kızlar bile bunu kabul etmek zorunda kalmışlardı. Beline gelince, ne Fayetteville'de, ne Jonesboro'da, ne de üç vilayette bu kadar ince belli olan bir kız daha yoktu.

Belini düşününce yine pratik meselelere aklı takıldı. Yeşil basma elbisesini giyebilmesi için dadasının belini biraz sıkması gerekiyordu. Dadısına

sabırsızlıkla seslendi.

Dadı, merdivenlerden yukarı çıkarken:

"Bazı kimseler benim uçabileceğimi sanıyor," diye homurdandı. Savaşa hazır ve hatta taraftar bir yüz ifadesiyle soluyarak Scarlett'in odasına girdi. Elinde, içinde yemek bulunan bir tepsi vardı. Dumanlan çıkan iki parça tereyağlı domuz pirzolası, çikolatalı kek ve domuz pastırması. O'Haralar'ın kızları, herhangi bir partiye gitmeden önce iyice karınlarını doyurmalıydılar ki, gittikleri yerde pek az yemek yesinler.

"Boşuna uğraşma. Yemeyeceğim. Onları mutfağa geri gönderebilirsin."

Dadı tepsiyi masanın üstüne bıraktı ve ellerini beline dayayarak öylece durdu.

"Evet efendim, yiyeceksiniz! Geçen sefer siz ziyafete giderken çok hacta olduğum için beni atlattınız ve bir şey yemeden gittiniz. Ama bu sefer aynı şey olacak değil. Bunlardan bir parça yiyeceksiniz."

Dadı yaltaklanmaya başladı.

"Haydi, Miss Scarlett, hatırım için bir parça bir şeyler yeyin. Miss Suellen ile Miss Careen verdiklerimin hepsini karşı çıkmadan yediler."

Scarlett, küçümseyerek:

"Onlar yerler," diye cevap verdi. "Bir tavşandan fazla kişilikleri yok ki. Ama ben yemeyeceğim. Tepsilerden bıktım! Calvertler'e giderken bana bir tepsi yedirmişti de, buzlar içinde, ta Savannah'dan getirttikleri dondurmadan ancak bir kaşık yiyebilmiştim. Onu daha unutmadım. Bugün eğlenmeye ve canımın istediği kadar yemek yemeğe karar verdim."

Dadının, Scarlett'e karşı kazandığı zaferler pek güç ulaşılmış başarılardı ve beyaz derili bir insanın aklının eremeyeceği şekilde kazınılmışlardı.

"Eğer siz bu aileden kötü bir şekilde söz edilmesine aldırmıyorsanız ben aldırıyorum," diye gürledi. "Sizin yanlış davranışlarınızın toplantıda bulunan herkesin ağzına sakız olmasına göz yumacak değilim. Size birçok kereler, gerçek bir hanımefendinin bir kuş gibi az yemek yemesiyle kendini belli

ettiğini söyledim. Mr. Wilkes'in evine gidip de kamınız açmış gibi tıka basa yemek yemenize razı olamam."

Scarlett:

"Annem de bir hanımefendidir, ama yemek yer," diye cevap verdi.

Dadı:

"Evlendikten sonra siz de yiyebilirsiniz," dedi. "Miss Ellen sizin yaşınızdayken, bir yere gittiği zaman, hiçbir şey yemezdi. Pauline teyzenizle Eulalie teyzeniz de öyle. Ve hepsi de evlendiler. Çok yiyen genç kızların koca bulması güç olur."

"İnanamıyorum buna. Sen hasta olduğun zaman yemek yemeden gittiğim ziyafette Ashley Wilkes bana, benim gibi iştahlı kızları sevdiğini söyledi."

Dadı kederli bir şekilde başını salladı.

"Erkeklerin söylediklerivle düşündükleri farklıdır. Mr. Ashley'in size evlenme teklif ettiğini de duymadım."

Scarlett irkildi ve tam bağırmaya başlayacakken kendini tuttu. Dadısı onu can damarından yakalamıştı ve buna karşı söyleyebileceği hiçbir mantıklı söz yoktu. Dadı, onun yüzündeki değişikliği görünce hemen tavrını değiştirdi. Tepsiyi eline alıp, kapıya doğru yürürken içini çekti.

"Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun. Cookie bu tepsiyi hazırlarken ben de ona, bir hanım yemek yememesinden belli olur, diyordum. O da, Miss Melanie'nin bu yaz Mr. Ashley'i şey yani Miss India'yı ziyarete geldiği zaman, az yemesiyle herkesi şaşırttığını ve ondan daha az yiyen bir hanıma rastlamadığını söylüyordu."

Scarlett ona kuşkuyla baktı. Ama dadının koskocaman yüzü pek saftı. Sadece, Scarlett'in Melanie Hamilton gibi gerçek bir hanımefendi olmayışına üzüldüğü belli oluyordu.

Scarlett, huzuru kaçmış bir halde:

"Tepsiyi bırak da gel korsemin iplerini sık," dedi. "Sonra biraz yemeğe gayret ederim. Şimdi yersem, belimi sıkamazsın."

Dadı, sevincini saklayarak tepsiyi elinden bıraktı.

"Kuzucuğum ne giyecek bugün?"

Scarlett, kabarık etekli yeşil basma elbiseyi göstererek:

"Onu," dedi.

"Hayır, giyemezsiniz. Sabah için uygun değil o elbise. Saat üçten önce göğüslerinizi gösteremezsiniz. Bu elbisenin ne yakası ne kollan var. Hem de bütün derinizi çil kaplar. Bir daha da geçmez. Savannah'da plajda geçen yıl kazandığınız çillerden kurtulmanız için bütün kış sırtınızı kaymakla ovduktan sonra yeniden çillenmenize razı olamam. Gidip annenize söyleyeceğim."

Scarlett, soğuk bir sesle:

"Eğer anneme tek bir kelime söylersen, hiçbir şey yemem," dedi. "Elbisemi giydikten sonra ne istersen söyle. O zaman zaten annemin beni geri yollayıp elbise değiştirtmesi için vakit olmaz."

Dadı, "Peki, bir yere tutunun ve nefes almayın," diye emretti.

Scarlett, yatağının ayakucunda yükselen iki tahta direkten birine tutunarak dadısına itaat etti. Dadı, nefes aldı ve korsenin iplerini öyle bir sıktı ki, Scarlett'in olgun kadın vücuduna göre inanılamayacak kadar ince beli ortaya çıktı. Dadının kara gözlerinde bir övünç kıvılcımı yandı.

Sevgiyle:

"Kimsenin benim kuzucuğum gibi ince beli yoktur," diye söylendi. "Miss Suellen'in korsesinin iplerini bu kadar çeksem çoktan bayılırdı."

Scarlett, konuşmakta güçlük çekerek: "Ben hayatımda hiç bayılmadım," dedi.

Dadı:

"Arada bir bayılmak size hiç zarar vermez," diye öğütledi ona. "Kimi zaman bir erkekten farksız oluyorsunuz, Miss Scarlett. Çoktan beri size söylemek istiyorum, yılanları, fareleri ve bunlara benzer hayvanları görünce bayılmamanız hiç uygun olmuyor. Evde değil ama, başkalarıyla beraberken. Size kaç kere söyledim..."

"Haydi, acele et! Bu kadar çok konuşma. Bir koca bulmak niyetindeyim. Bak bakalım, bayılmadığım, çığlık koparmadığım halde bulabilecek miyim! Amma da ince belim var. Haydi, elbisemi giydir!

Dadı, metrelerce basmadan yapılmış şahane elbiseyi genç kızın omuzlan üzerine koydu ve küçük bir dağı andıran kat kat iç etekliğinin üzerine doğru çekti. Sonra, göğüslerinin üzerine doğru iyice alçalan yakasının altındaki çengelleri iliklemeye başladı.

"Güneşteyken şalınızı omuzunuzdan indirmeyin. Sıcakta da şapkanızı çıkarmayın," diye emretti. "Yoksa eve geldiğinizde, ihtiyar Mrs. Slattery gibi simsiyah olursunuz. Haydi, şimdi bir şeyler yeyin şekerim. Ama hızlı yemeyin sakın. Yediklerinizi biraz sonra çıkaracak olduktan sonra, boşuna midenizi doldurmak neye yarar?"

Scarlett itaat ederek tepsinin başına oturdu, ama karnında yemek yiyecek yer olup olmadığını merak ediyordu.

Sıkıntı içinde:

"Keşke evli olsaydım," diye söylendi. "Devamlı olarak yapmacık yapmaktan ve istediğin hiçbir şeyi yapamamaktan bıktım. Bir kuş gibi yemek yediğimi göstermekten, koşmak istediğim zaman yürümekten, iki gün iki gece yorulmadan dans edebilecekken her valsten sonra kendimi bitkin hissettiğimi söylemekten bezdim. Benim yarım kadar zeki olmayan aptal erkeklere "Ne kadar zekisiniz!" demekten, erkekler bana birçok şeyler anlatıp ne kadar önemli kimseler olduklarını hissetsinler diye hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmaktan bıktım... Dadı bir lokma daha yiyeyim. Bir kızın koca bulabilmesi için, neden aptal olması gerekli?"

"Ne dersin, erkekler evlenip de karılarının hiç de aptal olmadığını görünce şaşırmazlar

mı?"

"Ama o zaman da iş işten geçmiş olur. Evlenmiş olurlar bir kere. Hem de, erkekler, kanlarının akıllı olmasını isterler."

"Bana kalırsa, Yankee kızlar böyle aptal gibi davranmak zorunda değillerdir. Geçen yıl Saratoga'dayken onlardan bir çocuğun pekâlâ da akıllıca davrandığını gördüm. Hem de erkeklerin yanında."

Dadı burnundan soluyarak:

"Yankee kızlar!" dedi. "Evet, evet, onlar akıllarına geldiği gibi konuşmakta serbesttirler, ama onların Saratoga'da erkekler arasında pek gözde olduklarını duymuş değilim."

Scarlett:

"Ama Yankeeler de mutlaka evleniyor," diye direndi. "Yerden bitmiyorlar ya. Mutlaka evleniyorlar ve çocukları oluyor. Hem de biliyorsun, Yankeeler pek çok bu kıtada."

Dadı, ciddiyetle:

"Erkekler onlarla paraları için evleniyorlar," dedi.

Ara sıra Ashley ile tartışmış ve fikirlerine karşı koymuştu. Belki, bu ve Scarlett'in yürüyüşe ve ata binmeye olan merakının sağlıklı bir genç kız olduğunu ele vermesi, onun narin Melanie'ye yönelmesine sebep olmuştu. Ama, hissediyordu ki, eğer Ashley bu uydurma kadın numaralarına aldanacak olursa ona hiçbir zaman şimdi duyduğu saygıyı duyamayacaktı. Gözyaşlarına, bayılmalara ve basit bir "Ne kadar fevkalâdesiniz!"e kanacak bir erkeğe sahip olmaya değmezdi. Ama görünüşte, bütün erkekler bunlardan hoşlanıyorlardı.

Eğer geçmişte Ashley'e karşı yanlış taktikler kullanmışsa bunlar geçmişte kalmıştı. Bugün başka taktikler, daha doğru taktikler kullanacaktı. Onu istiyordu ve ona sahip olabilmek için sadece birkaç saati vardı. Eğer bayılmak ya da bayılır gibi yapmak işe yarayacaksa bayılacaktı. Eğer nazlı ve

yapmacıklı gülümseyişler ya da boş kafalılık onu çekecekse Scarlett, Chatlen Calvert'den bile daha aptal görünmeye razıydı. Bugün onun günüydü!

Araba onu, kırmızı yoldan Wilkes çiftliğine doğru götürürken, Scarlett'in içinde, annesi ve dadısı toplantıda bulunmayacak diye suçlu bir memnuniyet duygusu vardı. Hareket planına hafifçe havaya kalkmış kaşlar ya da aşağıya doğru sarkıtılmış bir alt dudakla karışabilecek kimse yoktu. Kesinlikle Suellen ertesi gün birçok şeyler anlatacaktı, ama eğer Scarlett'in planı başarıya ulaşırsa, onun Ashley'le kaçması ya da nişanlanması, ailesine onun toplantıda işlediği hataları unutturacak kadar büyük bir heyecan verecekti.

Brendi içerek kuvvet kazanan Gerald o sabah Jonas Wilkerson'un işine son vermişti. Ellen de, Jonas, Tara'yı terketmeden hesapları onunla birlikte gözden geçirebilmek için evde kalmıştı. Scarlett, çalışma odasında, güzel yazı masasının başında oturan annesini öperek ona veda etmişti. Masanın gözlen çeşit çeşit kâğıtlarla doluydu. Jonas Wilkerson, elinde şapkasıyla Ellen'in yanında duruyordu. Gergin yüzünde, vilayetteki en iyi ırgatçıbaşılık görevinden böyle beklenmedik bir anda kovulmanın verdiği öfke ve nefret okunuyordu. Bütün bunlar birazcık flört etti diye gelmişti başına. Gerald'a Emmie Slattery'nin çocuğunun babasının kendisi gibi daha bir düzine erkek olması olasılığı bulunduğunu tekrar tekrar anlattı. Jonas bütün Güneyliler'den nefret ederdi. Ona gösterdikleri soğuk nezaketten, onun toplumsal mevkiini aşağı görüşlerinden nefret ederdi. Bu küçümsemeyi, pek dikkatle kullandıkları o nezaketleri bile saklayamıyordu. Herkesten fazla da Ellen O'Hara'dan nefret ederdi, çünkü o Güney'de nefret ettiği her şeyin kendisinde temsil edildiği bir Tanrıça'dan farksızdı.

Çiftlikteki kadın hizmetçilerin başkanı olan dadı da, Ellen'e yardım etmek için Tara'da kalmıştı. Gerald, arabanın yanında atıyla ilerlemekteydi. Şu Wilkerson sorununu bu kadar çabuk halletmiş olduğuna memnundu. Bütün sorumlulukları Ellen'in omuzuna yüklemiş ve karısının toplantıya gelemeyeceği ya da arkadaşlarıyla bir arada bulunamayacağı için üzülebileceği aklına gelmemişti. Çünkü, hava güzeldi, ilkbahar gelmişti, tarlalarla şahane bir manzara vardı ve Gerald kendisinden başka kimseyi düşünemeyecek kadar canlı ve hayat doluydu. Arada sırada, yüksek sesle İrlanda şarkıları söylüyor ya da ağıtlar okuyordu.

"O şimdi genç ve kahraman sevgilisinin uyuduğu topraklardan çok uzakta..."

Bütün günü savaştan ve Yankeeler'den konuşup, bağırıp çağırarak geçireceği için mutluydu ve bunu düşündükçe heyecanlanıyordu. Ayrıca, dantellerle süslü etekliklerinin içine kat kat iç eteklikleri ve sert kasnaklar giymiş olan üç güzel kızıyla da pek övünüyordu. Bir gün önce Scarlett ile arasında geçen konuşmayı düşündüğü yoktu, onu tamamen unutmuştu. Tek düşüncesi onun güzelliği, O'Hara adı için bir şeref olduğu ve bugün gözlerinin, yeşil İrlanda yamaçları gibi parladığıydı.

Scarlett ona bir annenin oğluna baktığı gibi baktı. Küçümseyerek, ama büyük bir sevgiyle. Güneş batmadan kütük gibi sarhoş olacağını biliyordu. Karanlıkta eve dönerken, Tara ile Oniki Meşeler arasındaki her çitten atlayacaktı. Scarlett, Tanrı'nın yardımı ve atının sağduyusu sayesinde belkemiğini kırmaktan kurtulmasını diliyordu. Köprüden geçmeyi kendine yakıştıramadığı için atını nehre sürecek ve yüzdürerek karşıya geçirecek, sonra naralar atarak eve gelecek ve böyle durumlarda daima evin önünde, elinde bir lambayla kendisini bekleyen Pork'un, onu Ellen'in çalışma odasındaki divana yatırmasını isteyecekti.

Yepyeni gri elbisesini mahvetmiş okluğu için, ertesi sabah, küfürler savurarak Ellen'e atının nasıl nehrin üstündeki köprüden düştüğünü anlatacaktı. Bu artık herkesin alıştığı ve hiç kimsenin inanmadığı bir yalandı, ama herkes inanmış gibi yapar ve bu Gerald'ın kendisini fevkalâde zeki hissetmesine sebep olurdu.

Scarlett, içinde babasına karşı büyük bir şefkat kabararak:

"Bugün ne kadar güzel olduğumu ölene kadar hatırlayacağım" dedi. "Belki de bu benim düğün günüm olur!"

Kalbi sevinçten duracak gibi olarak, Ashley ile bu akşamüstü bütün bu güzelliklerin, bu yeşilliklerin içinden geçip, ay ışığında Jonesboro'ya varmalarının ve orada bir papaz aramalarının mümkün olduğunu düşündü. Belki Atlantalı bir papaz tarafından yeniden evlendirilmeleri gerekecekti, ama bu da Ellen ile Gerald'ın düşüneceği bir konuydu.

"Bütün hayatım boyunca Oniki Meşeler'de yaşayacağım ve bunun gibi belki elli, belki de daha fazla bahar göreceğim. Ama çocuklarıma ve torunlarıma bu yılki ilkbaharın hepsinden güzel olduğunu anlatacağım."

Bu düşünce onu o kadar sevindirdi ki, Gerald'ın şarkısına farkında olmadan katıldı ve babasının beğenisiyle karşılaştı:

Scarlett gülümseyen yeşil gözlerini küçük kız kardeşine çevirdi. Bütün aile Careen'in on üç yaşındaki kalbinin Brent Tarleton'a ait olduğunu bilirdi. Ama Berent ona Scarlett'in bebek kardeşi muamelesi yapmaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Ellen yokken. O'Haralar Careen'i bu konuda alaya alarak ağlatırlardı.

Mimosa ve Fairhill'den aşağı inen ağaçlı yamaçtaki yola yaklaştıkça araba tekerlekleri ve nal sesleri arttı. Ağaçların paravanı ardından, tatlı tatlı tartışmakta olan kadın sesleri duyuluyordu. Gerald öne geçerek atını durdurdu ve Toby'e, iki yolun birleştiği yerde arabayı durdurmasını işaret etti.

Gözleri parlayarak kızlarına haber verdi:

"Tarletonlar geliyor! Mrs. Tarleton kullanıyor arabayı. Ah, işte atları kullanmasını bilen bir kadın! Kuş gibi hafif ve pars gibi kuvvetli, bütün bunlar için de öpülmeye değer. Hem de güzel mi güzel! Ne yazık ki, hiçbirinizin onun gibi güzel elleri yok."

Gerald, bütün vilayette, Ellen hariç, en çok, kızıl saçlı Beatrice Tarleton'a hayranlık duyardı. Onun ata binmekteki ustalığı ve güzel görünüşü Gerald'ı büyülüyordu.

"Bizim Careen bu zavallı hayvanlardan korkar." dedi. "Suellen dizginleri eline alınca kasılıp kalır. Sana gelince, kedicik..." Scarlett, öfkeyle:

"Hiç olmazsa attan düşmüş değilim," diye bağırdı. "Mrs. Tarleton her yeni atın üstünden bir kere olsun düşer."

Tarletonlar'm kızlarla dolup taşan arabaları görünmüştü. Arabadan kızların yanısıra, renkli kumaşlar, hasır şapkalar, kadife kurdeleler de taşıyordu. Gerald'ın dediği gibi, Mrs. Tarleton arabacının yerini almıştı. Dört kızı, dadıları ve baloda giyecekleri elbiselerini koydukları mukavva kutularla araba dolmuş, Mrs. Tarleton'a yer kalmayınca o da çareyi arabacının yerine geçmekte bulmuştu. Ufak tefek, ince yapılı, bembeyaz tenli bir kadın olmasına rağmen son derece sıhhatli, güçlü kuvvetliydi. Kendisi gibi kızıl

saçlı ve hayat dolu yedi çocuk doğurmuş, çocuklarını da iyi yetiştirmişti. Vilayet halkının düşüncesine göre, bu başarısının sırrı, çocuklarına karşı, atları yetiştirirken kullandığı disiplini kullanmasıydı. Mrs. Tarleton'un prensibi, "Onları kırbaçlayın!" prensibiydi. Gerald, şapkasını çıkartıp onlara selam verdi.

Genç kadın atları çok sever, özellikle de al atı Nellie'nin insanlar kadar zeki olduğuna inanırdı. Eğer evdeki işleri yüzünden günlük at gezintisini yapmakta gecikecek olursa, şeker kovasını birinin eline tutuşturup:

"Nellie'ye biraz şeker ve gecikeceğimi söyle," derdi. Pek nadir halleri dışında daima binici kıyafetiyle dolaşırdı. Ata binecek de olsa, binmeyecek de olsa daima binebileceği için böyle yapardı.

Bugün siyah ipekliden sade bir elbise giymişti. Kasnağı o kadar dardı ki, modaya hiç de uymuyordu. Ama yine de binici kıyafetiyleymiş gibi bir hali vardı. Çünkü elbisesinin çizgileri de binici kostümünün çizgileri kadar sert ve keskindi. Üzerinde uzun bir tüy bulunan küçük siyah şapkasını kurnazca parlayan kahverengi gözlerinden birinin üzerine doğru indirmişti.

Tarletonlar neşeli, dostlarını seven ve toplumsal ilişkilerden hoşlanan insanlardı. Bütün komşularıyla iyi geçinir, özellikle O'Haralar'ın kızlarını pek severlerdi. Daha doğrusu, Suellen ile Careen'i severlerdi. Boş kafalı Cathleen hariç, vilayette hiçbir kız Scarlett'i gerçekten sevmezdi.

Yazları, vilayette ortalama olarak haftada bir ziyaret bir de balo olurdu. Ama eğlenmeye karşı eşsiz yetenekleri olan Tarletonlar, her toplantıda, gittikleri ilk balo ya da ziyafetmiş gibi çılgınca eğlenirlerdi. Dört kız, arabaya binip dadıları ile elbise kutularını da alınca öyle bir sıkışmışlardı ki, kasnakları sığmıyor ve yukarı kalkıyor, uzun iç pantolonları görünüyordu. Başlarında çiçeklerle süslü geniş kenarlı şapkalar, boyunlarında da kadife kurdeleler vardı. Bu şapkaların altında, her çeşit kızıl saçın temsilcilerini bulmak mümkündü. Hetty'ninki basbayağı bildiğimiz kızıldı. Camilla'nın çilek rengi sarımsı saçlarının eşine rastlamak pek kolay olmasa gerekti. Randa'nın ise bakır rengi, küçük Betsy'nin de havuç rengi saçları vardı.

Gerald şakacıktan göz kırptı. Mrs. Tarleton'a:

"Kızlarınız pek güzel, hanımefendi," dedi. "Ama anneleriyle boy ölçüşemezler."

Mrs. Tarleton, kızıl kahverengi gözlerini devirdi ve alt dudağını ısırdı. Bu iltifat, şaka da olsa hoşuna gitmişti.

Ama kızlar, korkunç çığlıklar koparmaya başladılar.

"Anne, göz kaş yapmaktan vazgeç, babamıza söyleriz!"

"Ah, Mr. O'Hara, ne zaman sizin gibi yakışıklı bir erkeğe rastlasak, annemiz bize hiç fırsat vermez!"

Scarlett, bu saçma sapan sözlere herkes gibi güldü ama Tarletonlar'ın anneleriyle nasıl bu kadar senli benli olduklarını bir türlü anlayamaz, onların davranışlarını her zaman hayretle karşılardı. Kızlar ona, sanki büyük ablalarıymış ve on altı yaşından bir gün almamış gibi davranıyorlardı. Scarlett için, insanın kendi annesine böyle şeyler söyleyebilmesi müthiş bir şeydi. Ellen böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Ama yine de, Tarletonlar'ın kızlarının anneleriyle olan ilişkileri pek hoşuna gidiyordu. Anneleriyle alay etmelerine, onu eleştirmelerin.: ve hatta azarlamalarına rağmen, Beatrice Tarleton'a tapıyorlardı. Scarlett annesine öyle sadıktı ki, aceleyle kendi kendine Mrs. Tarleton gibi bir anneyi asla Ellen'e tercih etmeyeceğini söyledi. Ama yine de insanın annesi ile şakalaşması hoş bir şey olmalıydı. Bu düşüncenin, Ellen'e karşı saygısızlık olduğunu hissetti ve utandı. Böyle sıkıntı verici düşüncelerin, Tarletonlar'ın arabasını dolduran şu rengârenk kelebeklerin aklından asla geçmediğini çok iyi bilirdi. Ne zaman kendini komşulardan başka türlü hissetse, garip bir huzursuzluk duyardı. Yine öyle oldu.

Mrs. Tarleton:

"Ellen nerede?" diye sordu.

"Bizim ırgatçıbaşını işten çıkarmak ve onunla beraber hesapları incelemekle uğraşıyor.

Mr. Tarleton'la oğullarınız nerede?"

"Ah, onlar saatlerce önce Oniki Meşeler'e gittiler. Punçu kontrol edip yeteri kadar sert olup olmadığına bakacaklardı. Sarhoş olmak için yatmaları pahasına da olsa, onları bu gece alıkoymasını söyleyeceğim. Beş sarhoş adama katlanamıyorum. Üçe kadar idare edebiliyorum ama..."

Gerald konuyu değiştirmek için aceleyle onun sözünü kesti. Kızlarının, kendisinin Wilkesler'deki geçen ziyafetten ne halde döndüğünü hatırlayarak arkasında kıkırdamakta olduklarını hissetti.

İrlandalıların atlara karşı duydukları büyük tutku gözlerinden okunuyordu. Scarlett yine annesini Mrs. Tarleton'la kıyaslayarak dehşete düştü. Ellen için, ne atlar, ne de inekler yavrulardı. Hatta tavuklar bile yumurtlamazdı. Ellen bu gibi şeyleri tamamen görmezlikten gelirdi. Ama Mrs. Tarleton'un böyle huyları yoktu.

Gerald:

"Mellie dişi bir tay mı doğurdu?"

"Hayır, hayır uzun bacaklı bir erkek tay doğurdu. Gelip onu görmelisiniz. Mr. O'Hara. Gerçek bir Tarleton atı. Hetty'nin bukleleri gibi kırmızı."

Camilla:

"Zaten biraz Hetty'e benziyor," dedi ve vahşi kahkahalarla arabayı dolduran kumaş kalabalığı arasına saklandı.

Mrs. Tarleton:

"Kızlarımızın bu sabahki deliliğini hoş görün," dedi. "Ashley'in Atlamalı küçük kuzeni ile nişanlanacağını duyduklarından beri tepinip duruyorlar. Neydi adı o kızın? Melanie mi? Tanrı beraberinde olsun, kesinlikle iyi bir kız, ama hiçbir zaman ne yüzünü, ne de adını hatırlayabiliyorum. Bizim aşçının kocası Wilkesler'in uşağıdır. Dün gece gelip nişanının bugün ilan edileceğini söyledi. Cookie de bu sabah haber verdi. Sebebini bir türlü anlayamıyorum, ama bu haber kızları pek heyecanlandırdı. Herkes yıllardan beri Ashley'in, Maconlu Bunlardan biriyle evlenmediği taktirde o kızla evleneceğini biliyordu. Aynı şekilde. Honey Wilkes de Melanie'nin erkek kardeşi Charles

ile evlenecek. Söylesenize Mr. O'Hara, Wilkesler'in kendi ailelerinin dışında biriyle evlenmeleri prensiplerine aykırı mıdır?"

Scarlett bu sözlerin gerisini duymadı. Yelpazesini hırsla sallamaya başladı. Ashley'in evleneceğini bilmek başka, insanların bundan olağan bir şeymiş gibi konuştuğunu duymak başkaydı. Sonra yeniden cesaretini kazandı. Ashley, Scarlett 'le kaçar ve evlenirse Mrs. Tarleton ne kadar şaşıracaktı. Herkese gidip anlatacaktı Scarlett'in ne sinsi bir kız olduğunu, Ashley ile işi pişirmişken, büyük bir soğukkanlılıkla Ashley ile Melanie'nin evleneceklerinden söz edilirken dinlediğini... Kendi düşüncelerine gülümsedi. Mrs. Tarleton, kesinlikle:

"Ne derseniz deyin, Mr. O'Hara," diyordu. "Ben, aile içinde evlenmeye karşıyım. Zaten Ashley. Hamiltonlar'ın kızıyla evlenmekle hata ediyor. Bir de Honey, ne diye evlenecek o solgun yüzlü Charles Hamilton'la?"

Mrs. Tarleton konuşmasına devam etti:

"Akrabalar evlenmemeli. Uzak akrabaların evlenmesi bile doğru değil. Kanı zayıflatır bu. Atlardaki gibi olmaz her şey insanlarda. Eğer kanlarını biliyorsanız, iki kardeşi çiftleştirip gayet iyi sonuçlar alabilirsiniz. Ama insanlar başka. Belki kibar ve asil bir aile geliştirebilirsiniz böylece, ama sağlık ve kuvvet aramayın."

"Peki, ama bana Wilkesler'den daha mükemmel insanlar gösterebilir misin? Brian Boru'nun çocukluğundan beri kendi aralarında evlenirler. Bu yüzden, sizinle aynı fikirde olduğumu söyleyemeyeceğim. Hatta aksine bahse girerim."

"Wilkesler'in bu işten vazgeçmelerinin zamanı geldi de geçiyor bile. Çünkü sonuçlan görülmeye başladı. Ashley'i bir yana bırakalım, o yakışıklı bir şeytandır; ama Wilkesler'in solgun yüzlü kızlarına bakın! Zavallıcıklar! Küçük Miss Melanie'ye bakın. Tüy gibi ince. sert bir rüzgârla uçacak kadar çelimsiz ve ruhsuz! Hiçbir konuda kendine ait bir fikri yok. Ancak, "Evet, efendim", "Hayır, efendim," diyebiliyor. Başka bir söz çıkmıyor ağzından. Bu ailenin, benim kızıl saçlı kızlarım ya da sizin Scarlett'iniz gibi yeni, güçlü, hayat dolu bir kana ihtiyacı var. Beni yanlış anlamayın sakın. Wilkesler kendilerine göre çok iyi insanlardır; onları pek severim, ama doğruyu

söylemek gerekirse, yaptıkları hiç de akıllı bir şey değil! Çok becerikli görünüyorlar, ama sözlerime kulak verin, o kadar da becerikli olduklarını sanmıyorum. Cesur, atak, güçlü bir yanları kalmamış onların. Beklenmedik bir şeyle karşılaşacak olsalar ne yaparlar acaba? Hareket kabiliyetlerini kaybetmişler sanki. Yağmur, çamur, güçlükler onlara göre değil. Kuru hava insanları olup çıkmışlar. Bana herhangi bir havada değişmeden dörtnala gidecek iri yarı bir at verin! Onunla üstesinden gelemeyeceğim iş yoktur. Ama Wilkesler'in kendi aralarında evlenmeleri, onları bu çevredeki bütün ailelerden farklı bir hale getirmiş. Ya piyanoyla uğraşır ya da kitap okurlar. Eminim ki, Ashley ava gitmektense kitap okumayı yeğler. Evet, evet, bunun böyle olduğuna inanıyorum, Mr. O'Hara! Bir de kemiklerine bakın onların. Ne kadar ince. Onlara güçlü kuvvetli kızlar ve erkekler gerek."

Mrs. Tarleton, ister hayvanlar, ister insanlar söz konusu olsun, en fazla ilgi duyduğu meseleden konuşmaya bayılır ve kimsenin sözünü duymak istemezdi. Bu mesele de üreme meselesiydi. Yıllardan beri, atları çiftleştirdiğinden bu konuda ilgi çekici gözlem ve fikirleri vardı. Adeta bu konuda uzmanlaşmış gibiydi.

Gerald, konuyu değiştirmeye yeltenerek:

"Yaa!" dedi.

Mis. Tarleton ona fırsat vermemeye kararlıydı.

"Ne dediğimi biliyorum, çünkü benim ailemde de bu çeşit evlilikler oldu ve emin olun hepsi de garip çocuklar doğurdular zavallılar. Ailem beni de bir akrabamla evlendirmek isteyince, inatçı bir tay gibi direndim. "Hayır, anneciğim, ben bu işte yokum. Sakat çocuklar doğurmak istemiyorum" dedim. Ben böyle deyince annem bayıldı, ama büyük annem beni destekledi. Ben de kararımdan caymadım. Büyük annemde atların üremesi hakkında birçok şeyler biliyor ve bana hak veriyordu. Mr. Tarleton'la kaçtığım zaman da bana yardım etti. Çocuklarıma bakın bir kere! Hepsi de iri yarı ve güçlü kuvvetli. Aralarında hiçbirinin hastalıklı bir görünüşü ya da bir sakatlığı yok. Boyd biraz kısa boyludur, o kadar. Wilkesler'e gelince..."

"Bir dakika" dedi. "Yola çıkmadan önce bir şey söyleyeceğim. Birlik için bize atlarınızı satmak konusunda karara vardınız mı?

Hetty onların sözünü kesti.

"Anneciğim, bu konuyu Oniki Meşeler'de konuşamaz mısınız?"

Gerald:

"Yerden göğe kadar haklısınız, Mis Hetty," dedi. "Sizi bir dakika bile yolunuzdan alıkoymayacağım. Kısa bir zaman sonra Oniki Meşeler'de olacağız. O zaman, genç ihtiyar, orada bulunan bütün erkekler Tarletonlar'dan at satın alma meselesinin ne olduğunu soracaklar. Ah, anneniz kadar güzel bir kadının, atları söz konusu olduğunda böylesine cimrileştiğini görmek beni kalbimden yaralıyor! Vatanseverliğiniz nerede kaldı. Mrs. Tarleton? Konfederasyon, sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Mrs. Tarleton'un gözleri parlıyor, adeta ateşler saçıyordu.

"Mr. O'Hara, kulak verin söyleyeceklerime. Her dakika Konfederasyon'u suratıma çarpıp durmayın! Konfederasyon sizin için ne anlam taşıyorsa, benim için de o anlamı taşıyor. Şunu da unutmayın ki, benim Birlikte dört oğlum var, sizin hiç çocuğunuz yok orada. Ama, oğullarım kendilerini koruyabilirler. Atlarım ise bunu yapamazlar. Eğer hayvanlarıma safkan atlara binmeye alışık kibar erkeklerin bineceğinden emin olsaydım, onları hiç para almadan verirdim. Bir dakika bile tereddüt etmezdim o zaman. Ama beygirlere binmeye alışık olan, kaba saba ormanlıların ya da dağlıların, güzel kısraklarıma bineceğini düşünmeye bile dayanamam! Hayır, efendim! Onlara iyi davranılmadığını ve düzenli olarak tımar edilmediklerini düşünerek geceleri kâbuslar geçiririm. Cahil ve görgüsüz heriflerin benim nazik hayvanlarıma binmelerine ve onları kemiklerini kırana kadar dövmelerine fırsat verir miyim sanıyorsunuz? Bunu düşündüğüm zaman bile tüylerim diken diken oluyor! Hayır, Mr. O'Hara, atlarımı satın almayı teklif ederek, bana karşı gösterdiğiniz kibarlığa teşekkür ederim, ama Atlanta'ya gidip daha basit atlar satın alsanız çok daha iyi olur. Binicileriniz benim atlarımla onlar arasındaki farkı asla anlayamazlar."

Camilla, sabırsızlıklar korosuna katılarak:

"Anneciğim, ne olursun hareket edelim!" diye sızlandı. "Şu sevgili atlarını eninde sonunda gözden çıkarmak zorunda kalacağını sen de pekâlâ

biliyorsun. Babamla çocuklar. Konfederasyonun onlara ne kadar ihtiyacı okluğunu tekrarlaya tekrarlaya seni ağlatacak ve sonunda atlarını vermeye razı edecekler."

Mrs. Tarleton:

"Böyle bir şeye razı olacak değilim," dedi.

Arabalar hareket etti.

Gerald, şapkasını başına giydi ve yine kızlarının arabasının yanma geçti.

"İyi bir kadındır o." dedi. "Haydi, hızlan Toby. Nihayet onu bıktırıp atlarını alacağız.

Haklı olduğuna şüphe yok, ama elimizden ne gelir."

Bu konuşmalara daha fazla dayanamayacağını hisseden Scarlett:

"Babacığım, ne olur ya önümüzden ya da arkamızdan ilerle; öyle toz kaldırıyorsun ki, boğuluyoruz" dedi.

Babasının konuşmaları onun düşüncelerini dağıtıyordu. Oysa. Scarlett, Oniki Meşeler'e varmadan hem düşüncelerini düzene sokmak, hem de yüzüne en çekici ifadesini vermek istiyordu. Gerald, kızının bu sözlerini bekliyormuş gibi, atını mahmuzladı ve Tarletonlar'ın arabasına yetişmek için kırmızı toz bulutuna daldı. Orada, pek zevk aldığı atlar ve savaş konusuna dönebilirdi.

Nehri geçtiler, araba yokuşu tırmanmaya başladı. Daha Oniki Meşeler görünmeden Scarlett, bulutların üstünde tembel tembel dolaşan bir duman bulutu gördü ve kızarmış kuzu ve domuz kokusu burnuna geldi.

Öğlen yemeği piknik olarak düzenlenmişti. Piknik ateşleri mutlaka dün akşam yakılmış olmalıydı. Şimdi bu ateşlerin her biri, üzerinde demirlere geçirilmiş, kuzular, domuz yavruları ve piliçler kızarmakta olan birer kor yığını haline gelmiş olmalıydılar. John Wilkes, pikniklerini daima gül bahçesine bakan hafif yamaçta düzenlerdi. Burası gölgeli, hoş bir yerdi.

Ulu ağaçların iç açıcı gölgesine uzun piknik masaları konur, iki taraflarına

aralıksız bahçe sıraları yerleştirilirdi. Masaların üstüne Wilkesler'in en değerli, keten örtüleri örtülmüş olurdu. Sıralara oturmak istemeyenler için oraya buraya minderler, sandalyeler, hasır koltuklar, salıncaklı sandalyeler konurdu. Misafirlere koku gelmemesi için, piknik ocakları, çok uzaklarda yakılır, zenci uşaklar durup dinlenmeden, kızarmış etleri masalara taşırlardı. Mr. Wilkes, daima en azından on iki zenci çocuğu, ellerinde tepsilerle oraya buraya koşup, misafirlere hizmet etmekle görevlendirirdi. Ahırların öte yanında ise, evin uşakları, hizmetçileri, seyisleri ve misafirlerin adamları için ayrı piknik ateşleri yakılır, onlara da bol bol kızarmış et, pasta, dondurma, mevsimine göre meyve ve özellikle zencilerin her nedense pek sevdiği karpuz ikram edilirdi.

Yokuşu tırmanmaya başladıktan biraz sonra, beyaz ev, o eşsiz simetriğiyle Scarlett'in gözleri önüne serildi. Yüce sütunları, geniş verandaları, düz damıyla, herkese karşı yüce gönüllü ve cömert olabilecek kadar cazibesinden emin bir kadın kadar güzeldi. Scarlett, Oniki Meşeler'i Tara'dan bile çok severdi. Çünkü onun olağanüstü bir güzelliği, Gerald'ın evinin sahip olmadığı olgun bir ağırbaşlılığı vardı.

Oniki Meşeler'in bahçesindeki geniş ve dönemeçli yol, eyerli atlar, arabalar, birbirlerini selamlamakta olan yeni gelmiş misafirlerle doluydu. Bir toplantıya geldikleri zaman daima büyük bir heyecan duyan zenciler, gergin yüzleriyle atların eyerlerini çözmek ve tımarlamak için onları ahır tarafına götürmekteydiler. Evin ön tarafından arka tarafına kadar uzanan geniş salonda konuklar kaynaşıyordu.

Açık Fransız pencerelerinden, salonda oturmakta olan daha yaşlı hanımları gördü. Koyu renk ipekli elbiseler içinde pek olgun bir halleri vardı ve yelpazelerini açmış, serinlemeye çalışırken, hastalıklardan, bebeklerden ve kimin kiminle, niçin evlendiğinden konuşuyorlardı.

Ön taraftaki güneşli veranda misafirlerle doluydu. Scarlett:

"Evet, bütün vilayet burada toplanmış," diye düşündü.

Ev kalabalıktan patlayacak gibiydi ve devamlı bir konuşma ve gülüşme sesi ortalığı kaplamıştı. Arada bir tiz kadın çığlıkları ve kahkahaları yükselip alçalıyordu.

Ön merdivenlerde, kır saçlı, dimdik John Wilkes duruyordu. Misafirlerini sevgi ve ilgiyle karşılıyor, Georgia yazları kadar sıcak ve tatlı misafirperverliğini ağırbaşlı bir şekilde ortaya koyuyordu. Yanında Honey Wilkes vardı. Genç kızın adını garip bulanlar olacaktır. Ona bu adın verilişinin sebebi, babasından tutun da yüzünü ilk gördüğü ırgatlara kadar, herkese "honey" diye hitap edişidir. Honey Wilkes misafirleri karşılarken gülümsüyor ve ara sıra küçük kahkahalar atıyordu.

Honey'in önüne gelen erkeğe kendini beğendirmek yolundaki sinirli arzusu, babasının sessizliği ve ağırbaşlılığıyla taban tabana zıt bir özellikti. Scarlett, belki de Mrs. Tarleton'un söylediklerinde bir doğruluk payı bulunabileceğini düşündü. Kuşku yok ki, Wilkesler'in erkeklerinin çoğu birbirine benziyordu. Ama aile özellikleri onlarda mükemmel bir şekilde değerlendirilmişti. Ashley ve babasının yüzüne apayrı bir anlam veren bol sarı kirpikli kurşuni gözleri, Honey ve kardeşi India'nın yüzlerinde değersizleşiyordu. İkisinde de tavşanların kirpiksiz ifadesi vardı ve insan India için ancak çirkin diyebilirdi.

India ortalıkta görünmüyordu, ama Scarlett onun büyük bir olasılıkla mutfakta, hizmetçilere son emirleri vermekte olduğunu biliyordu. Scarlett, zavallı India diye düşündü. Kimbilir annesi öldüğünden beri evi yönetmekte ne kadar güçlük çekiyordur. Üstelik, Stuart Tarleton'dan başka bir sevgili de bulamazdı, ama Stuart'ın Scarlett'i tercih etmesinde onun bir günahı yoktu ki. Scarlett, India'dan güzelse, bu herhalde bir suç değildi.

John Wilkes merdivenlerden aşağı inerek kolunu Scarlett'e uzattı. Arabadan inerken Suellen'in kendi kendine gülümsediğini gördü ve kalabalık arasında mutlaka Frank Kennedy'i farketmiştir, diye düşündü.

Nefretle, kardeşinden daha iyi bir koca bulmasının gerekli olduğunu düşündü ve ayağını yere basar basmaz, gülümseyerek, John Wilkes'e teşekkür etti.

Frank Kenneddy, Suellen'in arabadan inmesine yardım etmek için onlara doğru ilerledi. Suellen öyle bir kırıtıyordu ki, Scarlett'in içinden onu tokatlamak geldi. Frank Kenneddy, vilayetin en geniş topraklarına sahipti ve iyi kalpli bir insandı, ama bütün bunlar onun kırk yaşında, sinirli bir adam olup, sivri bir sakala sahip olduğunu unutturamazdı. Scarlett onu evde kalmış, dedikoducu yaşlı bir kıza benzetirdi.

Scarlett'in gözleri kalabalık arasında Ashley'i aradı. John Wilkes'le konuşurken bile, yine çevresine bakınmakta devam ediyordu, ama Ashley verandada değildi. Bir düzine ses onu selamladı ve Stuart ile Brent ona doğru geldiler. Muroelar'ın kızları elbiselerini övmek için birbirleriyle yarıştılar. Bir anda Scarlett'in etrafında, sesini duyurmak için herkesten daha yüksek sesle konuşmaya çalışan insanlardan kurulu bir çember meydana geldi. Ama Ashley neredeydi? Ya Melanie ile Charles? Onları belli etmeden araştırmaya başladı.

Böyle konuşup gülerken, bir yandan da etrafa bakıyordu. Birden gözleri bir yabancıya takıldı. Salonun ortasında tek başına duruyordu.

Soğukkanlı bir küstahlıkla Scarlett'i seyretmekteydi. Genç kız birden, hem bir erkeği cezbetmiş olduğuna sevindi, hem de elbisesinin yakası çok açık olduğu için sıkıntı duydu. Adam oldukça yaşlı görünüyordu. Otuz beş yaşlarında vardı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir insandı. Scarlett hiç bu kadar geniş omuzlu, adaleli bir adam görmediğini düşündü. Adeta iriliği onun kibar bir insan olabilmesine engeldi. Göz göze geldikleri zaman, yabancı, bıyığının altında bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Esmer bir yüzü vardı. Gözleri tıpkı bir hazine sandığını ya da satılık bir cariyeyi değerlendirmekte olan bir korsanın gözlerine benziyordu. Scarlett'e gülümserken dudaklarında hafif bir alay ve gözlerinde açıkça görülen bir kayıtsızlık okunuyordu. Scarlett nefesini tuttu. Böyle bir bakışın ona bir hakaret gibi gelmesi gerekliydi. Oysa Scarlett hiç de kendini hakarete uğramış hissetmiyordu. Bunu düşünüp sıkıldı. Onun kim olduğunu bilmediği gibi, kim olabileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu, ama iyi bir aileden olduğu kesindi. Bu yüzünden belli olmaktaydı. Kartal gagasını andıran burnu, dolgun dudakları, geniş alnı ve birbirinden uzak gözleri, temiz bir kana sahip olduğunu gösteriyordu.

Ona gülümsemeden gözlerini başka tarafa çevirdi. Tam o sırada birinin seslenmesiyle yabancı döndü.

"Rhett! Rhett Butler! Buraya gelin! Sizi. Georgia'nın en katı kalpli kızıyla tanıştırmak istiyorum."

Rhett Butler mi? Bu isim hiç de yabancı değildi. Sanki hoş ve rezilane bir şeylerle ilgiliydi. Ama Scarlett'in aklı Ashley'deydi ve bunun üzerinde fazla

durmadı.

Stuart ile Brent'e:

"Üst kata çıkıp saçlarımı düzeltmeliyim," dedi. "Siz beni burada bekleyin ve sakın başka bir kızla kaçmayın. Yoksa kıyameti koparırım."

Oysa, zavallı Stuart ile Brent, onu kalabalıktan kaçırmaya çalışıyorlardı. Scarlett, bugün başka biriyle flört edecek olursa Stuart'ın sorun çıkartabileceğini hissetti. Sabahtan beri içki içmekteydi ve yüzünde kavga arayan, küstah bir ifade belirmişti. Scarlett, deneyimlerine dayanarak bunun hiç de iyi bir anlama gelmediğini bilirdi. Salonda tanıdıklarla konuşmak ve evin arka tarafından gelmekte olan India'yı selamlamak için durdu. India'nın saçları dağılmıştı ve alnında ter tanecikleri vardı. Zavallı India! Zaten renksiz saçları, kirpikleri ve gözleri vardı. Bir de yirmi yaşına geldiği halde halâ evlenememişti ve sırtında koca evin yükünü taşıyordu. Acaba India onun Stuart Tarleton'u elinden almasına çok kızmış mıdır, diye düşündü. Birçok kimseler onun halâ Stuart'a âşık olduğunu söylüyorlardı, ama Wilkesler'in duygularını anlamak asla mümkün değildi. Eğer canı sıkılmışsa bile bunu Scarlett'e hiçbir zaman göstermemiş ve ona her zamanki gibi, soğuk, ama samimi bir nezaket göstermişti.

Scarlett onunla tatlı tatlı konuştu ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu sırada, sıkılgan bir ses, arkasından ona seslendi. Scarlett, döndüğü zaman Charles Hamilton'u gördü. Charlie, beyaz alnına dökülen kahverengi bukleleri, temiz, saf, berrak ve iri gözleriyle güzel bir çocuktu. Gayet şıktı. Hardal rengi bir pantolon, siyah bir ceket giymişti. Pilili gömleğinin üstüne pek moda olan siyah, geniş boyunbağı takmıştı. Genç kız ona doğru dönerken, yüzünü hafif bir pembelik kapladı. Çünkü Charles, kızlara karşı pek sıkılgan davranırdı. Bütün utangaç ve sıkılgan erkekler gibi o da. Scarlett tipinde, kendinden emin, neşeli ve havalı kızlara bayılırdı. Scarlett daha önce ona ancak nezaket göstermişti. Şimdi böyle sevinçle ona dönmesi ve neşe içinde iki elini birden uzatması Charles'in nefesini kesmişti.

"Ah, Charles Hamilton! Yakışıklı adam! Bahse girerim ki, Atlanta'dan buraya kadar benim zavallı kalbimi yaralamak için geldiniz!"

Charles heyecandan sendeledi. Scarlett'in sıcacık ellerini avuçlarının içinde

tutuyor ve gülümseyen gözlerine bakıyordu. Kızlar öteki erkeklerle böyle konuşuyorlardı, ama şimdiye kadar kimse ona bu şekilde hitap etmiş değildi. Nedenini bilmiyordu, ama kızlar daima ona karşı, kendilerinden küçük bir erkek kardeşleriymiş gibi davranırlar, fakat hiçbir zaman onunla şakalaşmazlardı.

Aralarında sessizce evlenmeye karar vermiş oldukları Honey'e bile doğru dürüst bir şey söylemiş değildi. Gelecek yıl, mallarına resmen sahip olduğu zaman onunla evlenmeye içinden karar vermiş, Honey de bu kararı sezinlemişti. Bu evlilik düşüncesi Charles'i hiç heyecanlandırmıyordu aslında. Çünkü Honey onda, kitaplarda yazdığına göre, aşkın belirtisi olması gereken duyguların hiçbirini uyandırmıyordu. Her zaman ateşli ve yaramaz, güzel bir kız tarafından sevilmeyi özlemişti.

İşte Scarlett O'Hara karşısında durmuş, onunla şakalaşıyor, kalbini yaralayacağından söz ediyordu!

Söyleyecek bir şeyler aradı ve bulamadı. Ama Scarlett durmadan konuştuğu için Charlie'nin tek bir kelime söylemesine gerek yoktu. Bu yüzden ona minnet duydu. İnanılmayacak kadar güzel bir karşılamaydı bu.

"Ne olur beni burada bekleyin. Hemen döneceğim. Öğlen yemeğini sizinle yemek istiyorum. Bakın peşin söyleyeyim, öteki kızlara kapılıp gideyim demeyin. Oldukça kıskananıdır."

Gamzeli yanakların ortasındaki pembe dudaklardan bu inanılmaz sözler çıkmıştı. Yemyeşil gözleri çevreleyen sık siyah kirpikler durmadan kıpırdanmaktaydı.

Nihayet nefes alabildi.

"Hayır, gitmem," diyebildi.

Scarlett onun koluna, kapalı yelpazesiyle hafifçe dokundu ve merdivenlerden yukarı çıkarken gözleri yine Rhett Butler denen adama takıldı. Şimdi salona inmiş olan Charles'den birkaç adım ötede, ayakta duruyordu. Belli ki konuştuklarını duymuştu, çünkü alaycı bir bakışla Scarlett'i süzmekteydi. Gözlerinde Scarlett'in alışık olduğu saygıdan eser yoktu.

Scarlett, öfkelenerek, kendi kendine:

"Canı cehenneme!" diye, Gerald'ın en çok kullandığı küfrü kullandı. "Sanki... Sanki üstümde elbisem yokken nasıl olduğumu biliyormuş gibi bakıyor bana."

Sonra başını yukarı kaldırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Yukarıda, genç hanımların saçlarını tarayıp, tuvaletlerini yapmaları için hazırlanmış olan odada Scarlett, aynanın önünde kendi kendine kırıtan ve daha kırmızı görünmeleri için dudaklarını ısırmakta olan Cathleen Calvert ile karşılaştı. Kemerine, yanaklarının renginde pembe güller iliştirmişti ve masmavi gözleri heyecandan pırıl pırıldı.

Scarlett, bir yandan elbisesinin belini yukarı çekmeye çalışırken:

"Cathleen," dedi, "Aşağıda Butler adında kaba bir adam var; kim o?"

Cathleen, Dilcey ile Wilkesler'in kızlarının dadısının gene dedikodu yapmakta oldukları bitişik odaya bakarak fısıldadı:

"Bilmiyor musun, şekerim? Çok merak ediyorum. Mr. Wilkes onu evine kabul etmek zorunda kalınca neler hissetmiştir. Ama Butler, Jonesboro'ya Mr. Kenneddy'i ziyarete gelmiş. Bir iş için. Pamuk alışverişi... Tabii, Mr. Kenneddy de onu orada bırakamayacağı için alıp getirmiş."

"Özelliği nedir?"

"Kimse evine kabul etmiyor onu şekerim."

"Yok canım!"

"Evet, öyle!"

Scarlett, bir an sessizleşerek bunu sindirmeye çalıştı. Daha önce hiç kimsenin evine kabul edilmeyen bir adamla aynı çatı altında bulunmamıştı. Pek heyecan verici bir şeydi bu.

"Ne yapmış ki?"

"Ah, Scarlett, öyle kötü bir ünü var ki. Adı Rhett Butler. Charlestonlu. Ailesi oranın en soylu kimselerinden. Ama annesiyle babası bile onunla konuşmuyormuş. Caro Rhett, geçen yaz bana onun hakkında her şeyi anlatmıştı. Caro'nun ailesiyle bir ilgisi yok, ama küçük hanım onun hakkında her şeyi biliyor. Hoş, herkes biliyor ya. West Point'den kovulmuş. Düşün bir kere! Hem de Caro'nun bilemeyeceği kadar kötü sebeplerden. Sonra, bir de o evlenmediği kız sorunu var."

"Anlat, ne olur!"

"Şekerim, hiçbir şey bilmiyor musun? Caro bana bunları geçen yaz anlattı, ama dadısı eğer onun bütün bunları bildiğini duysa kederinden ölür. Mr. Butler, Charlestonlu bir kızı araba gezintisine götürmüş. Kim olduğunu bilmiyorum ama kuşku duyduğum biri var. Herhalde pek iyi bir kız değildi. Yoksa akşamın o saatinde, yanında bir büyük olmadan onunla araba gezintisine çıkmazdı elbette ve şekerim, ikisi hemen hemen bütün geceyi dışarda, birlikte geçirmişler ve sonunda yürüyerek eve dönüp atın azdığını ve arabayı parçaladığını, kendilerinin de ormanda kaybolduklarını söylemişler. Sonra da ne olmuş bil bakalım!"

Scarlett düşünebildiğinde de kötü bir şeyle karşılaşmayı dileyerek heyecanla:

"Bilemem. Söyle," dedi.

"Ertesi gün kızla evlenmeyi reddetmiş!"

Scarlett, ümitleri kırılmış bir halde:

"Yaa!" diye mırıldandı.

"Ona hiçbir şey yapmadığını ve evlenmesi için ortada bir neden bulunmadığını söylemiş. Tabii kızın kardeşi onu düelloya davet etmiş. O zaman Mr. Butler, bir budalayla evleneceğine vurulmayı tercih ettiğini belirtmiş. Bunun üzerine düello yapmışlar, Mr. Butler, kızın erkek kardeşini vurmuş ve genç ölmüş. Böylece, Mr. Butler de Charleston'dan ayrılmak zorunda kalmış. Kimse de onu evine kabul etmiyor."

Cathleen öyküsünü zafer kazanmış bir tavırla bitirdiği anda Dilcey odaya

girerek küçük hanımlarının elbiselerini kontrol etti.

Scarlett, Cathleen'in kulağına:

"Kızın çocuğu olmuş mu?" diye fısıldadı.

Cathleen başını şiddetle salladı.

"Ama yine de mahvolmuş kızcağız," diye fısıldadı.

Scarlett, birdenbire, keşke Ashley'i beni iğfal etmeye zorlasaydım, diye düşündü. O, o kadar kibardı ki, Scarlett'le evlenmezlik edemezdi. Ama her nasılsa Scarlett'in ruhunun derinliklerinde aptal olduğunu ileri sürerek bir genç kızla evlenmeyi reddeden Rhett Butler'e karşı bir saygı doğdu.

Scarlett, evin arkasındaki büyük bir meşe ağacının dibindeki gül ağacından yüksek sedirde oturmaktaydı. Metrelerce kumaştan dikilmiş kabarık eteği sediri kaplıyor, eteklerinin altından, yeşil maroken ayakkabılarının uçları görünüyordu. Bir kadın, belden aşağısına ait ancak bu kadarcık bir şey göstererek hanımefendiliğini koruyabilirdi. Elinde, henüz içinden bir lokma bile yiyemediği bir tabak ve çevresinde yedi delikanlı vardı. Piknik en neşeli anlarını yaşıyordu. Ilık havayı, konuşmalar ve gülüşmeler doldurmuştu. Çatal bıçak sesleri duyuluyor, kızarmış et ve yanmış yağ kokulan geliyordu.

Genç hanımların çoğu yanlarında erkek arkadaşlarıyla, uzun sıralara oturmuşlar ve yüzlerini masalara dönmüşlerdi. Ama Scarlett, bir genç kızın iki yanı olduğunu ve buralara da ancak birer erkeğin oturabileceğini hesap ederek, etrafına birçok kimsenin toplanmasını mümkün kılmak için, ayrı ve ortada bir yer seçmişti. Böylece, çevresine mümkün olduğu kadar çok kimse toplayabilirdi.

Sundurmanın altında evli kadınlar oturuyordu. Koyu renk elbiseleri, çevrelerindeki renk cümbüşü içinde hoş bir manzara meydana getirmekteydi. Bunlar, kaç yaşında olurlarsa olsunlar, parlak gözlü genç kızlardan, delikanlılardan ve kahkahalardan uzakta bir grup meydana getirirlerdi. Güney'de, evli güzeller diye bir şey yoktu.

Scarlett, onlara nefretle bakarak, bir sürü tombul ineğe benzediklerini

düşündü. Evli kadınlar hiç eğlenmezdi. Ashley'le evlenecek olursa kendisinin de onlar arasına katılacağı ve otomatik olarak oturma odalarıyla, verandalara itileceği ve sırtına böyle rengârenk, süslü püslü elbiseler yerine ağırbaşlı, ipekli kostümler giyeceği hiç aklına gelmiyordu. Birçok kızlar gibi, onun da hayali onu ancak mihraba kadar götürüyor ve orada bırakıyordu.

Çevresinde bu kadar delikanlı birikmiş olmasına rağmen hayatında bu kadar mutsuz olduğu anı hatırlamıyordu. Ashley onun etrafındaki hayranlar çemberine katılmak için bir teşebbüste bulunmuş değildi. Zaten geldiğinden beri onunla yalnız olarak tek bir kelime dahi konuşmuş değildi bile. Arka bahçeye çıktığı zaman, Ashley ona hoş geldin demek üzere yanına gelmişti, ama kolunda Melanie vardı. Genç kız, nişanlısının ancak omuzuna kadar geliyordu.

Melanie ufak tefek, ince yapılı bir kızdı. Annesinin kasnağını giymiş bir çocuğu andırıyordu. Koskocaman kahverengi gözlerindeki utangaç, adeta korkak ifade bu izlenimi daha da kuvvetlendiriyordu. Saçları belki güzeldi. Ne var ki, koyu kahverengi bukleleri sımsıkı taranarak ağır bir ipek filenin altına hapsedilmiş ve bütün güzelliklerini kaybetmişlerdi. Üstelik bu saç tuvaleti genç kızın yürek biçimi yüzünün şeklini daha çok meydana çıkarıyordu. Yüzünün elmacık kemiklerinin bulunduğu kısmı çok geniş, çenesi çok sivriydi. Tatlı ve sakin bir yüzdü bu, ama çirkin denebilirdi ona. Ekmek kadar yararlı, ilkbahar suyu kadar berrak ve toprak kadar sade görünüyordu. Öyleydi de. Ama yüzünün aleladeliğine ve vücudunun ufak tefekliğine rağmen, hareketlerinde, insanı garip bir biçimde etkileyen ve on yedi yaşında bir kızdan asla beklenmeyecek sakin bir ağırbaşlılık vardı.

Scarlett'i selamlarken, çekingen bir yakınlıkla gülümsemişti ona. Yeşil elbisesinin ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Scarlett, kibar bir cevap verebilmek için kendini zorlamaya mecbur olmuştu, çünkü Ashley'le yalnız konuşabilmeyi şiddetle arzulamaktaydı. O andan beri, Ashley, öteki misafirlerden uzakta, Melanie'nin ayakları dibinde bir taburede oturmuş ve Scarlett'in çok sevdiği o bulutlu, hafif gülümsemesi ile gülerek onunla sakin sakin konuşmuştu. İşleri daha da kötüleştiren şuydu ki, bu gülümseme Melanie'nin gözlerinde garip bir pırıltı yaratıyor ve Scarlett bile o anlarda genç kızın güzelleştiğini farkedebiliyordu.

Ashley'de Scarlett'i hiç farketmemiş görünüyordu. O sadece Melanie'ye

bakıyor ve konuşmaya devam ediyordu. Melanie de ona, kendisine ait olduğunu açıkça belli eden bir anlamla bakmaktaydı.

Scarlett'in gösterdiği yakınlıkla sarhoş olmuş bulunan Charles Hamilton, onun sağına yerleşmiş ve Tarletonlar'ın ikizlerinin ortaklaşa çabalarına rağmen yerinden kıpırdamamıştı. Bir elinde Scarlett'in yelpazesini, öteki elinde de tek bir lokmasını bile tatmadığı tabağını tutuyor ve devamlı olarak gözlerini, bir ağlama krizinin eşiğinde bulunan Honey'in gözlerinden kaçırıyordu. Cade, zarif bir şekilde Scarlett'in soluna kurulmuş, ilgisini çekmek için eteğine basıyor ve Stuart'a meydan okuyan bakışlarla bakıyordu. İkizlerle Cade arasındaki hava çoktan elektriklenmiş ve aralarında kaba konuşmalar geçmişti bile. Frank Kenneddy ise tek bir civcivi olan ve onun üstüne titreyen bir ana tavuk gibi, masalarla Scarlett arasında mekik dokuyor ve ona en lezzetli yiyecekleri taşıyordu. Oysa bu işi yapmaya çoktan hazır bir düzine delikanlı vardı. Bunun sonucunda Suellen'in öfkesi kibar bir hanımefendiye yakışacak şekilden çıkmış, Scarlett'e dişlerini gıcırdatmak derecesine gelmişti. Küçük Carreen ise ağlamak üzereydi. Çünkü, Scarlett'in o sabah söylediği cesaret verici sözlere rağmen, Brent, onun kurdelesini çekip, "Merhaba kardeş," demekle yetinmiş ve daha sonra bütün ilgisini Scarlett'e yöneltmişti. Brent çok iyi kalpli olduğu için genellikle ona karşı kayıtsız, ama saygılı davranır ve bundan cesaret alan Carreen, saçlarını tepesine toplayıp, kabarık etekli bir elbiseyle onunla dansedeceği günü beklerdi. Ama görünüşe bakılırsa, Scarlett onun kalbine sahipti. Munroelar'ın kızları, Fontaineler'in iri yarı oğullarının kendilerini ihmal edişleri karşısında duydukları öfkeyi gizliyor, ama Tony ile Alex'in, Scarlett'in çevresinden ayrılmayıp, yanına oturmak için fırsat kollayışlarına sinirleniyorlardı.

Bu sırada Ashley, Melanie'nin kuşağının uçları ile oynuyor ve ona bakıp gülümsüyordu. Scarlett'in kalbi acıyla burkuldu. Melanie'nin sedef gibi pürüzsüz cildine tırnaklarını geçirip kanatıncaya kadar tırmalayabileceğim ve bunu yapmaktan zevk duyacağını hissetti.

Genç kız gözlerini Melanie'den ayırır ayırmaz Rhett Butler'i gördü. Kalabalığa karışmıyor, herkesten ayrı bir köşede durmuş John Wilkes'le konuşuyordu. Scarlett'i seyretmekteydi. Gözleri karşılaşınca açıkça güldü. Scarlett birden, kimsenin evine kabul etmediği bu adamın, kendi neşesinin arkasında saklı olanı bilen tek insan olduğunu ve bunu bilmenin onu küstahça

eğlendirdiğini hissederek huzursuz oldu. Onu da zevkle tırmalayabilirdi.

"Ah bir ikindi olsa, şu piknik bir sona erse," diye düşündü. "O zaman bütün kızlar, biraz dinlenmek ve baloda taptaze görünmek için yukarıya çıkacaklar. Ben de burada kalıp Ashley ile konuşacağım. Kesinlikle ne kadar hayran topladığımın o da farkına varmıştır."

Bu düşünce ona yeni bir cesaret verdi ve kahverengi gözleri parıldayarak kendisine bakmakta olan Charles'e daha büyük bir yakınlık göstermeye başladı. Bu, Charles için olağanüstü bir gündü. Scarlett'e hiçbir çaba göstermeksizin aşık oluvermişti. Bu yeni heyecan karşısında, Honey, bulutlar arkasında kaybolmuş gibiydi. Onunla şakalaşıyor, ona sorular soruyor ve bu soruların cevabını yine kendisi veriyordu. Öyle ki, Charles, tek bir kelime söylemeden pek akıllı ve zeki görünüyordu. Öteki delikanlılar, onun Charles'e karşı gösterdiği bu aşırı ilgiye hem şaşıyor, hem de müthiş öfkeleniyordu.

Domuz ve piliçlerin sonuncuları da yendikten sonra, Scarlett, India'nın ayağa kalkıp, hanımların dinlenmeleri gerektiğini söyleyeceği anı beklemeye başladı. Saat iki olmuş, güneş bütün sıcaklığı ile gökyüzünde parlamaya başlamıştı. Ama üç günden beri bu piknik, ziyafet ve balo için hazırlık yaparak harap olmuş bulunan India verandada oturmuş, Fayetteville'li sağır bir yaşlının kulağına bağıra bağıra bir şeyler söylüyor ve yerinden kıpırdamaya niyetli görünmüyordu.

Bütün misafirlerde garip bir tembellik görülmekteydi. Herkes, ev sahibesinin dinlenme saati geldiğini haber veren sözlerini beklemekteydi. Yelpazeler daha yavaş sallanıyor ve bazı orta yaşlı erkekler, sıcağın ve haddinden fazla doldurdukları midelerinin etkisinde uyukluyorlardı. Yemek çoktan bitmişti ve herkes şimdi dinlenmek istiyordu.

Piknikle akşam yemeği ve balo arasındaki bir arada, misafirler sessiz ve tembel bir topluluk olarak görünüyorlardı. Sadece delikanlılar, bir süre önce bütün misafirlere egemen olan enerji dolu hareketliliği korumaktaydılar. Bir gruptan ayrılıp ötekine katılarak, iç gıdıklayıcı sesleri zerre kadar kısılmadan dolaşan bu delikanlılar, safkan atlar kadar yakışıklı ve o kadar da tehlikeliydiler. Erkekler de kadınlar da, hem güzel, hem vahşiydiler. Kibar tavırlarının altında, haşin ve pek az ehlileşmiş bir tabiat gizliydi.

Birden Gerald'ın kalın sesi duyuldu.

"Canları cehenneme be! Onlarla barışçı bir anlaşma yapmak için tekliflerde mi bulunalım? O namussuzlara Fort Sumter'de ateş açtıktan sonra mı? Barışçı ha? Güney, hakaretlere tahammülü olmadığını, Birleşmiş Milletler'de Yankeeler'in yüce gönüllülüğü sayesinde değil, Kendi kuvvetinin desteğiyle ayrıldığını silahlarıyla kanıtlamalıdır!" Scarlett:

"Aman Allah'ım" diye düşündü. "İşte muradına erişti. Şimdi, gece yarısına kadar bunları dinleyeceğiz!"

Bir an içinde, demin açıkça belli olan o uyuşukluktan eser kalmamış, hava elektriklenmiş, herkes heyecan içinde doğrulup bu konuda düşünmeye başlamıştı. Erkekler, sıralardan ve sandalyelerden kalkıp, birbirlerine yaklaştılar. Sabahleyin Mr. Wilkes, savaştan konuşarak hanımların canlarını sıkmamalarını beylerden rica etmişti. Bu yüzden, piknik boyunca, ne politikadan, ne de her an patlayabilecek olan savaştan söz açılmamıştı. Ama şimdi, Gerald "Fort Sumter" kelimelerini heceleyince ortalık birbirine karışmış ve toplantıda bulunan erkekler sabahleyin ev sahibine verdikleri sözü unutmuşlardı.

"Tabii savaşacağız..."

"Hırsız Yankeeler..."

"Bir ay içinde onları silip süpüreceğiz..."

"Bir Güneyli, yirmi Yankee'ye bedeldir..."

"Onlara öyle bir ders verelim ki, kolay kolay unutmasınlar..."

"Barışçı yollar mı? Onlar bizim barış içinde yaşamamıza fırsat verirler mi ki?.."

"Bakın, Mr. Lincoln bizim elçilerimize nasıl hakaret etti... Haftalarca görüşmedi onlarla, kapısında süründürdü. Bir yandan da Fort Sumter'i boşalttıracağına yeminler ediyordu!"

"Savaş istiyorlar... Bıktıracağız onları savaştan!"

Bütün bu sesler arasında en çok Gerald'ın sesi duyuluyordu. Belli ki, savaş olacağı yoktu ve bütün erkekler de bunun böyle olduğunu pekâlâ biliyorlardı. Sadece konuşmaya ve kendi söylediklerini duymaya bayılıyorlardı, o kadar.

Charles Hamilton öteki erkeklerle birlikte ayağa kalkmamıştı. Kendini Scarlett ile nispeten de olsa yalnız bulunca, ona daha da yaklaştı ve yeni aşık olmuş bir erkeğin cesaretiyle bir itirafcık fısıldadı.

"Miss O'Hara... Eğer savaş olursa, Güney Carolina'ya gidip oradaki birliğe katılmaya karar vermiştim. Mr. Wade Hampton'un bir süvari birliği oluşturduğu söyleniyor. Tabii ben de onunla gitmek isterdim. O çok değerli bir kimsedir ve babamın en iyi dostuydu."

Charles büyük bir özenle konuşmasına devam etti:

"Gitsem, üzülür müydünüz, Miss O'Hara?"

Scarlett, şakacıktan:

"Ağlamaktan yastığımı her gece sırılsıklam yapardım," deyiverdi.

Ne yazık ki, Charles bu sözü gerçek sanarak sevincinden kızardı. Genç kızın elleri, elbisesinin kıvrımları arasında saklıydı. Charles elini uzatıp bu küçücük ellerden birini sıktı ve hem kendi cesaretine hem de onun bunu kabul edişine şaştı.

"Benim için dua eder iniydiniz?"

Scarlett, bu budalaca konuşmanın sona ermesine sebep olacak bir kurtarıcı arar gibi etrafına bakınırken, içinden acı acı:

"Ne aptal şey!" diye geçirdi.

"Dua eder miydiniz?"

"Ah, tabii, Mr. Hamilton, her gece, en aşağı üç kere tespih çekerdim."

"Miss O'Hara, size bir şey söylemek istiyorum... Sizi, sizi seviyorum!"

Scarlett, bağrışan kalabalık arasında, halâ Melanie'nin dizleri dibinde oturmakta olan Ashley'i görmeye çalışıyordu.

Dalgın dalgın:

"Yaa?.." dedi.

Charles sanırdı ki kızlar böyle bir şey duyunca ya güler, ya çığlık koparır ya da bayılırlardı. Scarlett'in bunlardan hiçbirini yapmayışı onu hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti.

"Evet," diye fısıldadı. "Sizi seviyorum. Siz, siz... Siz hayatımda gördüğüm, en güzel, en iyi kalpli, en tatlı kızsınız. Davranışlarınızı da pek beğeniyorum ve sizi bütün kalbimle seviyorum. Benim gibi birini sevebileceğini pek sanmıyorum, ama sevgili Miss O'Hara, eğer bana biraz cesaret verirseniz, size kendimi sevdirmek için yapmayacağım Şey yok. Ben..." Birden rahatladı ve sadece: "Sizinle evlenmek istiyorum," dedi.

Scarlett, "evlenmek" kelimesini duyunca irkildi ve kendine geldi. O da evliliği ve Ashley'i düşünüyordu. Charles'e güçlükle gizleyebildiği bir iğrenmeyle baktı. Bu inek kılıklı aptal da, duygularını açmak ve evlenme teklif etmek için ne diye onun ölesiye üzgün olduğu böyle bir günü seçmişti sanki? Neredeyse aklını kaçırmak üzere olduğunu nasıl olur da anlamazdı? Scarlett erkeklerin kendisine evlenme teklif etmelerine alışıktı. Onunla evlenmek isteyen erkeklerin çoğu da Charles Hamilton'dan daha cazip kimselerdi. Scarlett, karşısında kırmızı yanaklı, pek aptal görünen, yirmi yaşında bir çocuk görüyordu sadece. Uzun gayretler sonunda edindiği bir alışkanlıkla gözlerini önüne eğdi ve:

"Mr. Hamilton," dedi. "Eşiniz olmayı teklif ederek bana ne kadar büyük bir onur verdiğinizi bilmiyor değilim, ama o kadar ani oldu ki ne diyeceğimi şaşırdım."

Ama Charles tertemiz kalbi ve böyle şeylere hiç alışık olmayan zekâsıyla, hemen yerinden

fırladı.

"Ölene kadar beklerim!" dedi. "Siz emin olmadan evlenmeyi ben de istemem. Ama ne olur Miss O'Hara, bana ümit edebileceğimi söyleyin."

Scarlett'in gözleri, savaş tartışmalarına katılmak için Melanie'yi yalnız bırakmış olan Ashley'deydi.

Jim Tarleton bağıran adamların arasından sıyrılarak Ashley'e döndü ve:

"Ashley, sen fikrini söylemedin," dedi.

Ashley, özür dileyerek ayağa kalktı. Scarlett, güneşin altın gibi parlattığı saçlarına ve bıyıklarına, çelik gibi vücuduna bakarak orada ondan yakışıklı bir erkeğin bulunmadığını düşündü. Yaşlı erkekler bile, onun söyleyeceklerini işitmek için sustular.

"Ne diyeyim, beyler," dedi. "Eğer Georgia savaşa giderse, ben de savaşacağım. Yoksa ne diye birliğe girecektim?"

Kurşuni gözleri her zamankinden daha büyük görünüyordu şu anda.

"Ama ben de babam gibi isterim ki Yankeeler bizi rahat bıraksınlar da barış içinde yaşamaya devam edelim...."

Fontaineler'in ve Tarletonlar'ın oğullarından itiraz homurtuları yükselince de gülümsedi ve bir el hareketiyle onları susturdu.

"Evet, evet, hakarete uğradığımızı ve bize yalan söylediklerini biliyorum. Ama Yankeeler'in yerine biz olsaydık da onlar Birleşmiş Milletler'den ayrılmak üzere olsalardı ne yapardık? Tamamıyla aynı şeyi. Bundan hiç hoşlanmazdık tabii."

Scarlett:

"Ah, o hep böyledir," diye düşündü. "Her zaman kendisini karşısındakinin yerine koyar."

Scarlett için her sorunun doğru olan tek bir karşılığı vardı ve kimi zaman Ashley'i anlamak asla mümkün olmuyordu.

"Gelin kafalarımızın çabucak kızmasını önleyelim de savaş olmasın. Dünya yüzünde çekilen acıların çoğuna savaşlar sebep olmuştur. Savaşlar bittiği zaman, insanların çoğu ne için savaştıklarını unutmuş olurlar."

Scarlett sıkıntıyla kıpırdandı. Allah'tan ki, Ashley çok cesur bir insan olarak değişmez bir ün yapmıştı. Yoksa kavga çıkması işten bile değildi. Scarlett bunları düşünürken Ashley'in etrafında itiraz sesleri yükseldi. Kalabalığın içinde elinde bastonuyla duran yaşlı Mr. Me Rae için bulunmaz bir fırsattı. Çünkü o her zaman savaştan konuşmak olanağını bulamazdı. Ailesindeki kadınlar buna hiç dayanamazlardı.

"Sizi gidi ateşli gençler sizi! Dinleyin beni. Savaşmak filan istediğiniz yok sizin. Ben savaşa gittim ve bu işin içyüzünü bilirim. Kızılderili savaşına katıldığım yetmiyormuş gibi bir de aptallığıma doymayayım, Meksika savaşma katıldım. Siz hiçbiriniz savaşın ne olduğunu bilmiyorsunuz. Onun güzel bir ata binmek, kızların size çiçekler atması ve birer kahraman olarak evlerinize dönmeniz demek olduğunu sanıyorsunuz. Ama işin aslı öyle değil. Hayır beyim! Savaş açlık kızamık ve ıslak toprakta yatmaktan zatürree olmak demektir! Eğer kızamığa ya da zatürreeye yakalanmazsanız mideniz mutlaka hastalanır. Evet, evet, savaş insanın mide ve bağırsaklarını berbat eder. Ya dizanteriye yakalanırsınız..."

Kadınlar dizanteri sözünü duyunca hep birlikte kızarmışlardı. Mr. Me Rae'de, Fontaineler'in büyük annesi gibi, sözünü esirgemeyen daha da yaşlı kuşaktandı. Oysa bu nesil çekilen acılar nedeniyle herkesin unutmak ve bir daha asla hatırlamamak istediği bir nesildi.

Ağaçların altındaki bu oldukça kalabalık toplulukta, erkekler, heyecanla konuşuyor, genç kızlar gülümsüyor, kadınlar ise kızlarını seyredip, oğullarıyla kocalarını dinliyorlardı. Aralarında sakin ve heyecansız olan bir tek kişi vardı: Rhett Butler. Mr. Wilkes yanından ayrılalı beri tek başına duruyordu ve tartışmanın başlangıcından beri tek bir kelime söylememişti. Kırmızı dudakları bıyıklarının altında hafifçe aşağı doğru kıvrılmış gibiydi. Bu dudaklarda alaycı bir küçük görme vardı. Sanki çocukların övünmelerini dinliyordu... Simsiyah gözlerinde de aynı küçümseme okunuyordu.

Tam o sırada Stuart Tarleton:

"Biz onları bir ay içinde yok edebiliriz!" diye bağırdı. "İyi yetişmiş, kibar erkekler her zaman serserilerden daha iyi savaşır. Bir ay yeter bize... hatta bir tek savaş..."

O ana kadar tek bir kelime söylememiş olan Rhett Butler doğruldu. Ellerini ceplerinden çıkartmadan, Charlestonlu olduğunu açıkça belli eden bir şiveyle:

"Beyler," dedi. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Rhett Butler'in bakışları gibi davranışı da alaycıydı. Ama yine de saygısız davrandığı söylenemezdi.

Erkekler ona döndüler ve kendisine bir yabancıya her zaman gösterilmesi gereken saygı ve nezaketi gösterdiler.

"Baylar, acaba aranızdan hiçbiri, Mason-Dixon hattının güneyinde top imal eden tek bir fabrika bulunmadığını düşündü mü? Ya da Güney'deki demir madenlerinin ne kadar az olduğunu? Ya da kaç tane yünlü ve pamuklu kumaş fabrikası ile kaç tane tabakhane olduğunu? Tek bir savaş gemimiz olmadığını ve Yankee donanmasının, pamuğumuzu satamayalım diye, bir hafta içinde bütün limanlarımızı abluka altına alabileceğini düşündünüz mü? Ama kuşkusuz baylar, siz, bütün bunları düşünmüşsünüzdür! Çoğu Güneyliler'in hatası şurada;" diye sözlerine devam etti. "Bizler ya yeteri kadar yolculuk yapmıyor ya da yaptığımız yolculuklardan yararlanmıyoruz. Mutlaka buradaki bütün beyler birçok yerler gezip görmüş kimselerdir. Ama ne gördünüz? Avrupa, New York ve Philadelphia. Hanımlar da, şüphesiz. Saratoga'ya gitmişlerdir" (verandada oturmakta olan evli hanımlara dönerek hafifçe selamladı onları), "Otelleri, müzeleri, baloları ve kumarhaneleri gördünüz. Ve de evinize Güney'in dünyada bir eşi daha olmadığını düşünerek döndünüz. Bana gelince, ben Charleston'da doğdum, ama son birkaç yılımı Kuzey'de geçirdim." Garip bir gülümsemeyle bembeyaz dişlerini gösterdi. Sanki herkesin kendisinin niçin Charles'den ayrıldığını bildiğini seziyordu da buna zerre kadar aldırmıyordu. "Sizlerin hiçbirinizin görmediği birçok şeyler gördüm. Yiyecek ve birkaç dolar için Yankeeler'in tarafından savaşmaya hazır binlerce göçmen, fabrikalar, dökümhaneler, tersaneler, demir ve kömür madenleri kısaca sahip olmadığımız birçok şey. Zaten, biz sadece, pamuk, köleler ve gurura sahibiz. Onlar bizi bir ayda yalayıp yutarlar."

Uzun bir sessizlik oldu. Ortalıkta gergin bir hava esiyordu. Rhett Butler ceketinin cebinden güzel bir keten mendil çıkartıp kolundaki tozlan sildi. O zaman, erkeklerden garip bir homurtu ve verandada oturan kadınlardan da, tıpkı rahatsız edilmiş bir kovan arının sesini andıran bir vızıltı yükseldi. Gerçi Scarlett de onun söylediklerine pek öfkelenmiş, hatta öfkeden yanakları kıpkırmızı olmuştu, ama gerçekçi zekâsı ona bu adamın sözlerinde doğruluk payı bulunduğunu ve bu sözlerin sağduyulu sözler olduğunu fısıldıyordu. Tabii ya, kendisi bir fabrika bile görmemiş, gören birine de rastlamamıştı. Ama söyledikleri doğru bile olsa, bu şekilde dile getirilmesi kibarlığa sığmayacak bir şeydi; hem de böyle herkesin eğlenmek üzere gelmiş olduğu bir toplantıda...

Sonra Rhett Butler, John Wilkes'e döndü ve samimi bir saygıyla:

"Bana kütüphanenizi göstermek için söz vermiştiniz efendim" dedi. "Onu şimdi görmek istediğimi söylersem sizi rahatsız etmiş olur muyum?"

"Korkarım ki bugün öğleden sonra Jonesboro'ya gitmem gerekecek. Orada küçük bir işim

var."

Sonra, topuklarını bir araya getirerek dimdik durdu ve bir dans yıldızı gibi eğilerek misafirleri selamladı. Bu, onun kadar güçlü kuvvetli bir adam için adamakıllı zarif bir beden hareketi, ama misafirler için surata indirilmiş bir tokat değerindeydi.

Sonra John Wilkes'le birlikte bahçeyi bir baştan bir başa katetti. Siyah saçlı başı dimdikti. Eve girerlerken, kahkahasının sesi masaların etrafında oturan kalabalığa ulaştı.

Mis. Tarleton hariç bütün kadınlar arka bahçeyi erkeklere terkederek buradan çekilmişlerdi. Gerald, Mr. Galvert ve diğerleri, onu Birliğe vereceği atlar hakkında görüşmek için alıkoymuşlardı.

Ashley, Scarlett ile Charles'in oturmakta oldukları yere yaklaştı. Yüzünde düşünceli, ama memnun bir gülümseme vardı.

Butler'in arkasından bakarak:

"Ne küstah şeytan, değil mi?" dedi. "Borgialar'dan birine benziyor."

Scarlett çabucak düşündü, ama ne vilayette ne Atlanta'da ne Savannah'da bu adı taşıyan bir aileyi tanıdığını hatırlamıyordu.

"Onları tanımıyorum. Bu adam onların akrabası mı? Kimdir bunlar?"

"Borgialar İtalyan'dı."

Scarlett'in ilgisi kaybolmuştu.

"Yaa," dedi. "Yabancılar desenize."

Ashley'e en tatlı şekilde gülümsedi ama o her nedense kendisine bakmıyor, Charles'e bakıyordu. Yüzünde anlayış ve biraz da acıma duygusu vardı.

Scarlett sahanlıkta duruyor ve tırabzanların arkasından aşağıdaki salonu gözetliyordu. Salon boştu. Yukarı kattaki yatak odalarından devamlı mırıltılar geliyor, bunlar arasıra kahkahalar ve "Yok canım, olamaz!" ve "Peki o zaman o ne dedi?" gibi sözlerle kesiliyordu. Altı büyük yatak odasındaki yataklarda, divanlarda ve kanepelerde, elbiselerini çıkartmış, korselerini gevşetmiş ve saçları omuzlarından aşağı dökülen genç kızlar uzanmış, bir yandan dinleniyor, bir yandan konuşuyorlardı. Öğleden sonra dinlenmek bu memleketin bir geleneğiydi, ama böyle bütün gün süren eğlencelerde kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelirdi.

Scarlett, kimseye belli etmeden odadan dışarı çıkıp merdivenlere yönelmeden önce. Melanie'nin Honey ve Hetty Tarleton ile birlikte yatağın üstünde yatmakta olduğunu görmüştü. Sahanlıktaki pencereden, aşağıda verandada oturan erkekleri görebiliyordu. Uzun bardaklardan içki içmekteydiler. Gözleri, gruptaki bütün erkeklerin üzerinde birer birer dolaştı, ama Ashley aralarında yoktu. Sonra kulak kabarttı ve onun sesini duydu. Tahmin etmiş olduğu gibi, Ashley ön tarafta, evlerine gitmek üzere yola çıkan kadınları ve çocukları uğurluyordu.

Merdivenlerden inerken kalbi boğazına fırlamış orada atıyordu sanki. Ya Mr.

Wilkes'e rastlarsa ne olacaktı? Bütün öteki kızlar dinlenirken kendisinin böyle ortalıkta dolaşmasını ona nasıl açıklayacaktı? Eh, bunu göze alması gerekiyordu.

Güneş içeri girmesin diye güneşlikler sıkı sıkı kapatılmış olduğundan kütüphane yarı yarıya karanlıktı. Dört duvarı tavana kadar kitaplarla dolu olan bu yüksek tavanlı karanlık oda genç kızı kederlendirdi. Wilkes ailesinin uzun boylu erkekleri için yapılmış uzun arkalıklı, yüksek maun sandalyeler, geniş koltuklar, ailenin kadınları için yapılmış alçak kadife koltuklar, salıncaklı sandalyeler ve minderler vardı her yanda. Odanın ta öteki tarafında, ocağın tam karşısında, Ashley'in en sevdiği yer olan uzun kadife kanepe, karanlıkta uyuyan bir hayvan gibi sırtını kamburlaştırmıştı.

Scarlett sadece hafif bir gıcırtı çıkararak kapıyı kapattı ve kalbinin daha yavaş atmasını sağlamaya çalıştı. Dün gece Ashley'e söylemek üzere hazırladığı sözleri hatırlamaya çalıştı ama boşuna. Hiçbirini hatırlayamıyordu.

Bütün düşünebildiği konu sevdiğiydi. Evet, onunla ilgili her şeyi seviyordu. Altın başını gururla yüksekte tutuşunu, zarif koyu renkli çizmelerini, Scarlett'i şaşırtsa da gülüşünü ve esrarengiz sessizliğini. Ah, şimdi buraya gelse, genç kızı kollarına alsa ve onu bir şeyler söylemek zorunda bırakmasa ne iyi olurdu. Ashley'in onu sevmesi gerekti.

Scarlett:

"Dua edersem, belki olur," diye düşündü ve gözlerini sımsıkı yumarak dua etmeye başladı.

Birden Ashley'in sesi kulaklarındaki korkunç gürültüyü bastırdı ve onu ne yaptığını bilmez bir hale getirdi. Ashley, salonun ortasında durmuş, yarı açık kapıdan ona bakıyor ve yüzünde meraklı bir gülümsemeyle soruyordu.

"Ne o Scarlett! Kimden saklanıyorsun, Charles'den mi, Tarlatonlar'dan mı?"

Scarlett yutkundu. Demek Ashley erkeklerin onun etrafında nasıl dönüp dolaştığını görmüş, farketmişti! Konuşamıyordu, ama elini uzattı ve onu odanın içine çekti. Ashley şaşkındı ama ilgi duyduğu açıktı. Scarlett'in halinde bir tuhaflık, bir sinirlilik, gözlerinde şimdiye kadar hiç görmediği bir

ateş vardı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu ise odanın yarı karanlığına rağmen görebiliyordu. Önlem olarak kapıyı kapattı ve onun elini tuttu.

Ashley'in elinin temasıyla Scarlett titremeye başladı. Ah, işte şimdi olacaktı. Her şey tasarladığı, rüyalarında gördüğü gibi olup bitecekti.

"Ne oldu? Bana söyleyecek bir sırrın mı var?"

Birden, Ellen'in on altı yıllık baskılan ve çabalarını silkip attı Scarlett ve Gerald'ın açık sözlü İrlandalı kanı, kızının dudaklarından konuştu. Scarlett diline kavuşmuştu.

"Evet, bir sır, seni seviyorum."

Bir an öyle yoğun bir sessizlik oldu ki, ikisi de nefes bile almadılar. Sonra Scarlett'in titremesi geçti ve içini büyük bir mutluluk ve gurur doldurdu. Bunu ne diye daha önce yapmamıştı sanki? Ona öğretilen kadınca işvelerden ne kadar daha kolaydı. Gözleri Ashley'in gözlerini aradı.

Ashley her zamanki şakacı ve okşayıcı sesiyle:

"Bugün buradaki bütün diğer erkeklerin kalbine sahip olduğun yetmiyor mu?" dedi. "Hiçbir istisna kabul etmek istemiyor musun? Biliyorsun ki kalbim daima senin olmuştur ve sen de onu az dişlemedin."

"Ashley, Ashley, söylesene, ah, söylemelisin, ne olur alay etme benimle şu anda! Kalbine sahip miyim? Ah, sevgilim, ben... "

Ashley'in eli genç kızın ağzını kapattı. Maske kaybolmuştu.

"Böyle şeyler söylememelisin, Scarlett! Söylememelisin! Zaten sözlerin ciddi değil; onları söylediğin için de benden nefret edersin ilerde!"

Scarlett, başını salladı. Bütün vücudu kızgın bir akımın etkisine kapılmıştı.

"Senden hiçbir zaman nefret edemem. Sana seni sevdiğimi söylüyorum, sen de beni sevmelisin çünkü..." Durdu. Bundan önce hiç kimsenin karşısında bu kadar güç duruma düşmemişti. "Ashley, seviyorsun, seviyorsun, değil mi?"

Ashley, sıkıntılı bir sesle:

"Evet," dedi.

Eğer Scarlett'den nefret ettiğini söyleseydi bu kadar korkmazdı genç kız. Sesi çıkmadı. Ashley'in koluna yapıştı:

Ashley:

"Scarlett," dedi. "Bütün bunları konuştuğumuzu unutarak buradan çıkıp gidemez miyiz?"

Scarlett:

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapamam. Ne demek istiyorsun? Benimle, benimle evlenmek istemiyor musun?"

Ashley cevap verdi:

"Melanie ile evleneceğim."

Birden nasıl olduysa, Scarlett kendini alçak kadife koltuklardan birinde oturur buldu. Ashley ayaklarının dibindeki bir mindere oturmuş iki elini sıkı sıkı tutuyordu. Bir sürü şeyler söylemekteydi. Hiçbir anlamı olmayan şeyler...

Melanie'nin adı Scarlett'in bilincine bir çekiç gibi değdi ve Ashley'in kristal gibi kurşuni olan gözlerine baktı. Bu gözlerde, onu her zaman çaresiz bırakan ve tanıdık yabancılığı ve kendinden nefret eden bir adamın sıkıntısını gördü.

"Babam bu akşam nişanımızı ilan edecek. Kısa bir zaman sonra evleneceğiz. Sana söylemeliydim, ama bildiğini sandım. Herkesin bildiğini, yıllardan beri tahmin ettiğini sanıyordum. Hiçbir zaman aklıma getirmemiştim ki sen... O kadar hayranın var ki. Sanıyordum ki Stuart..."

Scarlett yeniden yaşamaya, hissetmeye, anlamaya başlıyordu.

"Ama daha biraz önce beni sevdiğini söyledin," dedi.

Ashley'in sıcak elleri onun ellerini acıttı.

"Şekerim, seni üzecek şeyler söylememi ister misin?"

Genç kızın sessizliği onu sözüne devam etmeye zorluyordu.

"Sana nasıl açıklayabilirim bunları, şekerim? Sen o kadar genç ve o kadar düşüncesizsin ki, evliliğin ne demek olduğunu bilemezsin."

"Seni sevdiğimi biliyorum!"

"İki insan seninle benim olduğumuz kadar birbirlerinden farklı oldukları zaman aşk bir evliliği başarıya ulaştırmaya yeterli değildir. Sen bir erkeğin her şeyini istersin Scarlett, vücudunu, kalbini, düşüncelerini ve ruhunu. Onlara sahip olmazsan da mutlu olamazsın. Ben sana her şeyimi verememem. Hiç kimseye her şeyimi verememem. Ben de senin bütün düşüncelerine ve bütün ruhuna sahip olmak istemem. O zaman kalbim kırılır ve benden nefret edersin... Hem de ne acı bir şekilde! Beni bir an için bile olsa senden ayırıyorlar diye okuduğum kitaplardan, dinlediğim müzikten nefret edersin... Ve belki ben..."

"Onu seviyor musun?"

"O bana benziyor. Benim kanımdan ve birbirimizi anlıyoruz. Scarlett, Scarlett, anlamıyor musun ki iki insan birbirine benzemedikçe evlilikte huzur diye bir şey olamaz?"

Bir başkası da, "Birbirine benzeyen insanlar evlenmedikçe mutluluk diye bir şey olamaz," veya buna benzer bir şeyler söylemişti. Kimdi bu? Sanki Scarlett bu sözleri duyalı bir milyon yıl olmuştu, ama yine de hatırlıyordu onları.

"Söylememeliydin."

Beyninin bir yerinde, hafif bir ateş yanmaya başladı. Scarlett'in korkunç İrlandalı öfkesi kendini göstermeye başlıyordu.

"Eh, bunu söyleyecek kadar adilik ettiğine göre..."

Ashley'in yüzü beyazlaştı.

"Melanie ile evleneceğim için bunu sana söylemekle adilik ettim," dedi. "Sana karşı bir hata işledim; Melanie'ye karşı da daha büyük bir hata. Bunu söylememeliydim, çünkü anlamayacağını biliyordum. Sanki hayata karşı bu kadar büyük bir tutkuyla bağlısın, benim sahip olmadığım bir tutkuyla seviyorsun onu, sana karşı nasıl ilgisiz olabilirim? Sen ki benim için imkânsız olan bir şiddetle sevebilir ve nefret edebilirsin. Sen ateş, rüzgâr ve vahşi olan her şey kadar tabiata aitsin. Bense..."

Scarlett, Melanie'yi düşündü ve birden onun uzak bakışlı sakin kahverengi gözlerini, siyah dantel eldivenleri içindeki küçük sakin ellerini, tatlı sessizliğini görür gibi oldu. O zaman korkunç öfkesi patlak verdi. Aynı öfke Gerald'ı cinayet işlemeye, dedelerini de boyunlarına malolan yanlış hareketler yapmaya yöneltmişti. Şimdi Scarlett de, başlarına gelebilecek her şeyi bembeyaz bir sessizlikle karşılayacak şekilde yetiştirilmiş olan kibar Robillardlar'a ait hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne diye söyleniyorsun, korkak. Benimle evlenmekten korkuyorsun. 'Evet' ve 'Hayır'dan başka bir şey söyleyemeyen, küçük bir aptalla yaşamayı ve onun gibi mırıltılar çıkararak hayatını sürdürmeyi tercih ediyorsun. Hem de... "

"Melanie hakkında böyle şeyler söylememelisin!"

"Ne! Sen kim oluyorsun da bana ne söyleyip ne söylemeyeceğimi emrediyorsun? Seni gidi korkak, adi... Benimle evleneceğini hissettirmiştin bana..."

Ashley yalvaran bir sesle:

"Dürüst ol," dedi. "Hiç böyle bir şeyi konu ettim mi?"

Scarlett onun söylediğinin doğru olduğunu bilmesine rağmen dürüst olmak istemiyordu. Ashley ona karşı davranışında bir kere bile arkadaşlık sınırlarını aşmamıştı. Bunu düşündüğü zaman yeniden öfkelendi. Kadınlık gururu incinmiş, onuru kırılmıştı. Scarlett onun peşinden koşmuştu ve Ashley onu istemiyordu.

Ayağa fırladı. Elleri birbirine kenetlenmişti. Ashley de ayağa kalktı. Yüzünde, acı gerçeklerle karşılaşmış birinin kederli ve ümitsiz ifadesi vardı.

"Senden ölene kadar nefret edeceğim. Seni gidi, adi, alçak, alçak..." Neydi o aradığı kelime? Yeteri kadar kötü bir kelime bulamıyordu.

"Scarlett, lütfen..."

Elini ona doğru uzattı ama o anda Scarlett onu bütün gücüyle tokatladı. Tokadın sesi, boş odada bir kırbaç gibi sakladı ve birden Scarlett'in öfkesi geçti. Şimdi kalbinde sadece üzüntü vardı.

Ashley'in yorgun beyaz yüzünde, elinin kırmızı izleri görülüyordu. Hiçbir şey söylemeden, genç kızın havada asılı kalan elini alıp dudaklarına götürdü ve öptü. Scarlett bir şeyler söylemek için ağzını açmaya vakit bulamadan, kapıyı yavaşça kapatarak çıkıp gitmişti.

Scarlett, birden tekrar yerine oturdu. Duyduğu müthiş öfke, dizlerini zayıflatmıştı. Ashley gitmişti ve yüzündeki tokat izi ölene kadar Scarlett'in rüyalarına girecekti.

Ashley'in yumuşak ayak seslerinin büyük salonda uzaklaşıp kaybolduğunu duydu ve yaptığı işin büyüklüğü karşısında dehşete düştü. Onu sonsuza kadar kaybetmişti. Artık Ashley ondan nefret edecek ve onu her görüşünde, kendisine hiçbir cesaret vermediği halde nasıl ayaklarına kapandığını hatırlayacaktı.

Birden:

"Honey Wilkes'den beterim," diye düşündü. Honey'in garip davranışlarına başta kendisi olmak üzere herkesin nasıl güldüğünü hatırlıyordu. Honey her erkeğe aptalca gülümser ve önüne gelenin koluna asılırdı. Bu düşünce, kendisine karşı büyük bir öfke duymasına yol açtı. Şimdi, hem kendine, hem Ashley'e hem de bütün dünyaya kızıyordu.

Eli, yanındaki küçük masaya uzandı ve küçük bir çini kâseyi kavradı. Kâsenin üzerinde iki gül vardı. Oda o kadar sessizdi ki bu sessizliği bozmak için neredeyse bir çığlık koparacaktı. Delirmemek için bir şey yapmalıydı. Kâseyi kaldırdı ve nefretle ocağa doğru fırlattı. Kâse, kanepenin yüksek arkalığını güçlükle aştı ve mermer ocak rafına çarparak parçalandı.

Kanepenin derinliklerinden bir ses: "Bu," dedi, "Fazla oldu."

Scarlett'i hiçbir şey bu kadar şaşırtmamış ve korkutmamıştı. Ağzı öylesine kurudu ki, bir kelime bile söyleyemedi. Dizleri titreyerek sandalyesinin arkalığına tutundu. O sırada Rhett Butler uzandığı kanepeden doğruldu ve abartılı bir nezaketle onu eğilerek selamladı.

"Öğlen uykumun demin kulak misafiri olmak zorunda kaldığım konuşma çeşidinden şeylerle bozulmasının tatsızlığı yetmiyormuş gibi bir de hayatımı tehlikeye atmama neden yok!"

Evet, canlıydı. Bir hayalet değildi. Ama İsa'nın havarileri yardımcımız olsun, her şeyi duymuştu! Scarlett, kendini toplayıp ağırbaşlı bir tavır almaya çalıştı.

"Beyefendi, burada olduğunuzu belirtmeliydiniz." "Öyle mi?"

Bembeyaz dişleri parlıyor, küstah kara gözleri Scarlett'e gülüyordu.

"Ama beni rahatsız etlen sizdiniz. Mr. Kenneddy'i beklemek zorundaydım. Arka bahçede istenmeyen adanı olmam olasılığı karşısında buraya çekilecek kadar düşünceli davranmak istemiştim. Burada rahatsız edilmeyeceğimi sanmıştım. Ama ne gezer!.." Omuzlarını silkti ve hafifçe güldü.

Scarlett bu kaba ve terbiyesiz adamın her şeyi duymuş olduğunu düşündükçe yeniden öfkelenmeye başlıyordu. Hem de, söylemiş olmaktansa ölmeyi yeğleyebileceği şeyleri duymuştu... Nefretle: "Her şeye kulak kabartanlar..." diye söze başladı.

Rhett, gülümsedi:

"Her şeye kulak kabartanlar, pek öğretici şeyler duyarlar. Bu konudaki çeşitli deneyimlerime dayanarak, ben... "

Scarlett:

"Siz," dedi, "Hiç de kibar değilsiniz."

Abartılı bir cevap verdi Rhett Butler.

"Doğru bir gözlem. Siz de küçük hanım, hiç kibar değilsiniz."

Belli ki Scarlett'i pek gülünç buluyor olacaktı ki, tekrar hafifçe güldü.

"Biraz önce duyduklarımı söyledikten sonra, hiçbir kadın hanımefendi olduğunu iddia edemez. Bununla beraber, hanımefendileri hiçbir zaman çekici bulmadım. Ne düşündüklerini bilirim, ama düşündüklerini söyleyecek cesarete sahip olmadıkları gibi aldıkları eğitimleri de buna meydan vermez. Bu da, zamanla pek sıkıcı bir şey oluyor. Ama siz, azizim. Miss O'Hara, çok az bulunan bir huya sahipsiniz. Hayran olunacak bir huy. Size şapkamı çıkarıyorum. Sizin gibi tutkulu bir huyu olan bir genç kız için. Mr. Wilkes'in ne gibi bir çekiciliği olabileceğini anlamıyorum. Sizin gibi yaşam tutkusuyla dolu -öyle demişti değil mi?- bir kızı bulmak için diz çöküp Tanrıya yalvarması gerekirdi, ama ruhsuz bir zavallı olduğundan..." Genç kız, hiddetle:

"Siz onun çizmelerini temizlemeye bile lâyık değilsiniz!" diye bağırdı.

"Siz de ondan hayatınızın sonuna kadar nefret edecektiniz, değil mi?"

Rhett Butler tekrar kanepenin derinliklerine gömüldü ve Scarlett onun güldüğünü duydu.

Eğer onu öldürebilseydi bunu yapardı. Onun yerine becerebildiği ölçüde ağırbaşlı bir tavır takınarak ağır kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Merdivenleri o kadar hızlı tırmandı ki, yukarı çıktığı zaman bayılacağını sandı. Tırabzanlara tutunarak durdu. Kalbi öfkeden, uğradığı hakaretten ve yorgunluktan öylesine hızlı atıyordu ki, neredeyse göğsünü paralayacaktı.

Yavaş yavaş iç bulantısı ve baş dönmesi geçmeye başladı. Biraz sonra, kendini büsbütün iyi hissedecek ve India'nın odasının bitişiğindeki o küçük yatak odasına sessizce girerek korsesinin bağlarını gevşetecek ve yatak odalarından birine sokulup, uyuyan kızların yanına uzanacaktı.

Scarlett, dikkatle yatak odasının kapısını açıp içeri süzüldü. Eli arkasında halâ kapı tokmağını tutmaktaydı ki. Honey Wilkes'in adeta bir fısıltı halinde alçak sesi, yatak odasına açılan karşıdaki kapının çatlağından kulağına geldi.

"Bana kalırsa bugün Scarlett fazlasıyla hızlı davrandı." Scarlett kalbinin yeniden delice atmaya başladığını hissetti. Farkına varmadan elini kalbine götürdü. Sanki onu sıkıp durdurmak istiyordu.

"Yok, Honey, hayır! Böyle kötü kalpli olma! O sadece neşeli ve hayat dolu. Ben onu pek hoş ve çekici buldum." Scarlett, tırnaklarını göğsüne saplayarak:

"Vay!" diye düşündü. "Bu budalanın beni korumasına da diyecek yok!"

Honey, sesini yükselterek:

"Eh, küçük hanım," dedi, "Senin gözlerin kör olmalı!" Sally Munroe'nun sesi:

"Yavaş ol. Honey," diye fısıldadı. "Söylediklerini bütün ev duyacak!"

Honey sesini alçalttı ama konuşmaya devam etti. "Eh, eline geçirdiği bütün erkeklere nasıl davrandığını gördünüz... Mr. Kenneddy'e karşı bile; hâlbuki o kız kardeşinin aşığı. Şurası kesin ki Charles'in de peşinden koştu." Honey sıkılarak bağırdı. "Ve biliyorsunuz ki Charles'le ben..."

"Gerçek mi" diye fısıldadılar.

"Ama kimseye söylemeyin, çocuklar. Henüz değil!"

Hetty Tarleton'un öfkeli sesi duyuldu.

"Ben hiç de sevinmem Scarlett yengem olursa. Öyle çapkın bir kız ki, onun gibisini görmedim. Ama Stuart'la nişanlı gibi. Brent onun kendisine hiç aldırmadığını söylüyor, ama onun da Scarlett için deli olduğunu biliyorum."

Honey, esrarengiz bir tavır takınarak:

"Bana sorarsanız," dedi. "Onun aldırdığı tek bir kişi var. O da Ashley."

Fısıltılar arttı. Kimi soru soruyor, kimi ötekinin sözünü keserek fikrini söylüyordu.

Scarlett ise utanç ve kırılan gururu yüzünden vücudunun buz gibi olduğunu hissetti. Honey aptaldı, sersemdi, erkek delisiydi, ama kadınca bir içgüdüsü

ve sağduyusu vardı ki, Scarlett buna yeteri kadar değer vermemişti. Honey bu sağduyu ile öteki kadınlar hakkında yargılarda bulunur ve pek az yanılırdı. Honey Wilkes'in gevezeliği öyle ünlüydü ki, bu gidişle saat altıya kadar, Scarlett'in Ashley'e âşık olduğunu bütün vilayet duyacaktı. Gerald da daha dün akşam bütün vilayetin kızıyla alay etmesine dayanamayacağını söylemişti. Ah, herkes ne kadar gülecekti bu işe!

Melanie'nin ölçülü ve sakin sesi ötekileri bastırarak duyuldu. Honey'in söylediklerini reddeder gibiydi bu ses.

"Honey, bunun böyle olmadığını biliyorsun. Söylediklerin sana hiç yakışmıyor.

"Söylediklerim doğrudur, Melly. Eğer sen, içinde hiçbir iyilik taşımayan insanlarda bile iyi bir yan aramakla bu kadar uğraşmazsan, onu sen de görürdün. Bunun böyle olduğuna pek memnunum. Ona layık. Scarlett O'Hara'nın şimdiye kadar yaptığı ortalığı karıştırmak ve öteki kızların sevgililerini ellerinden almak olmuştur. Pekâlâ, biliyorsun ki Stuart'ı sevmediği halde India'nın elinden aldı. Bugün de Mr. Kenneddy'i, Ashley'i ve Charles'i elde etmeye çalıştı..."

Scarlett:

"Eve gitmeliyim," diye düşündü. "Eve gitmeliyim!"

Ah, sihirli bir şekilde, birdenbire kendini Tara'da, güvende bulsaydı ne iyi olurdu. Kapalı kapıların, sessiz odaların önünden geçerken, eve gitmeliyim diye düşünüyordu, eve.

Tam ön kapıya gelmişti ki, yeni bir fikir aklını doldurmaya başladı. Eve gidemezdi! Böyle kaçamazdı! Bu işi sonuna kadar götürmesi, kızların kötü yürekliliklerine, kendi utancına ve üzüntüsüne katlanması gerekti. Kaçmak, onlara daha fazla cephane vermek demek olurdu.

Yumruğunu, yanındaki bembeyaz sütuna indirdi. Bir an için, Ashley, Ashley olarak unutuldu. O artık, Scarlett'in pek çok sevdiği o uzun boylu, dalgın bakışlı genç değil, Oniki Meşeler'in, Wilkesler'in, vilayetin bir parçasıydı. Scarlett bunların hepsinden nefret ediyordu, çünkü kendisine gülüyorlardı.

On altı yaşında gurur aşktan çok daha güçlüdür. Şimdi onun ateşli kalbinde nefretten başka bir şeye yer yoktu.

"Evet, gitmeyeceğim" diye düşündü. "Burada kalıp onlara acı vereceğim. Anneme de asla hiçbir şey söylemeyeceğim. Hayır, hiç kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Geri dönerken, büyük salonun öteki tarafından eve girmekte alan Charles'i gördü. Charles, Scarlett'i görünce ona doğru koştu. Saçları karmakarışık olmuş, yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti.

Daha Scarlett'in yanına gelmeden:

"Olanları biliyor musunuz?" diye seslendi. "Duydunuz mu? Paul Wilson biraz önce Jonesboro'dan atla geldi ve haberi getirdi."

Durdu. Nefes nefese Scarlett'in yanına yaklaştı. Scarlett hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

"Mr. Lincoln gönüllü toplamaya başlamış. Yetmiş beş bin kişiyi askere çağırıyormuş!"

Charles:

"Ne kabayım," dedi. "Bunu size daha yumuşak şekilde söylemeliydim. Hanımların ne kadar narin olduklarını unuttum. Sizi bu kadar heyecanlandırdığım için üzgünüm. Bayılmayacaksınız değil mi? Size bir bardak su getireyim mi?"

Scarlett:

"Hayır," dedi.

Charles onun koluna girerek:

"Gidip bir sıraya oturalım mı?" diye sordu.

Scarlett başını salladı. Charles onu elinden tutarak dikkatle ön taraftaki merdivenlerden aşağı indirdi. Otların üzerinden geçip, ön bahçedeki en ulu

çınarın dibindeki demir bir sıraya oturdular. Genç kızın öyle tuhaf bir görünüşü vardı ve güzelliği öyle vahşi bir hal almıştı ki, Charles kalbinin burkulduğunu hissetti. Acaba onun, kendisi savaşa gidiyor diye üzülmüş olması mümkün müydü? Hayır, bu inanılmayacak kadar müthiş bir şey olurdu. Ama ne diye kendisine öyle garip bakıyordu? Dantel mendiliyle oynarken elleri ne diye titriyordu? Kirpikleri ise Charles'in okuduğu romanlardaki genç kızların kirpikleri gibi utanma ve aşkla çırpınmaktaydı.

Scarlett'in bu arada aklında bir düşünce ve bir plan belirmekteydi.

"Charles'in parası çok," diye düşünüyordu. "Beni rahatsız edecek bir ailesi de yok. Annesi ve babası çoktan ölmüş. Üstelik Atlanta'da oturuyor. Eğer onunla hemen evlenecek olsam,

Ashley de anlar ki onu sevmediğim halde kendisiyle eğlendim. Honey de kederinden ölür muhakkak. Bir daha asla, asla başka bir sevgili bulamaz ve herkes bana güleceğine ona güler. Melanie de üzülür bu işe, çünkü Charles'i pek çok seviyor. Stu ile Brent de üzülürler..."

"Buraya çok güzel bir araba içinde, şahane elbiselerle annemi ziyarete geldiğim zaman hepsi kıskançlıklarından çatlayacaklar. Güzel bir evim de olur. O zaman bana hiç, hiç gülemezler."

Charles sonunda:

"Tabii bu savaş olacağına işarettir," diyebildi. "Ama sakın üzülmeyin, Miss Scarlett, biz onları bir ay içinde bozguna uğratırız. Evet, evet. Bozguna uğratacağız onları! Bu savaşı kaçırmak istemem doğrusu. Bana kalırsa bu akşam balo filan olmaz, çünkü Birlik Jonesboro'da toplanacak. Tarletonlar'ın oğulları haberi ortalığa yaymaya ve herkese duyurmaya gittiler. Hanımların üzüleceğini biliyorum ama..."

"Yaa..." dedi.

Daha iyi bir şey söyleyebilmek isterdi, ama bu da yetti.

"Mr. Wade Hampton ile Güney Carolina birliğine mi katılayım, yoksa Atlanta şehir muhafızlarına mı, bir türlü karar veremiyorum," dedi Charles.

Kız:

"Ahh!" diye karşılık verdi.

Gözgöze geldiler. Scarlett'in kirpikleri bir kelebeğin kanatlan gibi çırpınıyordu.

"Beni bekleyecek misiniz, Miss Scarlett? Savaşı kazandıktan sonra dönüp size kavuşacağımı bilmek benim için büyük bir mutluluk olacak!.."

Charles, nefesini tutup, Scarlett'in vereceği cevabı beklemeye başladı. Bir yandan da genç kızın uçları yukarı doğru kıvrılan dudaklarını seyrediyor, buralardaki gölgeleri hayatında ilk defa olarak farkediyor ve bu dudakları öpmenin mümkün olup olmadığını düşünüyordu. Genç kızın, avucu terden yapış yapış olan eli Charles'in elini buldu.

"Beklemek istemem," dedi.

Gözleri yaşlandı Scarlett'in. Charles ne yapacağını bilemiyordu. Birkaç kere ağzını açıp kapadı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Beni sevmeniz mümkün mü?"

Scarlett bir şey söylemeden kucağına baktı.

"Benimle hemen evlenir misiniz, Miss Scarlett?"

Scarlett, elbisesinin eteğiyle oynayarak:

"Olur," diye mırıldandı.

"Melly ile ortak düğün yapalım mı?"

Scarlett, birden ona öfkeyle bakarak:

"Hayır," dedi.

Charles yine bir hata yaptığını anladı. Tabii ki bir kız düğününün yalnız kendisi için olmasını ister, onu kimseyle paylaşmaktan hoşlanmazdı. Ama Scarlett o kadar iyiydi ki, onun bu hatalarını görmezlikten geliyordu.

"Babanızla ne zaman konuşayım?"

"Ne kadar çabuk konuşursanız o kadar iyi olur," dedi Scarlett.

Charles, tatlı bir gülümsemeyle:

"Gidip babanızı bulayım," dedi. "Beklemeye sabrım yok. İzin verir misiniz, şekerim?"

Ona şekerim diyebilmek için çok uğraşmış, ama sonunda başarmıştı. Pek hoşuna gitti ve tekrarladı.

Scarlett:

"Evet," dedi. "Ben burada beklerim. Burası sıcak ve güzel."

Delikanlı hemen koştu. Bahçeyi hızla geçerek evin arka tarafına doğru yürümeye başladı ve biraz sonra gözden kayboldu. Scarlett, hışırdayan koca çınarın altında yalnız kalmıştı.

Ashley onu, karısı olarak asla kucağına alıp eşikten içeri atlatmayacaktı. Ah, Ashley, Ashley! Ne yaptım ben! Scarlett'in ruhunun derinliklerinde, kırılmış gururunun ve o buz gibi hislerin altında bir şey kımıldıyordu. Acı çekiyordu Scarlett. Gururundan ve bencilliğinden daha güçlü, ergin bir his doğuyordu içinde. Ashley'i seviyor ve onu sevdiğini biliyordu. Onu hiçbir zaman, Charles'in köşeyi dönüp evin arkasında kaybolduğu şu an olduğu kadar çok sevmemişti.

İki hafta içinde evlendi Scarlett. Bundan iki ay sonra da dul kaldı. Pek az düşünerek, büyük bir aceleyle sahip olduğu bağlardan kısa bir zaman içinde kurtulmuştu, ama bir daha asla bekârlık günlerinin dertsiz özgürlüğünü tadamayacaktı. Gerçi dulluk evliliğin hemen peşinden gelmişti, ama annelik de, Scarlett'in büyük bir üzüntüyle kabul etmek zorunda kalmasına rağmen, onun arkasından gelmekte gecikmedi.

Daha sonraki yıllarda, Scarlett 1881 yılı Nisan ayının o günlerini düşündüğü zaman asla ayrıntıları hatırlayamıyordu. Zaman ve olaylar, hiçbir gerçekliği ve nedeni olmayan bir kâbus gibi birbirine karışmış, allak bullak olmuştu. Genç kadın ölene kadar, o zamana ait anılarında boşluklar olacaktı. Olaylar, büyük bir rüzgârın marifetiymiş gibi birbiri ardınca oluşuyordu. Eski günlerin ağır temposu artık bir anı olmuştu. Ellen ellerini ovuşturmuş ve düğünün daha sonra yapılmasını öğütlemişti. Amacı Scarlett'in düşünüp taşınmak için daha fazla zamana sahip olmasıydı. Ama bütün yalvarmaları boşa gitti. Scarlett'in kulakları onun sözlerine kapalıydı. Evlenecekti! Hem de çabucak. İki hafta içinde.

Ashley, Birlik göreve çağrılır çağrılmaz onunla birlikte yola çıkabilsin diye düğünün güzden Mayıs ayının birinci gününe aktarıldığını öğrenince, Scarlett düğününün onunkinden bir gün önce olmasına karar verdi. Ellen karşı çıktıysa da, birdenbire elde ettiği bu büyük mutlulukla dili çözülüvermiş olan Charles yalvardı. Bir an önce Güney Carolina'ya gidip Wade Hampton'un birliğine katılmayı istiyordu. Gerald da iki gençten yana çıktı. O da savaş yüzünden heyecanlıydı ve kızının bu kadar iyi bir evlenme yapmak üzere oluşu onu son derece memnun etmekteydi.

Güney heyecan ve enerjiyle zehirlenmiş gibiydi. Herkes tek bir çatışmanın savaşın sonu demek olacağını biliyor ve bütün delikanlılar savaş bitmeden cepheye gidebilmek için askere yazılmakta birbirleriyle yarış ediyorlardı. Herkes, Virginia'ya koşup Yankeeler'e öldürücü bir darbe indirmeden önce sevgilisiyle evlenmek telaşındaydı. Vilayette bir sürü savaş düğünü olmaktaydı. Ayrılış üzüntüleri için bile zaman yoktu. Kadınlar üniformalar dikiyor, çorap örüyor, sargılar hazırlıyorlar, erkekler de ateş ve yürüyüş talimi yapıyorlardı. Her gün Jonesboro'dan, Atlanta ve Virgina'ya giden, Birliklerle dolu trenler geçiyordu. Bazı birlikler kırmızı, mavi gibi neşeli renkleri olan üniformalara sahipti. Bazılarınınsa üniforması bile yoktu. Böyle

birliklerin askerleri, iyi cins ketenden, şık elbiseler giyiyorlardı.

Bu kargaşalık içinde Scarlett'in düğün hazırlıkları da ilerliyordu. Ve nihayet, kendisi daha farkında olmadan, Ellen'in gelinliği sırtına giydirildi, duvağı başına örtüldü ve babasının koluna girip Taranın geniş merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Aşağıda ev dolusu misafir onu beklemekteydi.

Her şey tıpkı bir rüya gibiydi. Gülümseyen insanların arasından geçiş, Charles'in kıpkırmızı yüzü ve titreyen sesi, şaşırtıcı derecede açık, kesin ve soğuk olan kendi cevaplan.

Daha sonra tebrikler. Öpüşmeler. Şerefe kalkan içki kadehleri ve dans. Hepsi, hepsi tam bir rüya gibiydi. Ashley'in yanağına kondurduğu soğuk öpücük bile. Melanie'nin "Şimdi gerçekten, iki kız kardeş olduk;" diyen yumuşak fısıltısı bile gerçek değildi. Charles'in heyecanlı ve yaşlı halası Miss Pittypat Hamilton'un aşırı duygulanmaktan bayılması bile bir kâbus niteliğindeydi.

Şafak sökerken misafirler evlerine gidince Scarlett'in rüyası tuzla buz oldu. Gerçek ise karşısında uzun gecelik entarisi ile dikilen Charles'ti. Delikanlı, Scarlett'in burnuna kadar çekmiş olduğu yatak örtülerinin üstünden kendisine dehşetle bakışını görmemezlikten geldi.

Scarlett evli çiftlerin aynı yatağı paylaştığını biliyordu, ama bu konuda daha önce fazla düşünmemişti. Charles tereddüt içinde yatağa yaklaşırken Scarlett boğuk bir fısıltıyla:

"Eğer yanıma gelirseniz avaz avaz bağırırım!" dedi. "Var gücümle bağırırım! Çekilin yanımdan! Dokunayım demeyin bana!"

Böylece Charles Hamilton, düğün gecesini köşedeki bir koltukta geçirdi. Ama pek üzgün değildi, çünkü genç karısının utancını ve korkusunu anlıyor ya da anladığını sanıyordu. Scarlett'in korkulan yatışana kadar beklemeye razıydı.

Scarlett'in kendi düğünü nasıl bir kâbustan beter olmuşsa, Ashley'inki daha da kötü oldu. Oniki Meşeler'deki misafir odasında, pırıl pırıl parlayan yüzlerce mumun altında, elma yeşili yeni gelin elbisesiyle durmuş, bir gece öncekine benzer bir sersemlik ve dalgınlıkla Melanie Hamilton'un Melanie

Wilkes oluşunu ve o çirkin yüzünün bir anda güzelleşmesini seyretmişti. Artık Ashley sonsuza kadar elden gitmişti. Hayır, artık onun Ashley'i değildi. Acaba hiçbir zaman onun olmuş muydu? Ashley ona kendini sevdiğini söylemişti, ama onları ayıran neydi?

Ah, bir hatırlayabilseydi. Önemli olan tek şey Ashley'di. Ashley'i sonsuza kadar kaybetmiş ve yalnız sevmemekle kalmayıp, bilinçli bir şekilde küçümsediği bir adamla evlenmişti.

Ashley'in düğün gecesinde sarhoş gibi dansedip durdu, gerekli sözleri söyledi, bir robot gibi gülümsedi ve kalbi böylesine kırıkken ona mutlu bir yeni gelin gözüyle bakan insanların aptallığına şaştı. Allah'tan ki bu kadar aptaldılar!

O akşam dadısı soyunmasına yardım edip odasından çıktıktan sonra, Charles çekinerek yatak odasının kapısında göründü. Bu geceyi de köşedeki koltukta geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu. O sırada Scarlett hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Charles yatağa tırmanıp yanına geldi ve onu teselli etmeye çalıştı. Scarlett hiçbir şey söylemiyordu. O kadar çok ağladı ki, nihayet gözyaşları tükendi. Charles'in omuzuna dayanıp sakin sakin hıçkırmaya başladı.

Eğer savaş olmasaydı, bir hafta vilayetin her yanını gezeceklerdi. İki yeni evli çift şerefine balolar ve piknikler düzenlenecek, sonra da balayı yolculukları için Saratoga ya da White Sulphur'a doğru yola çıkacaklardı. Ama ne partiler ne de balayı yolculukları vardı. Şimdi düğünden bir hafta sonra Charles Wade Hampton'un birliğine katılmak üzere Tara'dan ayrıldı. Bundan iki hafta sonra da mahalli birliğe katılan Ashley vilayeti terketti. Artık bütün vilayet boşalmış gibiydi.

Bu iki hafta içinde Scarlett Ashley'i bir kere bile yalnız görmedi ve onunla iki kelime bile konuşamadı. Trene binmeye giderken, veda etmek için Tara'ya uğradığı o korkunç ayrılık anında bile Scarlett ona yalnız ikisinin bilmesi gereken bir kelime söyleyemedi.

Melanie:

"Scarlett'i öpmelisin, Ashley," dedi. "O artık benim kız kardeşim."

Bu sözler üzerine Ashley eğildi ve soğuk dudaklarını onun yanağına dokundurdu. Scarlett bu öpücükten hemen hemen hiçbir zevk duymadı, çünkü Ashley'i buna Melanie'nin zorlaması gururunu kırmıştı. Ayrılırken görümcesi de kucakladı onu.

"Atlanta'ya gelip benimle Pittypat halayı ziyaret edersin değil mi? Ah şekerim, gelmeni o kadar istiyoruz ki! Charlie'nin karısını daha iyi tanımak istiyoruz."

Beş hafta süreyle Charles'den, aşk, heyecan ve şefkat dolu mektuplar geldi. Aşkından, gelecek için planlarından, Scarlett'in hatırı için bir kahraman olmak istediğinden, savaş bittikten sonra yapacaklarından, kumandanı Wade Hampton'a olan hayranlığından bahsediyordu. Yedinci hafta Wade Hampton'un kendisinden bir telgraf geldi. Sonra, yüce gönüllü, ağırbaşlı bir teselli mektubu. Charles ölmüştü. Wade Hampton daha önce telgraf çekmeyi düşünmüş, ama hastalığını önemsemeyen Charles ailesini heyecanlandırmak istememişti. Zavallı çocuk, hem elde ettiğini sandığı aşkını kaybetmiş hem de savaş alanlarında kazanmayı tasarladığı şereflerden mahrum olmuştu. Önce kızamığa yakalanmış, onun arkasından da hızla seyreden bir zatürree hastalığı sonucunda hayata veda etmiş ve Yankeeler'e Güney Carolina'da kurulan kamptan bir karış fazla yaklaşmamıştı.

Zamanı gelince, Charles'in bir oğlu doğdu. O sırada, erkek çocuklarına babalarının kumandanlarının adlarının verilmesi moda olduğundan, küçük çocuğa Wade Hampton adı verildi. Scarlett hamile olduğunu anlayınca ümitsizlik içinde ağlamış ve ölümü özlemişti. Ama hamileliği gayet rahat geçmiş, kolay bir doğum yapmış ve şaşılacak kadar çabuk iyileşip ayağa kalkmıştı. Çocuğuna karşı pek az yakınlık duyuyor, onu elinden geldiğince saklamaya çalışıyordu. İstemediği, doğmasına engel olmaya çalıştığı bu çocuğun onun olması, onun bir parçası olması adeta mümkün değildi.

Wade'in doğumundan sonra, uygunsuz denecek kadar kısa bir zamanda iyileşmesine rağmen, kafası çok yorgun ve hastaydı. Bütün çiftlik halkının onu neşelendirmeye çalışmasına rağmen keyfi yerinde değildi. Ellen büyük bir üzüntü içindeydi. Alnını kırıştırıyor ve sıkıntıyla dolanıyordu evde. Gerald, her zamankinden çok küfür ediyor ve kızına Jonesboro'dan işe yaramaz hediyeler getiriyordu. Çeşitli ilaçları Scarlett'in durumunu düzeltemeyince ihtiyar Dr. Fontaine bile şaşırıp kalmıştı. Ellen'e özel olarak,

Scarlett'i bu hale getiren şeyin bir kalp ağrısı olduğunu söylemişti. Ne var ki Scarlett konuşmak isteseydi, derdinin çok daha büyük, çok daha karmakarışık olduğunu söylerdi. Onu böyle üzüntülü ve sıkıntılı bir hale getiren şeyin alt sıkıntı, şaşkınlık, annelik ve Ashley'in yokluğu olduğunu söylemiyordu onlara.

Sıkıntısı yoğun ve devamlıydı. Birlik savaşa gideli beri, vilayette hiçbir eğlence düzenlenmemiş, toplumsal hayat durmuştu. Bir tek ilgi çekici erkek kalmamıştı ortalıkta. Sadece yaşı ilerlemiş erkekler, sakatlar ve kadınlar kalmıştı. Onlar da zamanlarını yün örerek, dikiş dikerek, pamuk ve arpa yetiştirerek, ordu için koyun, inek ve domuz sürüleri besleyerek geçiriyorlardı. Suellen'in orta yaşlı sevgilisi Frank Kenneddy'nin yönetimindeki levazım birliği her ay gelip erzak ve çamaşır topluyordu. Bunun dışında gerçek bir erkek görmeye imkân yoktu. Frank'ın utangaç zamparalığı Scarlett'i öylesine huzursuz ediyordu ki, sonunda ona karşı terbiyeli davranması olanaksız hale geldi. Suellen'le Mr. Kenneddy şu işi bir an önce bitirseler ne iyi olurdu!

Bu birlikte daha ilgi çekici erkekler olsaydı da, Scarlett'in durumu pek değişmezdi. O bir duldu ve kalbinin de kocasıyla birlikte mezara girmiş olması gerekirdi.

Bir dul ancak korkunç görünüşlü siyah elbiseler giyebilir ve böyle bir elbiseye biraz canlılık verebilmek için tek bir kurdele, çiçek, dantel ya da mücevher takamazdı. Süs olarak kullanabileceği şeyler, ölmüş kocasının saçlarından yapılmış yas broşları ya da gerdanlıklarıydı. Bonesinin üstüne örtmek zorunda olduğu siyah krepten peçe ise dizlerine kadar sarkardı. Ancak üç yıllık bir yas süresinden sonra, bu peçe dul kadının omuzlarına gelecek şekilde kısaltılabilirdi. Dullar asla neşeli şekilde konuşamaz ve yüksek sesle gülemezlerdi. Gülümsedikleri zaman bile, bunun üzüntülü, acıklı bir gülümseme olması şarttı. Ve en kötüsü, zavallı kadınların erkeklere karşı en küçük bir ilgi göstermeye hakları yoktu. Eğer bir erkek, bir dul kadınla ilgilenecek kadar aşağılık bayağı ve kibarlıktan uzak ise, o zaman dul kadın, ağırbaşlı bir şekilde ölmüş kocasından söz ederek onu derhal kendisinden uzaklaştırmalıydı.

Wade Hampton'un hayatı yaşanmaya değer hale getirdiğini söylüyorlardı onun için. Herkes ona aşkının meyvesine sahip olduğu için mutlu olması

gerektiğini hatırlatıyor, Scarlett de onları hayal kırıklığına uğratmamak için aksini söylemiyordu. Aslında genç anne Wade'le pek az ilgileniyor ve zaman zaman onun kendisine ait olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Ve Ashley! En önemlisi Ashley! Her karış toprak, her ağaç, her su birikintisi, her çit ve dönemeç Scarlett'e onu hatırlatıyordu. O başka bir kadına aitti ve savaşa gitmişti, ama hayali halâ kuşluk vakti yollarda dolaşıyor, verandanın gölgeleri içinden, dalgın gözleriyle ona gülümsüyordu. Oniki Meşeler'le Tara arasındaki yolda ne zaman nal sesleri duysa, tatlı, çok tatlı bir an Ashley olduğunu sanırdı gelenin!

Şimdi Oniki Meşeler'den de nefret ediyordu. Oysa bir zamanlar onu ne kadar severdi. Buna rağmen, evet, Oniki Meşeler'den nefret etmesine rağmen yine de onu oraya çeken bir şey vardı. Oraya gidiyordu, çünkü John Wilkes'le kızlarının Ashley'den konuşmaları, onun Virgina'dan gönderdiği mektuplarını okumaları hoşuna gidiyordu. Gerçi kalbi burkuluyordu mektupları dinledikçe, ama yine de dinlemek zorundaydı. Oniki Meşeler'den Tara'ya her dönüşünde üzüntü içinde yatağının üstüne uzanıyor ve yemek yemeyi istemiyordu.

Ellen'le dadısını en çok üzen de onun iştahsızlığı ve yemek yememekte direnişiydi. Dadısı muhteşem bir şekilde donatılmış tepsiler getiriyor ve onun şakadan hoşlandığını bildiğinden, şimdi dul olduğu için istediği kadar yiyebileceğini söylüyordu. Ama Scarlett'in iştahı yoktu.

Nihayet, Dr. Fontaine Ellen'e bu gibi üzüntülerin kadınların sağlığını büyük ölçüde tehdit ettiğini ve çoğunu mezara sürüklediğini söylemek zorunda kaldı.

Doktor onun gibi iyileşmek bilmez bir hastadan kurtulmak için sabırsızlanmaktaydı zaten.

"Hava değişikliği onun için çok iyi olacaktır," dedi.

Böylece, Scarlett, gayet isteksiz olarak, çocuğu ile birlikte, önce Savannah'daki O'Hara ve Robillard ailelerini sonra da Ellen'in Charleston'daki kız kardeşleri Pauline ve Eulalie'yi ziyaret etmek üzere yola çıktı. Ama Ellen'in onu beklediği tarihten bir ay önce Tara'ya döndü ve dönüşünün sebebini hiçbir zaman açıklamadı. Savannah'da ona çok iyi

davranmışlardı, ama James ve Andrew da, karıları da yaşlıydılar; sakin sakin oturup, Scarlett'in en küçük bir ilgi duymadığı geçmiş günlerden konuşmak hoşlarına gidiyordu. Robillardlar'ın durumu da aynıydı ve Charleston'u korkunç buldu Scarlett.

Gece gündüz çalışıp, Tara'nın üretimini artırmak peşinde olan ve bununla Konfederasyon'a yardım etmekten başka bir şey düşünmeyen Ellen, büyük kızı Charleston'dan her zamankinden zayıf, solgun ve acı sözlü olarak dönünce pek telaşlandı. Kendisi de sevdiği erkeği kaybetmenin acısını çekmiş olduğu için, birçok geceler horuldayan Gerald'ın yanında gözünü kırpmadan yatıp, Scarlett'i teselli edebilmenin yollarını araştırdı. Charles'in halası Miss Pittypat Hamilton, ona birkaç mektup yazarak, Scarlett'in uzun bir ziyaret için Atlanta'ya gelmesine izin vermesini rica etmişti. Şimdi Ellen, ilk defa olarak bu teklifi ciddi olarak düşünmekteydi.

Miss Pittypat, kendisinin Melanie ile birlikte, büyük bir evde yalnız olduklarını, kendilerini koruyacak bir erkek bulunmadığını yazıyor ve şöyle diyordu:"... sevgili Charlie'mizi kaybettiğimizden beri. Tabii kardeşim Henry var ama o bizimle oturmuyor. Scarlett bizimle olsa, Melly ve ben kendimizi çok daha güvende ve rahat hissederdik. Üç yalnız kadın, mutlaka iki yalnız kadından daha iyidir. Ve belki Scarlett, Melly'nin yaptığı gibi, cesur çocuklarımızı hastanede tedavi ederek biraz teselli bulabilirdi. Bir de, kuşkusuz Melly de ben de sevgili bebeğimizi görmeyi çok istiyoruz."

Böylece Scarlett'in bavulları tekrar yas elbiseleriyle doldurudu ve Wade Hampton ve dadısı Prissy ile birlikte Atlanta'ya hareket etti. Ellen ile dadısı Atlanta'da nasıl davranması gerektiğine dair uzun konferanslar, Gerald da yüz Konfederasyon doları verdi. O ise Atlanta'ya gitmeyi pek de istemiyordu. Pitty halayı pek budala bir yaşlı olarak düşünüyordu. Ashley'in karısı ile aynı dam altında yaşamak ise ona sadece korkunç geliyordu. Ama ona hatırlattığı her şeyle beraber Tara, artık dayanılmaz bir yer olmuştu ve en küçük bir değişikliğe bile razıydı.

1862 yılının o Mayıs sabahı Scarlett trenle Kuzey'e doğru giderken, Atlanta'nın Charleston ve Savannah kadar sıkıcı olmasının mümkün olmadığını düşünüyor ve Miss Pittypat ve Melanie'den hoşlanmamasına rağmen, şehrin son görüşünden beri ne kadar değişmiş olduğunu merak ediyordu. Atlanta'ya son olarak savaştan önceki kış gitmişti.

Atlanta onu daima diğer şehir ve kasabalardan daha çok ilgilendirmişti. Çünkü çocukken Gerald ona Atlanta ile aynı yaşta olduğunu söylemişti. Scarlett sadece dokuz yaş büyüktü ve bu da şehri adını duyduğu bütün öteki şehirlere göre çok daha genç kılıyordu onun gözünde. Savannah ve Charleston yaşlarının ağırbaşlılığına sahiptiler. Biri ikinci yüzyılını yaşamakta, öteki de üçüncü yüzyılına girmek üzereydi. İki şehir de genç Scarlett'in gözünde, güneşte yelpazelerini ağır ağır sallayan yaşlı büyük anneler gibiydiler. Ama Atlanta onun kendi kuşağındandı.

Gençliğin ihtiraslarına ve çılgınlıklarına sahip, kendisi gibi dikbaşlı ve inatçıydı.

Gerald'ın ona anlattığı hikâye, Atlanta ile Scarlett'in aynı yıl vaftiz edilmiş olmaları gerçeğine dayanıyordu. Scarlett doğmadan önceki dokuz yıl içinde şehre önce Terminus, sonra da Marthesville adı verilmiş, ancak Scarlett doğduğu yıl Atlanta adını almıştı.

Gerald Kuzey Georgia'ya ilk göçtüğü zaman Atlanta yoktu. Sadece onun yerine vahşi tabiat uzanıyordu. 1836'da devlet bu bölgeden demiryolu hattı geçirmeye karar verince, demiryolu hattının başladığı noktada yeni bir şehir doğdu. Kırmızı topraklara sahip bu şehrin ismine Terminus denildi.

Bir demiryolu hattı sayesinde doğan Atlanta demiryolları geliştikçe gelişti. Batıya,

Güney'e ve oradan da kıyıya Kuzey'e ve doğuya bağlandı. Şimdi burası dört tarafa doğru uzanan demiryollarının kavşak noktasıydı. Bütün memleketin dikkatini üstüne çeken, hızla gelişmekte olan, on bin kişilik küçük bir şehir olmuştu.

Sırayla Terminus, Marthesville ve Atlanta adları verilen bu şehrin insanları becerikli kimselerdi. Georgia'nın eski bölgelerinden ve daha uzak eyaletlerden gelmiş olan bu canlı, enerjik insanlar, ortasındaki demiryolu kavşağı etrafında büyümekte olan bu şehrin cazibesine kapılarak ona koşmuşlardı. Ambar yakınında birleşen beş kırmızı çamurlu yolun etrafına dükkânlarını inşa ettiler. Whitehall ve Washington caddelerinde ve yüzyıllar boyunca, Kızılderili ayaklarının toprağı döve döve bir doğal patika meydana getirmiş olduğu set üstünde güzel evler yaptılar. Bu şehirde kendisi gibi

Georgia'daki eski ve yeni şeylerin bir karışımıydı. Çoğu kez ateşli ve bencil yeninin karşısında eski şeyler de yenilmekteydi. Scarlett Atlanta'yı seviyor ve bu şehir onu heyecanlandırıyordu.

Scarlett Atlanta'ya vardığında sıcak bir güneş ortalığı ısıtıyor, yollarda kıvrıla kıvrıla akan çamur derelerini kurutmaya çalışıyordu. Ötede beride pencerelerine kadar çamura bulanmış arabalar göze çarpıyordu. Sonu gelmeyen bir ordu arabaları ve ambulansları dizisi, durmadan orduya eşya donatım, erzak taşıyor, trenlerden yaralıları alıp, ortalığı daha da karmaşık bir hale getiriyordu.

Scarlett trenin alt basamağında durdu. Matem elbiseleri içinde solgun, ama güzeldi. Siyah krep peçesi topuklarına kadar uzanıyordu. Ayakkabılarını çamurlamak istemediği için tereddüt ederek etrafına bakındı. Gözleri Miss Pittypat'ı aradı. Endişeyle etrafına bakınırken, ihtiyar bir zenci, çamurlara bata çıka ona doğru geldi. Ağırbaşlı bir hali vardı.

"Siz Miss Scarlett'siniz değil mi? Ben Miss Pitty'nin arabacısıyım. Çamurlara basmayın."

Scarlett, arabaya kadar taşımaya itiraz etmediği gibi Peter amcanın ailenin büyüğüymüş gibi kendisiyle Prissy'i tenkit edişine ses çıkartmadı. Prissy'i kucağında bebekle çamurda bata çıka arkalarından geliyordu. Charles'in Peter amca ile ilgili sözleri aklına geldi.

"Babamla birlikte bütün Meksika savaşlarına katılmış. Yakalandığı zaman biz çok küçüktük. Melanie ile beni büyüttü. Pitty hala kardeşi Henry amcayla kavga edince bizimle oturdu. Pek çok karan Peter amca verir. On beş yaşıma geldiğim zaman harçlığının arttırılmasına Harvard Üniversitesi'ne gitmeme, Melly büyüdüğü zaman partilere gitmesi karan, Pitty halanın sokağa çıkması için havanın uygun olup olmadığına hep o karar vermiştir. En sadık ve en akıllı zencidir."

Peter anıca kendisiyle konuşurken bunu daha iyi anlıyordu.

"Miss Pitty sizi karşılamaya gelemedi diye neredeyse bayılacaktı. Miss Melly'ninde bu çamurun içine gelmesine razı olmadım. Sizin anlayışla karşılamayacağınızdan korkuyordu. Miss Scarlett o çocuğu kucağınıza

alsanız iyi olacak. Dadı onu düşürebilir."

Prissy dadıların en iyisi değildi. Tara'da kısa elbiseli sıska bir kızken, şimdi uzun elbiseli, beyaz türbanlı dadı olması ve seyahate çıkması onu çılgına çevirmiş, başını döndürmüştü. Bu kalabalık kentte şaşkın halde bir o yana, bir bu yana bakıyor ve çocuğu öyle sallıyordu ki, zavallıcık durmadan ağlıyordu.

Scarlett dadısını ve onun şefkatli kollarını aradı. Dadı çocuğa elini sürdüğü zaman çocuk susardı. Wade'i Prissy'den alsa kendi kucağında ağlamaya devam edeceğini biliyor, üstelik bonesinin siyah kurdelelerini çekeceği ve elbisesini buruşturacağı kesindi.

"Belki bir gün çocuk bakmasını öğrenirim" diye düşündü. "Ama onlarla oynamaktan asla hoşlanmayacağım."

Şehir nasıl da büyümüştü. Bir yıldan beri tanıdığı o küçük Atlanta'nın bu kadar değişmiş olmasına imkân yoktu. Şimdi gördüğü bu şehir, bir bebekken bir gece içinde korkunç bir dev balina haline gelmiş bir yaratığı andırıyordu.

Barış zamanında bir ticaret merkezi yapan demiryolları şimdi ona hayati, askeri önem kazandırmıştı. Atlanta bir üretim merkezi, bir hastane üssü ve cephedeki orduların ihtiyaçtan için Güney'in başlıca depolarından biri haline gelmişti. Konfederasyon'un iki ordusu arasında birleştirici halka görevi görüyordu.

Atlanta Konfederasyon için ne kadar büyük önem taşıdığını bilerek ve onunla iftihar ederek, bir arı kovanı gibi vızıldıyordu. Bir tarım merkeziyken bir sanayi merkezi haline getirmek için insanlar burada gece-gündüz çalışıyorlar, çalışıyorlardı.

Güney devlet adamı ve asker, çiftçi ve doktor, avukat ve şair yetiştirirdi, ama teknisyen ve mühendis yetiştirdiği görülmemişti. Böyle adi işler Yankeeler'e göreydi. Ama şimdi Güney'in bütün limanları Yankeeler'in savaş gemilerinin kuşatması altındaydı. Hiçbir yerden yardım alamazdı ve bütün savaş için gerekli malzemeleri ümitsiz bir şekilde üretmeye çalışıyordu.

Kuzey bütün dünyadan asker ve donatım isteyebilirdi. Güney ise ancak kendini savunabilirdi. Atlanta'daki atölyelerde savaş malzemesi yapacak

makineleri imal edilmekteydi. Kolay bir iş değildi. Çünkü Güney'de örnek olarak kullanabilecekleri pek az makine vardı.

Hemen hemen bütün vidaların ve dişlilerin İngiltere'den kaçak gelen modellere göre yapılması gerekmekteydi. Şimdi Atlanta caddelerinde sık sık yabancı yüzlere rastlanmaktaydı. Bunlar kuşatmadan kurtulup Güney'in silah ihtiyacını temin edecek fabrikaları kurmak üzere gelmişlerdi Amerika'ya. Tabanca, top ve barut yapmasını biliyorlardı. Onlar olmazsa Konfederasyon daha kötü duruma düşebilirdi.

Gece-gündüz çalışılıyor, üretilen mallar trenlere yüklenip iki cepheye gönderiliyor ve bu yoğun çalışma sırasında şehrin kalp atışları duyulur gibi oluyordu. Bir yıl önce bomboş olan arazilerde şimdi fabrikalar yükselmekteydi. Kuşatma yüzünden memlekete demir girmiyordu. Alabama'daki madenlere gelince bunlar da hemen hemen çalışmaz durumdaydılar. Çünkü madenciler cepheye gitmişti. Şimdi Atlanta'da demirden yapılmış hiçbir şey görmek mümkün değildi. O güzelim evlerin bahçe parmaklıkları, pencere demirleri, hatta demirden yapılmış heykeller bile çoktan dönen değirmenlerin eritme kazanlarına yollanmıştı. Fabrikalarda koşum takımları, ayakkabılar, çizmeler, tüfekler, top ve barut, kılıç, düğme, yani ordu için ne gerekliyse yapılıyordu.

Scarlett'in bindiği arabaların şimdi geçmekte olduğu Şeftali Ağacı Caddesi ile ona yakın caddelerde ordunun çeşitli kısımlarının şubeleri bulunuyordu. Bu şubelerde üniformalı erkekler kaynaşıyordu. Hastaneler ise yan sokaklarda kurulmuştu. Çeşit çeşit hastane vardı ve her gün trenler buraya birçok hasta ve yaralı getirmekteydi.

Scarlett köy hayatının aylaklığına ve tasasızlığına alışmıştı. Gözlerinin önüne serilen bu telaş onu nefessiz bıraktı, ama hoşuna da gitmişti. Yeni binalara ve yeni yüzlere bakıyordu. Dar cadde araba doluydu. Binek arabaları, yük arabaları, cankurtaranlar, ordu ve özel arabalar yanısıra küfreden sürücüleri ve kişneyen atlarıyla ilerlemeye çalışıyorlardı. Askerler, kuryeler, gaziler onlara yol veren kibar hanımlar, Yankee askerleri caddeleri dolduruyordu.

"Burasını seveceğim. Öyle hareketli ve heyecanlı bir yer ki!" dedi.

Düzinelerle yeni bar açılmış, fahişeler ve üstelik de güzel kadınlardı hepsi,

şehri doldurmuştu. Oteller, pansiyonlar yaralıları ziyaret için gelen müşterilerle dolup taşıyor, her hafta toplantılar, balolar, kermesler düzenleniyordu. Savaş düğünlerinin de sayısı belli değildi. Her gece iki yanı ağaçlı caddelerde danseden ayakların sesleri yankılar, salonlarda akordu bozulmuş piyanolarda çalınan melodilerle, asker seslerinin arasından soprano sesleri geliyordu. En gözde şarkılar "Mektubun geldi ama geç geldi", "Borçlar barış nağmeleri çalıyor" gibi basit şeylerdi.

Çamurlu yolda ilerlerken Scarlett çeşitli sorular soruyor, Peter amca da bilgisini ortaya dökebilmek fırsatı bulduğu için sevinerek, kırbacıyla sağı solu gösterip durmadan anlatıyordu.

"Miss Scarlett, selam verin. Mrs. Merriwether ile Mrs. Elsing size selam veriyorlar."

Scarlett, bu adı taşıyan iki kadının Atlanta'dan Tara'ya, düğününe geldiklerini belli belirsiz hatırlıyor ve onların Miss Pittypat'ın en yakın arkadaşları olduklarını biliyordu. Bu yüzden, Peter amcanın gösterdiği yere baktı ve hemen selam verdi. Mrs. Merriwether, uzun boylu, iri bir kadındı. Korsesi o kadar sıkı bağlanmıştı ki, göğsü bir geminin pruvası gibi ileri doğru fırlamıştı. Ak saçlarına, açık kahverengi bir yarım peruka eklenmiş ve belli olmasın diye göze batmayacak bir saç tuvaleti yapmıştı. Yuvarlak, renkli bir yüzü vardı. Bu yüzde, iyi niyetli bir kurnazlık ile emretme alışkanlığı birbirine karışmış ve ilgi çekici bir anlam meydana gelmişti. Mrs. Elsing, daha genç, ince, narin bir kadındı. Gençliğinde az rastlanır güzellerden olduğu hemen anlaşılıyordu. Halâ solgun bir tazeliği, zarif bir ağırbaşlılığı vardı.

Bu iki kadın, aralarında Mrs. Whitting'in de katılmasıyla, Atlanta'nın belkemiğini oluştururlardı. Üye oldukları üç kiliseyi, papazları, bu kiliselerin bölgesinde bulunan halkı çekip çevirirler ve bildikleri gibi yönetirlerdi. Kermesler düzenler, dikimevlerine göz kulak olur, balo ve pikniklerde gençlere eşlik ederler, kimin iyi bir evlilik yaptığını, kimin yapmadığını, kimin gizli gizli içki içtiğini, kimin, ne zaman çocuğu olacağını bilirlerdi.

Mrs. Merriwether, gülümseyerek Scarlett'e seslendi:

"Pitty'e size hastanede ihtiyacım olduğunu söyledim! Sakın, Mrs. Meade ya

da Mrs. Whiting'e söz vermeyin!"

Scarlett Mrs. Merriwether'in söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı, ama böyle güleryüzle karşılanmak ve istendiğini hissetmek onu canlandırdı.

"Vermem," dedi. "Kısa bir zaman sonra tekrar görüşeceğimizi ümit ederim."

Araba yoluna devam etti ve kollarında sargı dolu sepetler bulunan iki kadına yol vermek için bir an durdu. Scarlett'in gözleri, kaldırımda yürüyen, rengârenk elbiseli bir kadına takıldı. Bu sokakta giyilmeyecek kadar gösterişli bir elbiseydi. Kadın, topuklarına kadar sarkan, saçaklı bir İspanyol şalına bürünmüştü. Dönüp baktığı zaman, onun gür kızıl saçlı, uzun boylu, küstah bakışlı bir genç kadın olduğunu gördü. Saçları o kadar kırmızıydı ki, boyalı olduğu hemen anlaşılıyordu. Scarlett, hayatında ilk defa olarak, saçlarına 'bir şey yapmış olduğu' açıkça belli olan bir kadınla karşılaşmıştı. Onu hayranlıkla seyrediyordu.

"Peter amca, bu kim?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum!"

"Bilirsin, pekâlâ. Bildiğin anlaşılıyor. Kimdir o?"

Peter amca, alt dudağını sarkıtmaya başlamıştı bile.

"Adı Belle Watling'dir," dedi.

"Kimdir o?"

Peter, karamsar bir ifadeyle atı kırbaçlayarak:

"Miss Scarlett," dedi, "Miss Pitty, kendinizi hiç de ilgilendirmeyen konularda sorular sormanızdan hoşlanmayacaktır. Bugün bu şehirde öyle insanlar var ki, adlarını anmaya değmez."

Scarlett sessizleşmişti.

"Aman Allah'ım!" diye düşündü. "Herhalde bu kötü bir kadın olacak."

Artık dükkânlar ve savaş dolayısıyla yapılmış olan binalar seyrekleşmişti. Gittikçe daha çok boş araziye rastlıyorlardı. Sonunda iş çevresi arkada kaldı ve evler göründü. Scarlett onları eski dostlar gibi tanımaya çalışıyordu. Bahçelerin içindeki verandalardan, bahçelerden ve kaldırımlardan kadınlar ona seslenmekteydiler. İçlerinden bazılarını çok az tanıyor, bazılarını belli belirsiz anımsıyor, bazılarımda hiç mi hiç tanımıyordu. Mutlaka Pittypat, onun geleceğini herkese yaymıştı. Birçok kereler küçük Wade'i havaya kaldırıp meraklı kadınlara göstermek zorunda kaldı. Hepsi de Wade hakkında dünyanın en tatlı şeylerini söylüyorlardı.

Mrs. Meade Scarlett'in arabasının basamağına tırmandığı ve bebeği görebilmek için boynunu uzattı. Doktor ise, çamuru hiçe sayarak arabanın etrafını dolaşıp öte taraftan bebeğe bakmaya gelmişti. Doktor uzun boylu, sevimli bir adamdı.

Scarlett'in elini sıktıktan ve Wade'in karnına vurarak onu övdükten sonra, Doktor, Pittypat ananın onu Dr. Meade'in bulunduğu hastanede çalışacağına ve Mrs. Meade'inkinden başka bir sargı sarma komitesine girmeyeceğine söz verdiğini söyledi.

Scarlett:

"Aman Allah'ım!" dedi. "Şu ana kadar binlerce hanıma söz verdim bile! Söz verdim, çünkü bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Neden söz ettiklerini bile bilmiyordum. Hem, Allah aşkınıza, bu hastane komiteleri nedir?"

Mrs. Meade, doktor ve karısının şaşırdıklarını görünce onu savunmak için:

"Bilmenize de imkân yok," dedi. "Şehirde yaşamadığınız için böyle şeyleri duymamış olmanız normaldir. Çeşitli hastanelerde, değişik günlerde çalışan hastane komitelerimiz var. Yaralıları tedavi etmek için, doktorlara yardım ediyoruz; sargı hazırlayıp çamaşır dikiyoruz; yaralılar hastaneden ayrılabilecek kadar iyileşince de onları evlerimize götürüp orduya dönebilecek hale gelinceye kadar alıkoyuyoruz. Bazı ümitsiz yaralıların ailelerine yardım ediyoruz. Evet, ümitsizden de beter olan var tabii... Dr. Meade, benim komitemin faaliyet gösterdiği enstitü hastanesinde çalışıyor. Herkes onun ne kadar iyi bir doktor olduğunu anlata anlata bitiremiyor ve..."

Doktor övülmekten yine de memnundu.

"Orduya katılmama izin vermediğiniz için yapabildiğim tek şey bu. Bir oğlumuz cephede olduğuna göre, belki bu bize şimdilik yeter."

Küçük Phil heyecanla zıplayarak:

"Gelecek yıl da ben gidiyorum!" diye bağırdı. "Trampetçi olacağım. Şimdiden trampet çalmayı öğreniyorum.

Mrs. Meade onu kendine çekti ve yüzünde büyük bir üzüntü belirdi.

"Hayır, şimdi olmaz. Gelecek yıl, olmaz sevgilim belki de ondan sonraki yıl gidersin."

"Ama o zamana kadar savaş biter. Hani söz vermiştin!"

Darcy Meade Virgina'daydı ve doktorla karısı ellerinde kalan oğullarına sıkı sıkı sarılmaktaydılar.

Peter amca boğazını temizledi.

"Ben evden çıktığımda Miss Pitty o kadar heyecanlıydı ki, bir an önce oraya varmazsak bayılacaktır."

Mrs. Meade:

"Güle güle," diye seslendi. "Öğleden sonra gelirim. Pitty'e söyle, eğer ne yapıp yapıp benim komitemde çalışmanı sağlamazsa onu fena yaparım."

Araba yeniden çamurlu yolda kaymaya başlayınca Scarlett arkasındaki yastıklara dayandı ve gülümsedi. Kendini aylardan beri olduğundan daha iyi hissediyordu şimdi. Atlanta, kalabalığı, telaşı, içten içe heyecanla dalgalanışıyla pek hoş pek keyifli ve Charleston dışındaki çiftlikten bin kat güzeldi.

Evler gittikçe seyrekleşiyordu. Scarlett arabadan sarkarak Miss Pittypat'ın evinin kırmızı tuğlaları ile sivri damını gördü. Bu şehrin kuzeyindeki hemen hemen en son evdi. Ondan sonra. Şeftali Ağacı Caddesi darlaşıyor ve

kıvrılarak, sıklaşa sıklaşa, uzaklarda büyük, sessiz bir orman meydana getiren ulu ağaçlar arasında kayboluyordu. Merdivenlerde siyahlar giymiş iki kadın, onların arkasında da, ellerini önlüğünün altına saklamış, iri yarı, sarı bir kadın, geniş bir gülümsemeyle bembeyaz dişlerini gösteriyordu. Tombul Miss Pittypat küçük ayakları üstünde güçlükle duruyor ve kalbinin çarpıntısını bastırmak için elini göğsünün üstünde tutuyordu. Scarlett Melanie'nin onun yanında durduğunu gördü ve bir nefret dalgası bütün benliğini kapladı. İnce yapılı, narin vücuduna siyah bir matem elbisesi giymiş, kahverengi isyankâr buklelerini evli bir kadına yakışacak şekilde sımsıkı çekip arkaya toplamıştı. Yürek biçimi yüzünde, ona hoş geldin diyen ve sevincini belli eden şefkatli bir gülümseme vardı.

Bir Güneyli bavullarını hazırlayıp, bir ziyaret için yirmi millik yola gitmeyi göze aklı mı, bu ziyaret bir aydan az sürmez, çoğu kez daha fazla devam ederdi. Güneyliler hem misafir hem de ev sahibi olarak eşsiz kimselerdi ve bir akrabanın yılbaşı yortusunu birlikte geçirmek üzere ziyaretine geldiği akrabalarının yanında Temmuz ayının sonuna kadar kalması hiç de az rastlanan bir şey değildi. Yeni evli çiftler, balayı yolculuğuna çıktıklarında, yolları üzerindeki bütün akrabalarına uğrarlar ve birinin evinden fazlaca hoşlanacak olurlarsa, orada ikinci çocukları doğana kadar kaldıkları olurdu. Yaşlı halalar, teyzeler, dayılar ve amcalar pazar akşamı yemek yemeye gelir ve yıllarca sonra toprağa verilene kadar kalırlardı. Bu bolluk ülkesinde misafir en küçük bir güçlük çıkarmazdı. Çünkü evler büyük, uşaklar bol, bir iki fazla boğazın beslenmesi işten bile değildi. Misafirler Güneyliler'in monoton hayatına heyecan katar, tatlı bir değişiklik olurdu. Bu yüzden herkes evine misafir gelmesini isterdi.

Bu yüzden Scarlett Atlanta'ya geldiği zaman, ne kadar kalacağı hakkında bir fikri yoktu. Eğer bu ziyaret Charleston ve Savannah'a yaptığı ziyaretler kadar sıkıcı olursa, bir ay sonra evine dönecekti. Ziyaretinden hoşlandığı takdirde süresiz olarak kalabilirdi. Ama Atlanta'ya geldiği günden itibaren Pitty hala ile Melanie, devamlı olarak evlerine yerleşmesi için ona baskı yapmaya, rica etmeye, yalvarmaya başlamışlardı. Scarlett o kadar cesurdu ki, onlara cesaret veriyordu. Scarlett o kadar neşeliydi ki onlara kederlerini unutturuyordu. Charles ölmüş olduğuna göre, Scarlett'in ve Charles'in çocuğunun yeri onun ailesinin yanıydı. Üstelik, şimdi evin yarısı ona aitti ve; Charles vasiyetnamesiyle Scarlett'e hiç de yabana atılmayacak bir servet bırakmıştı.

Nihayet, Konfederasyon'un, dikiş dikmek, yün örmek, sargı sarmak ve yaralıları tedavi etmek için onun ellerine ihtiyacı vardı.

İstasyon yakınındaki Atlanta Oteli'nde kalan Charles'in bekâr amcası Henry Hamilton da Scarlett'le bu konuda ciddi olarak konuşmuştu. Henry amca, kısa boylu, sağlam yapılı, pembe yanaklı, gür kır saçları olan ihtiyar bir adamdı. Kadınların sıkılganlıklarına alınganlıklarına hiç dayanamazdı. Bu sebepten dolayı kız kardeşi Miss Pittypat'la hemen hemen dargın gibiydi. İki kardeş, çocukluktan beri birbirlerinin tamamen zıt karakterlere sahiptiler; bu zıddiyet, Henry'nin Miss Pitty'nin Charles'i yetiştirme biçimine karşı çıkmasıyla daha da artmıştı. Henry amcaya göre, bu terbiye, "Bir askerin oğlunu, Allah'ın cezası bir hanım evladı" yapmıştı. Yıllarca önce Miss Pittypat'a öyle bir hakaret etmişti ki şimdi Miss Pitty ondan ancak kesik fısıltılarla söz eder ve onun bu davranışı, bir yabancıda, bir ihtiyar ve dürüst avukatın en aşağı bir katil olduğu düşüncesini uyandırırdı.

O günden sonra Pitty hala kardeşini ayda bir kere zorunlu olarak ve gayet resmi bir biçimde ziyaret ederdi. Amcalarını çok seven ve onunla çok iyi geçinen Melanie ile Charles ikisinin arasına girip onları barıştırmayı istemişlerse de Pitty her zaman bir çocuğunkinden farksız olan küçük ağzını büzüp reddetmişti. Henry onun ruhuna işkence eden bir varlıktı ve Mis Pitty ona katlanmak zorundaydı.

Henry amca Scarlett'den görür görmez hoşlandı. Çünkü bütün saçma duygularına rağmen, birkaç damla sağduyusu olduğunu söylüyordu genç kadının. Yalnız Melanie ile Pitty'nin değil, Charles tarafından Scarlett'e bırakılan servetin de mütevellisi idi. Charles'in kendisine yalnız Pitty halanın evinin yarısını değil, geniş topraklar ve şehirde bir yığın gayrimenkul bıraktığını ve artık hali vakti yerinde bir genç kadın olduğunu öğrenmek, Scarlett için hoş bir sürpriz oldu. Kendisine kalan mirasın bir kısmı olan demiryolu hattı üzerinde ve istasyon yakınında bulunan dükkân ve mağazalar savaşın başlamasıyla üç misli değerlenmişti. Henry amca, ona servetinin hesabını verirken, devamlı olarak Atlanta'da kalmasının gerekli olduğunu da belirtti.

"Wade Hamilton yirmi bir yaşına geldiği zaman zengin bir delikanlı olacak," dedi.

"Atlanta öyle bir gelişiyor ki, yirmi yıl sonra mallarının on misli değerleneceğine bahse girerim. Çocuğun mallarının bulunduğu yerde büyümesi uygundur; böylelikle onları idare etmesini öğrenir. Üstelik Pitty ile Melanie'nin malını mülkünü de o yönetecek. Ben dünyaya kazık kakacak olmadığıma göre, kısa bir zaman sonra, o Hamilton adını taşıyan tek erkek olacak."

Peter amcaya gelince; o Scarlett'in Atlanta'ya devamlı olarak kalmaya geldiğinden emindi. Charles'in biricik oğlunun, kendisinden uzakta, onun nezaret etmesine imkân olmayan bir yerde yetiştirilebileceğini aklı almıyordu. Bütün bu konuşmalar karşısında Scarlett gülümsüyor ve susuyordu. Atlanta'dan hoşlanıp hoşlanmayacağını kesin olarak anlamadan ve kocasının akrabalarıyla belli bir ilişki kurmadan herhangi bir vaatte bulunup kendini bağlamak istemiyordu. Gerald ile Ellen'in bu konuda hoşgörülü olmayacaklarını ve onları da ikna etmek gerektiğini de biliyordu. Üstelik, Tara'dan uzaklaştığı andan beri onu şiddetle özlemeye başlamıştı. Kızıl tarlaları, yerden fışkıran yeşil pamukları, alacakaranlığın tatlı sessizliğini özlüyordu. Hayatında ilk defa olarak, Gerald'ın toprak aşkının onun kanında bulunduğunu söylerken ne demek istediğini, belli belirsiz de olsa anlıyordu.

Charles'in yakın akrabaları ile yaşayıp, yetiştiği evi görünce, Scarlett, onu birbiri ardınca, aceleyle, evli bir kadın, bir dul ve bir anne yapan delikanlıyı biraz daha iyi anlamaya başladı. Onun niçin bu kadar utangaç, saf ve idealist bir insan olduğunu anlamak güç değildi. Eğer Charles'a, babası olan sert, korkusuz ve çabuk öfkelenen askerin niteliklerinden bazıları miras kalmış bile olsa, bunlar çocukluğunda, içinde yetiştirildiği bir hanımefendiye uygun atmosfer yüzünden kaybolmuştu.

Pittypat hala, altmış yıl önce, Sarah Jane Hamilton olarak vaftiz edilmişti. Ama çok uzun yıllar önce, bunamış babasının, yerinde duramayan, hafif ve durmadan kıpırdanan ayaklan yüzünden ona bu adı taktığı günden beri kimse onu başka bir isimle çağırmış değildi. Şimdi iri yarı pembe yanaklı, ak saçlı bir kadındı ve korsesini daima o kadar sıkardı ki, nefes almakta güçlük çekerdi. Kalbi en küçük bir heyecan karşısında dayanamayıp hızlı hızlı atmaya başlar ve kendisi bunu utanmadan suiistimal edip, isteklerine uymayan bir şey karşısında derhal bayılırdı. Herkes onun baygınlıklarının kadınca yapmacıklar olduğunu bilirdi, ama bunu söylemekten kaçınacak

kadar da çok severlerdi onu. Herkes onu sever, bir çocuk gibi şımartır ve asla ciddiye almazdı. Kardeşi Henry'den başka herkes.

Dedikodu dünyada en çok sevdiği şeydi. Boğazına düşkünlüğü de herkesçe bilinirdi ama dedikoduyu ondan da çok sever, saatlerce hiç kımıldamadan oturup, başkalarına ait meseleler hakkında, zararsız ve iyi niyetli olarak çene çalardı. Ama bütün bunlar kimseyi şaşırtmazdı, çünkü hiç kimse onu ciddiye alacak kadar budala değildi.

Melanie birçok bakımlardan halasına benziyordu. Onun gibi utangaçtı. Birdenbire kızarırdı. Alçak gönüllüydü. Ama ondan farklı yanı, sağduyuya sahip olmasıydı.

Scarlett dişlerini gıcırdatarak, "Evet, bir çeşit sağduyusu var. Bunu açıkça söyleyebilirim" diye düşündü.

Pitty hala gibi, Melanie'de de himayeye muhtaç bir çocuk yüzü vardı. Sanki hayatta yalnız, sadelik, sevgi, doğruluk ve yüce gönüllülüğü tanımış, sertlik ve kötülükle hiç karşılaşmamıştı. O kadar ki, bunları görse bile tanıyamazdı. Daima hayatından memnun ve mutlu yaşadığı için etrafındakilerin de mutlu, hiç olmazsa hayatlarından memnun olmalarını istiyordu. Bu amaçla daima herkesin en iyi yanını görür ve bunu belirtirdi. Melanie Wilkes, bütün insanları görünüşlerine göre değil de sahip olmaları muhtemel niteliklerine göre değerlendirirdi.

Şefkat dolu iyi kalpten, samimi ve tabii bir şekilde yükselen bu niteliklerinden ötürü insanlar Melanie'nin etrafından ayrılmazlardı. Övülmekten ve kendisinde, rüyasında bile görmediği özellikler keşfedilmesinden kim hoşlanmaz? Onun şehirdeki bütün kızlardan fazla arkadaşı vardı. Bu arkadaşlar arasında kızlar da vardı, erkekler de.

Aslında Melanie'nin yaptığı bütün Güneyli kızlara öğretilenden başka bir şey değildi. Etrafındakiler) rahat ettirmek ve kendilerinden emin olmalarına yardım etmek. Kadınlar beşikten mezara kadar erkekleri memnun etmeye çalışır ve tatmin olan erkekler de onlara karşı olan borçlarını hayranlık ve nezaket göstererek öderlerdi. Zaten erkekler kadınlara dünyadaki bütün güzel şeyleri vermeye hazırdılar. Yalnız onların zeki olduklarını kabul etmeye asla yanaşmıyorlardı. Scarlett'de de Melanie'deki bu nitelikler var gibi

görünüyordu, ama genç kadın bunu böyle gösterebilmek için bütün becerilerini kullanıyor, kendini iyice zorluyordu. İki kız arasındaki en büyük fark, Melanie'nin, kısa bir zaman için de olsa, insanları mutlu etmek için tatlı ve övücü sözler söylemesi, Scarlett'in ise, bunu sadece amaçlarına varmak bakımından yapmasıydı.

Charles, bu en sevdiği iki insandan hiçbir sertleştirici etki almamış, gerçek ve haşinlik hakkında hiçbir şey öğrenmemişti. İçinde büyüyüp erkekleştiği ev ise bir kuş yuvası kadar yumuşaktı. Tara'ya oranla, bu o kadar sakin, modası geçmiş ve sevgi dolu bir evdi ki, Scarlett'e göre bu evin brendi, tütün ve taze boyalı deri gibi erkeklere has kokulara, sert seslere ve arada sırada küfürlere, silahlara, favorilere, eyerlere, kırbaçlara ve kapı önünde hazır bekleyen atlara ihtiyacı vardı. Tara'da Ellen arkasını döner dönmez duyulmaya başlayan kavga seslerini özlüyordu. Dadı Pork'la kavga eder, Rosa ve Teena birbirlerine girerler, kendisi durmadan Suellen'le çekişir, Gerald gök gürültüsü gibi tehditler yağdırırdı. Böyle bir evde yetiştiğine göre, Charles'ın hanım evladı olmasına şaşmamak gerekti.

Böyle bir evde, Scarlett kendine geldi ve farkına bile varmadan morali düzeldi. Henüz on yedi yaşındaydı, sağlığı mükemmeldi ve enerji doluydu. Üstelik Charles'in akrabaları onu mutlu etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onu canlandırabilmek için kendi acılarını arka plana atmışlardı. Scarlett'in yemeği, öğleden sonra dinlenmesi, araba gezintileri onlar için çok önemliydi ve bunların üstünde titizlikle duruyorlardı. Sadece ona, neşesine, vücudunun biçimine, küçük ellerine ve ayaklarına, bembeyaz derisine hayranlık duymakla kalmıyor, bunu sık sık tekrarlıyor ve sözlerini iyice doğrulamak için ona sarılıp sarılıp, yanaklarını öpüyor, okşuyorlardı.

Tara'da hiç kimse onun hakkında bu kadar güzel sözler söylememişti. Aksine, dadı bütün boş zamanlarını onda kusur aramakla geçirirdi. Küçük Wade de onu artık rahatsız etmiyordu. Çünkü siyah, beyaz, bütün aile ve komşular onu delice seviyorlardı ve çocuğun kimin kucağında duracağı konusunda hiç tükenmeyen bir rekabet hüküm sürmekteydi. Özellikle Melanie ona tapıyordu. En korkunç çığlıkları basarak avaz avaz ağladığı sırada bile Melanie onu pek güzel buluyor, bunu da açıkça söylüyor ve şu sözleri ekliyordu:

"Ah, seni gidi bir tanecik sevgilim! Keşke benim olsaydın!"

Scarlett hastanede çalışmaktan ilk anda iğrenmişti, ama bundan kaçamazdı. Çünkü hem Mrs. Meade'in hem de Mrs. Merriwether'in komitelerine dâhildi. Bu o pis kokulu hastanede geçen dört sabah demekti. Saçlarını bir havluyla sarıp tepesine topluyor ve önüne, boynundan ayak bileklerine kadar uzanan kalın bir önlük takıyordu. İster yaşlı, ister genç olsun, Atlanta'da her evli kadın hastanede çalışıyor ve bunu öyle bir hevesle yapıyordu ki, Scarlett şaşmaktan kendini alamıyordu. Savaş onu hiç ilgilendirmiyordu. Hastanede çalışmaya gelince, bunu da, işin içinden nasıl sıyrılacağım bilmediği için yapıyordu.

Şüphesiz, hastanede çalışmanın hiçbir romantik yanı yoktu. Scarlett için bu iniltiler, ateşli sayıklamalar, ölüm ve koku demekti. Hastaneler pis, bitli, hastalıklı vücutlarında bir Hıristiyan'ın bile midesini bulandıracak kadar korkunç yaralar bulunan ve leş gibi kokan erkeklerle doluydu.

Melanie de aynı şekilde özveriyle çalışmaktaydı. Kokulan, yaraları ve çıplaklığı yabancılamaz görünüyordu. Scarlett, onun gibi çekingen ve tutucu bir kadından bunu beklemediği için onun davranışını yadırgamaktaydı. Kimi zaman, Dr. Meade kangrenli bir yaradan etleri ayıklarken leğen ve aletleri tutarak ona yardım etmekte olan Melanie'nin yüzü son derece beyaz görünürdü gözüne. Bir gün, böyle bir ameliyattan sonra, Scarlett onu çamaşır dairesinde bir havluya kusarken bulmuştu. Ama yaralıların kendisini görebileceği yerlerde daima şefkatli, sempatik ve neşeliydi. Hastalar ona merhamet meleği adını takmışlardı. Scarlett de böyle bir isme sahip olmak isterdi, ama bu üstünde bitler kaynaşan adamlara dokunmak, kendinden geçmiş hastaların boğazına bir şey kaçmış mı diye elini uzatıp bakmak, kırık kemikleri sarmak ve çürümüş etlerin arasındaki kurtlan ayıklamak demekti. Hayır, hastabakıcılık hoşuna gitmiyordu!

Ümitsiz hastalar ve ağır yaralılar hariç tutulursa, Scarlett tam anlamıyla bir kadınlar dünyasında yaşamaktaydı. Bu onu son derece sıkıyordu, çünkü o sadece kendi cinsinden olanları sevmemek ve onlara güvenmemekle kalmıyor, onlardan son derece sıkılıyordu. Bu küçüklüğünden beri böyleydi ve değişeceğe de benzemiyordu. Ne yazık ki haftada üç gün öğleden sonra Melanie'nin arkadaşlarının kurdukları dikiş ve sargı hazırlama komitelerinde çalışmak zorundaydı. Kız arkadaşlarının ona karşı belli bir tutumları vardı ki, bu Scarlett'i çileden çıkarıyordu. Kızlar ona ihtiyar ve işi bitmiş gözüyle

bakıyorlar ve adeta saygı gösteriyorlardı. Danslı toplantılardan ve sevgililerinden bahsederek kendi aralarında çene çalmaları da genç kadını deli ediyor, kıskançlık içini yakıp kavuruyordu. Kendisini bu gibi eğlencelerden mahrum eden dulluğunu bütün benliğiyle reddetmekteydi. O, Fanny ile Maybelle'in üç misli daha çekiciydi! Ah, hayat nasıl da haksızlıklarla doluydu!

Ama bu sıkıntılara rağmen, Atlanta pekâlâ hoşuna gidiyordu. Haftalar geçtikçe ziyareti uzamaktaydı.

Scarlett, bir yaz sabahı, penceresinin önünde oturmuş, genç kızlar ve erkeklerle dolu arabaların Şeftali Ağacı Caddesi'nden geçişini seyrediyordu. Gençlerin yanında onlara gözcülük edecek olan büyüklerde vardı. Hep birlikte, o pazar hastane yararına düzenlenecek olan kermes için hazırlık yapmaya gidiyorlardı. Kırmızı toprak yola ağaçların gölgesi vuruyor, dalların üstünde de güneş pırıl pırıl parlıyordu. Arabalarda sepet sepet kır yemekleri, üstleri peçetelerle örtülmüş tepsiler ve karpuzlar bulunuyordu. Zencilerden ikisi armonika çalıyor ve "Eğlenmek istiyorsan süvari birliğine katıl", şarkısını söylüyorlardı. Onların arkasında, rengârenk çiçekli keten elbiseler derilerinin kararmasını ve çillenmesini önlemek için şapkalar ve eldivenler giyip, ince şallara bürünmüş genç kızlarla dolu arabalar vardı. Kahkahalar atıyor, çığlık çığlığa bağırarak, arabadan arabaya konuşmaya çalışıyorlardı. Onlara eşlik etmekte olan daha yaşlı hanımlar ise olgun bir şekilde gülümsemekteydiler. Nekahet döneminde olan genç subay ve askerler, evli hanımlarla genç kızların arasına karışmışlardı. Hepsi de onlara büyük bir özen gösteriyor, nasıl davranacaklarını şaşırıyorlardı. Herkes ormandan yeşillik toplamak için Şeftali Ağacı Caddesi'nden geçmekteydi. Scarlett kederli kederli, benden başka herkes, diye düşündü.

Evin önünden geçerken hepsi ona el sallayıp sesleniyorlar, o da kibarca cevap vermeye çalışıyordu, ama pek güç oluyordu bu. Kalbine acı bir sancı saplanmıştı. Sonra, kendisinden başka herkes bu geceki kermese ve baloya gidiyordu. Yani, kendisinden, Melly'den, Pittypat'dan ve diğer yaşlılardan başka herkes... Ama Melly ile Pittypat buna hiç aldırış etmez görünüyorlardı. Böyle yerlere gitmek akıllarından bile geçmezdi. Bu yalnız Scarlett'in aklından geçiyordu. Ve gitmeyi öyle çok istiyordu ki.

Kendisini haksızlığa uğramış görünüyordu. Kermes için gerekli şeylerin

hazırlanmasına şehirdeki bütün kızlardan fazla yardım etmişti. Çoraplar, bebek şapkaları örmüş, şallar ve eldivenler işlemiş, çini vazoların üstüne resimler yapmıştı. Yarım düzine de divan yastığı yapmış ve üzerlerine Konfederasyon bayrağı işlemişti. Hanımlar Hastane Komitesi'nin kontrolünde yapılan bu işler hiç de kolay değildi ve onu adamakıllı yoruyordu. Mrs. Merriwether, Mrs. Elsing ve Mrs. Whiting ile beraber olmak hiç de hoş bir şey değildi. Hele onlar tarafından yönetilmek insana bir zenci olduğu duygusunu veriyordu. Üstelik Scarlett onların kızlarının ne kadar gözde ve popüler oldukları konusundaki övünmelerini de dinlemek zorundaydı. Hepsinden beteri, Melanie ile Pittypat'a piknik için kek yapmakta yardım ederken iki parmağını fena halde yakmıştı.

Ve şimdi, böyle işçi gibi çalıştıktan sonra, tam eğlence başlayacakken ağırbaşlı bir şekilde geri çekilmesi gerekiyordu. Ah, kocasının ölmüş olması, bitişik odada durmadan bağıran bir çocuğa sahip olması ve güzel olan hiçbir şeye katılamaması ona karşı büyük bir haksızlıktı.

Araba gölgeli yoldan geçip giderken Scarlett, gülümsememeye ve iyi tanıdığı erkeklere pek hevesli bir şekilde el sallamamaya dikkat etmekteydi. Bunlar hastanede tedavilerine yardımcı olduğu delikanlılardı. Ne yazık ki gamzelerini gizlemekte güçlük çekiyordu. Kalbi heyecanla çarparken, onu mezarda, kocasının yanında göstermek ne kadar güçtü!

Pittypat odaya girince, Scarlett'in selam vermesi ve el sallaması yarıda kaldı. Bir şey söylemeden Scarlett'i pencerenin önünden çekti.

"Şekerim, aklını mı kaybettin? Yatak odanın penceresinden erkeklere el salladığının faikında mısın? Şekerim, böyle şeyler yapmamalısın. Yoksa herkes dedikodunu yaparak hızlı gittiğini söylemeye başlar."

"Ah, özür dilerim halacığım, ağlamayın! Buranın yatak odası penceresi olduğunu unutmuştum. Bir daha yapmam... Sadece onların geçişini seyretmek istemiştim. Benim de canım gitmek istiyor da. Böyle evde oturmaktan bıktım, usandım."

"Scarlett bir daha böyle bir şey söylemeyeceğine dair söz ver bana. İnsanlar neler demezler bunu duysalar. Zavallı Charlie'ye gerekli saygıyı göstermediğini söylerler sonra..."

"Ah halacığım, ağlamayın!"

Pittypat, hıçkırdı.

"Bak işte seni de ağlattım."

Ama Scarlett'in, Charlie'nin adını duyunca ağlamaya başlaması onu sevindirmişti. Etekliğinin cebinde mendil aramaya başladı.

İşte o sancı nihayet boğazına kadar yükselmişti. Scarlett yüksek sesle ağlamaya başladı. Ama Pittypat'ın sandığı gibi zavallı Charlie için değil. Son araba ve kahkaha sesleri de uzaklarda kaybolduğu için. Melanie onun sesini duyunca, eteklerini hışırdatarak odasından fırladı. Daima bir file içinde arkasında topladığı güzel saçları omuzlarına dökülmüştü. Küçük bukleler dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu.

"Sevgilim! Ne oldu?"

Scarlett kendini yatağın üstüne atmış, var gücüyle hıçkırıyordu. Kaybolan gençliğine, gençliğin hakkı olan şeylerin kendisine yasaklanmasına, bir zamanlar ağlayarak her şeyi elde ettiği halde şimdi ağlamakla hiçbir şey elde edemeyeceğini bilen bir çocuğun ümitsizliğiyle ağlıyordu. Başını yastığına gömmüş ağlıyor, ayaklarıyla tafta kaplı, kapitone karyola kenarını dövüyordu.

Hıçkırıklar arasında, şiddetle:

"Keşke Charles ile birlikte ben de ölseydim," diye bağırdı.

Böyle bir üzüntü gösterişi karşısında Pittypat'ın gözyaşları kurudu ve Melanie yatağa atılarak yengesini teselli etmeye çalıştı.

"Ağlama şekerim! Charles'in seni ne kadar sevdiğini düşün ve bu seni teselli etsin. Sevgili yavrunu düşünmeye çalış!"

Scarlett, kırmızı, şiş yüzünü yastıktan kaldırarak:

"Yapmayın!" diye bağırdı. "Keşke ölseydim, ama daha perdeleri indirmenize sebep olacak kadar ölü değilim. Ah, gidin ve beni yalnız bırakın!"

Scarlett yüzünü tekrar yastığa gömdü ve iki kadın aralarında fısıltıyla bir şey konuştuktan sonra, ayaklarının ucuna basarak odadan çıktılar. Merdivenlerden indikleri sırada, Scarlett, Melanie'nin alçak sesle, Pittypat'a şöyle dediğini duydu:

"Pitty hala, keşke ona Charles'den söz etmeseydiniz. Bunun onu her zaman nasıl etkilediğini biliyorsunuz. Zavallıcığın yüzünde, hemen o garip ifade beliriyor ve o sırada ağlamamak için kendisini zorladığını hissediyorum. Hayatı onun için daha güç bir hale getirmemeliyiz."

Scarlett yatak örtülerini tekmeleyerek öfkesini dile getirebilecek kadar kötü bir söz aradı.

Nihayet:

"Canı cehenneme!" diye bağırdı ve içinin biraz rahatladığını hissetti.

Nasıl oluyor da on sekiz yaşındaki Melanie daima evde oturmaya ve kardeşinin yasını tutmak için simsiyah krep örtüyü devamlı olarak örtmeye razı olabiliyordu? Melanie, hayatın şıkırdayan kılıçlarla beraber geçip gittiğini bilmiyor, ya da ona aldırmaz görünüyordu.

Öğleden sonraya kadar keder içinde odasında kaldı. Daha sonra da, arabalarına ağaç dalları ve yapraklar yüklemiş olarak piknikten dönenlerin şen sesleri onu neşelendiremedi. Ona tekrar el sallayan herkes yorgun görünüyordu. Scarlett de yorgun ve bıkkın bir yüzle onları selamladı. Hayat ümitsiz bir maceraydı ve kesinlikle yaşanmaya değmezdi.

Scarlett'in bu korkunç ruh halinden kurtulmasına yardım eden olay, beklenmedik bir anda meydana geldi. Öğlen dinlenme saatinde, Mrs. Merriwether ve Mrs. Elsing arabayla bahçe kapısında durdular. Melanie, Scarlett ve Pittypat hala bu saatte misafir gelmesine şaşırarak yerlerinden kalkıp, aceleyle kasnaklarını bellerine geçirdiler, saçlarını düzelttiler ve salona indiler.

Mrs. Merriwether kısaca; bu gece yapılan baloda görevli Mrs. Bonnel ve Mc. Lurelar'ın kızının gelmeyeceklerini bildirdi. Yemekleri hazırlayıp, ikram eden zencilere göz kulak olacak ve satış kulübelerinde satış yapan bir bayana

ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Pittypat hala:

"Ah, biz yapamayız bunu. Zavallı Charlie öleli daha..."

Mrs. Elsing her zaman sorunlarını halleden tatlı sesiyle söze karıştı:

"Hislerinizi anlıyorum, ama dava uğruna yapılacak hiçbir fedakârlık boşa gitmez."

Mrs. Merriwether trampet gibi sesiyle:

"Bugünlerde gençlere ne oldu bilmiyorum" dedi. "Bütün kızlar satış kulübelerinde oturmak için akla hayale gelmeyen nedenler ileri sürdüler. Yeni elbiselerinin satış tezgâhlan arkasında göze çarpmayacağından korkuyorlar. Şu kuşatmadan mal kaçıran adam neydi adı?"

"Yüzbaşı Butler."

"Evet o, keşke daha az kasnak ve dantel, aynı zamanda daha fazla ilaç ve sargı bezi getirse... Bugün en az yirmi kaçak elbise göreceğimize bahse girerim. Hepsini de o getirmiştir. Haydi Pitty, tartışmayalım. Herkes sizi anlayışla karşılayacaktır.

Scarlett heyecan ve hevesini belli etmemeye çalışarak:

"Bence hep birlikte gidip, balonun başarılı olmasına yardım etmeliyiz. Ben Melly ile birlikte satış yaparım. Çünkü ikimizin beraber satış yapması, birimizin tek başına satış yapmasından daha iyidir."

Melly çaresizlik içindeydi. Matemli kadınların toplum içine çıkması öyle duyulmamış bir şeydi ki, Melanie elinde olmadan dehşet içinde kalmıştı.

Mrs. Merriwether, Hamiltonlar'ın yumuşadığını hissederek:

"Scarlett haklı" dedi. "Hepiniz geleceksiniz. Hastanenin yeni yataklar ve ilaçlar için ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu düşünün bir kere. Charlie uğrunda canını verdiği davaya yardım etmenizden hoşlanırdı muhakkak."

Pittypat, kendisinden kuvvetli bir şahsiyetin etkisinde kaldığında daima yaptığı gibi:

"Bilmem ki" dedi. "Eğer sen anlayış göstereceklerini sanıyorsan."

Scarlett içinden "Doğru olamayacak kadar güzel" diyordu.

Sonunda bir toplantıya katılabilmişti! Bir yıllık bir yalnızlıktan, topuklarına kadar uzanan siyah örtüden, alçak seslerden ve sıkıntıdan delirecek hale geldikten sonra, sonunda bir partiye, büyük bir partiye gelmişti. Bu Atlanta'nın tarihindeki en muhteşem baloydu. İnsanları ve ışıkları seyrediyor, müzik dinliyor, ünlü Yüzbaşı Butler'ın kaçak getirdiği şahane dantelleri ve elbiseleri gözleriyle görebiliyordu.

Kulübenin satış tezgâhının arkasındaki küçük taburelerden birine çöktü ve bu akşama kadar çirkin ve boş eğitim salonu olan geniş odayı gözden geçirdi. Çok güzel bir görünüşü vardı. Scarlett, bu gece, Atlanta'daki bütün mumlar, şamdanlarıyla birlikte burada olmalı, diye düşündü. Bir sürü kolu olan gümüş şamdanlar, üstlerinde şahane resimler bulunan porselen şamdanlar, eski pirinç şamdanlar, bir düzineye yakın altın şamdan, rengârenk, çeşitli boylarda mumları taşımaktaydılar. Bütün salonu çepeçevre kuşatan silah raflarına dizilmiştiler.

Odanın ortasında, tavandan aşağı sarkan kocaman lamba, paslı zincirleriyle birlikte tamamen değiştirilmişti. Gençler onu, sıcaktan şimdiden sararmaya başlayan vahşi üzüm ve sarmaşık yapraklarıyla süslemişlerdi. Duvarlara, iç gıcıklayıcı bir koku çıkaran palmiye yaprakları konmuştu. Salonun köşeleri ise, gençlere göz kulak olacak büyüklerin ve yaşlı hanımların oturacağı sımsıcak görünüşlü çardaklar haline getirilmişti. Her yandan, uzun ve güzel sarmaşık, salkım ve vahşi üzüm dalları sallanıyordu. Kısacası, burası bir salon mu yoksa bir bahçe mi kestirmek kolay değildi. Ve her yanda, yemyeşil yapraklar arasında Konfederasyon'un yıldızlı bayrağı sallanmakta, mavi ve kırmızı renkleriyle salonu güzelleştirmekteydi.

Müzisyenlerin üzerine yerleşmiş olduğu yüksek sahne özellikle bir sanat eserini andırıyordu. Sahnenin karşı tarafında bulunan duvarı hanımlar süslemişti. Burada Başkan Davis'in ve Konfederasyon'un başkan yardımcısı, Georgia'nın sevgili 'Küçük Alec' Stephens'in resimleri asılıydı. Bunların

üzerinde muazzam bir bayrak, altında ise uzun bir masa üzerine dizilmiş saksı saksı çiçekler vardı. Şehrin bütün bahçeleri buraya taşınmıştı. Resimlerdeki iki yüz salonu seyretmekteydi. Davis'in yanakları yassı, ince dudakları sımsıkı yumulu, mağrur gözleri dalgındı. Stephens'in koyu renk ateşli gözleri yuvalarının içinde iyice derine gömülmüştü. Neşeli ve hayat doluydu. Bu iki yüz, hepsi tarafından şiddetle sevilmekteydi.

Kermesi düzenleyen yaşlı hanımlar ise; kendilerini pek önemli kişiler sayarak, hışırdayan etekleriyle bir içeri bir dışarı girip çıkıyor, genç evli kadınları ve bekâr kızları görevlerinin başına gönderiyor, her şeyi, her an yeni baştan düzenliyorlardı.

Müzisyenlerin hepsi zenciydi. Yanaklarını şişire şişire aletlerini çalıyor ve şarkı söylüyorlardı. Bir zenci hiçbir zaman böyle önemli mevkilerde bulunmaya alışık değildi. Onun için, bu olağanüstü durum hepsini fazlasıyla heyecanlandırmaktaydı. Gerçi şehirdeki bütün toplantılarda onlar şarkı söyler, müzik aletlerini onlar dile getirirlerdi, ama yine de buna alışamamışlardı.

Orkestra, bütün olarak, "Lorena"yı çalmaya başladı. Gerçi Lorena dans için çok ağır ve yavaş bir parçaydı, ama baloyu tertip edenler henüz dans edilmesini istemiyorlardı zaten. Kulübelerdeki satılacak eşyalar tükendiği zaman dans başlayabilirdi. Bir valsdi bu. Onun tatlı nağmeleri kulağına gelince, Scarlett kalbinin daha hızla atmaya başladığını hissetti.

"Yıllar yavaşça geçiyor, Lorena!"

Çimenlerin üstünde yine kar.

Güneş gökyüzünde alçalmış, Lorena!"

Bir—iki—üç— bir-iki-üç, dur-adım at-dön, dön-iki-üç. Ah ne güzel bir vals! Ellerini uzattı, gözlerini kapattı ve bu acıklı melodiye uyarak sallanmaya başladı. Bu kederli şarkı ve Lorenza'nın kaybolmuş aşkında kendi heyecanına uyan bir şey vardı. Yine boğazına bir yumruk tıkandı.

Birdenbire salon canlandı. Muhteşem kasnakları olan ve altında dantelli iç pantolonları görünen kelebek gibi rengârenk elbiseler giymiş kızlarla

doluydu. Küçük, yuvarlak, beyaz omuzlar çıplaktı. Yeni gelişmeye başlayan taze göğüslerin pek az bir kısmı dantel yakalardan görünmekteydi; dantel şallar kollardan gelişigüzel sarkmaktaydı. Esmer genç kızlar saçlarını sımsıkı toplayarak topuz yapmışlardı. Bu topuzlar öyle ağırdı ki, başlan adeta arkaya doğru çekiliyordu. Sarışın kızlar buklelerini enselerine serbest bırakmışlardı; onlarla aynı renkte olan altın küpeleriyle birlikte bu bukleler de sağa sola hareket etmekteydiler. Danteller, ipekliler, kurdeleler, kordonlar, hepsi kuşatma altındaki Güney Amerika limanlarından içeri kaçak girmişti. Bu yüzden değerleri artıyor ve daha büyük bir gururla kullanılıyorlardı.

Baloda o kadar çok üniforma vardı ki, insanın gözleri kamaşıyordu. Bu üniformaların çoğunu Scarlett'in tanıdığı erkekler giyiyordu. Onlara ya hastanede ya sokakta ya da talim alanında rastlamıştı. Gri renk, bu üniformalarda olduğu gibi hiçbir yerde değer kazanmamıştır. Yaka ve kol kapaklarında iki sıra sırmalı şerit, parlak düğmeler ve pantolonların iki yanındaki kırmızı mavi çizgiler onları bir kat daha güzelleştiriyordu. Askerlerin ait oldukları birliklere ve kısımlara göre pantolonların yanındaki çizginin rengi değişiyordu. Scarlett de olduğu yerde müziğe uyarak ileri geri sallanmaktaydı. Erkekler dostlarını selamlar, arkadaşlarına el sallar, yaşlı hanımların ellerini öperlerken Scarlett göğsü övünçle kabararak onların ne kadar yakışıklı olduklarını düşündü. Kiminin fırça gibi gür sarı bıyıkları, kiminin simsiyah sakal ve bıyıkları vardı. Ama buna rağmen hepsi de çok genç, çok cesur görünüyorlardı. Kiminin kolu, kiminin başı sarılıydı ve sargılar, güneş yanığı tenleriyle hoş bir çelişki meydana getiriyordu. Bazıları koltuk değneklerine dayanarak yürümekteydiler. Kalabalık arasında bir üniforma vardı ki pırıl pırıl renkleriyle kızların cicili bicili elbiselerini gölgede bırakıyor ve ötekilerin arasında bir tropik kuş gibi duruyordu. Bu bir Louisiana Zuhaf askeriydi, esmer, maymuna benzeyen bir delikanlıydı. Durmadan sırıtıyordu. Bu Maybelle Merriwether'in devamlı olarak gezip tozduğu Renx Picard'dı. Bütün hastane, hiç değilse yürüyebilen herkes bu baloya katılıyordu. Hastane şüphesiz bu akşam bir hayli para kazanacaktı.

Aşağıdaki caddeden trampet ve ayak sesleri ve arabacıların hayranlık çığlıkları duyuldu. Bir boru sesi duyuldu; kalın bir ses "rahat" komutu verdi. Bir an sonra, Muhafız kıtası ile milis birliği, parlak üniformaları içinde, dar merdivenleri sarsarak yukarı çıktılar ve salona doldular. sağa sola selam veriyor, el sıkıyor, hanımların önünde eğiliyorlardı. Eğer savaş devam edecek

olursa, ki bunu bütün kalpleriyle diliyorlardı, bir yıl sonra Virginia'da bulunmak üzere kendi kendilerine söz vermişlerdi. Bu birliğin arka sıralarında ise beyaz sakallı ihtiyarlar vardı. Milisler arasında birçok orta yaşlı erkek, birçok da daha yaşlı erkek vardı. Yürürken ne kendilerinden genç ne de kendilerinden yaşlı olanlar gibi işin gösterişinde olmadıkları hemen anlaşılıyordu.

Bu kadar insanın hepsi birden salona nasıl sığacaktı? Birkaç dakika önce ne kadar da büyük görünüyordu! Oysa şimdi tıklım tıklım dolmuştu. Yaz gecesinin kendine özgü sıcaklığı ortalığı kaplamış, kolonya ve lavanta çiçeği kokuları, mumların özel kokusu hissedilmeye başlamış, eski öğretim salonunu dolduran binlerce ayağın kaldırdığı tozlar belli belirsiz yükselmişti, ihtiyar Levi herkesin ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu anlamış gibi acıklı Lorena parçasını yarıda kesti ve sopasını hızla sallayarak "Mavi Bayrak" şarkısını orkestraya çaldırtmaya başladı.

Yüzlerce ses orkestraya katıldı ve büyük bir şevkle şarkıyı söylemeye başladı.

"Hurra! Hurra! Güney'in hakları için, hurra!.."

"Tek bir yıldız taşıyan..."

"Mavi bayrak için hurra!"

Şimdi ikinci dörtlüğe geçmişlerdi. Scarlett de herkesle birlikte söylüyordu. Tam o sırada, arkasında, Melanie'nin tatlı soprano sesinin yükseldiğini duydu. Bu ses, borazandan çıkan tonlar kadar berrak, gerçek ve heyecan vericiydi. Arkasına döndüğü zaman Melanie'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini sımsıkı yummuş olduğunu gördü. Yanaklarından aşağı pırıl pırıl parlayan gözyaşları akıyordu.

Bir an için alelade yüzünü aydınlatan ve onu güzelleştiren derin ve anlamlı bir pırıltı vardı gözlerinde...

Şarkı sona erdiği zaman bütün kadınların yüzünde aynı ifade belirmişti. Hepsinin yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Bunlar gurur yaşlarıydı. Erkeklerini seviyor, onlara inanıyor ve son nefeslerine kadar

onlara güveniyorlardı.

Kalplerinde büyük bir sadakat ve gurur vardı. Konfederasyon üyelerinin hepsi de zaferin çok yakın olduğuna inanmaktaydılar; Stonewall Jackson'un vadideki zaferleri ve Yankeeler'in Yedi Gün Muharebesi'nde yenilgiye uğramaları bunu açıkça gösteriyordu. Lee ve Jackson gibi önderleri oldukça başka türlü olmasına olanak var mıydı? Bir zafer daha kazanacak olurlarsa, Yankeeler diz çöküp yalvaracaklar, erkekler atlarına atlayıp yuvalarına dönecekler ve öpüşmeler, gülüşmeler başlayacaktı. Bir zafer daha kazanılınca savaş bitecekti!

Kuşkusuz boş koltuklar ve babalarını asla görmeyecek olan bebekler; kimsesiz Virginia vadileriyle Tennessee'nin ıssız dağlarında isimsiz mezarlar vardı. Kadınların elbiseleri için ipekli kumaş ve çayla şeker güç bulunuyordu. Bu da ancak şaka olarak söz konusu edilebilirdi. Üstelik yiğit erkekler, Yankeeler'in burunlarının dibinden süzülerek bunları getirmekteydiler. Bu da, böyle şeylere sahip olmayı çok daha çekici bir hale getiriyordu. Kısa bir zaman sonra, Raphael Semmes ve Konfederasyon donanması o Yankee savaş gemilerine günlerini gösterecek ve o zaman bütün limanlara açılacaktı. İngilizler de Konfederasyon'un savaşı kazanması için yardıma geliyorlardı. Çünkü Güney pamuğunun ihraç edilememesi yüzünden İngiliz fabrikaları durmuştu. Üstelik İngiliz aristokrasisi Yankeeler gibi para düşkünü bir ırkın yanında Konfederasyon'a karşı sempati besliyordu. Çünkü aristokratlar her zaman birbirlerini korurlardı.

Scarlett uzun zamandır böyle bir toplantıda bulunmadığı için kalabalığa bakınca kalbi çarpmaya başladı. Böyle bir yerde olmanın verdiği heyecanı unutmuştu. Ama bilinçli ya da bilinçsiz olarak, çevresindeki yüzlerin samimi ifadelerini sezince neşesi uçmaya başladı. Salondaki bütün kadınlar onun hissetmediği duyguların etkisindeydiler. Bu Scarlett'i şaşırttı ve üzdü... Bütün yüzlerde, halâ, davaya bağlılığın bembeyaz ateşi yanmaktaydı; bütün bunlar Scarlett'e çok saçma görünmekteydi!

Birden kendi düşünce ve duygularının bilincine vararak dehşetle irkildi ve ağzı açık kaldı. Bu kadınlarla, ateşli gururlarını, dava uğruna kendilerini ve sahip oldukları her şeyi feda etme isteğini paylaşmıyordu. Davanın kendisine hiçbir şey ifade etmediğini ve insanların gözlerinde o delice pırıltıyla devamlı ondan konuşmalarının canını sıktığını biliyordu.

Korku ve dehşet içinde:

"Hayır, hayır," diye düşündü. "Böyle düşünmemeliyim. Ancak bir günahkâr böyle düşünür... "

Ne yazık ki dava ona kutsal gelmiyordu. Savaş kutsal bir şey olmaktan çok, sebepsiz yere insanları öldüren ve ihtiyaçları sağlamayı güçleştiren bir baş belasıydı.

Bu ihanet ve nefret dolu düşünceler aklından geçerken, Scarlett korku içinde çevresine bakındı. Sanki insanlar düşüncelerini yüzünden okuyacaklardı... Hayır, hiç kimse bilmemeliydi duygularını, düşüncelerini! Davaya bağlıymış gibi görünmeye ve heyecanlı kadın rolü yapmaya devam etmeliydi.

Ah, o niçin bu sevgi dolu kadınlardan farklı ve uzaktı? O hiçbir şeyi ve hiç kimseyi onlar kadar kendini hesaba katmadan sevemezdi. Büyük bir yalnızlık duygusu içindeydi. Oysa daha önce ne manen ne de maddeten yalnızlığı tatmış değildi. Bu yüzden, kermes devam ettiği sürece, Melanie ile birlikte, tezgâhlarına gelen müşterilere satış yaparken kafası durmadan çalışıyor, kendisini, kendine karşı haklı çıkarmak için uğraşıyordu; bu onun asla güç bulmadığı ve daima kolaylıkla yaptığı bir işti.

Scarlett O'Hara Hamilton, sağlam bir İrlandalı sağduyusuna sahipti. Davaya bağlanacağım diye kendini sersem yerine koymaya niyeti yoktu; ama gerçek düşünce ve duygularını açıklayarak sersem olduğunu kanıtlamak niyetinde değildi. Bu durumda, en iyi hal çaresi susmak ve duygularını kimseye belli etmemekti.

Melanie onun üzüntülü olduğunu sezdi, ama bunu Charles'i özlemesine yordu ve onu konuşturmaya çalışmadı. Scarlett oturduğu yerden üzüntülü bakışlarla salonu seyrederken o da kulübedeki satılık ufak tefeği daha güzel bir şekilde düzenlemeye çalışıyordu. Mr. Davis ile Mr. Stephens'in resimlerinin altına dizilmiş çiçekler bile hoşuna gitmiyordu Scarlett'in.

"Bir tapınak gibi olmuş orası," diye düşündü. "Bu ikisine öyle bir tapıyorlar ki, pekâlâ Tanrı ile oğlu oldukları düşünülebilir! Oysa ikisi de oldukça çirkin adamlar. Ama Mr. Stephens'in yakışıklı olmak elinde değildi. Gerçi bütün hayatını bir sakat olarak yaşamıştı, ama Mr. Davis..." Scarlett başını kaldırıp,

tertemiz, mağrur yüze baktı. Onu en fazla huzursuz eden Davis'in hafif sakallı oluşuydu. Erkekler ya sinekkaydı tıraş olmalı ya bıyık bırakmalı ya da düpedüz olmalıydılar.

"Şu küçücük sakal onu pek yetersiz gösteriyor" diye düşündü. Onun yüzündeki yeni bir milletin bütün ağırlığını taşıyan soğuk ve sert zekâyı göstermiyordu.

Hayır, şimdi mutlu değildi. Oysa ilk önce kalabalığa karıştığı için ne kadar heyecanlanmıştı. Artık sadece burada bulunmak yetmiyordu ona. Kermeste satış yapıyor, ama baloya katılamıyordu. Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Haksızlıktı bu! On yedi yaşındaydı ve ayakları dans etmek arzusuyla yerleri dövüyordu. On yedi yaşındaydı ve Oakland Mezarlığı'nda yatan bir kocasıyla Pittypat halanın evinde beşiğinde uyuyan bir oğlu vardı. Herkes de onun bunlarla yetinmesi gerektiği düşüncesindeydi. Burada bulunan bütün kızlardan daha beyaz bir göğsü, daha ince bir beli, daha küçük ayaklan vardı. Ne yazık ki, üzerinde "Charles Hamilton'un sevgili karısı" damgası bulunuyor ve o manen mezarda kocasının yanında yatıyordu.

Atlanta'daki her kız erkeklerle kuşatılmıştı. En çirkin kızlara bile birer güzellik ilahesi gibi davranıyorlardı ve ah, en kötüsü, hepsinin elbiselerinin bu kadar güzel oluşuydu!

Kendisi, bileklerine kadar gelen uzun kollu ve boğazına kadar düğmeli siyah taftadan bir elbise giymişti. Üstünde tek bir kurdele ya da dantel yoktu. Tıpkı bir karga gibi, oturmuş, yakışıklı erkeklerin kollarına girmiş kızları seyrediyordu. Bütün bunlar Charles Hamilton kızamığa yakalandığı için başına gelmişti. Ona kendisiyle övünebilmek fırsatını verecek bir şekilde, kahramanca ölmeyi bile becerememişti.

Yanından geçen kızların elbiselerine imrenerek baktı. Maybelle Merriwether, belini incecik gösteren bol etekli, elma yeşili bir elbiseyle, sevgilisinin kolunda bitişiklerinden satış kulübesine yaklaştı. Elbisesi, bembeyaz dantellerle süslüydü. Kuşatmadan sıyrılmayı başaran son parti mallar arasından alınmıştı.

Scarlett, kalbinde vahşi bir kıskançlık duyarak:

"Bu elbise bana ne kadar yakışırdı" diye düşündü. "Beli bir ineğinki kadar kalın. Bu yeşil tam benim rengimdir. Onu giyince görelim... Hem ne diye sarışınlar bu rengi giymek ister? Derisi eskimiş peynir kadar yeşil görünüyor. Bana kalırsa ben bir daha bu rengi asla giyemem. Matem elbiselerimi çıkartsam bile... Tekrar evlenmeyi becerebilsem bile giyemem... O zaman ancak gri. bej ve lila rengi elbiseler giyebilirim."

Bir an bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü. Güzel elbiseler, eğlence, dans ve sevişme için ayrılan zaman ne kadar kısaydı! Yalnız birkaç yıl! Sonra insan evleniyor, koyu renk elbiseler giyiyor, belini kalınlaştıran çocuklar doğuruyor, danslı toplantılarda öteki evli kadınlarla birlikte köşede oturuyor, ancak kocasıyla ya da ayağına basan yaşlı bir erkekle dansa kalkıyordu. Bunları yapmayan kimseler hakkında öteki evli kadınlar kötü şeyler söylüyorlar ve o kimsenin ünü lekeleniyordu Ailesi için de bir yüz karası oluyordu. İnsanın bütün çocukluğunu çekici olmayı ve erkeleri avlamayı öğrenerek geçirdikten sonra bu bilgiyi ancak bir iki yıl kullanabilmesi çok garip ve öğrenimle geçen yıllar büyük bir zaman kaybıydı.

Yaşlı kadınlara karşı tatlı ve yumuşak başlı olmak gerekti. Çünkü onlar serttiler ve genç kızları kediler gibi kıskançlıkla seyrederlerdi. Yaşlı erkeklere karşı, bir genç kız, şakacı, sokulgan ve tamamen olmasa da kısmen çapkın davranmalıydı. Böylece ihtiyar erkeklik gururu tatmin edilmiş olurdu. Bu onların kendilerini şeytan gibi zeki ve genç görmelerine sebep olur, yanağınızı çimdikleyip kurnaz bir haspa olduğunuzu söylerlerdi. Tabii, böyle anlarda daima kızarmak gerekti. Yoksa, sizi daha büyük bir zevk duyarak çimdiklerler ve oğullarına pek fingirdek olduğunuzu söylerlerdi.

Genç kızlara ve genç evli kadınlara karşı şeker gibi tatlı davranacak ve günde on kere de karşılaşsanız her seferinde öpüşecektiniz. Hiç hoşlanmasanız da kollarınızı onların beline dolayacak ve onların da size aynı şeyi yapmalarına katlanacaktınız. Elbiseleri ya da çocukları hakkında hayranlığınızı belirtecek sözler söyleyecek, sevgilileri hakkında şakalar yapıp, kocalarını övecek, kibarca gülümseyip, onlarınkinin yanında güzelliğinizin hiçbir anlam taşımadığını söyleyecektiniz.

Öteki kadınların kocalarına gelince, onlar eski sevgilileriniz de olsa, kendilerine hiç ilgi göstermemek zorundaydınız. İstedikleri kadar yakışıklı ve

çekici olsunlar, bu değişmez bir kuraldı. Eğer genç kocalara fazla yakınlık gösterirseniz, kanlan sizin pek fingirdek olduğunuzu söylemeye girişir, şöhretiniz mahvolur ve asla bir sevgili bulamazdınız.

Ama genç bekârlarla istediğinizi yapabilirdiniz! Bu bambaşka bir alandı! Onlara tatlı tatlı gülebilir, niçin güldüğünüzü öğrenmek için uçar gibi yanınıza geldiklerinde sebebini söylemeyi reddedip daha fazla gülebilir ve niçin güldüğünüzü öğrenmek için sonsuza kadar çevrenizde dolaşmalarına izin verebilirdiniz. Bir erkeğin sizinle yalnız kalmak fırsatını araması için, ona gözlerinizle istediğiniz kadar heyecan verici şey vaadedebilirdiniz. Yalnız kaldığınız zaman da, sizi öpmek istediği zaman, çok, pek çok kırılmış ya da çok, pek çok öfkelenmiş görünmeye çalışmalıydınız. Onun sizden özür dilemesini sağlamalı ve tatlı bir şekilde bağışlamalıydınız ki, ikinci defa öpmek istesin ve çevrenizden ayrılmasın. Pek sık olmamak şartıyla, ara sıra, kendinizi öptürebilirdiniz. (Ellen ile dadısı ona bunu öğretmemişlerdi, ama Scarlett bunun etkili olduğunu keşfetmişti.) Sonra ağlamaya ve nasıl olup da böyle bir şeye izin verdiğinizi bilmediğinizi tekrarlamaya başlayacak ve onun size bir daha saygı duymayacağından korktuğunuzu söyleyecektiniz. O zaman delikanlı gözlerinizi kurulayacak ve genellikle, ize ne kadar saygı duyduğunu göstermek için evlenmek isteyecekti. Sonra, sonra... Ah, bekârlarla yapılacak o kadar çok şey vardı ki! Scarlett bunların hepsini biliyordu. Göz ucuyla fırlatılmış bir bakışın değerini, yelpazenin arkasından sunulan yarım bir gülümsemenin etkisini, etekliğin bir çan gibi sallanması için kalçaları oynatmayı, gözyaşlarını, gülüşleri, iltifatları, tatlı ilişkileri. Bütün bu oyunlar, Ashley hariç, herkese karşı başarıya ulaşmıştı.

Bütün bunları öğrenmek, çok kısa bir zaman kullanmak ve sonra bir kenara atıp unutmak, olacak şey değildi. Hiç evlenmemek ve sonsuza kadar elma yeşili elbiseler giyerek yakışıklı erkeklerle eğlenmek kimbilir ne kadar güzel bir şeydi. Ama buna fazla devam edecek olursanız, India Wilkes gibi evde kalırdınız ve herkes sizden, iğrenç bir şekilde, "zavallıcık!" diye söz ederdi. Hayır, eğlenceye veda demek bile olsa, evlenmek ve ağırbaşlılığını korumak daha iyiydi.

Ah, yaşam ne kötü şeydi! Niçin bu kadar insan dururken Charles'la evlenmek budalalığını yapmış ve on altı yaşında yaşamına son vermişti?

Doktor Meade kulübelerine yaklaşırken otomatik olarak döndü ve

gülümseyerek onları selamladı.

"Eh kızlar, buraya gelmeniz çok iyi oldu. Bu gece buraya gelişinizin büyük bir özveri olduğunu biliyorum. Ama her şey dava için. Ben de size bir sır söyleyeceğim. Bu gece hastaneye biraz daha para kazandırmak için bir sürpriz hazırladım. Ama korkarım ki hanımlardan bazıları hiç hoşlanmayacak bundan."

Durdu, öksürdü ve ellerine baktı.

"Ah, nedir bu sürpriz? Haydi söyleyin!"

"Şimdi düşünüyorum da, bir süre sizi de merakta bırakmamın uygun olacağına inanıyorum. Eğer kilise mensupları beni şehirden sürmeye kalkarlarsa siz kızlar beni savunmalı ve benden yana olmalısınız. Ne var ki bu hastane için yapılan bir şey. Göreceksiniz. Daha önce böyle bir şey hiç yapılmadı."

Doktor sözlerini bitirince esrarlı bir şekilde köşede durmakta olan yaşlı gözcüler grubuna doğru yürüdü. İki kız tam birbirlerine dönüp doktorun sürprizinin ne olabileceğini tartışmaya başlayacakları sırada iki yaşlı bey onların tezgâhına yaklaştı. Yüksek sesle satın almak istedikleri şeyleri söylediler. Scarlett başını önüne eğdi ve istenilen kumaşları ölçmeye başladı. İçinden, yaşlı da olsa, erkeklerin bize yaklaşması, hiç yaklaşmamalarından iyidir, diye geçiriyordu. Bu sırada, yaşlı beylerden biri çenesini okşadı ve Scarlett utanmış gibi yaptı. Daha sonra müşteriler limonata tezgâhlarına doğru uzaklaştılar ve kızlar yine taburelerine oturdular. Onların tezgâhının önünde öteki tezgâhların önündeki kadar fazla müşteri yoktu. Etrafı büyük bir neşe kaplıyordu. O sırada orkestra, Scarlett'in çok sevdiği "Johnny Booker, bu zenciye yardım et!" şarkısına başladı. Genç kadın feryadı basacağını sanıp korktu. Dans etmek istiyordu... Yere bakıyor, müziğe uyarak ayağıyla tempo tutuyordu. Yeşil gözleri öyle büyük bir istekle yanıyordu ki, neredeyse tutuşacaklardı. Salonun öteki tarafında duran, içeri yeni girmiş bir erkek, bu gözleri gördü, onu tanıyıp pek şaşırdı ve bu asi, öfkeli yüzdeki çekik yeşil gözleri seyre daldı...

Bu etrafındaki subayların hepsinden uzun boylu, geniş omuzlu, vücudu aşağı doğru incelen ve pırıl pırıl boyalı çizmelerinin içindeki küçük ayaklarında son

bulan, simsiyah giyinmiş bir adamdı. Ciddi siyah elbisesi, pahalı ve güzel beyaz gömleği, boyalı ayakkabıları, yüzüne ve vücuduna hiç uymuyordu. Gizli bir kuvveti ve esrarlı bir tehlikesi olduğu belli olan bu vücuda, bir hanım evladının giyebileceği elbiseler hiç yakışmamıştı. Yüzünde ise küstah ve her şeyi hiçe sayan bir anlam vardı. Bu vücudun tembel bir zarafeti, insanın içini gıdıklayan bir gücü vardı. Saçları simsiyah, bıyıkları küçüktü. Çevresindeki süvarilerin püskül gibi bıyıklarıyla müthiş bir çelişki meydana getiriyor ve ona hemen hemen yabancı bir anlam veriyordu. Görünüşe bakılırsa doymak bilmeyen, utanmaz bir iştahı olmalıydı. Öyleydi de. Kendinden tamamen emindi. Etrafındakileri küçük gördüğü hemen belli oluyordu. Scarlett'e bakarken cüretkâr gözlerinde muzip bir anlam belirmişti. Sonunda genç kadın bu bakışı hissetti ve ona baktı...

Aklının bir köşesinde anılarının' çıngırağı çaldı. Bu adamı bir yerden tanıyordu. Ama onun kim olduğunu bir an hatırlayamadı. Ama kim olursa olsun, aylardan beri kendisiyle ilgilenen ilk erkek oydu. Scarlett ona neşeyle gülümsedi. Hafifçe selam verdi ve erkek eğilerek karşılık verdi. Sonra doğruldu ve kızılderililere özgü çevik bir yürüyüşle ona yaklaştı. O anda, Scarlett dehşet içinde elini ağzına götürdü; yabancının kim olduğunu hatırlamıştı.

Yabancı kalabalığın arasında kendine yol açarak ona doğru ilerlerken Scarlett yıldırım çarpmış gibi felce uğramış, ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kalakalmıştı. Sonra deli gibi döndü, yemeklerin hazırlanmakta olduğu odaya doğru atıldı. Ama eteği bir çiviye takılmıştı. Onu yırtmak pahasına da olsa şiddetle çekti. Ama o sırada erkek yanına gelmişti.

Eğilip eteğini çividen kurtarırken:

"İzninizle" dedi. "Beni hatırlayacağınızı ümit etmiştim, Mis O'Hara!" Sesi çok tatlıydı. Scarlett duygularını anlamak ister gibi onun yüzüne baktı. Son karşılaşmalarının utancı halâ yüreğinde olduğundan yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ne yazık ki acımasız bir pırıltıyla yanan bir çift gözden başka bir şey göremedi. Bunlar hayatında rastladığı en siyah gözlerdi. Burada rastlamayı umut edebileceği insanların sonuncusuydu o. Rüyalarına girip, bağırarak uyanmasına sebep olan o günkü korkunç konuşmaya şahit olmuştu. Kesin olan şu ki, kötü bir insandı. Kızları iğfal eden, hiçbir iyi aile tarafından kabul edilmeyen bu adam ona hiç de kibar bir hanım olmadığını söylemişti.

Ama Scarlett içinden haksız olmadığını kabul ediyordu.

Onun sesini duyan Melanie döndü ve Scarlett hayatında ilk defa olarak görümcesinin varlığı yüzünden Tanrı'ya şükretti. Melanie küçük bir gülümsemeyle ona elini uzatarak: "Siz Mr. Rhett Butler'siniz, değil mi?" dedi. "Sizinle tanışmıştık ama..."

Rhett onun eline doğru eğilirken:

"Nişanınızın ilan edildiği o mutlu günde ilk defa karşılaşmıştık sizinle" dedi. "Beni hatırladığınıza sevindim."

"Charleston'dan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz, Mr. Butler?" "Sıkıcı bir iş, Mrs.

Wilkes. Bundan sonra şehrinize sık sık gelip gideceğim. Görüyorum ki, sadece mal getirmek yetmiyor, satışını da kontrol etmek gerekli."

Melly alnını buruşturarak: "Getirmek mi?" dedi.

"Ah şu meşhur Kaptan Butler olacaksınız. Sizden o kadar çok konuşuluyor ki. Kuşatmayı kırdığınız herkesin dilinde. Buradaki bütün kızlar sizin getirdiğiniz elbiseleri giyiyorlar. Scarlett bu seni de heyecanlandırıyor mu? Ne oldu şekerim? Başın mı dönüyor? Otursana..."

Scarlett tabureye çöktü. Öyle hızlı nefes alıyordu ki, korsesinin iplerinin kopmasından korktu. Rhett tezgâhın üstünden onun siyah yelpazesini aldı ve şiddetle sallamaya başladı. Öyle hızlı sallıyordu ki, kendisi de şaşırmış gibiydi buna. Gözlerinde halâ o muzip pırıltılar oynaşıyordu.

"Burası o kadar sıcak ki," dedi. "Miss O'Hara'nın kendisini iyi hissetmemesine şaşmamak gerek. Sizi pencerenin yanına götüreyim mi?.."

Scarlett:

"Hayır," dedi.

Bu sözü sert ve öyle kaba bir şekilde söylemişti ki Melly irkildi.

"O artık Miss O'Hara değil," dedi. "Mrs. Hamilton. Benim yengem."

Sonra Scarlett'e her zamanki sevgi dolu bakışıyla baktı. Scarlett bir an, Yüzbaşı Butler'in yüzünde beliren alaycı ifadeyi yok etmek için bu yüzü parçalamak istedi.

Rhett, hafifçe eğilerek:

"Bunun iki hoş hanım için de büyük bir kazanç olduğuna kuşku yok," dedi.

Erkeklerin hemen hemen hepsi, böyle bir şey duydukları zaman, buna benzer sözler söylerlerdi. Ama bu sözlerin Rhett'in ağzından çıkması Scarlett için bambaşka bir anlam taşıyordu. Biliyordu ki, Rhett bu sözlerle, söylediğinin tam aksini söylemek istiyordu.

"Bu gece kocalarınızın da burada olduğunu ümit ederim. Kendileriyle tekrar görüşmek benim için bir zevk olacaktır."

Melly başını gururla yukarı kaldırarak:

"Benim kocam Virginia'da," dedi. "Ama Charles..."

Sesi zayıflamış, gözlerinde yaşlar belirmişti.

Scarlett sert bir sesle:

"Kampta öldü," diye açıkladı.

Bu sözler Rhett'in suratına indirilmiş bir tokat gibiydi. Bu yaratık yanlarından uzaklaşmayacak mıydı? Melly yine şaşkın bakışlarla Scarlett'e baktı. Rhett Butler üzüntüsünü belli edecek şekilde kımıldandı.

"Sevgili hanımlar," dedi, "Nereden bilebilirdim? Beni bağışlayınız. Ama bir yabancının size, insanın vatanı için ölmesinin sonsuza kadar yaşamak olduğunu söylemesine izin verin."

Scarlett'le alay ediyordu. Charles'i sevmediğini biliyordu. Melly de koca bir aptal, bir aptal olduğundan Rhett Butler'ın gerçek kişiliğini göremiyordu. Scarlett, korku içinde, aman Allah'ım, ne olursun kimsenin onun gerçek

düşüncelerini anlamasına izin verme, diye yalvardı. Bildiklerini herkese söyler miydi acaba? Scarlett ona baktı ve ağzının kenarlarının tatlı bir alaycılıkla aşağı doğru kıvrılmış olduğunu gördü. Bu yüzdeki anlam ve Rhett'in bakışlarındaki bir şey, Scarlett'i kendine getirdi ve yine nefreti canlandı. Kaba bir hareketle yelpazesini onun elinden çekip aldı.

Sert bir sesle:

"İyiceyim," dedi. "Saçlarımı uçurmanıza gerek yok."

"Scarlett, sevgilim! Kaptan Butler, onun kusuruna bakmayınız. Zavallı Charlie'nin adı anıldığı zaman kendini kaybediyor. Hem de belki bu gece buraya hiç gelmemeliydik. Halâ yastayız, anlıyorsunuz ya. Böyle bir şey ona ağır geldi. Bu neşe, müzik... Zavallı çocuk!.."

Rhett Butler büyük bir ciddiyetle:

"Anlıyorum." dedi.

Sonra döndü ve Melanie'nin endişeli güzel gözlerinin derinliklerine işleyen bir bakışla ona baktı. Yüzünün anlamı değişti. Esmer yüzünde şefkat ve saygı belirtileri göründü...

"Siz cesur bir kadınsınız, Mrs. Wilkes!.."

Melly, şaşırarak gülümsedi ve:

"Aman Allah'ım! Yok canım, Kaptan Butler! Hastane komitesinin bu kulübenin boş kalmaması için bize ihtiyacı vardı çünkü... Buyurun efendim? Yastık kılıfı mı? İşte bayrak işlemeli güzel bir kılıf..."

Scarlett sakin sakin taburenin üstünde oturuyor ve başını kaldırıp Rhett Butler'in yüzüne bakmaya cesaret edemeden yelpazesini sallıyordu. Keşke o şimdi gemisinin güvertesinde olsaydı. Onun yeri orasıydı.

"Kocanız öleli çok oldu mu?"

"Evet, uzun zaman oldu. Neredeyse bir yıl..."

"Çok üzüldüğünüze dair bahse girerim."

Scarlett onun ne demek istediğini anlayamadı. Belki şu anda samimiydi. Bu yüzden cevap vermedi.

"Çoktan beri evli miydiniz? Sorularımı hoş görün. Uzun zamandır bu bölgeden uzağım."

Scarlett, isteksizce:

"İki aylık evliydik," diye karşılık verdi.

Rhett'in gamsız sesi devam etti:

"Gerçekten bir traj edi!.."

Scarlett birden öfkelendi ve Allah onu kahretsin diye düşündü. Başka biri olsa, böyle konuşmasına katlanmaz, hemen yanından kovardı. Ama o Ashley meselesini ve Charlie'yi sevmediğini biliyordu. Bu yüzden Scarlett'in eli kolu bağlıydı. Yelpazesine bakmaya devam ederek, sesini çıkartmadı...

"İlk kez mi topluluk içine çıkıyorsunuz?"

Scarlett aceleyle açıklamaya başladı:

"Epey garip göründüğünün farkındayım, ama bu kulübede bulunması gereken Mc Lureler'in kızları şehirden ayrılmaya mecbur oldular. Satış yapacak başka kimse de bulunmadığı için Melanie ile ben..."

"Dava için yapılan hiçbir özveri boşa gitmez."

Rhett düşünceli bir sesle:

"Kocalarını kaybeden kadınların hayatlarının sonuna kadar siyah krep örtüler altında saklanmalarını ve bütün eğlencelerden yoksun kalmalarını her zaman Hindu gelenekleri gibi vahşi adetler olarak kabul etmişimdir," dedi.

"Hindu gelenekleri mi?"

Rhett güldü. Scarlett cahilliğini hissederek kızardı. Bilmediği şeylerden söz eden insanlardan daima nefret etmişti.

"Hindistan'da bir erkek öldüğü zaman gömüleceğine yakılır. Karısı da daima cenaze ateşine atılır ve kocasıyla birlikte yanar."

"Ne korkunç! Ne diye yapıyorlar bunu? Polis engel olmuyor mu?.."

"Tabii olmuyor. Kocasıyla birlikte yanmayan bir kadın toplum tarafından dışlanır. Bütün evli Hindu kadınları onun asil ve iyi yetişmiş bir kadına yakışacak şekilde davranmadığını konuşurlar aralarında. Örneğin siz bu gece buraya kırmızı bir elbiseyle gelip bir dansı açsaydınız, köşedeki evli kadınların sizin hakkınızda söyleyeceklerini söylerler onun hakkında. Bana kalırsa, Hindu gelenekleri, kadınların diri diri gömülmesini şart koşan bizim Güney geleneklerinden çok daha merhametli!"

"Benim diri diri gömüldüğümü söylemeye nasıl cesaret ediyorsunuz?.."

"Kadınlar kendilerini esir eden zincirlere nasıl da dört elle sarılırlar! Hindu geleneğini barbarca buluyorsunuz, ama eğer Konfederasyon için siz gerekli olmasaydınız bu gece burada görünmeye cesaret edebilir miydiniz?"

"Tabii gelmezdim. Kocama saygısızlık olurdu bu. Herkes onu sevmediğimi sa..."

Rhett Butler'in gözleri onun sözlerini tamamlamasını bekliyordu. Bu sözlerde kuşkucu bir muziplik vardı. Belli ki, eğlenceli buluyordu Scarlett'i. Charlie'yi sevmediğini bildiği için onun kocasını seven kalbi kırık kadın rolü yapmasına fırsat vermek niyetinde değildi.

"Nefesimi tutmuş bekliyorum..."

Scarlett çaresizlik içinde gözlerini indirerek:

"Korkunç bir insansınız," dedi.

Rhett Butler, tezgâhın üstüne eğildi ve ağzını Scarlett'in kulağına yaklaştırıp, Athenaeum Hall'da, oyuncuların sık sık yaptığı hareketleri tekrarlayarak fısıldadı:

"Korkmayın güzel hanımefendi," dedi. "Günahkâr sırrınız bende güvendedir."

Scarlett, öfkelenerek:

"Ah!" dedi. "Böyle şeyleri nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

"Sadece sizi rahatlatmak istemiştim. Ne dememi isterdiniz? Benim ol, güzel kadın, yoksa sırrını açıklarım mı demeliydim?"

Scarlett istemeden onun gözlerine baktı ve bu gözlerin küçük bir oğlan çocuğunkiler gibi şakacı olduğunu gördü. Birden kendini tutamayıp güldü. Her şeye rağmen durum çok komikti. Rhett de güldü ve öyle yüksek sesle güldü ki köşede duran yaşlı gözcülerden birkaçı dönüp onlara baktılar.

Trampetler çalmaya ve herkes birbirini susturmaya başlamıştı. Dr. Meade sahneye çıktı ve sessizliği sağlamak için kollarını öne doğru uzattı.

"Bu kermesi başarıyla düzenleyen hanımların yorulmak bilmeyen vatansever gayretleri için kendilerine teşekkür borçluyuz," dedi. "Ayrıca bu salonu muhteşem bir yer ve etrafımda gördüğüm gül goncalarına layık bir bahçe haline getirdikleri ve bize böyle güzel bir gece yaşattıkları için minnetimiz sonsuzdur..."

Herkes onu onaylayarak alkışladı...

"Kadınlarımız bize yalnız vakitlerini değil, güzel ellerinin becerilerini de verdiler. Kulüplerde gördüğünüz güzel şeylerin, Güneyli kadınların narin ellerinden çıktığı düşünülecek olursa, değerleri kuşkusuz kat kat artar..."

Scarlett'in yanında umursamaz bir tavırla onu seyretmekte olan Rhett Butler:

"Azametli bir keçi, değil mi?" diye fısıldadı...

Scarlett, Atlanta'nın bu en saygıdeğer vatandaşı hakkında böyle konuşulmasına şaşmıştı. Ona sitemli bakışlarla baktı. Ama doktor kurşuni renkli sakalını titretirken gerçekten bir keçiye benziyordu. Kıkırdamamak için kendini güç tuttu. Doktor devam ediyordu:

"Ama bunlar yeterli değil. Yumuşak elleriyle sancıyan başların acısını gidermiş ve bu davaların en kutsalı uğruna yaralanmış birçok Güneyli kahramanı ölümün pençesinden kurtarmış olan asil hanımlarımız sizin için gerekli olanları bilmektedirler. Şimdi onları sayarak zamanınızı almayacağım. İngiltere'den hastane için gerekli ihtiyaçları satın alabilmek için daha fazla para toplaması gerekli. Bu gece aramızda, kuşatmayı başarıyla yaran ve şimdiye kadar bize bütün ihtiyaçlarımızı getiren cesur kaptan var. O yine kuşatmayı yaracak ve bize gerekli olan şeyleri getirecektir. Kaptan Rhett Butler!"

Habersiz yakalanmış olmasına rağmen Rhett zarif bir selamla karşılık verdi onun sözlerine. Scarlett bu selamı çözümlemeye çalışırken onun zarafetinin biraz fazlaya kaçtığını düşünüyordu. Sanki burada bulunan herkese karşı büyük bir nefret duyduğundan saygısında ileri geri gidiyordu. Gök gürültüsü gibi bir alkış koptu.

"Daha fazla paraya ve altına ihtiyacımız var. Bunu sizden istiyorum" diye devam etti doktor sözlerine. "Evet, bir özveri yapmanızı istiyorum, ama gri üniformalı erkeklerimizin cephede yaptıkları özveri yanında gülünç denecek kadar küçük bir özveriydi bu. Hanımlar, mücevherlerinizi istiyorum. Ben mi istiyorum mücevherlerinizi? Hayır, mücevherlerinizi Konfederasyon istiyor. Hiçbirinizin ondan bir şey esirgemeyeceğinizden eminim. Güzel bir mücevher narin bir bilekte ne kadar hoş durur! Vatansever kadınlarımızın göğüslerinde altın broşlar nasıl güneş gibi parlar! Ama bir özveri dünyanın bütün mücevherlerinden ve bütün altınlarından ve kazanılan paralar hastane için yeni ilaçlar almaya harcanacak. Hanımlar, şimdi iki kahraman gazimiz, ellerinde sepetlerle önünüzden geçecekler; sizin de..."

Ama konuşmasının geri kalan kısmı alkışlar ve onaylar, bağırışlar arasında kayboldu...

Scarlett ilk anda, yasta olup da değerli küpelerini, büyük annesi Robillard'dan kalma altın zincirini, zümrütlerle süslü altın bileziklerini ve altın broşunu takmadığı için Allah'a şükretti. Maybelle Merriwether'in yaralı Zuhaf sevgilisinin elinde sepetle kendisine doğru geldiğini gördü. Yolda kadınlar ve genç kızlar onu durduruyor, yüzlerinde hiçbir keder ifadesi belirmeden, yüzüklerini, bileziklerini, gerdanlıklarını, broşlarını çıkartıp, gülerek, şakalaşarak sepetin içine atıyorlardı. Yalnız küpelerini çıkartırken canları

açıyormuş gibi yüzlerini buruşturuyor ve küçük iniltiler çıkartıyorlardı. Devamlı şıkırtılar ve "Durun bir dakika, işte çıkardım!" sözleri duyuluyordu. Maybelle Merriwether, umursamadan, yılan biçimindeki şahane pırlantalı bileziğini dirseğinden aşağı indirmeye çalışıyordu. Fanny Elsing, başındaki gerçek incilerle süslü altın tacı çıkartırken: "Anneciğim, verebilir miyim?" diye sesleniyordu. Bu güzelim taç, kuşaklardan beri ailenin malıydı ve her kuşaktaki kadınların başını süslemişti. Herkes sepete hediyesini attıkça alkış ve teşekkür sesleri yükseliyordu.

Kolunda ağır sepetiyle sırıtkan asker şimdi onların yanına iyice yaklaşmıştı. Rhett Butler'in önünden geçerken, genç adam, umursamaz bir tavırla güzel bir altın sigara tabakasını sepetin içine attı. Scarlett'in yanma gelince asker durdu ve sepeti tezgâhın üstüne koydu. Genç kadın verecek bir şeyi olmadığını göstermek için ellerini açtı ve başını iki yana salladı. Burada bulunup da bir şey veremeyen tek insan olmak sıkıcı bir şeydi. Tam o sırada, ağır ve geniş nikâh halkasının tatlı pırıltısı gözüne ilişti.

Bir an aklı karıştı ve Charles'in yüzünü hatırlamaya çalıştı. Yüzüğü parmağına geçirirken nasıl olmuştu yüzü acaba? Ama onu hatırlamak Scarlett'e her zaman sıkıntı verirdi. Zaten hatırlayamadı da. Charles... Evet hayatın onun için böyle beklenmedik bir şekilde sona erişinin ve yaşlı bir kadın haline gelişinin nedeni oydu.

Ani bir öfkeyle yüzüğünü parmağından çıkartmaya çalıştı. Ne yazık ki yüzük parmağına adeta yapışmıştı. Zuhaf askeri Melanie'ye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Scarlett:

"Durun!" diye bağırdı. "Benim de size verecek bir şeyim var!"

Yüzüğünü çıkartmıştı. Tam onu, zincirler, saatler, yüzükler, broşlar ve bileziklerle dolu sepete atacakken gözleri Rhett'in bakışlarıyla karşılaştı. Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle aşağı doğru kıvrılmıştı. Scarlett ona aldırmadan yüzüğünü sepetin içindeki maden yığınının üstüne koydu.

Melanie, gözleri sevgi ve gururla parlayarak:

"Ah sevgilim!" diye fısıldadı. Onun kolunu sımsıkı tutuyordu. "Cesur kız, cesur! Durun, lütfen uzaklaşmayın, teğmen Picard! Ben de bir şey vermek istiyorum."

Kendi nişan halkasını çıkarmaya çalışıyordu. Scarlett, Ashley bu yüzüğü onun parmağına takalı beri Melanie'nin onu bir kerecik olsun çıkartmadığını çok iyi biliyordu. Scarlett, bu yüzüğün onun için ne demek olduğunu herkesten iyi bilirdi. Melanie onu güçlükle çıkarttı ve çok kısa bir an küçücük avucunun içinde sıktı. Sonra, sevgiyle mücevher yığınının üstüne koydu. İki kız, köşedeki yaşlı kadınlara yaklaşmakta olan Picard'ın arkasından bakıyorlardı. Scarlett umursamaz bakışlarla, Melanie, gözyaşlarından da acı bir ifadeyle izliyorlardı onu. Yanlarında duran erkek iki kadının da duygularını anlamıştı...

Melly, kolunu Scarlett'in beline dolayıp hafifçe sıkarak:

"Eğer sen bunu yapacak cesareti göstermeseydin ben de dünyada yapamazdım," dedi.

Scarlett o kadar sıkılmıştı ki, Allah aşkına yakamı bırakın diye bağırmamak için kendini güç tuttu. Gerald da öfkelendiği zaman yakamı bırakın diye bangır bangır bağırırdı. Tam o sırada Rhett Butler ile göz-göze geldi ve güçlükle gülümsedi. Rhett Butler, tatlı sesiyle:

"Ne güzel bir hareket!" dedi. "Bizim gri üniformalı kahramanlarımızı destekleyen sizlerinkine benzer özveriler."

Scarlett yine bir yığın hakaret savuracak oldu, ama son anda kendini kontrol ederek susmayı becerdi. Bu adamın bütün sözlerinde acı bir alay gizliydi. Ondan bütün kalbiyle nefret ediyordu Scarlett. Ama heyecan verici biryanı olduğu da inkâr edilmezdi. Canlı, hayat dolu, insanın içini gıcıklayan bir adamdı o. Sıcacık bir şeyler vardı onda. Genç kadının İrlandalı kanı, onun vahşi siyah gözlerindeki meydan okuyuşa karşı ayaklanıyordu. Bu adamı zor bir duruma düşürmeye karar verdi. Sırrını bilmesi onu Scarlett'e karşı hakim duruma getiriyordu ama Scarlett ne yapıp yapıp onu küçük düşürecek ve bu mağrur davranışlarının kökünü kazıyacaktı. Onun hakkında düşündüklerini o anda yüzüne karşı söylememek için kendini zorladı.

Onun imasını anlamamış gibi yaparak, tatlı sesiyle: "Teşekkür ederim," dedi. "Kaptan Butler gibi ünlü bir kimseden böyle bir iltifat duymak insanı heyecanlandırıyor doğrusu."

Rhett başını arkaya attı ve deli gibi gülmeye başladı. Scarlett onun bu gülüşü karşısında yaşlı hanımların ne diyeceklerini düşündü ve yanakları tekrar pembeleşti.

"Ne diye düşündüğünüzü söylemiyorsunuz?" diye sordu, Rhett Butler. "Ne diye benim Allah'ın belası bir herif olduğumu, kibar olmadığımı veya defolup gitmemi ya da şu gri üniformalı kahraman gençleri çağırıp beni dışarı attıracağınızı söylemiyorsunuz?"

Sayısız hakaretler Scarlett'in dilinin ucuna geldi. Ama genç kadın kendini toparladı ve büyük bir başarı göstererek bunların hiçbirini söylemedi.

"Aman Kaptan Butler," diye kıkırdadı, "Ne biçim konuşuyorsunuz? Sanki herkes sizin ne kahraman bir erkek olduğunuzu bilmiyormuş gibi... Hem o kadar ünlüsünüz ki!.."

Rhett, kısaca, "Beni hayal kırıklığına uğrattınız" dedi. "Hayal kırıklığına mı uğrattım?.."

"Evet. İlk tanıştığımız gün, yalnız güzel olmakla kalmayıp aynı zamanda cesarete de sahip olan bir kadınla karşılaştığımı sanmıştım. Şimdi ise sadece güzel olduğunuzu görüyorum." Scarlett, bir tavuk gibi kabararak:

"Yani korkak olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Tamamen. Gerçek düşüncelerinizi söyleyebilecek kadar cesur değilsiniz. Sizi ilk gördüğüm zaman şöyle düşünmüştüm: İşte milyonda bir bulunan bir kız! O, kendilerini ne hissederlerse etsinler, dadılarının her söylediğine inanan ve ona göre davranan küçük budalalardan değil. Onlar, bütün duygularını, isteklerini, kalp ağrılarını tatlı sözlerin arkasında gizlerler. O zaman kendi kendime demiştim ki: Miss O'Hara ender bulunur bir kız. Ne istediğini biliyor ve bunu söylemekten ya da vazoları atıp kırmaktan kaçınmıyor!"

Scarlett öfkesine daha fazla hakim olamadı: "Yaa," dedi. "Demek öyle? Şu halde düşündüklerimi hemen şu dakika söyleyeyim. Eğer biraz terbiye

görmüş olsaydınız buraya gelip benimle konuşmazdınız. Sizi tekrar görmek istemeyeceğimi bilmeniz gerekirdi! Ama siz kibar bir erkek değilsiniz ki! Görgüsüz, terbiyesiz, kötü kalpli yaratığın birisiniz! Ve. o Allah'ın belası gemileriniz Yanke gemileri arasından sıyrılıp geçebiliyor diye, gelip, her şeylerini dava uğruna feda eden kimselerle alay ediyorsunuz!.." Rhett, sırıtarak:

"Susun, susun," diye yalvardı. "Çok güzel başladınız ve düşüncelerinizi söylediniz. Ama davadan söz etmeyin bana. Ondan söz edildiğini duymaktan bıktım ve sizin de bıktığınızdan eminim."

Scarlett birden dengesini kaybetti. Gerçekten de devamlı davadan konuşulmasından bıkmıştı.

"Nasıl olur, nasıl olurda..." diye söylendi tıkanarak.

Rhett:

"Siz beni görmeden, orada kapının önünde durup sizi seyrettim," dedi. "Öteki kızları da seyrettim. Hepsinin de yüzleri aynı kalıptan çıkmış gibiydi. Yalnız sizinki başkaydı. Biliyor musunuz? Yüzünüzü okumak hiç de güç değil! Aklınız işinizde değildi. Bahse girerim ki hastaneyi ya da kutsal davamızı da düşünmüyordunuz. Dans etmek ve eğlenmek istediğiniz halde bunları yapamadığınız yüzünüzden açıkça belli oluyordu. Böylece ruhunuzun derinliklerine nüfuz etmiş oldum. Doğru söyleyin. Haklı değil miyim?"

Scarlett ağırbaşlı bir tavır takınmaya çalışarak; elinden geldiği kadar soğuk bir sesle:

"Size söyleyecek başka bir sözüm yok, Kaptan Butler," dedi. "Kuşatmayı yaran kahraman kaptan olarak ün yapmanız size kadınlara hakaret etmek hakkını vermez."

"Kuşatmayı kıran kahraman kaptan! Ama bir şaka. Scarlett. Yalvarırım, beni karanlıklar içinde yalnız bırakmadan, değerli zamanınızdan bir dakika daha veriniz. Böyle, güzel bir vatanseverin, Konfederasyon'un kutsal davası konusundaki çalışmaları hakkında kesin bir bilgi sahibi olmasını isterim."

"Sizin övünmelerinizi dinleyecek değilim."

"Kuşatmayı yarıp memlekete kaçak mal sokmak benim için tamamen ticari bir iştir. Bundan para kazanıyorum. Para kazanamadığım zaman bu işi bırakacağım. Buna ne dersiniz?"

"Sizin Yankeeler gibi paraya düşkün bir tüccar olduğunuz kanısındayım."

Rhett tebessüm etti:

"Tamamen doğru. Üstelik Yankeeler para kazanmama yardım ediyorlar. Daha geçen ay gemimi dosdoğru New York limanına yanaştırdım ve istediğim gibi yükledim."

Scarlett istemeden ilgilendi ve heyecanlandı.

"Ne!" diye bağırdı. "Sizi öldürmediler mi?"

"Zavallı saf yavrum! Tabii öldürmediler. Bir yığın vatan haini var orada. Bunlar Konfederasyon'a mal satıp para kazanmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Hatta daha ileri, gidip aralarında vatansever kimseler bulunduğunu bile söyleyebilirim. Gemimi New York limanına yanaştırıyor, Yankee şirketlerinden mal alıyor ve denize açılıyorum. Tabii bu şirketler benim bu malları Güney'e götüreceğimi bilmezlikten geliyorlar, ama pekâlâ biliyorlar. İşler biraz çatallaşıp havada tehlike kokusu sezilmeye başlayınca, gemimin rotasını Nassau'ya çeviriyorum. Aynı vatansever Yankeeler benim için oraya barut, kasnak ve mermi getirmiş oluyorlar. Bu İngiltere'ye gitmekten çok daha uygun oluyor benim için. Kimi zaman Charleston ya da Wilmingston limanlarına girmek oldukça güç oluyor, ama biraz altının neler yapabileceğini bilseniz dona kalırdınız."

"Yankeeler'in ahlaksız olduğunu bilirdim, ama bu kadarını..."

"Yankeeler mallarını bize satıyorlar diye onları neden kınıyorsunuz? Yüz yıl sürse bu iş önemi yok. Netice değişmeyecek. Konfederasyon'un eninde sonunda yenileceğini biliyorlar. Ne diye onun sayesinde para kazanmasınlar?.. "

"Yenilecek mi? Biz mi yenileceğiz?"

"Kesinlikle..."

"Beni yalnız bırakacak mısınız? Yoksa sizden kurtulmak için arabamı çağırıp eve dönmem mi gerekecek?"

Rhett, yine gülerek:

"Öfkeli bir küçük asi," dedi.

Scarlett'in önünde eğilip selam verdi ve uzaklaştı. Genç kadının göğsü öfke ve kızgınlıktan hızlı hızlı inip kalkıyordu. Biraz önce yanından ayrılan erkeği anlayamadığı için huzursuz oluyor, hayalleri tuzla buz olan küçük bir çocuğun kederi içini yakıyordu. O malları Yankeeler'den almaya nasıl cesaret ediyordu Rhett? Konfederasyon'un eninde sonunda yenileceğini söylemeye nasıl cesaret ediyordu! Bu yüzden onu vurmaları gerekirdi. Evet, bir hain gibi vurmalıydılar onu. Tanıdık yüzler görmek ümidiyle etrafına bakındı. Bu yüzler başarıdan emin ve mağrur yüzlerdi. Cesur ve davaya bağlı kimselerin yüzleriydi bunlar. Scarlett sırtında soğuk bir ürperti dolaştığını hissetti. Yenilmek ha!.. Bu insanlar mı yenilecekti! Buna olanak yoktu. Bunu düşünmek bile mümkün değildi, bu onlara ihanet olurdu.

Doktor Meade yine bir şeyler söyleyecekti. Misafirler doktoru sahnede görünce sustular hemen. Yaşlı adam önce değerli mücevherlerini seve seve Konfederasyon'a veren hanımlara teşekkür etti.

"Şimdi, bayanlar, baylar, size bir sürprizim var. İçinizden bazıları dehşete düşecek, biliyorum. Ama hepinizin bunun hastane ve orada yatan gençler için yapıldığını bilmenizi isterim."

Herkes söylenecekleri daha iyi duymak için öne doğru bir adım attı. Korkunç doktorun dehşet verici sürprizinin ne olabileceğini bulmaya çalışıyorlardı.

Doktorun sesi duyuldu yine:

"Dans başlamak üzere. Önce bir İskoç dansı, sonra bir vals çalacak orkestra. Sonra çeşit çeşit dans havalan bunları izleyecek. İskoç danslarını açmak için

gençler arasında ne kadar büyük bir rekabet olduğunu bilirim."

Doktor gülümsedi ve karısının aralarında oturmakta olduğu köşedeki gözcüler grubuna

baktı.

"Baylar," dedi. "Dansı istediğiniz bir hanımla açmak istiyorsanız, onun için pazarlık etmek zorundasınız. Mezad tellalı ben olacağıma göre fiyatları bana bildireceksiniz. Kazanç hastane için kullanılacak."

Ağır ağır sallanmakta olan yelpazeler birden durdu ve monoton bir mırıltı dolaştı salonda. Gözcülerin oturduğu köşe karışmıştı. Mrs. Meade kocasının bu davranışını doğru bulmadığı için önlemeye çalışmış ve başaramamıştı. Şimdi onu savunmakta güçlük çekiyordu. Mrs. Elsing, Mrs. Merriwether ve Mrs. Whiting, duydukları öfke yüzünden kıpkırmızı olmuşlardı. Ama o anda, Muhafız kıtası kararı onaylamadığını bildiren bir nara kopardı. Diğer üniformalı misafirler de alkışlarla onları desteklediler. Genç kızlar ellerini çırpıyor ve heyecan içinde zıplıyorlardı.

Melanie, iyi kalpli doktora sıkıntıyla bakarak:

"Sence, sence esir pazarına benzemedi mi burası?" diye sordu Scarlett'e...

Oysa o güne kadar doktora adeta tapardı. Scarlett ona cevap vermedi. Ama gözleri parlıyor ve kalbinde garip bir acı duyuyordu. Eğer dul olmasaydı, yine eskisi gibi Scarlett O'Hara olsaydı, elma yeşili, koyu yeşil kadife kurdeleli elbisesini giymiş, simsiyah saçlarını omuzlarına dökmüş olsaydı, bu dansı mutlaka o açacaktı. Kesinlikle böyle olacaktı! Bir düzine erkek onun için birbirleriyle pazarlığa girecek ve doktora bir yığın para vereceklerdi. Ah, canı dansetmek, eğlenmek istediği halde burada oturup, Atlanta'nın en güzel kızı olarak Fanny ya da Maybelle'in dansı açtığını seyretmek ne acı olacaktı!

Bu sırada, Zuhaf teğmeni Picard'ın, adalı şivesi iyice ağır basan sesi duyuldu.

"İzninizle, Miss Maybelle Whiting için yirmi dolar..."

Maybelle kıpkırmızı olarak Fanny'nin omuzuna yığıldı. İki kız kıkırdayarak

yüzlerini birbirlerinin ensesine gömerken, başka sesler, başka paralar öneriler yükselmeye başladı. Dr. Meade yine gülümsemeye başlamıştı.

Şimdi herkes dans edecekti... Kendisinden ve yaşlı kadınlardan başka herkes. Rhett Butler'in doktorun tam altında durduğunu gördü ve yüzünün anlamını değiştirmeye zaman bulamadan Rhett onu yakaladı. Ağzı çarpıldı ve bir kaşını havaya kaldırdı. Scarlett çenesini havaya kaldırıp başını çevirdi ve tam o anda kendi adının söylendiğini duydu... Evet, evet yanılmasına olanak yoktu. Öteki seslerin hepsini bastıran gayet açık bir Charleston şivesiyle okunmuştu ismi.

"Mrs. Charles Hamilton için yüz elli altın dolar."

Hem Scarlett'in adı hem de paranın miktarı yüzünden ortalığa derin bir sessizlik çökmüştü. Scarlett öyle şaşırmıştı ki, yerinden bile kıpırdayamıyordu. Çenesini ellerine dayamış, gözleri şaşkınlıktan tabak gibi açılmış, taburenin üstünde oturmaktaydı. Herkes dönüp ona baktı. Doktorun sahneden aşağı eğilip Rhett Butler'a bir şeyler fısıldadığını gördü. Muhtemelen ona kendisinin matemli olduğunu ve dans etmesine imkân olmadığını söylüyordu. Rhett, tembel tembel omuzlarını silkti.

Doktor:

"Belki öteki güzellerden birini istersiniz, değil mi?" diye sordu.

Rhett'in gözleri kayıtsızca kalabalık arasında dolaşıyordu.

"Hayır," dedi kısaca. "Mrs. Hamilton."

Doktor üzüntülü bir sesle:

"Size imkânsız olduğunu söylüyorum," dedi. "Mrs. Hamilton kabul etmeyecektir."

Scarlett, tanımadığı bir ses duydu. Sonra onun kendisine ait olduğunu anladı.

"Evet, kabul ediyorum."

Ayağa fırladı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, bir an dayanamayacağını ve ayakta

duramayacağını sandı. Yeniden bir toplantıda ilgi merkezi olmak, en çok istenilen kadının kendisi olduğunu hissetmek ve yine dansedebileceğini düşünmek onu sevinçten çılgına döndürmüştü.

Başını kaldırdı ve kulübeden dışarı çıktı. Topukları İspanyol kastanyetleri gibi döşemeyi dövüyordu. Siyah ipek yelpazesini alabildiğine açtı. Bir an, çok kısa bir an Melanie'nin yüzündeki anlaşılmaz ifadeyi gördü. Sonra çevresindeki kadınların yüzlerindeki dehşeti, kızların kıskançlığını ve onun cesaretini hayranlıkla alkışlayan askerleri farketti.

Salonun ortasına geldiği zaman, Rhett Butler kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru ilerledi. Yüzünde yine o alaycı gülümseme vardı. Ama Scarlett'in aldırdığı yoktu buna. Karşısındaki Abraham Lincoln'un kendisi olsa durum yine de değişmeyecekti! İşte yine dansedecekti. Dansı o açacaktı. Rhett de bir elini göğsüne bastırarak onun önünde eğildi. Dehşet içinde bulunan Levi Allah'tan kendini çabuk toparladı ve seslendi:

"Virginia dansı için eşlerinizi seçin!"

Orkestra İskoç danslarının en güzeli olan "Dixie"yi çalmaya başladı.

"Beni nasıl böyle teşhir edebildiniz, Kaptan Butler?"

"Ama sevgili Mrs. Hamilton siz kendinizi teşhir etmeyi o kadar açık bir şekilde istiyordunuz ki!"

"Herkesin önünde ismimi nasıl söyleyebildiniz?"

"Reddedebilirdiniz..."

"Ama... Davaya karşı nasıl böyle birşey yapabilirdim? Bu kadar altın para önerdiğinize göre, kendimi düşünemezdim. Gülmeyin, herkes bize bakıyor."

"Nasıl olsa bakacaklar. Dava hakkındaki yalanlarınızı bana yutturmaya kalkmayın. Dans etmek istiyordunuz, ben de size bu fırsatı verdim. İşte dansın son adımlarına geldik, değil mi?"

"Evet, gerçekten. Şimdi bu işi burada bırakmalı ve yerime oturmalıyım."

"Niçin? Ayağınıza mı bastım?"

"Hayır, ama dedikodu yapacaklar..."

"Gerçekten aldırıyor musunuz buna? Kalbinizin derinliklerinde önem veriyor musunuz böyle şeylere?"

"Ama... "

"Bir cinayet işlemiyorsunuz, değil mi? Niçin valsi de benimle yapmayasınız?"

"Ama eğer annem... "

"Halâ annenizin önlüğünün bağlarına mı bağlısınız?"

"Ah, siz bütün erdemleri öyle kaba bir şekilde saçma gösteriyorsunuz ki!.."

"Ama erdemler saçmadır. İnsanların dedikodu yapmasına aldırıyor musunuz?"

"Hayır... ama... haydi bundan söz etmeyelim. Allah'a şükür vals başlıyor. İskoç dansları daima nefessiz bırakır beni."

"Sorularımı atlatmayın. Başka kadınların sizin hakkınızdaki düşüncelerine önem verir misiniz?"

"Ah, mademki ısrar ediyorsunuz, söyleyeyim: Hayır. Ama bir genç kızın bunları düşünmesi gerekir. Her şeye rağmen, bu gece aldırdığım yok dedikoduculara."

"Aferin! İşte şimdi başkalarının sizin yerinize düşünmesine fırsat vereceğinize siz kendiniz için düşünmeye başladınız. Bilgelik burada başlar..."

"Evet ama..."

"Sizin hakkınızda da benim hakkımda olduğu kadar çok dedikodu yapıldığı zaman, bunun ne kadar önemsiz olduğunu anlayacaksınız. Düşünün bir kere,

Charleston'da tek bir ev yok ki beni kapısından içeri kabul etsin. Adil ve kutsal davamıza yaptığım yardımlar bile bunu değiştirmiyor."

"Ne korkunç!"

"Hiç de korkunç değil! Şöhretiniz lekelenene kadar onun nasıl ağır bir yük olduğunu ve özgürlüğün tadını bilemezsiniz."

"Konuşmalarınız pek rezilce!"

"Rezilce, ama gerçeğe uygun. Daima yeteri kadar paranız ve cesaretiniz olması şartıyla, şöhretiniz lekelense de olur."

"Para her şeyi satın alamaz ki!"

"Size bunu biri söylemiş olmalı. Böyle saçma bir şeyi kendiniz düşünmüş olamazsınız. Satın alamayacağı nedir paranın?"

"Bilmem ama... Hiç değilse mutluluk ile aşkı satın alamaz."

"Genellikle alabilir. Alamadığı zaman da bunların yerine en oyalayıcı ve en unutturucu şeyleri satın alabilir."

"Sizin o kadar çok paranız var mı, Kaptan Butler?"

"Kibar bir hanıma yakışmayacak bir soru bu, Mrs. Hamilton. Şaşırdım doğrusu. Ama cevap vereyim. Evet, var. Çok genç yaşta, on parasız hayata atılmış bir delikanlı olarak büyük bir başarıya ulaşmış sayılırım. Bu kuşatma yıllarında kaçakçılık yaparak da milyoner olacağımdan eminim."

"Yok canım!"

"Sizin aileniz, benim ailem, bu gece burada bulunan herkes servetlerini, vahşi bir ülkede bir uygarlık yaratarak elde ettiler. Buna imparatorluk kurmak denir. İmparatorluklar kurulurken büyük paralar kazanmak olanağı vardır. Ama, imparatorluklar yıkılırken daha çok kazanılabilir."

"Hangi imparatorluktan söz ediyorsunuz?"

"İçinde yaşadığımız imparatorluktan. Güney, Konfederasyon, Pamuk imparatorluğu, ne isterseniz deyiniz ona. İşte şimdi ayaklarımızın altında paramparça olmakta. Ne var ki çoğu budalalar bunu göremiyor ve çöküntüden faydalanmayı düşünemiyorlar. Ben yıkılan imparatorluk sayesinde servetimi arttırmaktayım."

"Demek gerçekten yenileceğimize inanıyorsunuz?"

"Evet, devekuşu gibi hareket etmenin ne faydası var?"

"Off, böyle şeylerden konuşmak bilseniz ne kadar canımı sıkıyor. Siz hiç güzel şeyler söylemez misiniz, Kaptan Butler?"

"Gözlerinizin ağzına kadar berrak yeşil suyla dolu birer balık kâsesine benzediğini ve balıklar şimdi olduğu gibi yüzünce bir şeytan kadar çekici olduğunuzu söylesem memnun olur muydunuz?"

"Ah, bu hoşuma gitmedi... Müzik ne kadar güzel değil mi? Hayatımın sonuna kadar dansedebilirim! Dansetmeyi bu kadar özlediğimin farkında değildim."

"Siz kollarım arasında tuttuğum kadınlar arasında en güzelisiniz."

"Kaptan Butler. O kadar sıkmayın beni. Herkes bakıyor..."

"Hiç kimse bakmasaydı izin verir miydiniz?"

"Kaptan Butler, kendinizi unutuyorsunuz..."

"Bir an bile unutmuyorum. Siz kollarımın arasındayken nasıl unutabilirim?.. Bu melodinin adı nedir? Yeni bir şey değil mi?"

"Evet. Ne nefis değil mi? Sanırım Yankeeler'den aldığımız bir şey..."

"İsmi nedir?"

"Bu korkunç savaş bittiği zaman..."

"Sözleri nasıl? Söylesenize..."

"Sevgilim hatırlıyor musun,

Son buluşmamızı?

O zaman beni sevdiğini söylemiştin,

Ayaklarımın dibine çömelerek.

Ah, ne kadar mağrurdun karşımda,

Gri renkli üniformanla

Bana ve memleketimize veda ettin

Uzaklara gitmek için.

Kederli gözyaşları, çırpınmalar,

Ağlamalar, iç çekmeler hep boşuna!

Bu korkunç savaş bittiği zaman,

Tekrar buluşmamız için dua et!"

Scarlett, şarkıyı bitirince ona baktı:

"Tabii biz Mavi üniformalıları, Gri üniformalara çevirdik... Ah, Kaptan Butler ne kadar güzel vals yapıyorsunuz. Bilirsiniz, çoğu uzun boylu erkekler iyi dans edemezler. Düşünüyorum da, bir daha dans edebilmem için yıllar geçmesi gerekeceğini hatırlıyorum."

"Hiç de değil. Sadece birkaç dakika geçmesi gerekecek. Sizi bundan sonraki daha sonraki ve daha sonraki danslara da davet edeceğim."

"Hayır, olmaz, yapamam! Benden bunu isteyemezsiniz! Şöhretim mahvolacak!"

"Zaten mahvolmak üzere. Bir dansın ne kadar etkisi olur? Beş altı danstan sonra öteki delikanlılara da şans tanıyabilirim belki, ama son dansı benimle

yapmalısınız."

"Peki, peki. Delilik ettiğimin farkındayım, ama aldırdığım yok. Başkalarının söylediklerine zerre kadar önem vermiyorum. Evde oturmaktan öyle bıktım ki. Durmadan dans edeceğim... "

"Ve siyah giymekten vaz geçeceksiniz. Cenaze örtülerinden nefret ederim."

"Ah, matem elbiselerini çıkartmama olanak yok. Kaptan Butler beni bu kadar sıkı tutmakta devam ederseniz, size fena halde kızacağım."

"Kızdığınız zaman da şahane oluyorsunuz. Sizi tekrar sıkacağım...İşte... Bunu sadece gerçekten kızıp kızmayacağınızı anlamak için yaptım. O gün Oniki Meşeler'de öfkelenip etrafa öteberi attığınız zaman ne kadar şahane olduğunuzdan habersizdiniz, değil mi?"

"Ah, ne olur, şunu unutmayacak mısınız?"

"Asla. Bu hayatımın en güzel hatıralarından biridir. Özene bezene yetiştirilmiş bir Güneyli hanımefendinin İrlandalı kanının başkaldırısı. İrlandalıların bütün özelliklerine sahip olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Aman Allah'ım, işte müzik durdu ve Pittypat hala arka odadan çıkıyor. Eminim ki Mrs. Merriwether ona yetiştirmiştir. Allah aşkınıza şu tarafa gidelim ve pencereden dışarı bakalım. Şu anda yakalanmak istemiyorum. Gözleri fincan tabağı gibi büyümüş."

Ertesi sabah kahvaltıda, Pittypat mahzun, Melanie sessiz, Scarlett isyankârdı.

"Ne derlerse desinler aldırdığım yok. Bahse girerim ki hastaneye oradaki kızların ve sattığımız o faydasız şeylerin hepsinden daha çok para kazandırdım."

Pittypat, ellerini ovuşturarak:

"Ah, şekerim, bunun ne önemi var?" diye sızlandı. "Gözlerime inanamadım. Oysa, zavallı Charlie öleli daha bir yıl bile olmadı... O ahlaksız Kaptan Butler'in seni böyle teşhir etmesi ne korkunç Scarlett. O çok, çok kötü bir insan. O fevkalâde bir ailenin hayırsız çocuğuymuş... Butlerlar'dan böyle bir

erkek yetişeceği kimin aklına gelirdi?

Melly, yumuşak bir sesle:

"Hayır, hayır," dedi. "Onun o kadar kötü olduğuna da inanmam. Ben onu pek kibar buluyorum. Üstelik kuşatmayı yarabilmesi için çok cesur bir kimse olması gerek..."

Scarlett, salebini pidesinin üstüne dökerek, terslik olsun diye:

"Cesur filan değil," dedi. "Bunları para için yapıyor. Bana öyle söyledi. Konfederasyon'a aldırdığı yok ve yenileceğimizi söylüyor, ama doğrusu çok güzel dansediyor."

Onu dinleyenler öyle bir dehşete kapıldılar ki, ağızlarını açıp bir kelime bile söylemediler.

"Evde oturmaktan bıktım ve bundan böyle oturmayacağım. Eğer dün gece yaptığım hareketten dolayı herkes beden konuştuysa şöhretim mahvoldu demektir. Bundan böyle söyleyeceklerinin önemi yok." Melanie, yerinde sessizce oturmaktaydı. Elleri kucağındaydı. Tabağındaki kahvaltı pidesinin soğumasını bekliyordu. Yerinden kalkarak Scarlett'in arkasına geldi ve kollarını onun boynuna doladı.

"Sevgilim," dedi. "Üzülme. Seni anlıyorum. Dün gece büyük bir cesaret gösterdin. Bunun hastaneye büyük faydası olacağına eminim. Eğer senin aleyhinde konuşacak biri çıkarsa cevabını ben vereceğim... Pitty hala, ağlama. Scarlett'in hiçbir yere gitmeyişi, hep evde kapalı kalışı ona güç geldi. O daha çocuk." Parmakları Scarlett'in siyah saçlarıyla oynuyordu. "Bana kalırsa, ara sıra partilere gitsek hepimiz için iyi olacak. Belki de acımızla eve kapanarak çok bencilce hareket ettik. Savaş yılları alelade zamanlara benzemez. Şehirde bir yığın asker var. Hepsinin aileleri dostları çok uzakta. Geceleri ziyarete gidecek hiç kimseleri yok; sonra, hastanede de ara sıra dışarı çıkabilecek kadar iyileşmiş durumda olan bir sürü genç var. Onları düşününce böyle eve kapanmamızın ne kadar hatalı olduğunu daha iyi anlıyorum. Şu andan itibaren, biz de evimize nekahet devresinde olan en az üç hastayı davet etmeli ve her pazar yemeğe askerleri çağırmalıyız. Haydi Scarlett, üzülme, yabancılarda işin aslını anladıkları zaman dedikodu

yapmaktan vazgeçeceklerdir. Biz senin Charlie'yi sevdiğini biliyoruz."

Scarlett hiç de ağlamaklı değildi. Saçları arasında dolaşan Melanie'nin yumuşak parmaklan da canını sıkıyordu. Başını sallayıp, içinden "Çek ellerini" diye bağırmak geliyordu. Bu kadar insan arasında, Melly'nin kendisini savunmasını istemiyordu. Kendini savunabilirdi.

Melanie'nin teselli edici sözleri karşısında Pittypat gözlerini kurulamaya başlamıştı. Tam o sırada, Prissy, elinde tombul bir mektupla içeri girdi.

"Sizin için, Miss Melly," dedi. "Zenci bir çocuk getirdi."

Scarlett, Melly hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayana kadar bir şeyin farkına varmadı. Başını kaldırınca, Pittypat halanın elleriyle kalbini tutmakta olduğunu gördü.

İhtiyar kadın:

"Ashley ölmüş!" diye feryat etti ve olduğu yere yığılıp kaldı. Başı arkaya düşmüştü.

Scarlett kanının donduğunu hissederek:

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı.

Melanie:

"Hayır, hayır," diye bağırıyordu. "Çabuk, Pitty halanın nane ruhunu getir, Scarlett! İşte, işte şekerim. Şimdi daha iyi misin? Mutlu olduğum için ağlıyordum."

Melanie birden kapalı avucunu açtı ve içindeki bir şeyi dudaklarına götürdü.

"O kadar mutluyum ki!.." diyerek tekrar haykırmaya başladı.

Scarlett bir pırıltı gördü ve Melanie'nin avucundaki şeyin geniş altın yüzüğü olduğunu

anladı.

Melly, yerdeki mektubu işaret ederek:

"Oku onu," dedi. "Ah, ne kadar iyi, ne kadar tatlı bir insan!"

Scarlett hayretler içinde kalarak yerdeki tek sayfalık mektubu aldı ve sert bir erkek elinin siyah mürekkeple yazdığı şu satırları okudu:

"Konfederasyon erkek vatandaşlarının canına ve kanına muhtaç olabilir, ama henüz kadın vatandaşlarının kalbine muhtaç değil. Cesaretinize karşı duyduğum saygının bir belirtisi olarak bunu kabul ediniz, sevgili hanımefendi ve fedakârlığınızın boşa gittiğini sanmayınız, çünkü yüzüğünüz değerinin on misline satın alınmıştır. Kaptan Rhett Butler"

Melanie yüzüğü parmağına geçirdi ve ona sevgiyle baktı. Yüzündeki göz yaşlarına rağmen gülümsüyordu. Pittypat'a döndü:

"Size onun kibar bir insan olduğunu söylemiştim, değil mi?" dedi. Son derece kibar ve ince ruhlu bir erkekten başkası, yüzüğümü vermenin beni ne kadar üzdüğünü anlayabilirdi. Pittypat hala, ona bir mektup yazmalı ve kendisine teşekkür edebilmem için pazar günü yemeğe davet etmelisiniz..."

Scarlett, Kaptan Butler'i böyle ince bir davranışa sürükleyen şeyin düşünceli ve kibar bir insan oluşuyla ilgisi bulunmadığını biliyordu. Sadece Pittypat'ın evine davet edilmek istiyor ve bunu nasıl temin edebileceğini kesinlikle biliyordu.

Scarlett masanın başına oturmuş, sıkıntı içinde annesinden gelen mektubu okuyordu. Ellen, "Son davranışların kulağıma gelince son derece üzüldüm," diyordu. Şüphesiz kötü haber annesinin kulağına çabuk gitmişti. Charleston ve Savannah'da, birçok kereler Atlantalıların çok dedikoducu olduklarını ve başkalarının işlerine devamlı olarak burunlarını soktuklarını duymuştu. Şimdi bunun doğru olduğunu anlıyordu. Kermes Pazartesi gecesi olmuştu. Bugün ise günlerden Perşembeydi. Acaba bunu Ellen'e yazmayı ihtiyar kedilerden hangisi görev bilmişti?

Ellen:

"Aldığın terbiyeyi bu kadar çabuk unutman kalbimi kırdı," diyordu. "Seni

hemen eve çağırmayı düşündüm, ama bunu babanın kararma bırakacağım. Cuma günü Atlanta'ya gelip Kaptan Butler ile konuşacak. Seni de buraya getirteceğini tahmin ederim. Bütün yalvarmalarıma rağmen, sana karşı sert davranacağından korkuyorum. Allah'a dua ediyorum ki, seni böyle pervasızca davranmaya yönelten gençlik ve düşüncesizlik olsun. Hiç kimse davamıza hizmet etmeyi benim kadar arzu edemez. Kızlarımın da ellerinden geleni yapmalarını isterim. Ama ailemizin adına leke sürmek... "

Pittypat:

"Kötü bir haber yok ya," diye sordu.

Scarlett, kederli bir sesle:

"Babam Cuma günü geliyormuş," diye sızlandı. "Zavallı bir böceğin üstüne atılan bir ördek gibi çullanacak üstüme."

Scarlett:

"Hepiniz benim tarafımı tutmalı ve beni onunla bir an bile yalnız bırakmamalısınız," diye bağırdı. "İkinizi de o kadar seviyor ki, sizin yanınızda bana darılmaz."

Pittypat, yarısı yenmiş olan yemeğinden vazgeçti. Güçlükle ayağa kalkarak:

"Yemek yiyemeyeceğim," diye mırıldandı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Gidip yatayım. Yarın bütün gün yataktan çıkmam. Mr. Gerald'dan benim adıma özür dilersiniz."

Scarlett, ona bakarken:

"Korkak!" diye düşündü.

Melly, gerçi ağzına geleni söylemek gibi bir âdeti olan Mr. O'Hara ile karşılaşmaktan korkuyordu, ama yine de Scarlett'i savunmayı üstüne aldı...

"Ben... ben sana yardım ederim, Scarlett. Babana, bu işi hastane için yaptığını birlikte anlatırız. Muhakkak ki anlayacaktır. Seni Tara'ya götüremez. Burası artık senin evin. Sen olmazsan biz ne yaparız."

Pitty hala:

"Hayır, eve gidemezsin. Eğer gidecek olursan, Henry'den gelip bizimle oturmasını rica etmek zorunda kalacağım. Ve biliyorsunuz, ben Henry ile yaşayamam. Geceleri evde Melly ile yalnız başıma kalınca öyle sinirlerim bozuluyor ki!.. Şehirdeki yabancı erkeklerin sayısı belli değil. Sen o kadar cesursun ki, evde erkek olmamasının hiçbir önemi yok sen olunca!"

"Belki Kaptan Butler'e yaptığımız daveti ertelememiz gerekecek" diye söze başladı.

Melanie ise büyük bir üzüntü içinde:

"Hayır, yapamayız!" diye bağırdı. "Bu kabalığın büyüğü olur."

Pittypat:

"Beni yatağıma götürün. Hastalanıyorum," diye inledi. "Ah Scarlett başıma bütün bunları nasıl getirdin?.. "

Ertesi gün öğleden sonra Gerald geldiği zaman Pittypat yatağında yatmaktaydı. Kapalı kapısının arkasından ona özür dileyen ve birdenbire hastalandığı için üzüntüsünü bildiren haberler gönderdi. Böylece, korku içinde bulunan iki genç kız, yemekte Gerald'ın karşısında yalnız kalmaya mecbur oldular. Gerald geldiği zaman Scarlett'i öpmüş ve Melanie'nin yanağını çimdikleyerek ona sevgi dolu bir sesle: "Yeğen Melly" diye hitap etmişti. Buna rağmen son derece sessizdi. Scarlett onun böyle susacağına küfür etmesini ve kükremesini bin kere yeğlerdi. Melanie verdiği söze sadık kalarak, garip hışırtılar çıkaran küçük bir gölge gibi Scarlett'in peşinden ayrılmadı. Gerald da kızını onun yanında azarlamayacak kadar kibarlık gösterdi. Scarlett Melanie'nin işi gayet iyi idare ettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Sanki üzücü bir şey olduğunun hiç farkında değilmiş gibi hareket ediyordu. Nihayet Gerald'ı konuşturmayı başardı. Yemekler tabaklara konduktan sonra:

"Vilayette neler olup bitiyor, merak ediyorum," dedi.

"Honey ile India'nın mektupları hiç tatmin edici değil. Siz orada cereyan eden

her şeyi muhakkak bilirsiniz. Joe Fontaine'in düğününü anlatın ne olur..."

Gerald her şeyi bildiğini söyleyen Melanie'nin sözlerinden hoşlandı ve böbürlenerek Joe'nun düğününü anlatmaya koyuldu.

"Sizin düğünleriniz gibi değildi."

Kara Jo ertesi gün Virginia'ya gitti. Ziyaretler ve danslı toplantılar yapılmadı bu yüzden. Tarletonlar'ın ikizleri de evdeler."

"Bunu duymuştuk. İyileştiler mi?"

"Ağır yaralı değillerdi. Stuart dizinden yaralanmış, bir mermi de Brent'in omuzuna girmişti. Belki duydunuz, bildirilerde, kumandan ikizlerin cesaretini öve öve bitiremiyormuş."

"Hayır duymadık! Anlatsanıza!"

Gerald:

"İkisi de kısrak gibi cesur," dedi. "Yavaş yavaş damarlarında İrlandalı kanı taşıdıklarına inanmaya başlıyorum. Ne yaptıklarını unuttum ama Brent teğmen oldu."

Scarlett onların böyle cesaret ve kahramanlıklarıyla nam salmalarından gurur duydu. Bir çiftlik sahibinin, çiftliğinde çalışan bir işçinin dışarda gösterdiği başarılardan gurur duymasına benzeyen bir histi bu.

Gerald:

"İkinizi de hayrete düşürecek bir haberim var," dedi. "Stu yine Oniki Meşeler'in etrafında dolaşıp duruyor."

Scarlett öfkeyle başını çevirirken, Melanie heyecanla:

"India için mi, Honey için mi?" diye sordu.

"Şüphesiz Miss India için. Benim deli kızım Stu'ya göz kırpmadan önce Miss India'nın sevgilisi değil miydi!"

"Yalnız bu da değil! Genç Brent de Tara'dan ayrılmıyor. İşte!"

Scarlett'in dili tutulmuştu. Sevgililerinin böyle başka kızların peşinde koşmaları ona bir hakaret gibi geliyordu. Özellikle Charles'le evleneceğini söylediği zaman, ikizlerin nasıl vahşileştiklerini hatırlayınca yüreği sızladı. Stuart, Charles'i, Scarlett'i, kendini ya da üçünü birden öldüreceği tehdidini bile savurmuştu. Ne kadar heyecanlanmıştı o zaman Scarlett.

Melly tatlı bir tebessümle:

"Suellen'le mi arkadaşlık ediyor?" diye sordu. "Ama sanıyordum ki Mr. Kenneddy..."

Gerald:

"Ha o mu?" dedi. "Frank Kenneddy, halâ gölgesinden korkarak Suellen'in peşinde geziyor. Eğer bir şey söylememekte devam ederse yakında ona niyetinin ne olduğunu soracağım. Hayır, Brent Suellen'in değil bizim bebeğin peşinde."

"Carreen'in mi?"

Scarlett, nihayet konuşabildi:

"Ama o daha çocuk!"

Gerald'ın gözleri parladı:

"Sen evlendiğin zaman ondan pek az büyüktün, küçük hanım. Yoksa eski sevgilin kız kardeşine aşık diye kıskandın mı?"

Melanie böyle yapmacıksız konuşmalara alışık değildi. Kızardı ve Peter'a tatlı patates pastasını getirmesi için işaret etti.

Masaya şarap geldiği zaman, iki kız ayağa kalkıp yatmak üzere izin istediler. O zaman Gerald, çatık kaşlarının altından ateş saçan gözlerle kızına baktı ve onunla bir iki dakika yalnız kalmak istediğini söyledi.

Gerald kendine bir bardak Porto şarabı doldurarak:

"Söyle bakalım, küçük hanım," diye kükredi. "Bu yaptıkların nedir? Pek güzel hareket etmişsin doğrusu! Yeni bir koca mı bulmaya çalışıyorsun. Oysa dul kalalı pek az oldu."

"O kadar bağırma babacığım. Hizmetçiler..."

"Kuşkun olmasın ki hepsinin haberi vardır. Zaten şöhretine sürdüğün bu lekeyi herkes biliyor. Zavallı annen duyduğu günden beri yataktan çıkmadı. Bana gelince, herkesin içinde başımı dik tutamıyorum. Utanç verici bir şey. Hayır, kediciğim, bu kez beni gözyaşlarımla kandıramazsın!"

Böyle söylemesine rağmen, Scarlett'in kirpiklerinde gözyaşları birikmeye ve ağzı çarpılmaya başlayınca çok korkmuştu. Ama yılmadı...

"Bilirim ben seni! Kendi kocanın gözü önünde erkeklerle fingirdersin. Ağlama. Daha fazla söyleyecek değilim. Çünkü bu gece gidip, kızımın şöhretini hiçe sayan o rezil Kaptan Butler'le görüşeceğim. Sabahleyin de... Ağlama dedim sana. Haydi, haydi ağlama. Hiçbir faydası olmaz bunun. Kararımı verdim. Yarın sabah seni alıp Tara'ya götüreceğim. Yoksa, seni burada bırakacak olursam, kimbilir aleyhimizde neler söyletirsin herkese!.. Senin ne yapacağın belli olmaz. Ağlama, yavrum. Bak sana ne getirdim! Güzel bir hediye değil mi? Baksana! Nasıl olur da benim gibi işi başından aşkın bir adamı buralara kadar getirir, başına bunca iş açarsın? Ağlama!"

Melly ile Pittypat uyuyalı saatler oluyordu, ama Scarlett gözünü kırpmadan yatağında yatmaktaydı. Göğsünde kalbi ağırlaşmış, bütün benliğini korku sarmıştı. Tam hayat yeniden başlarken Atlanta'dan ayrılmak ve eve dönüp Ellen'in karşısına çıkmak! Döndü ve yüzünü sıcak yastığa gömdü. Tam o sırada, sessiz caddeden gelen bir ses kulaklarına ulaştı. Bu, boğuk ve çatlak olmakla birlikte, tanıdık bir sesti. Yatağından kalkıp pencerenin önüne geçti.

Büyük siyah bir arabanın evin önünde durduğunu gördü ve arabadan inen şekilleri seçemedi. İyice bakınca Gerald'ın yanında biri bulunduğunu anladı. İki adam kapıda durdular. Sonra, kapı mandalının şıkırtısını duydu. Gerald'ın sözleri şimdi iyice anlaşılıyordu.

"Şimdi size bir İrlanda şarkısı daha söyleyeceğim. Bu uzun bir şarkıdır, ama bilmelisiniz, oğlum. Size öğreteyim onu."

Tatlı sesli arkadaşı alay eder gibi cevap verdi:

"Öğrenmek isterdim, doğrusu. Ama şimdi değil, Mr. O'Hara."

Scarlett, önce tedirgin olarak:

"Aman Allah'ım, o korkunç Rhett Butler!" diye düşündü.

Sonra sevindi. Hiç değilse birbirlerini öldürmemişlerdi. Gecenin bu saatinde, bu durumda, birlikte buraya geldiklerine göre aralan iyi olmalıydı.

"Ben şarkıyı söyleyeceğim. Siz isterseniz dinleyin, isterseniz dinlemeyin. Ama dinlemeyecek olursanız sizi vururum. Çünkü siz İrlandalı değilsiniz..."

"Charlestonluyum..."

"Daha berbat. Korkunç bir şey. Charlestonlu iki baldızım var. Ne mal olduklarını iyi bilirim."

Scarlett, dehşet içinde şalını sırtına alırken:

"Bütün komşular duyacak!" diye düşündü.

Ama ne yapabilirdi? Gecenin bu saatinde aşağı inip babasını sokaktan içeri sürükleyemezdi ya...

"Genç ve kahraman sevgilisinin yattığı ülkeden çok uzakta, Onu sevenler iç çeker çevresinde... "

Şarkı devam ediyordu. Scarlett, Pittypat ile Melly'nin odasında kıpırdanmalar duydu. Zavallılar kimbilir ne kadar şaşıracak ve üzüleceklerdi işin içyüzünü bilseler. Kuşkusuz onlar Gerald gibi ateşli erkeklere alışık değildiler. Şarkı bittiği zaman iki vücut birleşti; birbirlerine sarılarak bahçeye girdiler ve merdivenleri tırmandılar. Kapı kibarca vuruldu.

Scarlett:

"Herhalde aşağı inmem gerek," diye düşündü. "Nihayet benim babam o. Zavallı Pitty aşağı ineceğine ölmeyi yeğler."

Scarlett şalını boğazının altında iğneledi, yatağının başucundaki mumu yaktı ve karanlık merdivenlerden aşağı indi. Mumu masalardan birinin üstüne bırakıp kapıyı açtığı zaman, üstü başı her zamanki gibi düzgün olan Rhett Butler'in kısa boylu tıknaz babasını tutmakta olduğunu gördü. Anlaşılan, gazel Gerald'ın son gayretleriyle söylenmişti.

Kaptan Butler, Gerald'a sevgiyle bakarak:

"Sanırım babanız," dedi.

Pek neşeli görünüyordu. Boynunun başladığı yerde iğnelenmiş şala öyle bir baktı ki Scarlett ürperdi.

Kısaca:

"Onu içeri getirin," dedi.

Rhett, Gerald'ı içeri sürükledi.

"Onu yukarı çıkarmanıza yardım edeyim mi? Yalnız başınıza götüremezsiniz. Oldukça

ağır."

Bu teklif karşısında dehşetten Scarlett'in ağzı açık kaldı.

"Aman Allah'ım! Hayır. Şuraya salona getirin. Kanepenin üstüne yatırın." "Kimi yatırayım?.. "

"Terbiyeli konuşursanız teşekkür edeceğim. Buraya. Haydi, yatırın onu."

"Çizmelerini çıkartayım mı?"

"Hayır. Onlarla uyuduğu çok olmuştur."

Scarlett bunu söylediğine hemen pişman oldu. Çünkü Rhett, pek hoşlanmış gibi, Gerald'ın bacaklarını düzeltirken güldü:

"Şimdi lütfen gidin..."

Rhett karanlık koridora doğru yürüdü ve içeri gererken eşikte düşürdüğü şapkasını aldı. "Pazar günü yemekte görüşürüz," dedi.

Sonra arkasını dönüp dışarı çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı.

Scarlett sabahleyin saat beş buçukta, hizmetçiler kahvaltıyı hazırlamak için arka kapıdan eve dolmadan kalktı. Gerald uyanmış kanepenin üstünde oturmaktaydı. Ağrıyan başını ezmek ister gibi iki avucunun arasına almış sıkıyordu. Scarlett içeri girerken yardım ister gibi ona baktı. "Bugün günlerden ne?"

Scarlett onun sorusunu duymazlıktan gelerek, öfkeli bir fısıltıyla:

"Doğrusu çok iyi davrandın!" dedi. "Gecenin o saatinde körkütük eve gelmen bir yana, bir de söylediğin şarkılarla komşuları uyandırdın!"

"Ben mi şarkı söyledim?"

"Şarkı mı? İrlanda gazelleri okuyarak yankılar uyandırdın!"

Gerald ağır ve acı dilini çatlamış dudaklarında dolaştırarak inledi:

"Ah başıma gelenler! Oyun başladıktan sonra olanları pek hatırlamıyorum."

"Ne oyunu?.."

"O Butler keratası Güney'deki en iyi pokerci olduğunu söyleyerek böbürlenince..."

"Ne kadar kaybettin?.."

"Ne demek! Kazandım tabii! Biraz içki bana çok yardım eder..."

"Cüzdanına bak bakalım..."

Yaptığı her hareket Gerald'a acı veriyordu. Büyük bir güçlükle cüzdanını ceketinin cebinden çıkarttı ve açınca içinin boş olduğunu gördü...

"Beş yüz dolar," dedi. "Bu parayla, kuşatmadan mal kaçıranlardan Mrs.

O'Hara'ya öteberi alacaktım. Şimdi Tara'nın vergisini ödeyecek param bile kalmadı."

Scarlett babasının boş cüzdanına bakarken aklında bir şimşek çaktı.

"Artık bu şehirde kimsenin yüzüne bakamayacağım," diye sızlandı. "Hepimizi rezil ettin." "Çeneni tut, kediciğim. Görmüyor musun, kafam çatlıyor..."

"Kaptan Butler gibi bir adamla körkütük sarhoş olarak eve dönüyorsun, ciğerlerinin var gücüyle herkesin duyacağı şekilde şarkı söylüyorsun ve kumar oynayıp para kaybediyorsun..."

"O kadar güzel poker oynuyor ki!.. Kibar bir erkek onun gibi oynayamaz..."

"Annem duyduğu zaman ne diyecek?"

Gerald birden büyük bir korkuyla kızına baktı:

"Annene bir şey söyleyip canını sıkmayacaksın, değil mi sevgili yavrum?"

Scarlett babasına sitem ediyordu:

"Bir de beni utanç verici bir şekilde alıp eve götürmek istiyorsun."

"Aman yavrum, böyle şey yapar mıyım hiç? Şaka söylüyordum! Şu para meselesinden annene hiç söz etme. Zaten masraflar için sıkılıp duruyor."

Scarlett açıkça:

"Söz etmem," dedi. "Eğer burada kalmama izin verir ve anneme her şeyin ihtiyar cadıların dedikodusundan ibaret olduğunu söylersen söz etmem."

Gerald üzüntülü bir ifadeyle kızına baktı:

"Bu şantajdan başka bir şey değil!"

"Dün gece yaptıkların da rezaletten başka bir şey değildi."

Gerald, kızına yaltaklanarak:

"Bütün bunları unutalım," dedi. "Ne dersin- Miss Pittypat gibi kibar bir hanımın evinde brendi bulunur mu?"

Scarlett'in yüzünden zafer sevinci açıkça belli oluyordu. Gerald'a karşı hiç de yumuşak davranmadığı için vicdan azabı duyduğu da yoktu. Bundan böyle, başka ukalalar da Ellen'e mektup yazacak olsa, annesi yalanlarla oyalanabilirdi. Artık Atlanta'da kalacaktı. Pittypat son derece yumuşak bir insan olduğundan istediğini yapabilirdi burada. Bir an, brendi şişesini göğsüne bastırarak gülümsedi. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Önünde, Şeftali Ağacı Gölü'nde ve Kaya dağlarında düzenlenen bir yığın piknik, ziyafet ve balolar, akşamüstü toplantıları, araba gezintileri ve Pazar yemekleriyle dolu uçsuz bucaksız bir gelecek uzanıyordu. Burada, bütün heyecanlı olayların ortasında ve bir alay erkeğin arasında olacaktı.

Ertesi hafta, bir akşamüstü, Scarlett hastaneden eve çok yorgun ve sıkıntılı döndü. Bütün gün diz çökmekten yorulmuştu. Pitty hala ile Melanie en şık elbiselerini giymiş, verandada,

Prissy ve Wade ile birlikte haftalık ziyaretlerini yapmaya hazırlanıyorlardı.

Araba tekerleklerinin son sesleri de kaybolduğu zaman, Scarlett ailenin evden uzaklaşmış olduğunu bir kere de gözleriyle görmek istedi ve pencereden baktı. Yüreği rahat edince, yavaşça Melanie'nin odasına geçti ve kapıyı kilitledi. Burası derli toplu, gösterişsiz bir genç kız odasıydı ve saat dört güneşinin sıcak ışınlarıyla ısınmıştı. Sadece bir köşeyi, Melanie küçük bir tapınak haline getirmişti.

Burada, Konfederasyon bayrağının altında, Melanie'nin babasının Meksika savaşında kullandığı altın saplı kılıç asılıydı. Charles'in hançeri ile tabancası da buradaydı. Hançer ile tabancasının arasında altın bir çerçeve içinde Charles'in üniformalı bir resmi vardı. Charles üniformasıyla pek övünüyor olmalıydı ki, gözleri çerçeveden dışarı fırlayacak gibi parlıyordu. Utangaç dudaklarında bir gülümseme vardı.

Scarlett bu resme bakmadı bile. Dosdoğru, dar yatağın yanındaki masanın

üstünde duran gül ağacından yazı kutusunun başına gitti. Bunun içinden, mavi bir kurdele ile bağlanmış bir mektup paketi çıkardı. Mektupların üstüne, Ashley'in elyazısı ile Melanie'nin ismi yazılmıştı. En üstte Melanie'nin bu sabah aldığı mektup duruyordu. Scarlett onu açtı.

Scarlett bu mektupları gizlice almaya ilk başladığı zaman vicdanı o kadar rahatsız olmuş ve yakalanmaktan o kadar korkmuştu ki, ellerinin titremesinden zarfları açamıyordu. Şimdi bu suçu işleye işleye, hiçbir zaman pek kuvvetli olmayan şeref duygusu sesini kısmış, yakalanma korkusu da kaybolmuştu. Mektupları okuma arzusu çok kuvvetliydi ve zamanla, Ellen'i düşünmekten vazgeçti. Bu günlerde hoş olmayan düşünceleri hemen aklından uzaklaştırmak huyunu edinmişti. "Şu ya da bu can sıkıcı şeyi şimdi düşünmeyeceğim. Onu yarın düşünürüm," demeye alışmıştı. Genellikle, ertesi gün o düşünce onu ya rahatsız etmiyor ya da üstünden zaman geçtiği için önemini kaybetmiş oluyordu.

Ashley'in evlendikten sonra karısını sevmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Bunu bilmeliydi. Acaba ona nasıl hitap ediyordu? Tatlı sözler söylüyor muydu? Onu sevmese bile seviyormuş gibi yapıyor muydu? Ne gibi hisler duyuyordu karısına karşı?

Mektubu dikkatle açtı. Okumaya başladı. Ashley'in düzgün, küçük yazısını artık çok iyi tanıyordu.

"Sevgili karıcığım," diye başlıyordu.

Scarlett derin bir nefes aldı. Allah'a şükür, henüz sevgilim ya da hayatım, demiyordu.

"Sevgili karıcığım, senden bazı şeyleri sakladım, çünkü seni üzmek ve omuzlarına daha ağır bir yük yüklemek istemiyordum. Sen zaten benim sağlığım için yeteri kadar sıkılıyorsun, bir de moralimin bozuk olması seni büsbütün sarsar diye düşündüm. Ama beni o kadar iyi tanıyorsun ki, senden bir şey saklamam mümkün değil. Korkma, yaralı filan değilim. Hasta da olmadım. Karnımı doyuracak kadar yiyecek ve zaman zaman yatıp uyuyacak bir yatak buluyorum. Bir asker bundan fazla bir şey arayamaz. Ne var ki, ağır endişeler aklımı yoruyor, Melanie; bunları sana açacağım."

"Bu uzun yaz gecelerinde, kampta herkes, herkes uyurken ben, gözlerim açık, yıldızlı gökyüzünü seyrediyor ve kendime şu soruyu soruyorum: "Burada ne işin var, Ashley Wilkes? Ne için savaşıyorsun?"

"Şüphesiz ne şan ne de şeref için savaşıyorum. Savaş pis bir şey ve ben pislikten hoşlanmam. Bir asker olarak yaratılmış değilim ve askerlikte şöhret aramam. Buna rağmen, işte burada, savaşın içindeyim... Oysa Tanrı beni çalışkan bir şehir erkeği olarak yaratmış. Melanie, borular kanımı ateşlendirmediği, trampetler adımlarımı hızlandırmadığı için, ben, aldatılmış olduğumu anlıyorum. Evet, aldatıldım. Küstahça mağrur oluşumuz beni aldattı. Bir Güneyli'nin on Yankee'nin hakkından geleceğine inanarak, efendimiz pamuğun, dünyaya ilelebet hükmedeceğine inanarak aldandım. Üstelik, pek saydığımız ve kendilerine yüksek yerler verdiğimiz kimseler de bizi aldattılar. Pamuğa dünyanın efendisi, Yankeeler'e Allah'ın belası, zencilerin köleliğine en tabii şey ve Devlet haklarına her şeyden üstün diyerek bizi aldattılar."

"İşte şimdi, yere yayılmış yatağımın üstünde, gözlerim açık, yıldızlara bakarak kendime, "Ne için savaşıyorsun?" diye sorduğumda, devletin haklarını, pamuğu, zencileri, küçüklüğümüzden beri nefret etmeye alıştırılarak büyütüldüğümden beri nefret etmeye alıştırılarak büyütüldüğümde Yankeeler'i düşünüyorum da savaşmamın sebebinin bunlardan hiçbiri olmadığını anlıyorum. Onun yerine, Oniki Meşeler geliyor gözlerimin önüne. Ay ışığının beyaz sütunlara nasıl vurduğunu hatırlıyorum. Mehtapta çıkan manolyaların nasıl bu dünyadan değilmiş gibi göründükleri en sıcak öğlenlerde bile sarmaşık güllerinin verandayı nasıl serinlettikleri geliyor aklıma. Küçük bir oğlan çocuğu olduğum sırada, annemin orada oturup dikiş dikişini hatırlıyorum. Güneş batarken, zencilerin yorgun argın, şarkı söyleyerek tarlalardan eve dönüşleri aklımdan çıkmıyor. Serin kuyuya inen kovayla beraber çıkrığın çıkardığı ses kulaklarımda. Evimizin önünden nehre kadar uzun bir yol vardı. Akşamlan, alaca karanlıkta bir duman yükselir nehrin çukurundan. Karşıda pamuk tarlaları uzanır. İşte ben, ne ölümü özlediğim için, ne sıkıntıdan, ne şan şeref kazanmak istediğimden, ne birine karşı nefret duyduğumdan değil, yakında anlattıklarım için geldim savaşa. Belki vatanseverlik dedikleri budur. İnsanın evini ve memleketini sevmesi. Ama Melanie bu daha derin bir şey. Çünkü, Melanie, bu saydığım şeyler, kendisi uğruna hayatımı tehlikeye attığım şeyin sembolleridir.

Sevdiğim hayat tarzının sembolleri. Ben, çok sevdiğim, tadına doyamadığım o eski günler için savaşıyorum, ama onların artık bir daha hiçbir zaman geri gelmeyeceklerini çok acı bir şekilde hissediyorum. Çünkü, ister kazanalım, ister kaybedelim, yine de kaybetmiş olacağız."

"Bu savaşı kazanır da rüyalarımızdaki pamuk krallığını kurabilirsek, yine kaybetmiş olacağız. Çünkü artık bambaşka insanlar olacağız ve o eski sakin günler geri gelmeyecek. Dünya, pamuk talep ederek kapımızı aşındıracak. Biz de kendi fiyatlarımızı tespit edebilmenin gururunu duyacağız. O zaman korkarım ki, biz de Yankeeler gibi olacağız. Oysa şimdi onların para canlılığına, ticariliğine ve menfaatçiliğine tepeden bakıyoruz. Ve eğer kaybedersek, Melanie, yine kaybetmiş olacağız."

"Tehlikeden, yakalanmaktan, yaralanmaktan ya da eğer alın yazısıysa, ölümden korktuğum yok. Ama tek korkum, bu savaş bittikten sonra eski günlere dönememektir. Ben o eski günlerin adamıyım. Bu korkunç ve çılgın öldürme çağına ait değilim. Ve korkarım ki, istediğim kadar teşebbüs edeyim, gelecek çağlara da uyamayacağım. Sen de öyle, azizim, çünkü sen ve ben aynı kandanız. Geleceğin neler getireceğini bilmiyorum ama bildiğim şudur ki, o ne geçmiş kadar güzel ne de geçmiş kadar tatminkâr olabilir."

"Yerimde yatarken çevremde uyuyan gençleri seyrediyor ve acaba, ikizler, Alex ya da Cade de aynı şeyleri düşünüyorlar mı diye merak ediyorum. Acaba onlar, ilk kurşunun atıldığı gün kaybedilmiş bir dava uğruna savaştıklarının farkındalar mı? Çünkü, bizim davamız hayat biçimimizdir ve onu da kaybetmiş bulunuyoruz. Ama onların bunları düşündüklerini sanmıyorum. Bunun için mutlu olmaları gerekli."

"Sana benimle evlenmeni teklif ettiğim zaman böyle olacağını düşünmemiştim. Hayatın Oniki Meşeler'de, her zaman olduğu gibi sakin, değişmez ve kolay bir şekilde sürüp gideceğini sanmıştım. Biz birbirimize benzeriz, Melanie. Aynı sakin şeyleri severiz ve o zaman sanıyordum ki önümüzde, kitap okumak, müzik dinlemek ve hayal kurmak için bol bol vakit bulacağımız sakin ve heyecansız yıllar uzanıyor. Bunu ise hiçbir zaman hayal etmemiştim! Asla! Başımıza bunun geleceğini, eski hayatımızın kökünden değişeceğini, bu kanlı tecavüz ve nefretin aramıza gireceğini nereden bilebilirdim. Bu öyle korkunç bir şey ki, Melanie; hiçbir şey için bunları feda etmeye değmez. Ne haklar, ne esirler ne de pamuk. Yankeeler bizi yenecek

olursa gelecek dehşet dolu bir masal olacak bizim için. Bundan kurtulmak için bazı fedakârlıklar yapılabilirdi."

"Bunları yazmamalıydım. Düşünmemeliydim bile. Ama sen bana aklımdaki gizli düşünceleri sordun. Ben de sana bunların başında yenilmek korkusunun bulunduğunu söyleyeyim. Nişanımızın ilan edildiği piknik gününü hatırlıyor musun? O gün, şivesinden Charlestonlu olduğu anlaşılan Butler adlı bir yabancı, Güneylilerin cahilliğini belirterek neredeyse bir kavgaya sebep oluyordu, hatırlıyor musun? Pek az dökümhanemiz, fabrikamız, gemimiz, silah fabrikamız ve atölyemiz olduğunu söylediği için ikizlerin onu vurmak istedikleri aklına geliyor mu? Yankee donanmasının bizim limanlarımızı, pamuğumuzu ihraç etmemizi engelleyecek şekilde tıkanacağını söylemişti değil mi? Haklıydı. Yankeeler'in yepyeni silahlan karşısında, ihtilâlden kalma tüfeklerle savaşıyoruz. Bir süre sonra kuşatma o kadar aşılmaz bir hale gelecek ki memlekette ilaç bulunmayacak. Sadece hissedip konuşan devlet adamları yerine, Butler gibi bilgili oldukları için şüpheci olanlara kulak vermeliydik. Butler, Güney'in savaşa girebilmek için küstahça gururla pamuktan başka bir şeye sahip olmadığını söylemişti. Şu anda pamuğumuzun hiçbir değeri yok. Bize kalan tek şey, küstahça gururumuzdur. Ama bu küstahça gurura ben yersiz cesaret diyorum. Eğer..."

Ama Scarlett mektubu okumaya devam edemeyecek kadar sıkılmıştı. Onu dikkatle katlayarak zarfa koydu ve yerine yerleştirdi. Hem de mektubun ifadesi onu ümitsizliğe sevketmişti.

Onun bilmek istediği tek şey Ashley'in karısına aşk dolu mektuplar yazıp yazmadığıydı. Bugüne kadar yazmamıştı. Scarlett kutudaki bütün mektupları okumuştu. Bunlar arasında bir erkeğin kız kardeşine yazamayacağı hiçbir şey yoktu. Bunlar, şefkatli, kimi zaman neşeli, dostane mektuplardı, ama bir aşığın mektupları değillerdi. Scarlett o kadar ateşli aşk mektupları almıştı ki, aşk kokusu bulunan bir mektubu ayırdetmemesine imkân yoktu. Bu hava eksikti Ashley'in mektuplarında. Melanie'nin mektuplarını gizlice okuduktan sonra içinde daima bir rahatlama hisseder, Ashley'in kendisini halâ sevdiğine aklı yatardı. Yine öyle oldu.

Scarlett:

"Ne delice mektuplar yazıyor," diye düşündü. "Eğer benim kocam bana böyle

mektuplar yazsaydı bilirdim yapacağımı!.. Zavallı Charlie bile daha güzel mektuplar yazıyordu!"

Scarlett Ashley'in karısına yazdığı mektupları okuduktan sonra, Melanie ile evlenmiş olmasına rağmen onu sevmediğine kanaat getirdi. Bu kanaat onun özlediği ve elde etmek istediği biricik şeydi şu sırada. Kendisi halâ genç ve el değmemiş bir kadındı. Eğer Charles, o beceriksizliği ve utangaçlığıyla onun ruhundaki ihtiras kıvılcımlarını tutuşturmakta başarısızlığa uğramamış olsaydı, Ashley ile ilgili rüyaları kuşkusuz bir öpücükle sona ermezdi. Ama, Charles ile birlikte geçirdiği o birkaç mehtaplı gece onu duygulandırmamış ve olgunlaştırmamıştı.

Charles onda hiçbir ihtiras uyandıramadığı gibi, gerçek ruh veya beden birleşmesinin ne olduğu konusunda bir fikirde vermemişti.

Evlilik işinden kurtulmuştu, ama aşka hala inanıyordu. Çünkü onun Ashley'e karşı duyduğu aşk bambaşka bir şeydi. Kutsal, insanın nefesini kesecek kadar güzel, zorunlu susuşuyla gün geçtikçe artan, hatıra ve ümitlerle beslenen bir duyguydu bu...

Odanın öteki tarafına gidip aynaya baktı ve güzel saçlarını beğeniyle okşadı. Çekik gözlerini, beyaz tenini görünce keyfi daima yerine gelirdi. Yine öyle oldu. Gamzelerini çıkartmak için gülümsedi. Kaptan Butler'i aklından uzaklaştırıp, Ashley'in gamzelerini eskiden ne kadar beğendiğini hatırlayarak, güzel yüzünü seyre daldı. Başka bir kadının kocasını sevdiği için en küçük bir vicdan azabı duymuyordu. Başka bir kadının mektuplarını okumak da gençliği ve güzelliği karşısında duyduğu memnuniyeti azaltmıyordu. Şimdi Ashley'in kendisini sevdiğinden yine emindi.

Kapının kilidini açtı ve döne döne aşağı kata inen merdivenlerden sevinç dolu bir kalple indi. Yolun yarısında, "Bu korkunç savaş bittiği zaman" şarkısını söylemeye başladı.

Savaş yine Güney'in zaferleriyle devam etmekteydi, ama artık kimse "Bir muharebe daha olursa savaş biter!" demiyor ve Yankeeler'in korkak olduklarından bahsetmiyordu. Artık Yankeeler'in hiç de korkak olmadığı ve tek bir muharebe kazanmakla yenilemeyecekleri açıkça ortaya çıkmıştı. Bununla beraber, General Morgan ve General Forest Tennessee'de,

Konfederasyon'a zaferler kazandırıyorlardı. Bull Run'da Yankeeler ikinci defa olarak kesinlikle yenilgiye uğratılmıştı. Ama bu zaferlerin bedeli çok ağır olmuştu.

Konfederasyon parası korku verici bir şekilde düşmüş, bunun sonucunda yiyecek ve giyecek maddeleri pahalılaşmıştı. Yiyeceklere öyle ağır vergiler konuyordu ki, bunun etkisi Atlanta'daki yemek masalarında görülmeye başlanmıştı. Beyaz un öyle pahalıydı ve öyle güç bulunuyordu ki, hemen hemen her evde, pastalar, pideler ve börekler yerine arpa ekmeği yeniyordu. Kasap dükkânlarında hemen hemen hiç sığır eti bulunmuyor, pek azda koyun eti bulunuyordu. Bu da o kadar pahalıydı ki, ancak zenginler satın alabiliyordu. Bununla beraber, domuz eti, tavuk ve sebze halâ boldu.

Yankeeler'in Güney limanlarına koyduğu kuşatma sıkılaşmıştı. Çay, kahve, kolonya, moda dergileri ve süs eşyası gibi lüks maddeler -pek güç bulundukları gibi pek de pahalıya satılıyorlardı. En ucuz keten kumaşların fiyatları bile bir füze hızıyla yükselmiş ve kadınlar eski elbiseleriyle bir mevsim daha idare etmek zorunda kalmışlardı. Yıllardan beri, tavanarası odalarında tozlanmış olan dokuma tezgâhları aşağı katlara indirilmiş ve her evde el dokuması kumaşlar görülmeye başlanmıştı. Herkes, askerler, siviller, kadınlar, çocuklar ve zenciler el dokuması kumaşlar giymeye başlamışlardı.

Hastaneler kinin, kalomel, afyon, kloroform ve tentürdiyot yokluğundan şikayete başlamışlardı bile. Artık sargılar çok kıymetli olduğu için kullanıldıktan sonra atılmıyordu. Hastanede çalışan her kadın, akşamları evine, yıkanmak, ütülenmek ve yeniden sarılıp hastaneye götürülmek için, sepetler dolusu kanlı sargı getiriyordu.

Ama dulluğun zincirlerini henüz kırmaya başlayan Scarlett için savaş bir neşe ve heyecan devri demekti. Yiyecek ve giyecekte yapmak zorunda kaldıkları küçük kısıntılar bile onu rahatsız etmiyordu. Yeniden dünyaya geldiği için o kadar memnun ve sevinçliydi ki.

O korkunç yalnızlık yılından sonra Scarlett kendini cennette hissediyordu!

Scarlett şimdi yeniden Charles'le evlenmeden önceki yıllarına dönmüştü. Sanki onunla hiç evlenmemiş, onun ölümünün yarattığı şoku geçirmemiş, Wade'i doğurmamış gibiydi. Savaş, evlilik ve çocuk doğurma, onun ruhunun

derinliklerinde hiçbir tele dokunmadan üstünden geçip gitmişti. Bu yüzden Scarlett'de en küçük bir değişiklik olmuş değildi. Bir çocuğu vardı ama kırmızı tuğla evde yaşayanlar bu çocuğa o kadar iyi bakıyorlar, o kadar büyük bir ilgi gösteriyorlardı ki, onu adeta unutmuştu. Düşünce ve duygularıyla o yine, vilayetin en güzel kızı Scarlett O'Hara idi. Pitty halanın dostlarının tenkitlerine zere kadar aldırmadan, evlenmeden önceki gibi hareket ediyor, toplantılara gidiyor, dans ediyor, askerlerle ata biniyor, flört ediyor, kısaca genç kızken yaptığı her şeyi yapıyordu. Yalnız matem elbiselerini çıkartmamıştı. Bunun Pittypat ile Melanie'nin bellerini kıracak bir darbe olacağını biliyordu. Dulluğu da genç kızlığı kadar güzel ve çekiciydi. İstediği zaman çevresindekileri eğlendirmesini biliyor, güzelliğinin ve sevimliliğinin farkında değilmiş gibi yapıyordu.

Böylece, 1862 yılının sonbahar ayları, hastanede çalışma, dansetme, araba gezintileri, sargı hazırlama ve Tara'ya yapılan kısa ziyaretlerle çabucak geçti. Tara'ya yapılan ziyaretler Scarlett için üzücü oluyordu. Çünkü Atlanta'dayken özlediği şekilde annesiyle uzun uzun konuşamıyor, Ellen dikiş dikerken onun yanında oturamıyor, eteklerini hışırdatarak odadan odaya dolaşırken o çok alışık olduğu lavanta çiçeği kokusunu duyamıyor ve annesinin yumuşak eli yanağını şevkatle okşamıyordu. Bütün bunlar için vakit yoktu.

Artık Ellen çok zayıf ve dalgın bir kadındı. Sabahın erken saatlerinden bütün çiftlik uykuya daldıktan çok sonraya kadar ayaktaydı. Konfederasyon levazım dairesinin istekleri her ay artıyordu. Onun görevi ise Tara'yı gittikçe daha verimli hale getirmekti. Uzun yılardan beri ilk defa olarak Gerald'in bile işi vardı. Ellen ancak akşamlan iyi geceler dilemek için öpebiliyordu kızını. Gerald ise bütün gün evde yoktu. Bu durumda Tara Scarlett'e pek sıkıcı geldi.

Kızkardeşleri bile üzerlerine bazı sorumluluklar almışlardı. Suellen, Frank Kenneddy ile anlaşmış, "Bu korkunç savaş bittiği zaman" şarkısını öyle bir tavırla söylüyordu ki, Scarlett dayanamıyordu. Carreen ise bütün zamanını Brant Tarleton'a ait rüyalarla geçirdiği için hoş bir arkadaş olmaktan uzaktı.

Scarlett Tara'ya giderken daima sevinçli ve ümitli olduğu halde, Pitty hala ile Melanie'den artık dönmesi için ricada bulunan mektuplar gelince üzülmüyordu. O zaman Ellen içini çeker ve büyük kızı ile biricik torunu yine yanından ayrılacaklar diye derin bir üzüntü duyardı.

Yine de:

"Atlanta'da sana ihtiyaçları varsa, bencillik edip sizi alıkoymak istemem," derdi. "Ancak, ancak, hiçbir zaman seninle başbaşa kalıp, konuşmak ve senin eskisi gibi benim biricik kızım olduğunu hissetmek mümkün olmuyor, sevgilim."

Scarlett başını Ellen'in göğsüne gömer, içindeki suçluluk duygusu gittikçe artarak:

"Ben daima sizin kızınızım!" derdi.

Annesine onu Atlanta'ya bağlayan şeyin, hastanede çalışmak değil de, danslar ve sevgililer olduğunu söyleyemezdi. Bugünlerde annesinden gizlediği pek çok şey vardı. Ama saklamakta titizlik gösterdiği başlıca şey, Rhett Butler'in Pitty halanın evine sık sık geldiğiydi...

Kermesten sonraki aylarda, Rhett ne zaman şehre gelse Pitty halanın evine uğruyor, Scarlett'i araba gezintilerine, danslı toplantılara, kermeslere, eğlencelere götürüyor, birlikte eve dönmeleri için hastanenin kapısında onu bekliyordu. Scarlett artık onun sırrını açıklayacağından korkmuyordu, ama yine de aklının bir köşesinde onun kendisini en kötü haliyle tanıdığını ve Ashley hakkındaki gerçeği bildiğini saklıyor ve bundan sık sık rahatsız oluyordu. Rhett onu kızdırdığı zamanlar, yalnızca bu sebepten dilini tutmayı başarıyordu. Rhett de onu sık sık kızdırıyordu doğrusu.

Rhett Butler otuz beş yaşlarındaydı ve Scarlett'in şimdiye kadar arkadaşlık ettiği bütün erkeklerden büyüktü. Bu sebepten olacak, genç kadın onu yönetmek ve çekip çevirmekte, kendi yaşına daha uygun sevgililerine karşı gösterdiği başarıyı gösteremiyor, onun yanında adeta küçük bir çocuk gibi çaresizlik içinde kalıyordu. Bu adamı hiçbir şey şaşırtmıyor ve istemeden söylediği sözler kadar hiçbir şey eğlendirmiyordu. Kimi zaman Rhett sessiz bir öfkenin pençesine yakalanıyor, o zaman Scarlett hayret içinde bir köşede büzülüp ona bakıyordu.

Zaman zaman da Scarlett babasından aldığı İrlandalı tabiatı gereği korkunç şekilde öfkeleniyor, Ellen'den aldığı tatlı yüz ifadesine rağmen bu öfkeyi gizleyemiyordu. Şimdi bu adam onunla alay edip sırıtacak diye öfkesini

saklamak zorunda kalışı korkunç şekilde gururunu kırıyordu. Ah o da öfkelendiği zaman ağzına geleni söylese, o zaman Scarlett rahatlayacaktı.

Ama onun kızdığı ancak bakışlarından anlaşılır, bir an sonrada sırıtmaya başlardı.

Sözlerinden çoğuna cevap vermeye imkân yoktu. Bu da onun sözlerini daha çekilmez yapıyordu. Hükümet taahhütlerini elinde bulunduranların sebep olduğu küçük rezaletlerin dedikodusu dolaşmaya başlamıştı bile ortalıkta. Cephedeki askerlerden gelen mektuplar, bir haftada parçalanan ayakkabılardan, patlamayan baruttan, kurtlu undan ve bozuk etlerden şikâyetlerle doluydu. Atlantalılar, hükümete bunları satanların Georgialılar değil de Alabamalı, Virginialı ya da Tennesseeli tüccarlar olduğuna kendilerini inandırmaya çalışıyorlardı. Georgia'da hükümet taahhütlerini ellerinde bulunduranlar en iyi ailelere mensup değiller miydi? Hastaneye ve şehitlerin öksüz çocuklarına ilk yardım eden onlar olmuyor muydu? "Dixie"yi duyunca ilk heyecanlanan onlar, Yankeeler'in kanına susamış gibi heyecanla nutuk çeken yine onlar değil miydi? Henüz devlet taahhütlerinden kazanılan büyük servetler ve vurulan büyük vurgunlar meydana çıkmamış olduğu için, Rhett'in sözleri ancak görgüsüz bir insan oluşuna yoruluyordu.

Sadece yüksek mevkilerde bulunanların hatalarını, çirkinliklerini, sahtekârlıklarını ortaya çıkararak şehrin gururuyla oynamakla kalmıyor, en ağırbaşlı ve en saygıdeğer vatandaştan güç ve gülünç durumlara düşürmekten zevk alıyordu. Küçük bir erkek çocuğu iyice şişirilmiş bir balona iğne batırmak için nasıl sabırsızlanırsa, o da her fırsatta hayatını tehlikeye atarak kuşatmadan geçtiğini söylerdi. Bunlar, kâğıtlara takılı iğne ve iplik, düzinelerle düğme, ipek masuralar ve saç tokaları gibi şeylerdi. O gün için bu küçük ama lüks eşya olarak satılan şeyleri sağlamak mümkün değildi. Hanımlar saçlarına tahtadan tokalar takıyorlar ve düğme diye küçük tahta parçalarını kumaşla kaplıyorlardı. Pitty'de bunları reddedecek ahlaki güç yoktu. Üstelik sürpriz hediyelere karşı çocukça bir sevgisi vardı ve paketleri açarken büyük bir zevk duyardı.

Pitty hala Rhett'in getirdiği bu hediyeleri kabul ettiğine göre, Rhett'e kötü şöhretinin, kendilerini koruyacak bir erkeğe sahip olmayan üç yalnız kadını ziyaret etmesine engel olduğunu söyleyemezdi. Rhett eve geldiği zamanlar, Pitty hala daima evde bir erkeğe muhtaç olduklarını düşünürdü.

Çaresizlik içinde içini çeker:

"Onda bir şey var, ama tam manasıyla anlayamıyorum" derdi. "Kalbinin derinliklerinde kadınlara karşı saygı beslediğine inansam onu daha çekici bulurdum."

Melanie'ye gelince, Rhett nişan halkasını satın alıp ona geri vereli beri, genç adama karşı büyük bir hayranlık ve bağlılık duyuyor, onun az bulunur derecede ince ruhlu ve düşünceli bir kimse olduğuna inanıyordu. Pitty halanın bu sözleri onu pek şaşırtıyordu. Rhett Melanie'ye karşı daima son derece saygılı davranır, ama Melanie ondan hep utanırdı. Bütün kötülüklerden uzak geçmiş olan hayatında, asla hile ve kasıtlı hainlikle karşılaşmamış olduğu için, Rhett ile Charlestonlu sevgilisi hakkındaki dedikoduları duyduğu zaman son derece şaşırmış, inanmak istememişti. Bu dedikodular, Melanie'yi Rhett'in aleyhine çevireceğine ona daha yaklaştırmıştı. Çünkü genç kadın dostuna karşı yapılan bu iftiraların büyük bir haksızlık olduğuna inanmaktaydı ve savunmaya karar vermişti.

Scarlett ise fikrini söylememesine rağmen Pitty halanın düşüncelerine katılıyordu. O da, Rhett'in, belki Melanie hariç, hiçbir kadına karşı saygı duymadığı kanısındaydı. Rhett gözlerini vücudunda dolaştırdığı zaman, halâ kendini çıplak hissetmekteydi. Sadece bütün kadınlara, cüretkâr gözlerle, kendi malıymış da istediği zaman onlarla eğlenceli vakit geçirebilirmiş gibi bakıyordu. Sadece Melanie'ye bu bakışla bakmıyordu. Ona bakarken gözlerinde o alaycı, eğlenceli ve değer biçen bakış yoktu. Ona hitap ederken sesinin tonu bile değişirdi. Ona karşı saygılıydı ve her zaman yardımcı olmak isterdi.

Bir öğleden sonra Melanie ile Pitty hala dinlenmek üzere odalarına çıktıkları zaman Rhett ile Scarlett'i verandada yalnız bırakmışlardı. Scarlett birden:

"Ona karşı niçin bana karşı olduğunuzdan daha naziksiniz? Ben ondan çok daha güzelim, ama yine de onunla daha fazla ilgileniyorsunuz."

"Kıskandığınızı ümit edebilir miyim?" "Hayır, böyle hayallere kapılmayın."

"Bir ümidim daha kırıldı. Eğer Mrs. Wilkes'le daha çok ilgileniyorsam bu kendisi buna layık olduğu içindir. O benim tanıdığım nadir, iyi kalpli, bencil

olmayan ve samimi insanlardan biridir; ama belki siz bu niteliklerin farkında değilsiniz. Üstelik yaşı bu kadar genç olmasına rağmen o, tanımak şerefine erdiğim gerçek hanımefendilerden biridir." "Benim gerçek bir hanımefendi olmadığımı mı söylemek istiyorsunuz?"

"tik karşılaştığımız gün, sizin hanımefendi olmadığınız konusunda anlaşmıştık sanırım."

"Ah, yine bunu ortaya çıkararak kabalığınızı ve saygısızlığınızı göstermeyin!.. O çocukça öfkemi nasıl bana karşı kullanabilirsiniz? O çok eski bir olaydı. O zamandan beri büyüdüm ben. Siz hep ondan konuşmasanız ve bana hatırlatmasanız, o olayı çoktan unuturdum..."

"Bana kalırsa o çocukça bir öfke değildi. Değiştiğinize de inanmıyorum. Şimdi de, istediğinizi elde edemeyecek olursanız, o zamanki gibi vazoları atıp kırabilirsiniz. Ama bu sıralarda genellikle istediklerinizi elde edebiliyorsunuz. Bu yüzden öteberi kırmanıza gerek yok!.. "

"Ah, siz yok musunuz? Keşke erkek olsaydım! Sizi düelloya davet ederdim ve..."

"Ve hayata veda ederdiniz. Çok uzaklardan nişan aldığım şeyi vurabilirim. Bu yüzden kendi silahlarınızla yetinin. Gamzeleriniz, vazolar ve buna benzer şeyler."

"Siz edepsizin birisiniz!"

"Bu sözünüz karşısında bir öfke nöbetine yakalanacağımı mı sandınız? Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm. Bana, özelliklerimi ortaya koyan adlar takarak öfkelenmeme neden olamazsınız. Tabii edepsizim, niçin olmayayım? Burası özgür bir ülkedir ve bir adam istediği takdirde edepsiz olabilir. Sizin gibi ikiyüzlüler şekerim, kara kalplerini saklamak istediklerinden, asıl yüzlerini ortaya çıkaran kelimeler karşısında köpürürler..."

Scarlett onun soğuk gülümsemesi ve acı sözleri karşısında çaresiz kalmıştı. Daha önce hiçbir zaman böyle bir adama rastlamış değildi. Hakaret, soğuk davranma ve azarlama silahları Scarlett'in elinde kalıyordu, çünkü genç

kadının söylediği hiçbir söz onu utandırmıyordu.

Bu aylar boyunca Rhett Butler eve gelip gitti. Haber vermeden geliyor, veda etmeden şehirden ayrılıyordu. Scarlett onu Atlanta'ya getiren sebebin ne olduğunu çok merak ediyordu. Çünkü kuşatmayı yararak memlekete mal sokan başkaları da vardı ve bunlar hiçbir zaman kıyıdan bu kadar uzaklaşmak gereğini duymuyorlardı. Wilmingston ve Charleston'da onları bir yığın tüccar ve spekülatör karşılayıp mallarına talip oluyor, onlar da getirdikleri eşyaları buradan trene yüklemeyi tercih ediyorlardı.

Şehre ne zaman gelse kadınlar fısıldaşmaya başlıyorlardı. Onu böyle ilgi çekici yapan sadece cazibesine karşı konulmaz, yakışıklı kaptan efsanesi değil, kötülük ve yasakların yarattığı esrar perdesiydi de. Öyle kötü bir yönü vardı ki! Bu onu adeta çekici yapıyordu. Atlantalı evli kadınlar ne zaman dedikodu yapmak için bir araya gelseler Rhett'in şöhreti daha da kötüleşiyor, buda onu genç kızların gözünde o kadar daha çekici hale getiriyordu. Bu genç kızlardan pek çoğu dürüst ve saf olduklarından, ancak onun kadınlara karşı pek gevşek davrandığını duyabilmişlerdi. Bir erkeğin kadınlara karşı gevşek davranmasının ne demek olduğunu da bilmiyorlardı. Onun yanında hiçbir kızın güvende olmadığına dair fısıltılar da duymuşlardı. Bütün bu dedikodulara rağmen, Atlanta'ya gelmeye başladığından beri, bekâr bir kızın elini bile öpmemiş olması onlara son derece garip geliyordu. Bu da onu daha esrarengiz ve daha heyecan verici hale getiriyordu.

Savaş toplumsal düzeni altüst etmese, beri yandan Konfederasyon hükümetine de büyük hizmetlerde bulunmuş olmasa, Rhett Butler Atlanta'da hiçbir eve kabul edilmezdi. Ama şimdi en muhafazakâr aileler bile, vatanseverliğin onlardan daha geniş görüşlü olmalarını talep ettiğini hissediyorlardı. Daha hassas olanlar ise, Butler ailesinin kara koyununun, işlediği günahlardan ötürü pişmanlık duyduğunu ve yolunu değiştirerek iyi bir insan olma çabası gösterdiğini söylemekteydiler. Bu yüzden kadınlar ona yakınlık ve güler yüz göstermeyi bir görev saymaktaydılar. Yankee kuşatmasını böyle kahramanca yaran bir kaptan elbette ki asil bir kimse olmalıydı! Herkes biliyordu ki, Konfederasyon'un zaferi cephede savaşan askerlere olduğu kadar, Yankee gemileri arasından süzülmekte gösterecekleri başarı ölçüsünde ablukadan mal sızdıranlara bağlıdır.

Kaptan Butler'in Güney'in en iyi kaptanlarından biri, çok cesur ve soğukkanlı

olduğu söylentileri dolaşıyordu. Charleston'da büyüdüğü için her koyu, her körfezi, her boğazı biliyor, Caroline kıyılarının bu liman yakınındaki bütün kayalıklarının yerlerini tanıyordu. Wilmington civarındaki sularda da en az Charleston çevresinde olduğu kadar rahattı. Tek bir gemi batırmış hatta denize tek bir yük atmak zorunda kalmış değildi. Savaşın başında küçük bir gemi satın alacak kadar parası vardı. İşe onunla başlamıştı, ama şimdi kuşatmadan kaçırılıp memlekete sokulan mallar yüzde iki yüz kâr getirmeye başladıktan sonra, gemilerinin sayısı dörde çıkmıştı. İyi kaptanları vardı. Onlara yüksek ücretler ödüyordu Rhett Butler. Bu kaptanlar, karanlık gecelerde, pamuk yüklü gemileriyle Nasaau, İngiltere ve Kanada'ya hareket ediyorlardı. İngiltere'deki kumaş fabrikaları çalışmıyor ve işçiler açlıktan ölüyorlardı. Yankee donanmasına yakalanmadan Güney limanlarından ayrılmayı başaran tüccarlar Liverpool'da pamuklarına diledikleri fiyata alıcı buluyorlardı. Rhett'in gemileri, hem Konfederasyon'un pamuğunu kuşatmadan kurtarmakta hem de Güney'in acilen ihtiyacı olan savaş malzemesini memlekete sokmakta özellikle başarılıydılar. Evet, hanımlar, böyle kahraman bir erkeğin birçok kusurlarını unutabileceklerini ve affedebileceklerini hissediyorlardı.

Çok yakışıklı bir erkek olduğu için insanlar ellerinde olmadan dönüp bakarlardı ona. Rahatça para harcar, değerli bir siyah ata biner ve her zaman, son derece iyi dikilmiş, günün modasına uygun elbiseler giyerdi. Sadece giyinişi bile ilgiyi çekmesi için yeterliydi. Çünkü artık askerlerin üniformaları eskimiş ve solmuştu, siviller de en şık kıyafetleriyle sokağa çıktıkları zaman bile elbiselerinin aşınmış ve tamir görmüş olduğu hemen belli oluyordu.

Rhett cazibesinden faydalanmaya karar verince pek az kadın ona karşı koyabilirdi. Nitekim, nihayet Mrs. Merriwether de yumuşadı ve bir pazar onu yemeğe davet etmek zorunda kaldı.

Maybelle Merriwether, nişanlısı ufak tefek zuhaf askeriyle, gelecek defa izin aldığında evlenecekti. Bunu ne zaman düşünse ağlıyordu, çünkü düğününde beyaz saten bir elbise giymeyi aklına koymuştu ve Konfederasyon'da beyaz saten yoktu. Maybelle ille de saten istiyordu.

Firkete, düğme, ayakkabı olmaması onu hiç ilgilendirmiyor, genç kız bunların eksikliğine seve seve, hatta iftiharla katlanıyordu, ama saten bir gelinlikten bir türlü vazgeçemiyordu.

Bunu Melanie'den öğrenen Rhett, Maybelle'e İngiltere'den metrelerce pırıl pırıl parlayan beyaz saten ve tül dantel getirip, düğün hediyesi olarak vermişti. Bunu öyle bir tavırla yapmıştı ki, parasını ödemeyi teklif etmek düşünülemezdi bile. Maybelle o kadar sevinmişti ki, Rhett'i neredeyse öpecekti. Mrs. Merriwether bu kadar pahalı bir hediyeyi -özellikle giyimle ilgili bir hediye olduğu için- kabul etmenin uygun düşmeyeceğini biliyordu, ama Rhett ona kahraman askerlerimizden birinin nişanlısı için hiçbir hediyenin yeteri kadar değerli olamayacağını söylediği zaman, kadıncağız ne yapacağını şaşırdı ve reddetme ihtimalini aklından çıkardı. Böylece Mrs. Merriwether onu yemeğe davet etti, ama baş eğişinin değerinin, hediyenin değerinden çok daha büyük olduğunu hissediyordu.

Rhett sadece Maybelle'e sateni getirmekle kalmamış, ona nasıl bir elbise yapacağı konusunda da fikir vermişti. Bu mevsim Paris'te kasnaklar daha geniş, etekler daha kısaydı. Eteklerden volanlar kalkmış, kurdelelerle dalga dalga bağlanıp altından dantelli iç etekliklerinin görünmesi' modası çıkmıştı.

Uzun bir süre, geçmişteki kötü şöhretine, sadece kuşatmadan mal kaçırmakla değil yiyecek maddeleri üzerine spekülasyon yapmakla da meşgul olduğu yolundaki hafif söylentilere rağmen, Rhett Butler şehrin en romantik ve en gözde kişisi oldu. Onu sevmeyenler, Atlanta'ya her gelişinden sonra, fiyatların beş dolar yükseldiğini söylüyorlardı.

Güney'deki her şeyden ve herkesten, özellikle Konfederasyon'dan istisnasız olarak nefret ediyor gibiydi. Bunu saklamak için de zahmete girmiyordu. Konfederasyon hakkındaki sözleri Atlanta'nın ona önce şaşkınlıkla, sonra soğuk bakışlarla ve nihayet büyük bir öfkeyle bakmasına yol açtı. 1862 yılı yerini 1863 yılına bırakmadan önce bile erkekler ona bariz bir soğuklukla selam vermeye, kadınlar o görününce kızlarını yanlarına çağırmaya başlamışlardı.

Atlantalıların kendisine gösterdikleri samimi ve sıcak yakınlığı örseledikten başka, kendisini onlara en kötü yüzüyle göstermekten hoşlanıyordu. İyi niyetli kimseler kendisine kuşatmayı yarmanın büyük bir kahramanlık olduğunu söyledikleri zaman o tehlike anında daima korktuğunu belirtiyor ve bunda, cephedeki kahraman askerlerden aşağı kalmadığını ekliyordu. Oysa herkes tek bir Konfederasyon askerinin korkak olmadığını biliyor ve onun böyle konuşmasını son derece sinir bozucu buluyorlardı. Konfederasyon

askerlerinden daima 'bizim kahraman çocuklar' ya da 'gri üniformalı yiğitlerimiz' diye bahsederdi. Bu sözlerinde her zaman büyük bir hakaret saklı olduğu kimsenin gözünden kaçmazdı tabii.

Rhett ile Scarlett ara sıra tartışırlar ve Scarlett bu tartışmalardan pek seyrek galip çıkardı.

O zaman öfkelenip küplere biner, onun görgüsüz ve terbiyesiz olduğunu ve onunla bir daha asla ilgilenmeyeceğini kendi kendine tekrarlayıp dururdu. Ama bir süre sonra Rhett şehre döner ya Pitty halayı ziyarete gelir ya da büyük bir nezaketle Scarlett'e Nassau'dan getirdiği bir kutu bombonu takdim etmek için uğrardı. Ya da anlaşmazlık daha önemliyse tiyatroda onun yanındaki yeri temin eder, danslı bir toplantıda karşısına çıkar, ne yapar yapar onu güldürürdü. O zaman Scarlett böyle eğlenceli bir adamdan vazgeçemeyeceğini düşünür ve yaptığı kabalığı yenisini yapana kadar unuturdu.

Bütün bu düzensiz ilişkilere rağmen zamanla Scarlett onun kendisini aramasını beklemeye başladı. Onda heyecan verici ve Scarlett'in tanıdığı bütün erkeklerden farklı olmasına sebep olan bir şeyler vardı. İri vücudunun zarafetinde nefes kesici bir şey, alaycı bakışlarında ve sözlerinde Scarlett'in ruhunda onu kendine benzetmek için bir kıvılcım çıkmasına sebep bir hava vardı. Bir odaya girdiği zaman maddi bir hava eserdi birden...

Scarlett, büyük bir şaşkınlıkla:

"Sanki ona aşık olmuş gibiyim," diye düşünüyordu." Ama değilim ve bütün bunlardan hiçbir şey anlamıyorum."

Şehir Rhett'i bağrına bastığı aylarda da Scarlett onun hakkında yanlış düşüncelere kapılmış değildi. Onun kibarlığının, kahramanca konuşmalarının hep sahte olduğunu ve belli bir amaç uğruna yapıldığını biliyordu. Sadece hoşuna gittiği ve eğlenceli bulduğu için baş döndürücü ve vatanperver kuşatma kırıcısı rolünü oynadığını biliyordu.

Bütün bunları kesinlikle bilmesine rağmen, Scarlett onun romantik kaptan rolü oynamasını bin kere yeğlerdi. Bir kere bu onun Rhett'le ilişki kurmasını çok daha kolaylaştırıyor ve başlangıçta olduğu gibi herkes ona kötü gözle

bakıyordu bu ilişki yüzünden. Bu yüzden, Rhett oynamakta olduğu rolden vazgeçip Atlanta'ya gerçek yüzünü göstermeye karar verince çok canı sıkıldı.

Mrs. Elsing'in, hastanede yatıp da nekahet devresinde bulunan hastalar yararına düzenlediği müzikli toplantıda Rhett sanki toplum dışına çıkarılma kâğıtlarını imzaladı. O akşamüstü, Elsingler'in evi, izinde olan askerler, hastanede bulunan erkekler, muhafız kıtası ve milis birliği mensupları, evli kadınlar, dullar ve genç kızlarla doluydu. Evdeki bütün sandalyeler dolu olduğu gibi, yüksek merdivenleri de misafirler işgal etmişti.

Scarlett o gün pek memnundu. Çünkü Melanie ile birlikte çok tatlı bir düet olan "Goncalara çiğ düştüğü zaman"ı ve "Alman hanımlar, Stephan'a dikkat edin!" adlı neşeli bir şarkı söylemişler, böylece seslerinin ne kadar güzel ve müzik bilgilerinin ne kadar yüksek olduğunu göstermek fırsatını bulmuşlardı. Üstelik Scarlett, son tabloda Konfederasyon ruhunu temsil etmek üzere seçilmişti.

Doğrusu bu tablodaki kıyafeti ona pek yakışıyordu. Üstüne, tek omuzlu, beyaz, Yunan stilinde bir elbise giymiş, beline de kırmızı mavi çizgili bir kuşak bağlamıştı. Bir elinde yıldızlar vardı. Öteki eliyle de, yere diz çökmüş olan Alabamalı Yüzbaşı Carey Ashbume, Charles'le babasının kullanmış olduğu altın kınlı hançeri uzatıyordu.

Tablo alkışlarla sona erince, Scarlett elinde olmadan gözleriyle Rhett'i aradı. Onun da güzelliğine hayran kalıp kalmadığını merak ediyordu. Birden onun birisiyle tartışmakta olduğunu gördü ve üzüldü. Belki farkına bile varmamıştı kendisinin. Scarlett, Rhett'in etrafındakilerin yüz ifadelerinden, onun söylediklerine adamakıllı sinirlenmiş olduklarını anladı.

Rhett'e doğru ilerlerken, milis birliğinden Willie Guinan'ın sesini duydu.

"Yanlış anlamadıysam, kahraman askerlerimizin uğrunda dövüştükleri davanın kutsal olmadığını söylemek istiyorsunuz, değil mi?"

Kalabalık yerlerde arasıra rastlanan beklenmedik sessizliklerden biri oldu.

Rhett, gayet alçak gönüllü bir sesle, bir şey öğrenmek ister gibi:

"Sizi bir tren çiğnese, ölümünüz demiryolu şirketine kutsallık kazandırmazdı değil mi?" diye karşılık verdi.

Willie, sesi titreyerek:

"Beyim," dedi. "Eğer bu çatının altında olmasaydınız..."

Rhett:

"İyi ki buradayım," dedi. "Aksi halde başıma gelecekleri düşünüyorum da tir tir titremekten kendimi alamıyorum. Çünkü cesaret ve kahramanlığınız herkesçe bilinir."

Willie kıpkırmızı oldu ve herkes sustu. Orada bulunanların hepsi büyük bir utanç ve sıkıntı duymuşlardı. Willie, kuvvetli, sıhhatli ve askerlik çağında bir erkek olmasına rağmen cephede değildi. Annesinin biricik oğluydu ve kuşkusuz, bazı kimselerin vatanda kalıp eyaleti istilaya uğramaktan koruyacak milis birliğine katılmaları gerekti. Rhett cesaretten söz ettiği zaman, orada bulunan yaralı askerlerden bazıları onaylar sözler mırıldanmışlardı.

Scarlett, "Aman Allah'ım!" diye düşündü. "Neden çenesini tutmuyor sanki. Bütün toplantıyı mahvettiğinin farkında değil mi?"

Dr. Meade, hiddetle kaşlarını çatmıştı.

"Sizin için hiçbir şey kutsal olamaz, delikanlı," dedi. Nutuk söylerken kullandığı sesiyle konuşmuştu. "Ama Güney'in vatansever kadın ve erkekleri için kutsal olan pek çok şey vardır. Bunlardan biri memleketimizin istilacılardan kurtarılması, ikincisi de devlet haklarıdır; üçüncüsüne gelince... "

Rhett tembel tembel kımıldadı. Sesi ipek gibiydi. Sıkılmış görünüyordu:

"Bütün savaşlar kutsaldır" dedi. "Savaşanlar için kutsaldır. Eğer savaşları başlatanlar onları kutsal yapmasalardı, savaşmak budalalığını kim gösterirdi? Ama hatipler savaşmakta olan budalaları heyecanlandırmak için ne söylerlerse söylesinler, savaşların amaçlarının ne kadar asil olduğunu iddia

ederlerse etsinler, bütün savaşların tek bir nedeni vardır. Bu da paradır. Bütün savaşlar gerçekte, para kavgasıdır. Ne yazık ki, bunu pek az kişi farkediyor. Kulakları boru sesleri, trampet sesleri ve cepheye gitmeyip memlekette kalan hatiplerin parlak nutuklarıyla dolu olduğu için böyle oluyor bu. Kimisi "İsa'nın mezarını koruyun!" diye bağırır. Kimi de, "Papalık kahrolsun!" diye bağırır. Bakarsınız biri "Özgürlük" diye feryadı basmış. Bir başkası, "Pamuk, kölelik, devlet hakları!" der."

Scarlett:

"Papanın bu işle ne ilgisi var?" diye düşündü. "Ya da İsa'nın mezarının?.."

Kalabalık grubun arasına karışıp Rhett'e doğru ilerlerken, onun eğilip selam verdikten sonra kapıya yöneldiğini gördü. O tarafa doğru atıldı, ama Mrs. Elsing eteğine yapışıp durdurdu onu.

Sessiz odanın bir başından bir başına kadar duyulan, berrak bir sesle:

'Bırakın gitsin!" dedi. "Bırakın gitsin. Bir hain o. Bir spekülatör. Koynumuzda beslediğimiz bir yılan!.."

Mrs. Merriwether dönüşte Pitty halanın arabasına bindi. Dört kadın henüz yerlerine oturmuşlardı ki misafir patladı.

"İşte, Pitty Hamilton! İnşallah tatmin olmuşsundur!"

Pitty, anlamazlıktan gelerek:

"Hangi konuda?" diye sordu.

"Evinde sık sık ağırlamakta olduğun şu Butler adlı rezil herif konusunda."

Mrs. Merriwether öyle öfkelenmişti ki, iri göğüsleri şiddetle inip kalkıyor ve korsesinin ipleri kopacakmış gibi çatırdıyordu.

"Hepimize ve Konfederasyon'a hakaret etti!" dedi. "Evet, evet, para için savaştığımızı söyleyerek yaptı bunu! Liderlerimizin bize yalan, söylediklerini iddia etti. Hapse atmalı onu. Evet, bence hapse atmalı onu. Bu konuda Dr. Meade ile konuşacağım. Ah, eğer Mr. Merriwether hayatta olsaydı ona

gününü gösterirdi! Şimdi beni dinle, Pitty Hamilton. Bir daha o alçağın evine ayak basmasına izin vermemelisin!"

Mrs. Merriwether, sert bir sesle devam etti:

"Evet bence bu işi halletmek gerek," dedi. "Başlangıçta onu evinize davet etmenize ne sebep vardı anlayamıyorum. Bugünden sonra, şehirdeki iyi ailelerden hiçbirinin onu kabul edeceğini sanmam. Sen de kendini topla ve ona evine gelmemesi gerektiğini bildir."

Hırslı bakışlarla kızları süzdü:

"Sizin de sözlerime kulak vermenizi ümit ederim," dedi.

Melanie'nin yüzü bembeyazdı. Kahverengi gözleri inanılmayacak kadar büyümüştü.

Alçak sesle:

"Onunla tekrar konuşacağım," dedi. "Ona karşı kabalık yapamam. Eve gelmesine de asla engel olmayacağım."

Mrs. Merriwether, uğradığı şokun etkisinde nasıl bayılmadı incelemeye değer. Pitty halanın tombul ağzı birden açılıp öylece kaldı. Peter amca da arkasını dönüp baktı Melanie'ye...

Scarlett Melanie'ye karşı duyduğu hayranlık kıskançlıkla karışarak:

"Bunu söyleyecek cesareti ben niye gösteremedim?" diye düşündü. "Nasıl oldu da bu küçük tavşancık, ihtiyar Merriwether'e karşı koyabilecek kadar kabartabildi tüylerini?"

Melanie'nin elleri titriyordu ama gecikecek olursa cesaretinin kırılmasından korkuyormuş gibi aceleyle devam etti:

"Söylediklerinden dolayı ona kabalık edemem çünkü... evet, bunları böyle yüksek sesle, açık açık söylemesi belki kibar bir davranış değildi, ama bunları söylediği için ona karşı kabalık edemem, çünkü Ashley de aynı şeyleri düşünüyor. Kocamın düşüncelerini savunan bir adamı evime almamazlık

edememem. Haksızlık olur bu!.."

Mrs. Merriwether derin bir nefes alarak meydan okudu:

"Melli Hamilton hiç böyle büyük bir yalan duymamıştım hayatımda! Korkak bir Wilkes gelmemiştir dünyaya..."

Melanie'nin gözleri öfkeyle parlamaya başlamıştı:

"Ashley'in korkak olduğunu söylemedim," dedi. "Onun da Kaptan Butler gibi düşündüğünü, ancak düşüncelerini değişik sözlerle ifade ettiğini söyledim. İnşallah, böyle müzikli toplantılarda da herkese açıklamıyordur düşüncelerini. Ama bana yazdı. Ashley bana Yankeler'le savaşmamızın doğru olmadığını yazdı. Devlet adamları ile hatiplerin parlak ve abartılı sözlerinin bizi aldattığını yazdı. Hiçbir şeyin böyle bir savaşa değmeyeceğini yazdı. Bunun şan ve şeref veren bir şey olmadığını, savaşın sıkıntı ve pislik demek olduğunu yazdı..."

Scarlett:

"Ha, o mektup!" diye düşündü. "Demek Ashley bunları söylemek istiyormuş."

Mrs. Merriwether sert bir sesle:

"İnanmam!" dedi. "Söylediklerini yanlış anlamışsındır!"

Melanie'nin dudakları titriyordu ama sesi yine sakindi.

"Ben Ashley'i asla yanlış anlamam," diye cevap verdi. "Onu mükemmel anlarım. O da aynen Kaptan Butler'in söylediklerini demek istiyordu, ama bunu başka kelimelerle ifade etmişti."

"Bana kalırsa, Ashley Wilkes gibi mükemmel bir erkeği, Rhett Butler gibi bir alçakla karşılaştırdığınız için utanmalısınız. Eminim ki davamız sizin için de bir şey ifade etmiyor..."

Melanie'nin cesareti kırılmış, nasıl bu kadar açık ve sert konuşabildiğine şaşmaya başlamıştı...

"Ne düşündüğümü biliyorum..." diye mırıldandı. "Ben de Ashley gibi davamız için ölmeye hazırım. Ama erkeklerin düşünmesi daha uygun, çünkü onlar bizden daha akıllıdır..."

Mrs. Merriwether:

"Hiç böyle bir şey duymadım," diye tısladı. "Durun Peter amca, benim evimi geçiyorsunuz."

Peter amca arkada cereyan eden konuşmayla haddinden fazla ilgilendiği için Merriwetherler'in evini geçmişti bile. Atları bir iki adım geri götürdü. Mrs. Merriwether, bonesinin bağlan rüzgârda yelken gibi uçarak arabadan inerken:

"Pişman olacaksınız," dedi.

Peter amca atı kırbaçladı. Arkasına dönerek:

"Küçük hanımlar Miss Pitty'yi yine hasta ettiğiniz için utanmalısınız," dedi...

Pitty herkesi şaşırtan bir tutumla:

"Hasta filan değilim." diye cevap verdi...

Kızlar buna pek şaştılar. Çünkü bundan çok daha basit meselelerde önemli baygınlıklar geçirdiğini biliyorlardı!..

Pitty, sözüne devam etti:

"Melly, şekerim, bütün bunları benden yana olmak için söylediğini biliyorum. Doğrusu birinin Dolly'i bu şekilde yenmesi pek hoşuma gitti. O herkese hükmetmek ister. Ama söylesene, bu cesareti nereden buldun? Ashley hakkında o sözleri nasıl söyleyebildin?.."

Melanie sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı...

"Söylediklerim doğru," diye cevap verdi. "Ashley böyle düşünüyor diye zerre kadar utandığım da yok. Bu savaşın tamamen yanlış adım olduğu kanısında, ama yine de savaşmaktan ve ölmekten kaçınmıyor. Bu da, inandığınız bir şey için savaşmaktan çok daha fazla cesaret isteyen bir şeydir."

Scarlett şöyle düşündü:

"Her ikisi de bu savaşın gerçek yüzünü görüyorlar. Ama Ashley onun için ölmeye razı, Rhett değil. Bana kalırsa bu da Rhett'in ne kadar akıllı bir adam olduğunu gösteriyor."

Bir an düşündüklerinden kendi de utandı. Ashley'i nasıl Rhett'den aşağı görebilirdi?..

"Her ikisi de boş olmayan gerçeği görüyorlar. Ama Rhett onu cesaretle karşılamaktan ve insanları uyarıp onları öfkelendirmekten korkmuyor. Ashley ise gerçekle karşılaşmaktan öylesine korkuyor ki, ödü kopmuş durumda."

Aman Allah'ım! Bu düşünceler ne kadar yeni, ne kadar korkunç ve hayat verici şeylerdi!..

Mrs. Merriwether'in kışkırtmasıyla, Dr. Meade harekete geçip gazeteye bir mektup yazdı. Mektupta Rhett'in adı geçmiyordu, ama kimden söz edildiği açıkça belliydi. Editör, mektubun sosyal bir drama parmak bastığını hissederek onu gazetenin ikinci sayfasına koydu.

Dr. Meade'in mektubunu, Güney'in her yanında spekülasyondan ve devlet taahhütlerinden para kazananlara karşı yükselmeye başlayan seslerin ilki oldu. Charleston'un limanı Yankee savaş gemileri tarafından, hemen hemen aşılmaz bir duruma geleliberi, içeri mal sızabilen başlıca liman olan Wilmington'da meydana gelen rezaletlerin dedikodusu ayyuka çıkmıştı. Spekülatörler Wilmington'u doldurmuştu. Ellerinde nakit para bulunduğu için şilepler dolusu mal alıyor ve bunları piyasaya sürmek için fiyatların yükselmesini bekliyorlardı. Beklenen fiyat artışı mutlaka gerçekleşiyordu. Çünkü piyasada bir malın mevcudu azalıp talep yükseldi mi, fiyatlar hemen yukarı sıçramaya başlıyordu. Hemen hemen her ay rastlanan olağan bir şey olmuştu bu artık. Siviller ya bir maldan yoksun kalmak ya da onu, spekülatörlerin belirlediği fiyata almak durumundaydılar. Fakirler ve orta halliler, gittikçe artan güçlüklerle karşılaşmaktaydılar. Fiyatların bu devamlı yükselişi yüzünden Konfederasyon parası düşmüş, bunun sonucunda da lükse karşı görülmedik bir düşkünlük başgöstermişti. Kuşatmayı yararak memlekete mal sokanlar ilk önce gerekli ihtiyaç maddeleri getirmeye

mecburdur. Bunları sağladıktan sonra lüks sayılan malları getirebilirlerdi. Ama şimdi, hepsi de Konfederasyon'un şiddetle muhtaç olduğu hayati ihtiyaçlar yerine yüksek fiyatlı lüks eşyayı getirmeyi tercih ediyorlardı. İnsanlar bugün ellerinde bulunan paranın yarın bütün değerini kaybetmesinin mümkün olduğunu düşünerek çılgınca bir ihtirasla satın alıyorlardı bunları.

Her şeyi daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir şey de, Wilmington ile Richmond arasında tek bir demiryolu hattının bulunmasıydı. Bu yüzden, çuvallarla un ve kutularla domuz pastırması yol boyundaki küçük istasyonlarda, kurtlanıp kokarken, kaçakçıların getirdiği şarap, kumaş ve kahve gibi lüks eşya Wilmington'da gemiden indirildikten iki gün sonra Richmond'a varıyordu.

Eskiden alttan alta duyulan dedikodular şimdi açıkça tartışılmaktaydı. Herkes, Rhett Butler'in sadece dört gemiye sahip olup, onlarla durmadan mal getirmekle yetinmediğini, diğer gemilerin yüklerini de satın alıp, fiyat artışı için depolarda beklettiğini söylemekteydi. Bir süre bunları duyulmadık fiyatlarla piyasaya sürüyor ve pekâlâ alıcı buluyordu. Kuşatmadan kaçırılan malları daha gemiden indirilmeden satın alan ve karargâhı Wilmington'da bulunan, bir milyonluk bir teşkilatın başında bulunduğu söylenmekteydi. Her şehirde ve özellikle Richmond'da bu teşkilatın düzinelerle deposu olduğu ve bu depoların fiyat artışını bekleyen mallarla tıka basa dolu bulunduğu dedikodusu almış yürümüştü. Askerler de siviller de bu işe kızmaya ve iyice söylenmeye başlamışlardı. Öteki tüccarlar da kıskandıkları için Rhett'in aleyhindeydiler.

Doktorun mektubu şöyle sonuçlanıyordu:

"Konfederasyon bahriyesinin hizmetinde çalışan birçok vatansever ve kahraman kaçakçı olduğunu biliyoruz. Bunlar, Konfederasyon'un yaşayabilmesi için yaşamlarını ve servetlerini tehlikeye atan, kendilerini düşünmeyen insanlardır. Onlar tahtlarını Güneyliler'in kalplerinde kurmuşlardır. Kimse, hayatlarını tehlikeye atmalarına karşılık kazandıkları birkaç kuruşu onlardan esirgemez. Onlar şerefli ve saygıdeğer insanlardır. Bahsetmek istediğim bu kimseler değil.

"Fakat öyle kimseler var ki, bunlar, kahramanlık maskesi altında, kendi bencil kazançları için hiçbir şeyi feda etmekten çekinmezler ve etraflarına

hakaret saçarlar. Ne yazık ki, davaların en yükseği için cephede çarpışmakta olan evlatlarımıza bile dil uzatıyor bunlar. Savaştan yararlanarak keselerini doldurmak istedikleri şuradan belli ki, çocuklarımız morfin ve kinin eksikliğinden inim inim inler, bizlere şikâyet dolu mektuplar gönderirken, onlar gemilerini ipekli kumaş, dantel gibi gereksiz şeylerle dolduruyor ve bunu da saklamaya bile gerek görmüyorlar. İşte ben, Robert Lee'yi izleyen insanların kanını emen bu vampirlerden söz ediyorum. Bu adamlar, bütün vatanseverlerin kuşatma kaçakçılarından nefret etmelerine yol açıyor.

Evlatlarımız yalınayak cephede dövüşürken, bu serserilerin pırıl pırıl boyalı çizmeleriyle aramızda cirit atıp bizi rahatsız etmelerine nasıl katlanabiliriz. Oğullarımız kamp ateşlerinin etrafında titreşir ve küflü domuz pastırması kemirirken, bunların karşımızda şampanya içip Strasburg peyniri zıkkımlanmaları bize hakaret değil mi?"

Atlanta, kutsal kâhinlerinin yazdıklarını okuyunca ne yapacağını anladı ve halk, kadirşinas Konfederasyon vatandaşları olarak, Rhett'i yeniden toplum dışı ilan etti.

Onu 1862 yılında kabul eden evler içinde, Miss Pitty Hamilton'un evi kendisine 1863 yılında da kapısı açık olan hemen hemen biricik evdi. Ve, Melanie olmasa, belki oraya da kabul edilmeyecekti. Rhett ne zaman şehre gelse, Pitty hala baygınlıklar geçiriyordu. Her seferinde de, Rhett elinde küçük bir hediye paketi, ağzında Miss Pitty'nin çekiciliğini ve güzelliğini öven sözlerle gelir ve büyük bir sevinçle karşılanırdı.

Scarlett, Rhett'in hiç de vatansever bir insan olmadığını biliyordu. Onun önemsediği biricik şey, Rhett'in ona Nassau'dan getirdiği hediyelerdi. Bunlar hiçbir zaman bir kadının kabul edemeyeceği kadar değerli ve laubali şeyler değildi. Onu eve kabul etmeyecek olursa, bu pahalılıkta, düğme, firkete ve bonbon gibi şeyleri nasıl sağlayabilirdi. Scarlett, bütün şehrin Rhett'in ziyaretleri ve kendisi hakkında dedikodularla çalkalandığını biliyordu. Ama şunu da biliyordu ki, Atlantalıların gözünde, Melanie Wilkes asla hata yapamazdı. O Rhett'i savunduğuna göre, bu ziyaretlerin her şeye rağmen bir miktar saygıdeğer olma niteliği taşıdığı kesindi...

Buna rağmen, Rhett çenesini tutmayı bilse, yaşam Scarlett için çok daha tatlıydı. Şeftali Ağacı Caddesi'nden aşağı onunla birlikte yürürken az çok

sıkıldığını ve utandığını açıklamak zorundaydı.

Bu yüzden onu adamakıllı azarladı.

"Böyle düşünceleriniz olsa bile, ne diye çenenizi tutmuyorsunuz? Eğer düşüncelerinizi kendinize saklayıp uluorta söylemezseniz hayat çok daha tatlı olurdu..."

"Senin sistemin budur değil mi benim yeşil gözlü, iki yüzlü dostum? Scarlett, Scarlett! Senden daha cesur bir davranış beklerdim. İrlandalıların ne olursa olsun düşündüklerini söylediklerini ve çevreye zerre kadar aldırmadıklarını sanırdım. Söylesene, sen de kimi zaman düşüncelerini kendine saklamaktan patlayacak gibi olmuyor musun?.."

Scarlett istemeden açıkladı:

"Evet, doğrusu öyle," dedi. "Sabah, öğle, akşam davadan konuşmuyorlar mı, gerçekten pek sıkılıyorum. Ama, Allah aşkınıza, Rhett Butler, bunu açıklayacak olsam, kimse benimle konuşmaz, çocukların hiçbiri benimle dansetmezdi."

"Ah, evet. Ne olursa olsun, insanın kendisiyle dansedecek birini bulması şarttır. Kendinize hakim olmaktaki başarınıza hayranım, ama bu konuda sizden çok geriyim. Ne kadar işime yararsa yarasın, romantik ve vatansever bir kibar erkek kılığına bürünemem. Servetlerini son santimine kadar kuşatma yüzünden tehlikeye atan ve savaş sonunda meteliksiz kalacak olan budalaların sayısı yeteri kadar yüksek. Bana ihtiyaçları yok. Ne vatanseverler listesini onurlandırmak için, ne de meteliksizler arasına katılıp sayılarını arttırmam için. Bırak onları, istediklerini yapsınlar. Aldıkları alkışları hakediyorlar. İnan bana bunu samimi olarak söylüyorum. Ama şu da var ki, bir iki yıla kadar bu alkışlardan başka bir şeyleri kalmayacak yeryüzünde."

"İngiltere ile Fransa'nın bize yardıma gelmek üzere olduklarını bildiğiniz halde, bunları sırf kötülüğünüzden söylüyorsunuz."

"Aman Scarlett! Mutlaka bir gazete okumuş olmalısın! Pek şaştım doğrusu. Bir daha böyle bir şey yapayım deme. Kadınların aklını bulandırır böyle şeyler. Sana bir şey söyleyeyim mi, bir aydan az bir zaman önce

İngiltere'deydim; haberin olsun, İngiltere Konfederasyon'a asla yardım etmeyecektir. İngiltere hiçbir zaman zayıftan yana olmaz. Onun İngiltere oluşunun nedenidir bu. Üstelik tahtta oturan şişman Hollandalı kadın ta Tanrı'dan korkan bir Hıristiyan olduğu için köleliği onaylamıyor. Kumaş fabrikaları, pamuk yokluğundan durduğu için İngiliz işçileri aç kalsın varsın, ama asla, asla kölelikten yana olarak bir darbe indirmez İngiltere Yankeeler'e! Fransa'ya gelince, Napoleon'un o zayıf kopyası, Fransızlar'ı Meksika'ya yerleştirmekle o kadar meşgul ki bizim için kılını bile kıpırdatamaz. Aksine, o bu savaştan memnun çünkü onun birliklerini Meksika'dan atmaya vakit bulamıyoruz... Hayır Scarlett. Hariçten yardım geleceği iddiası, gazete yalanıdır. Konfederasyon yenilmeye mahkûmdur. Şimdi bir deve gibi, kamburu içine biriktirmiş olduklarından besleniyor ama bütün hazır yiyiciler gibi o da günün birinde mahvolacak. Altı ay daha kaçakçılık yaptıktan sonra bu işi bırakacağım. O andan sonra, kaçakçılık çok tehlikeli bir iş olacak çünkü. Gemilerimi Yankee savaş gemileri arasında süzülüp limana sokulabileceğini sanan budala bir İngiliz'e satacağım. Ama ne olursa olsun, bütün bunlar benim zerre kadar huzurumu kaçırmaz. Yeteri kadar para kazandım ve onları altın olarak İngiliz bankalarına yatırdım. Bu değersiz kâğıtlar benim için hiçbir şey ifade etmez."

Rhett ne zaman uzun uzun konuşsa, ne kadar mantıklı, işbilir bir adam olduğu açıkça anlaşılırdı. Başkaları onun bu gibi sözlerini kadirşinas olmayışına, vatanına bağlı olmayışına ve bu gibi şeylere yorsalar da, Scarlett onunla konuşurken sözlerinde gerçeğin ve sağduyunun bariz olduğunu düşünürdü.

"Bana kalırsa, Dr. Meade'in sizin hakkınızda yazdıklarının hepsi doğru. Kaptan Butler, bana kalırsa, ticaretten elinizi çektikten sonra onurunuzu kurtarmanın biricik yolu askere yazılmaktır. Bir zamanlar West Point'de okuduğunuza göre, pek büyük..."

"Benim ruhumu kurtarmak için konuşan bir din adamına benziyorsun. Ya şerefimi kurtarmak istemiyorsam? Ne diye beni saf dışı eden sistemi kurtarmaya çalışayım? Onun çöküşünü görmek bana zevk verecektir."

Scarlett kızararak:

"Hiçbir sistemin adını duymadım şimdiye kadar," dedi.

"Duymadınız mı? Zarar yok. Yine de bu sistemin bir parçası olarak yaşadınız bu yıl. Sizin onu benden fazla sevdiğinizi ve benimsediğinizi sanmıyorum. Bildiğiniz gibi ben Butler ailesinin kara koyunuyum. Şu ya da bu sebepten dolayı Charleston'un toplumsal yasalarına başkaldırdım. Zaten onları kabul edemezdim. Charleston, alabildiğine yoğunlaştırılmış Güney'den başka bir şey değildir. Onun ne kadar sıkıcı bir şey olduğunun bilmem farkına vardınız mı hiç! Uzun yıllardan beri yapıldıkları için, her insanın yapması mecburi olan şeyler, aynı nedenden ötürü, hiç de zararlı olmadıkları halde, yapılmaması gereken bir sürü başka şeyler, anlamsızlıklarıyla beni rahatsız eden bir yığın şey... Belki evlenmek istemediğim kızın hikâyesini duymuşsundur, Scarlett. İşte bu son darbe oldu. Ne diye evlenecektim sıkıcı bir aptalla? Basit bir kaza, onu hava kararmadan eve geri getirmeme engel olmuştu. Bunun cezasını ne diye ben çekecektim? Daha iyi nişan alabildiğim halde, o koca gözlü erkek kardeşinin beni vurup öldürmesine nasıl izin verirdim?

Eğer kibar bir erkek olsaydım, kuşkusuz beni öldürmesine izin verir ve Butler ailesine sürülmüş olan kara lekeyi böylece temizlerdim. Ama... yaşamayı severim. Bu yüzden yaşamakta devam ettim ve eğlendim de. Charleston'un kutsal inekleri arasında yaşayıp onlara gerekli saygıyı gösteren erkek kardeşimi, şişman karısını, Saint Cecilia balolarını ve onun uçsuz bucaksız uzanan pirinç tarlalarını düşündüğüm zaman topluma başkaldırmış olmanın ödülünü anlıyorum. Scarlett, Güney'in, hayat tarzı, Orta Çağ'ın derebeylik sistemi kadar modası geçmiş ve tarihe malolmuş bir şeydir. Merak edilecek yan, onun bu kadar uzun zaman dayanabilmiş olmasıdır. Bir gün çökmesi bekleniyordu ve işte çöküyor... Bir de sen kalkmış benden, Dr. Meade gibi hatiplerin, davamızın kutsal ve haklı olduğu yolundaki sözlerini dinlememi istiyorsun. Sence, boruların sesi beni öyle heyecanlandırmalı ki, elime bir tüfek aldığım gibi Virginia'ya koşup, Marse Robert için kanımı dökmeliyim. Beni niçin bu kadar aptal sanıyorsun? Beynime inen yumruğu öpmek benim tarzım değildir. Güney ile ben, şimdi berabere kaldık. Bir zamanlar Güney beni açlıktan öleyim diye kapı dışarı etmişti. Ama ben açlıktan ölmedim ve Güney'in can çekişmesi sayesinde öyle çok kazanıyorum ki, bu kazanç bana doğuştan hakkım olan babamın mirasından yoksun olmamın acısını unutturacak." Scarlett, "Siz para canlısı ve tüccar kafalısınız," dedi. "Tüccar kafalı mıyım? Hayır, hayır, sadece uzağı görürüm. Belki de bu para hırsıyla yanıp tutuşanların, tüccar kafalılık için buldukları başka bir terimdir. Hiç

değilse, benim kadar uzak görüşlü olmayanlar, tüccar kafalı olduğumu söyleyeceklerdir. 1861 yılında bin dolar nakit parası olan her sadık Konfederasyon vatandaşı benim yaptığımı yapabilirdi. Ama kaç kişi aynı şeyi yapacak uzak görüşlülüğe sahipti? Örneğin, Fort Sumter düştükten hemen sonra, kuşatma daha ortaya çıkmadan, ben çerçöp fiyatına birkaç bin balya pamuk alıp İngiltere'ye naklettim. Bu balyalar halâ Leverpool'daki depolarda duruyor. Onları satmış değilim. Onları, İngiliz fabrikalarında bir gram pamuk kalmayıp da fabrikatörler istediğim fiyatı vereceği zamana kadar satmayacağım. Bir poundu bir dolardan satarsam hiç şaşmam."

"Filler ağaca çıktığı zaman bu fiyata alıcı bulursunuz!" "Bulacağıma inanıyorum.

Şimdiden yetmiş iki sente çıktı pamuk. Savaştan sonra zengin bir adam olarak göreceksiniz beni. Bunun sebebi de uzak görüşlü, özür dilerim, tüccar kafalı oluşumdur, Scarlett. Sana daha önce söylemiştim: para kazanmak için iki büyük fırsat, yani devre vardır. Biri bir ülke kurulurken, öteki de yıkılırken. Kurulurken yavaş kazanılır para, yıkılırken ise baş döndürücü bir hızla... Bu sözleri unutma. Bir gün işine yarayabilir."

Scarlett, elinden geldiği kadar alaycı bir hal takınarak: "Doğrusu böyle değerli öğütlere pek önem veririm," dedi. "Ama sizin öğüdünüze ihtiyacım yok. Babam fakir mi sanıyorsunuz? Hayatımın sonuna kadar rahat rahat yaşarım onun parasıyla. Üstelik Charles da bana hatırı sayılır bir miras bıraktı."

"Bence, Fransız aristokratları da, kendilerini idam sehpasına götürecek arabaya binene kadar sizin gibi düşünüyorlardı."

Rhett, sık sık Scarlett'e, bütün eğlence ve toplantılara katıldığına göre, matem elbisesi giymesinin anlamsızlığını anlatmaya çalışmıştı. Renkli elbiseleri çok severdi. Scarlett'in simsiyah giysileri ve şapkasından topuklarına kadar uzanan siyah krem matem örtüsü onu hem güldürüyor hem de canını sıkıyordu.

Rhett açık açık, siyah örtünün onu bir kargaya benzettiğini ve matem elbiselerinin onu on yaş büyük gösterdiğini söylemişti. Onun bu kaba sözleri genç kadının, on sekiz yerine yirmi sekiz yaşında görünüp görünmediğini

anlamak için uçarak aynanın karşısına gitmesine sebep olmuştu.

Rhett, birkaç hafta sonra pırıl pırıl bir yaz sabahı, bir elinde parlak renkli bir kâğıda sarılmış bir şapka kutusuyla çıkageldi ve Scarlett'i evde yalnız bulunca kutuyu açtı. Kutunun içinden, kat kat ince kâğıtlara sarılı bir şapka çıktı. Öyle güzeldi ki, Scarlett tutamayıp bağırdı:

"Ah, ne güzel şey;"

Elini şapkaya doğru uzattı. Uzun zamandan beri ne yeni bir elbise almış, ne de görmüştü. Belki bunun etkisiyle, bu şapka ona hayatı boyunca gördüklerinin en güzeli gibi geldi. Açık zümrüt rengi ipekli astarı olan koyu yeşil taftadandı. Çenesinin altında bağlanan kurdeleler Scarlett'in eli kadar genişti ve onlarda açık yeşildi. Bu güzel şapkanın kenarları da devekuşu tüyleriyle süslüydü.

Rhett, gülümseyerek:

"Giy bakalım," dedi.

Scarlett uçar gibi aynanın karşısına gitti. Şapkayı başına geçirdi. Küpeleri gözüksün diye, saçlarını arkaya doğru itti. Rhett görsün diye ona döndü ve tüyleri dalgalandırmak için başını sağa sola sallayarak:

"Nasılım?" diye bağırdı.

Rhett'in gözlerindeki pırıltıyı görmeden de şapkanın kendisine çok yakıştığını biliyordu. Pek yakışmıştı bu renk ona. Koyu yeşil gözleri- zümrüt yeşilini iyice meydana çıkartıyordu.

"Ah Rhett, kimin bu şapka? Onu satın almak istiyorum. Varımı yoğumu veririm ona sahip olmak için."

Rhett:

"Senin şapkan o," dedi. "Böyle bir yeşil senden başka kime yakışır? Gözlerinin rengini aklımda iyi tutamamış mıyım?"

"Gerçekten benim için mi yaptırdın bunu?"

"Evet. Eğer senin için bir şey ifade ediyorsa, kutunun üzerinde, 'Rue de la Paix' yazılıdır."

Scarlett, birden neşesini kaybederek:

"Fiyatı nedir?" diye sordu. "Şu anda yalnız elli dolarım var. Ama gelecek ay."

Rhett onun üzüntülü ifadesine gülümseyerek baktı.

"Konfederasyon parasıyla iki bin dolar kadar eder."

"Aman Allah'ım... Eh, ne yapayım, şimdi elli dolan veririm. Sonra da..."

Rhett:

"Sizden para alacak değilim," dedi. "Bu bir hediyedir."

"Size... size elli doları vermeliyim."

"Eğer verirseniz onu çöpe atarım. O parayla ruhunuzun huzuru için ayin düzenleyiniz. Birkaç ayinin yeterli olacağını sanırım."

Scarlett istemeden güldü. Yeşil şapkanın altında gözleri bu gülüşle birer bahçe gibi aydınlanmıştı.

"Bana ne yapmaya çalışıyorsunuz."

Rhett:

"Muhteşem hediyeler getirerek seni baştan çıkarmaya çalışıyorum," dedi. "Bir gün bunlara öyle alışacaksın ki, bütün çocukça kaprislerinden vazgeçecek ve bana sığınacaksın."

Sonra kaşlarını çatarak Ellen'in taklidini yaptı.

"Erkeklerden yalnız çiçek ve şeker kabul et, cicim."

Bu öyle aslına uyan bir taklitti ki, Scarlett kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı.

"Sen kara kalpli bir şeytansın, Rhett Butler. Bu şapkanın da reddedilemeyecek kadar güzel olduğunu biliyorsun."

Rhett'in gözleri, genç adam onun güzelliğini överken bile alaycıydı.

"Miss Pitty'e, bana yeşil tafta eşantiyon verdiğinizi, modeli de bir kâğıda çizerek bu şapkayı ısmarladığınızı; benim de buna karşılık sizden elli dolar aldığımı söyleyebilirsiniz."

"Hayır, yüz dolar verdiğimi söyleyeceğim. O da başkalarına söyler. Herkes benim kendime bu kadar büyük masraflar yapmam karşısında kıskançlıktan yemyeşil olur. Ama Rhett bir daha bana bu kadar pahalı bir hediye getirme. Çok naziksin, ama başka bir şey kabul edemem artık."

"Sahi mi? Hoşuma gittiği sürece, senin güzelliğini meydana çıkaracak şeylere rastladıkça getireceğim. Bu şapkaya uysun diye, sana koyu yeşil ipekli bir elbise getireceğim. Ama sana önceden söyleyeyim ki, sandığın kadar nazik değilim. Seni elbiseler ve şapkalarla tavlayıp tuzağa düşürmeye çalışıyorum. Daima hatırlamanı isterim ki ben sebepsiz hiçbir şey yapmam. Karşılığında bir şey elde edeceğimi ümit etmezsem, kimseye hediye vermem. Her zaman da beklediğim karşılığı alırım."

Simsiyah gözleri Scarlett'in yüzünde dolaştı ve dudaklarını aradı. Scarlett büyük bir heyecan duyarak önüne baktı. İşte şimdi, tıpkı Ellen'in dediği gibi, Rhett ondan faydalanmaya kalkışacaktı. Onu öpecek ya da öpmeyi deneyecekti. Scarlett Rhett'in bunlardan hangisini yapacağını bilemiyordu. Çünkü aklı pek karışıktı. Eğer onu reddederse, şapkayı başından çıkarıp alması ve kutuya koyup başka bir kadına hediye etmesi mümkündü. Öte yandan, Scarlett onun kendisini öpmesine izin verecek olursa, başka öpücükler koparmak ümidiyle yeni ve daha güzel hediyeler getirebilirdi.

Ama Rhett onu öpmedi. Scarlett kirpiklerinin arasından ona bir yan bakış fırlattı ve cesaret verici bir şeyler mırıldandı.

"Demek her zaman beklediğin karşılığı alırsın, öyle mi? Peki benden ne elde etmeyi ümit ediyorsun?"

"Bunu göreceğiz."

Scarlett, tüyler sallansın diye başını şuh bir şekilde iki yana sallayarak, cüretkâr bir ifadeyle:

"Bu şapkanın hatırı için sizinle evleneceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, Mr. Rhett Butler!" dedi.

Rhett'in bembeyaz dişleri bıyığının altında parladı.

"Hanımefendi, boş yere böbürleniyorsunuz. Ne sizinle ne de bir başkasıyla evlenmek istediğim yok. Evlenecek adam değilim ben."

Scarlett büyük bir hayretle:

"Ya!" diye bağırdı. Bu adam, bu adam, mutlaka kendisinden yararlanmak istiyordu. "Ben de sizinle öpüşmeyeceğim."

"Öyleyse, ne diye ağzınız öyle gülünç bir şekilde açık duruyor?"

Scarlett birden aynaya göz atınca kırmızı dudaklarının öpülmek için gerekli pozu almış olduğunu gördü ve:

"Ah!" diye inledi. "Ah!"

Çok öfkelenmiş, kendini kaybetmişti yine. Ayağını yere vurdu:

"Hayatımda tanıdığım insanların en alçağısın sen. Bir daha yüzünü görmesem umurumda

değil."

"Eğer gerçek hislerin böyle olsaydı şu şapka kutusunu ayağının altına alıp çiğnemen gerekirdi. Ama öfkelenmenin sana yakıştığını bilirsin pekâlâ. Haydi, Scarlett, gel şu şapkayı ayağının altına alıp çiğne ve benden ve hediyelerimden iğrendiğini göster."

Scarlett şapkayı göğsüne bastırarak geriledi.

"Ona elini süreyim deme!"

Rhett tatlı tatlı gülerek onun peşinden geldi ve ellerini avuçlarına aldı.

"Ah Scarlett, o kadar gençsin ki kalbimi incitiyorsun! İşte şimdi ümit ettiğin şekilde, öpeceğim seni."

Sonra eğildi ve Scarlett'in yumuşak yanağına bıyığıyla dokundu.

"Şimdi, onurunu korumak için beni tokatlaman gerekli mi?"

Scarlett başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve bu siyah gözlerin derinliklerinde öyle tatlı bir anlam buldu ki, elinde olmadan kahkahalarla gülmeye başladı. Ne eğlenceli, ne heyecan verici bir adamdı bu! Kendisini öpmek ya da onunla evlenmek istemiyorsa ne istiyordu? Eğer Scarlett'e aşık değilse ne diye bu kadar sık sık geliyor ve ona böyle değerli hediyeler getiriyordu?

Genç adam:

"Şimdi daha iyi," dedi. "Scarlett, senin üzerinde hiç de iyi bir etkim yok. Eğer yapabilirsen beni kapı dışarı etmen akıllıca bir iş olur. Ne var ki, benden kurtulmak çok güçtür. Ama sana zararlı olduğum kesin."

"Zararlı mısın?"

"Görmüyor musun? Seninle kermeste karşılaştığım günden beri şöhretin gittikçe daha kötüye gidiyor. Bunun suçu da büyük ölçüde bende. Seni dansetmek için kim ayarttı. Şu bizim şahane davamızın ne şahane, ne de kutsal olmadığını açıklamaya kim zorladı seni? Şatafatlı prensipler uğruna ölenlerin budala oldukları fikrini kim aşıladı sana? İhtiyar kadınlara bol bol dedikodu malzemesi vermene kim yardım etti? Daha matem elbiselerini çıkartmaya altı yedi yıl varken, seni onlardan kim kurtarıyor? Nihayet, bir kadının kabul etmesi hiç de doğru olmayan bir hediyeyi kabul etmen için kim ikna etti seni? Bu öyle bir hediye ki, bir kadın onu kabul ettikten sonra hanımefendi olduğunu iddia edemez."

"Pek böbürleniyorsunuz, Kaptan Butler. Hiç de düşündüğünüz kadar rezilce bir şey yapmış değilim. Eğer siz olmasanız da yine onları yapardım."

Rhett sessizleşti. Yüzü sakin ve ciddiydi.

"Bundan kuşkuluyum," dedi. "Şimdi halâ, Charles Hamilton'un kalbi kırık dul karısı olacaktın ve yaralılara yaptığın iyilikler yüzünden parlak bir şöhretin olacaktı. Ne yazık ki..."

Ama Scarlett artık onu dinlemiyor, aynada kendini seyrediyordu, hemen bugün öğleden sonra, hastaneye giderken bu şapkayı giyecek ve nekahet devresindeki subaylara çiçek götürecekti.

Rhett'in sözlerinde büyük bir gerçek payı bulunduğu hiç aklına gelmemişti. Kendisini korkunç bir hayata mahkûm etmiş olan dulluğun kapılarını Rhett'in açtığını ve ona ortalığı yakıp kavuran genç kız hayatına yeniden kavuşmak fırsatını verdiğini anlayamıyordu. Oysa bugünlerin çoktan geride kalmış olması gerekirdi. Yine onun etkisi allında, Ellen'in öğrettiği şeylerin çoğunun etkisinden kurtulduğunun da farkında değildi. Ondaki değişiklik öyle ağır ve öyle düzenli bir şekilde olmuştu ki, zincirin halkalarının birbirleriyle ilişkisi olduğu hiç anlaşılmıyordu. Scarlett, Rhett'in yardımı ve etkisiyle annesinin ona binbir güçlükle benimsettiği şeyleri bir kenara attığını ve saygıdeğer bir hanımefendi olmanın ne kadar güç olduğunu unuttuğunu farketmiyordu. O anda, Melanie kıpkırmızı bir yüzle merdivenlerin başında göründü:

"Ah Scarlett!" diye inledi. "Pitty hala eve döndü mü? Peter amca beni Pitty halaya şikayet etmekle tehdit ediyor. Şeyle konuştum diye... şey... Miss... Belle Watling ile!"

Belle Watling, Scarlett'in Atlanta'ya ilk geldiği gün gördüğü kızıl saçlı kadındı. Daha sonra onun şehrin en kötü şöhretli kadını olduğunu öğrenmişti. Askerlerin peşinden birçok orospu akın etmişti Atlanta'ya, Belle Watling alev gibi yanan saçları ve çok renkli son moda elbiseleriyle bunların hepsinden çok dikkati çekiyordu. Nadiren Şeftali Ağacı Caddesi'nde ya da başka bir kibar semtte görünürdü. Ama göründüğü zaman da, kibar ve saygıdeğer kadınlar, onun pisliğinden uzaklaşmak için olacak, karşı kaldırıma geçerek nefretlerini belli ederlerdi. Ama Melanie onunla konuşmuştu. Peter amcanın bunca kızmasına şaşmamak gerekti.

"Pitty hala öğrenirse ölürüm! Biliyorsun ki günlerce ağlayacak, şehirdeki herkese anlatacak ve rezil olacağım," diye hıçkırdı Melanie. "Üstelik benim

bu işte hiç suçum yok. Ondan kaçamazdım ya. Çok büyük bir kabalık olurdu bu. Scarlett, ona... ona acıdım. Böyle düşündüğüm için kötü bir kadın mıyım dersin?"

Ama Scarlett işin ahlaki yönüyle ilgili değildi. Pek çok iyi yetiştirilmiş ve nezih kadın gibi o da orospuları pek merak ederdi.

"Ne istiyordu? Nasıl konuşuyordu?"

"Ah, berbat bir dille konuşuyor, ama kibar olmaya öyle gayret ediyordu ki zavallıcık! Sözün kısası, bu kadın hastaneye yardım etmek istiyordu; inanır mısın? Her sabah hastanede çalışmak istiyormuş. Herhalde Mrs. Elsing duyunca öfkesinden ölmüştür. Onu hemen kovmuş hastaneden. Sonra dedi ki o kadın, 'Ben de bir şeyler yapmak istiyorum. Ben de sizin gibi bir Konfederasyon vatandaşı değil miyim?' Ah Scarlett onun yardım etmek istemesi öyle dokundu ki bana. Eğer davamıza yardım etmek istiyorsa, demek ki dedikleri kadar kötü bir insan değil: Böyle düşündüğüm için kötü bir insan mıyım dersin?"

"Aman, Allah aşkına Melly, sen kötüysen kime ne? Başka ne söyledi?"

"Hastaneye giden kadınları teker teker seyrettiğini ve iyi bir yüzüm olduğu için benim yolumu kestiğini söyledi. Biraz parası vardı. Bunu alıp hastane için kullanmamı ve nereden geldiğini kimseciklere söylemememi rica etti. Mrs. Elsing onun nereden geldiğini duyarsa kullanılmasına izin vermez diye korkuyordu. Nereden geldiğini dedi, Scarlett. İşte o zaman bayılacağımı sandım. Öyle şaşırmıştım ve oradan uzaklaşmaya öyle can atıyordum ki. 'Ah evet, çok iyisiniz,' dedim ya da buna benzer budalaca bir şeyler söyledim. O zaman o da, Gerçek bir Hristiyan'sınız,' dedi ve bu pis mendili elime sıkıştırdı. Şu kokuyu duyuyor musun ne kadar iğrenç!"

Melanie kirli ve ağır kokulu bir erkek mendilini ona uzattı. Mendilin içinde madeni paralar vardı ve üstüne bir düğüm atılmıştı.

Melly başını yastığa dayayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Tam veda ediyor ve bana her hafta para getireceğini söylüyordu ki, Peter amca köşeyi döndü ve beni gördü! Görünce de öyle bir bağırdı ki, Scarlett!

Hayatımda hiç kimse bana bağırmamıştı, biliyor musun! Dedi ki, 'Hemen, derhal şu arabaya binin bakayım!' Sözünü dinleyip gecikmeden arabaya bindim, ama Peter amca öyle kızmıştı ki yol boyunca beni azarlayıp durdu.

Scarlett mendilin düğümünü açınca bir avuç dolusu altın para yatağın üstüne saçıldı.

Melanie, pırıl pırıl parlayan paralan sayarken, hayret içinde bağırdı:

"Scarlett, burada elli dolar var, hem de altın! Ne dersin, bu şekilde, yani şey... böyle kazanılmış parayı... çocuklara... hastane için kullanmakta bir sakınca var mı?"

Ama Scarlett artık onu dinlemiyordu. Kirli mendile bakıyor, öfke ve keder yüreğini dolduruyordu. Mendilin köşesine R.K.B. harfleri işlemişti. Scarlett'in konsolunun üst çekmecesinde bu mendilin eşi duruyordu, geçen kır gezintisinde çiçek topladıkları zaman, sarması için Rhett vermişti ona o mendili. Scarlett de yıkatıp ütületmiş ve ona iade etmek niyetiyle çekmecesine saklamıştı. Bu akşam, yemeğe geldiği zaman verecekti.

Demek Rhett o adi Watling yaratığıyla görüşüyor ve ona para veriyordu! Hastaneye yapılan yardımın nereden geldiği şimdi anlaşılıyordu. Kuşatmadan kaçırılmış altınlar. Rhett böyle bir yaratıkla beraber bulunduktan sonra, kibar bir kadının yüzüne bakacak cesareti kendinde buluyordu ha! Bir de Scarlett onun kendisine âşık olduğunu düşünmek budalalığını göstermişti! Bu bile, düşüncesinin yanlış olduğunu gösteriyordu.

Bu mendili alıp onun yüzüne fırlatacak ve kapıyı gösterip bir daha kendisini aramamasını söyleyecekti. Ama hayır, bunu asla yapamazdı. Yeryüzünde kötü kadınların yaşadığını bildiğini bile belli edemezdi ona. Değil Rhett'in onları ziyaret ettiğini bildiğini! Bir hanımefendi asla böyle bir şey yapamazdı.

Korkunç bir öfke içinde:

"Ah!" diye düşündü. "Eğer kibar bir kadın olmasaydım o yılana yapacağımı bilirdim ben!"

Mendili avucunun içinde buruşturarak aşağı inip mutfakta Peter amcayı aramaya başladı. Ocağın yanından geçerken onu ateşin içine attı ve tatmin olmamış bir öfkeyle yanışını seyretti.

1863 yılı yazı geldiği zaman, Güneyliler'in kalbinde halâ ümit hakimdi. Çeşitli güçlüklere ve kayıplara, akla gelebilecek her şey ve özellikle yiyecek maddeleri üzerinde yapılan spekülasyonlara, her aileyi can evinden vurmuş olan ölüm, hastalık ve kedere rağmen, onlar yine "bir zafer daha kazanırsak savaş biter!" diyor ve bunu geçen yazdan daha büyük bir sevinç ve ümitle söylüyorlardı. Yankeeler çetin ceviz olduklarını göstermişler, ama nihayet kınlıyorlardı.

1862 yılı Noel yortusu Atlanta ve bütün Güney için mutlu bir bayram oldu. Konfederasyon, Fredericksburg'da büyük bir zafer kazanmış ve Yankeeler sayısız yaralı ve ölü vermişlerdi. Bu Güneyliler'in büyük bir şükranla Tanrı'ya dua etmelerine sebep oldu. Nihayet işler düzeliyordu. Başlangıçta tecrübesiz ve pek zayıf olan ordu şimdi birçok şeyler öğrenmiş, kumandanları kahramanlık ve bilgeliklerini kabul ettirmiştir. İlkbaharda muharebeler başlayınca Yankeeler pes deyip barış yapmaya yanaşacaklardı.

İlkbahar gelince savaşlar yeniden başladı. Mayıs ayında Konfederasyon Chancellorsville'de yine büyük bir zafer kazandı. Şimdi artık Güney gururundan kükremekteydi.

Yankee süvarilerinin Georgia'ya saldırışları da Konfederasyon'un zaferiyle sona ermişti. Herkes gülerek birbirinin omuzuna vuruyor ve: "Evet, efendim! İhtiyarlar Nathan Bedford Forrest peşlerine düşerse kaçsınlar daha iyi!" diyordu.

Nisan ayının sonlarında, Albay Streigth kumandasındaki bir sekizyüz Yankee süvarisi Georgia'ya baskın yaptı. Amaçları, Atlanta'nın ancak altmış mil kuzeyinde bulunan Roma'ya ulaşmaktı. Atlanta ve Tennessee arasındaki hayati önemi olan demiryolunu kapatmaktı niyetleri. Oradan Güney'e, Konfederasyon'un can damarı olan Atlanta'ya inecek ve buradaki fabrikalarla

cephanelikleri tahrip edeceklerdi.

Cesurca düzenlenmiş bir baskındı bu. Forrest olmasa başarıyla ve Güney'e pahalıya malolacaktı. Forrest onların üçte biri kadar süvariyle -ama ne süvariler, ne yiğit delikanlılar ve ne biniciler- onların peşine gitmiş, Roma'ya varmadan yollarını kesmiş ve gece gündüz mücadele ederek sonunda bütün birliği esir etmeyi başarmıştı!

Bu haber. Chancellorsville zaferinin haberiyle birlikte ulaştı Atlanta'ya. Şehir heyecan ve neşeyle adeta kendinden geçmişti.

Konfederasyon'un şansı dönmüştü şimdi. Bu öyle bir dönüştü ki, ona ümit bağlamış olan bütün insanları da önüne katmış görünüyordu. Gerçi Grant'in kumandasındaki Yankeeler Mayıs ayının ortasından beri Wivksburg'u muhasara etmekteydiler, Chancelorsville'de Stonewall Jackson yaralanıp öldüğü zaman bu Güney için büyük bir kayıp olmuştu ve General T.R.R. Cob Fredericksburg'da öldürüldüğü zaman Georgia en kahraman ve en parlak evlatlarından birini kaybetmemişti, ama Yankeeler artık Frederickburg ve Chancellorsville gibi yenilgilere dayanamazdılar. Teslim olmak zorunda kalacaklar ve o zaman bu korkunç savaş bitecektir.

Temmuz'un ilk günleriyle birlikte, daha sonra resmi bültenlerde Lee'nin Pennsylvania'ya girdiği dedikodusu yayıldı. Lee düşmanın topraklarına adım atmıştı. Lee onları eziyordu! Bu savaşın son çarpışması olacaktı!

Atlanta heyecan, sevinç ve intikam hırsıyla coşmuştu. Şimdi savaş onların ülkesine sıçrayınca, Yankeeler onun ne demek olduğunu iyice anlayacaklardı. Şimdi ekili tarlaların soyup soğana çevrilmesinin, atlarla koyun ve ineklerin çalınmasının, evlerin yıkılmasının, yaşlı erkeklerle küçük oğlan çocuklarının hapishanelere sürüklenmelerinin, kadın ve çocukların aç kalmalarının ne demek olduğunu anlayacaklardı.

Herkes Yankeeler'in Missouri, Kentucky, Tennessee ve Virginia'da yaptıklarını biliyordu. Yankeeler'in ayak bastıkları bölgelerde uyguladıkları vahşeti, küçük çocuklar bile nefret ve korkuyla anlatıyordu. Atlanta'ya Tennessee'den göçmenler gelmiş ve şehir sakinleri, onların çektikleri sıkıntı ve işkencelerin öyküsünü, doğrudan doğruya ağızlarından dinlemişti.

Ama, Lee'nin, Pennsylvania'da hiçbir özel mülke dokunulmaması, çapulculuğun ölümle cezalandırılacağı ve ordunun el koyduğu her malın parasını ödeyeceği yolundaki bildirilerinin haberi neredeyse General'e kazandığı bütün sükseyi kaybettirecekti. Bu zengin eyaletin depoları önünde askerleri serbest bırakmamak! General Lee ne düşünüyordu? Oysa çocuklarımız ne kadar açtı, yeni ayakkabılara ve elbiselere ne kadar ihtiyaçları vardı!

Temmuz'un ilk günlerinde ordudan doğrudan doğruya alman biricik haber, Darcy Meade'in doktora aceleyle yazdığı küçük bir nottu. Bu not, büyüyen bir öfkeyle birlikte elden ele dolaştı.

"Babacığım, acaba bana bir çift çizme gönderebilir misin? İki aydan beri yalınayak dolaşıyorum. Bir çift çizmeye kavuşacağıma da hiç ümidim yok. Eğer ayaklarım bu kadar büyük olmasaydı, ben de öteki çocuklar gibi ölü Yankeeler'den birinin ayakkabılarını alabilirdim, ama şimdiye değin benim kadar büyük ayağı olan bir Yankee'ye rastlamadım. Eğer bana çizme alabilirsen postayla yollama. Biri yolda mutlaka çalar onları ve hiç de haksız sayılmaz. Phil'le gönderin. Kısa bir zaman sonra nerede olacağımızı yazarım. Şimdi bildiğim tek şey Kuzey'e doğru ilerlemekte olduğumuz. Şu anda Maryland'dayız ve herkes Pennsylvania'ya gittiğimizi söylüyor... "

"Babacığım, sanıyordum ki Yankeeler'e kendi ilaçlarını tattıracağız, ama General hayır diyor. Bana kalırsa ben birkaç Yankee evini yakmak uğruna kurşuna dizilmeyi göze alırım. Babacığım, bugün dünyanın en büyük mısır tarlalarından geçtik, memlekette bizim böyle mısır tarlalarımız yok. Eh, itiraf ederim ki, o tarlada biraz çapulculuk yaptık. Kumandanın bilmediği şeyler ona dokunmaz. Hepimiz iyice açtık da. Ama yeşil mısırın hiçbir faydası olmadı bize. Çocukların hepsi zaten dizanteriye tutuldular. Mısır daha da azdırdı hastalığı. Ayağı yaralı bir insanın yürümesi dizanterili birinin yürümesinden daha kolay. Babacığım, ne olur bana bir çift çizme bulmaya çalış. Şimdi artık yüzbaşı oldum. Eh, bir yüzbaşının da çizmesi olması gerekli. Yeni bir üniforma ve apoletleri olmasa da..."

Ama önemli olan ordunun Pensylvania'da oluşuydu. Bir çarpışma I daha olursa savaş sona erecekti. O zaman Darcy Meade istediği bütün I çizmelere sahip olabilirdi. Çocuklar yürüyerek memlekete dönerler ve I herkes yine eskisi gibi mutlu olurdu. Mrs. Meade asker oğlunun bir daha gitmemek üzere

eve döneceği günü düşündükçe gözleri yaşarıyordu.

Temmuz'un üçünde; Kuzey'den gelen haberler birden kesildi. Bu sessizlik ayın dördüncü gününün öğlenine kadar sürdü. Sonra Atlanta'daki karargâhlara parça parça haberler gelmeye başladı. Pensylvania'da, Gettysburg adlı küçük bir şehir yakınlarına büyük bir çarpışma olmuş ve Lee'nin ordusu ağır kayıplar vermişti. Haberler hem kesin değildi hem de ağır geliyordu; çünkü çarpışma düşman topraklarında olmuştu ve bültenler Maryland vasıtasıyla önce Richhomd'a, oradan Atlanta'ya geliyordu.

Pitty halanın evinde üç kadın gizleyebildikleri bir korkuyla birbirlerine bakıyorlardı. Ashley Darcy'nin birliğindeydi.

Ayın beşinde Kuzey'den değil de batıdan kötü haberler geldi. Uzun ıstıraplı bir kuşatmadan sonra Vicksburg düşmüştü ve şimdi, St. Louis'den New Orleans'a kadar bütün Mississippi Nehri Yankeeler'in elinde bulunuyordu. Konfederasyon ikiye bölünmüştü. Başka zaman olsa bu felaket haberi Atlanta'ya korku ve keder getirirdi. Ama şimdi kimsenin Vicksburg'a aldırdığı yoktu. Pennsylvania'daki Lee'yi düşünüyorlardı. Lee doğuda zafer kazandığı takdirde Vicksburg'un düşüşünün önemi olmayacaktı. Orada Philadelphia, New York ve Washington vardı. Bunların elde edilmesi Kuzey'i felce uğratacak ve Mississippi üzerindeki yenilgiyi unutturmaktan çok ileri gidecekti.

Gelip giden trenlerden bir haber çıkacağını umanlar istasyonda, diğerleri postanede, kalabalık karargâhın önünde, gazetelerin kilitli kapıları dibinde bekleşiyorlardı. Bu insan topluluklarında görülmemiş bir sessizlik hâkimdi ve gittikçe büyümekteydiler. Hiç kimse konuşmuyordu. Zaman zaman yaşlı bir adamın titrek sesiyle, yalvarır gibi, bir haber olup olmadığını sorduğu duyuluyor, bu yankılarla karşılanacağına sessizliği arttırıyor ve sık sık tekrarlanan bülten duyuluyordu.

"Kuzey'den gelen birinci haber savaş olduğudur. Henüz başka bir haber alınmadı."

Ayakta duran ve arabaların içinde bekleyen kadınların huzursuzluğu gittikçe artıyor, kalabalık yüzünden yoğun bir hal alan sıcak, boğucu bir hal alıyordu. Kadınlar konuşmuyorlardı, ama solgun yüzlerdeki sessiz keder ağlayıp

bağırmaktan beterdi.

Şehirde tek bir ev yoktu ki, bu savaşa bir evlat, bir baba, bir sevgili ya da bir koca göndermiş olmasın. Hepsi de ölümün evleri üstüne çökmüş olduğunu öğrenmek için bekliyorlardı. Ölümü beklemekteydiler. Yenilgiyi beklemiyorlardı. Bu düşünceyi akıllarından uzaklaştırmaktaydılar. Erkekleri, şu anda bile, Pennsylvania'nın güneşten kavrulmuş otları üzerinde can çekişmekte olabilirdi. Şu anda, Güney ordusunun safları, rüzgârda savrulan buğday taneleri gibi dağılmakta olabilirdi.

Scarlett, Melanie ve Miss Pittypat, "Daily Examminer, gazetesinin idarehanesi önünde, siyah körüklü arabalarının içinde oturmuş, şemsiyelerinin altına sığınmıştılar. Scarlett'in elleri öyle titriyordu ki, burnunun yuvarlak yüzünde bir tavşanın burnu gibi oynamasından anlaşılıyordu. Melanie'ye gelince, o baştan oyulmuş bir heykel gibi duruyor, kahverengi gözleri her an biraz daha büyüyordu. İki saat içinde sadece bir kere konuşmuştu. Nane ruhunu çantasından çıkartıp halasına verirken hayatında ilk defa olarak ona sert ve soğuk bir sesle hitap ediyordu.

"Alın bunu halacığım ve bayılacak gibi olduğunuzu hissederseniz kullanın. Haberiniz olsun, bayılacağınızı hissederseniz. O zaman Peter amca sizi eve götürür, çünkü ben buradan ayrılmayacağım. Bekleyip öğreneceğim. Scarlett'in yanımdan ayrılmasına da izin vermeyeceğim."

Scarlett'in de oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Ashley'den haber almadan bir yere kımıldamazdı. Hayır, Miss Pitty ölse bile buradan ayrılmayacaktı. Uzaklarda bir yerde Ashley savaşıyor, belki de ölüyordu ve bu gazete idarehanesi gerçeği öğrenebileceği birinci yerdi.

Gözlerini kalabalıkta dolaştırarak dostları ve komşuları aradı. Mrs. Meade kolunu on beş yaşındaki oğlu Phil'in omuzuna atmıştı. Şapkası çarpıktı. Mclure ailesinin kızları, titreyen dudakları arasından uzun dişlerinin görünmemesi için gayret sarfediyorlardı. Mrs. Elsing Spartalı bir anne kadar dikti, ama içindeki fırtınayı topuzundan sallanan kır buklelerin titreyişi ele veriyordu. Fanny Elsing ise bir hayalet kadar beyazdı. (Kuşkusuz Fanny erkek kardeşi Hugh için bu kadar telaş edecek değildi. Zaten onun cephede ciddi bir sevgilisi olduğunu herkes biliyordu.) Mrs. Merriwether, Maybelle'in elini okşayarak arabanın içinde oturuyordu. Maybelle'in hamileliği o kadar

belliydi ki şalına dikkatle sarınmış olmasına rağmen, bu haliyle ortaya çıkması pek uygunsuzdu.

Kalabalığın kenarlarında bulunanlar arasında bir hareket oldu ve ayaktakiler, atını dikkatle sürerek Miss Pitty'nin arabasına yaklaşan Rhett Butler'a yol verdiler. Scarlett düşündü: Onun bu anda buraya gelmesi büyük cesaret doğrusu. Sırtında üniforma yok diye şu kalabalık onu bir anda paramparça edebilir. Ashley ile öteki çocuklar, yalın ayak, sıcakta kavrularak, aç ve hasta bir halde Yankeeler'le savaşırken, o sağlıklı atının üstünde, parlak çizmeleri ve güzel beyaz keten elbisesi ile pürsıhhat ve sonsuz bir yakışıklılık örneği olarak dolaşıp, pahalı sigaralar içmeye nasıl cesaret edebiliyordu.

Rhett, yüksek sesle:

"Hanımlar", dedi. "Karargâhtan geliyorum. İlk kayıp listeleri çıkmak üzere."

Melly, yaşlı gözleriyle ona döndü.

"Ah Kaptan Butler, buraya kadar gelip haber vermekle ne kadar iyi yaptınız! Acaba listeler ne zaman dağıtılacak?

"Her an dağıtılabilir. Haberler yarım saat önce geldi. Nöbetçi subay, halk idarehaneleri basar diye listeler hazırlanana kadar bir şey I söylememeyi tercih etti. Bakın!"

Gazete idarehanesinin yan penceresi açıldı ve dışarı bir el uzandı. Bu el, henüz mürekkebi kurumamış uzun, çok uzun listelerden meydana gelmiş bir tomar kâğıt tutuyordu. Kalabalık bir anda oraya doğru hücum etti.

Rhett, yere atlayarak dizginlerini Peter amcaya uzattı.

"Tutun şunları!"

Biraz sonra, onun etrafındakileri kabaca iterek öne doğru ilerleyen iri gövdesini ve kalabalığın üzerinde yükselen geniş omuzlarını gördüler. Nihayet elinde bir düzine listeyle geri geldi. Birini Melanie'ye verdikten sonra ötekilerini de en yakın arabalarda oturan kadınlara dağıttı.

Korkunç bir heyecan ve sabırsızlık içinde olan Scarlett bağırdı:

"Çabuk, Melly!"

Melly:

"Al!" diye fısıldadı.

Scarlett çekip aldı listeyi onun elinden. W'lar nerede?

"White... Wilkens... Vinn... Zebulon... Ah Melly, yok! Listede yok! Allah aşkına halacığım, ne olursun... Melly, nane ruhunu getir! Tut onu Melly."

Melly mutluluğundan açıkça ağlıyordu. Ashley yaşıyordu. Yaralanmamıştı bile. Tanrı onu atlamakla ne kadar şefaatkâr olduğunu göstermişti.

Maybelle sevinç dolu bir sesle:

"Melly, Melly," diye seslendi. "Rene'ye bir şey olmamış. Ashley'e de! Allah'a şükür!"

Genç kadının şalı omuzlarından düşmüş ve hamileliği açıkça ortaya çıkmıştı, ama belki hayatlarında ilk olarak ne Mrs. Merriwether aldırıyordu buna, ne de kızı.

Mrs. Meade kucağına bakıyordu. Kendisine seslendiği zaman cevap vermemişti. Ama yanında oturan küçük Phil'in yüzünden her şeyi açıkça okumak mümkündü.

Melly hıçkırmaya başlayarak Pitty halayı Scarlett'e teslim etti ve arabadan aşağı atlayarak doktorun karısının arabasına koştu. Mrs. Meade:

"Ah sevgilim!" diye bağırıyordu.

Küçük Phil, yakınındaki bembeyaz yüzlü kadını nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

"Anneciğim ben varım ya," diye söylendi. "Beni bırakırsan gidip bütün Yankeeler'i öldüreceğim... "

Melly, Mrs. Meade'in arabasına binerken:

"Phil Meade, çeneni kapa!” diye hırladı ve Mrs. Meade'i kollarına aldı. "Senin de savaşa gitmen anneni çok mu sevindirir sanıyorsun? Hiç bu kadar saçma şey duymadım. Haydi, bizi eve götür, çabuk."

Bazı kadınlar sevinçten ağlıyordu. Ama çoğu ailelerine indirilen ağır darbelerin bilincine varamayacak kadar şaşkındı. Scarlett başını eğip listede dostlarının adlarını aramak üzere okumaya başladı. Şimdi Ashley emniyette olduğuna göre başkalarını düşünebilirdi. Ah, liste ne kadar da uzundu! Atlanta'nın, bütün Georgia'nın verdiği kayıp ne kadar ağırdı.

Aman Allah'ım! "Calvert - Raiford, Teğmen". "Fontaine - Joseph K. Er". "Munroe -Lafayette, Yüzbaşı." Lafe de Cadhleen Calvert ile nişanlıydı. Zavallı Cathleen! Çifte ölümle karşılaşmıştı. Kardeşi ve sevgilisi.

Kuşkusuz listede üç Tarleton adı birden bulunamazdı. Belki listeleri basan adam tekrar basmıştı aynı adı. İşte buradaydılar. "Tarleton -Brento, Teğmen", "Tarleton - Stuart, Onbaşı", "Tarleton - Thomas, Er." Boyd ise savaşın ilk yılında ölmüştü ve Virginia'nın kimbilir neresinde gömülüydü.

Daha fazla okuyamadı. Birlikte büyüdüğü, dansettiği, flört ettiği, öpüştüğü başka çocuklar varsa da listede, Scarlett öğrenmek istemiyordu. Keşke ağlayabilseydi, boğazını sıkan o demir parmakları gevşetebilmek için bir şeyler yapabilseydi.

Rhett:

"Üzgünüm, Scarlett," dedi.

Rhett'in yüzü sakin, neredeyse üzüntülüydü. Gözleri hiç de alaycı değildi.

"Henüz sonu da gelmedi," dedi. "Bunlar ilk listeler. Hem de eksik. Yarın daha uzun listeler çıkar."

"Ah Rhett niçin bu savaşlar oluyor? Yankeeler'in zencileri satın alması, hatta bizim zencileri bedava vermemiz bile bundan daha iyiydi."

"Mesele zenciler değil, Scarlett. O sadece bahane. Her zaman savaş olacak,

çünkü insanlar savaşı sever. Kadınlar sevmez, ama erkekler sever... hem de kadınları sevdiklerinden daha çok."

Dudakları garip bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı. Yüzünün ciddi ve düşünceli hali kaybolmuştu. Panama şapkasını kaldırdı.

"Hoşçakalın. Ben Dr. Meade'i bulmaya gidiyorum. Sanırım oğlunun ölümünü benden öğrenmiş olmak onu şimdi etkilemeyecektir. Ama ilerde, bir spekülatörün, bir kahramanın ölüm haberini getirmiş olması onu çok rahatsız edecek."

Ordu Virginia'ya çekilmiş, kış karargâhına yerleşmişti. Gettysburg'daki yenilgiden beri, yorgun, ümitsiz bir orduydu bu. Yılbaşı yortusu yaklaşırken Ashley izin alıp eve döndü. Onu iki yıldan fazla bir zamandan beri görmemiş olan Scarlett, duygularının şiddetinden korkuyordu. Şimdi, uzun geceler boyu kurduğu hayaller yüzünden duygulan derinleşmiş, dilini tutmak ve hislerini belli etmemek için harcadığı çabalar aşkını arttırmıştı.

Bu solan, yırtık pırtık üniformalı, sarı saçları güneşten ağarmış adam, onun savaştan önce ümitsiz bir aşkla bağlanmış olduğu dalgın ve tasasız Ashley Wilkes değildi. Bin kere çekici, bin kere daha yakışıklı bir erkekti.

Eski üniformasının içinde tam bir asker gibi dimdik duruyordu. Tabancası belindeydi. Tozlukları çizmelerinin üstüne sımsıkı yapışmıştı. Binbaşı Ashley Wilkes C.S.A. Emir vermeye alışmış bir hali vardı. Kendinden emin ve ağırbaşlıydı. Gözlerine de başka, bambaşka bir pırıltı gelmişti. Bir zamanlar gevşek ve dalgındı. Oysa şimdi avcı bir kedi gibi tetikte bekleyen bir adam olmuştu. Kısaca, o yine onun eski yakışıklı Ashley'i idi, ama büyük bir değişikliğe uğramış görünüyordu.

Scarlett yılbaşı yortusunu Tara'da geçirmeyi tasarlıyordu, ama Ashley'in telgrafı geldikten sonra dünyanın hiçbir kuvveti onu Atlanta'dan ayıramazdı. Hayal kırıklığına uğramış olan Ellen'in Tara'ya gelmesini kesinlikle emredişi bile. Ashley Oniki Meşeler'e gidecek olsa, kendisi de ona yakın olmak için Tara'ya koşardı, ama Ashley ailesine, kendisini görmek üzere Atlanta'ya gelmelerini yazmıştı.

Ashley, yılbaşı yortusundan önce vilayetin izinli çocuklarından birkaçı ile

geldi. Ashley ile tekrar aynı odada bulunmaktan büyük heyecan duymuştu. Bu iki yıl içinde, başka erkeklerin yakışıklı ya da nazik olduğunu nasıl düşünebilmişti. Ashley hayattayken başka erkeklerin ona iltifat etmesine, onu öpüp sevmesine nasıl izin vermişti? İşte Ashley dönmüştü. Aralarında sadece şu ortadaki halı kadar bir mesafe vardı. Ah, koluna girerek yanında oturmak hakkına kendisi de sahip olsaydı! Birkaç dakikada bir kolunu okşayıp bir hayal olmadığına inanabilse, elini tutabilse ve gözyaşlarını onun mendiline silebilseydi. Çünkü Melanie bütün bunları hiç sıkılmadan yapıyordu.

Melanie'nin kocasının kolunu sıkarak mutlu olmasına razı olabilirdi. Onun da zamanı gelecekti. Nihayet, Melanie gibi bir kız aşktan ne anlardı?

Kocasıyla karşılaşmanın ilk heyecanı geçtikten sonra, Melanie ona:

"Sevgilim," dedi. "Külhanbeylere benziyorsun. Allah aşkına kim onardı üniformanı ve ne diye mavi iplik kullandın?"

Ashley, üniformasını kastederek:

"Oysa ben pek gösterişli olduğunu sanıyordum," dedi. "Bir kere şu kılıksızlarla beni karşılaştır bakalım. O zaman ne kadar şık olduğumu anlarsın. Üniformamı Mose onardı. Ama bana kalırsa pek becerikli bir çocuk. Çünkü savaştan önce eline almamıştı. Ne diye mavi iplik ve mavi yama kullandığıma gelince üniformamda delikler olmasını mı tercih edersin, onu esir edilmiş Yankeeler'in üniformalarıyla tamir ettirmeyi mi? Külhanbeylere benzemek meselesine gelince, Tanrı'ya şükret ki kocan eve yalınayak gelmedi. Geçen hafta, eski çizmelerim parçalanıp giyilmez hale geldi. Eğer iki Yankee izcisini vurmamış olsaydık, ayaklarıma çuval bağlayarak gelmek zorunda kalacaktım. İzcilerden birinin çizmeleri bana tam geldi."

Uzun saçlarını uzatıp çizmelerini gösterdi onlara.

Cade:

"Öteki izcinin ayağındaki çizmeler hiç uymadı bana," dedi. "İki numara küçük oldukları için şu anda öldürüyorlar beni. Ama onları çıkartacak değilim. Eve gösterişli dönmek isterdim."

Tony:

"Hain domuz bize de vermiyor çizmeleri," diye sızlandı. "Oysa bizim aristokrat Fontaine ayaklarımıza mükemmel uyardı onlar. Şu ayağımdaki partallardan utanıyorum. Annemin karşısına nasıl çıkacağım. Savaştan önce karaderililerden birine bile böyle partallar giydirmezdi annem."

Alex, Cade'in ayağındaki çizmelere bakarak:

"Üzülme," dedi. "Trende alırız ondan çizmeleri. Annemin karşısına çıkmaya aldırmam da... Yeni, Dimity Munroe'nun beni böyle ayak parmaklarım dışarıya fırlamış bir halde görmesini istemem."

Tony hırsla kardeşine döndü:

"Onlar benim," dedi.

Melanie, meşhur Fontaine kavgalarından birine tanık olmaktan korkarak araya girdi ve onları yatıştırdı.

Ashley, yeni kapanmış jilet yaralan bulunan yüzünde elini üzüntüyle gezdirerek:

"Kızlar," dedi. "Size göstermek için gür bir sakal bırakmıştım. Öyle güzeldi ki. İnanın bana, ne Jeb Stuart'ınki ne de Nethan Bedfort Forrest'inki benim sakalımdan daha güzeldi. Ama Richmond'a geldiğimizde, bu iki edepsiz," (Fontaineler'i gösterdi) "Kendi sakallarını traş ettirdiklerine göre, benimkinin de yontulması gerektiğinde direndiler. Zorla oturup sakalımı kestiler. Halâ şaşıyorum, nasıl oldu da kafamı da sakalımla beraber koparmadılar diye. Bıyığım da Evan ve Cade'in müdahaleleri sayesinde kurtuldu."

Alex:

"Bütün bunlar hep palavra, Mrs. Wilkes," dedi. "Bana inanın. O haliyle görseniz Ashley'i dünyada tanımaz ve içeri almazdınız. Nöbetçi subayıyla konuşup bizi hapisten kurtardığı için, ona karşı minnet borcumuzu ödeyelim diye yaptık bunu. Eğer isterseniz, sizin hatırınız için bıyığı da şimdi hemen keseriz."

Bu iki ufak tefek genç adam her türlü vahşeti yapabilecek gibi göründüklerinden, Melanie korkuyla Ashley'in koluna sarıldı.

"Hayır, hayır, teşekkür ederim!" dedi aceleyle. "Ashley'in bıyığını pek beğendim."

Melanie Scarlett'in koluna sarıldı.. "Üniforması berbat değil mi? Diktiğim ceket güzel bir sürpriz olacak mı dersin?"

Ashley için dikilen bu ceket Scarlett'i üzen bir konu olmuştu. Melanie'nin yerine kendisi onu yılbaşı hediyesi olarak Ashley'e vermeyi ne kadar arzu ederdi. Gri yün üniformalar şimdi yakuttan daha pahalıydı ve Ashley de evde dokunmuş kumaştan bir üniforma giymekteydi bu yüzden. O da Ashley için bir yılbaşı hediyesi hazırlamıştı, ama Melanie'nin diktirdiği gri ceketin ihtişamının yanında onunki pek sönük kalıyordu. Bu, Rhett'in kendisine Nassau'dan getirmiş olduğu iğneleri, üç makarayla, yine aynı kaynaktan temin etmiş üç keten mendili ihtiva eden, gri renkli pamukludan küçücük bir bohçaydı. Ama o Ashley'e daha samimi bir hediye vermek isterdi. Bir kadının kocasına verebileceği bir hediye! Bir gömlek, bir pantolon, bir şapka gibi...

O gün Ashley ile birkaç dakika yalnız kalabilmek için elinden geleni yaptı. Ama Melanie India ve Honey her an onunla beraberlerdi. Yemekte de aynı durum devam etti. Hepsi, savaş hakkında soru yağmuruna tuttular Ashley'i. Savaş! Savaşa aldıran kimdi? Scarlett Ashley'in de bu konuyla fazla ilgili olduğunu sanmıyordu. Uzun uzun konuşuyor, sık sık gülüyor ve eskisine oranla çok farklı olarak, hâkim bir tavırla konuşmayı idare ediyordu, ama yine de hiçbir şey söylemiyor sayılırdı. Çünkü bu konudan uzun süre konuşmuyordu. Gettysburg'dan sonra, geri çekilirken, General Lee'nin atı üzerinde duruşunu ve "Baylar, siz Georgia birlikleri misiniz? Ah! Georgialılar olmasa biz ne yaparız?" deyişini nakletti.

Scarlett'e öyle geldi ki, Ashley, cevap vermek istemediği sorulan sormalarına engel olmak için heyecanla konuşuyor, susmak bilmiyordu. Birden, Ashley'in kederli ve yorgun babasına bakışını gördü. Dalgın, ümitsiz bir bakıştı bu. O zaman şaşırdı. Sıkıldı ve Ashley'in kalbinde neler gizli olduğunu merak etti. Ama kısa bir zaman içinde unuttu bunu. Çünkü bütün benliğini büyük bir mutluluk dalgası kaplamıştı ve şu anda istediği biricik şey onunla yalnız kalmaktı.

Bu neşe dalgası, şöminenin etrafında oturan herkes esnemeye ve Mr. Wilkes ile kızları otele gitmek üzere onlara veda edene kadar sürdü. O zaman, Ashley, Melanie, Pittypat ve Scarlett, Peter amcanın tuttuğu mumun ışığında merdivenleri çıkarlarken, genç kadının kalbine buz gibi soğuk bir el değdi. Gerçi bütün gün Ashley ile özel olarak tek bir kelime konuşmamışlardı, ama her şeye rağmen, üst kattaki sofada durdukları o ana kadar, genç adam kendisinindi. Ama şimdi, birbirlerine iyi geceler diledikleri sırada, birden Melanie'nin yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve genç kadının titrediğini farketti. Gözleri yerlerdeydi ve çok korktuğu belli olduğu halde, utangaç bir mutlulukla dolu olduğu anlaşılıyordu. Ashley yatak odalarının kapısını açtığı zaman Melanie başını kaldırıp bakmadı bile. Sessizce içeri süzüldü. Ashley de kısaca iyi geceler diledi ve Scarlett'le göz göze gelmekten kaçındı.

Kapı kapanınca Scarlett ağzı açık kalakaldı orada. Büyük bir ümitsizlik içindeydi. Ashley ile birlikte odalara girip kapıyı kapatabilirdi. Bütün dünya da bu kapıların dışında kalırdı...

Artık Ashley gidiyordu. Virginia'ya, yağmur altında uzun yürüyüşlere, kar altında kurulun karargâhlara ve açlığa, acıya, güçlüklere, altın gibi parlayan güzel başını yeniden tehlikeye atmaya, mağrur bedeninin bir anda kurşunlarla delik deşik olması ihtimaline ve dikkatsiz bir ayak altına düşen bir karınca gibi bir anda ezilmeye dönüyordu.

Bir hafta rüya gibi çabuk geçmişti. Yılbaşı ağaçlan, pasta kokuları, ağaçların üstündeki küçük mumlar ve evde yapılmış çörek kokularıyla süslü bir hafta. Öyle bir hafta ki, dakikaları kalp atışları gibi çabuk geçmişti. Tam bir rüya yani... Scarlett için nefes almadan geçen bir hafta... İçindeki bir şey, üzüntü ve sevinçle karışık bir şey, ona Ashley gittikten sonraki uzun, çok uzun aylarda hatırlayıp üstünde düşünmek üzere, en küçük bir olayı bile en ince ayrıntısına kadar aklına yerleştirmesini söylüyordu. Bir hafta nedir ki. Çok çabuk geçer. Savaş ise hiç bitmez. Bu yüzden, onun etrafında dolaş, kendini düşünme, mutluluğunu düşünme, onunla gül, onunla ağla, konuştuğu zaman sus, istediklerini hemen getir, danset, şarkı söyle, onu eğlendirmeye çalış, yüzünün en küçük çizgisini, vücudunun en belirsiz kıvrımını aklına iyice yerleştir Scarlett. Scarlett bu sese uydu.

Şimdi, salondaki kanepenin üstünde tek başına oturuyor ve onun Melanie ile vedalaştıktan sonra inmesini bekliyordu. Melanie'nin kocasıyla birlikte aşağı

inmemesini ve onunla birkaç dakika yalnız konuşmak fırsatı bulmayı o kadar çok arzu ediyordu ki, var gücüyle kendisine bunu sağlaması için Tanrı'ya yalvarmaktaydı. Kulaklarını dikmiş, yukarı kattan gelecek sesleri bekliyordu, ama ev o kadar sessiz, o kar alışılmadık bir şekilde sessizdi ki, Scarlett kendi nefes alışını bile duyuyordu. Ashley yarım saat önce Pittypat halaya veda etmişti. Yaşlı kadın şimdi odasında başını yastığa gömmüş ağlamaktaydı. Melanie'nin yatak odasının kapalı kapısı arkasından ne mırıltılar ne de ağlama sesleri geliyordu. Scarlett'e öyle geliyordu ki, Ashley saatlerden beri bu odada karısıyla vedalaşmaktaydı, ama her geçen dakika onun kalbini öfkeyle dolduruyordu. Çünkü Ashley'in gitmesine gittikçe daha az zaman kalıyordu.

Bu hafta, durmadan ona söylemeyi tasarladığı şeyleri düşünmüştü. Ama hiçbirini söylemeye fırsat bulamamıştı. Şimdi, onları söylemeye belki hiçbir zaman fırsat bulamayacağını hissediyordu. Eğer Melanie kocasını kapıya geçirecek olursa, bu son birkaç dakikadan da yoksun kalabilirdi. Sabahtan akşama kadar, komşular, akrabalar eve dolup boşalıyor, herkes Ashley'i görmeye geliyor ve genç adam hiç yalnız kalmıyordu. Sonra, akşamlan da, yatak odasının kapısı kapanıyor ve Ashley Melanie ile yalnız kalıyordu. Bu son günlerde, ne bakışları ne de tek bir kelimesiyle, Scarlett'e, onu bir kız kardeş ya da candan bir dost olarak gördüğünü yalanlayacak bir imada bulunmamıştı. Sözleri hep bir erkek kardeşin ya da yakın bir dostun sözleri, bakışları da büyük bir sevgiyle dolu olmasına rağmen tam bir kardeşin bakışlarıydı.

Kendisine yüzyıl kadar uzun gelen bir bekleyişten sonra, üst kattaki yatak odasında Ashley'in ayak seslerini ve kapının açılıp kapandığını duydu. Ashley merdivenlerden ağır ağır iniyor, Scarlett onun kılıcının çizmelerine çarpıp çıkardığı sesi duyuyordu. Odaya girdiği zaman Scarlett ayağa kalktı. Onun hayatında gördüğü en yakışıklı asker olduğunu düşünerek övünüyordu.

Scarlett:

"Ashley," diye yalvardı. "Seninle trene kadar gelebilir miyim?"

"Lütfen gelme. Babamla kız kardeşlerim orada olacaklar. Hem zaten, seninle burada vedalaşmayı orada titreyerek arkamda bırakmaya tercih ederim. Anılar önemlidir."

Scarlett:

"Öyleyse gelmem," dedi. "Bak Ashley, sana bir hediyem var."

Hediyesini ona vereceği an yaklaştıkça utangaçlaşıyordu. Elleri titreyerek paketi açtı. Bu Çin ipeklisinden yapılmış, saçaklı bir kuşaktı. Rhett birkaç ay önce Havana'dan sarı bir şal getirmişti ona. Şalın üzerinde mavi kuşaklar ve çiçekler işliydi. Bütün bir hafta Scarlett üşenmeden işlemeleri tek tek sökmüş ve şalı kesip, ondan mükemmel bir kuşak yapmıştı.

"Scarlett! Ne kadar güzel! Sen mi yaptın bunu? Şu halde ona çok daha fazla değer vereceğim. Onu boynuma koy şekerim. Yeni ceketimle yeni kuşağımın güzelliği çocukları kıskançlıktan deli edecek."

Scarlett, kuşağı onun ince beline doladı ve ucuna bir âşık düğümü attı. Ashley kemeri okşayarak:

"Çok güzel," diye tekrarladı. "Ama bunu yapabilmek için bir elbise ya da bir şal mahvettiğin besbelli. Bunu yapmamalıydın, Scarlett. Şu sırada güzel şeyler bulmak o kadar zor ki."

Scarlett:

"Ah. Ashley, eğer ihtiyacın olsa, kalbimi bile kesip sana verirdim!" diyecekti.

Ama ancak:

"Ah, Ashley, senin için her şeyi yaparım!" diyebildi.

Ashley'in yüzü aydınlandı birden:

"Yapar mıydın?" dedi. "Öyleyse senden istediğim bir şey var, Scarlett. Eğer bunu yaparsan, uzaktayken içim bir dereceye kadar rahat olacak."

Scarlett ona her istediği için söz vermeye hazırdı.

"Nedir istediğin?" dedi sevinçle.

"Scarlett, benim yerime Melanie'ye göz kulak olur musun?"

"Melanie'ye göz kulak olmak mı?"

Acı bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kalbi sıkıştı. Demek Ashley'in ondan son isteği buydu.

"Evet, göz kulak ol ona. Öyle çelimsiz ki. Bunun farkında da değil. Böyle giderse tükenecek. Pitty hala, Henry amca ve senden başka bir yakın akrabası yok dünyada. Bir de Macon'daki Burr'lar var, ama onlar da uzaktan akraba oluyorlar. Biliyorsun Scarlett, Pitty hala çocuk gibidir. Henry amca da yaşlı bir adam. Melanie seni o kadar çok seviyor ki. Sadece Charles'ın karısı olduğundan değil, kendin olduğun için, bir kız kardeş gibi seviyor seni. Scarlett, gecelerim, öldüğüm takdirde onun başına gelecekleri düşünmekle geçiyor. Yardım isteyebilecek kimsesi yok. Bu yüzden kâbuslar görüyorum. Söz veriyor musun bana?"

Scarlett son sözleri duymamıştı bile. "Ölecek olursam" kelimeleri onu büyük bir dehşete düşürmüştü.

"Böyle söylememelisin! Bunu düşünmemelisin bile! Ölümden bahsetmek şanssızlık getirir! Çabuk dua et!"

Ashley onun sesindeki dehşet karşısında gülümsedi.

"Sen benim yerime dua edersin," dedi. "Bir de mum yakarsın."

"Ama Ashley, şüphesiz Yankeeler'in bizi yeneceklerine inanmıyorsun, değil mi? Bütün hafta boyunca General Lee'nin ne kadar kuvvetli olduğundan söz ettik..."

"Bütün bu hafta boyunca, izinde olan bütün erkekler gibi yalan söyledim sizlere. Korkmaları için neden yokken ne diye Melanie ve Pitty halayı korkutacaktım? Evet, Scarlett, bence Yankeeler bizi yendiler bile. Gettysburg sonun başlangıcıydı. Ülkedekiler henüz unun farkında değiller. Durumumuzun ne olduğunu anlamıyorlar, ama... Scarlett, birlikteki adamlardan çoğu yalınayak. Oysa Virginia'da durmadan kar yağıyor. Onların zavallı donmuş ayaklarına torbalar ve çuvallar sararak karın içinde yürüdüklerini, bembeyaz kar üstünde bıraktıkları kan lekelerini gördüğüm zaman, kendi çizmelerimi de çıkartıp onlarla beraber yalınayak yürümek

istiyorum. Böyle şeyler gördükten sonra Yankeeler'e bakınca sonun nasıl olacağını tahmin edebiliyorum. Ne diyorsun, Scarlett, Yankeeler Avrupa'dan binlerce asker satın alıyor! Son zamanlarda esir aldığımız askerlerin çoğu İngilizce bilmiyor. Almanlar, Polonyalılar ve garip bir lisan konuşan vahşi İrlandalılar var aralarında. Ama biz bir asker kaybettiğimiz zaman onun yerine yenisini koyamıyoruz. Ayakkabılarımız parçalanınca yenisini alamıyoruz. Sıkışıp kaldık, Scarlett. Bütün dünyaya karşı savaşamayız."

Scarlett'in aklından vahşi bir düşünce geçti.

"Konfederasyon yere batsın. Dünyanın sonu gelsin. Ama sen ölme! Sen ölürsen ben yaşayamam!"

Ashley konuşmaya devam ediyordu.

"Söylediklerimi kimseye tekrarlamayacağını ümit ederim, Scarlett. Başkalarını korkutmak istemem. Seni de korkutmak istemezdim şekerim, ama Melanie'ye göz kulak ol deyişimin sebebini açıklamak istedim. O, o kadar narin ve zayıf ki, Scarlett. Oysa sen her zaman kuvvetlisin. Bana bir şey olursa, ikinizin beraber olduğunuzu düşünerek rahat edeceğim. Söz veriyorsun, değil mi?"

"Evet, evet, söz veriyorum!" diye bağırdı. "Ashley, Ashley, seni gönderemem böyle. Elimde değil, cesaretim yok seni göndermeye!"

"Scarlett, Scarlett! O kadar mükemmel, kuvvetli ve iyisin ki! Yalnız tatlı yüzün değil, her şeyin güzel şekerim, vücudun, aklın, ruhun... her şeyin o kadar güzel ki!"

Scarlett'in yüzünü elleri arasına aldı ve onu alnından öptü. Scarlett onun gözleri ve yüzünün temasıyla kendinden geçmişti.

"Ah, Ashley" diye fısıldadı, "Hayatımda yalnız ve daime sen varsın."

"Belki de böyle düşünmek hoşuma gittiği için, senin ruhunun derinliklerinde başkalarının acelecilikleri ve dikkatsizlikleri yüzünden göremedikleri güzel şeylerin saklı olduğunu farkeden biricik insan olduğumu sanıyorum."

Ashley sustu. Ellerini Scarlett'in yüzünden çekmişti. Ama gözleri halâ onun gözlerindeydi. Scarlett parmaklarının ucuna kalkmış, onun o sihirli üç kelimeciği söylemesini bekliyordu. Ama beklediği sözleri söylemedi Ashley.

Ashley yumuşak bir sesle:

"Hoşça kal," dedi.

Sonra, masanın üstünden, Scarlett'in Rhett'den aldığı geniş kenarlı yumuşak şapkasını aldı ve karanlık koridora doğru yürüdü. Elini kapının tokmağına uzattığı anda geri dönüp ona baktı. Sanki onun yüzünün ve vücudunun bütün hatlarını hafızasına iyice yerleştirmek ve beraber götürmek istiyordu. Scarlett yerinden fırladı. Salonu koşarak geçti ve Ashley'in kemerinin uçlarını yakaladı.

"Öp beni," diye fısıldadı. "Öp beni."

Ashley kollarını onun vücuduna doladı ve eğildi. Dudakları Scarlett'in dudaklarına değince, genç kadın kollarını sımsıkı onun boynuna doladı. Bir an, zamanın ve saatin durduğu bir an, Ashley onun vücudunu kendininkine bastırdı. Birden Scarlett onun vücudunun bütün adalelerinin gerildiğini hissetti ve genç adam şapkasını yere atarak onun kollarını boynundan uzaklaştırdı.

"Hayır, Scarlett, hayır," diye fısıldadı.

Scarlett, boğulur gibi:

"Seni seviyorum" dedi. "Daima sevdim. Senden başka kimseyi sevmedim. Charlie'yle sadece seni üzmek için evlendim. Ah Ashley, seni o kadar seviyorum ki, sana yakın olabilmek için Virginia'ya kadar yaya yürüyebilirim! Yemeğini pişirir, çizmelerini boyar, atını tımar ederim. Ashley, beni sevdiğini söyle! Hayatımın sonuna kadar bana yeter bu."

Ashley, yerdeki şapkasını almak için aceleyle eğildi ve Scarlett o sırada onun yüzünü gördü. Bu hayatında gördüğü en kederli yüzdü. Bu yüzde, genç kıza karşı duyduğu sevgi ve onun kendisini sevdiğini öğrenmekten doğan sevinç utanç ve ümitsizlikle savaşmaktaydılar.

Boğuk bir sesle:

"Hoşça kal," dedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri dolan rüzgârla perdeler uçtu. Scarlett onun merdivenleri aceleyle inip arabaya binişini kalbi titreyerek seyretti. Kılıcı parlıyor, zayıf kış güneşi saçlarını daha da sarı gösteriyordu.

1864 yılının Ocak ve Şubat aylan soğuk yağmurlar ve vahşi rüzgârlarla geçti. Şehrin üzerinde karanlık bir ümitsizlik bulutu dolaşıyordu. Gettysburg ve Vicksburg yenilgilerine ek olarak, Güney hattının merkezi oyulmuştu. Çetin çarpışmalardan sonra, Tennessee'nin hemen hemen bütünü Yankee birliklerinin eline geçmişti. Ama bütün öteki yenilgilerin yanısıra bu kayıp da Güney'in maneviyatını kıramamıştı. Ne var ki, Yankeeler, Tennessee'deki zaferleri devam ettirebilmek amacıyla Georgia'ya yürümek istemişlerse de Eylül ayında kesin bir şekilde geri püskürtülmüşlerdi. Zaferin kazanılmasında Virginia'dan Atlanta'ya, oradan da Kuzey'e Tennessee'ye uzanan demiryolları önemli rol oynamıştı.

Atlanta, her saat başı, bağırıp çağıran adamlarla dolu geçen trenleri heyecanla seyretmişti. Yolcu vagonları, yük vagonları, posta vagonları seferber edilmişti bu iş için. Bu adamlar, aç ve uykusuzdular. Atlarını, ambulanslarını, iaşelerini almadan yola çıkmışlar ve dinlenecek zaman bulamadan, trenden atlayıp savaşa koşmuşlardı. Böylece, Yankeeler, Georgia'dan tekrar Tennessee'ye püskürtüldü.

Bu savaşın en önemli olayıydı. Atlanta, demiryollarının zaferin kazanılmasında yardımcı olmasından büyük bir gurur duydu ve tatmin oldu.

Artık hiç kimse Yankeeler'in kahraman ve mükemmel savaşçılar olduğunu ve nihayet iyi generallere sahip olduklarını inkâr etmiyordu. Grant Sheridan ve Sherman isimleri Güneyliler için artık korkulu rüya olmaya başlamıştı ve iyi birer komutan olarak şöhretleri gittikçe yayılıyordu.

Kuşkusuz bunların hiçbiri General Lee ile karşılaştırılamazdı. Orduya ve kumandana güvenleri tamdı. Ama savaş ne diye böyle uzayıp gidiyordu. Sanki yine de önlerinde uzun bir savaş uzanıyordu. Bu da daha çok erkeğin ölmesi, daha çok yaralılar, yeni dullar ve yetimler ortaya çıkması demekti.

Daha da kötüsü halk ile yüksek mevkilerde bulunanlar arasında güvensizlik ve hoşnutsuzluk vardı. Gazeteler Başkan Davis'in tutumunu ve savaşı yönetişini açıkça eleştiriyorlardı. Konfederasyon hükümetinde anlaşmazlıklar, Başkan Davis ile kumandanları arasında görüş ve ayrılıklar vardı. Para hızla düşmekteydi. Ordunun ayakkabı ve giyecek ihtiyacı yetersizlik içinde karşılanıyor, yiyecek ve ilaç ihtiyaçları ise hemen hemen karşılanamıyordu.

Demiryollarının eski vagonların yerine yeni vagonlara, Yankeeler'in söküp tahrip ettiği rayların yerine yeni raylara ihtiyacı vardı. Cephelerdeki kumandanlar yeni birlikler istiyordu, ama yeni birlikler kurmak gittikçe daha güç, hatta imkânsız hale geliyordu. Üstelik Georgia Valisi Brown gibi, bazı eyalet valileri, milis kuvvetlerini eyalet sınırlan dışına göndermeyi kabul etmiyorlardı. Binlerce sağlam yapılı, savaşabilecek yaşta erkek eyaletleri muhafaza etmek için cepheye gönderilmiyor ve hükümet boş yere onların orduya katılmasına izin vermeleri için valilere yalvarıyordu.

Paranın kaydettiği yeni düşüşlerle fiyatlar biraz daha yükselmişti. Yünlü kumaşlar hemen hemen hiç bulunmuyordu. Bulunanlar da o kadar inanılmaz fiyatlarla satılıyordu ki, Atlanta'nın en kibar hanımefendileri giyeceklerini keçelerle astarlamak zorunda kalıyordular. Dışarı çıkarken de göğüslerine ve sırtlarına gazete sokarak soğuktan korunmaya çalışıyorlardı. Ayakkabılar, karton veya gerçek deriden yapılmış oluşlarına göre iki yüz ile sekiz yüz dolar arasında satılmaktaydı. Kadınlar, eski yün şallardan ve eski battaniyelerden kesilip yapılmış tozluklar giymekteydiler. Ayakkabı topuklarının hepsi tahtadandı.

Gerçek, Kuzey'in Güney'i öldürücü bir şekilde kuşatmış olduğuydu. Ama Güneyliler bunun farkında değillerdi. Yankee savaş gemileri limanlardaki baskılarını iyice arttırmışlardı. Artık pek az gemi kuşatmayı atlatıp ülkeye mal sokabiliyordu.

Güney, şimdiye kadar pamuk satıp üretemediği şeyleri satın alarak ayakta durabilmişti. Oysa şimdi ne satabiliyor, ne de satın alabiliyordu. Gerald O'Hara'nın üç yıllık pamuk ürünü Tara'daki deponun sundurmasının altında duruyordu, ama ona hiçbir fayda sağlamıyordu. Gerald zengin bir adamken, şimdi kışın ailesini ve zencilerini nasıl besleyeceğini düşünen bir insan haline gelmişti.

Bütün Güney'de, pamuk ekicilerinin hepsi aynı durumdaydı. Bu durum spekülatörler ve karaborsacılar için biçilmiş kaftandı ve günün vurgununu yapmak isteyenler eksik değildi. Bu durumda, halk spekülatörlere ve karaborsacılara karşı büyük bir kin ve nefret besliyordu. 1864 yılının ilk günlerinde, hangi gazeteyi açsanız bu gibilere yapılan saldırılarla karşılaşırdınız. Onlardan kan emen vatan hainleri diye söz ediliyor ve hükümetin en kısa zamanda önlemler alarak bunlara ağır darbeler indirmesi isteniyordu.

Hiç kimseye karşı duyulan nefret Rhett Butler'e duyulan kadar derin ve şiddetli değildi. Kuşatma baskısını arttırdığı sırada gemilerini satmıştı ve o sıralarda açıkça yiyecek spekülasyonu yapmaktaydı.

Bütün bu sıkıntı ve acılara rağmen, savaş sırasında, onbin kişilik Atlanta şehrinin nüfusu bu sayının iki misline çıkacak şekilde artmıştı. Şu anda her şeyin merkezi Atlanta'ydı. Şehir halkı, Konfederasyon'un diğer bölgelerinde yaşayanlar kadar sıkıntı içindeydi. Ölüm, hastalık, güçlük ve yoksullukla onlar kadar karşı karşıyaydı, ama savaş dolayısıyla şehir kaybedeceğine kazanmıştı. Konfederasyon'un merkezi olan Atlanta'nın kalbi, halâ eskisi kadar güçlü atıyordu. Atar damadan olan demiryolları, orduya durmak dinlenmek bilmeden, insan, cephane ve erzak sevkediyordu.

Nihayet, Mart yağmurları kimsenin sokağa çıkmasına fırsat vermediği sırada Melanie, gözleri sevinçle parlayarak, başı utangaç bir gururla dimdik, ona çocuğu olacağını haber verdi.

Bu Scarlett için korkunç bir darbeydi. .

Melanie:

"Dr. Meade, bebeğin Ağustos sonunda ya da Eylül başında doğacağını söylüyor," dedi. "Tahmin ediyordum, ama bugüne kadar emin değildim. Ama Scarlett, ne iyi değil mi? Wade'i o kadar kıskanıyor ve bir çocuğum olmasını o kadar istiyordum ki. Belki de hiç çocuğum olmaz diye düşünüp korkuyordum. Şekerim, bir düzine çocuğum olmasını istiyorum!"

Melanie bunları söylerken, Scarlett yatmaya hazırlanıyor ve saçlarını tarıyordu. Onun sözlerini duyunca durdu. Kalbine bıçak gibi bir ağrı saplandı.

Sanki Ashley kendi kocasıydı da ona ihanet etmişti. Scarlett tarağı elinden düşürdü ve kendisi de düşmemek için tuvalet çekmecesinin mermerine tutunmak zorunda kaldı.

"Aman Allah'ım!"

"Şekerim, öyle bakma bana. Çocuk doğurmanın o kadar da zor olmadığını sen de biliyorsun. Bunu kendin söylemiştin bana. Çok iyi kalpli olduğun için korktun, biliyorum; ama beni düşünme. Evet, Dr. Meade, benim..." kızararak devam etti. "Benim çok ince ve dar kalçalı olduğumu söyledi, ama belki de kolay doğum yapabileceğimi de ekledi. Ah Scarlett, Wade'in doğacağını öğrendiğin zaman Charlie'ye sen mi yazdın yoksa annen mi yazdı?"

Scarlett:

"Beni yalnız bırak" cevabını verdi.

Melanie, bu sözler üzerine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve koşarak odadan çıktı. Scarlett şimdi kırılmış gururu, hayal kırıklığı, yatak arkadaşlarına karşı duyduğu kıskançlık ve ümitsizliğiyle yalnız kalmıştı.

Ashley'in çocuğunu karnında taşıyan kadınla aynı çatı altında yaşamasının imkânsız olduğunu düşündü. Eve, Tara'ya dönecekti. Kahvaltıdan sonra hazırlanmaya başlayacaktı. Kahvaltı masasında Scarlett sessiz ve kederli, Melanie sıkıntılı, Pitty şaşkındı. Tam o sırada kumandandan bir telgraf geldi.

Telgrafta:

"Üç gün önceki harekâttan beri Binbaşı Wilkers'in kayıp olduğunu bildirmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Tekrar bilgi vereceğim." diyordu.

Scarlett odasına girip teşbihini kaptı ve yere diz çöküp dua etmeye çalıştı. Ama gerekli sözler ağzından çıkmıyordu. Evli bir adamı sevmiş ve onu karısının elinden almaya çalışmıştı. Tanrı da sevdiği erkeği öldürerek onu cezalandırmıştı. Dua etmek istiyor, ama gözlerini gökyüzüne kaldıramıyordu. Ağlamak istediği halde gözyaşları akmıyordu. Odasının kapısı açıldı ve Melanie içeri girdi. Yüzü, beyaz kâğıtla kesilmiş ve etrafı siyah saçlarla süslenmiş bir kalp gibiydi. Gözleri karanlıkta kaybolmuş ürkek bir çocuğun

gözleri gibi koskocamandı.

Ellerini Scarlett'e doğru uzattı.

"Scarlett," dedi. "Dün söylediklerim yüzünden bana kırıldınsa, unutmalısın onları ve beni affetmelisin. Çünkü artık senden başka hiç kimsem yok. Sevgilimin öldüğünü biliyorum!"

Nasıl olduysa Melanie kendini Scarlett'in kolları arasında buldu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, göğsü sarsılıyordu. Nasıl olduysa iki kadın sarmaş dolaş yatağın üstüne düştüler ve yanaklarını birbirine dayayarak sessizce ağlamaya başladılar. Gözyaşları birbirine karışıyor, birbirlerine sıkı sıkı tutunuyorlardı.

Ashley, kayıp listelerinde, "Kayıp-esir olduğuna inanılıyor" kelimeleri çıktığı zaman kederli evde yeni ümit ve hayaller uyandı. Melanie'yi postaneden uzaklaştırmaya imkân yoktu. İstasyonda dolaşıp, her gelen trenden haber bekliyordu. Genç kadının sağlığı hiç iyi değildi. Artık hamileliği birçok şekillerde kendini hissettirmeye başlamıştı. Ama Dr. Meade'in bütün emirlerine ve ricalarına rağmen yatakta yatmaya razı olmuyordu.

Bir öğleden sonra, korkudan gözleri büyümüş olan Peter amca, Rhett Butler'in kolları arasındaki Melanie'yi arabayla eve getirdi. Postanede bayılmış ve oradan geçmekte olan Rhett durumu görünce onu eve getirmişti. Melanie'yi kucağında yatak odasına kadar çıkartıp yatağına yatırdı ve ev halkı heyecan ve korku içinde tuğla ısıtmak, viski bulmak ve doktora haber göndermekle uğraşırken, yastığın üzerinde dağılmış olan buklelerini düzelterek açıkça sordu:

"Mrs. Wilkes, çocuğunuz olacak, değil mi?"

Melanie başını salladı.

"Şu halde kendinize daha iyi bakmanız gerek. Bu delilikleriniz, öteye beriye koşuşmanız ve üzülmeniz size fayda sağlamayacağı gibi, bebeğe de zararlı olur. Mrs. Wilkes, izin verirseniz, Washington'daki bütün nüfuzumu kullanarak Mr. Wilkes'in durumu halikında bilgi edinmeye çalışacağım. Eğer esir ise orada yayınlanan listelerde adı mutlaka vardır. Yoksa... eh o zaman da, belirsizlikten daha kötü bir şey olduğunu düşünerek teselli bulabiliriz,

Mrs. Wilkes. Ama önce bana söz vermelisiniz. Kendinize iyi bakacağınız konusunda. Yoksa, Tanrı şahittir ki, elimi bile kıpırdatmam."

Melanie:

"Ah, ne kadar iyisiniz!" diye bağırdı. "Nasıl oluyor da insanlar sizin hakkınızda öyle kötü şeyler söyleyebiliyorlar?"

Rhett Butler sözüne sadık kaldı. Onun kimlere ve kaç telgraf çektiğini bilmiyorlardı. Bir ay sonra, Rhett onlara bekledikleri haberi getirdi. Bu onları sevinçten göklere uçuran bir haberdi. Ashley ölmemişti! Ama ilk sevinçlerinin heyecanı geçince bir endişe kalplerini kemirmeye başladı.

Ashley ölmemişti! Yaralanmış ve esir alınmıştı. Kayıtlara göre, İllinois'deki bir esir kampı olan Kaya Adası'ndaydı. İlk heyecan anında, onun hayatta oluşuna sevinmekten başka bir şey gelmemişti akıllarına. Ama sakinleştikleri zaman birbirlerine bakıp, "Cehennemde" der gibi, "Kaya Adası'nda" demişlerdi.

Ashley o korkunç yerdeydi! Ashley yaşıyordu, ama yaralıydı ve Kaya Adası'nda bulunuyordu. Rhett bu haberi aldıktan sonra yarası yüzünden ölmüş müydü acaba? Su çiçeğine yakalanmış mıydı? Zatürreye tutulmuş da ateşler içinde mi yanıyordu? Üstüne örtecek bir battaniye yok muydu?

Melanie:

"Ah Kaptan Butler, bir yolu yok mu bunun?" diye bağırdı. "Nüfuzunuzu kullanıp onu iade ettiremez misiniz?"

Rhett ağzını çarpıttı.

"Adil ve şefaatkâr Mr. Lincoln Bixby'nin beş oğlu da savaşta öldü diye gözyaşı döküyor, ama Andersonville'de ölen binlerce Yankee'ye aldırdığı yok. Hepsi de ölse umurunda değil. Emir verilmiş bir kere. Takas yok. Ama Mrs. Wilkes, daha önce söylememiş miydim size, kocanız, kamptan kurtulma fırsatı kendisine verildiği halde bunu reddetmiş."

Melanie inanamayarak:

"Olamaz!" diye bağırdı.

"Evet, öyle. Yankeeler Kızılderililer'le savaşmak üzere asker topluyorlar. Çok kez Konfederasyon askerleri arasından seçiyorlar bunları. Sadakat yemini edip, bu konuda bir kâğıdın altına imzasını basan ve iki yıl Kızılderililerle savaşmayı kabul edenler, kamptan çıkartılıp Batı'ya gönderiliyor. Mr. Wilkes bunu kabul etmemiş."

Scarlett:

"Ah nasıl reddedebilmiş?" diye bağırdı. "Ne diye önce yemini edip, sonra da hapisten kurtulur kurtulmaz kaçıp buraya gelmedi sanki?"

Melanie, küçük bir fırtına halinde ona döndü.

"Böyle bir şey yapabileceğini nasıl aklına getirebiliyorsun? O iğrenç sadakat yeminini ederek Konfederasyon'a ihanet ettikten sonra, Yankeeler'e verdiği sözü de tutmayacak, öyle mi? Bu yemini ettiğini duyacağıma, onun Kaya Adası'nda öldüğünü duymayı tercih ederim. Hapiste ölürse onunla iftihar ederim. Ama eğer bunu yapsaydı, bir daha yüzüne bakmazdım. Asla! Reddetmesinden daha tabii bir şey olamaz!"

1864 yılı Mayıs ayı geldi. General Sherman kumandasındaki Yankeeler tekrar Georgia'ya girmişlerdi. Atlanta'nın yüz mil kuzeybatısındaki Dalton'un ötesindeydiler. Yankeeler Batı ve Atlantik demiryollarına saldırmak üzere yığınak yapmaktaydılar. Bu Atlanta, Tennessee ve Batı'yı birbirine bağlayan hattı.

Atlanta -ve bütün Georgia- bu eyaletin, Konfederasyon için çok önemli olduğunu ve General Joa Johnston'un Yankeeler'in uzun süre eyalet sınırları içinde kalmalarına fırsat vermeyeceğini biliyordu. Bu savaşın tahribatına uğramamış eyalet, Konfederasyon için büyük bir zahire ambarı, makine atölyesi ve depo idi. Ordunun kullandığı barut ve silahların büyük bir kısmını pamuklu ve yünlü kumaşların çoğunu bu eyalet üretmekteydi.

Sıcak bir Mayıs akşamı, Pitty halanın evinin verandasında, Dr. Meade sivil halkın bu konudaki görüşünü özetleyerek, General Johnston, dağlarda çelikten bir set gibi dururken Atlanta'nın korunmasına sebep olmadığını

söyledi. Onu dinleyenlerin duygulan çeşitliydi. Eli Phil'in kolunun üstünde duran Mrs. Meade, savaş kendilerine daha yaklaşacak olursa, Phil'in de gitmesi gerekeceğini biliyordu. Oğlu şimdi on altı yaşındaydı ve Muhafız kıtasına yazılmıştı.

Yüzbaşı Carey Ashburn'un işe yaramayan kolu yine ağrımaya başlamıştı. Üstelik genç adam, Scarlett'le olan arkadaşlığının sona erdiğini hissederek ümitsizliğe kapılmış durumdaydı. Ashley Wilkes'in esir düştüğü haberi geldiğinden beri Scarlett ondan uzak duruyordu. Yüzbaşı bu iki olay arasındaki ilişkinin ne olabileceğini hiç bilmemekle birlikte, bunun böyle olduğundan emindi. Scarlett, üzüntü içinde acı acı şöyle düşünüyordu.

"Mutlaka ölmüş olmalı. Yoksa bir haber alırdık."

Melanie ise sonsuz saatler boyunca korkusunu yenmeye çalışıyor ve kendi kendine şöyle diyordu:

"Ölmüş olamaz. Bunu biliyorum. Eğer ölmüş olsaydı hissederdim..."

Rhett Butler gölgeler arasına saklanmıştı. Yeni ve temiz çizmeli ayaklarını kibarca uzatmış düşünüyordu. Ama karanlık yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Genç adamın kucağında, elinde bir lades kemiği bulunan Wade tatlı tatlı uyumaktaydı. Rhett geldiği zaman, Scarlett daima Wade'in geç yatmasına izin verirdi, çünkü utangaç çocuk ona bayılıyordu. Rhett'e gelince, inanılacak şey değil, ama o da Wade'i pek severdi. Genellikle, Wade yamadayken Scarlett tedirgin olurdu, ama Rhett'in kucağında gerçekten pek uslu duruyordu.

Doktor kolunu Carey'nin omuzuna atarak:

"Üzülmeyin canım, hemen döner," dedi. "Tek bir çatışmadan sonra, Yankeeler Tennessee'ye çekilmek zorunda kalacaklar. Oraya vardıkları zaman da General Forrest hesaplarını görecek. Genç hanımlar Yankeeler'in bize yaklaştıklarını düşünerek hiç korkmayınız, çünkü General Johnston ve ordusu çelikten bir set gibi dağlarda bekliyor. Evet, çelikten bir set," diye tekrarladı böbürlenerek. "Sherman onu aşamaz. İhtiyar Joe'yu asla yerinden oynatamayacaktır."

Kadınlar onaylar şekilde gülümsediler. Çünkü doktorun en küçük bir cümlesi bile değiştirilmez bir gerçek gibi gelirdi onlara. Ona sadece Rhett cevap verdi. Yemekten beri konuşmamış, alacakaranlıkta savaş üzerine yürütülen fikirleri ağzını çarpıtarak dinlemiş ve uyuklayan çocuğu okşayıp durmuştu.

"Dedikodulara bakılırsa Sherman'ın yüz binden fazla askeri varmış, takviye kuvvetleri de yoldaymış."

Doktor ona kısaca cevap verdi.

"Ne demek istiyorsunuz, beyim?"

"Zannedersem, Yüzbaşı Ashburn, biraz önce, son zaferle cesaretlenerek birliklerine dönen kaçaklar dahil, General Johnston'un kırk bin askeri olduğunu söyledi."

Mrs. Meade öfkeyle:

"Beyefendi," dedi. "Konfederasyon ordusundan asla kimse kaçmadı."

Rhett, sahte bir utangaçlıkla:

"Özür dilerim," diye karşılık verdi. "Birliklerine dönmeyi unutmuş olan binlerce izinli askerle, altı aydan beri yaralan iyileştiği halde evlerinde kalıp, her zamanki işlerine devam eden ve ilkbaharın gerektirdiği tarla işleriyle uğraşanları kastetmiştim."

Rhett'in gözleri parlıyordu. Mrs. Meade dudaklarını ısırdı. Scarlett onun yenilgisi karşısında kıkırdamamak için kendini güç tuttu. Çünkü Rhett onu can evinden vurmuştu. Bataklıklarda ve dağlarda binlerce erkek, inzibatların kendilerini yakalamaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bunlar savaşın zenginlerin işine yarayıp fakirleri öldürdüğünü ve ondan bıktıklarını ilan etmişlerdi. Evlerinden gelen mektuplar ise daha da kötüydü.

"Açız."

"Bu yıl ürün alamayacağız. Toprakları sürecek kimse yok."

"Levazım dairesi ürünü aldı. Sendende aylardır para gelmiyor. Kuru

fasulyeyle yaşıyoruz."

Koro şöyle diyordu:

"Açız. Karın, çocukların, anan baban aç. Savaş ne zaman bitecek? Ne zaman eve döneceksin. Açız, aç."

Askerlerinin sayısı gittikçe azalan orduda izinler kaldırılınca bu kimseler izinsiz olarak evlerine dönmüşlerdi. Tarlalarını sürmek ve ekmek, evlerini tamir etmek ve çitlerini onarmak için... Subaylar, sert çatışmaların yaklaştığını hissedince bunlara mektup yazıp birliklerine dönmelerini istiyor, cezalandırılmayacaklarını vaadediyorlardı. Ailelerinin birkaç ay için açlıktan kurtulduğuna kanaat getirenler genellikle orduya dönüyordu.

Dr. Meade, soğuk bir sesle, bu huzur kaçıncı sessizliği bozdu.

"Kaptan Butler, bizim birliklerimizle Yankee birliklerindeki askerler arasındaki sayı farkı hiçbir zaman önemli olmamıştır. Bir Konfederasyon askeri, bir düzine Yankee'ye bedeldir."

Kadınlar başlarını salladılar. Herkes bunu biliyordu.

Rhett:

"Bu söylediğimiz savaşın başında doğruydu," diye cevap verdi. "Belki şimdi de doğrudur. Ancak tüfeğinde kurşun, ayağında ayakkabı bulunması ve karnının tok olması şartıyla. Değil mi, Yüzbaşı Ashburn?"

Dr. Meade öfkeyle yıldırımlar yağdırmaya başladı.

"Daha önce de askerlerimiz ayakkabıları ve yiyecekleri olmadığı halde savaşıp zaferler kazandılar. Tekrar savaşacak ve kazanacaklar! Söylüyorum size, General Johnston'u yerinden kımıldatamazlar!"

"Doktor! Rica ederim! Beni yanlış anlıyorsunuz! Sizden sadece bilgi istemiştim. Eski tarihe ait bilgim fazla değildi."

"Eğer gerekirse, bizim ordumuz da Yankeeler'in Georgia içinde ilerlemesine engel olmak için son erine kadar ölecektir" diye gürledi doktor. "Ama buna

gerek kalmayacak. Tek bir çatışma sonunda Yankeeler Georgia'dan atılacak."

Pittypat hala aceleyle yerinden kalktı ve Scarlett'den piyano çalıp şarkı söylemesini istedi. Konuşmanın gittikçe daha derin ve fırtınalı sulara doğru sürüklenmekte olduğunu görüyordu. Onun bulunduğu yerde daima mesele çıkardı.

Scarlett itaatkâr bir tavırla içeri girip piyanoya doğru yürürken, verandaya sessizlik çökmüştü. Rhett'e karşı öfke dolu bir sessizlikti bu. Scarlett ellerini tuşlara değdirdi ve sesi içerden tatlı ve kederli yükseldi. Günün moda şarkılarından birini söylüyordu.

"Bembeyaz badanalı bir koğuşta, Hastalar ve can çekişenler yatıyor. Süngülerle, mermilerle, kurşunlarla yaralanmış. Oysa orada bir gün, Birinin sevgilisi doğmuştu.

Birinin sevgilisi! Öyle genç, öyle yiğit! Solgun, tatlı yüzünde halâ duruyor, Çocuk inceliğinin titrek aydınlığı Birazdan mezarın toprağı altında kalacak."

Şarkının son mısrası, "Altın bukleler karmakarışık ve ıslak"tı. Scarlett'in soprano sesi titredi burada.

Fanny Elsing hafifçe doğrularak, boğuk bir sesle:

"Başka bir şey söylesene," dedi.

Rhett hemen ayağa kalkıp, Wade'i Fanny'in kucağına aktardı ve içeri girdi.

Yumuşak bir sesle, "Kentucky'deki Eski Evim'i söylesene," dedi. Scarlett cankurtaran simidi gibi sarıldı şarkıya. Rhett'in şahane sesi de ona katılınca verandadakiler yavaş yavaş üstlerindeki ağırlığın kalktığını ve daha kolay nefes aldıklarını hissettiler. Tanrı bilir ya, bu da pek neşeli bir şarkı değildi.

"Bu yorucu yükü birkaç gün daha taşıyacağız! Hava hiç aydınlanmasa da önemi yok!

Daha birkaç gün yolda yürüyeceğiz!

Sonra Kentucky'deki eski evim, iyi geceler!"

Dr. Meade'in tahmini doğru çıktı. Johnston, çelikten bir set gibi dağlarda durdu ve yüz mil ötedeki Dalton'un üstünde öyle aşılmaz bir engel meydana getirdi ki, acı bir hayal kırıklığına uğrayan Sherman'ın askerleri geri çekilip başka bir çare aramak zorunda kaldılar. Sherman'ın vadiyi aşıp Atlanta'ya girmek isteğine Johnston şiddetle karşı koymuştu.

Yankeeler gri üniformalı hatları doğrudan doğruya yenemeyeceklerini anlayınca bir yarım daire halinde dağ geçitlerine doğru yürüdüler. Reseca demiryolunu kestiler. Konfederasyon ordusu zorunlu olarak geri çekildi ve demiryolunu savunmak için hazırlandılar. İstihkâmlar, kazılmış bataryalar yerleştirilmiş ve süngüler takılı bekleniyordu.

Konfederasyon askerleri, genellikle düşünemeyecek kadar yorgundular ve adeta uykuda yürüyorlardı. Düşündükleri zaman da, ihtiyar Joe'ya güveniyorlardı. Geri çekildiklerini biliyorlardı, ama yenilmediklerini de bilmekteydiler. Hem istihkâmları savunacak, hem de Sherman'ın kuşatmalarını geri püskürtecek kadar çok askere sahip olmayışları başlıca güçlüğü teşkil etmekteydi. Ne zaman Yankeeler karşılarına çıkıp onlarla savaşmaya kalkışsalar yenilmiş ve perişan olmuşlardı.

Konfederasyon askerleri, Johnston Reseca'da canını dişine takarak savaştı ve Yankeeler'i tekrar geri püskürttü. Fakat askerler uykusuzluktan bitkin yürümek ve savaşmaktan harap ve aç daima, daima aç olarak vadiden aşağı tekrar aceleyle indiler. Yankeeler geldiğinde, Güneyli askerler savaşa hazırdı.

Reseca'nın altı mil aşağısında Calhoun kasabasında önemli çarpışmalar oldu ve Yankeeler geri püskürtüldü. Artık Güneyliler tahammüllerinin sonuna gelmişti. Reseca, Calhaun, Kingsten, Adairville, Cassville, Casterville, New Hope Churc bölgelerinde yapılan korkunç savaşlar birer kâbus gibiydi.

Askerler vadi boyunca ilerlerken, önlerinde bir mülteci ordusu da ilerliyordu. Bunlar; çiftçiler, fakir beyaz halk, zenginler, yoksullar, karaderililer, beyazlar, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, can çekişenler, sakatlar, ağır yaralılar, ağır hamile kadılar, trenlerle, yaya olarak ve at arabalarıyla Atlanta yolunu doldurmuştu. Hepsi sandıklarını, sepetlerini, ev eşyalarını, kısaca taşınması mümkün olan en değerli ve yeniden temin edilmesi güç olan eşyalarını yanlarına almışlardı. Güneşli vadi büyük ölçüde terkedilmişti, kederliydiler ve biçilmemiş ekinler sıcaktan yanıp kavrulan tarlalarda duruyordu.

Trenler dolusu yaralı Atlanta'ya akın etti ve şehir halkı dehşete düştü. Hastaneler dolup taştı. Yaralılar boş dükkânlarda ve depolardaki pamuk balyaları üzerinde yatıyordu. Hiç kimse ordunun yenilmezliğine olan güvenini yitirmiş değildi, ama herkes hiç değilse sivil halk artık General'e kuşkuyla bakmakta ve güvenmemekteydi. New Hope Church, Atlanta'dan sadece otuz beş mil uzaktaydı!

Savaş ve gerileme! Konfederasyon askerleri, yirmi beş günden beri, yetmiş beş millik bir mesafe boyunca hemen her gün çarpışmaktaydılar.

Kennesaw Dağı'ndan, ilk yaralılar şehre gelmeye başladığı gün Mrs. Merriwether'in arabası, sabahın saat yedisi gibi duyulmadık bir saatte Miss Pitty'nin evine geldi. Zenci Levi amca, Scarlett'in derhal giyinip hastaneye gelmesi gerektiğini bildirdi.

Hastalara bakmaktan bıkmıştı. Mrs. Merriwether'e Ellen'in kendisine mektup yazıp eve çağırdığını söyledi. Ama bu pek işine yaramadı. Levi amca sert sert bakarak:

"Bir daha böyle saçma şeyler duymak istemem, Scarlett Hamilton" dedi. "Bugün annene mektup yazıp, sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu bildireceğim. Beni anlayacağına eminim.

Şimdi hemen önlüğünü giy ve Dr. Meade'in yanına koş. Yardımcılara ihtiyacı var."

Scarlett sıkıntı içinde:

"Aman Allah'ım" diye düşündü. "İşte belâya çattık. Annem burada kalmamı isteyecek ve ben bu korkunç kokuları biraz daha koklamak zorunda kalırsam ölüp gideceğim."

Dr. Meade'in yanında durup da onun ölüm saçan yaralara bıçağını sapladığını görürken midesi nasıl bulanıyor ve kusmamak için kendini nasıl zorluyordu! Kinin ve tentürdiyot hiç yoktu. Kloroform o kadar az bulunuyordu ki, ancak çok uzun süren ve çok önemli ameliyatlarda kullanılmaktaydı. Ameliyat edilmekte olan yaralıların kopardıkları iç paralayıcı çığlıkları duymak ne dehşet verici bir şeydi! Ameliyat olarak iyileşememiş ve kendi çığlıklarıyla

kulakları sağır olmuş yaralıların, doktor yanlarına gelerek "Üzgünüm oğlum ama elinin kesilmesi gerekli" ya da "Ayağında çok kötü iltihap var. Durumu ümitsiz. Kesilmesi şart" derken hastaların yüzlerinde beliren beyazlığı ve huzursuzluğu görüp de çaresizlik içinde, sapık ve çaresiz bir merhamet duymak!

Öğlen olunca önlüğünü çıkardı ve Mrs. Merriwether, okuması yazması olmayan, kangrenli bir dağlı için mektup yazmakla meşgulken dışarı süzüldü. Scarlett bütün bunlara artık dayanamayacağını hissediyordu.

Aceleyle Şeftali Ağacı Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Sıkı sıkı bağlanmış olan korsesinin iplerinin izin verdiği kadar temiz havayı içine çekiyordu. Köşede durdu. Ne yapacağını bilemiyordu. O sırada Rhett Butler arabayla oradan geçiyordu.

Scarlett'in eski iş elbisesi terden buruşmuş, taşıdığı leğenden dökülen sularla yer yer ıslanmıştı. Rhett ona bakarak:

"Bir paçavracı çocuğuna benziyorsun," dedi.

"Bir kelime bile söyleme. Dinlemek istemiyorum. Aşağı in, arabaya binmeme yardım et ve beni kimsenin göremeyeceği bir yere götür. Beni assalar da hastaneye dönmem! Hey Allah'ım, bu savaşı ben çıkartmadım; canım çıkasıya kadar çalışmam için de bir sebep görmüyorum ve..."

"Şahane davamıza ihanet ha!"

"Tencere dibin kara, seninki benden kara. Haydi, arabaya binmeme yardım et. Buradan geçerken nereye gittiğine aldırdığım yok. Şu anda beni araba gezintisine götürüyorsun."

Atı kırbaçlarken:

"Seni gidi küçük hilekâr." dedi. "Bütün gece askerlerle danseder, onlara güller, kurdeleler verip dava için ölmeye hazır olduğunu söylersin; birkaç yara sarıp, birkaç böcek ayıklamaya gelince, kaçmakta acele edersin."

Rhett ata kırbaçla bir daha dokundu ve beygir hızla ilerleyerek Five

Points'den geçti, sonra, şehri ikiye ayıran demiryolu hattını aştı. Uçuşan eteklerini düzeltip, başlığının kurdelesini çenesinin altında daha sıkı bağlayarak:

"O uğursuz hastaneden bıktım usandım," dedi. "Her gün yeni yaralılar geliyor. Bütün bunlar General Johnston'un suçu. Eğer Dalton'da Yankeeler'e karşı durabilseydi, onlar da..."

"Ah seni gidi cahil çocuk. Yankeeler'e karşı durdu ya. Johnston, demiryollarını korumak için çarpışıyor."

Scarlett'in askeri strateji hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Ne olursa olsun," dedi. "Kusur onda. Bir çözüm yolu bulmalıydı. Bence onu değiştirip yerine bir başkasını getirmeliler. Geri çekileceğine ne diye olduğu yerde kalıp çarpışmıyor?"

"Sen de herkes gibisin. İmkânsız olanı yapmıyor diye (kafası kesilsin) diye bağırıyorsun. Dalton'da kurtarıcı iken, altı hafta içinde Kennesaw Dağı'nda hain oldu. Bununla beraber, Yankeeler'i yirmi mil geri püskürtecek olursa yeniden kurtarıcı olacak. Çocuğum, Sherman'ın askerlerinin sayısı Johnston'unkilerin iki misli. Bizim bir kahramanımıza karşılık o iki asker kaybetmeyi göze alabilir. Johnston'a gelince, o tek bir asker kaybetmeyi bile göze alamaz. Takviye kuvvetlerine şiddetle ihtiyacı olduğu ne gönderiyorlar ona?"

"Milisler cepheye mi çağırılacak? Ya Muhafız kıtası? Doğrusu bunları duymamıştım. Siz nereden biliyorsunuz?"

"Bu konuda dedikodular dolaşıyor. Bu sabah Milledgeville'den gelen tren bu dedikoduyu getirdi. Hem Milis birliği hem de Muhafız kıtası, General Johnston'a takviye kuvveti olarak gönderilecek."

"Ah, nasıl gülebiliyorsun, hain! Muhafız kıtasındaki ihtiyarlarla küçük çocukları düşünsene! Aman Yarabbi, küçük Phil Meade, Merriwether dede ve Henry amca da savaşa gitmek zorunda kalacaklar!"

"Ben küçük oğlan çocuklarıyla, Meksika savaşı gazilerinden söz etmiyorum.

Güzel üniformalar giyip parlak kılıçlar takmaktan hoşlanan Willie Guinan gibi yiğit delikanlılardan söz ediyorum."

"Rhett, caddeye bak. Şu kalabalığa!.. Asker değil bunlar. Acaba ne diye...? Hay Allah, zenci bunlar!"

Caddeden kırmızı bir toz bulutu yükseliyordu. Toz bulutunun içinden muntazam ayak sesleri gelmekteydi. Derinden gelen, tasasız zenci seslerinin söylediği bir ilahi. Rhett dizginleri çekerek arabayı durdurdu ve Scarlett, omuzlarında kazma ve kürekler taşıyan, vıcık vıcık terli zencilere baktı. Başlarında bir subay vardı ve yanları sıra, istihkâm sınıfının işaretini taşıyan bir müfreze asker ilerlemekteydi.

Sonra gözleri en ön sırada şarkı söyleyerek ilerleyen bir zenciye takıldı. Uzun boylu, dev gibi iri cüsseli, abanoz gibi siyah bir erkekti bu. Şüphesiz, dünyada Tara'nın kalfası Büyük Sam kadar iri yarı ve gür sesli bir zenci daha mevcut değildi. Ama Büyük Sam şu sırada burada ne yapıyordu? Genç kadın onu daha iyi görmek için doğruldu.

Büyük Sam:

"Aman Allah'ım! Bu Miss Scarlett! Güzel hanımım! Tanrım, Tanrım! Ta kendisi, Miss Scarlett!"

Sonra ona doğru ilerledi. Saflar karıştı. Subay bu duruma öfkelenmişti. O da bağırarak peşinden koştu.

"Size söylüyorum! Sıraya girin! Yerlerinize dönün diyorum yoksa... Aman Allah'ım, bu Mrs. Hamilton. İyi günler, hanımefendi, size de beyefendi. Saflarımız arasında kargaşalık çıkarmakla ne yapmak istiyorsunuz?"

"Ah, Yüzbaşı Randall, azarlamayın onları! Bizim zenciler onlar. Bu kalfamız Büyük Sam. Bunlar da Tara'dan Elijah, Apostla ve Prophet. Benimle konuşmak istemeleri tabiidir. Tara'dan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz, çocuklar? Temin ederim ki kaçtınız! İnzibatların sizi mutlaka yakalayacağını bilmiyor musunuz?"

"Hay Allah, Miss Scarlett! Duymadınız mı? Beyaz beyler, Yankeeler geldiği

zaman saklansınlar diye çukurlar kazacağız!"

Büyük Şam'ın bu saf açıklaması karşısında Yüzbaşı Randall ve Rhett ile Scarlett gülümsediler.

"Bütün bunlar ne demek, Yüzbaşı Randall?"

"Ah, gayet basit. Yeni istihkâm çukurları kazarak Atlanta'nın savunulmasını kolaylaştırmak zorundayız. General bunu yapmak için cepheden asker gönderemiyor. Bu yüzden, kasabalarda yaşayan güçlü kuvvetli zencileri toplamak zorunda kaldık. Bugünkü istihkâmlar şehirden ancak bir mil uzakta," diye açıkladı. "Şehrin emniyeti ya da rahatlığı için daha uzakta istihkâm çukurları kazılması gerek. Yeniler daha uzağa kazılacak. Anlıyorsunuz ya, bir daha gerileyecek olurlarsa, askerlerimiz Atlanta'ya girebilir."

Scarlett gözleri korkudan büyüyünce, Yüzbaşı Randall son sözlerinden dolayı büyük bir pişmanlık duydu. Aceleyle:

"Ama kuşkusuz bir daha gerilemezler," dedi. "Kennesaw Dağı çevresindeki hatlar zaptolunamaz. Bataryalar dağların yamaçlarına yerleştirildi. Bütün yollara hâkim durumdalar. Yankeeler'in yaklaşması imkânsız."

Scarlett Rhett'in sözlerini hatırladı:

"Sözümü unutma, dağlardan uzaklaştığı ve daha düz bir araziye itildiği zaman, ordusuyla birlikte katledilecek." Yüzbaşı:

"Ama artık yola koyulmamız gerek. Sizinle konuşmaktan büyük zevk duydum... Hanımınıza veda edin, çocuklar ve gidelim."

"Güle güle çocuklar. Eğer hastalanır, yaralanır ya da sıkıntıya düşerseniz bana haber verin. Bir dakika durun." Çantasını karıştırdı. "Aman Allah'ım, bir sentim bile yok. Rhett, biraz borç ver bana. Al, Büyük Sam, hem çocuklara hem de kendine tütün satın al bununla. İyi davranın ve Yüzbaşı Randall'ın söylediklerini yapın."

Karışık saflar yeniden düzenlendi. Zenciler tekrar yürümeye başladıkları

zaman yine kırmızı bir toz bulutu yükseldi yerden. Büyük Sam yine şarkıya başladı. Rhett, kısrağı kırbaçladı. "Evet, ordunun şiddetle adama ihtiyacı var. Aksi halde ne diye Muhafız kıtasını çağırsınlar? İstihkâm çukurlarına gelince, eh bunların bir kuşatma sırasında işe yaradığını bilmeyen yoktur. General buraya gelip durmaya ve daha fazla gerilememeye hazırlanıyor."

"Bir kuşatma mı! Ah, ne olur geri dönelim. Ben hemen eve, Tara'ya gidiyorum."

"Burada bu kadar uzun zaman ne diye kaldığını anlamıyorum! Bütün düşündüğün rahatlık, yemek yemek ve buna benzer şeyler..."

Rhett:

"Belki de burada, kuşatma gerçekleşecek olursa, seni korumak için kalıyorum. Hiçbir zaman ümitsizlik içinde bulunan bir kadını kurtarmadım. Bu da yeni bir tecrübe olacak."

Scarlett, onun şaka ettiğini biliyordu, ama bu şakanın ardında bir ciddiyet payı olduğunu sezdi. Başını kaldırdı.

"Sizin beni korumanıza ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim, teşekkür ederim. Şu kuşatma hakkında yalan söylediğinize eminim. Yankeeler'in asla Atlanta'ya varmayacaklarını biliyorsunuz."

"Bir ay içinde burada olacaklarına dair bahse girerim. Bir kutu boncuk buna karşılık..." Kara gözleri Scarlett'in dudaklarına kaydı. "Bir öpücüğe bahse girerim."

Kısa bir an, kuşatma kelimesi Scarlett'in kalbini dondurmuştu, ama öpücük sözünü duyunca onu unuttu. Bu onun alışık olduğu bir sahaydı ve askeri olaylardan çok daha ilgi çekiciydi.

Scarlett, soğuk davranarak:

"Böyle şahsi konuşmalardan hoşlanmam," dedi ve kaşlarını çatmayı başardı. "Hem de, senin yerine bir domuzla öpüşmeyi tercih ederim."

"Zevkler tartışılmaz. Zaten İrlandalıların domuzlara çok düşkün olduğunu,

hatta onları yataklarının altında beslediklerini duymuştum. Ama Scarlett, senin öpülmeye fena halde ihtiyacın var. Bütün derdin bu. Tanrı bilir neden, sevgililerin sana fazla saygı göstermişler ya da senden o kadar korkmuşlar ki, hiçbir şey yapamamışlar. Bu yüzden de garip bir yaratık olup çıkmışsın. Bu işi iyi bilen birinin seni öpmesi gerek."

Şimdi konuşma onun hiç arzu etmediği bir şekilde gelişmekteydi. Rhett'le daima böyle olurdu. Daima, Scarlett'in yenik düştüğü bir düello vardı aralarında.

Scarlett alaycı bir ifadeyle:

"Bu kimsenin kendin olduğuna mı hükmediyorsun?" diye sordu.

Rhett, kayıtsızca:

"Ah, evet. Eğer kendimi bu sıkıntıya soksaydım senin için iyi olurdu," dedi. "Gayet iyi öptüğümü söylerler."

Rhett'in onu hiç önemsememesi karşısında genç kızın yüreği öfkeyle dolmuştu.

"Yaa..." diye başladı, "Demek siz..." Sonra ne diyeceğini şaşırarak sustu.

"Lütfen geri döner misiniz, Kaptan Butler. Hastaneye gitmek istiyorum."

"Doğru mu söylüyorsun, benim küçük koruyucu meleğim? Demek bitler ve pis kokular benim konuşmalarımdan daha cazip? Bir çift istekli elin davamız için çalışmasına engel olmak benim işim değil!"

Arabayı çevirdi ve Five Points'e doğru ilerlemeye başladılar.

"Ne diye senden yararlanmadığıma gelince, açık söyleyelim, biraz daha büyümeni bekliyorum," dedi. "Anlıyorsun ya, seni şimdi öpmek pek zevkli olmaz. Eh, ben de zevklerim konusunda fazlasıyla bencilimdir. Çocukları öpmeyi hiçbir zaman aklımdan geçirmedim."

Rhett gülümsedi ve gözünün ucuyla Scarlett'in göğsünün öfkeyle inip kalktığını gördü.

Yumuşak bir sesle:

"Hem de," diye devam etti, "Değerli Ashley Wilkes'in unutulmasını bekliyorum."

Ashley'in adını duyunca, Scarlett'in kalbine derin bir acı saplandı, göz kapaklarının yaşlarla ağırlaştığını hissetti. Unutulmasını ha? Ölümü üzerinden bin yıl da geçse, Ashley asla unutulamayacaktı.

Rhett:

"Ashley'le senin hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum," dedi, nihayet. "Oniki Meşeler'deki o çirkin sahneyle işe başladım ve o günden beri gözlerimi açıp, pek çok şeyler ekledim bildiklerime. Nedir bunlar? Ah, nasıl söyleyeyim, sen ona karşı halâ mektepli kızlara yaraşır bir ihtiras duyuyorsun. O da, asil tabiatının izin verdiği oranda bunu hoş karşılıyor. Mrs. Wilkes bunlardan tamamen habersiz. İl iniz ona güzel bir oyun oynuyorsunuz. Bir tek şey hariç her şeyi anlıyorum ve bir tek şey merakımı tahrik ediyor. Şerefli Ashley, seni öperek ölümsüz ruhunu kirletti mi?"

Rhett'in sözlerine, kaya gibi bir sessizlik ve Scarlett'in dimdik tuttuğu başı cevap verdi.

"Anlaşıldı, demek seni öpmüş. İzinli olarak buraya geldiğinde olmuştur bu. Şimdi de belki öldü ve sen onun hatırasını kalbinde saklıyorsun. Ama, öpücüğünü unuttuğun zaman bu işin biteceğinden eminim. Ben... "

Scarlett, öfkeyle ona döndü:

"Canın cehenneme," dedi. Gözlerinde çılgınca parıltılar vardı. "Kendimi arabadan atmamı istemiyorsan dur da ineyim. Bir daha seninle konuşmak istemiyorum."

Rhett arabayı durdurdu, ama genç kadına yardım etmesine fırsat bulamadan Scarlett aşağı atladı. Kasnağı tekerleğe takıldı; bir an Five Points'deki kalabalık onun iç etekliğini ve iç pantolonlarını gördü. Sonra Rhett eğildi ve kasnağı kurtardı. Scarlett tek bir kelime söylemeden, arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaştı. Rhett tatlı tatlı gülümsedi ve atı kırbaçladı.

Savaş başladığından beri ilk olarak, Atlanta savaşın sesini duyuyordu. Sabahın erken saatlerinde, şehrin sesleri uyanmadan çok önce, uzaklardan Kennesaw Dağı'ndaki topun sesi hafifçe duyuluyordu. İnsanlar bu sesleri dinlememeye, konuşmaya, gülmeye, Yankeeler yirmi iki mil ötede değilmiş gibi işlerini yürütmeye çalışıyorlardı. Ama hepsinin de kulağı kirişte, top seslerini dinlemekteydi. Şehir dalgın görünüyordu.

Joe Brown'un gözdeleri milisler ve Muhafız kıtası, kulaklarında top sesleri gümbürdeyerek, Atlanta'dan ayrılıp Johnston'un arkasındaki Chattahooche nehri üzerindeki köprüleri ve küçük vapurları savunmaya gittiler. O gün gökyüzü kopkoyu bulutlarla kaplıydı. Kapkaranlık bir gündü. Bütün şehir onları yolcu etmek için sokaklara dökülmüştü.

Bu ihtiyar adamlarla küçük çocuklar da cepheye çağırıldıklarına göre, işler gerçekten pek kötü olmalıydı! Genç ve yakışıklı olanlar pırıl pırıl, yepyeni üniformalarını giymişlerdi. Şapkalarının üstündeki tüyler sallanıyor, kılıçlar ışıldıyordu. Onlara bakmak hoştu, ama ötekiler Scarlett'in kalbinin korku ve merhametle sıkışmasına sebep oluyordu. Merriwether dede en ön sırada yürüyordu. Omuzlarında, yağmurdan korunması için kızının örttüğü güzel bir yün şal vardı.

Henry Hamilton amca. Merriwether dedenin arkasındaki sırada ilerlemekteydi. Uzun siyah ceketinin yakasını kulaklarına kadar kaldırmış, yağmurdan korunmaya çalışıyordu. Belinde Meksika savaşından kalma iki tabanca asılıyor, elinde de küçük heybe sallanıyordu.

Askerlerden çoğunun silahı yoktu. Çünkü Konfederasyon onları ne donatacak ne de cephane temin edebilecek güçteydi. Bunlar, öldürülen ya da esir edilen Yankeeler'den elde edecekleri silahlarla başlarının çaresine bakmayı tasarlamaktaydılar. Birçoklarının çizmelerinin kenarına hançerler sokulmuştu. Ellerinde de 'Joe Brown sopaları' diye bilinen sivri uçlu kalın demir sopalar vardı. Talihli askerlerin omuzlarında eski de olsa birer tüfek, bellerinde de birer fişeklik vardı.

Topçular, seyircilere çamur sıçratarak gürültüyle geçerken, bir top arabasının yanı sıra, atının üzerinde gitmekte olan bir zenci Scarlett'in gözüne çarptı. Bu genç, açık renk bir zenciydi.

"Mose bu!" diye bağırdı. "Ashley'in Mose'u! Burada ne yapıyor?"

Kalabalık arasında kendisine güçlükle yol açarak ilerledi.

Delikanlı onu görünce dizginleri çekip atını durdurdu.

"Tekrar savaşa gidiyorum, Miss Scarlett! Bu kez Mr. Ashley'in yerine ihtiyar Mr.

John'la!"

Scarlett dehşet içinde:

"Mr. Wilkes'le mi?" diye bağırdı. "Nerede o?"

Mr. Wilkes aşağı yukarı yetmiş yaşındaydı.

"Arkada, Miss Scarlett. En son top arabası ile birlikte geliyor. Orada!"

Scarlett, önünden geçen top arabalarının farkına bile varmadan, ayak bileklerine kadar çamura batmış bir halde kalakaldı. "Ah, hayır! Olamaz bu" diye düşündü. Savaşa gidemeyecek kadar yaşlı o. Hem de savaştan hiç hoşlanmaz. Tıpkı Ashley gibi!" Scarlett aksi yönde ilerlemeye başladı. Mr. Wilkes en son top arabasının arkasından geliyordu. Her zamanki gibi dimdik ve mağrurdu. Gümüş rengi saçları ensesine kadar iniyordu. Pembe bir ata binmişti. Bu öyle güzel, öyle cins bir kısraktı ki, bu çamurlu yolda, saten elbiseli bir kadın gibi zarafetle ilerlemekteydi. Aman Allah'ım, bu at Nellie'ydi! Mrs. Tarleton'un Nellie'si! Beatrice Tarleton'un değerli sevgilisi!

Mr. Wilkes Scarlett'in çamurlu sokağın ortasında durmakta olduğunu görünce, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. Dizginleri çekip atını durdurdu ve aşağı inip ona yaklaştı.

"Seni görmeyi çok istiyordum, Scarlett. Sizinkilerden öyle çok haber getirdim ki sana. Ama hiç vaktim yoktu. Bu sabah şehre girdik ve gördüğün gibi derhal gidiyoruz."

Mr. Wilkes gülüyor ve Scarlett'in korkularını hafifletiyordu. "Annen, baban ve kızlar çok iyiler. Sana sevgilerini gönderdiler. Baban az daha bugün

bizimle geliyordu!"

Scarlett, dehşet içinde:

"Ah hayır, babam gelmez," diye bağırdı. "Babam gelmez! O da savaşa gitmiyor, değil

mi?"

"Hayır, ama az daha geliyordu. Tabii dizini bükemediği için uzun uzun yürüyemez. Fakat ata binebileceğini söylüyordu. Annen razı oldu, ama tarla çitini atlamasını şart koştu. Çünkü orduda ata binmenin Tara'da ata binmeye benzemeyeceğini söylüyordu. Baban bunu kolay bir iş sandı, ama... inanır mısın? Atı çitin önüne geldiği zaman durdu. Baban da atın üstünden aşıp düştü. Büyük bir şans eseri olarak belini kırmadı! Onun ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Tekrar denemek istedi. Üç kere denedi. Nihayet, annenle Pork onu yatağa yatırmak zorunda kaldılar. Baban bu işe çok kızdı. Annenin mutlaka hayvanın kulağına bir şeyler fısıldamış olduğunu tekrarladı durdu. Faal hizmette bulunabilecek durumda değil, Scarlett. Nihayet birinin ülkede kalması ve orduya erzak yetiştirmesi gerek."

Scarlett hiç de utanmamış, aksine büyük bir rahatlık duymuştu.

"Artık gitmeliyim, şekerim. Güzel yüzünü bir kere öpeyim."

Scarlett yüzünü ona uzatırken boğazında boğucu bir acı hissetti. Mr. Wilkes'i o kadar severdi ki. Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce, onun gelini olmayı isterdi.

Yaşlı adam onu iki kere daha hafifçe öperek:

"Bu öpücükleri de Melanie ile Pittypat'a götürüver," dedi. "Melanie nasıl?"

"İyidir."

"İlk torunumu görmek isterdim," dedi. "Hoşça kal, şekerim."

Şapkası elinde Nellie'ye atlayıp uzaklaştı. Kır saçları rüzgârda uçuşuyordu. Üç kadın, yağmur altında sessizce hastaneye dönerlerken, Scarlett dua

ediyordu.

"Onu da alma, Tanrım! Onu da, Ashley'i de!"

Konfederasyon ordusu askerlerinin Dalton'dan Kennesaw Dağı'na çekilmeleri, Mayıs ayından Haziran ortalarına kadar sürmüştü. Temmuz ayının sıcak ve yağmurlu günlerinde Sherman, Konfederasyon ordusunu, Kennesaw'ın kaygan ve yalçın yamaçlarından kımıldatamayınca, ümit yeniden başını kaldırdı. Herkes şimdi daha neşeliydi ve General Johnston'dan daha iyimser bir dille bahsediyordu. Yağmur altında, Güneyli askerler, istihkâmların etrafında var güçleriyle çarpışıyor ve Sherman'ı yaklaştırmıyorlardı. Bu durum uzadıkça, Atlanta'ya vahşi bir neşe hakim olmaya başladı. Ümit, tıpkı şampanya gibi sarhoş etti onları. Hurra! Hurra! Bir toplantılar ve balolar salgını başgösterdi. Askerler geceyi geçirmek için şehre geldiklerinde onurlarına yemekler veriliyor, daha sonra dans ediliyor, erkeklerin on misli fazla olan kızlar, pek eğleniyor ve erkeklerle dans edebilmek için birbirleriyle savaşıyorlardı.

Atlanta, misafirler, mülteciler, hastanelerdeki yaralıların aileleri, yaralandıkları taktirde sevdiklerine yakın olmak isteyen, dağda savaşan askerlerin anneleri ve eşleriyle doluydu. Buna ek olarak, erkeklerin ya on altı yaşından küçük, ya da altmıştan büyük olduğu kasabalardan akın eden orospular da şehri doldurmuştu. Scarlett bu durumdan hiç de memnun değildi. Rhett'in getirdiği çeşitli kumaşlar sayesinde şehirdeki birçok kadınlardan daha şık giyiniyordu, ama artık on dokuz yaşına gelmişti ve erkekler daha küçük kızların peşinde koşmayı tercih ediyorlardı.

Sıcak, rutubetli yaz gecelerinde, Atlanta evlerinin kapıları, şehrin savunucuları olan askerlere açıktı. Washington Caddesi'nden Şeftali Ağacı Caddesi'ne kadar uzanan büyük evler ışık içindeydi geceleri. İstihkâmlardan çıkıp gelmiş çamurlu askerler bu evlerde ağırlanıyor, dışarıya piyano ve şarkı sesleri ile neşeli kahkahalar taşıyor, dans edenlerin ayak sesleri duyuluyordu. Piyanoların etrafında küçük gruplar toplanıyor ve yaslı seslerle "Mektubun çok geç geldi" şarkısını söylüyorlardı.

Kennesaw Dağı çevresindeki hatlar zaptolunamazdı. Yirmi beş gün süren çatışmalardan sonra, General Sherman bile buna ikna oldu. Çünkü kaybı çok büyüktü. Doğrudan doğruya saldırıdan vazgeçerek ordusunu yine bir yarım

daire halinde açtı ve Konfederasyon ordusu ile Atlanta arasına girmeye çalıştı. Stratejik oyun yine işe yaramıştı. Johnston, mükemmel bir şekilde savunduğu tepelerden inip arkasını savunmak durumunda kaldı. Bu çatışmada askerlerin üçte birini kaybetmişti.

Savaş ve geri çekil! Savaş ve geri! Her gerileyiş, Yankeeler'i şehre biraz daha yaklaştırıyordu. Şeftali Ağacı vadisi ancak beş mil ilerdeydi! General ne düşünüyordu acaba?

Akşamın geç saatlerine doğru ilk haberler gelmeye başladı. Ama belirsiz, çelişik haberlerdi bunlar. Korku vericiydi çünkü bu haberleri savaşın ilk saatlerinde yaralanan askerler getirmişlerdi. Birer ikişer yaralılar gelmeye başlamışlardı. Yaralan hafif olanlar ağır yaralıları taşıyorlardı. Biraz sonra akın akın yaralılar şehri doldurmaya başladı. Hepsi de acılar içinde hastaneye varmaya çalışıyorlardı.

Yaralılar şehrin Kuzey girişinden içeri kendilerini attıkları zaman vardıkları ilk ev Pitty halanın evi oldu. Birbiri ardınca yeşil çimenlerle örtülü ön bahçeye doldular ve inlemeye başladılar:

"Su!"

Bütün yakıcı ikindi boyunca, Pitty hala ve siyah beyaz bütün ailesi, ellerinde su kovalarıyla kapının önünde durdular. Yaralılara su verdiler. Sargıları, hatta yırtıp sargı yaptıkları eski çarşaf ve havluları bitene kadar askerlerin yaralarını sardılar. Pitty hala kan görmenin daima bayılmasına sebep olduğunu unuttu ve bir numara küçük ayakkabıları içindeki küçük ayakları şişene kadar ayakta durup çalıştı. Ta ki ayakta duramayacak hale gelene kadar... Şimdi karnı iyice büyümüş olan Melanie bile. Prissy, Cookie ve Scarlett ile birlikte yorulmadan çalıştı. Nihayet dayanamayıp bayıldığı zaman, mutfak masasından başka, onu yatırabilecekleri boş bir yer yoktu. Çünkü, evdeki her yatak, koltuk ve kanepe yaralılarla doluydu.

Nihayet gece oldu. Hava sıcak ve sıkıntılıydı. Havada en küçük bir esinti olmadığı gibi, zencilerin yaktıkları kuru meşe yaprakları da ortalığı daha çok ısıtıyordu. Toz, Scarlett'in burun deliklerine doluyor ve dudaklarını kurutuyordu. O sabah yeni kolalanmış olarak giydiği, tertemiz keten dantel elbisesi, kan, pislik ve terden tanınmaz hale gelmişti. Demek Ashley, savaşın

şan ve şeref değil pislik ve sefalet olduğunu yazdığı zaman bunu söylemek istemişti.

Sıcak gece ilerledikçe, belleri ve ayaklan dayanılmaz bir şekilde ağrımakta olan Scarlett ile Pitty, yoldan geçen askerlere sesleniyorlardı:

"Ne haber?" "Ne haber?"

Uzun saatler yavaş yavaş geçerken onlar bekledikleri cevabı aldıklarını hissederek, bembeyaz yüzlerle birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Geri çekilmek zorundayız."

"Yankee askerlerinin sayısı bizden binlerce fazla."

"Büyük bir çarpışma olacak buralarda."

Ertesi gün, sıcak bir yağmur altında, mağlûp ordunun binlerce askeri şehre doldu.

Açlıktan ve yorgunluktan harap, yetmiş altı günlük çatışma ve kaçıştan şaşkındılar. Atları birer korkuluğa benziyordu. Top arabaları eski püskü urganlarla bağlanmıştı. Buna rağmen, şehre bozguna uğramış bir ordu gibi düzensiz ve perişan değil, aksine düzgün saflar halinde, sert adımlarla girdiler. Paramparça elbiselerine, yağmurda dalgalanan yırtık savaş sancaklarına rağmen onurlarından bir şey kaybetmemiştiler.

Scarlett'in gözü Phil Meade'e ilişti ve onu güçlükle tanıdı. Yüzü barut dumanından simsiyah olmuş, yorgunluk ve korkudan gerilmişti. Henry amca yağmur altında şapkasız olarak yürüyordu. Üniforması paçavraya dönmüştü. Merriwether dede ise top arabalarından birine binmişti. Çıplak ayaklarını bir çift çuvala sarmıştı. Ama Scarlett her ne kadar dikkat ettiyse de John Wilkes'in izine rastlayamadı.

Johnston'un askerleri üç yıldan beri kendilerini taşıyan ayakları hiç yorulmamış gibi dimdiktiler. Halâ güzel kızlara el sallıyor, üniformasız genç erkeklere küfürler savuruyorlardı. Hepsi de şehri çevreleyen istihkâmlara gidiyordu.

Sokaklardaki kalabalık, askerlere büyük bir zafer kazanmışlar gibi tezahürat yapıyordu. Herkes askerlere cesur ve emin görünmek istiyordu. Herkes, ihtiyar Joe'nun kumandanlıktan alınmadan hemen önce söylediklerini tekrarlıyordu:

"Atlanta'yı sonsuza kadar savunabilirim."

Ama Yankeeler halâ ilerlemekte devam ediyorlardı. Ağır kayıplara uğramışlardı, ama kaybetmeye tahammül edebilirlerdi. Bu süre içinde, topları Atlanta'ya korkunç gülleler fırlatarak evlerinde oturan insanları öldürüyor, evlerin damlarını uçuruyor, caddelerde dev gibi krater çukurları açıyordu. Şehir halkı mahzenlerde yeraltına kazılan çukurlarda, demiryollarının altında açılmış olan dar ve kısa tünellerde saklanmaya çalışıyordu. Atlanta kuşatılmıştı.

Atlanta çatışması olduğu gün, Scarlett'te birçok başka hanımlarla birlikte dükkânlardan birinin düz damı üstüne oturup, şemsiyesinin altından savaşı seyretti. Ama ilk defa olarak, gülleler sokaklara düşmeye başlayınca hepsi mahzenlere kaçıştılar. O gece de, ihtiyarlar, kadınlar ve çocuklar şehirden kaçmaya başladılar.

Mrs. Merriwether ile Mrs. Elsing şehirden ayrılmaya razı olmamışlardı. Hastanenin onlara ihtiyacı vardı. Maybelle ile bebeği ve Fanny Elsing Macon'a gitti. Mrs. Meade evlilik hayatında ilk defa olarak kocasına itaat etmedi ve trene binmeyi reddetti. Doktorun ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Hem de Phil, istihkâm çukurlarındaydı ve eğer...

Ama Mrs. Whiting ve Scarlett'in çevresinden daha birçok kadın şehirden ayrıldı. İhtiyar Joe'nun gerileme politikasına ilk karşı çıkanlardan olan Pitty hala hemen sandığını hazırladı.

Scarlett Macon'a gitmek istemiyordu. Savaştan korkmasına rağmen, Macon'a gitmektense Atlanta'da kalmayı yeğlerdi. Çünkü ihtiyar Miss Burr'den şiddetle nefret etmekteydi. Mrs. Burr, yıllarca önce, bir gün, Wilkesler'in partilerinden birinde, onu oğlu Willie ile öpüşürken yakalamış ve 'hızlı' olduğunu söylemişti. Hayır, dedi Pitty halaya, ben eve Tara'ya giderim. Melly sizinle gelebilir.

Bu sözler üzerine Melanie, ürkek ve kalbi kırılmış bir halde ağlamaya başladı.

"Şekerim Tara'ya gidip beni yalnız bırakma!" dedi. "Sen olmazsan kendimi o kadar yalnız hissedeceğim ki. Ah Scarlett, bebek doğarken sen yanımda olmazsan mutlaka ölürüm! Evet, evet Pitty hala var biliyorum. Hem de çok tatlıdır. Ama o hiçbir zaman çocuk doğurmamış. Üstelik bazen beni öyle sinirlendiriyor ki, içimden avaz avaz bağırmak geliyor. Beni bırakma, sevgilim. Artık biz seninle iki kız kardeş gibi olduk. Hem de," hafifçe gülümsedi, "Benimle ilgileneceğine, bana göz kulak olacağına dair Ashley'e söz vermedin mi? Senden bunu isteyeceğini söylemişti bana."

Scarlett hayret içinde önüne baktı. Bu kadından öyle kuvvetle nefret ediyordu ki, bunu saklamakta güçlük çekiyordu. Öyleyken, nasıl olur da Melly onu öyle şiddetle sevebilirdi? Melly, nasıl olur da onun Ashley'i gizli gizli sevdiğini anlamayacak kadar aptal olabilirdi? Bu çok doğaldı, çünkü Melanie sevdiklerinin ancak iyi yanlarını görebilirdi.

Scarlett kısaca:

"Evet," dedi. "Ona bunun için söz verdim. Hiçbir zaman sözümden dönmem. Ama Macon'a gidip o ihtiyar Burr cadısıyla kalacak değilim. Beş dakikada gözlerini oyarım onun. Ben eve, Tara'ya gidiyorum. Sen de benimle gelebilirsin. Annem çok memnun olur."

"Ah, evet, bunu isterim! Annen öyle tatlı ki. Ama biliyorsun ya, doğum sırasında yanımda olmazsa halam ölür. Tara'ya da dünyada gelmez. Savaş oraya çok yakın. Oysa halam güvende olmak istiyor."

Dr. Meade ise Melanie'nin Atlanta'dan ayrılması konusuna şiddetle karşı çıkmaktaydı.

"Macon'a gitmeniz söz konusu değildir, Miss Melly. Yerinizden kımıldayacak olursanız, üzerime en küçük bir sorumluluk almam. Trenler kalabalık ve nereye gittikleri bilinmiyor. Yolcular her an belirsiz bir korulukta indirilebilir. Çünkü askeri birliklerin nakliyat için trene ihtiyacı olabilir. Bu durumda..."

"Peki, Scarlett'le birlikte Tara'ya gitsem."

"Size söylüyorum. Buradan kımıldamanıza iznim yoktur. Bir yere gidemezsiniz. Tehlikeli olabilir. Çocuğunuzu trende ya da bir arabada doğurmak istemezsiniz, değil mi?"

Doktorun bu açık sözlülüğü karşısında kadınlar utanıp kızardılar ve sustular.

"Burada, gözümün önünde bulunmalısınız. Yataktan da çıkmayacaksınız. Merdivenleri inip çıkmak, mahzene koşmak yok. Mermiler pencereden içeri girse bile kımıldamayacaksınız. Nihayet burada büyük bir tehlike yok. Kısa bir zaman içinde Yankeeler geri püskürtülecek...

Bana bakın Miss Pitty, siz doğru Macon'a gidin ve genç hanımları burada bırakın."

Sonra, sakalını sıvazlayarak Scarlett'e döndü: "Sizinle açıkça konuşacağım, Miss Scarlett," dedi. "Makul bir genç hanım olduğunuzu tahmin ettiğim için lütfen utanmamanızı rica ederim. Miss Melly'nin Atlanta'dan uzaklaşmasından bir daha söz edildiğini duymak istemiyorum. Bu yolculuğa dayanabileceği çok şüphelidir. En iyi şartlar altında bile çok güç bir doğum yapacağını sanıyorum. Kalçaları çok dar. Bunu siz de biliyorsunuz. Doğumda forseps gerekebilir. Bu yüzden, cahil zenci ebelerin elinde kalmasına göz yumamam. Onun gibi kadınların asla çocuk doğurmamaları gerekir ama... Her neyse, siz Miss Pitty'nin sandığını hazırlayın ve onu Macon'a gönderin. O kadar korkuyor ki Miss Melly'nin sinirlerini bozacak ve bu bizim işimize yaramayacak." Scarlett'e dikkatle baktı. "Sizden de bir daha eve gitme lafı duymak istemem. Bebek doğana kadar Miss Melly ile kalacaksınız. Korkmuyorsunuz, değil mi?" Scarlett yiğitçe:

"Yok, hayır," diye yalan söyledi.

"İşte cesur bir kız! Mrs. Meade ihtiyacınız olduğu zaman size göz kulak olur. İhtiyar Betsy'i de size yemek pişirmesi için gönderirim. Tabii eğer Miss Pitty hizmetçilerini beraber götürmek istiyorsa. Bu uzun sürmeyecek. Bebeğin beş haftaya kadar doğması lâzım. Ama ilk çocuklar hiç belli olmaz, hem de heyecan içinde... Her gün doğum beklenebilir."

Böylece, Pitty hala, sel gibi gözyaşları dökerek, Peter amca ve Cookie ile birlikte Macon'a gitti. Atıyla arabasını bir anlık bir vatanseverlik nöbeti içinde hastaneye bağışladıysa da sonra hemen pişman oldu ve daha çok ağlamaya başladı. Scarlett ile Melanie, top seslerine rağmen, şimdi çok daha sessiz olan evde Wade ve Prissy ile yalnız kalmışlardı.

Yankeeler'in şehrin savunmasını yıkmaya çalıştıkları, kuşatmanın ilk birkaç gününde Scarlett top seslerinden öyle korkuyordu ki, sadece ellerini kulaklarına kapatıp başına gelecekleri bekleyebiliyordu gürültü başlayınca. Başka bir şeycik yapamıyordu. Güllelerin gelmekte olduğunu belli eden ıslık seslerini duyunca, Melanie'nin odasına koşup kendini yatağın üstüne, onun yanına atıyor; iki kız birbirlerine sarılıp başlarını yastıklara gömerek, "Ah!" "Ah!" diye feryat ediyorlardı. Prissy ile Wade ise, böyle anlarda doğru mahzene koşuyorlar ve göz gözü görmeyen karanlıkta bir köşeye büzülüyorlardı. Prissy var gücüyle feryat ediyor, Wade ise acı acı ağlayarak hıçkırıyordu.

Scarlett, ölümün başı üstünde gürlediği anlarda, kuştüyü yastıklar altında boğulma aşamalarında, kendisini alt katta daha emin bir yere saklanmaktan bile mahrum eden Melanie'ye lanet ederdi. Ne yazık ki Doktor, Melanie'nin yürümesini yasak etmişti. Scarlett de onunla kalmak zorundaydı. Doğum sancıları başlayacak olursa ne yapacaktı? Gülleler Nisan yağmuru gibi yağarken sokaklarda doktoru aramaktansa Melanie'nin ölmesine göz yumabileceğim biliyordu. Küçük zenci kız herkesten çok korkuyordu. Melanie'nin sancısı tutarsa, Scarlett ne yapacaktı?

Scarlett söz vermişti. Şimdi Ashley mutlaka ölmüştü. Nerede olursa olsun, Scarlett'i seyrediyor ve ona verdiği sözü yerine getirmesi gerektiğini hatırlatıyordu. İster ölmüş olsun, ister hayatta olsun, Scarlett Ashley'in kendisine olan güvenini boşa çıkaramazdı. Ne pahasına olursa olsun, sözünü tutacaktı. Böylece Atlanta'da kalmakta devam etti.

Ellen'in Tara'ya dönmesi için yalvaran mektuplarına verdiği cevaplarda kuşatmanın tehlikelerini mümkün olduğu kadar basit göstermeye çalışıyor, Melanie'nin durumunu açıklıyor ve bebek doğduktan hemen sonra Tara'ya döneceğini yazıyordu. Ellen, ister kan ister evlilik yoluyla mevcut olsun, her çeşit akrabalık bağlarına karşı pek hassastı. Bu yüzden, istemeyerek de olsa, Melanie doğum yapana kadar kızının Atlanta'da kalmasına razı oldu. Ama

Wade ile Prissy'nin derhal Tara'ya gönderilmelerini şart koştu.

Scarlett de, annesi gibi, Wade'i bir an önce Atlanta'dan uzaklaştırmaya can atıyordu. Bunun sebebi yalnız çocuğunu bu tehlikeli yerden kurtarmak değildi. Wade'in devamlı olarak müthiş bir korku içinde bulunması onu rahatsız etmekteydi. Wade top seslerinden o kadar korkuyordu ki adeta dili tutuluyordu.

Kuşatma Temmuz ayının sıcak günleri boyunca devam etti. Sessiz, ağır geceler ve gümbürtülerle dolu gündüzler gelip geçti. Yavaş yavaş, şehir kendini* bu yeni hayata alıştırmaya başladı. Sanki en kötü şey olmuştu ve artık korkacakları hiçbir şey yoktu. Bir kuşatmadan korkuyorlardı. İşte bu gerçekleşmişti, ama Allah'tan, bekledikleri kadar kötü bir şey değildi. Hayat her zamanki gibi akıp gidebiliyordu. Bir yanardağın üstünde oturduklarını biliyorlardı, ama bu yanardağ kızıp lavlar saçmaya başlayana kadar yapabilecekleri bir şey yoktu. Öyleyse, şimdi sıkılmanın anlamı neydi? Belki de yanardağ hiç kızıp lavlar saçmayacaktı. Baksanıza, General Hood, Yankeeler'i şehre sokmamakta ne kadar başarılıydı. Ya süvariler, Macon demiryolunu ellerinde tutmayı nasıl başarıyorlardı! Sherman onu asla ele geçiremeyecekti.

Yavaş yavaş, Scarlett, dostlarının yiğit yüzlerinden ve tabiatın tedavi edilemeyen dayanıklılığı konusundaki o şefaatkâr kanundan cesaret almaya başladı. Kuşkusuz, halâ top seslerini duyunca ayağa fırlıyordu, ama artık bağıra bağıra koşup başını Melanie'nin yastığının altına saklamıyordu. Hafifçe yutkunarak, zayıf bir sesle:

"Galiba pek yakma düştü, değil mi?" diyebiliyordu.

Sabahları, güneş doğduktan sonra masmavi gökyüzünün üstünde koskocaman fırtına bulutları görünüyordu. Bunlar aslında barut dumanlarıydı. Ilık öğlen saatlerinde gülleler sağır edici gürültülerle şehrin üstüne yağıyor ve insanları, hayvanları paramparça ediyordu. Sarmaşık güllerinin kokusu sinmiş bu öğlen saatleri artık güzel değil korkunçtu ve bu olacak iş değildi.

Sık sık, gecenin geç saatlerinde, Melanie ve Prissy ile çocuk uyur, dehşet verici bir sessizlik evin üstünde dolaşırken, Scarlett gözlerini kırpmadan yattığı yatağında, bahçe kapısının açıldığını ve yumuşak ayak seslerinin eve

yaklaştığını duyardı.

Daima, karanlık verandadan, yüzü görünmeyen çeşit çeşit askerler ona hitap ederlerdi.

"Küçük hanım, yanımda bir arkadaşım var. Onu hastaneye götürmeye niyetim vardı. Arna anlaşılan oraya kadar dayanamayacak. Onu içeri alır mısınız?"

"Hanımefendi, saygısızlığımı hoş görün, ama geceyi verandanızda geçirebilir miyim? Güllerinizi görüp çiçeklerinizi kokladım. Burası kendi evime o kadar benziyor ki..."

Hayır, bu geceler gerçek olamazdı! Bunlar birer kâbustu. Askerlerde bu kâbusların birer parçası. Su ver, yiyecek ver, ön taraftaki verandaya yatak ser, yara sar, can çekişenlerin pis ellerini tut! Hayır, bütün bunlar Scarlett O'Hara'nın başına gelmiş olamazdı!

Temmuz'un sonuna doğru, bir gece geç vakit, Henry Hamilton amca gelip kapıyı çalmıştı. Artık Henry amcanın ne şemsiyesi, ne heybesi ne de koskocaman bir midesi vardı. Ayakkabıları paramparça olmuştu ve hemen hemen yalınayaktı. Üstünde bitler kaynamaktaydı. Ama çabuk öfkelenme huyundan vazgeçmiş değildi.

Henry amca:

"Bu savaş çok saçma. Benim gibi yaşlı aptallar bile silah başına çağrıldıktan sonra, gerisini siz düşünün," demişti, ama kızlar yine de onun halinden memnun olduğunu anladılar.

Henry amcanın ziyareti pek kısa sürdü. Çünkü ancak üç saatlik izin alabilmişti ve bu zamanın yarısına, istihkâm, siperlerinden şehre kadar ve tekrar geriye yürümek için ihtiyacı vardı.

Yara bere içindeki ayaklarını, Scarlett'in önüne koyduğu leğenin içindeki soğuk suda keyifle oynatırken:

"Kızlar, sizleri uzun bir süre görmeyeceğim," dedi. "Bizim birlik sabahleyin

yola çıkıyor?"

Melanie korku içinde onun kolunu tuttuğu zaman huzursuz oldu.

"Bana elinizi sürmeyin. Görmüyor musunuz, bitler kaynıyor üstümde. Eğer bit ve dizanteri olmasa savaş bir piknikten farksız olurdu. Nereye mi gidiyorum? Eh, ne diyeyim, kimse bir şey demedi, ama tahmin edebiliyorum. Eğer yanılmıyorsam, sabahleyin, Güney'e doğru yola çıkıp, Jonesboro'ya ulaşmaya çalışacağız."

"Ama niçin Jonesboro'ya?"

"Çünkü orada büyük bir savaş olacak, küçük hanım. Yankeeler o demiryolunu ele geçirmek için ellerinden geleni yapacaklar. Eğer bunu başaracak olurlarsa, elveda Atlanta demektir!"

"Ah Henry amca, sizce böyle bir şey olabilir mi?"

"Kendinize gelin kızlar! Ben varken nasıl böyle bir şey olabilir?"

Henry amca ayaklarını havluya sildi ve paramparça ayakkabılarını giyerken homurdandı.

"Artık gitmeliyim! Beş mil yol yürüyeceğim. Scarlett, -bana yiyecek bir şeyler hazırla da yanıma alayım. Ne olsa olur."

Melanie'yi öpüp vedalaştıktan sonra, Henry amca aşağıya mutfağa indi. Scarlett bir peçetenin içine, haşlanmış mısır ile birkaç elma sarmaktaydı.

"Tara'ya da giderler mi dersiniz?"

Henry amca önemli ve büyük şeyler söz konusuyken daima şahsi şeylerle uğraşan kadın kafası karşısında yine rahatsız oldu. Sonra onun ürkmüş, perişan yüzünü görünce yumuşadı.

"Yok canım," dedi. "Tara demiryolundan beş mil uzakta. Oysa onların demiryolundan başka bir düşünceleri yok. Senin de bir ağustos böceğinden fazla aklın yok, küçük hanım."

Henry amca birden durdu, alnını buruşturdu.

"Bu kadar yolu sadece sizlere veda etmek için arşınlamadım," dedi. "Melanie'ye kötü bir haber getirdim, ama yukarıda söyleyemedim. Bunu sana bırakıyorum."

"Ashley mi? Yoksa bir şey mi duydunuz? Ölmedi değil mi?

"Hayır, söyleyeceklerim Ashley'in babası hakkında. John Wilkes ölmüş."

Scarlett birden olduğu yere çöktü. Elinde yarısını sarmış olduğu yiyecekler vardı.

"Melly'e söylemeye gelmiştim, ama söyleyemedim. Sen söyle. Ve ona bunları ver."

Cebinden ağır bir altın saat, Mrs. Wilkes'in bir minyatürü ve iki büyük kol düğmesi çıkarıp Scarlett'e uzattı. Scarlett, Mr. Wilkes'in elinde binlerce defa görmüş olduğu anıtın saati görünce, Ashley'in babasının gerçekten ölmüş olduğunu anladı. Ne ağlayabiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordu. Henry boğazını temizledi ve öksürdü. Scarlett'e bakmıyordu. Bir gözyaşı damlası görür de altüst olur diye korkuyordu.

"Mr. Wilkes cesur bir adamdı, Scarlett. Melly'e söyle bunu. Kızlarına böylece yazsın. Yaşına göre de mükemmel bir askerdi. Bir mermi onun sonu oldu. Alına ve ona birlikte isabet etti. Atın... Her neyse, atı ben vurdum. Zavallı hayvan; ne güzel, ne cins bir kısraktı. Mrs. Tarleton'a da atının öldüğünü yazsan iyi olur. Bu ata pek düşkündü. Yiyeceğimi sar, çocuk. Gitmem gerek. Haydi, şekerim, bu kadar üzülme. Bir ihtiyar adam genç bir adamın işini yaparken ölürse, bunda üzülecek ne var? Bundan iyi bir ölüm düşünülebilir mi?"

Scarlett onu öptü ve büyük bir şaşkınlık içinde merdivenlerden inip karanlığın içinde kayboluşunu seyretti. Sonra bahçe kapısının tıkırdayarak açılıp kapandığını duydu. Bir an olduğu yerde kalıp elindeki hatıralara baktı sonra durumu Melanie'ye bildirmek üzere yukarı çıktı.

Temmuz ayının sonunda, Henry amcanın tahmin etmiş olduğu, istenmeyen

haber geldi: Yankeeler Jonesboro'ya doğru yeni bir kuşatmaya girişmişlerdi. Şehrin dört mil aşağısında demiryolunu kesmişler, ama Konfederasyon ordusunun süvarileri tarafından yenilgiye uğratılmışlardı.

Scarlett endişe ve heyecandan çılgına dönmüştü. Dört gün, kalbindeki korku gittikçe büyüyerek bekledi. Sonra, Tara'dan beklediği, iç ferahlatıcı haber geldi. Gerald düşmanın oraya varamadığını yazıyordu. Savaşın korkunç sesini duymuşlar, ama Yankeeler'i görmemişlerdi.

Gerald'ın mektubu uzun ve ayrıntılıydı. Yankeeler'in demiryolundan nasıl geri püskürtüldüklerini öyle böbürlene böbürlene, öyle ballandıra ballandıra anlatıyordu ki, insan onun bu başarıyı tek başına, kimsenin yardımı olmadan bizzat kazandığını sanırdı. Üç sayfa, yorulmadan askerlerin kahramanlığından bahsediyordu. Sonra, mektubun sonunda birden, kısaca Carreen'in hasta olduğunu yazmıştı. Mrs. O'Hara onun tifoya tutulduğunu söylüyordu. Carreen çok hasta değildi ve Scarlett onu hiç merak etmemeliydi, ama demiryolu hattı açılsa bile, hiçbir sebeple Tara'ya gelmemeliydi. Mrs. O'Hara, kuşatma başladığı sırada Wade ve Scarlett'in Tara'ya gitmemiş olduklarına şimdi çok seviniyordu. Mrs. O'Hara, Scarlett'in kiliseye gidip Carreen'in iyileşmesi için dua etmesini istiyordu.

Bu son satırlar Scarlett'in vicdanını sızlattı çünkü aylardır kiliseye uğramamıştı. Eskiden böyle bir şey yapacak olsa. Scarlett'e büyük, ağırlığı altından kalkılmayacak bir günah gibi görünürdü bu davranışı, ama şimdi, her nedense öyle görünmüyordu. Genç kadın bunu hiç de önemsememekteydi artık. Sebebini kendi de bilmiyordu ruhundaki bu değişikliğin. Ama her zamanki gibi annesine itaat etti ve odasına koşup aceleyle bir dua okudu. Ayağa kalktığı zaman, içi, eskiden dua ettikten sonra olduğu kadar rahat değildi. Bir süreden beri Tanrı'nın ne kendisini, ne Konfederasyon'u ne de Güneyliler'i düşünmediği kanaatine varmıştı. Oysa her gün binlerce kişi ona dua edip yalvarıyordu.

Güneş battığından beri tek bir silah sesi duyulmamıştı ve dünya çok uzak gibiydi. Scarlett salıncaklı koltukta bir ileri bir geri sallanıyordu. Tara'dan gelen mektubu okuduğundan beri kendini daha yalnız ve kederli hissediyordu. Şu anda, Mrs. Merriwether'in bile yanında olmasını, tek başına olmaya tercih ederdi.

Bu gece, Atlanta'nın bu mutlak sessizliği içinde, gözlerini kapayıp, yeniden Tara'nın o kırlara has sessizliği içinde olduğu, o değişmez, değişmeyen hayatın halâ bir parçası olduğunu tasarlayabilirdi. Ama o, vilayetteki hayatın artık hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Başını elleri arasına alarak hıçkırdı:

"Ah Ashley! Senin ölmüş olduğuna asla alışamayacağım..."

Birden ön kapının açıldığını duydu ve aceleyle başını kaldırıp eliyle ıslak gözlerini kuruladı. Ayağa kalktı ve gelenin, elinde geniş kenarlı Panama şapkasıyla Rhett Butler olduğunu gördü. O günkü olaydan sonra bir daha görüşmemişlerdi. O sırada Scarlett ona kendisini bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ama şu anda konuşacak ve Ashley'i unutmasına yardım edecek birini bulduğu için o kadar sevinmişti ki, bu anıyı hızla aklından uzaklaştırdı.

Rhett:

"Demek sen Macon'a gitmedin? Miss Pitty'nin gittiğini duydum ve tabii sizin de onunla birlikte gittiğinizi sandım. Işık görünce ne olup bittiğini anlamak için içeri girdim. Niçin gitmediniz?"

"Ben Melanie'yi yalnız bırakmamak için kaldım. Biliyorsun ya o... Yani o şimdi gidemez."

Scarlett, lambanın ışığında Rhett'in kaşlarını çattığını gördü.

"Delilik," dedi genç adam. "Mrs. Wilkes halâ burada mı demek istiyorsun? Böyle budalalık görmedim. Onun durumunda bir kadın için oldukça tehlikeli bir yer burası."

Scarlett sustu. Sıkılmıştı, çünkü Melanie'nin durumu erkeklerle konuşamayacağı bir konuydu.

Ne diyeceğini şaşırarak:

"Burada kalmanın benim için de tehlikeli olacağını düşünmemeniz oldukça büyük bir nezaketsizlik," diye mırıldandı.

Rhett'in gözlerinde muzip bir ışık parladı.

"Ben seni Yankeeler'e karşı korurum."

Scarlett:

"Bunun bir iltifat olduğuna emin değilim," dedi kararsızca.

"Değil," diye cevap verdi. "Erkeklerin her sözünde iltifat aramaktan ne zaman vaz geçeceksin?"

"Ölüm döşeğinde," dedi.

"Kadınlık gururu, kadınlık gururu..." diye söylendi genç adam. "Hiç olmazsa açıkça söylüyorsun."

Puro kutusunu açtı ve siyah bir puro çıkartarak kokladı. Bir kibrit çaktı. Rhett, sırtını bir direğe dayayıp, kollarını dizlerine sararak, karanlıkta bir süre sessizce purosunu içti. Scarlett yine koltukta sallanmaya başladı. Gecenin sessiz sıcaklığı onları kucaklıyordu. Birden sarmaşık gülleri ile hanımelleri arasında bir bülbül öttü. Sonra vaz geçmiş gibi yine birden sustu.

Verandanın gölgeleri içinde Rhett aniden güldü. Hafif yumuşak bir gülüştü bu.

"Demek Mrs. Wilkes'le kaldın! Bu hayatımda karşılaştığım en garip durum!"

Scarlett birden canlandı, huzursuzluk içinde:

"Ben bunda garip bir şey göremiyorum" diye söylendi.

"Göremiyor musun? Öyleyse sen, olaylara tarafsız bir gözle bakabilmek yeteneğinden yoksunsun. Geçmişte edindiğim gözlemlerime dayanarak sen Mrs. Wilkes'e tahammül bile edemiyordun. Onu aptal ve budala buluyordun. Vatanseverliği ve buna benzer kavramları da canını sıkıyordu. Onun hakkında acı ve eleştiren sözler söylemek fırsatım asla kaçılmıyordun. Bu yüzden, şehir kuşatılmışken, top ateşi altındayken, böyle büyük bir fedakârlık yapıp onunla kalman beni pek şaşırttı. Buna ne dersin?"

Scarlett'in yanakları kızarmaya başlıyordu. Elinden geldiğince onurunu korumaya çalışarak:

"Charlie'nin kardeşi olduğu için," dedi. "Benim de kardeşim sayılır."

"Yani Ashley Wilkes'in dul karısı olduğu için mi demek istiyorsun?" .

Scarlett öfkesini yenmeye çalışarak ayağa fırladı.

"Geçen karşılaşmamadaki kaba davranışını affedecektim neredeyse, ama etmeyeceğim artık. Eğer bu kadar yalnız ve sıkıntılı olmasaydım seni verandaya almazdım. Hem de..."

Rhett'in sesi birden değişti. Elini uzatıp Scarlett'in elini tuttu ve çekip onu yerine oturttu.

"Otur ve kabaran kürkünü yatıştır," dedi. "Niçin kendini yalnız hissediyorsun?"

"Of, Tara'dan bir mektup aldım bugün. Yankeeler oraya pek yakın. Küçük kız kardeşim de tifoya yakalanmış. Bu yüzden, şimdi eve gitmek istesem bile gidemem. Çünkü annem ben de hastalığa yakalanırım diye oraya gitmemi istemiyor. Ah eve gitmeyi o kadar istiyorum ki!"

Rhett tatlı bir sesle:

"Bunun için ağlamana gerek yok," dedi. "Eğer Yankeeler gelecek olsa bile, burada Tara'da olduğundan çok daha fazla emniyette olursun. Yankeeler sana bir şey yapmaz ama tifo yapar."

"Yankeeler bana bir şey yapmaz mı? Böyle bir yalanı nasıl söyleyebiliyorsun?

"Sevgili kızım, Yankeeler zebani değildir. Sandığın gibi, ne boynuzları ne de pençeleri var. Onlar da tıpkı Güneyliler gibi insan. Tabii, bizim kadar kibar değiller ve pek kötü bir şiveyle konuşuyorlar." "Bana kalırsa Yankeeler..."

"Seni iğfal mi ederler? Sanmam. Tabii isterler, ama yapmazlar." Gölgeler yüzünden yüzünün kırmızılığının görünmediğine şükreden Scarlett:

"Böyle şeyler söyleyeceksen içeri gireyim," diye bağırdı. "Açık konuş. Düşündüğün o değil miydi?" "Of şüphesiz değildi!" "

"Ah, pekâlâ da oydu! Düşüncelerini okuyorum diye bana kızıp küplere binmenin faydası yok. Bütün bizim kibar ve saf Güneyli kadınlarımız bunu düşünüyorlar. Akıllarında devamlı olarak bu var. Hatta Mrs. Merriwether gibi moruklar bile..."

Scarlett cevap vereceğine yutkundu. Çünkü bu günlerde iki evli kadın biraraya gelseler, Virginia, Tennessee ya da Louisiana'da cereyan etmiş olan bu gibi olaylardan bahsediyorlardı. Genç kadın bunu biliyordu. Yankeeler kadınları iğfal ediyor, çocukların karınlarına süngüler saplıyorlar ve ihtiyarların içinde bulunduktan evleri yakıyorlardı. Herkes bunların doğru olduğunu biliyor, ama sokak köşelerinde ilan etmiyordu.

Rhett devam etti:

"Bu meselelere gelmişken, evde sizi koruyacak bir büyük ya da bir nezaretçi var mı? Yoksa o şahane Mrs. Merriwether ya da Mrs. Meade mi göz kulak oluyor size? İkisi de bana, buraya kötü niyetlerle geldiğimi biliyorlarmış gibi bakarlar."

Scarlett, konuyu değiştirmek için aceleyle: "Mrs. Meade genellikle akşamlan gelir," dedi. "Ama bu gece gelemedi. Oğlu Phil evde." Rhett yumuşak bir sesle: "Seni yalnız bulmak ne şans!" dedi. Onun sesindeki bir şey Scarlett'in kalbinin tatlı tatlı atmaya başlamasına sebep oldu. Genç kadın yüzünün kızardığını hissetti. Kendisine ilanı aşk etmek üzere olan erkeklerin seslerinde bu ifadeyi çok duymuştu. Ah, ne eğlence! Bu tatlı düşüncelerle sinirli sinirli güldü. "Kıkırdama," dedi sert bir sesle.

Sonra onun elini aldı ve çevirip dudaklarını avucuna bastırdı. Bunu beklemiyordu Scarlett.

Büyük bir şaşkınlık içinde, kendi kendine ona aşık olmadığını tekrarlıyordu. O Ashley'e aşıktı. Ama ellerinin titremesine sebep olan bu sımsıcak duyguya ve karın boşluğunun soğumasına ne demeli? " Scarlett, benden hoşlanıyorsun değil mi?" "Evet, bazen," diye cevap verdi. "Bayağı bir erkek gibi davranmadığın zaman."

Rhett yine güldü ve onun avucunu sert yanağına bastırdı. "Bana öyle geliyor ki, benden bayağı bir erkek olduğum için hoşlanıyorsun. Himaye altında geçmiş olan hayatında o kadar az bayağı adam tanımışsın ki bendeki değişiklik seni hayran bırakıyor."

"Dediğin hiç de doğru değil. Ben kibar erkekleri severim. Daima kibar hareket edeceklerini bildiğim erkekleri."

"Yani daima oraya buraya sürükleyebileceğin erkekleri demek istiyorsun. Bu sadece bir tanımlama meselesi. Ama önemli değil."

Tekrar Scarlett'in avucunu öptü ve genç kadının ensesindeki deri yine heyecanla titredi.

"Ama benden hoşlanıyorsun. Beni sevebilir miydin. Scarlett?" "Ne yazık ki hayır!" dedi. "Yani, davranışlarınızı değiştirmedikçe hayır demek istiyorum."

"Benim de onları değiştirmeye hiç niyetim yok. Demek beni sevemeyeceksin, öyle mi? Bunu zaten ümit ediyordum. Çünkü senden son derece hoşlanmama rağmen ben de seni sevmiyorum ve iki kere karşılıksız aşka düşmen senin için pek trajik bir tesadüf olurdu, değil mi şekerim? Size şekerim diyebilir miyim, Mrs. Hamilton? İstesen de istemesen de sana şekerim diyeceğim, ama gerekli adetleri yerine getirmek isterim."

"Beni sevmiyor musun?"

"Sevdiğimi mi sanıyordun?"

"Bu kadar kuruntulu olma."

"Ümit ettiğini biliyorum! Ne yazık ki ümitlerini yıkmak zorundayım! Evet seni sevmeliydim. Çünkü güzelsin, çekicisin, birçok faydasız istidadın var. Ama birçok kadınlar çekici ve istidatlıdır ve senin kadar faydasızdır. Hayır, seni sevmiyorum. Ama vicdanının esnekliği, gizlemek zahmetine nadiren katlandığın bencilliğin, İrlanda köylüsü olan dedelerinden aldığın keskin faydacılığın yüzünden senden son derece hoşlanıyorum."

Scarlett anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

Rhett onun elini sıkarak:

"Sözümü kesme," diye yalvardı. "Senden hoşlanıyorum çünkü bütün bu nitelikler bende de var ve benzerler birbirini çeker. Büyük bir ihtimalle altı aydan beri mezarda yatmakta olan tanrısal ve kalın kafalı Mr. Wilkes'in hatırasına halâ bağlı olduğunun farkındayım, ama kalbinde benim için de yer olmalı. Scarlett, ne olur, solucan gibi kıvranma! Sana bir teklif yapıyorum. Seni Oniki Meşeler'in salonunda, zavallı Charles Hamilton'u baştan çıkartırken gördüğümden beri arzu ediyorum. Seni hiçbir kadını istemediğim gibi istiyorum. Hiçbir kadını beklemediğim kadar çok bekledim seni..."

Bu son sözler karşısında Scarlett'in nefesi kesildi. Bütün hakaretlerine rağmen Rhett kendisini seviyordu ve güler alay eder korkusuyla açıkça söyleyemiyordu hislerini. Ama şimdi gösterecekti ona gününü.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Rhett onun elini bıraktı ve öyle yüksek sesle güldü ki, Scarlett sandalyesine süzüldü.

"Aman Allah'ım, hayır! Evlenecek bir adam olmadığımı söylememiş miydim sana?"

Evleri biraz ilerde olan Meadelar ya da Melanie duyacak diye düşünmeden bağırdı.

"Şimdi size kapıyı göstereceğim. Defolun buradan! Bana böyle şeyler söylemeye nasıl cesaret ediyorsunuz? Sizi cesaretlendirecek ne yaptım? Defolun ve bir daha buraya gelmeyin. Bu kere söylediğim ciddidir. Sizi affedeceğimi sanarak, toplu iğneler ve kurdeleler getireyim demeyin sakın."

Rhett şapkasını aldı ve eğilerek selam verdi. Lambanın ışığında Scarlett onun tebessüm ettiğini ve bembeyaz dişlerinin göründüğünü farketti. Utanmamıştı. Söyledikleri eğlendiriyordu onu. Derin bir ilgiyle Scarlett'i seyretmekteydi.

Ağustos ayının sıcak günleri sona ererken, top ateşi birden kesildi. Şehre ürkütücü bir sessizlik çöktü. Komşular sokakta karşılaşınca, birbirlerine endişeli, ne olacağını kestiremeyen bakışlarla bakıyorlardı. Gürültülü patırtılı

günlerden sonra gelen sessizlik gergin sinirleri yatıştırmamış, aksine, daha da fazla germişti. Hiç kimse Yankee bataryalarının neden sustuğunu bilmiyordu. Birliklerden haber alınamamıştı.

Bugünlerde, haber alma imkânları o kadar dardı ki, şehir sakinlerinin haber diye dört elle sarıldığı şeyler ağızdan ağıza yayılan dedikodulardı. Kâğıt kıtlığı, mürekkep kıtlığı ve insan kıtlığı yüzünden, gazeteler, kuşatma başlar başlamaz yayını kesmişlerdi. Telgraf telleri hareketsizdi. Güney'le Atlanta arasında bulunan ve Konfederasyon'un elinde kalmış olan biricik demiryolu hattından da hiçbir tren gelmedi. Posta da kesilmişti.

Scarlett Tara'dan haber alabilmek için çırpmıyor, ama yüz ifadesinden bir şey belli etmemeye çalışıyordu. Aklı fikri evdeydi. Sanki doğduğu andan beri kulakları top seslerine alışmıştı ve bu korkunç sessizlik ortalığa çökene kadar hayatında bir anı top sesi duymadan geçmemişti. Sanki kuşatma başlamadan önce hayatta değildi o. Bir ebediyet kadar eski geliyordu ona geçmiş... Otuz gün süren kuşatma! Şehir kırmızı balçıktan, istihkâm siperleri ve çukurları ile çevrilmişti, bataryalar hiç susmadan topa tutmuştu bu siperleri.

Üstelik Yankeeler Dalton'dan Güney'e kaymaya başlayalı sadece dört ay olmuştu. Fakat dört ay önce, Dalton, Reseca. Kennesaw Dağı gibi isimler Scarlett için sadece birer tren istasyonuydu. Şimdi ise birer savaş adıydı bunlar. Ümitsizlik içinde savaşılmış... Johnston Atlanta'ya doğru çekilirken boşuna savaşılmış savaşlar... Ve artık, Şeftali Ağacı vadisi, Decatur, Ezra Cyurch ve Utoy vadisi güzel yerlerin insana neşe veren isimleri değildi. Scarlett artık asla, buraları, kendisini sevgiyle karşılayan dostlarla dolu sakin ve güzel kasabalar, piknik yapmaya gittiği yemyeşil yerler ve yakışıklı subaylarla, sakin sakin akan suların kıyısında oturup konuştuğu çimenlikler olarak düşünemeyecekti. Bu isimler de ona savaşları hatırlatıyordu.

Bir hafta Tara'dan hiçbir haber alamadı. Gerald'dan gelen son mektup çok kısaydı ve Scarlett'i büsbütün korkutuyordu. Carreen'in hastalığı iyice ağırlaşmıştı ve genç kız, çok ağır durumdaydı. Belki de artık uzun müddet onlardan haber alamayacaktı. Günler geçecek ve posta gelmediği için o Carreen'in hayatta mı, ölü mü olduğunu bilemeyecekti. Ah, keşke kuşatmadan önce eve gitmiş olsaydı! Canı cehenneme Melanie'nin!

Hayır, Yankeeler Tara'ya varmamışlardı. General Hood'a haber getiren bu

kurye Scarlett'e bu konuda garanti verdi. Çatışmadan sonra, Jonesboro'da Gerald'a rastlamış, Gerald ona kızma bir mektup götürmesi için yalvarmıştı. Bu sırada kurye Atlanta'ya hareket etmek üzereydi.

Ama babası Jonesboro'da ne yapıyordu? Genç kurye bu soruya cevap verirken huzursuzdu. Gerald, oraya bir doktor aramak için gelmişti. Evet, askeri doktorlardan birini Tara'ya götürmek istiyordu.

Scarlett, güneşli verandada genç adama teşekkür ederken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Gerald bir doktor aramaya çıktığına göre Carreen, Ellen'in tıbbi bilgileriyle tedavi edilemez halde, yani can çekişiyor demekti! Kurye kırmızı bir toz bulutu içinde uzaklaşırken, Scarlett Gerald'ın mektubunu yırtarak açtı. Parmaklan titriyordu.

"Sevgili kızım, annen ve kızların ikisi de tifoya yakalandılar. Hepsi de hasta, ama yine ümidimizi kesmemeliyiz. Annen yatağa yattığı zaman sana mektup yazmam için yalvardı. Hiçbir sebeple Tara'ya gelip Wade'i kendini de hastalık tehlikesine atmanı istemiyor. Sana sevgilerini gönderiyor ve kendisi için dua etmeni istiyor."

"Onun için dua etmek mi?"

Scarlett merdivenleri uçarcasına tırmandı ve odasına koşup diz çökerek hayatında hiçbir zaman dua etmediği gibi dua etmeye başladı. Artık bildiği duaları okumuyor, aynı kelimeleri tekrarlıyordu.

"Ey kutsal anamız, onun ölmesine izin verme! Eğer bunu yaparsan o kadar iyi hareket edeceğim ki! Ne olur onun ölmesine izin verme!"

O günden sonraki hafta boyunca, Scarlett evin içinde dayak yemiş bir hayvan gibi dolaştı. Hep haber bekliyor, nal sesleri duyunca irkiliyor, geceleri askerler kapıyı tıkırdatınca merdivenlerden aşağı koşuyordu. Ama Tara'dan haber gelmedi. Sanki evi ile arasında yirmi beş millik tozlu bir yol değil de bütün kıta vardı.

Scarlett Atlanta hastanesinde tifonun ne demek olduğunu öğrenmişti. Bir haftanın bu korkunç hastalık için ne anlama geldiğini biliyordu. Ellen hastaydı, belki de ölüyordu ve Scarlett Atlanta'da, kendisinden başka kimsesi

olmayan gebe bir kadınla yalnızdı. Evi ile arasındaki iki kocaman ordu vardı. Ellen hastaydı. Belki de ölüyordu. Ama Ellen hasta olamazdı ki! O hiç hasta olmamıştı. Keşke, kuşatmanın başında, herkes Atlanta'dan kaçarken o da eve gitmiş olsaydı! Haftalarca önce, Melanie'yi kazasız belasız oraya götürebilirdi.

Binlerce defa:

"Allah Melanie'yi kahretsin!" diye düşünmüştü. "Ne diye Pitty hala ile Macon'a gitmedi sanki? Onun yeri akrabalarının yanı. Benim yanımdan çok onların yanına yaraşır. Aramızda kan bağı yok ki. Ne diye bana bu kadar asılıyor? Eğer o Macon'a gitmiş olsaydı ben de eve, annemin yanına gidebilirdim. Ama şu bebeği beklemek zorundayım! Ah, anneciğim, anneciğim, anneciğim! Ölme!.. Şu bebek de niçin doğmuyor bir türlü? Dr. Meade Melanie'nin doğumunun güç olacağını söyledi. Aman Allah'ım! Ya ölürse! Melanie ölürse... Melanie ölürse... O zaman Ashley... Hayır bunu düşünmemeliyim, çünkü Ashley belki çoktan öldü. Ama karısına göz kulak olmam için benden söz almıştı. Ama eğer ona göz kulak olmazsam ve Melanie ölürse, Ashley de yaşıyorsa... Hayır, bunu düşünmemeliyim. Günah işliyorum. Sonra, annem ölmezse iyi hareket edeceğime dair Tanrı'ya söz vermiştim. Ah, şu bebek bir doğsa. Buradan kurtulsam ve eve gitsem... Buradan kurtulayım da nerede olursam olayım razıyım."

Bir Eylül sabahı Scarlett boğucu bir sıkıntıyla uyandı. Akşam yatarken de bu sıkıntı içindeydi.

Uyku mahmurluğu içinde şöyle düşündü:

"Dün gece yatarken neye sıkılıyordum. Ah, evet, savaş meselesi. Dün bir yerde savaş oluyordu! Acaba kim kazandı?"

Gözlerini ovuşturarak aceleyle doğruldu yatağında. Endişeli kalbi tekrar bir gün önceki gibi sıkıntıyla sıkıştı.

Bu korkunç sessizlik içinde geçen haftanın bütün sabahlan Scarlett'i tedirgin etmişti, ama hiçbir zaman bu sabahki kadar huzurunun kaçtığını hatırlamıyordu. Kendisini selamlayan bu canavarca sessizlik onu deli edebilirdi. Her zaman yaptığı gibi uzun uzun esneyip gerinmeden aceleyle

yatağından fırlayıp pencerenin önüne koştu. Kendisine cesaret verecek şeyler görmeye ihtiyacı vardı.

Öylece durmuş pencereden dışarı bakarken, uzaklardan gelen tok bir ses duydu. Bir fırtınayı müjdelediğine şüphe yoktu bu sesin.

İlk anda:

"Yağmur," diye düşündü ve her şeye rağmen kasabalı bir kız olduğu için, "İhtiyacımız da vardı hani!" diye aklından geçirdi. Ama sonra hemen anladı. "Hayır, yağmur değil; top sesi."

"İnşallah Marietta'dandır, Allah'ım!" diye yalvardı. "Ya da Decatur veya Şeftali Ağacı Vadisi'nden. Ama ne olur Güney'den olmasın!"

Pencerenin pervazını sıkı sıkı yakalayarak daha çok sarktı dışarı doğru. Sesler şimdi daha iyi duyuluyordu. Scarlett top seslerinin Güney'den geldiğini anladı.

Güney'den gelen top sesleri! Güney'de Jonesboro, Tara ve... ve

Ellen vardı!

Tara yakınlarında savaş! Ellerini ovuşturarak odanın içinde dolaşmaya başladı ve ilk defa olarak, kurşuni üniformalı ordunun yenilmek üzere olduğunu anladı. Sherman'in ordusu Tara'nın birkaç mil ötesindeydi! Yankeeler yenilseler bile Tara üzerinden gerileyebilirlerdi. Gerald üç hasta kadınla birlikte hiçbir yere gidemezdi. Yollarının üzerinden çekilmesine imkân yoktu.

Yankeeler ister Tara'da olsun, ister olmasın, Scarlett orada olmayı ne kadar arzu ediyordu! Çıplak ayaklarıyla odayı arşınlıyor, geceliği bacaklarına dolaşıyordu. Ellen'in yanında olmak istiyordu!

Scarlett, Melanie'nin odasına doğru yürüdü ve kapıyı aralayarak güneşli odaya baktı, Melanie yatağında yatıyordu. Sırtında geceliği vardı. Gözleri kapalıydı. Bu gözlerin etrafında siyah halkalar vardı. Yürek biçimi yüzü bembeyaz, ince vücudu korkunç bir haldeydi. Scarlett, keşke Ashley onu bu

haliyle görse diye düşündü. Melanie hayatında gördüğü bütün hamile kadınlardan beterdi. O sırada Melanie gözlerini açtı ve yumuşak tatlı bir tebessüm yüzünü aydınlattı. Ona doğru dönerek:

"Gelsene," diye içeri davet etti onu. "Güneş doğalı beri uyanığım. Düşündüm durdum. Scarlett, senden istediğim bir şey var."

Scarlett odaya girdi ve güneşin vurmuş olduğu yatağa oturdu. Melanie uzanıp onun elini tuttu ve güvenle sıktı. "Scarlett, sevgilim. Bana karşı o kadar iyi davrandın ki. Bir kız kardeş bile bana senden daha tatlı, daha iyi davranamazdı ve daha cesaretle hareket edemezdi. Bütün bunlardan dolayı seni çok seviyorum. Sana engel olduğum için üzgünüm."

Scarlett ona bakıyordu. Kendisini seviyordu ha? Budala! "Scarlett, burada yatarken senden bir şey istemeyi düşündüm. Çok büyük bir şey..." Yengesinin elini daha kuvvetle sıktı. "Eğer ölürsem, çocuğumu sen büyütür müsün?" Scarlett dehşet içinde elini çekti.

"Kazlık etme, Melly. Ölecek değilsin. İlk çocuğunu doğurmak üzere olan her kadın öleceğini sanır. Ben de böyle sanmıştım."

"Hayır, doğru değil. Sen hiçbir şeyden korkmazsın. Bunu sadece beni neşelendirmek için söylüyorsun. Ölmekten korktuğum yok da, çocuğu bırakmaktan korkuyorum. Eğer Ashley... Scarlett ölürsem çocuğumu alacağına söz ver. O zaman artık korkmam. Pittypat hala çocuk büyütemeyecek kadar ihtiyar. Honey ile India da iyi kızlardır, ama çocuğuma senin bakmanı istiyorum. Söz ver bana Scarlett. Eğer erkekse, onu Ashley gibi yetiştir. Eğer kız olursa... Şekerim, onun sana benzemesini isterdim." *

Scarlett yataktan fırlayarak:

"Hay Allah cezanı vermesin!" diye bağırdı. "Her iş yolunda gidiyormuş gibi, bir de ölümden bahsediyorsun."

"Özür dilerim şekerim. Ama söz ver bana. Bence bebek bugün doğacak. Evet, bugün doğacağından eminim. Lütfen söz ver."

Scarlett ona hayretle bakarak:

"Of, peki, peki," diye söylendi. "Söz veriyorum."

Melanie onun Ashley'i ne kadar sevdiğini anlamayacak kadar aptal mıydı? Yoksa her şeyi biliyordu da, bu sevgiden dolayı Scarlett'in Ashley'in çocuğuna iyi bakacağına mı inanıyordu? Scarlett bu sorulan avazı çıktığı kadar bağırarak sormamak için kendini güç tutuyordu. Melanie elini alıp bir an yanağına bastırdı.

"Niçin bugün doğum yapacağını sanıyorsun, Melly?"

"Güneş doğalı bir sancım var... ama çok değil."

"Sancın mı var? Peki ne diye beni çağırmadın? Prissy'i Dr. Meade'e göndereyim."

"Hayır, lütfen çağırtma. Bazen sancılar bütün gün sürer. Zavallı askerlerin ona bu kadar ihtiyacı varken, doktoru bütün gün burada alıkoyamayız. Sadece Mrs. Meade'i çağırt. O bilir."

Scarlett:

"Of, pekâlâ," dedi.

Scarlett, Melanie'nin kahvaltı tepsisini gönderdikten sonra, Prissy'i Mrs. Meade'i çağırmaya yolladı. Kendisi de Wade ile birlikte kahvaltı etmek üzere masaya oturdu. Ama hayatında ilk defa olarak iştahı yoktu. Melanie'nin doğumunun yaklaştığı düşüncesi onu hem sinirlendiriyor, hem de korkutuyordu. Kalbinin de bugün garipliği üstündeydi. Bir süre gayet düzgün attıktan sonra öyle bir gümbürdemeye başlıyordu ki, Scarlett'in midesi bulanıp başı dönüyor, kusacak gibi oluyordu.

Wade her zamankinden daha sakin ve sessizdi. Her sabahki şikayetlerine her nedense başlamadı. Annesinin ağzına kaşık kaşık doldurduğu yiyecekleri sessizce çiğniyor ve bir yudum suyla, gürültülü bir şekilde yutuyordu. Wade'nin kocaman, birer dolar kadar yuvarlak ve yumuşak kahverengi gözleri annesinin her hareketini izliyordu. Sanki Scarlett'in saklamaya gerek görmediği korkuları ona da bulaşmıştı. Bu gözlerde çocukça bir hayret vardı. Yemeğini bitirince Scarlett onu arka bahçeye oynamaya gönderdi ve

üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahatlayarak onun otların üstünde duran oyuncak evine sallana sallana gidişini seyretti.

Ayağa kalkıp ön taraftaki salona geçti ve pencereden baktı. Sabırsızlık içinde onları bekliyordu.

Prissy bahçe kapısını açarken Scarlett:

"Ne kadar tembelsin," diye haşladı onu. "Mrs. Meade ne dedi? Ne zaman gelecek?"

"Evde yoktu" dedi. "Onların Cookie dedi ki, Mrs. Meade bu sabah erkenden küçük Mr. Phil'in vurulduğunu haber almış, hemen arabaya atlamış, ihtiyar Talbot ile Betsy'i de yanına almış ve Mr. Phil'i getirmeye gitmiş. Cookie Mr. Phil'in yarasının ağır olduğunu ve Mrs.

Meade'in buraya gelmeye vakit bulamayacağını söyledi."

Scarlett ona baktı. Zenciler daima kötü haberler getirmekten büyük bir gurur duyarlardı.

"Alık gibi durma karşımda. Mrs. Merriwether'e git ve deki; ya gelsin, ya da dadısını göndersin. Haydi, acele et."

"Onlar da evde yok, Miss Scarlett. Eve dönerken dadılarıyla konuşmak için uğradım. Kimsecikler yok orada. Gitmişler. Ev kilitli. Herhalde hastanede olacaklar.

Scarlett durdu ve düşünmeye başladı. Şu anda kendisine yardım edebilecek kim vardı? Şehirde kalan dostları arasında kimin ona faydası olabilirdi. Mrs. Elsing vardı.

"Mrs. Elsing'in evine git ve her şeyi büyük bir dikkatle anlat. Ona lütfen derhal buraya gelmesini söyle. Prissy, dinle beni. Miss Mell'nin sancısı var. Her an sana ihtiyacım olabilir.

Şimdi derhal git ve çabucak eve dön."

Prissy:

"Peki efendim," dedi.

Melanie'nin odasına girince kahvaltı tepsisine dokunulmamış olduğunu gördü. Melanie bembeyaz yüzüyle sağ tarafa doğru yatıyordu.

Melanie:

"Scarlett, Wade'i ne kadar zamanda doğurmuştun?"

Scarlett yapmacık bir neşeyle:

"Ah bilsen ne kadar kısa zamanda doğurmuştum," dedi. "Bahçede dolaşıyordum. Eve girecek zaman bile bulamadım. Dadım bunun bir rezalet olduğunu ve benim bir zenci kan gibi doğum yaptığımı söylemişti."

Melanie büyük bir gayret göstererek gülümsedi.

"İnşallah ben de zenciler gibi doğum yaparım," dedi.

Ama tebessümü derhal kayboldu, çünkü yüzünde büyük bir acının belirtileri görünmüştü.

Scarlett:

"Ben aşağı ineyim de biraz su alıp yüzünü süngerle şileyim. Hava bugün pek sıcak."

Bir saat sonra geri dönen Prissy:

"Mrs. Elsing hastanedeymiş. Onların Cookie diyor ki sabahleyin ilk trenle bir alay yaralı gelmiş. Cookie oraya götürmek için çorba pişiriyor. Dedi ki..."

"Ne dediğini bırak," dedi. "Temiz bir önlük tak çünkü seni hastaneye göndereceğim. Dr. Meade'e bir mektup götüreceksin. Eğer o yoksa, mektubu Dr. Jones'a ya da başka bir doktora ver. Ama eğer bu sefer acele etmezsen derini yüzerim."

"Peki efendim."

"Oradaki beylerden birine de savaş hakkında ne gibi haberler geldiğini sor."

Prissy birden hızlanarak evin arka tarafına doğru koştu. Bu arada Scarlett, evdeki yegâne kâğıt parçası olan Gerald'ın son mektubunun boş bir yerine bir şeyler karaladı.

Melanie arka üstü yatıyordu; yüzü sakin ve tatlıydı. Onun bu hali Scarlett'i biraz yatıştırdı. Her acıdan sonra:

"O kadar da kötü değildi," diyordu ve Scarlett her seferinde onun yalan söylediğini anlıyordu.

Bu sessiz dayanmaya acı çığlıkları yeğlerdi. Melanie'ye acıması gerektiğini biliyordu, ama nedense bir türlü bunu başaramıyordu. Bir kere acı içinde gerilen bu yüze baktı ve bu anda Melanie'nin yanında niçin bir başkasının değil de kendisinin bulunduğunu merak etti. Onunla ortak hiçbir şeyi yoktu, ondan nefret ediyor ve ölmesini istiyordu. Eh, belki de bugün sona ermeden isteğine erişecekti. Bu düşünce onda buz gibi soğuk bir korku uyandırdı. Birinin ölümünü istemek kötülük getirirdi insana. Birine lanet okumak gibi bir şeydi bu. Dadısı böyle şeylerin insanın kendisine zarar verdiğini söylerdi. Aceleyle Melanie'nin ölmemesi için dua etti. Ne dediğini bilmeden konuşmaya başladı onunla. Nihayet Melanie ateş gibi yanan elini uzatıp onun bileğini tuttu.

"Konuşmaya çalışma, şekerim. Ne kadar endişeli olduğunu biliyorum. Seni bu kadar üzdüğüm için bilsen ne kadar üzgünüm."

Scarlett sustu, ama yerinde duramıyordu. Ne doktor ne de Prissy gelmezse ne yapacaktı? Pencereye gitti ve sokağa baktı. Sonra tekrar yerine oturdu. Yeniden ayağa kalkıp, odanın öteki tarafındaki pencereden baktı. Artık Melane'nin sancıları iyice artmıştı. Uzun saçları terden sırılsıklamdı. Geceliği yer yer ıslak vücuduna yapışmıştı. Scarlett sessizce yüzünü süngerle siliyordu onun, ama korku kalbini kemirmekteydi.

Nihayet Prissy'nin yol boyunca koşarak gelmekte olduğunu gördü ve pencereden aşağı sarktı. Scarlett Prissy'nin küçük kara yüzünde yazılı olan korkuyu gördü ve Melanie'yi ürkütecek bir şey söylemesini önlemek için parmağını aceleyle dudağına götürüp içeri çekildi.

Prissy salonda, merdivenlerin en alt basamağında nefes nefese oturuyordu.

"Jonesboro'da savaş oluyor, Miss Scarlett! Bizimkiler yeniliyormuş, de diyor. Aman Allah'ım, Miss Scarlett! Yankeeler buraya gelecek olursa ne yaparız? Aman Allah'ım!.."

Scarlett onun bir çift böğürtlene benzeyen ağzını eliyle örttü.

"Tanrı aşkına sus!"

"Dr. Meade nerede? Ne zaman gelecek?"

"Onu hiç görmedim, Miss Scarlett."

"Ne?"

"Dr. Meade hastanede yok. Mrs. Merriwether ile Mrs. Elsing de orada değiller. Birisi bana doktorun Jonesboro'dan yeni gelen yaralıların yanında, çadırda olduğunu söyledi. Ama Miss Scarlett oraya gitmeye korktum, çünkü çadırda adamlar ölüyordu. Ölülerden korkarım ben."

"Ya öteki doktorlar?"

"Miss Scarlett Tanrı şahittir ki hiçbiri sizin mektubunuzu okumak istemedi. Hepsi de akıllarını oynatmış gibi konuşuyorlar hastanede. Bir doktor bana, 'Allah senin belânı versin,' dedi. 'Biz burada can çekişen insanları kurtarmaya çalışırken sen gelmiş bizi rahatsız ediyor, doğumdan bahsediyorsun,' dedi. 'Sana yardım edecek bir kadın bulsana,' dedi.

"Şimdi beni iyi dinle. Ben Dr. Meade'i almaya gidiyorum. Sen Miss Melanie'nin yanında otur ve söylediklerini aynen yap. Gözlerini sil ve bir sürahi su alıp yukarı çık. Süngerle sil onu. Benim Dr. Meade'i çağırmaya gittiğimi söyle."

Scarlett konsolun üstünden geniş kenarlı hasır şapkasını aldı ve başına geçirdi. Evden dışarı fırlayıp sıcak caddeye çıktı. Güneş gözleri kör edecek gibi parlıyor ve ortalığı dayanılmaz bir şekilde ısıtıyordu. Şeftali Ağacı Caddesi boyunca hızla ilerlerken alnında ter taneleri belirmeye başladı. Cadde, cankurtaran arabaları, ordu arabaları, eşya ve bavullarla yüklü

arabalarla doluydu. Atlı erkekler, yan sokaklardan dörtnala çıkıp, Hood'un karargâhına yöneliyorlardı. Bir lamba direğine tutunmuş duruyordu ki, uzakta West Point'den yukarı doğru ilerlemekte olan atlı bir subaya takıldı gözleri. Ne yaptığını bilmeden ona doğru atılarak el sallamaya başladı.

"Ah durun! Ne olur durun!"

Subay dizginleri hızla çekerek atı durdurdu. Eski kurşuni şapkasını çıkartarak Scarlett'i selamladı.

"Buyurun hanımefendi."

"Söylesenize doğru mu? Yankeeler mi geliyor?"

"Korkarım ki öyle."

"İyice biliyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi. Biliyorum. Yarım saat önce, karargâha, Jonesboro'daki çatışmalardan haber geldi.. Haber General Hardee'den geldi ve şöyle diyordu:

"Savaşı kaybettim. Bütün askerlerimi geri çekiyorum."

"Aman Allah'ım! Ordu Atlanta'yı terkedip bizi Yankeeler'e mi bırakıyor?"

"Korkarım ki öyle."

Subay atını mahmuzladı ve hayvan yaylıymış gibi dörtnala hareket etti. Scarlett, caddenin ortasında topuklarına kadar kızıl bir toza batmış olarak kala kalmıştı.

Yankeeler geliyordu. Ordu şehri terkediyordu. Scarlett ne yapacak, nereye kaçacaktı? Kaçmamalıydı. Evde Melanie, yatağının içinde, bir çocuk doğurmak üzereydi. Eğer Melanie olmasa Scarlett Wade ile Prissy'i alır ve Yankeeler'in onları asla bulamayacakları ormana saklanırdı. Ama Melanie'yi ormana götüremezdi. Of, hiç olmazsa bebeği daha önce doğursaydı. Örneğin dün. O zaman bir cankurtaran arabasıyla Melanie'yi bir yere götürüp saklayabilirdi. Ama şimdi... şimdi Dr. Meade'i bulması ve onu eve götürmesi gerekti. Eteklerini topladı ve yol boyunca koşmaya başladı.

Sonra Scarlett inanılmaz bin manzarayla karşılaştı. Erkekler, kadınlar, çocuklar, derilerinin rengi ister kara ister beyaz olsun, gerilmiş yüzleriyle, büyük bir acele içinde bir yerlere gitmekteydiler. Hepsi de beraberlerinde yiyecek götürüyorlardı. Kutular içinde, çuvallar içinde, kese kağıtları, torbalar içinde yiyecek... Scarlett bu kadar çok yiyeceği ilk kez bir arada görüyordu. Birden kalabalık açıldı ve güzel bir arabanın geçmesi için insanlar kenara çekildiler. Bu Mrs. Elsing'in arabasıydı. İnce, narin ve zarif Mrs. Elsing, kraliçe Viktoria tipi arabasını yine kendisi kullanmaktaydı. Dizginleri elindeydi. Bir elinde kamçısını tutuyordu. Başında şapkası yoktu. Yüzü bembeyazdı. Atı çılgınca kamçılıyordu. Arabanın arkasında Mr. Elsing'in kara derili dadısı Mellisy oturmaktaydı. Bir eliyle yağlı bir domuz butu tutuyor, öteki eli ve ayaklarıyla da etrafına yığılmış olan kutuları ve çuvallan idare etmeye çalışıyordu.

Bir an için bütün bunların ne demek olduğunu anlayamadı, ama sonra, ordu erzak deposunun demiryolu hattına yakın olduğunu hatırladı. Demek ordu depodakileri atmış ve halkın Yankeeler gelmeden bunları alıp götürmesini ve faydalanmasını istemişti.

Merhametsiz güneşin ışınları altında yüzlerce yaralı yatmaktaydı. Omuz omuza vermişlerdi çoğu. Kiminin başı, kiminin ayağı yanyana gelmişti. Garın gölgeliği altına, demiryollarının üzerine, kaldırımlara sonsuz sıralar halinde yatırılmışlardı. Bazıları kaskatı yatıyor, bazıları olduktan yerde kıvranarak inliyorlardı. Her yanda pis sinekler, kümeler halinde dolaşıyor, yaralıların, can çekişenlerin yüzlerine konup duruyordu. Her yanda kan, pis sargılar vardı. Sedye taşıyanlar yaratılan yerden kaldırdıkça, çaresizlik ifade eden acı iniltiler, küfürler duyuluyordu. Boğucu sıcağın altında, ter, kan, yıkanmamış vücut ve sidik koşusu birbirine karışarak yoğun bir hal almıştı. Bu korkunç koku Scarlett'in midesini bulandırdı.

Üzerlerine basılanlar seslerini çıkartmıyor, dişlerini sıkıp kendi sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

Scarlett kusmak üzere olduğunu hissederek elini ağzına kapatıp geriledi. Daha fazla ilerleyemezdi. Yaralılar arasında yürürken, ateşli eller eteklerine sarılıyor ve çatlak dudaklardan şu sözler dökülüyordu:

"Hanımefendi... su! Ne olur, hanımefendi, su! Tanrı hakkı için, su!"

Yüzünden sel gibi ter akarken eteklerini çekip bu ellerden kurtarıyordu. Bu adamlardan birinin üzerine basacak olursa bir çığlık koparıp bayılacağını biliyordu. Ölülerin, kurumuş kanın, yırtık üniformaları vücutlarına yapıştırmış olduğu karınlarını tutan dalgın gözlü yaralıların, sakalları kana bulanmış askerlerin arasından geçti.

"Dr. Meade! Dr. Meade orada mı?"

Bir adam kalabalıktan ayrılarak ona baktı. Bu Dr. Meade idi.

"Haydi çocuğum, gel buraya!"

Scarlett yeniden eteklerini topladı ve yaralıların arasından geçerek hızla ona doğru koştu.

"Ah doktor," diye bağırdı. "Gelmelisiniz! Melanie doğum yapmak üzere!"

"Deli misin, kızım? Bu adamları nasıl bırakırım? Yüzlerce insan birden ölüyor burada. Bir tek bebek için onları bırakamam. Bir kadın bul da sana yardım etsin. Karımı al."

Scarlett Mrs. Meade'nin niçin gelmediğini söylemek için ağzını açtı, ama hemen kapattı. Doktor kendi oğlunun yaralı olduğunu bilmiyordu.

Scarlett titremeye başlamıştı. Gözleri korku yaşlarıyla yanıyordu. Doktor onunla gelmeyecekti. Melanie ölecekti. Zaten kendisi onun ölmesini istememiş miydi? Doktor gelmiyordu.

"Allah aşkına, doktor! Ne olur."

Dr. Meade dudağını ısırdı. Yüzü sakindi. Çene kemikleri belli olmaktaydı.

"Elimden geleni yaparım, çocuğum. Gelmeye çalışırım. Söz veremem, ama gelmeye çalışacağım. Bu adamların ilk tedavisini yaptıktan sonra gelirim. Yankeeler geliyor. Askeri birlikler şehri terketmekte acele ediyorlar. Yaralıları ne yapacaklarını bilmiyorum. Tren filan yok... Macon hattı Yankeeler'in eline geçti. Yine de gelmeye çalışacağım. Koş şimdi. Beni rahatsız etme. Çocuk doğurmak o kadar güç bir şey değildir. Sadece göbeği keseceksin... o kadar..."

Bir yaverin koluna dokunmasıyla doktor öte yana döndü ve yaralıları göstererek çeşitli emirler vermeye başladı. Yerde, ayaklarının dibinde yatan yaralı Scarlett'e acıyarak baktı. Genç kadın da arkasını dönüp uzaklaştı. Çünkü doktor onu unutmuştu.

Scarlett önüne geleni ite kaka ilerleyip Five Points'den ayrılmaya başladığı zaman kalabalık biraz azalmıştı. Genç kadın tekrar eteklerini toplayarak koşmaya başladı. Wesley Chapel'e vardığı zaman, başı dönüyor, midesi bulanıyor ve nefes alamıyordu. Korsesi vücudunu ikiye bölüyordu sanki. Kilisenin merdivenlerine oturdu ve başını ellerine dayayarak nefes almaya çalıştı. Ah, bu çılgın şehirde yardım isteyebileceği tek bir kişi olsaydı.

Nedense, bütün hayatı boyunca hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmış değildi. Daima gerekli şeyleri onun yerine yapacak, ona bakacak, himaye edip koruyacak ve onu şımartacak biri olurdu. Şimdi bu durumda ona inanılmaz geliyordu. Ona yardım edecek ne dost ne de tek bir komşu vardı. Daima dostları, komşular ve kölelerin becerikli elleri olmuştu ona yardım eden. Şimdi, birine en çok ihtiyacı olduğu şu anda tek bir kişi bile yoktu yanında.

Evi! Ah, evde olsaydı! Yankeeler umurunda bile değildi. Ellen hasta bile olsa eve gitmek istiyordu. Ellen'in tatlı yüzünü, dadısının onu saran kuvvetli kollarını özlüyordu.

Başı dönerek ayağa kalktı ve tekrar yürümeye başladı. Eve yaklaştığı, zaman, Wade'in ön kapıya binmiş sallanmakta olduğunu gördü. Annesini görünce yüzünü buruşturdu ve yaralı parmağını göstererek ağlamaya başladı.

"Acıyor!" diye hıçkırdı. "Acıyor!"

"Sus! Sus! Sus! Yoksa döverim seni. Arka bahçeye git. Çamurdan pastalar yap ve bir yere ayrılma oradan... "

Wade parmağını ağzına götürerek:

"Wade acıktı," diye hıçkırdı.

"Zararı yok. Arka bahçeye git ve..."

Scarlett başını kaldırınca Prissy'nin yukarı katın penceresinden sarkmakta olduğunu gördü. Yüzünde korku ve endişe vardı. Scarlett ona aşağı gelmesini işaret ederek eve girdi. Prissy basamakları üçer üçer atlayarak aşağı indi.

"Doktor gelemiyor. Hiç kimse gelemiyor. Bebeği sen doğurtacaksın. Ben de sana yardım edeceğim."

Prissy'nin ağzı açık kaldı ve dili tutulmuş gibi bir şey diyemedi. Yan gözle Scarlett'e bakıp kıvrandı. Küçük kızın gözlerinde korku ve utanç bütün çıplaklığıyla görülüyordu.

"Tanrı hakkı için Miss Scarlett, bir doktor getirmemiz gerek. Ben ben, Miss Scarlett, doğum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annem doğuran kadınların yanına gitmeme asla izin vermezdi."

Scarlett öfkelenmeden önce dehşet içinde kaldı ve bir nefeste ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Prissy irkildi, kaçacak gibi oldu, ama Scarlett onu yakaladı.

"Seni gidi yalancı... ne demek istiyorsun? Ebelik hakkında bir hayli bilgi sahibi olduğunu söyleyen sen değil miydin? Doğrusu hangisi bunların? Söyle bakayım!"

Scarlett kızı öyle şiddetle sarsıyordu ki, nihayet küçük zenci kız sarhoş gibi oldu.

"Yalan söylüyordum, Miss Scarlett! Böyle bir yalanı nasıl söylediğimi ben de bilmiyorum. Bir tek doğum gördüm şimdiye kadar. O zaman da annem seyrettim diye iyice dövmüştü beni."

Scarlett ona doğru atıldı. Prissy kurtulmak amacıyla geri çekildi. Genç kadının aklı gerçeği kabul etmek istemedi. Ama şu anda, yorgun kolunun bütün gücüyle kara derili kızın yanağını tokatladı. Prissy'nin var gücüyle bağırıyordu. Scarlett kızı öyle bir yakalamıştı ki, Prissy kurtulmak için tepinmesi, kıvranması, dansetmesi hep boşa gidiyordu.

O bağırırken, yukarı kattan gelen iniltiler kesildi. Bir an sonra Melanie'nin zayıf ve titrek sesi duyuldu.

"Scarlett, sen misin? Ne olur gel! Lütfen!"

Scarlett Prissy'nin kolunu bıraktı. Wade doğduğu zaman dadısıyla Ellen'in kendisine yaptıklarını düşünmeye çalıştı. Ama doğum sancıları öyle korkunçtu ki, hiçbir şey hatırlamıyordu. Hatırladığı birkaç şeyin bilincine varmaya çalıştı ve Prissy'e emir vermeye başladı. Sesinde güven vardı.

"Ocakta ateş yak ve devamlı olarak sıcak su bulundur. Ne kadar havlu varsa hepsini yukarı getir. Sicim yumağını da... Makası da bul. Sakın bulamıyorum deme. Ara ve hemen bul onu. Haydi, çabuk."

Prissy'i kolundan çekip ayağa kaldırdı ve mutfağa doğru itti. Sonra omuzlarını kamburlaştırıp merdiveni tırmanmaya başladı. Melanie'ye doğumuna ancak Prissy ile kendisinin yardım edebileceklerini söylemek güç olacaktı.

Bu kadar uzun bir öğleden sonra daha yaşamayacaktı Scarlett. Ne de bu kadar sıcak bir öğleden sonra. Perdeleri kapatmıştı. Hem sıcaktan hem de gözleri kör edici aydınlıktan kurtulmak istiyordu. Bu yüzden oda şimdi yarı yarıya loştu ve fırın gibi sıcaktı. Scarlett'in tere bulanmış elbisesi ve çamaşırları hiç kurumuyor, aksine saatler geçtikçe daha da ıslanıyordu. Prissy odanın bir köşesine büzülmüş terlemekteydi. Öyle pis kokuyordu ki, Scarlett, gözden kaybolacak olursa tabana kuvvet kaçmayacağını bilse onu hemen aşağı gönderecekti. Melanie terden rengini kaybetmiş bir çarşafın üstünde yatmaktaydı. Önce bir yana, sonra öteki yana, öne, arkaya, sağa sola, durmadan kıvranıyordu.

Kimi zaman oturmaya çalışıyor, sonra belini büken sancılarla tekrar arkası üstü düşüyordu. İlk önce dudaklarını ısırarak bağırmamaya çalışmış, nihayet onları kanatmıştı. Scarlett'in sinirleri ise Melanie'nin dudakları kadar zedelenmişti.

Sert bir sesle:

"Melly," dedi, "Allah aşkına cesaret göstermeye çalışma. İstediğin kadar

bağır. Bizden başka kimse duyacak değil seni."

Vakit akşama yaklaşırken, Melanie cesur olmak istese de istemese de inliyor ve arada sırada bağırıyordu. O bağırdığı zaman Scarlett başını elleri arasına alıp kulaklarını tıkıyor ve kıvranarak ölmek istiyordu. Böyle bir acı karşısında hiçbir şey yapamadan seyirci olmak her şeyden beterdi. Bu kadar uzun zamanda doğan bir bebeği beklemek için buraya bağlanmaktansa herhangi bir şey yapmayı tercih edebilirdi.

İki havluyu birbirine bağladı düğümü de Melanie'nin eline verdi. Melanie havlulara bir cankurtaran simidi gibi asılıyordu. Çekiyor, sımsıkı tutuyor, tırmalıyor, kumaş yırtılıyordu. Bütün ikindi boyunca, Melanie bir kapanda can çekişen bir hayvan gibi bağırıp durdu. Ara sıra havluları bırakıyor ve acıdan büyümüş gözleriyle boş boş Scarlett'e bakıyordu.

"Konuş benimle!" diye fısıldıyordu. "Lütfen konuş benimle."

O zaman Scarlett bir şeyler geveliyor ve Melanie tekrar düğüme yapışıp bağırmaya başlayana kadar konuşmaya devam ediyordu. Bir kere Wade ayaklarının ucuna basarak yukarı geldi ve kapının önünde durup sızlandı:

"Wade acıktı!"

Scarlett, Wade'e bir şeyler yedirmesi için Prissy'i aşağı gönderdi. Kendisine gelince, bugünden sonra bir daha ağzına bir şey koyamayacağını hissediyordu. Scarlett, en son çare olarak Prissy'i tekrar Mrs. Meadeler'in evine gönderdi.

Prissy sesini çıkartmadan aşağı kata koştu. Scarlett pencereden baktığı zaman bu budala çocuktan asla beklemediği kadar hızla ilerlemekte olduğunu gördü. Kısa bir zaman sonra, Prissy yalnız olarak döndü.

"Doktor bütün gün eve gelmemiş. Askerlerle birlikte gitmek zorunda olduğuna dair haber göndermiş. Miss Scarlett, Mr. Phil ölmüş."

"Ölmüş mü?"

"Mrs. Meade'i görmedim. Cookie Mrs. Meade'in oğlunu yıkamakta olduğunu

söyledi. Yankeeler gelmeden önce gömmeye çalışıyormuş. Cookie dedi ki, Miss Melly'nin sancısı çok artarsa yatağının altına bir bıçak koyun, sancıyı ikiye böler, dedi."

Scarlett Prissy'i verdiği bu faydalı bilgi için tekrar tokatlamak üzereyken, Melanie gözlerini açıp sordu:

"Şekerim, Yankeeler mi geliyormuş?"

Scarlett cesaretle:

"Hayır," dedi. "Prissy çok yalancıdır."

Melanie'yi aldatmak mümkün olmamıştı. Yüzünü yastığa gömerek, boğuk bir sesle:

"Ah Scarlett," dedi. "Sen burada kalmamalısın. Wade'i alıp gitmelisin."

Scarlett de ondan farklı düşünmüyordu, ama düşüncelerinin böyle dile getirilmesi onu müthiş öfkelendirdi ve utandırdı. Sanki gizli korkaklığı meydana çıkmıştı.

"Kazlık etme. Korkmam ben. Seni bırakmayacağımı da pekâlâ biliyorsun."

"Bıraksan daha iyi olur. Nasılsa öleceğim."

Ve Melanie yeniden inlemeye başladı.

Scarlett karanlık merdivenlerden ihtiyar bir kadın gibi, yolunu el yordamıyla bularak ve düşmemek için trabzanlara tutunarak indi. Bacakları kurşun gibi ağırdı, yorgunluk ve sinirden titremekteydi. Bütün vücudunu saran terin buz gibi soğuması yüzünden de dehşetli üşüyordu.

Her şey bitmişti. Melanie ölmemişti ve bir kedi yavrusu gibi sesler çıkaran küçük oğlan çocuğuna Prissy ılık banyosunu yaptırıyordu. Melanie uyuyordu. O korkunç sancılardan ve Scarlett gibi yardım etmekten çok canını acıtan cahil bir ebenin elinde doğum yaptıktan sonra nasıl uyuyabiliyordu? Niçin ölmemişti? Scarlett benzer şartlar altında kendisinin dayanamayıp öleceğini biliyordu. Ama bebek doğduktan sonra, Melanie zayıf bir sesle, "Teşekkür

ederim!" diye fısıldamıştı.

Daha sonra Scarlett'in gözleri kapandı ve uykuya benzer bir şeyin ağırlığı çöktü vücuduna. Uzunluğunu hiç bilmediği karanlık bir aradan sonra, Prissy yanında belirdi. Memnun memnun söyleniyordu.

"Gayet iyi başardık, Miss Scarlett. Annem bile bundan iyisini yapamazdı."

Scarlett gölgelerin arasından ona baktı. Prissy'nin hatalarını sayamayacak, onu azarlayamayacak, dövemeyecek kadar yorgundu. Ne aptal kızdı bu. Bilmediği şeyleri bilir görünmüş, aptal aptal korkmuş, beceriksizliğiyle Scarlett'i deli etmiş, gerekli anda hiçbir işe yaramamış, makası kaybetmiş, su leğenini yatağın üstüne devirmiş, yeni doğan bebeği elinden düşürmüştü. Şimdi de karşısına geçmiş övünüyordu.

Yankeeler de zencilerin hür olmasını istiyorlardı! Eh, buyursunlar alsınlar onları, diye düşündü. Sessizce sütuna dayanmaya devam etti.

Prissy yanıbaşında korkunç bir çığlık kopardı.

"Yankeeler geliyor! Ah Miss Scarlett öldürecekler bizi! Karınlarımıza süngülerini saplayacaklar! Onlar... "

"Sus, sus!"

Scarlett'in düşünüp durduğu bu şeylerin titrek bir sesle dile getirilmesine tahammülü yoktu. Yeniden büyük bir korkuya kapıldı. Ne yapabilirdi? Nasıl kaçabilirdi? Kimden yardım isteyebilirdi? Bütün dostları ona ihanet etmişti.

Birden Rhett Butler'i düşündü ve korkusu yatışır gibi oldu. Başı koparılmış bir tavuk gibi oraya buraya koşarken ne diye aklına gelmemişti sabahtan beri? Rhett'den nefret ediyordu, ama o kuvvetli ve akıllıydı ve Yankeeler'den korkmuyordu. Halâ şehirde olduğunu iyice biliyordu. Kuşkusuz Scarlett ona çok kızgındı. Ama böyle bir anda bu gibi şeyleri unutabilirdi. Üstelik Rhett'in bir atı ve bir arabası vardı. Ah, ne diye daha önce düşünmemişti onu yardıma çağırmayı? O, hepsini buradan alıp uzaklara götürebilir, Yankeeler'den ve lanet olası, şehirden kurtarabilirdi.

Prissy'e döndü ve delice bir aceleyle konuştu.

"Kaptan Butler'in nerede oturduğunu biliyorsun... Atlanta Oteli'nde, değil mi?"

"Evet, küçük hanım ama..."

"Şimdi hemen oraya git ve ona benim kendisini çağırdığımı söyle. Mümkün olduğu kadar çabuk git. Derhal gelsin. Atıyla arabasını da beraber getirsin. Daha iyisi, bir cankurtaran arabası bulabilirse onu getirsin. Haydi git! Çabuk ol!"

"Korkuyorum! Ya Kaptan Butler otelde yoksa?"

"O zaman nerede olduğunu sor. Hiç aklın yok mu senin. Otelde değilse, Decatur Caddesi'ndeki barlara gidip ara onu. Belle Watling'in evine git. Ara bul onu. Seni gidi aptal, elini çabuk tutup onu bulamayacak olursan Yankeeler'in bizi yakalayacağının farkında değil misin?"

"Miss Scarlett eğer bir bara ya da o eve gidecek olursam annem beni sopayla döver."

Scarlett ayağa kalktı.

"Öyle mi? Gitmeyecek olursan da ben döveceğim. Dışarda sokakta durup ona seslenebilirsin, değil mi? Ya da birisine onun içerde olup olmadığını sorabilirsin. Haydi yola düzül."

Prissy halâ sallanıyor ve ayaklarını kımıldatmaya yanaşmıyordu. Ama sabrı tükenen Scarlett onu öyle bir itti ki, kara derili kız az kalsın, tepesi üstü merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktı.

"Ya gidersin ya da nehre atarım seni. Bir daha ne anneni ne de tanıdığın tek bir kişiyi görebilirsin. Seni ırgat diye satarım. Haydi diyorum sana!"

"Aman Allah'ım, Miss Scarlett..."

Ama hanımının kararlı elinin itmesiyle Prissy merdivenleri inmeye başladı. Ön kapı gıcırdayarak açılınca Scarlett bağırdı.

"Koşsana kaz!"

Prissy'nin koşusunu duydu karanlıkta. Sonra, sesler yumuşak toprağın üstünde kayboldu.

Prissy gittikten sonra, Scarlett yorgun argın alt kattaki salona girdi ve bir lamba yaktı. Scarlett'in yorgunluğu yavaş yavaş geçiyor ve karnı acıkmaya başlıyordu. Dün geceden beri, bir kaşık tatlı patates ezmesinden başka bir şey yemediğini hatırladı. Lambayı eline alıp mutfağa girdi. Yarım dilim mısır ekmeği buldu ve yiyecek başka bir şey ararken onu iştahla kemirmeye koyuldu. Tencerede biraz tatlı patates kalmıştı. Onu bir tabağa aktarmayı beklemeden, yemek kaşığıyla yedi bitirdi. Tuzsuzdu, ama Scarlett tuz aramayacak kadar açtı. Sonra verandaya çıktı. Kulaklarını açmış, şehirden gelen sesleri yorumlamaya çalışırken, birden, ağaçların üstünde hafif bir pırıltı belirdi. Scarlett bunun ne olduğunu anlayamadı. Dikkatle bakınca büyümekte olduğunu gördü. Karanlık gökyüzü pembeleşti, sonra kızardı genç kadın, alevden bir dilin Tanrı'nın ülkesine doğru yükseldiğini gördü. Ayağa kalktı. Kalbi yine fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Yankeeler gelmişti! Onların geldiğini anlamıştı. İşte şehri yakıyorlardı. Alevlerin şehrin merkezinin doğusundan yükseldiği belli oluyordu. Gittikçe yükseliyor ve Scarlett'in dehşetle açılan gözleri önünde büyüyor, büyüyorlardı. Mutlaka birkaç bina birden yanıyordu. Sıcak ve hafif bir esinti yanık kokusunu burnuna getirdi.

Daha iyi görebilmek için yukarı kata koşup yatak odasının penceresinden aşağı sarktı. Öylece, pencere pervazına tutunmuş dururken, kulakları sağır edici bir patlayış duyuldu. Scarlett böyle müthişini hiç duymamıştı. Gökyüzünde dev gibi bir alev yükseldi. Bunu başka patlayışlar izledi. Toprak sallanıyor, pencerenin üst kısmındaki camlar titreşiyordu. Nihayet camlar kırılıp Scarlett'in başına yağdı.

Patlayışlar. Korkunç gümbürtüler birbirini izlerken, dünya bir gürültü, alev ve sarsıntı cehennemi halini aldı. Gökyüzüne kıvılcımlar fırlıyor, sonra yavaş yavaş yere iniyorlardı.

Birden bu sesler arasında bir çocuk sesinin kayıp bir köpek gibi uluduğunu duydu. Prissy dehşet içinde odaya girdi, hemen Scarlett'in yanma koştu ve

etlerini yolarcasına koluna sarıldı. Scarlett:

"Yankeeler!.." diye bağırdı. Prissy, tırnaklarını Scarlett'in koluna daha fazla batırarak, nefes nefese:

"Hayır, hayır, bizimkiler," diye bağırdı. "Dökümhaneyi, silah deposunu ve erzak deposunu havaya uçurdular. Ah Miss Scarlett görseniz hayret edersiniz. Öyle çok barut varmış ki, bütün şehir havaya uçacak. Havaya uçmayanlar da yanıp kül olacak. Aman Allah'ım! Aman Allah'ım!"

Scarlett: ,

"Eğer kendime hakim olamazsam," diye düşündü, "Kuyruğuna basılmış bir kedi gibi feryat etmeye başlayacağım!"

Prissy'nin hali de kendini toplamasına yardım etti. Küçük kızı omuzlarından tutup sarstı.

"Çığlıklarını kes de akıllıca konuş. Yankeeler daha gelmedi aptal! Kaptan Butler'i gördün mü? Ne dedi. Geliyor mu?"

"Evet, küçük hanım, dediğiniz gibi onu bir barda buldum. Dışarıda durup seslendim ona ve kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Beni hemen gördü. Tam o sırada askerler Decatur Caddesi'ndeki bir depoyu ateşe verdiler. Bina alevler içinde kalınca o beni kolumdan çekti. Gel buraya aptal, dedi. Five Points'e doğru koşmaya başladık. Yangından uzaklaşınca durduk. Bana, ne istiyorsun, şimdi söyle, dedi. Çabuk konuş, dedi. Ben de sizin dediğiniz gibi Kaptan Butler çabuk gelin, atınızla arabanızı da getirin, dedim. Miss Melly'nin çocuğunun olduğunu ve sizin bu şehirden kurtulmak için can attığınızı da söyledim. O da dedi ki, nereye gitmek istiyor, Miss Scarlett dedi. Bilmiyorum, dedim, yalnız Yankeeler gelmeden önce nereye olursa olsun gitmek istiyor sizin de kendisiyle gelmenizi rica ediyor, dedim. O zaman güldü ve atını aldıklarını söyledi. Sonra, Kaptan Butler dedi ki, Miss Scarlett'e heyecanlanmamasını söyle. Eğer ordunun henüz gitmemiş olan birliklerinde bir at ve araba kaldıysa onu Miss Scarlett için çalarım, dedi. Beni vursalar da ona bir at çalmaya çalışacağım, dedi. Sonra yine güldü ve hemen eve koş dedi bana. Ben koşmaya başlamadan yine bir patlama oldu! Öyle korktum, öyle korktum ki, sormayın!,. Ama Kaptan Butler bana

Yankeeler'in henüz gelmediğini ve bu binaları, Yankeeler'in eline geçmesin diye bizimkilerin yaktığını söyledi.

"Demek geliyor? Bir at da getirecek, değil mi?"

"Öyle dedi."

Scarlett rahatlayarak derin bir nefes aldı. Eğer şu anda bir at sağlamak mümkünse, bunu ancak Rhett başarabilirdi. Becerikli bir adamdı Rhett. Eğer onları bu felâketten kurtaracak olursa Scarlett onun bütün yaptıklarını affedecekti. Kaçmak! Hem de Rhett'in yanında hiçbir şeyden korkmazdı. Rhett onları korurdu. Allah'a şükür ki Rhett vardı. Ufukta kurtuluş ümidi belirince Scarlett aklını başına topladı.

"Wade'i uyandırıp giydir. Hepimiz için birkaç elbise koy bavula. Küçük sandığı da hazırla. Miss Melanie'ye yola çıkmak üzere olduğumuzu söyleme. Henüz sırası değil bunun. Bebeği de birkaç battaniyeye sar. Giyeceklerini de yanımıza al."

Ama henüz o odaya dönecek gücü kendinde bulamıyordu. Aşağı koştu. Niyeti Miss Pittypat'ın Macon'a kaçarken burada bıraktığı porselen takımları ile gümüşlerini toplamaktı. Ama yemek odasına geldiği zaman elleri öyle titriyordu ki, üç tabak düşürüp kırdı. Verandaya koşup dışarı kulak kabarttı. Sonra yine yemek odasına döndü ve elindeki gümüş çatal kaşıkları düşürdü. Dokunduğu her şeyi düşürüyordu. Aceleden paspasa basıp kaydı. Yere düştü, ama o kadar çabuk kalktı ki, duyduğu acının farkına varmadı. Yukarı katta. Prissy'nin vahşi bir hayvan gibi koşuştuğunu duyuyordu. Bu ses onu çılgına çeviriyordu, çünkü kendisi de tıpkı küçük zenci hizmetçi gibi ne yaptığını bilmeden oradan oraya koşuşuyordu.

Sonunda ortalığı toplamaktan vazgeçmişti. Rhett'i beklemekten başka bir şey yapması mümkün değildi. Rhett gelene kadar uzun saatler geçti gibi geldi ona. Nihayet uzaklardan, uzun zamandır beklediği arabanın nal sesleri duyuldu.

Scarlett, Rhett'in bir arabadan indiğini ve bahçeye doğru geldiğini gördü. Bahçe kapısının açıldığını duydu. Rhett ona doğru geliyordu. Lambanın ışığı bunu şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde ortaya koyuyordu. Bir baloya

gider gibi giyinmişti. İyi dikilmiş bir ceketle pantolon, gri işlemeli bir yelek vardı üstünde. Gömleğinin yakasını ise gösterişsiz kırmalar süslemekteydi... Geniş kenarlı Panama şapkası yine başındaydı. Pantolonunun kemerine ise iki tane uzun, sedef kabzalı düello tabancası yerleştirilmişti. Ceketinin ceplerine kurşun doldurduğu hemen belli oluyordu. Çünkü ağırlıktan aşağı sarkmışlardı.

Bütün bunlar onu pek eğlendiriyormuş gibi parlıyordu gözleri. Sanki toprağı sarsan patlamalar ve gökyüzüne yükselen bu korkunç alevler sadece çocukların korkacağı şeylerdi.

Genç adam merdivenleri çıkarken, Scarlett bembeyaz yüzüyle ona doğru atıldı. Yeşil gözleri ateş gibi yanıyordu.

Rhett, şapkasını çıkarırken:

"İyi akşamlar," dedi. "Güzel hava değil mi? Seyahate çıkacağınızı duydum."

Scarlett titreyen sesiyle:

"Şaka yaparsan, bir daha konuşmam seninle," dedi.

Rhett şaşırmış gibi yaptı.

"Yoksa korkuyor musun?"

Scarlett'e öyle bir baktı ki, genç kadın onu merdivenlerden aşağı yuvarlamak istedi o

anda.

"Evet, korkuyorum. Korkudan ölüyorum. Senin de kuş kadar aklın olsa, sen de korkardın! Ama konuşacak vaktimiz yok. Buradan uzaklaşmalıyız."

"Emrinizdeyim hanımefendi. Ama nereye gitmek istiyorsun? Buraya meraktan geldim. Nereye gitmek istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ne kuzeye, ne doğuya, ne güneye ne de batıya gidebilirsin. Yankeeler bütün yollan tuttular. Yankeeler'in henüz ele geçirmediği tek bir yol var. O yoldan da ordu geri çekiliyor. Zaten onun da uzun süre açık

olmayacağı kesin. Nereye gittiğini öğrenebilir miyim?"

Scarlett titreyerek ayakta duruyor, Rhett'in sözlerini duymadan dinliyordu.

"Tara'ya! Ah, Rhett, acele etmeliyiz!"

Rhett ona aklını kaybetmiş bir insana bakar gibi baktı.

"Tara'ya mı. Hay Allah, Scarlett! Bütün gün Jonesboro'da savaş vardı, bilmiyor musun? Rough and Ready'deki yoldan Jonesboro sokaklarına kadar olan on millik yol boyunca her yerde çarpışmalar oldu. Belki şimdi, şu anda Yankeeler Tara'dadır. Hatta vilayetin her yanını istila etmiş olduklarını söyleyebilirim. Nerede olduklarını kimse kesinlikle bilmiyor, ama buralarda oldukları kesin. Eve gidemezsin! Yankee ordusunun içinden geçmene imkân yok!"

"Eve gideceğim!" diye bağırdı Scarlett. "Gideceğim! Gideceğim!"

Rhett'in sesi kabaydı.

"Seni gidi küçük deli. O yoldan gidemezsin. Yankee ordusunun içine düşmesen de ormanlar her iki ordudan kaçmış askerler ve kaybolmuş erlerle dolu. Bizim birlikler halâ Jonesboro'dan geri çekiliyor. Bizimkiler de atla arabayı Yankeeler kadar çabuk elinden alırlar. Biricik çaren, askerlerimizi McDonough yolunda izlemek ve karanlıkta seni görmemeleri için dua etmek. Tara'ya gidemezsin. Oraya varsan bile evi muhtemelen yanmış bulacaksın. Oraya gitmene izin vermem. Delilik bu."

Scarlett artık kendinde değildi.

"Eve gideceğim!" diye bağırdı. Artık bağırmıyor, açıktan açığa feryat ediyordu. "Eve gideceğim! Bana engel olamazsın! Eve gideceğim! Annemi istiyorum! Bana engel olmaya kalkışırsan seni öldürürüm! Eve gideceğim!"

Scarlett daha fazla dayanamadı. Korku ve sinir bozukluğundan doğan gözyaşları yüzünden aşağı sel gibi akıyordu.

"Gideceğim! Gideceğim! Yaya da olsa evime gideceğim!"

Birden kendini Rhett'in kolları arasında buldu. Islak yanağı erkeğin kolalı gömleğine dayanmıştı. Elleri Rhett'in göğsünde dinleniyordu. Rhett'in elleri onun karışık saçlarını okşuyor ve genç kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Sesi de yumuşak ve şevkatliydi. Bu ses öyle tatlı, öyle yumuşak, alaycı olmaktan o kadar uzaktı ki, Rhett'in sesi değil de brendi, at ve tütün kokan kuvvetli bir yabancının sesi gibi geldi Scarlett'e. Bu kokular ona babasını hatırlattığı için onları duyunca daima rahat ederdi.

Yumuşak bir sesle:

"Haydi, haydi, sevgilim," dedi. "Ağlama. Eve gideceksin, benim yiğit küçük kızım. Evine gideceksin. Ağlama."

Rhett ceplerini araştırdı ve mendilini çıkartıp onun gözlerini sildi.

Gülümseyerek:

"Haydi, burnunu sil," dedi. "Sonra ne yapmak niyetinde olduğunu söyle. Çabuk davranmalıyız."

"Mrs. Wilkes çocuğunu doğurdu mu? Onu götürmek tehlikeli olur... Bu partal arabayla yirmi beş millik yola gitmesi hiç doğru değil. Kendisini Mrs. Meade'in yanında bıraksak daha doğru hareket ederiz."

"Meadeler evde değil. Onu bırakamam."

"Pekâlâ. Öyleyse arabaya binecek. O aptal küçük hizmetçi nerede?"

"Yukarı katta sandığı hazırlıyor."

"Sandık mı? Bu arabada sandık taşınmaz. Sizleri bile taşıyamayacak kadar küçük. Tekerleklerin de fırlamak için yardıma ihtiyaçları yok. Onu çağır da evdeki en küçük kuştüyü yatağı arabaya koymasını söyle."

Scarlett halâ hareket edemiyordu. Rhett onun kolunu tutup şiddetle sıktı. Vücudunu ayakta tutan canlılığın bir kısmı Scarlett’in bedenine geçti sanki birden. O da Rhett kadar sakin ve tasasız olabilmeyi ne kadar isterdi. Rhett'in dudakları kıvrıldı.

"Bu karşımdaki bana ne Tanrı'dan ne de insanlardan korkmadığını söyleyen kahraman genç kadın olabilir mi?"

Birden gülmeye başladı. Scarlett ona nefretle baktı.

"Korkmuyorum," dedi.

"Pekâlâ da korkuyorsun. Şimdi bayılacaksın. Yanımda nane ruhu da yok."

Scarlett başka bir şey yapamadığı için ayağını nefretle yere vurdu ve lambayı alarak yukarı kata yöneldi. Rhett tam arkasındaydı ve genç kadın onun güldüğünü duyuyordu. Wade'in yatağının üstündeki şilte küçüktü. Scarlett Prissy'e, onu aşağı kata indirip arabaya koymasını emretti.

Melanie'nin oda kapısına gelince, Scarlett Rhett'e dönerek:

"Gel," dedi.

Rhett elinde şapkasıyla onun peşinden gitti.

Melanie, çarşafı çenesine kadar çekmiş, yatağının içinde sessizce yatmaktaydı. Rhett'i yatak odasında görünce hiç şaşırmadı. Durumun gereği saydığı belliydi bunu.

Scarlett hızla:

"Eve, Tara'ya gidiyoruz," diye açıkladı. "Yankeeler geliyor. Rhett bizi oraya götürecek. Yapabileceğimiz başka bir şey yok, Melly."

Melanie sersem sersem başını sallamaya çalıştı ve bebeğe doğru baktı. Scarlett küçük oğlanı kucağına alıp aceleyle kalkıp bir havluya sardı. Rhett yatağa yaklaştı.

Çarşafı Melanie'nin vücuduna iyice dolayarak:

"Canınızı yakmamaya çalışacağım," dedi. "Deneyin bakalım, kollarınızı boynuma dolayabilecek misiniz?"

Melanie gayret etti, ama kuvvetsiz kolları hemen yanına düştü. Rhett eğildi.

Bir kolunu Melanie'nin omuzlarının, diğerini de dizlerinin altından geçirerek dikkatle kaldırdı genç kadını. Melanie bağırmadı, ama Scarlett onun dudağını ısırdığını ve yüzünün daha da beyazlaştığını gördü. Rhett yolunu görebilsin diye lambayı yukarı kaldırdı. Kapıya doğru bir adım atmıştı ki, Melanie büyük bir gayretle duvarı gösterdi.

Rhett, tatlı bir sesle:

"Ne oldu?" diye sordu.

Melanie, parmağıyla işaret etmeye çalışarak:

"Lütfen," diye fısıldadı. "Charles."

Scarlett:

"Peki, peki," diye söyledi.

Rhett merdivenden aşağı inene kadar ona ışık tuttuktan sonra geri döndü, kılıcı ve tabancaları dikkatle duvardan çıkardı. Hem bebeği, * hem lambayı, hem de bunları taşımak güç olacaktı. İşte Melanie böyleydi. Neredeyse ölmek üzereyken, Yankeeler'in geleceği bir sırada Charles'ın kılıcını düşünebiliyordu.

Minyatürü alırken gözleri Charles'in yüzüne takıldı. Kocasının kocaman kahverengi gözleri kendi gözleriyle karşılaştı. Scarlett bir an durup merakla ona baktı. Bu erkek onun kocası olmuş, birkaç gece yanında yatmış ve ona kendisi kadar yumuşak kahverengi gözlere sahip bir oğlan çocuğu vermişti. Bununla beraber, Scarlett onun yüzünü hiç hatırlamıyordu.

Kucağındaki çocuk miyavlıyor ve küçük yumruklarını kuvvetsizce sallıyordu. Scarlett ona baktı. İlk defa olarak, onun Ashley'in çocuğu olduğunu düşündü ve birden bire bedeninde kalmış olan bütün kuvvetle, onun çocuğu olmasını arzuladı. Kendisinin ve Ashley'in çocuğu...

Evden çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Lamba halâ elindeydi. Kılıç bacaklarına çarpmasın diye dikkat ediyordu. Melanie arabanın içinde boylu boyunca yatıyordu. Yanında Wade ile havluya sarılı bebek vardı. Prissy de

arabaya tırmandı ve bebeği kucağına aldı.

Araba çok küçük, kenarlarındaki tahtalar çok alçaktı. Tekerlekler, ilk isyan edişte kopup fırlayacakmış gibi içeri doğru eğilmişlerdi. Scarlett ata bakınca kalbi duracak gibi oldu. Küçük, sıska bir hayvandı bu. Başı önünde, neredeyse bacaklarının arasında duruyordu. Sırtı yara bere içindeydi ve hiç de sıhhatli bir hayvan gibi nefes almıyordu.

Rhett:

"Pek sağlam bir hayvan değil, değil mi?" diye sırıttı. "Yolda öleceğe benzer. Ama bundan iyisini bulamadım. Bir gün sana onu nereden ve nasıl çaldığımı ve vurulmaktan nasıl kurtulduğumu anlatırım. Bu yaşımda bir at hırsızı olmama ancak sana olan hayranlığım sebep olabilirdi. Hem de böyle bir at çalan bir hırsız! Gel, binmene yardım edeyim."

Rhett, Scarlett'in yanına tırmanıp oturdu ve dizginleri eline aldı.

Scarlett:

"Ah, dur!" diye bağırdı. "Ön kapıyı kilitlemeyi unuttum."

Rhett vahşi bir kahkaha koparark atı kırbaçladı.

"Niçin gülüyorsun?"

"Senin, Yankeeler'e karşı kapıyı kilitlemene..."

Rhett atın ağır ayaklarını Şeftali Ağacı Caddesi'nde batıya çevirdi. Bağırışlar, arabaların gümbürtüsü ve ayak sesleri. Rhett atın başını başka bir sokağa yöneltirken, yeni bir patlama gökyüzünü parçaladı. Batıda dev gibi bir alev ve dumanlar göründü.

Rhett, sakin bir sesle:

"Cephaneliklerin sonuncusu olmalı," dedi. "Aptallar! Bu cephaneleri bu sabah niçin kaçınmadılar. Bol bol vakit vardı. Bizim için kötü oldu bu. Şehrin merkezi etrafında dolaşarak, yangından ve Decatur Caddesi'ndeki sarhoşlar kalabalığından kurtulabileceğimizi düşünmüştüm. Böylece tehlikesizce şehrin

güneybatı kesimine geçebilecektik. Ama bir yerde Marietta Caddesi'nden geçmek zorundayız. Yanılmıyorsam, bu patlama da Marietta Caddesi'ndeydi."

Scarlett:

"Şey..." diye mırıldandı. "Şey, yangının içinden geçmeye mecbur muyuz?"

"Acele edersek kurtuluruz," dedi.

Marietta Caddesi'ne yaklaştıkça, ağaçlar seyrekleşti. Binaların üzerinde kükremekte olan iri alev dilimleri, caddeyi ve evleri gün ışığından fazla aydınlatıyordu.

• Scarlett'in dişleri birbirine vuruyordu, ama o kadar büyük bir dehşet içindeydi ki, bunun farkında bile değildi. Üşüyordu. Alevlerin sıcaklığını yüzünde hissetmiş gibi titredi. İşte burası cehennemdi ve kendisi de bu cehennemin içindeydi. Eğer dizlerinin böylesine titremesine engel olabilse arabadan aşağı atlayacak ve avazı çıktığı kadar bağıra bağıra koşarak geri dönüp Pittypat halanın evine saklanacaktı. Rhett'e sokuldu, titreyen parmaklarıyla onu sakinleştirecek, teselli edecek, korkusunu yatıştıracak bir şeyler söylemesini bekledi. Onun parmaklarını kolunda hissedince dönüp baktı. Bakışlarında yangın kadar tehlikeli bir pırıltı vardı. Scarlett'e öyle geldi ki Rhett bu durumdan zevk alıyordu ve yaklaşmakta oldukları cehennem onu korkutmuyordu. Hatta manzaraya karşı belli bir hayranlık duyduğunu bile söyleyebilirdi.

Elini belindeki tabancalardan birine götürdü.

"Bak," dedi. "İster kara derili ister beyaz olsun, biri arabanın yanına gelip de ata dokunmaya kalkışırsa vur onu. Konuşmayı sonraya bırak. Ama Tanrı hakkı için, heyecanlanıp atı vurma."

Scarlett, kucağındaki silahı kavrayarak:

"Benim... benim bir tabancam var," diye fısıldadı.

"Var mı? Nereden buldun?"

"Charles'in... kocamın."

Rhett:

"Sen gerçekten bir kocaya sahip oldun mu?" diye fısıldadı ve hafifçe güldü.

Öfkeyle:

"Çocuğumu nereden buldum sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Kocalardan başka erkeklerden de çocuğu olur insanın..."

"Susup elini çabuk tutar mısın?"

Rhett dizginleri bıraktı. Marietta Caddesi'nde, henüz ateşe verilmemiş bir cephaneliğin önündeydiler.

Rhett:

"Askerler," dedi.

Birlikler, Marietta Caddesi'nde, yanan binaların arasında, koşar adım ilerlemekteydi. Çok yorgun görünüyordu bütün askerler. Silahlarını gelişi güzel tutuyorlardı. Başlan önlerindeydi. Daha hızlı yürüyemeyecek kadar bıkkın görünüyorlardı. Öyle ki, erlerle subayları birbirlerinden ayırmak mümkün olmuyordu. Ara sıra, birinin omuzuna iliştirilmiş, yırtık bir apolet parçasında "C.S.A." harfleri okunuyordu sadece. Çoğu yalınayaktı. Kiminin başında, kiminin kolunda pis sargılar vardı. Ne sağa, ne sola bakıyorlardı.

Rhett'in boğuk sesi:

"Onlara iyi bak," dedi. "İyi bak ki torunlarına Muhteşem Dava'nın artçılarının geri çekildiğini gördüğünü söyleyebilesin."

Birden Scarlett ona karşı büyük bir nefret duydu. Bu nefret korkusunu da bastırıyordu. Bu nefretin yanında, az önce duyduğu korku bile tatlı ve küçük görünüyordu. Kendisinin ve arkadakilerin güvenliğinin yalnız ve yalnız ona bağlı olduğunu biliyordu, ama bu partal kılıklı askerle alay ettiği için ondan nefret etmemek de elinde değildi. Yıllarca önce ölmüş olan Charles ile büyük

bir olasılıkla mezarda bulunan Ashley'i ve adı bile bilinmeyen mezarlarda yatmakta olan bütün kahraman gençleri düşündü. Kendisinin de bir zamanlar onların aptal olduklarını düşündüğünü unutmuştu. Konuşamadı, ama gözlerinde nefret ve iğrenme vardı. Ona ateş gibi yanan bakışlarla baktı.

Rhett oturduğu yerden sessizce askerleri seyretmekteydi. Dizginleri gevşetmişti, ama halâ elinde tutuyordu. Sert yüzünde garip bir ifade vardı. Sonra müthiş bir çatırtıyla yanlarındaki cephanelik çöktü ve Scarlett sivri bir alev diliminin gökyüzüne doğru fırladığını gördü. Şimdi burada sanki bir zafer şenliği yapılıyor gibiydi. Ortalık apaydınlık olmuş, gökyüzü rengârenk bayraklarla dolmuştu sanki. Duman burun deliklerini yakıyordu. Wade ile Prissy öksürmeye başladılar. Bebek de hafif hafif aksırır gibi sesler çıkartıyordu.

"Allah aşkına Rhett! Delirdin mi? Haydi, çabuk ol!"

Rhett cevap vermedi, ama ağaç dalını haince hayvanın sırtına indirdi. At, delice ileri atıldı. Zavallının adalelerinde kalmış olan bütün kuvvetin sağladığı son hızla Marietta Caddesi'nde, iki yana sallana sallana ilerlemeye başladılar. Önlerinde bir ateş tüneli uzanıyordu. Çünkü caddenin iki yanındaki binalar cayır cayır yanmaktaydı. Bu kısa, dar yol, demiryolu hatlarına çıkardı. Oraya saptılar. Bir düzine güneşten daha parlak bir ateş gözlerini kamaştırdı. Kavurucu sıcaklık derilerini buruşturdu, çatırtılar ve patlamaların gürültüsü sağır edici dalgalar halinde kulaklarına geldi. Ebediyet kadar uzun süren bir an içinde bu cehennemden geçtiler, sonra yeniden yarı karanlığa kavuştular.

Sokak boyunca ilerlerken ve demiryolu hatlarını aşarken Rhett sopayı durmadan hayvanın yaralı suratına indiriyordu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Nihayet Rhett arabayı tam aksi istikamete döndürdü ve kısa bir süre sonra geniş ve düzgün bir yola geldiler. Evlerin karanlık iskeletleri gittikçe seyrekleşmekteydi. İki tarafta sık ormanlar uzanmaktaydı.

Rhett, arabayı durdurarak, kısaca:

"Şehirden çıktık," dedi. "Rough and Ready'e giden ana yoldayız."

"Haydi! Durma!"

"Bırak da hayvan biraz nefes alsın!" Sonra kıza döndü, "Scarlett bu deliliği yapmaya halâ kararlı mısın?"

"Neyi yapmaya?"

"Halâ Tara'ya gitmekte ısrar ediyor musun? İntihar gibi bir şey bu... Steve Lee'nin süvarileri ile Yankeeler var Tara ile bu arada. Jonesboro'ya bu yoldan gidemezsin. Demiryolu hattını izlemene imkân yok. Bugün Rough and Ready'dan güneye doğru, bütün yollarda çatışma oldu. Rough and Ready'den ya da Jonesboro'dan geçmeyen başka yollar biliyor musun? Küçük, dar patikalar, keçi yollan filan?"

Scarlett rahatlayarak:

"Evet, evet" diye bağırdı. "Rough and Rady'ye sokulabilirsek, ana yoldan ayrılıp uzaklardan geçen bir araba yolu biliyorum. Babamla •ben oradan giderdik. Birkaç millik bir yoldur. Tam Macintoshlar'ın orada ana yola çıkar. Orası da Tara'ya bir mil uzaktadır."

"İyi. Belki Rough and Ready'e kadar bir tehlikeyle karşılaşmazsın. General Steve Lee, geri çekilmeyi mümkün kılmak için öğleden sonrayı orada geçirdi. Belki Yankeeler henüz oraya varmamıştır. Steve Lee'nin askerleri atını almazlarsa, Rough and Ready'dan geçebileceğini sanıyorum."

"Ben... ben mi geçebileceğim?"

"Evet sen."

"Ama Rhett... sen... sen bizi götürmeyecek misin? Nereye gidiyorsun?"

"Hayır. Ben burada sizden ayrılıyorum. Orduyla birlikte gidiyorum."

Scarlett çıldırmış gibi etrafına, bir hapishane duvarı gibi yolun iki yanında yükselen karanlık ağaçlara, arkada kalmış olan kıpkızıl gökyüzüne, arabanın içindeki korkmuş insanlara, nihayet Rhett'e baktı. Acaba delirmiş miydi? Yoksa Scarlett'in duydukları gerçek değil miydi?

Scarlett:

"Ah! Beni böyle korkuttuğun için seni boğabilirim! Haydi yolumuza devam edelim!"

"Şaka yapmıyorum, şekerim. Benim bu kahramanca fedakârlığımı daha büyük bir anlayışla karşılamadığın için kalbimi kırdın, Scarlett. Hani senin vatanseverliğin şekerim? Muhteşem Davamıza olan inancın nerede kaldı? İşte, bana kalkanımla ya da kalkanımın üstünde ölü olarak dönmenin senin için farketmeyeceğini söyleyeceğin an geldi. Ama söyleyeceklerini çabuk söyle çünkü savaşa gitmeden önce parlak bir söylev vermek istiyorum."

Rhett'in boğuk sesi genç kadının kulaklarında uğulduyordu. Rhett onunla alay ediyordu, ama Scarlett, erkeğin nedense kendisiyle de alay ettiğini hissediyordu. Vatanseverlik, kalkanlar, parlak söylevler? Söylediklerinin ciddi olmasına imkân yoktu. Onu, yeni doğum yapmış can çekişen bir kadın, bir günlük bir bebek, korkudan felce uğramış bir küçük kız ve zavallı bir çocukla, böyle karanlık ve korkunç bir gecede tek başına bırakması mümkün değildi! Scarlett, onları tek başına, savaşanların, Yankeeler'in; yangınların, Tanrı bilir daha ne gibi tehlikelerin içinden geçirerek sağ salim Tara'ya götüremezdi.

"Rhett, mutlaka şaka ediyorsun!"

Erkeğin koluna sarıldı ve korku gözyaşlarının bileğine döküldüğünü hissetti. Rhett onun elini kaldırdı ve dalgın bir tavırla öptü.

"Sonuna kadar bencilsin değil mi, şekerim? Sadece kendi kurtuluşunu düşünüyor ve Konfederasyon'un çıkarlarına aldırmıyorsun bile! Tam on birinci saatte onlara katılmamın askerlerimizi ne kadar cesaretlendireceğini düşün!"

Rhett'in sesinde tatlı bir ifade vardı, ama bir dereceye kadar hain olduğu da inkâr edilemezdi.

Scarlett, ağlayarak:

"Ah Rhett!" diye inledi. "Bunu bana nasıl yapabilirsin? Beni niçin yan yolda

bırakıyorsun?"

Rhett güldü:

"Niçin mi?" dedi. "Belki de ihanet biz Güneyliler'in kanına işlemiş olduğundan. Belki, belki utandığım için... Kim bilir?"

"Utandığın için mi? Utancından ölmelisin. Bizi burada böyle, yalnız ve çaresizlik içinde bırakmak..."

"Sevgili Scarlett! Çaresiz değilsin! Senin kadar bencil ve inatçı olan çaresiz olamaz. Eğer sana rastlayacak olurlarsa, Tanrı Yankeeler'in yardımcısı olsun."

Birden hızla arabadan aşağı atladı. Scarlett onu seyrediyordu. Büyük bir hayret ve kararsızlık içindeydi. Rhett arabanın etrafını dolaşıp onun tarafına geldi.

"Aşağı in" diye emretti.

Scarlett ona baktı. Rhett sert bir hareketle uzandı, genç kadını koltuklarının altından kavradı ve havaya kaldırdığı gibi arabadan indirdi. Kolundan sıkı sıkı tutarak arabanın birkaç adım ötesine sürükledi.

"Senden ne beni anlamanı ne de affetmeni istiyorum. Beni anlayıp anlamamana ya da affedip affetmemene zerre kadar aldırdığım yok. Çünkü ben de bu budalalığımdan dolayı kendimi asla anlayacak ya da affedecek değilim. Halâ bu kadar hayalci ve idealist bir yanım olmasına ben de şaştım. Ama güzel Güney'imizin herkese ihtiyacı var. Cesur valimiz Brown böyle demedi mi? Her neyse. Savaşlara gidiyorum ben."

Birden güldü. Karanlık ormanlarda yankılanan, serbest, çın çın öten bir gülüştü bu.

"Eğer şerefi daha çok sevmeseydim, seni bu kadar sevemezdim, şekerim! Güzel sözler, değil mi? Şu anda bunlardan daha güzel bir şey düşünemiyorum. Çünkü geçen akşam verandada söylediklerime rağmen seni seviyorum, Scarlett."

Sözleri okşayıcıydı ve elleri, sıcak, kuvvetli elleri, Scarlett'in çıplak kollarından yukarı tırmanıyordu.

"Seni seviyorum, Scarlett. Çünkü birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de bencil ve kurnazız. İkimiz de, canımız güvenlikte ve rahatımız yerinde oldukça, dünya yıkılsa aldırmayız. Geçen ay sana sorduğum soru hakkındaki fikrini değiştirmemekte kararlı mısın? Ölüm ve tehlike kadar kışkırtıcı olan hiçbir şey yoktur. Biraz vatansever ol, Scarlett. Bir askeri güzel hatıralarla ölüme göndereceğini düşün."

Şimdi Scarlett'i öpüyor ve bıyığı genç kadını gıdıklıyordu. Sakin, sıcak dudaklarıyla öpüyordu onu. Sanki bütün bir gece uzanıyordu önünde. Öylesine telaşsız ve rahattı. Charles onu hiç böyle öpmemişti. Tarletonlar'la Calertler'in öpücükleri de onu böyle ateş gibi yakıp, buz gibi dondurmamış, elini ayağını böylesine titretmemişti.

Karanlık ve sarhoş kafası birden aceleyle toparlandı. Bir an unuttuğu şeyi hatırladı hemen. O zaman o da oğlu gibi korktu. Rhett onu bırakıyordu. Evet, bırakıyordu onu aşağılık adam. Hepsinden beteri, bütün bunlara rağmen, burada, yolun ortasında durup, ona iğrenç tekliflerini tekrarlayarak hakaret etmeye cüret edebiliyordu.

"Seni gidi, adi, aşağılık adam!" diye haykırdı."

Scarlett ona söyleyebilecek daha kötü bir şey bulamadığı için, kolunu kaldırdı ve bedeninin bütün gücüyle ağzına bir tokat indirdi. Rhett elini yüzüne götürerek bir adım geriledi.

Sessizce:

"Ah!" dedi.

Bir an karanlıkta karşı karşıya kaldılar. Scarlett onun hızlı hızlı nefes aldığını duyuyordu. Kendisi de uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Haydi git! Şu anda git buradan! Derhal gitmeni istiyorum! Seni bir daha görmek istemiyorum! İnşallah bir top güllesi tam üstüne düşer. Dilerim milyonlarca parçaya bölünesin..."

"Sonunu söylemesen de olur. Ben de senin fikirlerine genel olarak katılıyorum. Memleketim uğruna öldüğüm zaman inşallah vicdanın sızlar."

Genç kadın onun güldüğünü duydu ve arkasını dönerek arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Birden, Melanie ile konuşurken daima olduğu gibi, Rhett'in sesi değişti. Saygılı ve kibar bir sesle ona hitap ediyordu.

"Mrs. Wilkes?"

Arabanın içinden Prissy'nin korkak sesi cevap verdi: "Aman Allah'ım! Siz misiniz.

Kaptan Butler? Miss Melly yola çıktıktan hemen sonra bayıldı."

"Şu halde baygın olması belki de daha iyi. Eğer kendinde olsaydı, sanırım bu acıya katlanamazdı. Ona iyi bak, Prissy. Al şu birkaç senti. Olduğundan daha aptal olmamaya bak."

"Peki, efendim. Teşekkür ederim, efendim." "Hoşça kal, Scarlett."

Scarlett onun döndüğünü ve kendisine bakmakta olduğunu biliyordu. Ama onunla konuşmadı. Nefretinden konuşamıyordu. Rhett'in ayakları çakıl taşlarının üstünde kımıldadı ve çok kısa bir an için, Scarlett onun geniş omuzlarının karanlıkta uzaklaştığını gördü. Sonra kayboldu. Bir süre ayak sesleri duyuldu. Sonra onlar da duyulmaz oldu. Yavaşça arabaya döndü. Dizleri titriyordu.

Şimdi ona söylemek istediği bütün kötü sözleri hatırlıyordu, ama çok geç kalmıştı. Atın öne eğik boynuna başını dayayıp ağlamaya başladı.

Tepesindeki ağaçların dalları arasından süzülen sabah güneşinin parlak aydınlığı Scarlett'i uyandırdı. İki büklüm uyuya kaldığı için bütün vücudu tutulmuştu. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Güneş gözlerini kör ediyor, arabanın sert tahtaları vücuduna batıyor ve büyük bir ağırlık bacaklarını zorluyordu. Doğrulmaya çalıştı ve bu ağırlığın başını dizlerine koyarak uykuya dalmış olan Wade olduğunu keşfetti. Melanie'nin çıplak ayaklan neredeyse yüzüne dayanıyordu. Arabacı yerinin altına, büyük bir kara kedi gibi Prissy kıvrılmıştı. Onunla Wade arasında da yeni doğan bebek

vardı.

Birden her şeyi hatırladı. Kalkıp oturdu ve aceleyle etrafına bakındı. Tanrı'ya şükürler olsun, ortalıkta Yankeeler gözükmüyordu! Geceleyin, kimse saklandıkları yeri keşfetmemişti. Şimdi yavaş yavaş her şey aydınlığa kavuşuyordu. Rhett'in ayak sesleri iyice uzaklaştıktan sonra kâbusa benzer bir yolculuk yapmışlardı. Yol gayri muntazam ve inişli çıkışlıydı. İki tarafta derin çukurlar vardı. Titreyerek, nasıl sık sık askerlerin yaklaştığını duyup atı tarlalara sürdüğünü hatırladı. Bu askerlerin dost mu düşman mı olduklarını bilmiyordu ki. Bir öksürük, hapşınp ya da Wade'in hıçkırığının onları ele vermesinden nasıl korktuğunu da hatırladı. Zira askerler birkaç adım ötelerinden geçip gidiyordu.

Nihayet, Rough and Ready'e yaklaştıkları zaman birkaç zayıf kamp ateşi gördüler. Steve Lee'nin artçı muhafızlarının son kalıntıları geri çekilme emri bekliyorlardı. Kamp ateşleri arkada kalıp kaybolana kadar yeni sürülmüş bir tarlanın içinden ilerledi Scarlett. Sonra karanlıkta yolunu kaybetti ve çok iyi bildiği dar araba yolunu bulamayınca hıçkıra hıçkira ağlamaya başladı. Sonra, nihayet onu bulunca, at durdu ve yere çöktü. Scarlett ne yaptıysa yerinden kımıldamadı.

O zaman Scarlett onu çözdü ve kendisi de arabaya çıkıp oraya kıvrıldı. Yorgun bacaklarını uzattı. Uyku göz kapaklarını ağırlaştırdığı sırada Melanie'nin kuvvetsiz sesini duyduğunu hatırlıyordu. Yalvarır ve özür diler gibi konuşuyordu.

"Scarlett, lütfen biraz su verebilir misin?"

Scarlett:

"Su yok," demiş ve sözler ağzından çıkarken uykuya dalmıştı.

Şimdi sabah olmuştu. Güneşten gözlerini kırpıştırarak Melanie'ye baktı ve dehşetle irkildi. Melanie o kadar hareketsiz yatıyordu ve o kadar beyazdı ki, Scarlett onun ölmüş olması gerektiğini düşündü. Yorgun yüzü, karmakarışık saçları ile ölü bir ihtiyar kadına benziyordu. Sonra Scarlett onun hafif hafif nefes aldığını görüp rahatladı ve Melanie'nin geceyi atlattığını anladı.

Elini gözlerine siper edip etrafına bakındı. Besbelli geceyi, birinin ön bahçesindeki ağaçların altında geçirmişlerdi. Çünkü önünde çakıl taşlı bir yol, döne döne uzanmaktaydı. İki yanında sedir ağaçlan vardı.

Kalbi sevinçle çarparak:

"Ama burası Malloryler'in evi!" diye düşündü.

Ama çiftlikte ölüme benzer bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Bahçenin çimleri ile çiçekleri nallar ve araba tekerlekleriyle ezilmiş, ötesi berisi toprak görünene kadar eşelenmişti. Eve doğru baktı ve çok iyi bildiği o güzel beyaz ev yerine dikdörtgen biçiminde granit temel taşları gördü. Bunların etrafında, isten simsiyah olmuş tuğlalar ile iki uzun baca vardı.

Ürpererek derin bir nefes altı. Tara'yı da böyle, yerle bir olmuş, ölüm sessizliğine gömülmüş mü bulacaktı?

Aceleyle, kendi kendine:

"Bunu şimdi düşünmemeliyim," diye söylendi. "Bunu düşünmemeliyim. Kendime hakim olmalıyım. Eğer düşünecek olursam, yine korkuya kapılacağım."

Şimdi tekrar yola çıkmalı ve Tara'ya yönelmeliydiler. Ama önce biraz yiyecek ve su bulmalıydılar. Özellikle su. Prissy'i uyandırdı. Karaderili kız, gözlerini çevirerek etrafına bakındı.

Melanie'ye baktı ve onun kahverengi gözlerinin açılmış olduğunu gördü. Bunlar ateşten parlayan hasta gözlerdi. Altlarında mosmor lekeler vardı. Çatlak dudaklarını aralayıp, yalvarır gibi fısıldadı:

"Su!"

Scarlett:

"Kalk, Prissy!" diye emretti. "Kuyuya gidip biraz su alalım."

Yanmış temel taşları arasında kuyuyu buldular.

Scarlett uzun bir süre boşuna araştırma yaptı. Nihayet, meyve bahçesinde birkaç elma buldu. Besbelli askerler buraya kendisinden önce gelmişlerdi.

Arabanın yanına geldiği zaman elmaları paylaştırdı ve geri kalanını içeri yığdı. At ayağa kalkmıştı artık, ama su onu pek canlandırmışa benzemiyordu. Gün ışığında, gecekinden çok daha cansız görünüyordu. Kim bilir ne kadar ihtiyardı! Rhett bir at çalarken, ne diye daha iyisini çalmayı düşünmemişti?

Arabaya tırmanıp yerine oturdu ve Rhett'in bir gece önce kesmiş olduğu ağaç dalını hayvanın sırtına indirdi. At kişnedi ve hareket etti, ama o kadar ağır ilerliyordu ki, Scarlett, kendisinin en küçük bir gayret göstermeksizin daha hızlı yürüyebileceğini biliyordu. Ah,

Melanie, Wade, Prissy ve bebek olmasaydı başında! Onlarla ilgilenmek zorunda kalmasaydı! İstediği gibi hızlı hızlı yürüyerek eve gidebilirdi! Ne demek, koşa koşa bile giderdi! Evet, onu evine ve annesine kavuşturacak yolun her adımını koşardı.

Arkasına dönüp, gözleri sımsıkı kapalı olarak yatan hasta Melanie'ye baktı. Şapkasının kurdelesini çözüp onu Prissy'e uzattı.

"Şunu Miss Melly'nin yüzüne ört. Güneşin gözlerine gelmesine engel olur."

Sonra güneş çıplak başını yakmaya başlayınca şöyle düşündü:

"Akşam olmadan bütün yüzümü çil basacak."

Daha önce hiçbir zaman başı açık olarak güneşe çıkmamış, gamzeli ellerinin derisini koruyacak eldivenler giymeden dizginleri tutmamıştı. Ama şimdi, kızgın güneşin altında hurda bir arabayı kullanmak zorundaydı. Arabanın hurda olması biryana, altında da hayır yoktu. Birkaç hafta öncesine kadar Scarlett nasıl güvenli ve rahat bir hayat yaşamaktaydı. Birkaç hafta öncesine kadar, o da herkes gibi Atlanta'nın asla düşmeyeceğine ve Georgia'nın asla istila edilmeyeceğine inanıyordu. Ama dört ay önce ufukta beliren küçük yağmur bulutu büyüyüp önce korkunç bir fırtına, sonra ıslık çalan bir hortum haline gelmiş, onun dünyasını silip süpürürken, kendisini de sakin hayatı içinden çekip almış, bu korkunç sessizliğin içine atıp tek başına bırakmıştı.

Bir gece öncesinden beri ne yaşayan bir insan, nede bir hayvan görmüşlerdi. Evet, ölü insanlar ve ölü atlara rastlamışlar, yolun kenarında yatan, şişmiş,

sineklerle kaplı ölü beygirlere, ama başka bir şey görmemişlerdi. Sessizliği bozan, sadece Melanie'nin bebeğinin ağlaması ile atın ayak sesleriydi.

Ah, Tara'nın ve Ellen'in müşfik kollarına atılıp omuzlarındaki yükü yere bırakabilse ne kadar iyi olacaktı. Bu yük onun genç omuzlarının taşıyamayacağı kadar ağırdı. Can çekişen kadın, kuvvetsiz bebek, kendi aç, küçük oğlu, ürkmüş zenci kız, hepsi kuvvet almak, yaşayabilmek için gözlerini ona dikmişlerdi.

Araba yolunun son dönemecini kıvrılıp ana yola çıktılar.

Burada, Macintoshlar'ın toprakların başladığını gösteren tümsek bulunurdu. Biraz ilerde, ana yoldan, yaşlı Angus Macintosh'un evine giden iki yanı meşeli yolun başında Scarlett dizginleri çekerek arabayı durdurdu. Alaca karanlıkta gözlerini kısarak iki sıra yıllanmış ağacın arasından içeriyi görmeye çalıştı. Her şey karanlıktı.

Macintoshlar'ın evinin hali, Scarlett'in kalbindeki son ümit kırıntılarını da silip süpürmüştü. Ev yanmıştı. Harap bir haldeydi. O gün önünden geçtiği bütün çiftlikler gibi terkedilmiş haldeydi. Tara ise aynı yol üzerinde, ancak yarım mil ilerdeydi. Onun da aynı ordunun yolu üzerinde olduğu kesindi. Evet, mutlaka Tara da yerle bir edilmişti.

Bütün aklıselime karşı çıkarak ne diye bu yolculuğa çıkmıştı sanki? Üstelik Melanie ile çocuğunu da beraber sürüklemişti. Atlanta'da ölmeleri, yakıcı güneş altında böyle hurda bir arabada bir gün yolculuk edip çeşitli acılar çektikten sonra terkedilmiş Tara'da ölmelerinden daha iyiydi.

Ama Ashley Melanie'yi ona emanet etmişti.

"Ona göz kulak ol."

Ah, Ashley'in ebediyen gitmeden önce kendisine veda etmek için onu öptüğü o güzel gün şimdi ne kadar uzaktaydı.

Ah, Ashley! Scarlett onun çocuğu ve karısıyla bu korkunç yolda ilerlerken o nerelerdeydi acaba? Yaşıyor muydu? Kaya Adası'nın parmaklıkları arkasında Scarlett'i düşünüyor muydu? Yoksa suçiçeğinden aylarca önce ölmüş

yüzlerce Konfederasyon askeri ile birlikte bir çukurun içinde çürümekte miydi?

Yakınlarındaki bir çalılıktan bir çatırtı duyunca, Scarlett'in gergin sinirleri titredi. Prissy, haykırarak kendini yere, bebeğin üstüne attı. Melanie ne yapacağını bilmeden kımıldandı. Elleri bebeği aradı. Wade elleriyle gözlerini örttü. Öyle korkmuştu ki, hareket edemiyordu. O sırada yanlarındaki çalılıklar aralandı ve iri bir inek bütün haşmetiyle göründü. Acı bir böğürtü kulaklarının zarını patlatırcasına gümbürdedi.

Scarlett, korkudan çatallaşmış bir sesle:

"Sadece bir inek!" dedi. "Aptallaşma, Prissy. Bebeği ezdiğin gibi, Miss Melly ile Wade'i de korkuttun."

Prissy:

"Bana kalırsa memeleri sütle dolu," dedi. "Onları boşaltmaya şiddetle ihtiyacı var. Herhalde Mr. Macintosh'un ineklerinden olacak. Zenciler, Yankeeler ele geçirmesin diye ormana salmıştır."

Scarlett hemen karar verdi.

"Onu yanımıza alalım. Böylece bebek için biraz süt elde edebiliriz."

"İneği nasıl yanımıza alabiliriz, Miss Scarlett? Buraya sığmaz ki.

Zaten bu inek bir işe yaramaz. Yeni doğurmuş ineklerin memelerindeki süt sağılmazsa memeleri patlar ve ölürler. Zavallıcık bundan bağırıp duruyor."

"İnekler hakkında bu kadar çok bildiğine göre, arabadan atla, iç etekliğini yırt ve hayvanı arabanın arkasına bağla."

"Miss Scarlett, aylardan beri iç etekliğim olmadığını biliyorsunuz. Olsa da, asla onu ineğe bağlayamazdım. Ben ineklere elimi bile süremem, çünkü onlardan korkarım."

Scarlett dizginleri bıraktı ve eteklerini kaldırdı. İçindeki dantelli eteklik sahip olduğu son süslü şeydi. Ah, o kadar güzeldi ki... Hem de yepyeniydi.. Scarlett

ipekli kumaşı avuçları içine alarak buruşturdu. Rhett bu ipekli ile danteli ona Nassau'dan getirmişti: Kuşatmayı yarıp Güney'e sokabildiği son gemisiyle. Scarlett bütün bir hafta uğraşarak bu güzel şeyi dikmişti onlarla. Kumaşı yırtmaya çalıştıysa da başaramadı. O zaman eteğin kenarını dişleri arasına alıp kemirmeye başladı. Nihayet kumaş inceldi. O zaman genç kadın, bütün kuvvetiyle çekip yırttı etekliği. Kemiriyor, çekiyor, yırtıyordu. Şimdi güzelim iç etekliği kucağında ince şeritler halinde durmaktaydı. Kanayan ve yorgunluktan titreyen elleriyle bu şeritlerin uçlarını düğümledi.

Scarlett'in her yanı ağrıyor, kımıldamak onun için bir işkence oluyordu. Buna rağmen, güç bela arabadan aşağı atladı. İneklerden korkan sadece Prissy değildi. Scarlett onlardan daima korkmuş, en yumuşak başlı ineği bile daima bir canavar gibi görmüştü. Ama içinde dehşet verici korkular kımıldanırken böyle küçük korkulara aldıracak zaman değildi şimdi. Beceriksiz parmaklarının bütün hüneriyle, şeridin öteki ucunu arabanın arkasına bağladı. Sonra, yerine dönmek üzere bir adım atar atmaz müthiş bir yorgunluk hissetti ve başı dönerek olduğu yerde sallandı. Yere düşmemek için arabaya tutundu.

Yeniden arabaya tırmanmak için Scarlett'in büyük bir gayret sarfetmesi gerekti. Ama nihayet bunu başardı ve dizginleri eline aldı. At başını önüne eğmişti. Kımıldamaya razı değildi. Scarlett kamçısını merhametsizce onun sırtına indirdi.

Hafif bir yamacın dibine geldiklerinde Scarlett'in gözleri buğulandı. Bu kırmızı tümseğin üstünde Tara vardı! Kalbi duracak gibi oldu. Bitkin hayvanın bu yokuşu çıkabilmesine imkân yoktu. Eskiden, sağlam bacaklı kısrağının üzerinde bu yokuşu tırmanırken onu çok kolay aşılabilen, çok alçak, çok tatlı bir yamaç sanırdı, ama şimdi öyle olmadığını görüyordu. Onu son görüşünden beri böyle dikleşmiş olmasına imkân yoktu. At, ağır yüküyle birlikte dünyada onu tırmanamazdı.

Yorgun argın arabadan indi ve atı yularından tuttu.

"Aşağı in, Prissy," diye emretti. "Wade'i de yanına al. Ya kucağında taşı onu ya da yürüt. Bebeği Miss Melanie'nin yanında bırak."

Wade bu sözler üzerine hıçkıra hıçkıra ağlayıp inlemeye başladı. Durmadan söyleniyor, söyledikleri arasından Scarlett ancak şu kelimeleri

ayırdedebiliyordu:

"Karanlık... Karanlık.. Wade korkuyor."

Scarlett, atı yularından çekip ağır ağır yürütürken Prissy'e:

"Sustur şunu," dedi. "Dayanamıyorum hıçkırmasına. Küçük bir erkek gibi hareket et, Wade ve ağlamaktan vazgeç. Yoksa yanına gelip döverim seni."

Karanlık yolda bileğini burktu ve büsbütün sinirlendi. İsyan eder gibi Tanrı'nın ne diye çocukları yaratmış olduğunu düşündü. Durmadan ağlayan bu faydasız yaratıklar insanın bütün işine gücüne engel olurlar, daima bakım isterlerdi. Öyle bitkindi ki, Prissy'nin elini çekerek onun yanı sıra bacaklarını sürüklerken için için ağlayan kendi öz oğluna acıyamıyordu. Sadece onu doğurmuş olduğu için yorgun bir pişmanlık duyuyor ve Charles ile ne diye evlendiğini merak ediyordu.

At ne kadar ağır ilerliyordu. Nihayet yamacın tepesine vardılar. Şimdi önlerinde Tara'nın meşeleri uzanıyordu. İyice kararmış olan gökyüzüne doğru yükselen karanlık bir duvar gibiydiler. Scarlett herhangi bir yerde bir ışık görebilmek umuduyla etrafına bakındıysa da göremedi.

Kalbi göğsünde ağır bir kurşun parçası gibiydi.

"Gitmişler!" diye düşündü. "Gitmişler!"

Atın başını eve giden yola çevirdi. Sedir ağaçlan, başlarının üstünde doğal bir dam meydana getirdikleri için ortalık zifiri gece karanlığına bürünmüştü. Bu uzun ve karanlık tünelin sonunda ne olduğunu görebilmek için gözlerini iyice kıstı ve gördü. Gördü mü, yoksa yorgun gözleri ona oyun mu oynuyordu? Tara'nın bembeyaz tuğlaları olduğu gibi durmaktaydı. Her şey yerli yerindeydi. Evi!.. Evi!.. Çok sevdiği o beyaz duvarlar, perdeleri uçuşan pencereler, geniş verandalar, hepsi bu karanlığın içine saklanmış onu mu bekliyorlardı? Yoksa karanlık ona merhamet ederek Macintoshlar'ın evi gibi bir iskeleti onun gözlerinden ustaca gizlemekte miydi?

Gözleri sabırsızlık içinde karanlığı tarıyordu. Dam yerinde gibi görünüyordu. Olabilir miydi bu? Olabilir miydi? Hayır, mümkün değildi. Savaş hiçbir şeyin

karşısında duraklamıyordu. O sırada karanlığın içinde belirsiz bir şekil gördü.

Bir sevinç çığlığı boğazına kadar yükseldiyse de orada düğümlenip kaldı. Ev o kadar karanlıktı ki. Ne oluyordu? Ne oluyordu evinde? Tara kurtulmuştu, ama yine de bütün çevreyi sarmış olan dehşet verici sessizlik burada da hüküm sürmekteydi. Nihayet belirsiz şekil kımıldadı. Ağır ağır merdivenlerden aşağı indi. Güçlükle hareket ettiği belli oluyordu.

Scarlett kuşku içinde:

"Babacığım, sen misin?" diye fısıldadı. "Bak benim... Katie Scarlett. Eve geldim."

Gerald, sakat ayağını sürükleyerek, uykusunda yürüyen bir adam gibi sessizce yaklaştı ona. Sanki onun bir rüya olduğunu sanıyormuş gibi, eğilip yakından baktı kızına. Elini uzatıp Scarlett'in omuzuna koydu. Büyük bir gayret sarfederek:

"Kızım," dedi. "Kızım."

Sonra sustu. Scarlett:

"Ama ne tuhaf, babam yaşlı bir adam olmuş," diye düşündü.

Gerald'ın omuzları çökmüştü. Yüzünde, Gerald'ın en büyük özelliği olan, açık havada yaşayan insanlara özgü canlılık ve neşeden eser yoktu. Gözleri ise tıpkı Wade'in gözleri gibi korkuyla doluydu. O şimdi sadece umutlarını yitirmiş, yaşlı bir adamdı.

Arabadan yine bebeğin güçsüz ağlayışı duyuldu. Scarlett hemen:

"Melanie ile bebeği," diye fısıldadı. Melanie çok hasta. Onu eve getirdim."

Gerald ağır ağır arabaya doğru ilerlerken dağınık hafızasından toparlayabildiklerini söyledi Melanie'ye:

"Yeğenim Melanie, senin evindir burası. Oniki Meşeler yandı. Bizimle kalacaksın."

Ayak sesleri duyuldu ve siyah bir şekil ön salonun karanlıkları içinden çıkıp geldi. Pork merdivenlerden aşağı koşuyordu.

"Miss Scarlett! Miss Scarlett!" diye bağırmaktaydı.

Scarlett onun kollarına sarıldı. Pork, Tara'nın ayrılmaz bir parçası ve tuğlalarıyla serin koridorları kadar değerli bir unsuruydu!

Pork:

"Geldiğinize o kadar sevindim ki! O kadar sevindim ki..." diyordu.

Scarlett:

"Miss Melanie ile bebeği arabanın içinde Pork, sen onu üst kata taşı ama çok dikkatli ol. Arka taraftaki misafir odasına yatır. Prissy, bebekle Wade'i içeri götür. Wade'e su ver. Dadım burada mı, Pork? Onu görmek istediğimi söyle kendisine."

Pork, Scarlett'in sesindeki kesin emir ifadesiyle canlanarak arabanın yanına koştu. Melanie'yi saatlerden beri üstünde yatmakta olduğu kuştüyü yataktan yan kaldırıp yan sürüklediği sırada genç kadının hafifçe inlediği duyuldu. Sonra Pork onu güçlü kollarına aldı. Melanie'nin başı, bir çocuğunki gibi, Pork'un omuzuna yaslanmıştı. Prissy, kucağında bebek olduğu halde Wade'i elinden çekerek içeri girdi ve evin karanlığında kayboldu.

Scarlett'in kanayan parmaklan sabırsızlıkla babasının elini aradı.

"İyileştiler mi, babacığım?"

"Kızlar iyileşiyor."

İkisi de sustular. Scarlett'in beyninde şimşek gibi bir düşünce belirdi. Sözlerle ifade edilemeyecek kadar korkunç bir düşünceydi bu. İmkânı yok, o sözler dudaklarından dökülemezdi. Yutkundu, yutkundu. Ama boğazı öylesine kurumuştu ki, şaşırdı. Tara'nın sessizliği bilmecesinin korkunç cevabı bu muydu? Sanki Scarlett'in aklındaki sorulara cevap verir gibi Gerald konuştu:

"Annene..." dedi ve sustu.

"Evet, anneme?"

"Annen dün öldü."

Ne gariptir ki Scarlett şu anda hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece, vücudunu çelik pençeler halinde sıkmakta olan yorgunluğu ve dizlerini titreten açlığı pençeler halinde sıkmakta idi. Annesini daha sonra düşünecekti.

Scarlett:

"Işık yok mu?" diye sordu. "Ev niçin bu kadar karanlık? Mumları getir, Pork."

"Bütün mumları aldılar, Miss Scarlett. Karanlıkta öteberi bulmak için kullandığımız bir tek mum vardı. O da bitmek üzere. Dadınız, Miss Carreen ile Miss Suellen hastayken bir yağ kandili kullanarak onları tedavi ediyordu geceleri."

Scarlett:

"Ne kaldıysa getir," diye emretti. "Annemin odasına getir."

Pork yemek odasına doğru giderken, Scarlett çok sevdiği küçük odaya girip divanın üstüne çöktü. Babasının eli halâ kulundaydı. Çaresiz kalan Gerald kızından yardım umuyor, ona güveniyordu. Eli çok küçük bir çocuğun ya da çok yaşlı bir insanın eli gibiydi.

Scarlett yine:

"O şimdi yaşlı ve yorgun bir adam," diye düşündü ve belli belirsiz bunun kendisini niçin üzmediğini merak etti.

Pork, bir tabağa tutturulmuş yarısı yanmış bir mumu havaya kaldırarak içeri girince oda aydınlandı. Karanlık in canlanmıştı. Scarlett, annesinin yazı masasını, eski bir battaniyeyle örtülü olan divanı, masanın önünde duran sandalyeyi, masanın açık çekmecelerinde halâ duran; annesinin güzel yazısıyla yazılmış kâğıtları gördü. Her şey, her şey eskisi gibiydi. Sadece, insanın içini ferahlatan lavanta çiçeği kokusu ve çekik gözleriyle Ellen eksikti. Pork mumu masanın üzerine bırakarak yanına geldi.

"Pork, kaç köle var Tara'da?"

"Miss Scarlett, o Allah'ın belası zencilerin çoğu kaçtı. Bazıları da Yankeeler'le gittiler

ve... "

"Kaç kişi kaldı?"

"Ben varım, Miss Scarlett. Dadınız var. Durmadan küçük hanımları tedavi ediyor. Şimdi onların yanında Dilcey var. Biz üçümüz kaldık. Miss Scarlett."

Bir zamanlar yüz kişinin bulunduğu yerde şimdi, "biz üçümüz" kalmıştık ha!

"Pork, açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Hayır, efendim. Hepsini aldılar."

"Ama bahçedekiler ne oldu?"

"Atlarını çözüp bahçeye bıraktılar."

"Tatlı patates tarlalarına da mı?"

Pork'un kalın dudakları adeta mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Miss Scarlett, onları unutmuştum. Mutlaka duruyorlardır. Onların, yani Yankeeler'in patatesten haberleri yok. Soğan sanıyorlar... "

"Biraz sonra ay doğar. Gidip biraz patates çıkar bana ve kızart. Mısır unu yok mu? Kuru fasulye, piliç?"

"Hayır, efendim. Hayır, efendim. Yiyemedikleri piliçleri eyerlerine bağlayıp götürdüler."

"Miss Scarlett, dadınız toprağa biraz elma gömmüştü... Bugün onları yedik."

"Patates çıkartmaya gitmeden elma getir bana öyleyse. Bir de, Pork kendimi

öyle kuvvetsiz hissediyorum ki! Mahzende hiç şarap yok mu? Böğürtlen de olsa olur!"

"Aman Miss Scarlett, ilk önce mahzene baktılar."

"Demek şarap yok," diye söylendi.

Hatıraları canlanmıştı. Silkindi.

"Pork, babamın arka tarafa fıçıyla gömdüğü arpa viskisi ne oldu?

"Miss Scarlett o mutlaka yerinde duruyordur! Onu ben tamamen unutmuştum. Ama, Miss Scarlett o viski işe yaramaz. Bir sene bile geçmedi gömüleli. Zaten viski kadınlara göre değildir."

"Bu kadına ve babama yarar. Viskiyi çıkar çabuk, Pork. İki bardakla biraz da nane ve şeker getir. Ben hazırlarım."

Pork'un yüzünde kırgın bir ifade vardı.

"Miss Scarlett, biliyorsunuz Tara'da uzun süreden beri şeker yok. Onların atları da bütün naneleri yedi. Bardakları da kırdılar."

Scarlett:

"Bir kere daha 'onlar' derse bağırmaya başlayacağım," diye düşündü. Sonra sesini yükseltti. "Peki, ama acele et, Pork. Hemen viskiyi getir. Şişeden içeriz." Pork dışarı çıkmak için dönerken, seslendi. "Dur bakayım. O kadar çok iş var ki, hepsini birden hatırlayamıyorum. Bir atla, bir inek getirdim. İneğin sağılmaya ihtiyacı var. Atı da çözün ve su verin. Dadıma da söyle inekle ilgilensin. Miss Melanie'nin bebeğinin karnını doyurmayacak olursak hemen ölecek... Miss Melly'nin sütü yok."

Aman Allah'ım! Annesi bu sözleri duysa bayılırdı!

"Neyse, Miss Scarlett, benim Dilcey Miss Melly'nin bebeğini emzirir. Şimdi onun da bir bebeği var, ama sütü iki çocuğa da yeter, artar bile."

"Çocuğun mu oldu, Pork?"

Bebekler, bebekler, bebekler. Tanrı ne diye bu kadar çok bebek yolluyordu dünyaya?

Ama hayır, Tanrı yollamıyordu onları. Aptal insanlar yaratıyordu.

"Evet, efendim. İri yan, şişman bir oğlan. Hem de..."

"Git Dilcey'e söyle kızları bıraksın. Onlara ben bakarım. Miss Melanie'nin bebeğini emzirsin, Miss Melanie ile de ilgilensin. Dadıma da zavallı ineği sağmasını ve atı ahıra koymasını söyle."

"Ahır yok, Miss Scarlett. Orasını yıkıp kamp ateşi yaktılar."

"Bana artık onların yaptıklarından bahsetme. Dilcey'e söyle Miss Melanie'nin yanına gitsin. Sen de Pork, gidip viskiyi çıkart ve patatesleri bulup hazırla."

"Ama Miss Scarlett, ışık yok ki yolumu bulup patates çıkartayım."

"Bir çıra yakıp faydalanabilirsin, değil mi?

"Çıra yok. Onlar..."

"Bir şey yap... Ne yaparsan yap. Ama söylediklerimi yerine getir ve çabuk ol. Haydi, elini çabuk tut."

Scarlett'in sesinin sertleşmesi üzerine Pork bir şey demeden odadan çıktı. Genç kadın Gerald ile yalnız kalmıştı. Şefkatle onun bacağını okşadı. Bir zamanlar adaleleri tahta gibi sert olan bacaklarının nasıl porsumuş olduğunu hemen farketti. Onu bu korkunç sessizlikten kurtarmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Niçin Tara'yı yakmadılar?"

Gerald bir an onun sorusunu anlamamış gibi yüzüne baktı sonra söylediğini tekrarladı.

"Niçin?" dedi. "Burayı karargâh olarak kullandılar da ondan." "Yankeeler bu eve mi girdi?"

İçinde çok sevdiği duvarlara hakaret edilmiş gibi bir his uyandı. Bu ev, içinde Ellen yaşamış olduğu için kutsal olan bu ev, onların işgaline uğramıştı ha! Burada onlar yaşamıştı!

"Evet, öyle kızım. Onlar gelmeden önce, nehrin öte yanından, Oniki Meşeler'den duman çıktığını gördük. Ama Miss Honey ile Miss India ve zencilerden bazıları Macon'a göçmüştü. Bu yüzden endişelenmedik. Biz Macon'a gidemedik. Kızlar o kadar hastaydı ki, Macon'a gidemezdik. Hem de annen. Kölelerimiz kaçtı. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Arabalarla beygirleri çaldılar. Dadın, Dilcey ve Pork. Onlar kaçmadı. Kızları, anneni bir yere götüremezdik. Bana uzaklaşmamı, evi yakacaklarını söylediler. Ben de onu ancak ben içerdeyken yakabileceklerini söyledim. Evi terkedemezdik. Annenle kızlar çok hastaydı..."

"Evde hasta olduğunu söyledim onlara. Tifolu bir insanı hareket ettirmenin ölümüne sebep olacağını anlattım. Ama isterlerse evi yakabilirlerdi. Zaten, ne olursa olsun Tara'yı terketmek istemiyordum... "

Sesi zayıfladı ve dalgın dalgın duvarlara baktı. Scarlett onu anladı. Gerald'ın İrlandalı dedeleri, topraklarını terketmemek için ölesiye dövüşmüşlerdi. Ekip biçtikleri, sevdikleri, oğullarını yetiştirdikleri toprakları onlar için kutsaldı ve her şeyden daha değerliydi.

"Onlara evi yakarlarsa, içerdeki üç hasta kadını öldürmüş olacaklarını, onların zaten can çekiştiklerini söyledim. Bir yere gidemeyiz, dedim. Genç subay çok kibardı."

"Bir Yankee kibar olabilir mi? Aman baba!" "Çok kibardı diyorum sana. Atına binip dörtnala uzaklaştı. Biraz sonra bir yüzbaşı ve bir hekimle döndü. Hekim kızlara baktı. Onda uyuşturucu ilaç vardı. Bizde hiç yoktu. Kız kardeşlerini o doktor kurtardı. Suellen'in kanaması vardı. Doktor onlara karşı elinden geldiğince iyi davrandı. Evde hasta olduğunu bildirdiği için yakmaktan vazgeçtiler. Bir general ve beraberindekiler eve yerleşti. Hastaların odasından başka bütün odaları doldurdular. Askerler de..."

Gerald, devam edemeyecek kadar yorgunmuş gibi yine sustu. Çenesi göğsüne düşmüştü. Altından kat kat deriler sarkıyordu. Gayret ederek yeniden konuştu.

"Askerler bahçenin ve çiftliğin her yanına çadırlar kurdular. Pamuk tarlalarını, buğday tarlalarını istila ettiler, ortalık masmavi oldu onların üniformalarıyla. O gece binlerce kamp ateşi yakıldı. Çamaşırhaneyi, ahırları, kümesleri, çitleri söküp yaktılar ve ateşlerin üstünde yemek pişirdiler. İnekleri, domuzları ve piliçleri öldürdüler. Benim hindilerimi bile..." Gerald'ın kıymetli hindileri. Demek onlarda gitmişti. "Her şeyi aldılar. Resimleri bile. Eşyaların bazılarını ve tabakları...”

"Gümüş yemek takımlarını aldılar mı?"

"Pork ile dadı onlara bir şey yaptılar. Kuyuya mı sakladılar ne. Ama iyice hatırlamıyorum. Sonra, savaşı buradan, Tara'dan idare ettiler. O kadar gürültü oldu ki bilemezsin. Atlılar gelip gidiyor, insanlar koşuşuyordu ortalıkta. Sonra Jonesboro'daki batarya top atışlarına başladı. Öyle korkunç bir şekilde gümbürdüyordu ki kızlar son derece hasta olmalarına rağmen bu sesi duydular. Başlarını kaldırmaya çalışarak, (babacığım, şunu durdur!) diyorlardı."

"Ya... ya annem? O Yankeeler'in evin içinde olduklarını biliyor muydu?"

"O... hiçbir şeyin farkında değildi." Scarlett:

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Ben ancak birkaç tanesini gördüm. Çünkü yukarı katta kızlarla ve annenle beraberdim. En çok o genç doktoru gördüm. Öyle iyi, öyle tatlı bir adamdı ki Scarlett. Bütün gün yaralıları tedavi ettikten sonra gelip bizimkilerle oturuyordu. Bize ilaç bile bıraktı. Giderken bana kızların iyileşeceklerini söyledi... ama annenin... Doktorun söylediğine göre annen çok çelimsizmiş.

Böyle bir hastalığa karşı koyabilecek kuvveti yokmuş. Annen için bütün kuvvetini harcamış, dedi. Sonra gittiler."

Gerald uzun süre sustu. Nihayet kızının elini aradı. Kısaca: "Eve döndüğüne sevindim," dedi.

Suellen ile Carreen'in aynı yatak üzerinde, söylene söylene dönüp durdukları oda iğrenç bir şekilde kokuyordu. Bu koku, bir fincan tabağı içindeki domuz

yağı kandilinden çıkmaktaydı. Scarlett kapıyı açtığı zaman, pencereleri sıkı sıkı kapalı olan bu odada hasta odalarına özgü kokuların hepsini buldu. Nefes ve ilaç kokusu öylesine yoğundu ki, iğrenç domuz yağı kokusu bile onları bastıramıyordu.

Carreen ile Suellen son derece zayıf ve renksizdiler. Rahatsız, tedirgin bir uykuya dalmışlardı. Ara sıra hastalığın etkisiyle daha da büyük görünen gözlerini açıp dalgın dalgın etrafa bakıyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Scarlett iki kız kardeşinin yanına oturarak aptal aptal baktı onlara. Uzun zamandan beri aç olan midesine indirdiği viski ona şimdi çeşitli oyunlar oynamaktaydı. Kız kardeşleri çok küçük ve uzak görünüyor, sesleri böcek vızıltısı gibi geliyordu. Sonra büyüyorlar ve büyük bir hızla ona yaklaşıyorlardı. Kemiklerine kadar yorulmuştu. Yatacak olursa günlerce uyanmadan uyuyabilirdi. Kapı açıldı ve Dilcey içeri girdi. Kucağında emzirmekte olduğu Melanie'nin bebeği vardı.

Scarlett sallanarak ayağa kalktı ve elini Dilcey'in kolunun üstüne koydu.

"Burada kalman çok iyi bir hareket Dilcey."

"Babanız beni ve küçük Prissy'mi satın alarak bana iyilik ettikten ve anneniz bana karşı o kadar büyük yakınlık gösterdikten sonra, o sersem zencilerle nasıl gidebilirdim, Mis Scarlett?"

"Otursana, Dilcey. Demek böylece bebeğin beslenmesi meselesi hallolmuş oluyor, öyle mi? Miss Melanie nasıl?"

"Bebeğin hiçbir şeyi yok. Sadece karnı aç. Aç bir bebeği beslemek için ne lazımsa o da bende var. Miss Melanie'nin de önemli bir şeyi yok. Ölecek değil, Miss Scarlett. Boşuna korkmayın. Zenci olsun, beyaz olsun, onun gibileri çok gördüm. Sadece çok yorgun, sinirli ve çocuğu ölecek diye korkuyor. Ama ben onu teskin ettim. Şişede kalan içkiden de verdim. Şimdi rahat rahat uyuyor."

Scarlett birden dışarda gecenin sessizliğini bozan bir gıcırtı duyarak irkildi. Dilcey:

"Dadınız küçük hanımları süngerle ovmak için su çekiyor," diye açıkladı. "Onları devamlı olarak yıkayıp temizliyor."

Dadının muhteşem ağırlığı kapıya yaklaşırken üst kat koridoru yer sarsıntısına tutulmuş gibi sallanmaya başladı. Sonra dadı odaya girdi. İki ağır tahta kovanın etkisiyle omuzları aşağı sarkmıştı. Kapkara yüzünde bir maymunun yüzündeki anlaşılmaz kedere benzer bir üzüntü vardı.

Scarlett'i görünce gözleri parladı, bembeyaz dişleri göründü. Tahta kovalan yere bıraktı. Scarlett ona doğru koştu. Başını onun geniş, sarkık göğüslerinin üstüne koydu.

"Dadının çocuğu evine gelmiş! Ah, Miss Scarlett, Miss Ellen'i kaybettik! Şimdi ne yapacağız? Ah, Miss Scarlett keşke Miss Ellen'le beraber ben de ölseydim. Miss Ellen'siz ben yaşayamam. Şimdi sıkıntı ve güçlüklerden başka bir şey kalmadı bize. Sadece sıkıntı ve güçlükler! Yorucu yükler yüklendi sırtımıza, şekerim, yorucu yükler!"

Yoksa Scarlett'in yükü hiç hafiflemeyecek miydi? Evine, Tara'ya gelmek onun için bir kurtuluş değil de, yeni yükler yüklenmek mi demek olacaktı? Dadısının kolları arasından kurtularak, elini uzattı, buruşuk siyah yüzünü okşadı.

"Şekerim, ellerin ne hale gelmiş!"

Dadısı çizilmiş, yırtılmışlara bere içindeki ellerini avuçları içine alıp hayretle seyretti.

"Dadıcığım, bana annemden bahsetmeni istiyorum. Babamın ondan bahsedişine dayanamadım."

Dadı, süngerle iki çıplak kızın vücutlarını silerken çarşafa su damlatıyordu.

"Slatteryler de bu hastalığa yakalanmışlardı. Kızları Emmie yatağa düşünce, ihtiyar Miss Slattery, ne zaman başı belaya girse yaptığı gibi koşup Miss Ellen'e geldi. Ne diye kendi kızına bakmadı bilmem. Zaten Mis Ellen'in başı sıkışıktı. Yapacağı işler öyle çoktu ki, anlatamam. Ama buna rağmen, kalkıp gitti Slatteryler'e, kızı tedavi etmeye çalıştı. Miss Ellen kendisi de hiç iyi

değildi ki, Miss Scarlett. Uzun zamandan beri kendisini iyi hissetmiyordu. Çok zayıflamıştı. Levazım dairesi her şeyimizi aldığı için burada ne zamandır yiyecek kıtlığı vardı. Bilirsiniz, Miss Ellen her zaman bir kuş kadar yemek yer. Ben de kendisine her zaman şu sefil beyazlarla uğraşmamasını söyler dururdum, ama bana hiç aldırmazdı. Başladı her gün onlara gidip gelmeye. Emmie iyileşmeye yüz tuttuğu sırada Miss Carreen hastalığa yakalandı ve yatağa düştü. Evet, evet, tifo hastalığı yolu uçarak geçti ve Miss Carreen'i yere serdi. Sonra Miss Suellen yakalandı aynı hastalığa. O zaman Miss Ellen onları da tedavi etmek zorunda kaldı. Ama Miss Ellen her zamanki gibi soğukkanlıydı. Yalnız küçük hanımların haline üzülüyordu. Çünkü ne ilaç ne de başka bir şey bulabiliyorduk. Bir gece, küçük hanımları en aşağı on defa süngerle sildikten sonra bana dedi ki, 'dadı, kızlarımın başına koyacak birazcık buz bulmak için ruhumu satardım.' Bu odaya ne Mr. Gerald'ı ne Rosa'yı, ne Teena'yı sokuyordu. Benden başka kimse giremiyordu içeri. Çünkü ben tifo geçirmiştim. Ama ne yazık ki kendisi yakalandı tifoya, Miss Scarlett. Daha hastalandığı gün iyileşemeyeceğini anlamıştım."

Dadı doğruldu. Gözlerini önlüğüyle sildikten sonra sözüne devam etti.

"Kısa bir zaman içinde öldü, Miss Scarlett. O iyi kalpli Yankee doktor bile annenizi iyileştiremedi. Hiç kendine gelemedi. Ona sesleniyor, onunla konuşuyordum, ama o dadısını bile tanımıyordu."

"Hiç... hiç benden bahsetti mi? Kimi görmek istedi?"

Dilcey:

"Evet, küçük hanım. Anneniz birini çağırdı. Yankeeler'in pamukları yaktığı gece birini adıyla çağırdı."

Demek pamuklar yanmıştı. Üç yıllık pamuk mahsulü, yüz elli bin dolar, böyle bir anda, bir kibrit çakışta havaya uçmuştu, yok olup gitmişti ha!

"Alevler ortalığı öyle bir aydınlattı ki, gündüz olmuş sanırdınız. Evin de yanacağından korkuyorduk. Bu oda öyle aydınlanmıştı ki, yere düşmüş bir toplu iğneyi bile kolaylıkla bulabilirdiniz. Aydınlık pencerelere ulaştığı zaman Miss Ellen onların etkisiyle uyandı. Doğrulup yatağın içinde oturdu ve tekrar tekrar: 'Philiip! Philiiip!' diye bağırdı. Ben hiç böyle bir isim

duymadım, ama eminim ki bu bir isimdi ve anneniz bu ismin sahibini çağırıyordu."

Dadı, taş kesilmiş, alev saçan gözlerle Dilcey'e bakıyordu. Scarlett başını elleri arasına aldı. Philippe... kimdi bu? Annesi için ne gibi bir anlam ifade ediyordu ki Ellen onun adını tekrarlayarak ölmüştü?

Atlanta'dan Tara'ya giden uzun yol bir çıkmaz sokakta sona ermişti. Şimdi güvenebileceği hiçbir şey, himayesine sığınabileceği hiç kimse yoktu. Sırtındaki yükleri omuzuna devredebileceği kimse yoktu. Babası ihtiyar ve kederli, kız kardeşleri hasta, Melanie kuvvetsiz ve çelimsiz, çocuklar çaresiz, zenciler de çocukça bir güvenle ondan medet ummaktaydılar. Utanmasalar üçü de eteklerine yapışacaktı. Biliyorlardı ki, Ellen'in kızları annesi gibi, daima onları koruyacaktı.

Scarlett pencereden baktı. Doğmakta olan ayın ışığında, Tara önünde uzanmaktaydı. Zenciler gitmiş, tarlalar ekilmemiş, ahırlar tahrip olmuş, çiftlik bir felakete uğramıştı adeta. Gözlerinin önünde kanayan bir vücut gibiydi. Bütün bunların nasıl üstesinden gelecekti? Pitty hala ile Macon'daki Burrler Melanie'yi alabilirlerdi.

Yanıbaşında yatan ince vücutlara ve onları örten ıslak çarşaflara baktı. Suellen'i sevmezdi. Şimdi bunu daha da açık olarak görüyordu. Onu hiçbir zaman sevmemişti. Carreen'e de özel bir düşkünlüğü yoktu, zayıf olanları sevemezdi. Ama onlar Scarlett'in kanını taşıyorlardı ve Tara'nın birer parçasıydılar. Hayır, Scarlett onların fakir akrabalar olarak, teyzelerinin yanında hayatlarının sonuna kadar yaşamalarına izin veremezdi. Bir O'Hara, fakir bir akraba olarak, başkalarının yüce gönüllülüğü sayesinde yaşasın, bu olacak şey değildi! Hayır, bu asla olamazdı!

Her şeyi yeni bir gözle görüyordu şimdi. Çünkü, Tara ile Atlanta arasındaki uzun yolun bir yerinde çocukluğunu, kızlığını bırakmıştı. O artık, her yeni tecrübeyle değişmeye hazır bir balçık değildi. Balçık sertleşmişti. Bin yıl süren bu sınırları belirsiz gün içinde olmuştu her şey. Bir çocukmuş gibi davranılacağı son geceydi bu. O artık bir kadındı ve gençlik gitmişti.

Hayır, ne Gerald'ın ne de Ellen'in akrabalarından yardım isteyemezdi ve istemeyecekti. O'Haralar sadaka kabul etmezdi. O'Haralar kendi kendilerine

bakabilirdi. Sırtındaki yükü gururla taşıyacak ve buna yetecek kadar güçlü omuzlara sahip olduğunu ispat edecekti. İçinde bulunduğu yükseklikten aşağı bakınca, omuzlarının herşeye dayanabilecek kadar güçlü olduklarını hayretle gördü.

Birden, bebekliğinden beri sık sık dinlediği aile hikâyeleri, yan sıkılarak, bitmesi için sabırsızlanarak, ama yine de ilgiyle dinlediği hikâyeler Scarlett için büyük bir önem kazandı. Gerald beş parasız Tara'ya sahip olmuştu; Ellen ne olduğunu bilmediği bir kederi yenip huzura kavuşmuştu; Robillard dede, Napoleon'un tahtının ardından sefil düşmüş, ama verimli Georgia kıyılarında yeniden büyük bir servet kazanmıştı. Büyük dedesi Pridhomme, Haiti'nin uçsuz bucaksız ormanlarında bir krallık kurmuş, onu kaybetmiş ve adının Savannah'da tekrar şeref kazandığını görmüştü. Özgür İrlanda'yı kurmak için gönüllülerle birlikte yıllarca savaşan O'Haralar fedakârlıklarına karşı asılmışlar, kendi mallarını kaybetmemek için sonuna kadar savaşmışlar ve Boyne'da ölmüşlerdi.

Hepsi de servetlerini kaybetmiş, ama kendileri kaybolmamışlardı. İmparatorlukların yıkılması, kölelerin isyanı, savaş, ihtilâl, istimlak yıkamamıştı onları. Kötü talih belki boyunlarını kırmıştı, ama asla kalplerini kıramamıştı. Boyun bükeceklerine savaşmışlardı. Öldükleri zaman da yenilmemiş olarak ölmüşlerdi. Damarlarında kanını taşıdığı bütün bu dedeler ay ışığıyla aydınlanmış odada cesaret verici birer ruh olarak dolaşıyordu sanki. Scarlett'i şaşırtmıyordu onları görmek. Dedeleri talihin en acı darbelerini yemişler, ama onunla yine de boğuşmuşlardı. Tara onun kaderi ve savaşıydı. Onu kazanmalıydı.

Uykulu bir şekilde yan döndü. Ağır ağır sokulan bir karanlık beynini sarsmaktaydı. Onlar gerçek odanın içinde miydi? Ona cesaret verici sözler mi fısıldıyorlardı? Yoksa onlar da bu rüyanın bir parçası mıydılar?

Scarlett, hafifçe:

"Burada olun veya olmayın," diye fısıldadı. "İyi geceler hepinize. Teşekkür ederim."

Ertesi sabah, Scarlett'in vücudu taş gibiydi. Uzun yolları arabayla aşmak, alışık olmadığı kadar yürümek ve bir gece önce, tahta üstünde uyumak genç

kadının adalelerini öylesine kazık gibi yapmıştı ki, her hareket korkunç bir ızdırap kaynağı olmaktaydı. Yüzü güneşten kıpkırmızı yanmış, avuçlarının içleri nasır içinde kalmıştı. Gerald hiçbir şeyin farkında değildi. Masanın başında oturmaktaydı. Dalgın gözlerle etrafına bakan, kır saçlı ihtiyar bir adamdı o şimdi. Sık sık kapının tokmağına bakıyor, en küçük bir gürültü duysa başını kaldırıyor ve belli ki, her an Ellen'in eteklerini hışırdatarak odaya girmesini bekliyordu. Burun delikleri, lavanta çiçeği kokusunu duymak ister gibi titreşiyordu.

Scarlett masaya otururken babası: "Mrs. O'Hara'yı bekleyelim. Geç kaldı," diye mırıldandı. Scarlett ağrıyan başını kaldırıp dehşetle babasına baktı ve Gerald'ın sandalyesinin arkasında ayakta duran dadısının yalvaran gözleriyle karşılaştı. Sallanarak ayağa kalktı. Eli boğazındaydı. Sabah ışığında babasına baktı. O da belli belirsiz kızına bakıyordu.

Bu ana kadar Scarlett, Gerald'ın kumandayı eline alacağına ne kadar güvendiğinin farkında değildi. Babası ona yapılması gerekeni mutlaka söyler diye düşünüyordu. Ama şimdi... fakat dün gece Gerald hiç de böyle görünmüyordu. Her zamanki gibi canlı ve hayat dolu değildi, ama hiç olmazsa tutarlı bir hikâye anlatmış ve Ellen'in öldüğünü söylemişti. Şimdi ise... şimdi ise Ellen'in öldüğünü hatırlayamıyordu bile. Yankeeler'in gelişi ile karısının ölümü birleşerek onda büyük bir şok yapmış ve Gerald'ı yaşayan bir ölü haline getirmişti. Scarlett konuşmak için ağzını açtı. Ama dadısı şiddetle başını salladı ve önlüğünü kırmızı gözlerine götürdü.

Scarlett'in ağrıyan başı bu beklenmedik sıkıntıyla şimdi çatlayacak gibiydi.

"Babam aklını kaybetmiş olabilir mi?" diye düşündü. "Hayır, hayır. Sadece olup bitenler onu biraz sersemletti. Hastalık geçirmiş gibi. Bunu kısa zamanda yener. Yenmesi gerek. Yenmezse ne yaparım.

Başka düşünecek o kadar çok şey var ki. Elimde olmayan şeyleri düşüneceğime, değiştirebileceğim şeylere kafa yormalıyım."

Bir şey yemeden yemek odasından çıktı ve arka verandaya gidip, Pork'u buldu. Zenci uşak, yalınayak, en güzel elbisesi paramparça, merdivenlere oturmuş ay çiçeği çekirdeği kırıyordu. Dik durmak için bile irade göstermesi gerekti. Annesinin zencilerin konuşurken sadık kalması gerektiğini her zaman

tekrarladığı kurallara göre mümkün olduğu kadar kısa konuşuyordu.

Scarlett öyle önemli sorular soruyor, öyle kesin emirler veriyordu ki, Pork hayretle kaşlarını kaldırdı. Miss Ellen zencilerle asla böyle konuşmazdı. Onları karpuz çalarken yakaladığında bile başka türlü davranmayı adet edinmişti. Pork Scarlett'in yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediği garip bir pırıltı farketmişti. Tarlalar, bahçeler, pamuk stoku hakkında tekrar tekrar sorular sordu.

"Evet, küçük hanım at öldü. Onu ağaca bağlamış, önüne de su kovasını koymuştum. Başını kovaya sokup ölmüş. İnek mi? Hayır ölmedi. Bilmiyorsunuz? Dün gece yavruladı. Bu yüzden öyle acı acı böğürüyormuş."

Scarlett alay eder gibi:

"Sizin Prissy mükemmel bir ebe olacak," dedi. "Sağılmaya ihtiyacı olduğu için böğürdüğünü söylemişti." Pork, sözlerinin üstüne basa basa:

"Prissy inekleri doğurtmak için yetiştirilmedi, Miss Scarlett," dedi. "Zaten bunun üzerinde durmak yersiz. Yavru büyüyüp koca bir inek olacak. İnekten de küçük hanımlar için bol bol süt alabiliriz. Yankee doktor küçük hanımların süt içmeleri gerektiğini söylemişti." "Pekâlâ. Hiç domuz kaldı mı?"

"Hayır, küçük hanım. Bir domuzla yavrusu hariç. Onları Yankeeler gelmeden önceki gün bataklığa salmıştım. Ama Tanrı bilir bulabilecek miyiz. Pek huysuz bir hayvandır."

"Tabii bulacağız. Prissy ile sen hemen onları aramaya çıkabilirsiniz."

Pork şaşırdı ve öfkeyle ona baktı.

"Miss Scarlett bu tarlalarda çalışmaya alışmış bir zencinin işidir. Ben daima uşaklık yaptım."

Scarlett'in gözlerinden bir çift alev fışkırdı.

"Siz ikiniz, ya domuzu bulursunuz ya da ırgatların yaptığı gibi defolur gidersiniz buradan."

"Defolur gider miyim, Miss Scarlett? Nereye gideyim, Miss Scarlett?"

"Bilmiyorum. Aldırdığım da yok. Ama Tara'da çalışmadan yaşamak isteyen herkes Yankeeler'in peşinden gidebilir. Bunu ötekilere de söyleyebilirsin."

"Peki, küçük hanım."

"Şimdi, gelelim, buğdayla pamuğa. Durum nedir?"

"Pamuk mu? Hay Allah, Miss Scarlett! Hele buğdayı hiç sormayın. Tarlaların içine atlarını saldılar. Atlatın yiyip bitiremediklerini de alıp götürdüler. Arabaları ile top arabalarını da pamukların üstünden geçirdiler ve tarlalarda ne var ne yok hepsini ezdiler, yok ettiler. Sadece vadideki bir iki tarla duruyor. Çünkü onları farketmediler. Ama o pamukla da uğraşmaya değmez. Üç balya ya çıkar ya çıkmaz oradan."

Üç balya ha! Scarlett Tara'nın her yıl ürettiği sayısız balyaları düşündü ve başı daha çok ağrımaya başladı. Üç balya. Konfederasyon hükümeti, vergi olarak para yerine pamuk kabul ediyordu, ama üç balya vergileri ödemeye bile yetmezdi. Ama artık bütün ırgatlar kaçtığına göre pamuğu toplayacak kimse de yoktu ve ne Konfederasyon hükümeti ne de Scarlett buna karşı bir şey yapabilirdi.

Kendi kendine:

"Bunu da düşünmeyeceğim," dedi. "Zaten vergi meselesi bir kadının işi değildir. Babam bu gibi işlerle ilgilenir, ama babam... şimdi babamı da düşünmeyeceğim. Konfederasyon istediği kadar vergi beklesin. Bizim şimdi yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Pork, birinizden biriniz Oniki Meşelerle Macintoshlar'ın çiftliğine gidip bahçelerde bir şey kalıp kalmadığına baktınız mı?"

"Hayır, küçük hanım. Hiçbirimiz Tara'dan ayrılmadık. Yankeeler mutlaka her şeyi silip süpürmüştür oralarda da."

"Dilcey'i Macintoshlar'a göndereyim. Belki orada bir şeyler bulur. Ben de Oniki Meşeler'e gideceğim."

"Kiminle gideceksiniz, çocukla mı?"

"Kendi kendime. Dadımın kızlarla kalması gerek. Mrs. Gerald da..."

Pork öyle bir çığlık attı ki, Scarlett adeta öfkelendi. Oniki Meşeler'de Yankeeler ya da kötü niyetli zenciler olabilirdi. Scarlett oraya yalnız gitmemeliydi.

"Yeter, Pork. Dilcey'e hemen yola çıkmasını söyle. Sen de Prissy ile birlikte domuzla yavrusunu bul."

Bunları söyledikten sonra topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

Dadısının güneş şapkası eski, ama temizdi. Scarlett onun arka verandada, her zamanki yerinde olduğunu gördü ve alıp başına geçirdi. Kurdelesini bağlarken, başka bir dünyaya ait bir hatıraymış gibi, Rhett'in ona Paris'ten getirdiği, yeşil tüylü başlığı hatırladı. Kocaman kamış sepeti alarak arka merdivenlerden aşağı indi. Her adımda başı sancıyor, bel kemiği ensesini delip dışarı fırlayacakmış gibi sızlıyordu.

Nasırlı ayağına sivri bir taş batınca inledi. Burada ne yapıyordu? Vilayetin en güzel kızı, Tara'nın gururu Scarlett O'Hara, bu taşlıktı yolda, altları paramparça ayakkabılarla ne yapıyor, nereye gidiyordu? Minik ayakları uzun ve zorlu yolları dövmek için değil, dansetmek için yaratılmıştı, ince ayakkabıları ise süslü püslü elbiselerin altından uçlarını göstermek için yapılmıştı, böyle toz toprak içinde koşmak için değil... Doğduğundan beri ona başkaları hizmet etmiş, her istediği derhal yerine getirilmişti. Oysa bugün kimse kimseyle yarışmıyordu onun isteklerini yerine getirmek için. Ve karnı aç olan Scarlett, açlığının etkisiyle komşuların bahçelerine yiyecek aramaya gidiyordu.

Uzun yokuşun dibinde nehir akmaktaydı. Su kenarındaki, sarmaş dolaş ağaçlar ne kadar hareketsiz, dipleri ne kadar serindi! Scarlett su kenarına oturdu ve paramparça ayakkabıları ile çoraplarını çıkartarak yanan ayaklarını serin suya uzattı. Bütün gün burada, Tara'nın kederli ve çaresiz gözlerinden uzakta oturmak ne kadar zevkli olurdu. Yaprakların hışırtısı ile ağır ağır akan suyun şırıltısı sessizliği bozuyordu. Ne güzeldi burası.

Bu toprakların kızılderililere ait olduğu günlerden beri oniki meşe ağacı orada göklere doğru yükselirdi. Ama şimdi yaprakları yangından sararmış, birçok dalları yanıp kupkuru kalmıştı. Onların meydana getirdiği çemberin içinde John Wilkes'in evinin kalıntıları duruyordu. Beyaz sütunlu ağırbaşlılığıyla tepeyi yıllar boyu taçlandırmış olan o şahane ev artık yoktu. Evin yerini, mahzenin bulunduğu derin çukur, simsiyah olmuş iri temel taşları ve iki dev baca belli ediyordu. Yarı yarıya yanmış olan bir sütun ön bahçeye devrilerek yasemin ağaçlarını ezmişti.

Scarlett bu manzaranın karşısında adeta hasta olmuştu. Bir adım daha atamayacak halde olduğu için sütunun üstüne oturdu. Oniki Meşeler'in bu hali, şimdiye kadar hiçbir şeyin dokunmadığı gibi dokunmuştu ona. Burada, Wilkesler'in gururu ayaklarının dibindeki tozların içinde yatıyordu. Burada, ona daima konukseverlikle kollarını açmış olan, yüce gönüllü ve nazik evin sonunu görüyordu.

Bahçede dolaşıp yiyecek bir şeyler ararken, evin kalıntılarının etrafında dolaşıyor, Wilkesler'in kızlarının büyük bir özenle batkıları gül tarlalarını ezmemeye çalışıyordu. Yumuşak toprakta nal ve tekerlek izleri vardı ve sebzeler ezilip yere gömülmüşlerdi. Burada Scarlett'in işine yarayabilecek hiçbir şey yoktu.

Bahçeyi geçip, zenci kölelerin beyaz badanalı lojmanlarına yaklaştı. Yürürken bir yandan da: "Heeey!" diye bağırıyordu. Ama tek bir ses bile cevap vermedi ona. Bir köpek bile havlamadı. Belli ki Wilkesler'in köleleri kaçmış ya da Yankeeler'in peşinden gitmişlerdi. Her kölenin kendi bahçesi olduğunu bilirdi. Lojmanlara yaklaşırken bu akşam Tara'da güzel bir ziyafet olacaktı. Belki de Dilcey'in aydınlanma için kullanmakta olduğu domuz yağının birazı yemeğe lezzet katmaya yarayabilirdi. Dilcey'e ışık olarak başka şey kullanıp yağı yemeklere saklamasını söylemeyi unutmamalıydı.

Kulübelerden birinin arka kapısının hemen önünde birkaç turp bulunca açlığını hissetti yeniden. Üstündeki çamuru eteğine silmeyi bekleyemeden yarısını ısırdı ve aceleyle yuttu. Turp bayat ve sertti. Öyle de acıydı ki Scarlett'in gözleri yaşardı. Lokmasını yutar yutmaz boş midesi öyle bir isyan etti ki, yumuşak toprağın üstüne uzanıp yorgun argın kusmak zorunda kaldı.

Uzun bir zaman öylece yüzükoyun yattı. Toprak kuştüyü bir yastık gibi

yumuşak ve rahattı. Düşünceleri yapacak bir işi yokmuş gibi ötede beride dolaşıyordu. O, Scarlett O'Hara, bir zenci kulübesinin arkasında kımıldayamayacak kadar yorgun ve hasta olarak yerde yatıyordu ve bundan hiç kimsenin haberi yoktu. Olsa da kimsenin ona aldırdığı yoktu ki. Çünkü herkesin kafası onu düşünemeyecek kadar meşguldü. Herkesin kendi dertleri vardı. Bütün bunlar, onun, yere düşmüş bir çorabını almak ya da patiklerinin ipekli bağlarını bağlamak için dahi elini kaldırmayan, basit baş ağrıları ve öfke nöbetleri ailesi ve onu sevenler tarafından büyük hastalıklar gibi karşılanmış olan Scarlett O'Hara'nın başına geliyordu.

O geçmişin bir parçasıydı. Ölenler ölmüştü. Eski günlerin tembel huzuru, bir daha geri gelmemek üzere kaybolmuştu. Scarlett ağır sepeti yüklendiği zaman, kendi hayatının yükünü de yüklenmiş ve bunu taşımaya karar vermiş oldu. Geri dönmek mümkün değildi ve o ileri doğru yürüyecekti. Açlık, boş midesinde tekrar kımıldandığı zaman yüksek sesle şöyle dedi:

"Tanrı şahidimdir ki, Tanrı şahidimdir ki Yankeeler beni yok edemeyecekler. Bütün bunlara göğüs gereceğim ve her şey bittikten sonra bir daha asla aç kalmayacağım. Ailemden hiç kimse de aç kalmayacak. Tanrı şahidimdir ki, hırsızlık etmek ya da adam öldürmek zorunda kalsam bile, bir daha aç kalmayacağım."

Daha sonraki günlerde, Tara'nın Crosoe'nin adasına benzediği söylenebilir. O kadar sessiz ve dünyanın geri kalan yerlerinden o kadar uzak kalmış durumdaydı. Yaşlı at ölünce, tek ulaşım araçlarını da kaybetmiş oldular. Miller boyu uzanan kırmızı toprakları yürüyerek aşmak için de ne kuvvetleri ne de zamanları vardı.

Yiyecek! Yiyecek! Ne diye midenin kafadan daha güçlü bir hafızası vardı? Scarlett kalbinin kırılmış olduğunu unutabiliyordu, ama açlığını unutamıyordu. Her sabah, yan uyur yarı uyanık bir haldeyken savaşı ve açlığını hatırlıyor, yatağının içinde kıvrılarak kızarmış domuz eti ve pasta kokularını bekliyordu. Her sabah da bu kokuları duymak için burnunu o kadar çok çekiyordu ki, kendini uyandırıyordu.

Tara'da yemek masasında daima elma, süt, yer elması ve Amerikan fıstığı bulunuyordu, ama bu yetersiz yiyeceklerden bile herkese yetecek kadar olduğu enderdi. Onları günde üç kere görünce, Scarlett ister istemez eski

günleri hatırlıyordu. Eskiden sofra ne kadar zengin olurdu. Sayısız mumlarla aydınlanır, masanın üstünde iç gıcıklayıcı yemek kokuları dolaşırdı.

Pekâlâ biliyordu ki, Tara'da iştahı açılan yalnız kendisi değildi. Nereye baksa, beyaz ve kara aç yüzlerle karşılaşıyordu. Kısa bir süre sonra, Carreen ile Suellen de tifodan kurtulmuş kimselerin nekahet devresinde yakasına yapışan büyük bir açlığın pençesine düşeceklerdi. Wade şimdiden inlemeye başlamıştı:

"Wade yer elmasını sevmiyor. Wade acıkıyor." Ötekiler de söyleniyordu:

"Miss Scarlett, daha fazla yemek yemeyecek olursam, bu çocukların ikisini de emziremeyeceğim."

"Miss Scarlett mideme daha fazla yiyecek girmezse artık odun kesemeyeceğim."

"Kuzucuğum, bir parça et için içim yanıyor."

"Kızım, hep yer alması mı yiyeceğiz?"

Sadece Melanie şikâyet etmiyordu. Oysa yüzü her gün biraz daha incelip soluyor ve uykuda bile acı içinde geriniyordu.

"Ben aç değilim Scarlett. Benim sütümü Dilcey'e ver. Bebekleri emzirdiği için onun daha çok ihtiyacı var. Hastalar hiç acıkmaz."

Onun bu hassas tahammülü Scarlett'i ötekilerin homurtularından daha fazla rahatsız ediyordu. Onlarla acı acı alay ederek seslerini kesiyordu, ama Melanie'nin kendini düşünmeyişi ve sessizliği karşısında çaresiz kalıyordu. Çünkü Gerald, zenciler ve Wade Melanie'den yardım umuyorlardı. Çünkü o, zayıflığına rağmen şefkatli ve anlayışlıydı ve bugünlerde Scarlett'de bunların ikisi de yoktu.

Özellikle Wade, Melanie'nin odasından ayrılmıyordu. Dadısı Wade'in solucanları olduğunu söylemiş o da çocuğa annesinin solucanlı zenci çocuklarına verdiği müshilden vermişti. Ama bu çocuğun rengini daha fazla soldurmaktan başka bir işe yaramamıştı. Şu günlerde Scarlett'in Wade'i bir

insan olarak düşündüğü nadirdi. O şimdi bir dert, beslenecek bir boğazdı sadece.

Kuşatmanın top sesleri başlayana kadar, Wade sakin, mutlu ve sessiz bir hayattan başka bir şey tanımamıştı. Annesinin kendisiyle pek az ilgilenmesine rağmen, uykusundan uyanıp gökyüzünün alevlerle kaplı olduğunu görüp, kulaklarını sağır edici gürültüler duyana kadar, okşama ve tatlı sözlerden başka bir şey tanımamıştı. O gece ve ertesi gün, annesi ilk defa onu tokatlamış ve sert bir sesle konuşmuştu onunla. Tanıdığı biricik hayat, Şeftali Ağacı Caddesi'ndeki tuğla evdeki sakin hayat kaybolmuştu o gece. Wade onu kaybetmiş olmanın etkisinden bir daha kurtulamayacaktı. Atlanta'dan kaçarken, Yankeeler'in peşlerinde olduğundan başka bir şey anlamamıştı ve halâ, Yankeeler'in onu yakalayıp parça parça edecekleri korkusu içinde yaşıyordu. Scarlett ne zaman onu azarlamak için sesini yükseltse, Wade'in bulanık hafızasında hemen annesinin bunu ilk yaptığı günün anıları canlanıyor ve çocuk korkudan bitkin hale geliyordu. Şimdi Yankeeler'le öfkeli bir ses, kafasında bir daha çözülmeyecek bir bağlantı kurmuştu ve Wade annesinden korkuyordu.

Scarlett'in en çok üzüldüğü de oğlunun kendisinden kaçıp Melanie'nin yatağına sığınması ve orada, sakin sakin halasının tavsiye ettiği oyunları oynayıp, onun anlattığı hikâyeleri dinlemesiydi. Wade, yumuşak sesli, daima gülümseyen halasına tapıyordu. Halası hiçbir zaman, "Sus Wade! Başımı ağrıtıyorsun," ya da "Allah aşkına sesini kes, Wade!" demiyordu.

Scarlett'in onu okşamaya, ne vakti ne de isteği vardı. Melanie'nin bunu yaptığını görmek onu kıskandırıyordu. Bir gün Melanie'nin yatağında başı üzerinde durmakta olan Wade'in halasının üzerine yuvarlandığını görünce elinde olmadan tokatladı çocuğu.

"Halan böyle hastayken onu rahatsız etmemek gerektiğini düşünemiyor musun? Şimdi doğru bahçeye, koşup oynamaya başla ve bir daha buraya gelme."

Ama Melanie kolunu uzatarak ağlayan çocuğu kendine çekti.

"Haydi, haydi Wade. Beni rahatsız etmeye niyetin yoktu, değil mi? O beni rahatsız etmiyor ki Scarlett! Ne olur bırak da yanımda kalsın. Bırak onunla

ilgileneyim. İyileşene kadar ancak bunu yapabilirim. Senin de o kadar çok işin var ki ona göz kulak olmaya vaktin yok."

Scarlett kısaca:

"Kazlık etme Melly," dedi. "Zaten gerektiği kadar hızla iyileşemiyorsun. Wade'in karnının üstüne düşmesine izin vermek de yarar vermez sana. Bana bak, Wade, seni bir daha halanın yatağı üstünde yakalarsam canını çıkartırım. Burnunu çekme. Daima burnunu çekiyorsun. Küçük bir erkek olmaya çalışsana."

Wade hıçkırarak odadan dışarı fırladı ve bahçeye koştu. Melanie dudağını ısırdı; gözlerinde yaşlar birikti. Koridorda duran dadı bu sahneye şahit olmuştu. Suratını astı; daha hızlı nefes almaya başladı. Ama bugünlerde kimse Scarlett'e cevap vermiyordu. Onun sert dilinden, çok iyi tanıdıkları o güzel vücudu içine girmiş olan yeni insandan hepsi korkuyorlardı.

Şimdi Scarlett Tara'nın biricik hâkimiydi ve beklenmedik bir an güç kazanmış bütün insanlar gibi, ruhundaki tüm ezme içgüdüleri, tüm zorbalıklar yüzeye çıkmıştı. Bu onun temel olarak kötü kalpli bir insan oluşundan değildi. Öyle korkuyordu ve kendisinden öylesine emin değildi ki, ötekiler de bunu farkedip sözünü dinlemezler diye onlara karşı iki misli sert davranıyordu. Üstelik insanlara bağırmaktan ve onları korkuttuğunu hissetmekten de garip bir zevk duyuyordu. Bu onun harap sinirlerini kuvvetlendiren biricik şeydi. Kişiliğinin değişmekte olduğu gerçeğini görmüyor değildi. Kimi zaman, sert sözleri karşısında Pork alt dudağını sarkıttığı ve dadısı: "Bugünlerde bazı kimseler pek yükseklerde dolaşıyor," diye homurdandığı zaman Scarlett annesinden öğrendiği terbiyesini kaybetmekte olduğunu hissediyordu. Yapraklar, sonbaharın ilk esintileriyle ağaçlardan nasıl döküldülerse, Ellen'in Scarlett'in ruhuna yerleştirmek için çırpındığı bütün nezaket, bütün incelik ve hassasiyet de bir anda onu öylece terkedivermişti.

Ellen, tekrar tekrar:

"Senden aşağı olanlara karşı kesin, ama daima nazik olacaksın," demişti. "Özellikle zencilere karşı."

Ama şu anda Scarlett nazik davranacak olursa zenciler bütün günü mutfakta oturarak geçireceklerdi. Bıkıp usanmadan, evde çalışan bir kölenin asla tarlada çalıştırılmadığı o eski güzel günlerden söz edeceklerdi.

Ellen:

"Kız kardeşlerini sev ve onlara yardım et," derdi.

Şimdi Scarlett kız kardeşlerini sevemiyordu. Onlar sadece, genç kadının omuzlarına yüklenmiş birer ölü ağırlıktı. Onlara yardım etmeye gelince, banyolarını yaptıran, saçlarını tarayan, her gün millerce yol yürümek pahasına karınlarını doyuran o değil miydi? Korkunç inek boynuzlarını her sallayışında onun kalbini yerinden zıplatıyordu, ama Scarlett yine de süt sağmayı öğrenmişti. Nazik olmaya gelince, o sadece vakit kaybı olurdu şu anda. Kız kardeşlerine karşı fazla nazik olduğu takdirde, muhtemelen daha uzun zaman yatakta kalmak isteyeceklerdi. Oysa Scarlett, kendisine yardım edecek ve çalışacak iki çift ele daha sahip olmak için, onların iyileşip ayağa kalkmalarını sabırsızlıkla bekliyordu.

Kızlar ağır ağır iyileşmekteydiler. Zayıf ve solgun yüzleriyle yatağın içinde sessizce yatıyorlardı. Onlar kendilerinde olmadıkları sırada, dünya değişmişti. Yankeeler gelmiş, köleler gitmiş, anneleri ölmüştü. Bunlar üç inanılmaz olaydı ve kızların akılları almıyordu bunların gerçekten meydana gelmiş okluğunu. Kimi zaman halâ hastalık nöbeti geçirdiklerini ve bütün bunların bir kâbus olduğunu sanıyorlardı. Scarlett de öyle değişmişti ki gerçek olmasına imkân yoktu. Yatağın ayakucuna dayanıp, iyileştikleri zaman yapacakları işleri özetlediği zaman onu bir zebaniden farksız buldular. Artık yüz köleye sahip olmadıklarına bir türlü inanamıyorlardı. O'Hara ailesine mensup bir hanımefendinin tarlada çalışabileceği onların anlayamayacağı bir şeydi. Scarlett, ümitsizlik içinde:

"Hiçbir şey, hayır, onun öğrettiği hiçbir şey zerre kadar işime yaramıyor!" diye düşünüyordu. "Şu anda yüce gönüllülüğün bana ne faydası olabilir? Nezaketin ne değeri var? Keşke bir zenci gibi çift sürmeyi ve pamuk ekmeyi öğrenmiş olsaydım. Ah, anneciğim, ne kadar yanılmışsın!"

Ellen'in düzenli dünyasının kaybolduğunu, onun yerini acımasız kaba bir dünyanın aldığını ve yenidünyada her şeyin tepe taklak olduğunu aklına

getirmiyordu. Her değer her ölçü değişmişti artık. O sadece annesinin yanılmış olduğunun farkındaydı ya da farkında olduğunu sanıyor ve kendisi de bu hazırlıksız olduğu yenidünyaya uymak için hızla değişiyordu.

Sadece Tara'ya karşı hisleri değişmemişti. Tarladan eve yorgun argın dönerken, beyaz evi görünce kalbi hemen sevinç ve gururla doluyor, yorgunluğunu ve dertlerini unutuyordu. Penceresinden bakıp yeşil otlakları, kırmızı topraklan ve gür ormanları gördüğü zaman, içini bir güzellik sarıyor, neşeleniyordu. Kan renkli yumuşak toprağı, dalgalı dağlarıyla bu ülkeye karşı duyduğu sevgi, onda olan bütün değişikliklere rağmen değişmiyordu. Bu kan rengi toprak ki, ilkbaharın gelmesiyle birden zümrüt yeşiline döner, her yanda Scarlett'in gözlerinin renginde bir pırıltı belirirdi. Dünyanın hiçbir yerinde böyle topraklar olmadığına inanıyordu.

Tara'ya baktığı zaman, insanların niçin savaştıklarını kısmen de olsa anlayabiliyordu. Rhett insanların para için savaştıklarını söylerken yanılmıştı. Hayır onlar uçsuz bucaksız topraklar için savaşıyorlardı.

Bir gece içinde, parasını, toplumsal yerini ve kölelerini kaybettiğine, annesiyle Ashley öldüğüne, babası da keder ve hayretten aklını yitirdiğine göre, Tara şu anda Scarlett'in elinde kalan biricik şeydi. Başka bir dünyaya ait anılar arasından çekip çıkardığı bir gün, babasıyla arasında geçen bir konuşma onu düşündürüyordu şimdi. Gerald ona toprağın uğrunda savaşılmaya değecek biricik şey olduğunu söylerken ne kadar haklıydı! Scarlett nasıl olmuş da onu anlamamıştı. Mutlaka bunun sebebi, çok genç, çok tecrübesiz ve son derece dik kafalı oluşuydu.

"Çünkü o uğrunda savaşılmaya değecek biricik şeydir... damarlarında bir damla İrlandalı kanı taşıyan herkes için, üstünde yaşadığı toprak anası gibi değerlidir... O elde etmek için çalışmaya, kaybetmemek için savaşmaya, uğrunda ölmeye değecek biricik şeydir."

Evet, Tara uğrunda savaşmaya değecek bir topraktı ve Scarlett bu savaşı hiç itiraz etmeden kabul etmişti. Hiç kimse Tara'yı onun elinden alamazdı. Hiç kimse onu ve kız kardeşlerini, yakınlarını, zengin akrabalarının yardımseverliği sayesinde yaşayabilir duruma sokamayacaktı. Birçok kimse öldürmek zorunda kalsa bile, Tara'yı elinde tutacaktı.

Eve döndüğü zaman Gerald'ın bu moral bozukluğundan er geç kurtulup kumandayı ele alacağını ümit etmişti, ama şimdi aradan iki hafta geçtikten sonra, bu ümidi kırılmış bulunuyordu. Artık biliyordu ki, istese de istemese de çiftlik onundu ve bütün halkıyla birlikte onun tecrübesiz ellerinin marifeti sayesinde yaşayabilecekti.

Scarlett Gerald'a kendisine akıl vermesi için yalvardığı zaman:

"Aklın neye yatıyorsa onu yap, kızım," diyordu.

Ya da daha kötüsü:

"Annene danış, kediciğim," cevabını veriyordu.

Artık Gerald'ın değişeceği yoktu. Scarlett bu gerçeği anlamış ve olduğu gibi kabul ederek benimsemişti. Üzülmeden razı oluyordu babasının durumuna. Biliyordu ki Gerald ölene kadar Ellen'i bekleyecek ve onun sesini duymak için sabırsızlanacaktı. Onunla birlikte, hayatiyetini, neşesini, bağımsızlığını ve kendine olan güvenini kaybetmişti. Gerald O'Hara'nın canlı hayat dramının biricik seyircisi Ellen'di. Şimdi perde ebediyen kapanmış bulunuyordu. Işıklar kararmış, seyirciler birden bire ortadan kaybolmuştu. Şaşkın, yaşlı oyuncu, sahnenin ortasında durmuş, alkışları beklemekteydi halâ.

O sabah ev sessizdi. Çünkü Scarlett, Wade ve hasta kızlardan başka herkes dişi domuzu bataklıkta aramaya gitmişti. Gerald bile biraz canlanmış ve bir eli Pork'un omuzunda, ötekinde ucuna halka yapılmış bir ip olduğu halde bataklığa inmişti. Suellen ile Carreen ağlaya ağlaya uyuya kalmışlardı. Ne zaman annelerini düşünseler böyle oluyordu.

Ama domuz yakalansa bile ne olacaktı. Hepsini birer birer yiyecekler ve eskisi gibi olacaktı her şey yine. Kış geliyordu ve o zaman yiyecek bulmak daha da güçleşecekti. Kuru fasulye, pirinç ve un hazırlamaları gerekti kış için. Ah, yapılacak o kadar çok şey vardı ki... İlkbaharda ekmek için pamuk ve buğday tohumu bulmak gerekti. Giyecekleri de harap bir haldeydi. Bütün bunlar nereden gelecek ve Scarlett bu masrafları karşılayacak parayı nereden bulacaktı.

Gizlice Gerald'ın ceplerini ve kasasını araştırmıştı. Üç dört bin dolar bulmuştu, ama artık Konfederasyon parasının hemen hemen hiçbir değeri olmadığından, Scarlett alay eder gibi, bu para bizi bir öğün doyurmaya yeter diye düşündü. Ama para ve yiyecek bulsa bile satın aldıklarını Tara'ya nasıl getirebilecekti? Tanrı da ne diye ihtiyar atın ölmesine fırsat vermişti.

Ama ziyanı yok, diye düşünüyordu. Ayağı iyileştiği zaman, Jonesboro'ya yürüyerek gidecekti. Bu hayatının en uzun yürüyüşü olacaktı, ama Scarlett ürkmüyordu. Evet, Jonesboro'ya yürüyerek gidecekti. Yankeeler bütün şehri yakıp yıktılarsa bile Scarlett burada nerede yiyecek bulabileceğini söyleyecek birine rastlardı elbet. Wade'in solgun yüzü gözünün önüne geldi. Yer elmasını sevmediğini tekrarlayıp duruyordu. Pilav, et ve tatlı istiyordu.

Scarlett orada öylece durmuş, gözyaşlarını geriye itmek için gözlerini oyarcasına bastırırken, nal sesleri duyarak irkildi. Son iki hafta içinde bu sesi duyduğunu zannettiği çok olmuştu. Tıpkı, Ellenin eteklerinin hışırtısını duyduğunu sanısı gibi. Bunlar, her şeye rağmen gerçekti. Çakıl taşlan üstünde biri yürüyordu. Bu bir Yankee askeriydi. Bir süvari.

Asker atının üstünde kayıtsızca oturuyordu. Düğmeleri açık mavi ceketinin göğsüne kadar sarkan siyah bir sakalı vardı. Birbirine yakın küçük gözlerini güneş ışığında kırpıştırarak evi süzdü. Yavaşça atından inerek dizginleri, merdivenlerin trabzanının başında bulunan topuza taktı. Scarlett önce midesinde bir sancı, sonra büyük bir heyecan duydu. Bir Yankee, kalçasının üzerinde uzun bir tabanca sallanan bir Yankee! Kendisi evde yapayalnızdı. Üç hasta kız ve iki bebekle yalnız!

Asker eli tabancasının kabzasında merdivenlere yöneldi. Sağa sola bakıyor, evde kimsenin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra askerin tedbirli adımlarının merdivenleri tırmanmakta olduğunu hissetti, onun salona girdiğini anladı ve kaçmak ihtimali ortadan kalkmış oldu. Adamın aşağı katta odalara girip çıktığını duyuyordu. Kimseye rastlamadığı için şimdi daha cesur hareket ediyor, ayak sesleri tasasız olduğunu belli ediyordu. Mutfak ha! Orada, ateşin üstünde kaynayan iki tencere vardı. Birinde elmalar, ötekinde de ayağının ağrımasına rağmen, Oniki Meşeler'le Macintoshlar'ın bahçesinden toplayıp getirdiği sebzeler vardı. Bunlar dokuz kişiyi doyuracaktı, ama aslında iki kişiye ancak yeterdi. Scarlett saatlerden beri iştahını susturmaya çalışıyordu. Ötekiler dönecekti de hep birlikte yemek

yiyeceklerdi. Şimdi Yankee askerin bu yiyeceklerin hepsini silip süpürmesi ihtimali karşısında öfkeden kudurmuştu. Elleri titriyordu.

Eski, partal ayakkabısını çıkardı ve yalınayak, annesinin çalışma odasına koştu. Sessizce en üst çekmeceyi açtı ve Atlanta'dan getirdiği ağır tabancayı aldı. Charles bu silahı taşımış, ama onunla asla ateş etmemişti. Elleri hiç de titremiyordu. Çabucak, hiç ses çıkartmadan sofaya çıktı ve merdivenlerden aşağı koştu. Bir eliyle trabzanlara tutunuyor, öteki eliyle de eteğinin kıvrımları arasına sakladığı silahı sımsıkı tutuyordu.

Boğuk bir ses duydu merdivenlerin ortasında durduğunda:

"Kim var orada?"

Kulaklarına kan hücum etmişti. Askerin sesini güçlükle duyuyordu.

"Dur, yoksa vururum," diyordu adam.

Yemek odasının kapısında duruyordu. Elinde tabanca vardı, ama içinin rahat olmadığı yüzünden belli oluyordu. Bir elinde Ellen'in altın kakmalı, gül ağacı dikiş kutusunu tutuyordu. Kutunun içinde altın saplı makasla altın yüksük duruyordu. Scarlett bacaklarının dizlerine kadar soğuduğunu hissetti. Ama yüzü öfkeden alev alev yanıyordu.

Bir Yankee askerinin elinde Ellen'in dikiş kutusu!

Tabancasını yerine koyarak ona doğru bir adım attı.

"Demek bu evde insanlar var? Yalnız mısınız, küçük hanım?"

Scarlett şimşek gibi tabancasını çekti ve bu şaşkın, sakallı yüze doğru çevirdi. Adam elini tabancasına uzatmaya fırsat bile bulamadan tetiği çekti. Patlama kulaklarında bir top sesi gibi gümbürderken tabancanın sarsılmasıyla geriye doğru itildiğini hissetti ve barut koşusu burun deliklerini doldurdu. Adam arka üstü yere yuvarlanırken bütün eşyalar sarsılmıştı. Kulu elinden düştü ve içindekiler ortalığa saçıldı. Scarlett hareket ettiğinin bile farkında olmadan, merdivenlerden aşağı koşup onun yanına gitti ve yüzüne baktı. Bu bir yüz değildi artık. Eskiden burunun bulunduğu yerde şimdi kanlı bir çukur vardı.

Gözleri de kan çanağına dönmüştü.

Evet ölmüştü. Buna kuşku yoktu. Scarlett bir adam öldürmüştü. Av partilerinde bile hayvan öldürülürken orada bulunmamaya dikkat eden Scarlett O'Hara bir insan öldürmüştü. Cinayet! Cinayet işledim! Ah, bunu yapmış olamam. Gözleri yerde yatan bu uzun saçlı başa ve onun yanıbaşında duran dikiş kutusuna takılınca birden canlandı. İyi yapmıştı. Adamı öldürdüğüne iyi etmişti. Çocuk gibi sevindi. Tara ve Ellen'in intikamını almak yolunda ilk darbeyi indirmişti...

Yukarı kattaki sofada telaşlı ayak sesleri duyuldu. Sonra ayak sesleri durdu. Başını kaldırıp baktı ve Melanie'yi gördü. Gecelik yerine kullandığı eski şala sarınmıştı. Zayıf kolu Charles'ın kılıcının ağırlığıyla aşağı sarkıyordu. Melanie'nin gözleri alt kattaki sahneyi sonuna kadar hazmetti.

Sessizlik içinde bakıştılar. Melanie'nin her zaman nazik ve şefkatli olan yüzünde büyük bir gurur ifadesi belirdi. Scarlett'in kendi bağrındaki vahşi sevince benzer bir hayranlık takdir ve neşeyle gülümsedi. Scarlett o uzun anda:

"Ama... ama... o da bana benziyor, o da benim gibi. Beni anlıyor!" diye düşündü. "O da olsa aynı şeyi yapardı."

Şimdiye kadar kendisine karşı sadece nefret ve iğrenme duyduğu solgun ve çelimsiz kıza dikkatle baktı. Adeta hayranlık duyarak! Şimdi bir hayranlık ve yoldaşlık duygusu, Ashley'in karısına karşı duyduğu nefretle çarpışıyordu. Aklında şimşek gibi çakan bir duygu, yanılmasına imkân olmayan bir berraklık ve kesinlikle ona, Melanie'nin tatlı sesi ve güvercine benzeyen gözlerinin arkasında çelik gibi sağlam, jilet gibi keskin bir tabiat olduğunu öğretti. Melanie'nin sakin kanında cesaret tohumlarının bol bol bulunduğuna şüphe yoktu.

Kapalı kapının arkasından, Suellen, Carreen'in ve Wade'in zayıf ve ürkek çığlıkları duyuldu: "Scarlett! Scarlett!"

Melanie sesini çıkartmadan işaret parmağını dudaklarına götürdü ve elindeki eski kılıcı yere bırakarak, güçlükle ilerleyip hasta kızların oda kapısını açtı.

Sesi şakacı ve neşeliydi.

"Korkmayın, civcivler," diyordu. "Ablanız Charles'in silahının pasını temizliyormuş. Patlayınca kendisi de korkmuş."

"Ne kadar soğukkanlı bir yalancı!" diye düşündü. "Ben olsam bu yalanı bu kadar çabuk bulamazdım. Ama ne diye yalan söylüyoruz. Herkes bilsin."

Tekrar yerde yatan ölüye baktı. Şimdi öfke ve korku erimiş, yeni duygular belirmişti. Scarlett dizlerinin titremeye başladığını hissetti. Melanie, sürüklenir gibi tekrar merdivenin en üst basamağına geldi ve alt dudağını ısırıp trabzana tutunarak aşağı inmeye başladı.

"Scarlett," diye fısıldadı. "Onu buradan çıkarıp gömmeliyiz. Belki yalnız değildir. Yalnız bile olsa, kimsenin haberi olmamalı bu işten, zenciler çenelerini tutamazlarsa gelip seni tutuklarlar. Scarlett, bizimkiler bataklıktan dönmeden onu saklamalıyız."

Melanie'nin sesindeki ateşli heyecan Scarlett'i de harekete geçirdi. Düşünmeye başladı.

"Onu bahçenin köşesine, ağaçların altına gömebilirim. Oradaki toprak yumuşaktır. Pork, babamın gömdüğü viski şişesini oradan çıkardı. Ama herifi oraya kadar nasıl götüreceğim?"

Melanie kararlı bir sesle:

"Birer bacağından tutup sürükleriz," dedi.

Scarlett'in hayranlığı, elinde olmadan, iki misli arttı.

Melanie:

"Sence adamın ceplerini araştırmakta bir sakınca var mı? Belki yiyecek bir şeyler vardır?"

Scarlett midesi bulanarak ölünün üzerine eğildi ve bütün düğmelerini çözerek ceplerini araştırmaya başladı.

Bir paçavraya sarılmış şişkin bir cüzdan bulunca da:

"Aman Allah'ım!" diye fısıldadı. "Melanie... Melly, bana kalırsa bu cüzdan parayla dolu! Hem de Amerika Birleşik Devletleri parasıyla."

Scarlett kâğıt paraları saymaya başlarken, Melanie:

"Şimdi saymak için vakit kaybetme," dedi. "Vaktimiz yok..."

Pantolon ceplerinde bir mum, bir kutu tütün ve bir parça naneden başka bir şey yoktu. Melanie çantadan bir paket kahve çıkardı ve onu en güzel bir esansmış gibi kokladı. Altın çerçeve içinde küçük bir kız çocuğunun minyatürü, zümrüt bir iğne, kenarlarında altın zincirler sallanan iki geniş altın bilezik, altın bir tütün kutusu, gümüşten küçük bir çocuk kupası, altın işlemeli bir makas, tek taş pırlanta bir yüzük, uçlarında armut biçiminde pırlantalar sallanan bir çift küpe de çıktı çantadan. İki genç kadının tecrübesiz gözleri bile pırlantaların her birinin bir kırattan büyük olduğunu tahmin edebiliyordu. Melanie hareketsiz vücuda bakarak:

"Bir hırsız," diye fısıldadı. "Scarlett bütün bunları çalmışlar, kesin."

Scarlett:

"Kuşkusuz," diye cevap verdi. "İyi ki öldürdün onu," dedi Melanie.

Scarlett eğildi, ölü askeri çizmelerinden yakaladı ve çekmeye başladı. Ne kadar da ağırdı ve Scarlett kendini birden bire ne kadar kuvvetsiz hissetmeye başlamıştı. İte kaka, çeke, dürte kapının önüne kadar getirdi onu. Arkasından ince bir şerit halinde kan izi bırakarak ilerliyordu. Döndü.

"Eğer bahçeye de böyle kan damlatacak olursam temizleyemeyiz," dedi. "Melanie şalını bana ver de adamın başına sarayım."

Melanie duvarın dibinde büzülerek şalını çıkartıp Scarlett'e verdi. Cesedi sürükleye sürükleye arka bahçeye çıkardı ve yolun ortasında, alnındaki terleri silmek için bir an duralayıp arkaya baktı. Melanie lohusa yatağından kalkıp onun yardımına koşmuştu. Scarlett'e yardım edebilmek için taşıyamayacağı kadar ağır bir silahı da getirmişti üstelik. Bu bir cesaret işiydi. Scarlett dürüst

olarak düşününce bu çeşit cesaretin kendisinde bulunmadığını anlıyordu. Atlanta'nın düştüğü o korkunç gece ve ertesi günkü yolculuk sırasında Melanie'nin gerçek kişiliğini ortaya koyan, çeliğe sarılmış ipek cinsinden bir cesaretti o. Bu, bütün Wilkesler'in sahip olduğu, anlaşılmaz, gösterişsiz cesaretti. Scarlett onu anlamaz, ama büyük bir saygıyla karşılardı.

Melanie:

"Paspaslardan biri ile yerdeki kanları silelim."

"Git yatağına. Yatmazsan ölürsün. Ben onu gömdükten sonra oraları temizlerim."

Scarlett, kendisini tanıyanların bu olayı duymaları halinde ne büyük bir dehşete kapılacaklarını düşünerek gülümsedi. Güzel gamzeleri ve sallantılı küpeleri olan genç ve alımlı Mrs. Hamilton'un, o nazlı hareketleriyle, bir adamın yüzünü yangın yerine çevirdikten sonra ceplerinde ne var ne yoksa yağma edip, cesedini bir çukura gömebileceği kimin aklına gelirdi?

"Artık bunu düşünmeyeceğim," diye karar verdi. "Olup bitmiş bir iş bu. Onu öldürmeseydim çok büyük bir aptallık yapmış olurdum. Ama, ama... bana kalırsa eve döndüğümden beri biraz değiştim, yoksa dünyada böyle bir şey yapamazdım."

Şimdi bir atı olduğuna göre Scarlett komşularının ne durumda olduklarını inceleyebilirdi. İlk olarak Fontaineler'e gitmeye karar verdi. Onlar en yakın komşulardı. Hem de Dr. Fontaine evde olabilirdi. Melanie'nin bir doktora ihtiyacı vardı. Gerektiği gibi iyileşmiyor, Scarlett onun solgunluğundan ve zayıflığından korkuyordu.

Böylece, parmağının şişi ayakkabı giyebilecek kadar iner inmez, Yankee askerin atma atladı. Mimoza'ya doğru yola çıktı, içinden, kendini, onu yanmış bulmaya hazırlıyordu.

Büyük bir sevinç ve hayretle, açık sarı boyalı evin, her zamanki gibi mimoza ağaçlan arasında durduğunu gördü. Fontaine ailesinin üç kadını onu neşeli çığlıklar ve öpücüklerle karşılamak üzere dışarı çıktıkları zaman, neredeyse Scarlett'in gözlerini yaşartacak, sıcak bir mutluluk bütün benliğini sardı.

Ama ilk anın heyecanı ve neşesi geçip de yemek odasındaki sandalyelere oturulunca, Scarlett'in kalbi titredi. Mimoza ana yoldan çok uzak olduğundan Yankeeler buraya gelmemişlerdi. Bu yüzden Fontaineler'in büyük bir mal kaybı yoktu. Karınlarının da iyice doyduğu belliydi. Ama, buna rağmen, Mimoza'da da Tara'ya hâkim olan o korkunç sessizlik vardı. Zaten bütün çevrede bu sessizliği bulmak mümkündü. Yankeeler geliyor diye dehşete kapılan bütün zenciler, evde çalışan dört kadın hariç, toptan kaçmışlardı. Koskoca evde, yetmiş yaşındaki Fontaine nine, elli yaşında olmasına rağmen, daima küçük hanım diye anılacak olan gelini ve yirmi yaşına henüz basmış olan Sally vardı.

Köleleri gitmiş, paralan değerini kaybetmiş, Sally'nin kocası Joe Gettysburg'da ölmüş, genç Dr. Fontaine Vicksburg'da dizanteriden öldüğü için küçük hanım da dul kalmıştı. Öteki oğulları Alex ve Tony Virginia'da bir yerdeydiler, ama kimse onların nerede olduğunu bilmiyordu. Ölü mü diri mi oldukları bile belli değildi. İhtiyar Dr. Fontaine de, Wheeler'in süvarileri ile beraberdi.

İlk konuşmalardan sonra, Scarlett:

"Atlanta'da olup bitenlerden haberiniz var mı?" diye sordu. "Biz Tara'ya gömüldük

kaldık."

Büyük hanım, her zamanki geleneğe uyarak sözü aldı ve:

"Biz de sizinle aynı durumdayız, çocuğum." dedi. "Bildiğimiz tek şey. sonunda Sherman şehri ele geçirdi."

"Demek öyle!"

Küçük hanım söze karıştı:

"Bu kadar zamandır Tara'da olasınız da bizim haberimiz olmasın, inanılacak şey değil. Oraya gelmediğim için kendime nasıl kızıyorum şimdi! Ama ne bilelim, biz Yankeeler'in Oniki Meşeler ve Macintoshlar'ın evi gibi Tara'yı da yaktıklarını, sizinkilerin de Macon'a gittiklerini sanmıştık. Hele senin evde

olacağın aklıma bile gelmezdi, Scarlett!"

Nine, gelininin sözünü kesti.

"Bizim aptal zenciler Tara tarafından alevler yükseldiğini görmüşler, bunun üzerine öyle korktular ki, hepsi birden kaçtılar. Yangın neredeymiş, Scarlett?"

"Bütün pamuklarımız," diye karşılık verdi. "Yüz elli bin dolar değerinde pamuğumuzu yakmışlar."

Nine:

"Allah'a şükret ki evinizi yakmadılar," dedi. "Her zaman pamuk yetiştirebilirsin, ama ev yetiştirilmez. Ha, sırası gelmişken sorayım, pamuk toplamaya başladınız mı?"

Scarlett:

"Hayır," dedi. "Zaten büyük bir kısmı harap halde. Tarlalarda üç balyadan fazla pamuk bulunduğunu sanmıyorum. Sonra bütün zenciler gitti. Pamuğu kim toplayacak?"

"Bu nesil ne kadar yumuşak ve nazik! Sana şunu söyleyeyim ki küçük hanım, ben genç bir kızken babam bütün servetini kaybetmişti. Ben de şu ellerimle tarlalarda ve evde birçok işler yaptım. Babam köleler satın alacak kadar para kazanınca iş değişti tabii. Ama şerefli bir işi yapmaktan asla utanmamalı insan. Ben tarla da sürdüm, pamuk da topladım. Gerekirse, yine de yaparım. Görünüşe göre yapmak zorunda kalacağım günler uzak değil!"

Scarlett konuyu değiştirmek için aceleyle:

"Tarletonlar'la Calvertler'den ne haber?" diye sordu. "Onların evleri de yandı mı? Macon'a göçtüler mi?"

Sally söze başladı:

"Yankeeler Tarletonlar'ın evine gitmediler. Onlar da bizim gibi ana yoldan çok uzakta oturuyorlar. Ama Calvertler'e gittiler. Domuzlarını, kümes

hayvanlarını çalmışlar ve köleleri de kendileriyle birlikte kaçmaları için kandırmışlar."

Scarlett aceleyle:

"Bakın," dedi, "Ben eve ancak savaştan sonraki gün döndüm. O yakmamalarını söylemiş. Çünkü Suellen ile Carreen tifodan hasta yatıyorlarmış ve bir yere kımıldamalarına imkân yokmuş."

Nine istilacılar hakkında iyi bir şey duyduğuna memnun olmamış gibiydi.

"İlk olarak Yankeeler'in iyi bir davranışını duyuyorum," dedi. "Peki kızlar nasıl şimdi?"

Scarlett:

"Ah, çok daha iyiler," diye cevap verdi. "Hemen hemen iyileşmiş sayılırlar. Ama pek zayıf görünüyorlar. Şey, şey... acaba bize ödünç olarak biraz yiyecek verebilir miydiniz? Yankeeler çekirgeler gibi her şeyi silip süpürdüler. Ama eğer sizin de yiyeceğiniz azsa lütfen açıkça söyleyin bana... "

Yaşlı kadın, Scarlett'e birden en keskin bakışlarıyla baktı ve:

"Pork'u arabayla gönder," dedi. "Neyimiz varsa yarısını veririz. Pirinç, yulaf unu, jambon ve birkaç tavuk."

"Ah! Fakat bu çok fazla! Ben..."

"Bir kelime bile söyleme! Dinlemeye niyetim yok! Komşular neye yarar?"

Nine onun yüzüne bakarak:

"Söyle," dedi. "Tara'da ne var? Sakladığın nedir?"

Kısaca:

"Annem öldü," dedi.

Fontaine ninenin, Scarlett'in kolundaki eli kasıldı ve genç kızın etini morartırcasına sıktı. Sarı gözlerinin üstündeki buruşuk gözkapakları titredi.

"Onu Yankeeler mi öldürdü?"

"Tifodan öldü. Ben eve gelmeden bir gün önce..."

Baban ne yapıyor?"

"Babam... babam kendinde değil."

"Kendinde değil deme, çocuğum. Aklını mı oynattı?"

Sıkıntıyla:

"Evet," dedi. "Aklını oynattı. Dalgın dalgın dolaşıyor ortalıkta. Kimi zaman da annemin ölmüş olduğunu hatırlayamıyor. Ah, büyük hanım, onun saatin başında oturup, bıkmadan annemi beklemesi beni çileden çıkartıyor. Saatlerce oturup annemin ayak seslerini bekledikten sonra birden yerinden fırlıyor ve evden çıkıp mezarlığa koşuyor. Sonra yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olmuş halde eve dönüyor ve tekrar tekrar, "Katie Scarlett, Mrs. O'Hara öldü; annen öldü," diyor bana. Öyle çok söylüyor ki ben de aklımı oynatacağım sanıyorum. Kimi zaman, gecenin geç saatlerinde anneme seslendiğini duyup yatağından kalkıyor, onun yanma gidiyor ve annemin aşağıda hasta bir zenciyi tedavi ederek kendini yorduğunu söylüyorum. Böyle zamanlarda onu tekrar yatağına yatırmak ne kadar güç oluyor bilemezsiniz. Ah keşke Dr. Fontaine burada olsaydı. Babama mutlaka yararı dokunurdu. Melanie’nin de doktora ihtiyacı var. Bir türlü iyileşmiyor ve bebeğine gerektiği gibi bakamıyor..."

"Melly... bebek? O da seninle beraber mi?"

"Evet."

"Melly'nin senin yanında ne işi var? Anlatsana işin iç yüzünü bana!"

Scarlett, dura dura her şeyi anlatmaya başladı. Kuşatmadan başladı, Melanie'nin hamileliğini anlattı. Hikâyesi ilerledikçe, yaşlı kadının asla kendini ele vermeyen keskin bakışlı gözleri karşısında söyleyeceklerini

kendiliğinden buluyordu.

"Sanıyorum ki, yolun sonuna vardığımda annemin kuvvetli kollarını bulacağım ve başımı onun dizine koyup dinlenirken omuzlarımdaki yükü ona aktaracağım. Yolda gelirken en korkunç şeylerin başıma gelmiş olduğunu sanıyordum, ama onun öldüğünü öğrenince en kötünün ne demek olduğunu anladım."

Gözlerini yere dikerek ninenin bir şeyler söylemesini bekledi. Sessizlik öyle uzun sürdü ki, Scarlett acaba nine benim korkunç yolculuğumu anlayamadı mı diye düşünmekten kendini alamadı.

"Çocuğum, bir kadının başına gelebilecek şeylerin en korkuncu ile karşılaşması çok kötü bir şeydir. Çünkü en korkunç olanla karşılaştıktan sonra artık hiçbir şeyden korkması mümkün değildir. Bana söylediklerini, başından geçenleri anlamadığımı sandın değil mi? Sana şunu söyleyeyim ki gayet iyi anlıyorum. Senin yaşında olduğum sırada, kızılderili savaşları vardı. Fort Mims katliamından hemen sonraydı. Tam elli yıl önceydi. Çalılıklara saklanmayı her nasılsa başarmıştım. Oradan evimizin yanışını seyrettim. Kızılderililer'in kız kardeşlerimle erkek kardeşlerimin kafa derilerini yüzdüklerini gördüm. Saklandığım yerde, alevlerin ışığında beni ele geçirmemeleri için dua ediyordum. Annemi sürükleye sürükleye evden çıkardılar ve kadıncağızı gözlerimin önünde, bulunduğum yerden yirmi metre uzakta öldürdüler. Onun da kafasının derisini yüzdüler. Arada sırada bir kızılderili yanına yaklaşıyor ve bıçağıyla kafasından bir parça deri daha kazıyordu. Ben... ben ki annemin en sevgili çocuğuydum, yattığım yerden bunların hepsini gördüm. Ertesi sabah oturulan bir yere rastlamak ümidiyle yaya olarak yola çıktım. En yakın kasaba otuz mil uzaktaydı. Kızılderililerin arasından, bataklıkların içinden geçerek üç günde oraya vardım... Beni buldukları zaman delirmek üzere olduğumu sanmışlardı... İşte orada Dr. Fontaine ile tanıştım... O bana baktı. Bu korkusuzluk başımın epeyce belaya girmesine sebep olduğu gibi, birçok kereler mutluluk duymamı da engelledi. Tanrı kadını ürkek ve çekingen bir yaratık olarak yaratmıştır. Korkmayan bir kadın tabii değildir. Scarlett daima korkacak bir şeyin olsun... sevecek bir şeyin olduğu gibi."

Birden nine:

"Haydi, artık git çocuğum," dedi. "Yoksa seni merak ederler. Öğleden sonra Pork'u arabayla buraya gönder... Omuzlarındaki yükü artık bırakamayacağını unutma... Buna imkân yok. Biliyorum."

Scarlett'in Fontaineler'e yaptığı ziyaret ona farkında olduğundan çok daha fazla cesaret vermişti. Komşuları olduğunu, eski aile dostlarından bazılarının yakında bulunduğu ve kendisine yardıma hazır oldukları düşüncesi, Tara'ya geldikten sonraki ilk haftalarda ruhunu saran yalnızlık ve terkedilmişlik duygusundan kurtulmasına yaramıştı.

Şimdi Scarlett'in ailesini doyuracak kadar yiyeceği, Yankee hırsızdan temin ettiği parası ve mücevherleri vardı. En büyük ihtiyacı yeni elbiselerdi. Pork'u elbise satın almak için Güney'e göndermenin akıllıca bir iş olmadığını biliyordu.

Scarlett her sabah uyanınca masmavi gökyüzünü görüp Tanrı'ya şükrediyordu. Çünkü havalar soğuyacak olursa hepsinin kalın elbiselere ihtiyaçları olacaktı. Şimdi burası, çiftlikte pamuğun yığılabileceği biricik yerdi. Tarlalarda kendisinin ve Pork'un tahmin ettiğinden çok fazla pamuk vardı. Belki dört balya olurdu. Kısa bir zaman içinde kulübelerin dolacağı kesindi. Scarlett'e göre, kendisi kardeşleriyle birlikte ev işlerini yaparken zenciler de tarlalarda çalışacaktı. Ama bu noktada yanılmıştı, çünkü düşüncelerini açıkladığı zaman kendisininkinden de kuvvetli bir tepkiyle karşılaştı. Pork, dadısı ve Prissy tarlada çalışmak lafını duyunca çığlığı bastılar. Evde çalışmak üzere yetiştirilmiş zenciler olduklarını, ırgat olmadıklarını söyleyip duruyorlardı. Özellikle dadısı isyan etmiş, asla tarlada çalışamayacağını söylemişti. Sadece Dilcey sesini çıkartmadı ve Prissy'e öyle bir baktı ki, küçük kız hemen sesini kesti.

Scarlett itirazlara kulak vermedi ve hepsini birden pamuk tarlalarına sürdü. Ama dadı ile Pork o kadar ağır ve öyle çok şikayet ederek çalışıyorlardı ki, Scarlett dadısını mutfağa yemek pişirmeye, Pork'u da ormana tavşan ve balık avlamaya gönderdi. Pamuk toplamak Pork'un onuruna yaraşmıyordu, ama avcılık ve balıkçılık hoşuna gidiyordu.

Daha sonra Scarlett kız kardeşleri ile Melanie'yi tarlalarda çalıştırmayı denedi, ama bu da daha iyi sonuç vermedi. Melanie, sıcak güneşin altında bir saat, isteyerek, hızla çalışmış, ama birden sessizce düşüp bayılmış ve günün

geri kalan kısmını yatakta geçirmek zorunda kalmıştı. Bunu izleyen bir hafta da yataktan kalkmadı. Suratı asık ve ağlamaklı olan Suellen de bayılır gibi yapmış, ama Scarlett tepesinden aşağı bir kova soğuk su boşaltınca öfkeli bir kedi gibi onun üzerine atılmıştı. Nihayet dayanamayıp isyan etti.

Carreen kendisine söylenenleri harfi harfine yerine getirmekteydi. Solgun ve çelimsizdi, ama iş yapmaktan kaçmıyordu. İtaatkâr ve hevesliydi. Scarlett'in kendisine verdiği işler bitince hemen teşbihini eline alıyor ve narin dudaklarını kımıldatarak Brent Tarleton ile annesi için dua ediyordu. Scarlett, Carreen'in Brent'in ölümünü ne kadar ciddiye aldığını ve gönül yarasının iyileşmediğini biliyordu. O Scarlett için halâ, ciddi bir aşk hikâyesi yaşamayacak kadar genç olan küçücük bir kız kardeşti.

Scarlett tarlada pamuklar arasında durmuş, güneşin altında eğilip kalkarak pamuk toplarken sırtı ağrıdan kopuyordu. İçinden, keşke Suellen'in enerjisi ve kuvveti ile Carreen'in tatlı uysallığını kendimde toplayan, bir kız kardeşim olsaydı diye düşündü. Çünkü Carreen istekle ve zevkle çalışıyordu. Ama bir saat çalıştıktan sonra, Suellen'in değil de onun henüz çalışabilecek kadar iyileşmemiş olduğu açıkça görünüyordu. Bu yüzden Scarlett Carreen'i de eve geri gönderdi.

Şimdi bembeyaz tarlalarda onun yanında sadece Dilcey ile Prissy kalmıştı. Prissy çok tembeldi. Zorla çalışıyor, eğilip kalkarken inliyor, devamlı olarak ayaklarının ağrıdığından, midesinin bulandığından, başının döndüğünden, canının sıkıldığından şikayet ediyordu.

Dilcey, tıpkı bir makine gibi sessizce ve yorulmak bilmeden çalışıyordu. Sırtı ağrıyan ve pamuklan içine doldurduğu sepetin ağırlığından omzu nasır tutmuş olan Scarlett Dilcey'in ağırlığınca altına bedel olduğunu düşünüyordu. Bir gün:

"Dilcey," dedi. "İyi günler geldiğinde senin bu davranışını unutmayacağım. Son derece iyi hareket ettin."

"Teşekkür ederim, küçük hanım," dedi. "Ama Mr. Gerald ile Mrs. Ellen bana karşı çok iyi davranmışlardı. Mr. Gerald üzülmeyeyim diye Prissy'i de satın almıştı. Bunu asla unutmam. Ben yan yarıya kızılderiliyim. Kızılderililer kendilerine yapılan iyilikleri asla unutmazlar. Prissy için affınızı dilerim.

Hiçbir işe yaramıyor. Babası gibi safkan bir zenci. Babası da pek verimli bir insan değildi."

Scarlett pamuk toplamak için adam bulamıyor ve son derece yoruluyordu, ama buna rağmen pamuklar tarlalardan kulübelere nakledildikçe morali yükseliyor, keyfi artıyordu. Ona güven veren, içini rahatlatan bir şey vardı pamukta. Tara pamuktan zengin olmuştu. Tıpkı bütün Güney gibi. Scarlett de, hem Tara'nın hem de bütün Güney'in tekrar kırmızı tarlalar seviyesinde zenginleşeceğine inanacak kadar Güneyli'ydi.

Artık içinde ümitler belirmişti. Savaş ebediyen devam edemezdi. Biraz pamuğu, yiyeceği, bir atı ve küçük bir hazinesi vardı. Evet, en kötü günleri geride bırakmıştı!

Kasımın ortasında bir öğle vakti, bütün aile yemek masasının etrafında toplanmış dadının mısır unundan yapıp, darıyla tatlılaştırdığı pastanın son kalıntılarını yemekteydiler. Havada bir serinlik vardı. Pork, Scarlett'in sandalyesinin arkasında durmuş neşe içinde ellerini ovuşturarak:

"Domuzları kesme vakti geldi mi, Miss Scarlett?" diye soruyordu.

Scarlett, sırıtarak:

"Kızarmış et kokuları şimdiden burnuna geliyor, değil mi?" dedi. "Eh, doğrusu ben de etin lezzetini ağzımda duyuyorum. Hava birkaç gün daha böyle giderse..."

Melanie, kaşığını ağzına götürecekken, birden onun sözünü kesti:

"Dinle şekerim! Birisi geliyor!"

Pork sıkıntıyla:

"Biri bağırıyor," dedi.

Serin sonbahar rüzgârı nal sesleri getiriyordu. Bu sesler korkmuş bir kimsenin ürkek yüreğine benziyordu.

Bir kadın sesinin:

"Scarlett; Scarlett!" diye bağırdığını duydular.

Korkunç bir an herkes birbirinin gözlerine baktı ve sonra bütün sandalyeler arkaya itildi. Ayağa fırladılar. Bir saat önce, Jonesboro'ya giderken, çene çalmak için Tara'ya uğramış olan Sally Fontaine'nin sesi korkudan değişmişti, ama yine de onu tanımışlardı. Şimdi hepsi onu karşılamak için kapının önüne çıktıkları zaman, genç kadının saçları havalanmış, şapkası başından kaymış bir halde, atının üstünde uçar gibi geldiğini gördüler.

"Yankeeler geliyor! Gördüm onları! Yollar! Yankeeler!"

Scarlett:

"Öleceğim," diye geçirdi aklından. "Şuracıkta öleceğim şimdi. Bütün bunların sona erdiğini sanıyordum. Öleceğim artık. Dayanacak gücüm kalmadı."

Sonra gözleri ata gitti. Pork bir işi için Tarletonlar'a gitmek üzereydi. Atı eyerlemişti. Bu Scarlett'in sahip olduğu biricik attı. Yankeeler onu, ineği ve buzağıyı mutlaka alıp götüreceklerdi. Domuzları da... Ah o domuzla yavrularını yakalamak için ne kadar yorulmuşlar, ne kadar uzun zaman uğraşmışlardı! Fontaineler'in ona verdiği horozu yumurtlayan tavukları ve ördekleri de alıp götüreceklerdi kuşkusuz. Elmalarla patatesleri de. Unu, pirinci ve kuru fasulyeyi. Yankee askerin cüzdanındaki parayı da. Her şeyi alacaklar ve onu açlıktan ölmek üzere burada bırakacaklardı.

Yüksek sesle:

"Onları alamayacaklar! Aç kalmayacağım. Almalarına izin vermeyeceğim."

Yüzlerinde koyu gölgeler belirmiş, kapının önünde bekleşen zencilere döndü:

"Bataklığa" dedi.

"Ne bataklığı?"

"Nehir bataklığı budalalar! Domuzları bataklığa götürün. Hepiniz! Haydi çabuk! Pork, sen Prissy ile beraber domuzları çıkar. Suellen sepetleri mümkün olduğu kadar çok yiyecekle doldur ve onları alıp ormana koş. Dadı,

gümüşleri yine kuyuya sarkıt. Sen Pork! Pork, dinle beni! Orada durma öyle! Babamı götür. Nereye götüreyim diye sorma. Bir yere götür! Babacığım, Pork'la git! Benim babacığım!"

Scarlett yüzü bembeyaz olan Melanie'ye dönerek:

"Git sen! İneği al! Ben bebeğe bakarım! İçin rahat olsun! Ashley'in oğlunu onlara verir miyim sanıyorsun? Haydi git!"

Sonra koşarak içeri girdi. Wade peşindeydi. Annesinin uçuşan eteklerini yakalamaya çalışıyordu. Durmadan hıçkırıyordu. Scarlett, odasına koşarak:

"Ah, sanki ne diye ineklere bataklıkta küçük bir ahır yaptırmadım!" diye düşündü. "Artık kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğinden o kadar emindim ki!"

Masanın en üst çekmecesini koparırcasına açtı ve Yankee'nin cüzdanını bulana kadar kumaşları altüst etti. Nihayet cüzdan elindeydi. Aceleyle tek taş pırlanta yüzükle pırlanta küpeleri dikiş kutusunda saklamış olduğu yerden çıkartıp cüzdana koydu. Ama nereye saklayacaktı? Şiltenin içine mi? Bacaya mı? Yoksa kuyuya mı atmalıydı? Göğsüne mi koy sundu? Hayır, asla oraya koymamalıydı! Cüzdan göğsünde bir kabarıklık meydana getirecek olursa Yankeeler kuşkulanıp onu çırılçıplak soyarlar ve üstünü ararlardı.

Vahşi bir korkuyla: "İşte o zaman ölürüm!" diye düşündü. Ah, evet Melanie'nin çocuğu!

Scarlett, Yankee askerin cüzdanını göğsüne bastırarak, küçük Beau'nun alçak beşiğinde uyumakta olduğu odaya koştu. Çocuğu itina göstermeden kucağına alınca, bebek uyandı ve küçük yumruklarını sallayarak uykulu uykulu hıçkırmaya başladı.

Tekrar odasına koştu ve aceleyle, ölü Yankee'nin çantasında bulduğu minyatürü, bilezikleri, iğneyi ve gümüş kupayı sakladığı yerden çıkardı. Ama onları nereye koyacaktı?

Küçük Beau'yu bir kolunda cüzdanla mücevherleri öteki elinde taşıyordu. Bu durumda bir şey yapmasına imkân yoktu. Bebeği yatağın üstüne bıraktı.

Beau, yengesinin emin kollarından uzaklaştığını hissedince feryadı bastı. O zaman Scarlett'in aklına gayet parlak bir fikir geldi. Bir bebeğin altındaki bezlerden emin bir yer olabilir miydi? Aceleyle bebeği yüzükoyun çevirip elbisesini sıyırdı ve cüzdanı bezlerin içine sıkıştırdı. Çocuk büsbütün ağlamaya başladıysa da Scarlett aldırmadı ve üçgen biçimindeki kundağı onun bacaklarına doladı. Derin bir nefes alarak:

"Şimdi!" diye düşündü. "Şimdi bataklığa koşmalı!" Avaz avaz bağırmakta olan Beau'yu koltuğunun altına kıstırdı. Elinde halâ mücevherler duruyordu. Koşa koşa sofaya çıktı. Birden duyduğu korku dizlerini zayıflattığı için adımları yavaşladı. Ev ne kadar sessizdi! Ne kadar korkunç bir sessizlik hakimdi Tara'ya! Hepsi gidip onu yalnız mı bırakmışlardı?

Küçük bir ses duyarak hızla döndü ve trabzanın dibine sinmiş olan, unuttuğu oğlunu gördü. Gözleri korkudan büyümüştü çocuğun. Konuşmak istiyor ama gırtlağından ses çıkmıyordu. Scarlett: "Ayağa kalk, Wade Hampton!" diye emretti. "Kalk ve yürü. Annen şu anda seni taşıyamaz."

Wade, korkmuş, küçük bir hayvan gibi ona doğru koştu ve geniş eteğine yapışarak başını sakladı. Onun küçük ellerinin eteklerin arasında bacaklarını tutmaya çalıştığını hissediyordu Scarlett. Merdivenlerden aşağı inmeye başladı, ama Wade onu öyle bir çekiyordu ki, neredeyse düşecekti.

Öfkeyle bağırdı:

"Bırak eteğimi, Wade! Bırak eteğimi ve yürü!"

Ama çocuk sadece ona biraz daha sokuldu.

Scarlett en alt basamağa vardığı zaman, birinci kattaki bütün eşyalar ona hitap etmeye başladılar. Çok iyi tanıdığı, sevdiği, alışık olduğu bütün eşyalar, hüzünlü fısıltılarla, "Hoşça kal! Hoşça kal!" diyorlardı. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

Yankeeler her şeyi yakacaklardı! Her şeyi!.. Bu evini son görüşüydü. Belki ormandan ya da bataklıktan uzun bacaların dumanlar arasında kayboluşunu da seyredebilirdi. Dişleri korkuyla birbirine çarparak:

"Sizi bırakamam," diye düşündü. "Sizi bırakamam. Babam olsa, sizi bırakmazdı. O Yankeeler'e evle birlikte kendisini de yakmaları gerektiğini söylemişti. Şu halde, ben de sizinle birlikte yanacağım. Çünkü ben de sizi bırakamam. Sizden başka hiçbir şeyim yok!"

Verdiği ani karar korkusunu dağıtmış, yüreğinde sadece bir hüzün kalmıştı. Sanki bütün ümitleri ve korkusu donmuştu bir anda. Orada dururun, yoldan nal sesleri, kılıç şakırtıları ve sert bir sesin verdiği kumandayı duydu.

"Atlardan inin!"

Hemen yanındaki çocuğa doğru eğildi. Sesi kesin ama şefkatliydi.

"Bırak eteğimi, Wade şekerim! Koşarak merdivenlerden in ve tarlaları geçip bataklığa gitmeye çalış. Dadıyla Melly halan da orada. Haydi sevgilim, çabuk koş ve korkma!"

Scarlett'in sesindeki bu değişiklik çocuğu şaşırttı. Wade başını kaldırıp annesine baktı ve bakışlarındaki ifade Scarlett'i dehşet içinde bıraktı. Tuzağa düşmüş yavru bir tavşana benziyordu oğlu.

"Ey büyük Allah'ım!" diye dua etti. "Ne olur bayılmasın! Hayır, hayır, oğlum Yankeeler'in önünde bayılmasın! Korktuğumuzu anlamamaları gerek."

Çocuk kımıldamadı ve annesinin eteğini biraz daha kuvvetle sıktı.

Scarlett, kendinden emin bir sesle:

"Küçük bir erkek olduğunu göster, Wade!" dedi. "Sadece birkaç tane Allah'ın belası Yankee geldi. Hepsi bu kadar!"

Ve onları karşılamak üzere merdivenlerden aşağı indi.

Sherman, Georgia'dan geçerek, Atlanta'dan denize iniyordu. Arkasında, mavi üniformalı ordunun terkederken ateşe verdiği Atlanta'nın dumanları tüten harabeleri uzanmaktaydı. Önünde ise, birkaç eyalet milis birliği ile çocuklar ve ihtiyarlardan meydana gelmiş muhafız birlikleri dışında kimsenin savunmadığı yüzlerce millik toprak vardı.

Burası, yaşlıları, kadınları ve çocuklarla zencileri barındıran çiftliklerle dolu, verimli eyaletti. Seksen mil genişliğindeki bir şeridi Yankeeler yağma ediyor, yakıp yıkıyorlardı. Yüzlerce ev alevler içinde çatırdıyor, yüzlerce ev onların ayak sesleriyle inliyordu.

Merdivenlerin en alt basamağında duruyordu. Kucağında Melanie'nin oğlu vardı. Ayaklarının dibindeki Wade, başını annesinin etekleri arasına saklamış, onun bacaklarına sarılmıştı. Bu sırada, Yankee askerleri kabaca inerek merdivenlerden tırmanıyorlar, içeri giriyorlar, üst kata çıkıyorlar, beğendikleri şeyleri getirip ön verandaya yığıyor, süngüleri, hançerleriyle koltukları, şilteleri deşip içlerinde değerli şeyler arıyorlardı. Yukarı kattakiler, şilteleri ve kuştüyü yatakları delik deşik etmekteydiler. Bir süre sonra, bacada tüyler uçuşmaya Scarlett'in başından aşağı kar gibi tüyler yağmaya başladı. Scarlett'in bu kez dile getirmesine imkân olmayan korkunç öfkesi içinde kalmış olan son korku kırıntılarını da silip süpürdü. Onlar içerde, eşyaları yağma eder, çalar ve her şeyi mahvederken o burada çaresizlik içinde beklemek zorundaydı.

Nöbetçi çavuş, çarpık bacaklı, aptal suratlı, ufak tefek bir adamdı. Avurduna büyücek bir tutam tütün yerleştirmiş, çiğneyip duruyordu. Adamlarının hepsinden önce Scarlett'in yanına geldi. Serbestçe yere ve genç kadının eteklerine tükürerek kısaca:

"Elinizdekileri bana verin, hanımefendi," dedi. "Yüzüğünüzle küpelerinizi de istiyorum!"

Scarlett çocuğu iyice bağırsın ve yüzünün kırmızılığı geçmesin diye yüzükoyun çevirerek koltuğunun altında iyice sıktı ve Gerald'ın Ellen'e düğün hediyesi olarak vermiş olduğu lüle taşı küpeleri çıkardı. Sonra, Charles'in nişan hediyesi olan tek taş yakut yüzüğü çıkardı parmağından.

Çavuş elini uzatarak:

"Yere atmayın," dedi. "Bana verin onları. Bu serseriler neler aldılar bilseniz. Başka bir şeyiniz var mı?"

"Başka bir şeyim yok. Ama sanırım kurbanlarınızı soyup üzerlerini aramak adetinizdir."

Çavuş tatlı bir sesle:

"Sözünüze inandım," dedi.

Ve tekrar yere tükürerek arkasını dönüp uzaklaştı. Scarlett bebeği düzeltti ve onu susturmaya çalıştı. Elini cüzdanın bulunduğu yerden ayırmıyor, bir yandan da Melanie bu çocuğu doğurdu diye Tanrı'ya şükrediyordu.

Yukarı katta eşyaların çekildiğini, camların ve aynaların kırıldığını ve değerli bir şey bulunmadığı için savrulan küfürleri duyuyordu, arka bahçeden, "Kaçırmayın onları! Tutun!" diye sesler geliyor, tavukların, ördeklerin ve kazların acı bağırışları duyuluyordu. Birden bir tabanca sesi duyunca kalbi hop etti. Dişi domuzun öldürüldüğünü anlamıştı. Demek Allah'ın belası Prissy domuzu bırakıp kaçmıştı! İnşallah yavrular emniyettedir, diye düşündü. İnşallah bütün aile sağ salim bataklığa varmıştır! Ama bunu anlamasına imkân yoktu.

Sakallı birkaç asker, çaldıkları öteberiyle merdivenlerden inerken, birinin elinde Charles'in kılıcını görünce, farkında olmadan bağırdı.

Bu kılıç şimdi Wade'e aitti. Babasına ve dedesine ait olan kılıcı Scarlett ona doğum gününde hediye etmişti. Bu vesileyle küçük bir tören yapmışlar ve ağlamış ağlamış, gurur ve keder gözyaşları dökmüş, Wade'i öperek, onun da büyüyünce babası ve dedesi gibi kahraman bir asker olacağını söylemişti. Wade kılıcıyla çok gurur duyuyor, sık sık altında duran masanın üstüne çıkarak onu okşuyordu. Scarlett, nefretle kasıldı. Düşmanın ilerde kendi mallarını evden götürmelerini görmeye tahammül edebilirdi, ama bunu götürmelerine imkân yoktu... Küçük oğlunun gururu olan bu kılıcı alamazlardı. Annesinin çığlığını duyunca etekleri arasından başını uzatıp bakan Wade hıçkırdı ve cesaretlendi. Artık sesi çıkıyordu. Elini uzatıp bağırdı: "Benim!"

Scarlett de elini uzatarak, sakin bir sesle: "Onu alamazsınız!" dedi. Onu elinde tutan asker pis pis sırıtarak: "Alamam, öyle mi?" dedi. "Pekâlâ da alırım. İhtilale ait bir kılıç bu!"

"Hayır, değil. Meksika savaşından kalma bir kılıçtır o. Onu alamazsınız. Oğlumundur. Dedesinin kılıcıydı"

Çavuşa dönerek:

"Ne olur, teğmen," dedi. "Söyleyin de onu bana versin!"

Çavuş birden terfi edişine sevinmişti. Scarlett'e doğru bir adım attı.

"O kılıcı ver bakayım, Bub!" dedi.

Ufak tefek soyguncu kılıcı isteksizce çavuşa uzattı. "Altın kakmalı bir kılıç!" diye söylendi.

Çavuş onu elinde evirip çevirdi ve üzerindeki yazıyı okumak için güneşe doğru tuttu.

"Albay William R. Hamilton'a," diye heceledi. "Yiğitliğinden dolayı, askerlerinden.

Buena Vista 1847." Scarlett'e döndü:

"Ben de Buena Vista'da bulundum, hanımefendi," dedi. "Evet, evet. Müthiş bir savaştı o! Bu savaşta öyle çarpışmalar olmadı. Demek bu kılıç küçük beyin dedesinindi, öyle mi? Kılıç çocukta kalabilir."

Çavuş, mendilinin içine düğümlemiş olduğu mücevherlerden memnundu.

Scarlett teşekkür bile etmeden kılıcı aldı. Bu hırsızlara, kendi malını ona geri verdikleri için ne diye teşekkür edecekti? Küçük süvari çavuşla tartışırken, kılıcı elinde sımsıkı tutuyordu. Çavuş:

"Bir şey buldunuz mu?" diye sordu. "Bir dişi domuz, birkaç piliç ve ördek."

"Biraz mısır, birkaç patates ve fasulye. Yolda, atın üstünde gördüğümüz o vahşi kedi vaktinde haber vermiş olacak."

"Önemli şeyleri siz aldınız, Çavuş. Burada fazla bir şey yok. Haydi, herkes yolda olduğumuzu öğrenmeden hareket edelim.",

"Zenci kulübelerinde pamuktan başka bir şey yok. Ateşe verdik." Çok kısa bir an, Scarlett pamuk tarlalarındaki sıcak günleri, sırtındaki dayanılmaz

ağrıyı, omuzundaki nasırları düşündü. Hepsi boşa gitmişti. Pamuk yoktu artık.

"Hanımefendi, gerçekten başka bir şeyiniz yok, değil mi?"

Scarlett, soğuk bir sesle:

"Ordunuz daha önce buradan geçmişti," dedi.

Askerlerden biri elindeki bir şeyi evirip çevirirken:

"Doğru," diye onayladı. "Eylülde buradan geçtik. Unutmuştum."

Scarlett, adamın elindeki şeyin Ellen'in altın yüksüğü olduğunu farketti. Onun, Ellen'in ince işlemeleri üstünde gidip geldiğini ne kadar çok görmüştü. Yüksüğü görünce, onun sahibi olan ince elle kadına ait birçok acı şeyler hatırladı.

Scarlett düşman ağladığını görmesin diye başını eğdi. Gözyaşları ağır ağır bebeğin başına damlıyordu. Gözlerinin önünde belirmiş olan sis perdesinin arkasından adamların kapıya doğru gittiklerini, çavuşun boğuk sesiyle kumanda ve emirler verdiğini görüp duydu. Gidiyorlardı. Tara'yı yakmamışlardı. Ama Scarlett annesini hatırladığı için sevinemiyordu buna.

Sonra burnuna yanık kokusu geldi, ama o şimdi pamuğu düşünemeyecek kadar kuvvetsizdi. Gergin sinirlerinin birden gevşemesi sonucu öylece kalakalmıştı. Yemek odasının açık pencerelerinden, zenci kulübelerinden tembel tembel dumanların yükselmekte olduğunu gördü. Pamuk yanıyordu. Vergilere ödeyeceği para, onlara kışı geçirtecek erzakı satın alacağı para uçup gitmişti. Seyretmekten başka hiçbir şey yapamazdı.

Birden dehşet içinde olduğu yerde döndü ve gözlerinde şimşekler çakarak koridorun gerisine, mutfak kapısına doğru baktı. Mutfaktan duman çıkıyordu!

Bebeği mutfakla salon arasında bir yerde kucağından bıraktı. Bir yerde, Wade'i duvara çarparak silkeledi. Dumanla dolu mutfağa daldı ve elinde olmadan geri çekildi. Öksürüyor, duman yüzünden gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Eteğini ağzına burnuna örterek, tekrar içeri daldı. Birisi üstü

açık mangaldaki korları mutfağa serpmişti. Tekrar yemek odasına koşup, iki sandalyeyi devirdi ve yerden bir halı aldı.

"Asla söndüremeyeceğini! Asla! Ah, Tanrım, ne olur bana yardım edecek biri olsaydı! Tara gitti! Gitti! Ah Tanrım! Demek minik asker kendini hatırlatacak bir şey yapacağını söylerken bunu kastetmişti! Ah, keşke kılıcı verseydim ona!"

Koridoru geçerken, oğlunun kılıcıyla köşede yatmakta olduğunu gördü. Gözleri kapalıydı ve yüzünde büyük bir sükûnet vardı.

"Tanrım! Ölmüş! Onu korkutup öldürdüler!" diye düşündü ıstırap içinde.

Ama yine de durup bakmadı ona. Mutfak kapısının yanında duran, içme suyuyla dolu kovaya atıldı.

Halının ucunu kovaya batırdı ve derin bir nefes olarak tekrar duman içindeki mutfağa dalıp kapıyı arkasından hızla kapattı. Ebediyet kadar uzun süren bir süre, öksürerek, tıksırarak, elindeki ıslak halıyla, çevresindeki alevleri dövdü. Uzun eteği iki kere tutuştuysa da, Scarlett onu elleriyle sıkarak söndürdü. Saçları dağılıp omuzlarından aşağı inmişti. Kavrulan tellerin kokusu burnuna geliyordu. Alevler boyunu aşmış, tavana doğru tırmanıyorlardı.

Birden kapı ardına kadar açıldı ve içeri dolan hava alevlerin daha da yükselmesine sebep oldu. Sonra yine gürültüyle kapandı. Kıvrıla kıvrıla her yana yayılan dumanlar arasında Scarlett, alevlerin üstüne korkmadan basan, onlara koyu renkli ağır bir şeyle vuran korkusuz beyaz yüzünü, duman yüzünden kıstığı gözlerini, küçücük vücudunun eğilip doğrulduğunu gördü, öksürdüğünü duydu. Yine ebediyet kadar uzun süren bir süre ikisi yanyana savaştılar, çabaladılar. Scarlett alevlerin kısalmakta olduğunu görüyordu. Sonra Melanie ona döndü ve bir çığlık koparark bütün gücüyle arkaya doğru itti Scarlett'i. Scarlett dumanların içinde arka üstü düşüp karanlığa gömüldü.

Gözlerini açtığı zaman, arka verandada rahat rahat yatıyordu. Başı Melanie'nin kucağındaydı. İkindi güneşi yüzüne vuruyordu. Elleri, yüzü ve omuzları, yanıkların etkisiyle olacak, dayanılmaz bir şekilde acıyordu. Zenci kulübelerinden halâ duman çıkıyor, koyu renk bir bulut beyaz kulübeleri kucaklıyordu.

Melanie onu geri iterek, sakin bir sesle:

"Yat, şekerim," dedi. "Yangın söndü."

Rahat bir nefes aldı ve bir an gözlerini kapatarak öylece yattı. Yanı başında bebeğin tatlı mırıltıları duyuluyordu. Wade'in hıçkırık sesini de duyunca ferahladı. Tanrı'ya şükürler olsun! Demek oğlu ölmemişti! Gözlerini açıp Melanie'nin yüzüne baktı. Bukleleri dağılmış, yüzü dumandan kapkara olmuştu. Ama gözleri parlıyor ve gülümsüyordu.

Scarlett, başını yumuşak yastığına iyice gömerek:

"Bir zenciye benzemişsin," diye mırıldandı.

Melanie, ölçülü bir sesle:

"Sen de saz şairleri gösterisindeki son oyuncuya benziyorsun," diye karşılık verdi.

"Ne diye öyle ittin beni?"

"Çünkü sevgilim, sırtın tutuşmuştu. Bayılacağın aklıma bile gelmemişti. Daha doğrusu, böyle bir şeyi rüyamda görsem inanmazdım. Ama Tanrı şahittir ki, bugün olup bitenlerin seni öldürmemesi bir mucize... Hayvanları ve bizimkileri güvenilir bir yere bırakır bırakmaz geri döndüm. Senin ve bebeğin burada yalnız olduğunuzu düşündükçe aklım başımdan gidiyordu. Şey...Yankeeler sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır, ama her şeyi çaldılar," dedi. "Her şeyi, her şeyi kaybettik yine. Sen ne diye o kadar mutlu görünüyorsun?"

Melanie ümit dolu bir sesle:

"Birbirimizi kaybetmedik ya," dedi. "Çocuklarımızın canı sağ. Başımızın üstünde de bir dam var. Şu anda kim daha fazla bir şey isteyebilir? Hay Allah! Beau altını ıslatmış! Yankeeler mutlaka onun bezlerini bile çalmışlardır. O... Scarlett, ne var Allah aşkına Beau'nun kundağının içinde?"

Melanie heyecanla elini bezlerin arasına soktu ve cüzdanı çıkardı. Bir an

cüzdana onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Kollarını Scarlett'in boynuna dolayıp onu öperek: "Bunu senden başkası düşünemezdi!" diye bağırdı. "Sen hayatımda gördüğüm en becerikli kızsın, kardeşim."

Scarlett onun okşayışlarına karşı koymadı, çünkü bunu yapamayacak kadar yorgundu, Melanie'nin sözleri onun moralini düzeltiyordu ve dumanlı mutfakta, onunla birlikte yangını söndürmeye çalışırken görümcesine karşı içinde derin bir saygı uyanmış ve ona şimdiye kadar duymadığı büyük bir yakınlık duymuştu. İçinden:

"Şunu itiraf etmeliyim ki," diye düşündü, "İhtiyacım olduğu zaman daima onu yanımda buldum."

Havalar, birden bire, öldürücü bir ayazla soğudu. Dondurucu rüzgârlar kapıların altlarından giriyor, eski pencere pervazlarını korkunç bir gürültüyle sallıyordu. Çıplak ağaçların son yapraklan da dökülmüş, sadece çamlar giyinik kalmıştı. Solgun gökyüzünün altında simsiyah duruyorlardı. Üzerlerinde derin tekerlek izleri bulunan kırmızı yollar donup tahta gibi sertleşmişti. Georgia'yı bir başından bir başına kateden rüzgârın üstünde açlık sağa sola koşuşuyordu.

Sherman'ın ordusu ikinci kez Tara'dan geçmeden, Scarlett'in kilerinde bir miktar erzak, kasasında biraz Konfederasyon parası, kendisinden daha iyi durumda olan komşuları ve getireceği gelirle ilkbahara kadar geçineceği dört balya pamuğu vardı. Şimdi pamuğu yoktu, erzakı yoktu, parası çalınmıştı ve komşuları şimdi kendisinden de kötü durumdaydılar. Bir miktar Birleşik Devletler parası vardı öldürdüğü Yankee'nin cüzdanında, ama o da işine yaramıyordu, çünkü satın alabileceği bir şey yoktu çevrede. Komşulardan daha iyi durumdaydı çünkü onun hiç olmazsa bir ineği ile buzağısı, birkaç domuz yavrusu ve bir atı vardı. Komşuların ise ancak ormana saklayıp yere gömebildikleri pek az şeyleri kalmıştı.

Tarletonlar'ın evi Fairhill temellerine kadar yakılmıştı. Mr. Tarleton ile dört kızı ırgatçıbaşının evinde kalmaktaydılar. Munroeler'in Lovejov yakınındaki evi de yerle bir edilmişti. Mimoza'nın ahşap kısmı tamamen yanmıştı, ama

yangına dayanıklı beton kısım -ki asıl ev burasıydı- Fontaine ailesinin kadınlarının ve zencilerin ıslak çarşaf ve yorganlarla tanlarını dişlerine takarak çalışmaları sonunda kurtulmuştu. Calvertler'in evi bu kez de Yankee ırgatçıbaşı Hilton'un müdahalesiyle kurtulmuştu. Ama evin içinde, ambarlarda, bir yiyecek kırıntısı, bir sap buğday kalmamıştı.

Tara'da ve vilayetin her yanında en önemli sorun yiyecekti. Pork, şanslı olduğu zaman, tavşan, çeşitli hayvanlar ve kedibalığı yeniyordu. Bunun dışındaki günlerde, yemek masasında, biraz süt, Amerikan fıstığı, kızarmış meşe palamudu ve yer elması bulunuyordu. Karınları devamlı olarak açtı. Scarlett, buzağının kesilmesini emretti. O gece o kadar çok taze et yediler ki hepsi hastalandı. Domuz yavrularını kesmek gerektiğini biliyor, ama bunu her gün biraz daha geriye atarak, büyümelerini bekliyordu. Öyle küçüklerdi ki. Şimdi kesilecek olurlarsa pek az et verecekler, biraz daha beklenirse çok daha yararlı olacaklardı.

Pork yürüyerek çok uzaklara gidiyor, kimi zaman bütün gece dönmüyordu. Zenci uşak kimi zaman bir av hayvanı, kimi zaman birkaç mısır, bir torba kuru fasulye ile dönüyordu. Bir kere, ormanda bulduğunu söylediği bir horozla geldi. O gece bütün aile iştahlı bir yemek yedi. Ama hepsi de, Pork'un mısır ve fasulye gibi onu da çaldığını bildikleri için içlerinde bir suçluluk duygusu vardı. Bir gece, herkes uyuduktan çok sonra, Scarlett'in kapısını tıkırdattı. Genç kadın onun ayağından vurulmuş olduğunu gördü ve yaralı ayağı sardıktan sonra sebebini sordu. Pork, Fayetville'de bir kümese girmeye çalışırken yakalandığını kısaca anlattı. Scarlett'in gözlerinde yaşlar birikti. Kümesin kime ait olduğunu soracağına, şefkatle Pork'un omuzunu okşadı.

"Daha dikkatli olmalısın, Pork. Seni kaybetmek istemeyiz. Sen olmasan ne yaparız? Bana karşı çok iyi ve sadık davrandın? Durumumuz düzelip, yine paramız olduğu zaman, sana altın bir saat alıp üzerine İncil'den bir cümle yazdıracağım, 'İyi ve sadık uşak, fevkalâde hareket ettin' diye."

Scarlett, acı bir ifade taşıyan, görmeyen gözlerle Pork'a baktı ve devam etti:

"Bir gün, savaş bitince, yine bol bol param olacak. O zaman ne karnım acıkacak, ne de üşüyeceğim. Hiç birimiz bir daha acıkmayacak ve üşümeyeceğiz. Güzel elbiseler giyecek, her gün kızarmış piliç yiyeceğiz."

Bugünlerde, Scarlett daha sonra yıllarca uykularını kaçıracak olan kâbusu tekrar tekrar gördü. Hep aynı rüyaydı bu. Ayrıntıları hiç değişmiyor, ama her seferinde genç kadına daha büyük bir dehşet veriyordu. Öyle ki, uyanık olduğu saatlerde bile onun korkusuyla tedirgin oluyordu. Onu ilk gördüğü günün olaylarını çok iyi hatırlıyordu.

Günlerden beri yağmur yağıyordu. Ev akan dam ve rutubetten buz gibiydi. Scarlett öylesine çaresizdi ki dünyanın güvenliği nerede kalmıştı? Niçin kimsesi yoktu? Niçin onun omuzlarındaki yükü devralacak kuvvetli, olgun biri yardımına koşmuyordu? Scarlett onu taşımak için yaratılmamıştı. Sıkıntıların üstesinden nasıl gelineceğini bilmiyordu. Biraz sonra sıkıntılı bir uykuya daldı.

Yabancı bir ülkede, vahşi bir yerdeydi. Öyle yoğun bir sis vardı ki, elini bile göremiyordu. Ayaklarının altındaki toprak kayıyordu. Perili bir ülkeydi burası. Korkunç bir sessizlik vardı her yanda. Scarlett bu sessizlik içinde kaybolmuştu ve çok korkuyordu. Geceleyin bilmediği bir yerde kalmış bir çocuk gibi. Müthiş üşüyordu, açtı ve etrafını saran koyu sisin içindeki bilmediği şeyler öyle korkutuyordu ki, bağırmak istiyor, ama sesi çıkmıyordu. Sisin içinden eller uzanıp eteklerini yakalamak, onu üzerinde durmaya çalıştığı kaygan, yumuşak toprağın içine çekmek istiyorlardı. Sessiz, şekilde hareketsiz ellerdi bunlar. Bir ara Scarlett, bu kirli sisin içinde bir yerde sığınacak bir köşe, sıcak, yardımsever bir el bulunduğunu anlıyor, ama nerede olduğunu bilmiyordu. Neredeydi? Kendisine doğru uzanan eller onu yakalayıp, toprağın içine çekmeden oraya varabilecek miydi?

Birden koşmaya başlıyordu. Çılgın gibi, bağırarak, ağlayarak, ıslak sisin içinde ellerini kollarını sallayarak, çılgın gibi koşuyordu. Onu koruyacak olan neredeydi? Göremiyordu, ama varlığından kuşku duymuyordu. Ah, bir oraya varabilseydi! Oraya varabilse güvenlikte olacaktı! Ama korku bacaklarını zayıflatıyor, açlık içini bayıltıyordu. Ümitsiz bir çığlık kopardığı sırada uyanıp başında Melanie'nin endişeli yüzünü görmüştü. Görümcesi onu sarsıp uyandırmıştı.

O günden sonra, ne zaman aç karnına uykuya yatsa, yine bu rüyayı görüyordu. Bu da ister istemez sık sık oluyordu. Rüyadan öyle korkuyordu ki, uykudan ödü patlar olmuştu.

Bu korkunun etkisi altında zayıfladı ve rengi soldu. Yüzünün tatlı yuvarlaklığı kayboldu ve elmacık kemikleri çıktı. Gözlerinin ne kadar çekik olduğu da şimdi daha çok belli oluyor ve ona aç bir kedi ifadesi veriyordu.

Ümitsizlik içinde:

"Gündüzler zaten kâbus gibi geçiyor," diye düşünüyordu. "Bu rüya da cabası."

Bu korkuyla, yiyecek payını saklayıp, yatmadan hemen önce yiyordu.

Noel yortusu sırasında Frank Kenneddy, levazım bölüğünden birkaç askerle birlikte Tara'ya geldi. Erzak ve hayvan temin edebileceğini umuyordu, ama ümidi boşa çıktı. Frank ve beraberindekilerin durumu hiç iyi değildi. Askerler esir edilmiş Yankeeler'in mavi üniforma ceketlerini giymişlerdi. Geldikleri zaman, çok kısa bir an için, Tara halkı, Sherman'ın askerlerinin geri geldiğini sanıp dehşete düştüler.

Geceyi çiftlikte geçirdiler. Aşağı kattaki salonun kadife halısı üstünde uyuduktan halde bu onlara pek büyük bir lüks gibi geldi. Çünkü aylardan beri dam altında bir gece geçirmedikleri gibi, sâdece toprakta yatıp uyumuşlardı. Pis sakallarına ve yırtık pırtık giysilerine rağmen hepsi de kibar çocuklardı. Tatlı şeyler anlatıyor, şakalaşıyor, hanımlara iltifat ediyorlardı. Noel gecesini, eski günlerdeki gibi, büyük bir evde, güzel kadınlar arasında geçirdikleri için çok memnundular. Savaşı ciddiye almayı reddedip, kızları güldürmek için müthiş yalanlar söylediler ve çıplak ve kederli eve günlerden beri ilk defa olarak neşe getirdiler.

Suellen, Scarlett'e neşeyle fısıldadı:

"Tıpkı evde büyük toplantılar düzenlediğimiz eski günlerdeki gibi oldu, değil mi?"

Suellen, evde yine bir sevgilisini kabul etmek fırsatını bulduğu için sevincinden uçuyor ve gözlerini Frank Kenneddy'den ayıramıyordu. Scarlett, Suellen'in hastalığından beri devam eden zayıflığına rağmen adeta güzel olabildiğini görerek şaşırdı. Yanakları kızarmış, gözlerine tatlı bir pırıltı gelmişti.

Scarlett, iğrenerek:

"Herhalde onunla ciddi olarak ilgileniyor," diye düşündü. "Bana kalırsa, Suellen bir koca bulunca adeta insanlaşacak. Bu koca, Frank gibi bir moruk olsa bile..."

Yemekte, Melanie utangaçlığını bir yana bıraktı ve neredeyse işveli bir kadın olarak hepsini şaşırttı. Güldü, yanında oturan tek gözlü askerle şakalaştı ve neredeyse onunla flört etti. Askercik, genç kadının kendisine gösterdiği yakınlığı karşılıksız bırakmayıp, ona büyük bir nezaket gösterdi ve çok ilgilendi. Bu gece, o da Suellen ve Carreen gibi, askerlerin neşeli bir Noel geçirmeleri için elinden geleni yapıyordu. Misafirlerin varlığından zevk duymayan tek kişi Scarlett'ti.

Dadının önlerine koyduğu kuru fasulye, kuru elma ve Amerikan fıstığından ibaret yemeğe, askerler, kavrulmuş mısır ve et ilave etmişler ve bunun aylardan beri yedikleri en güzel yemek olduğunu tekrar tekrar söylemişlerdi. Scarlett, yalnız onların yedikleri her lokmaya kinle bakmakla kalmıyor, bir gün önce domuz yavrularından birini kestiklerini farkedecekler diye ödü patlıyordu. Pork'un kesip temizlediği domuzcuk şimdi sofra takımlarının korunup yıkandığı odada asılıydı. Genç kadın, ev halkına, misafirlerin yanında kesilmiş domuzdan ya da onun kardeşlerinden bahsedenin gözünü oyacağını kesinlikle söylemişti.

Frank savaştan önceki Tara'yı hatırlıyordu. Gözlerinde kederli bir ifade ve dile getiremediği büyük bir öfke vardı. Suellen'i seviyor, kız kardeşlerinden hoşlanıyor, Gerald'a saygı duyuyor ve çiftliğe bayılıyordu. Sherman Georgia'ya gireli beri, Frank birçok dehşet verici manzarayla karşılaşmıştı. Çünkü atının üstünde her yanı dolaşıp ordunun ihtiyaçlarını temine çalışıyordu. Ama hiçbir şey onu Tara'da gördükleri kadar yaralamamıştı. O'Haralar, özellikle Suellen için bir şeyler yapmak istiyordu, ama yapabilecek hiçbir şey yoktu. Scarlett'le gözgöze geldiğinde, farkında olmadan başını sallıyor ve üzüntüyle dilini şaklatıyordu. Scarlett'in gözlerindeki öfke dolu gurur alevini görünce utanarak tabağına baktı.

Kızlar haber almak için deli oluyorlardı. Konfederasyon ordusunun durumu, Atlanta'nın ve eski dostlarının başına gelenler hakkında en küçük bir bilgileri yoktu. Görevi gereği her yeri dolaşan Frank bir gazeteye bedeldi. Onlara,

Konfederasyon askerlerinin, Atlanta'yı Sherman terkettikten sonra geri aldıklarını söyledi. Ama bu önemli bir şey değildi, çünkü Sherman'ın askerleri şehri hemen hemen tamamen yakmışlardı.

Scarlett, hayretle:

"Ama ben Atlanta'nın biz ayrıldığımız gece yandığını sanıyordum," dedi. "Bizim çocuklar yaktı sanıyordum!"

Frank dehşet içinde:

"Hayır, ah, hayır, Miss Scarlett!" diye bağırdı. "Biz hiçbir zaman içinde kendi halkımız bulunan bir şehrimizi yakmayız!" Yandığını gördükleriniz, Yankeeler'in eline geçmesini istemediğimiz depolar erzak, dökümhane ve cephaneliklerdi. Ama hepsi bu kadar. Sheman şehri aldığı zaman evler ve dükkânlar her zamanki gibi duruyordu. Onların içine askerlerini yerleştirdi."

Frank neşeli görünmeye çalışıyordu, çünkü kadınları telaşlandırmanın zararlı olduğuna inananlardandı. Onlara ordunun Atlanta'ya girdiği zaman gördüklerini söyleyemedi. Küller üzerinde simsiyah yükselen bacalar, yığın yığın yarı yanmış öteberi, yollarda birikmiş isli tuğlalar, yangından göçen ihtiyar ağaçlarla dolu uçsuz bucaksız bir toprak parçası. Soğuk rüzgâr ağaçların kapkara dallarını çatırdatıyordu. Bu manzaranın kendisini nasıl hasta ettiğini, Konfederasyon askerlerinin şehrin halini görünce ne acı küfürler savurduklarını hatırlıyordu. Kadınların, yağma edilen mezarlık hakkındaki dehşet verici hikâyeleri hiç duymamalarını istiyordu. Çünkü Charles Hamilton ile Melanie'nin annesi ve babasının da orada yattıklarından, büyük bir üzüntüye kapılacakları muhakkaktı. O mezarlığın manzarası Frank'ın halâ rüyalarına giriyordu. Yankee askerleri, mezarların içinde mücevher olabileceği gerekçesiyle eski, yeni, hepsini kazmışlar, ölülerin kefenlerini çıkartıp, boyunlarında asılı olan, üzerinde isim yazılı altın ve gümüş plakaları çalmışlardı. Bununla da kalmamışlar, tabutları kırıp gümüş tokmaklarını koparmışlar, olduğu gibi ortaya bırakmışlardı. İskeletler, kemik parçalan, çürümeye yüz tutmuş ölüler, etler, toprak yığınlarının, kırık tabutların ve çukurların arasında, iç paralayıcı bir şekilde yatıyorlardı.

Frank kafasını yorarak, kadınları sevindirecek bir haber bulmaya çalıştı.

"Bazı evler halâ yerinde duruyor," dedi. "Öteki evlerden uzak, büyük bahçeler içine inşa edilmiş evlerden bazıları tutuşmadığı için halâ yerinde duruyor. Kiliselerle Masonlar binası da yanmadı. Birkaç da dükkân kaldı. Ama işyerlerinin bulunduğu merkez, demiryolu hattı boyundaki bütün binalar yandı. Five Points'dekiler de... Kısaca, hanımlar, şehrin büyük bir kısmı yerle bir oldu."

Scarlett acı bir sesle:

"Öyleyse," diye bağırdı, "Charlie'nin bana bıraktığı demiryolu hattı üzerindeki mağaza da yanmış olacak!"

Frank:

"Demiryoluna yakınsa yanmıştır," dedi. Sonra birden gülümsedi. Ne diye bunu daha önce düşünmemişti? "Üzülmeyin, hanımlar! Pitty halanızın evi yanmadı. Biraz zarar gördü ama olduğu yerde duruyor. Miss Pitty'i geçen hafta Macon'da gördüm."

"Gördünüz mü? Nasıl?"

"Çok iyi. Çok iyi. Evinin yerinde durduğunu kendisine söylediğim zaman, hemen Atlanta'ya dönmeye karar verdi. Yani eğer o ihtiyar zenci Peter dönmesine izin verirse tabii. Atlantalılar'ın çoğu şehre döndü bile."

"Ama evler yandığına göre, geri dönmeleri pek saçma bir davranış, değil mi? Nerede oturuyorlar?"

"Miss Scarlett, halk çadırlarda, kulübelerde ve tek bölmeli tahta barakalarda oturuyor. Yanmamış evleri de birkaç aile paylaşıyorlar. Aynı evde yaşayan yedi sekiz aileye sık sık rastlanıyor. Herkes evini yeniden yapmaya çalışıyor. Atlantalılar'ı siz de benim kadar iyi tanırsınız. Şehirlerine pek bağlıdırlar. Bu yüzden, ne Yankeeler, ne yangın kolay kolay vazgeçiremez onları Atlanta'dan. Özür dilerim Miss Melly, ama Atlamalılar Atlanta söz konusu olduğunda katır gibi inatçı kesilirler."

Melanie gurur duyarak:

"Bana kalırsa çok güçlü insanlar," dedi. "Öyle değil mi, Scarlett?" Scarlett de, sonradan benimsediği bu ikinci vatanıyla ve insanlarıyla övünüyordu. Samimiyetle başını salladı. Atlanta'nın Scarlett'in kişiliğine uyan, hatta benzeyen bir taşkınlığı ve canlılığı vardı.

"Ben de Atlanta gibiyim," diye düşündü. "Yankeeler de, ateş de beni yıldırmıyor."

Melanie, onu düşüncelerinden ayırdı.

"Madem Pitty hala Atlanta'ya dönüyor, biz de gidip onunla otursak iyi olur, Scarlett,"

dedi.

"Ben dünyada Atlanta'ya gitmem. Birkaç ev yapıldıktan sonra Sherman mutlaka oraya döner; yine her şeyi yakıp yıkar."

Frank; bütün gayretlerine rağmen neşeli bir yüz takınamıyordu. "Geri dönmez," dedi. "Eyaletin üstünden geçip kıyıya indi. Bu hafta Savannah işgal edildi. Söylentilere göre, Yankeeler şu anda Güney Carolina'ya giriyormuş."

Melanie, konuyu değiştirmek için olacak:

"İçerideki odaya gelirseniz size Noel şarkıları söylerim," dedi. "Yankeeler'in götüremediği biricik şey piyanoydu. Akordu çok mu bozuk, Scarlett?" "Çok bozuk".

Herkes bitişik odaya geçerken, Frank geride kalarak Scarlett'e: "Sizinle yalnız görüşebilir miyim?"

Herkes dışarı çıktığı zaman, ikisi ateşin önünde ayakta duruyorlardı. Ötekilerin önünde Frank'ın yüzünü maskeleyen renkli neşeden eser kalmamıştı. Scarlett onun yaşlı bir adam olduğunu gördü. Yüzü Tara'nın bahçesinde uçuşan yapraklar kadar kuru ve kahverengiydi. Favorileri ise iyice seyrekleşip kırlaşmıştı ve yağ içindeydi. Konuşmadan önce, dalgın dalgın favorilerini sıvazladı ve huzur kaçırıcı bir şekilde boğazını temizledi.

"Anneniz için çok üzüldüm, Miss Scarlett."

"Lütfen bundan bahsetmeyin."

Frank sıkıntıyla ayaklarını kımıldattı.

"Özür dilerim, Miss Scarlett. Doğrusunu söylemek gerekirse, babanızla görüşmek istediğim bir mesele vardı. Ama şimdi bunun bir işe yaramayacağını görüyorum."

"Belki size yardım edebilirim, Mr. Kenneddy. Anlıyorsunuz ya, şimdi ailenin reisi benim." Frank: "Gerçek şu ki... kısacası Miss Scarlett, babanızdan Miss Suellen'i isteyecektim."

Scarlett eğlenmeye başlamıştı. Hayretle:

"Yani Suellen'i henüz babamdan istemediniz mi, demek istiyorsunuz?" diye bağırdı.

"Ama yıllardan beri onunla çıkıyorsunuz!"

Frank kızardı ve utanarak sırıttı. Genel görünüşüyle sıkılgan ve aptal bir oğlan çocuğuna benziyordu.

"Ama" dedi, "Benimle evlenip evlenmeyeceğini bilmiyordum. Ondan o kadar büyüğüm ki... Hem de bir sürü yakışıklı ve genç-delikanlı Tara'nın etrafında dolaşıp duruyordu..."

Scarlett:

"Budala!" diye düşündü. "Onlar Suellen'in değil benim peşimdeydiler!"

Frank devam etti:

"Halâ da benimle evlenip evlenmeyeceğini bilmiyorum. Ona hiçbir zaman hislerimi açmış değilim, ama bildiğini sanırım. Mr. O'Hara'nın iznini isteyip ona gerçeği söylemeye niyetleniyordum. Miss Scarlett şu anda beş param yok. Özür dilerim, ama vaktiyle çok param vardı ama şu anda varım yoğum atımla elbiselerim. Görüyorsunuz ya, askere yazıldığım zaman malımı mülkümü satıp aldığım parayı Konfederasyon bankalarına yatırdım. Bugün

Konfederasyon parasının değerinin ne olduğunu siz de biliyorsunuz. Üzerine basılmış oldukları kâğıt bile bu paralardan daha değerli şu anda. Hem zaten, artık param da yok, çünkü Yankeeler Atlanta'yı yaktıkları zaman onlar da yanıp kül oldu. Şu anda, beş param yokken Miss Suellen'le evlenmeyi arzuladığımı söylemem küstahlık belki, biliyorum; ama durum bu. Bana kalırsa bu savaşın nasıl sonuçlanacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Dünyanın sonu gibi görünüyor bana savaşın sonu. Hiçbir şeyden emin olamayız şu anda... Nişanlanacak olursak ona da bana da kuvvet verecek diye düşündüm. Kendisini geçindirebilecek hale gelene kadar evlenmeye kalkışacak değilim. Miss Scarlett, açık söyleyeyim, bunun ne zaman olacağını da bilmiyorum. Ama eğer gerçek aşka değer verirseniz, emin olunuz ki, Miss Suellen, hiçbir şey olmasa da, bu konuda çok zengin olacaktır."

Frank son sözlerini Scarlett'in yüreğine dokunan sade bir onurla söylemişti.

Şefkatle:

"Aman Mr. Kenneddy," dedi, "Hiçbir itirazım yok. Kuşkusuz babamın yerine konuşabilirim. O sizi daima beğenir ve Suellen'le evleneceğinizi ümit ederdi."

Frank, yüzünde açık bir mutlulukla:

"Gerçek mi?" diye sordu.

Scarlett gülmemek için kendini zorlayarak:

"Evet, ya öyle!" dedi.

Frank'ın, yüzünü buruşturduğunu görünce:

"Bu gece kendisiyle konuşacağım," dedi.

Frank, Scarlett'in elini yakalayıp sıktı ve:

"Çok iyisiniz, Miss Scarlett!" diye mırıldandı.

Scarlett birden Frank'a döndü:

"Savaşın sonu dünyanın sonu gibi görünüyor derken ne demek istediniz?"

Frank yavaşça:

"Açık konuşacağım," dedi. "Ama söylediklerimi öteki hanımlara tekrarlayıp onları telaşlandırmanızı istemem. Savaş uzun zaman devam edemez. Orduyu takviye edecek erkek yok artık, kaçanların sayısı da gittikçe yükseliyor... ordunun itiraf etmek istediğinden çok daha fazla... Anlıyorsunuz ya, askerler ailelerinin açlıktan öldüğünü bildikleri halde onlardan uzak kalmaya dayanamıyorlar. Bu yüzden gidip onları geçindirmeye çalışıyorlar. Onları suçlayamayız, ama yaptıkları hareket orduyu zayıflatıyor. Sonra ordu aç karnına savaşamaz. Yiyecek de yok. Biliyorum, çünkü yiyecek temin etmek benim görevim. Atlanta'yı geri aldığımızdan beri bu bölgeyi bir baştan bir başa dolaştım. Bir kuşu bile doyuracak erzak, temin edemedim.

Savannah'ya kadar üç yüz millik bir bölge için durum hep aynı. Halk açlıktan ölüyor. Demiryolları harap bir halde. Silah stoklarımız da gittikçe azalıyor. Cephane tükenmek üzere. Ayakkabı yapacak deri yok... Bu yüzden, sona yaklaştık. Anlıyorsunuz ya..."

Scarlett'e Konfederasyon hükümetinin geleceği hakkında ümitsiz sözlerden çok, yiyecek kıtlığı hakkındaki sözler etki etmişti. Pork'u Birleşik Devletler parası ile yiyecek almaya göndermeye niyetlenmekteydi. Hem de elbiselik kumaş aldıracaktı. Ama eğer Frank'ın söyledikleri doğru idiyse...

Ama Macon düşmemişti. Macon'da yiyecek olmalıydı. Levazım askerleri yola çıkar çıkmaz Pork'u Macon'a gönderecekti. Böylece değerli atın ordunun eline geçmesini göze almış olacaktı, ama başka çare yoktu.

"Aman, bu gece üzücü şeylerden konuşmayalım, Mr. Kenneddy," dedi. "Siz gidip annemin küçük çalışma odasında bekleyin. Ben Suellen'i yanınıza gönderirim. Siz de istediğinizi söylersiniz ona... Yani biraz yalnız kalmak fırsatını bulmuş olursunuz, demek istedim."

Frank, kızararak ve gülümseyerek odadan dışarı süzülürken Scarlett onun gidişini seyrediyordu.

"Onunla şimdi evlenememesi ne kötü," diye düşündü. "Böylece bir boğaz

eksilirdi

evden."

O yılın Nisan ayında, eski ordusunun kalıntılarının yeniden başına getirilmiş olan General Johnson, bu kalıntıları Kuzey Carolina'da Yankeeler'e teslim etti ve böylece savaş sona erdi. Ama bu haber Tara'ya ancak iki hafta sonra geldi. Tara'da yapılacak o kadar çok iş vardı ki, kimse evden ayrılıp bir yere giderek vakit harcayamıyordu. Bu yüzden dedikodulardan haberleri olmuyordu.

İlkbaharın en önemli faaliyetlerinden biri olan toprağı sürme işi var gücüyle devam etmekteydi. Pork'un Macon'dan getirdiği sebze ve pamuk tohumlan ekilmekteydi. Pork, bu yolculuktan, bir araba dolusu giyecek, tohum, piliç, domuz pastırması, tuzlu et ve unla, sağ salim döndüğü için o kadar gururlanıyordu ki, o zamandan beri bir işe yaradığı yoktu. Pork'un yolculuğu beş hafta sürmüştü. Beş uzun hafta. Bu süreyi Scarlett endişe ve sabırsızlık içinde geçirdi. Ama geriye döndüğünde Pork'u azarlamadı. Çünkü zenci uşak hem yolculuğu başarıyla sonuçlandırmış, hem eve Scarlett'in umduğundan çok fazla şey getirmiş, hem de giderken kendisine verilen paranın hemen hemen dörtte üçünü harcamadan dönmüştü. Scarlett içinden, onun geriye bu kadar çok para getirmesinin sebebinin yiyecekleri ve kümes hayvanlarını parayla satın almamış olması olabileceğinden kuşkulandı. Yol boyunca bir sürü sahipsiz kümes ve kimsenin dönüp bakmadığı erzak deposu dururken, hanımının parasını harcamak Pork'u utancından öldürürdü.

Artık biraz yiyecekleri olduğundan, Tara'da yaşayan herkes büyük bir gayretle eski yaşantısını yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Herkes için iş vardı. Asla bitmeyen işler birbirini kovalamaktaydı. Küçük Wade'in bile kendine göre görevleri vardı. Her sabah, koluna küçük bir sepet takıyor ve büyük bir ciddiyetle, yakılmak üzere olan ateş için çalı çırpı toplamaya gidiyordu.

Vilayetin erkeklerinden eve ilk dönen Fontainler'in oğulları oldu. Konfederasyon ordusunun teslim olduğu haberini de onlar getirdiler. Çizmeleri halâ eskimemiş olan Alex yürüyor, yalınayak olan Tony ise çıplak bir kısrağın sırtına oturuyordu. Tony daima her şeyin en iyisini kendine ayırmayı bilirdi. Dört yıl güneş altında ve fırtınalar içinde yaşadıklarından olacak, daha esmer görünüyorlardı. Eskisinden daha zayıf, daha çeviktiler.

Savaştan arta kalan vahşi kara sakalları yüzünden birer yabancıya benzemekteydiler.

Scarlett ön verandada çocuklarla konuşurken, ordunun teslim olduğunu öğrenen Melanie, Carreen ve Suellen sessizce içeri çekildiler. Çocuklar, Tara'nın kara tarlaları üstünden geçip Mimoza'ya doğru uzaklaştıktan sonra, Scarlett içeri girdi ve kızların Ellen'in çalışma odasındaki divanın üstünde hep birlikte hıçkırmakta olduklarını gördü. Şimdi artık her şey bitmişti. İnandıkları, umut bağladıkları, uğrunda kardeşlerini, sevgililerini, kocalarını kaybettikleri dava, o parlak ve güzel rüya bir anda kaybolmuş, yıkılmıştı. O dava ki, hepsinin ailesini sefil düşürmüş, karınlarını aç bırakmıştı. Asla kaybolmayacağını sandıkları bir savaşı kaybetmiş bulunuyorlardı.

Ama Scarlett tek bir damla dahi gözyaşı dökmedi. Haberi duyduğu ilk anda şöyle düşündü: Tanrı'ya şükürler olsun! Artık ineği kimse çalamazdı. Artık at güvenlikteydi. Artık gümüş takımları kuyudan çıkartabiliriz ve herkesin ayrı bir çatalı, bıçağı ve kaşığı olabilir. Artık yiyecek bulmak için dolaşırken korkmayacağım. Nal sesleri duyup da korkmayacaktı artık. Hepsinden önemlisi, Tara'nın güvenliği sağlanmıştı artık! En korkunç kâbusu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Bahçede durup, bu sevgili evin alevler içinde kül olup gittiğini seyretmeyecek, çatırdayarak çöken damın sesini duymayacaktı.

Bütün vilayeti peşinden koşturan, emrinde yüz köle olan Tara'nın refahı arkasında bir duvar gibi yükselen ve ailesinin en küçük bir isteğini yerine getirebilmek için çırpındığı Scarlett O'Hara! Ashley'le ilgili isteklerinin dışında, bir şeyi isteyip de elde edemediği görülmemiş olan şımarık Scarlett!

Bu dört yılın içinden geçen, dönemeçli ve dikenli yolun bir yerinde, geniş hasır şapkalı, güzel ayakkabılı Scarlett kaybolmuş ve yerini her bir kuruşu birer birer sayan, elleri en kaba işlere yatan, keskin yeşil gözlü bir kadına bırakmıştı. Ona bu felaketten sadece üzerinde durduğu, ortadan kaldırılmasına imkân olmayan kırmızı toprak kalmıştı.

"Daha fazla pamuk ekmeliyiz. Çok daha fazla. Yarın Pork'u, daha fazla tohum alması için Macon'a yollarım. Artık Yankeeler yakmaz pamuklan; bizim birliklerin de ihtiyacı olmaz ona. Aman Allah'ım! Bu sonbahar pamuğun fiyatı ateş pahası olacak şüphesiz!"

Küçük çalışma odasına girdi ve divanın üstünde ağlamakta olan kızlara aldırmadan masanın başına oturup eline kâğıt kalem aldı. Elinde kalan paranın ne kadar tohum almaya yeteceğini hesaplamaya başladı.

Konfederasyon ordusu teslim olup savaş bittikten sonra, Suellen ile Scarlett arasında, at konusundaki, zaten mevcut anlaşmazlık iyice açık bir hal aldı. Artık Yankee tehlikesi olmadığına göre, Suellen atla komşuları ziyarete gitmek istiyordu. Bunun bir nedeni de vilayetin diğer yerlerindekilerin de Tara'dakiler kadar kötü durumda olduğunu görüp teselli olmak ihtiyacıydı. Ama Scarlett yumuşamıyordu. At sadece iş için kullanılacaktı. Ormandan kalasları sürüklemek, saban sürmek ve yiyecek almaya giden Pork'u taşımak için! Pazar günleri ise dinlenmek ve istediği gibi gezip otlamak hayvanın hakkıydı. Suellen dostlarını ziyarete gitmek istiyorsa yürüyerek gidebilirdi.

Geçen yıla kadar, Suellen hayatında on metre yol yürümüş olmadığından bu fikir ona hiç de hoş görünmedi. Bu yüzden evde kalıp surat astı, ağladı ve sık sık:

"Ah annem sağ olsaydı!" diye sızlandı.

Bu sızlanmalardan birine cevap olarak, Scarlett ona uzun zaman önce vaadetmiş olduğu tokadı indirdi. Öyle hızlı vurmuştu ki, kız kardeşi bir çığlık atarak yatağın üstüne yuvarlandı ve bütün ev halkı dehşet içinde kaldı. O günden sonra, Suellen, hiç olmazsa Scarlett'in yanında hayatından daha az şikâyet etmeye başladı.

Scarlett atın dinlenmesini istediğini söylerken doğru konuşuyordu, ama bu gerçeğin sadece yarısıydı. Diğer yarısını şöyle özetleyebiliriz: Savaş sona erdikten sonraki ay içinde Scarlett vilayetteki bütün dostlarını birer birer ziyaret etmiş ve bu ziyaretler onun cesaretini kırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

İkinci baskından en az zararla kurtulan Fontaineler olmuştu. Fontaine nine bir kalp krizi geçirerek bir daha belini doğrultamamıştı. Dr. Fontaine'nin bir kolu kesilmişti ve iyileşmesi gittikçe gecikiyordu. Alex ve Tony Fontaine beceriksiz elleriyle saban sürmeye, çapa çapalamaya çalışıyordu. Scarlett onlara uğradığı zaman tel örgünün üstünden uzanıp, onun elini sıkmışlar ve sefil arabasına bakıp kahkahalarla gülmüşlerdi. Kara gözlerinde acı bir ifade

vardı. Çünkü onunla birlikte kendilerine de gülüyorlardı. Bir zamanlar son moda boyun bağlarından başka bir şeyden konuşmayan bu eski züppelerin ağzından domuzlar hakkında ciddi sözler duyunca gülme sırası Scarlett'e gelmişti.

Kaldığı ziyaret süresi içerisinde Mimoza'da neşeli dakikalar geçirmişti. Çocuklar Scarlett'i arabaya götürdüler ve üstlerindeki paçavralara rağmen, gayet kibar bir şekilde arabaya binmesine yardım ettiler. Pek neşeliydiler. Zaten Fontaineler'in neşeleri ünlüydü ya. Ama gözlerinde öyle bir yoksulluk ifadesi vardı ki, Scarlett Mimoza'dan uzaklaşırken ürperdi. Yoksulluk ve acı görmekten bıkmıştı. "Zengin olmak kimbilir ne kadar hoştur?" diye düşündü.

Cade Calvert de eve Pine Bloom'a dönmüştü. Scarlett merdivenlerden çıkarken Cade'in yüzünde yaklaşan ölümün belirtilerini gördü. Çok hastaydı. Şezlonga uzanmıştı. Scarlett'i görünce sevindi. Biraz üşüttüğünü, hastalığının kısa zamanda geçeceğini ve işlere el koyacağını anlattı.

Sesler duyarak evden çıkan Cathleen Calvert'in gözlerindeki ümitsizlik açıkça görülüyordu. Pine Bloom çok bakımsızdı. Oysa bu yer, bu ev eskiden ne kadar güzeldi. Scarlett burada ne kadar çok dansetmişti. Şimdi her şey düzensiz, bakımsızdı. Cathleen iyice zayıflamış, pek sinirli görünüyordu. Evde; Yankee üvey anneleri dört küçük kardeşleri ve Yankee ırgatçıbaşı Hilton'la, Cade ve Cathleen oturuyorlardı. Scarlett hiçbir zaman Hinton'dan hoşlanmamıştı. Onun da kendi gözcüleri Jones Wilkerson'dan farkı yoktu. Mr. Calvert ile Raniford savaşta ölüp, Cade de hasta dönünce iyice küstahlaşmıştı. Mrs. Calvert zencilerin bile saygısını kazanamamıştı, değil ki bir beyazın üzerinde otorite kuracaktı.

Mrs. Calvert yirmi yıl Georgia'da yaşamış olmasına rağmen, Güneyliler'i bir türlü tanıyamamıştı. Üvey çocuklarına neyi söylemesi gerektiğini asla bilemezdi. Ama ne söylese, ne yapsa, çocuklar ona karşı her zaman son derece terbiyeli davranırlardı. İçinden dört küçük çocuğu alıp Kuzey'e gideceğini ve bu anlaşılmaz dik kafalı Güneyliler'i kendi başlarına bırakacağını hesaplıyordu.

Scarlett için Tarletonlar'ı görmek ise çok üzücüydü. Oğlanlar'ın dördü ölmüş, evleri yanmış ve aile ırgatçıbaşının kulübesinde yaşamak zorunda kalmıştı, fakat Suellen ile Carreen durmadan yalvarınca, bir pazar günü hep beraber

onlara gittiler.

Beatrice Tarleton eski bir binici elbisesi giymiş koltuğunun altında kısa bir kamçıyla otlağı çevreleyen çitin en üst çubuğuna oturmuştu. Dalgın gözlerle otlağa bakarak:

"Sevgililerimi kaybettiğimden beri ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Tara'nın kızları onun oğullarından değil de atlarından söz ettiğini anlamışlardı.

"Bütün güzel atlarım öldü. Ah zavallı Nellie'm!" Jim Tarleton ve Tarletonlar'ın dört kızı onları karşılamak için kulübeden çıktıkları zaman üzerlerindeki elbiseler kimbilir kaç kere tamir görmüş eski elbiselerdi.

Scarlett orada daha fazla kalmak istemiyordu, ama Melanie ve kız kardeşlerinin ısrarı ile dayanmak zorunda kaldı. Yemek boyunca çok az konuştu. Tarletonlar'ın kızları yemeklerinin az oluşunu eski elbiselerini nasıl ters yüz ettiklerini anlatırken, en neşeli şakalardan konuşuyormuş gibi gülmekten kırılıyorlardı. Melanie de onlara katıldı. Tara'da çektikleri sıkıntıyı gayet hafife olarak anlattı.

Mrs. Tarleton ile Carreen mezarlığa gitmeye karar verince Scarlett de arkalarından fırladı. Kendi kendine "İçerde bir dakika daha otursam patlayacağım" diye söyleniyordu.

Meşe ağaçlarının altında, tuğlalarla çevrilmiş toprak parçasının üzerinde iki yeni mermer vardı. Mr. Tarleton iftiharla:

"Onları geçen hafta aldık. Mr. Tarleton Macon'a gitti ve onları satın olup arabayla getirdi"

dedi.

Mezar taşları! Kimbilir kaça mal olmuşlardı. Bütün aile aklını kaçırmış olmalıydı. Üç oğlanın cenazelerini buraya getirmek de mutlaka çok pahalıya mal olmuştu. Taşlardan her birinin üstüne birkaç satır yazı kazılmıştı. Oysa her harf biraz daha para demekti.

Brent ile Stuart'ın mezarları arasında bulunan bir taşın üstünde şunlar yazılıydı.

"Hayatlarında çok sevimli ve hoştular; ölümde de ayrılmadılar." Boyd'un cesedini ise ne bulmuşlar, ne de izine rastlamışlardı. Mezar taşlarını inceleyen Carreen'in gözleri garip bir şekilde parlıyordu. "Bence çok güzel" diye fısıldadı.

"Evet," diye karşılık verdi Mrs Tarleton. "Biz de pek beğendik. Hemen hemen aynı anda ölmüşler. Önce Stuart, sonra da onun düşürdüğü bayrağı kapan Brent."

Kızlar Tara'ya dönerken, Scarlett bir süre hiç konuşmadı. Bugün gördükleri ile vilayetin görkemli günleri arasında kıyaslama yapıyordu. Scarlett uzaktaki ormanlara bakarak titredi ve:

"Bir yıl sonra bütün tarlalarda bodur çamlar bitmiş olacak," diye düşündü. "Hiç kimse büyük bir çiftliği zenciler yokken yönetemez. Bu yüzden birçok tarlalarda yine çamlar büyüyecek. Hiç kimse fazla pamuk ekemeyecek. Bizim gibi topraktan kazandığıyla yaşayan insanların hali ne olacak? Şehirliler nasılsa bir yolunu bulur. Ama biz taşralılar yüzyıl gerileyerek küçük evlerde oturacak, birkaç dönümlük bir araziyi ekip biçeceğiz."

Sonra ani bir karar vermiş gibi:

"Hayır. Tara o hale gelmeyecek. Kendim saban sürmek zorunda kalsam bile, yine de buna fırsat vermeyeceğim. Ne olursa olsun durumumuzu düzelteceğim. Tara'yı eski durumuna getireceğim."

Birden aklına bir şey geldi. Ya yeniden evlenmek islerse ne olacaktı? Tekrar evlenmek istemediğine şüphe yoktu. Evlenmek istediği biricik erkek Ashley'di. O yaşıyor olsa bile evliydi. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

"Melly," dedi. "Güneyli kızlar ne olacak?" Onlarla evlenecek erkek yok! Aman Melly, bütün gençler öldüğüne göre, Güney'de binlerce kız, hayatlarının sonuna kadar bekar kalacak."

Suellen birden ağlamaya başladı. Noel'den beri Frank Kenneddy'den haber

alamamıştı. Belki posta düzensizliğinden, belki de savaşın son günlerinde öldürülmüştü. Scarlett:

"Aman, Allah aşkına sus." dedi.

"Ah! Siz konuşabilirsiniz, çünkü evlendiniz, çocuklarınız var. Ama bana bakın! Benim ihtiyar bir kız olduğumu başıma kakmıyor musun? Senden nefret ediyorum."

"Aman, sus. Her zaman sızlanan insanlardan ne kadar iğrendiğimi bilirsin. İhtiyar Frank'ın ölmediğini sen de pekâlâ bilmelisin. Geri gelip seninle evleneceği muhakkak. Çünkü aklı ancak bu kadara erer. Ama bana kalırsa, ben onunla evleneceğime evde kalmayı tercih ederdim."

Carreen dalgın dalgın üç yıl önce buralarda Brent Tarleton ile at koşturduğu günleri hatırlıyordu.

Melanie:

"Ah! Sevgili erkeklerimiz olmayınca Güney nasıl olacak? Eğer yaşasalardı nasıl olacaktı! Biz onların enerjisini, cesaretini ve düşüncelerini kullanabiliriz. Scarlett, hepimiz oğullarımızı kaybettiğimiz erkeklerimizin yerini alacak cesur insanlar olarak yetiştirmeliyiz." Carreen yumuşak bir sesle: "Artık onlar gibi erkekler yetişmez," dedi. "Onların yerini kimse alamaz."

Yolun geri kalan kısmında hiç kimse konuşmadı.

Aradan pek uzun bir zaman geçmeden, bir gün güneş batarken, Cathleen Calvert atla Tara'ya geldi. Cathleen üzerine binmiş olduğu hayvan kadar üzgün görünüyordu. Elbisesi bir zamanlar hizmetçilerin giydiği cinstendi ve iyice solmuştu. Geniş kenarlı şapkası, bir sicimle çenesinin altından bağlanmıştı. Atıyla ön verandaya sokuldu, ama aşağı inmedi. Sert, donuk ve suskun bir hali vardı.

Wilkesler'in kır yemeğinde, Cathleen ile Rhett Butler hakkında konuştuklarını hatırladı Scarlett. Cathleen o gün ne kadar güzel ve tazeydi. Mavi organzeden bir elbise giymiş, beline güller takmıştı. Ayaklarında

bilekten atkılı, siyah kadife ayakkabılar vardı. Şimdi beygirin üstünde oturmakta olan sert bakışlı, dimdik kızın onunla hiç ilgisi yoktu. Onu karşılayan ev halkına:

"İnmeyeceğim, teşekkür ederim. Buraya yarın Jonesboro'da evleneceğimi haber vermeye geldim. Hiçbirinizi davet etmiyorum."

Şaşkınlık içinde, onun sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Melanie:

"Tanıdığınız biri mi, şekerim?"

"Mr. Hilton. Bizim gözcü."

Scarlett konuşamadığı için hiçbir şey diyemedi. Ama Cathleen birden Melanie'ye bakarak alçak ve vahşi bir sesle:

"Ağlayacak olursan dayanamam, ölürüm Melly. Hem ayaklarımı da okşamayı bırak!

Buna dayanamam. Teselliye ihtiyacım yok."

Cathleen'in yüzündeki beyaz maske tekrar yerini bulmuştu. Dizginleri eline aldı. Scarlett korkunç sessizliği bozmak için söyleyecek bir şeyler aradı ve "Cade nasıl?" diye sordu.

Cathleen kısaca:

"Can çekişiyor," diye karşılık verdi. Sesi duygusuzdu. "O öldükten sonra bana kimin bakacağını düşünerek deli oluyor. İşte evlenmemin nedeni bu. Bu işi üzülüp ağlamadan halledersem huzur içinde ölecek. Biliyorsunuz, üvey annemle çocuklar yarın bir daha gelmemek üzere Kuzey'e gidiyorlar. Eh, artık gitmeliyim."

Melanie başını kaldırdı ve bakışları Cathleen'in kaskatı gözleriyle karşılaştı. Melanie'nin kirpiklerinde yaşlar titreşiyordu. Bu bakışlar karşısında Cathleen ağlamamaya çalışan cesur bir çocuk gibi dudaklarını büktü ve gülümsemeye çalıştı. Scarlett ise Cathleen Calvert'in bir ırgatçıbaşı ile evlenmek üzere

oluşunu bir türlü anlamıyor, şaşkınlıktan kurtulamıyordu. Zengin bir çiftçinin kızı olan Cathleen, Scarlett'den sonra vilayetin en sükseli kızı olan Cathleen.

Cathleen, yuların dizginlerini sert bir hareketle salladı ve at öne doğru atıldı. Scarlett başı dönmüş gibi onun arkasından bakmaktaydı.

"Melly, Cathleen delirmiş mi? Ona aşık olmasına imkân yok! Saçmalık, delilik."

"Aşık mı? Aman Scarlett böyle korkunç bir şeyi aklına bile getirme. Of, Cathleen'in ölmesini yeğlerim. Bu Calvertler'in sonu olacak. Düşün bir kere, ne biçim çocukları olacak. Ah, Scarlett ne olur Pork hemen atını eyerlesin ve onun arkasından gitsin. Cathleen'e gelip burada bizimle oturmasını söyleyelim.

Scarlett, Melanie'nin Tara'ya böyle açıkça misafir davet etmesine şaştı kaldı.

"Gelmez Melly. Bilirsin gelmez. O kadar gururludur ki. Dünyada yardımımızı kabul etmez."

Melanie:

"Doğru, doğru..." diye mırıldandı.

Scarlett görümcesine bakarak:

"Aylardan beri benimle birliktesin," diye düşündü. "Yanıma sığınmış olduğun hiç aklına gelmedi. Sanırım bunu hiçbir zaman da aklına getirmeyeceksin. Sen savaşın değiştirmediği insanlardansın. Sanki halâ Croesus kadar zenginmişiz ve misafirlere verecek bol yiyeceğimiz varmış gibi davranıyorsun. Herhalde seni hayatımın sonuna kadar besleyeceğim, ama Cathleen'i de beslemeye niyetim yok."

Barış ilan edildikten sonraki yaz Tara, birden bire kimsenin uğramadığı ıssız bir yer olmaktan çıktı. Aylarca, sakallı, partal ve topal bir yığın korkuluk, daima karnı aç olarak, Tara'ya giden kırmızı toprak yolu tırmandı ve gölgeli ön merdivenlere oturarak yiyecek bir şey ve geceyi geçirmek için bir yatak istedi. Trenler, Johnston'un ordusunun kalıntılarını Kuzey Carolina'dan

Atlanta'ya taşıyıp orada bırakmışlardı. Askerler, oradan itibaren yollarına yaya olarak devam etmek zorundaydılar. Johnston'un askerleri dalgası geçince, Virginia ordusunun bitkin gazileri gölündüler. Daha sonra da Batı birliklerinde döğüşmüş olan askerler Güney topraklarını adımlayarak, ölmüş ya da kaybolmuş olmaları pek muhtemel olan evlerine ve ailelerine giderken Tara'dan geçtiler. Çoğu yürüyerek geldi.

Eve gitmek! Eve gitmek! Askerlerin aklındaki biricik düşünce buydu. Kimi kederli ve sessiz, kimi neşeli ve dayanıklıydı. Ama hepsini birleştiren nokta, savaşın bitmesi karşısında duydukları ferahlık ve bir an önce eve varmak isteğiydi. Kahramanca döğüşmüş ve yenilmişlerdi. Şimdi uğrunda savaştıkları bayrağın gölgesinde saban sürmeye razıydılar.

İhtiyar genç, konuşkan sessiz, zengin fakir, hepsinin ortak iki şeyi vardı: Bit ve dizanteri. Konfederasyon ordusunun askerleri bu duruma o kadar alışmışlardı ki, düşündükleri yoktu ve kadınların önünde bile tasasızca kaşınıyorlardı. Dizanteriye gelince, hanımların kibarca, kanlı ishal adını verdikleri bu hastalık kimsenin özel derdi değildi. Dört yıl süren yarı açlık, dört yıl çiğ sebze yemek, yapacağını yasmıştı. Tara'ya uğrayan her asker ya iyileşmek üzereydi ya da hastalık bütün şiddetiyle devam etmekteydi.

Dadı, ateşin başında, kan ter içinde, dizanteriye iyi geldiğini Ellen'den öğrendiği böğürtlen şurubunu kaynatırken:

"Koca orduda bağırsakları sağlam bir erkek kalmamış," diye homurdanıyordu. "Bana kalırsa, bizimkileri Yankeeler yenmedi. Kendi bağırsakları yendi. Bağırsakları su gibi giden hiçbir erkek savaşamaz."

Dadı, askerlere bağırsaklarının durumu hakkında soru sormak için hiç vakit kaybetmiyor, istisnasız hepsine hazırladığı ilaçtan veriyordu.

Ne var ki, dadı hastaları tedavi etmek konusunda ne kadar kararlıysa, misafirler hakkında öne sürdüğü prensiplerde de o kadar tutarlıydı. Hiçbir bitli asker Tara'ya ayak basamazdı. Her geleni çalılıkların arkasına götürüyor, üniformasını çıkartmasını emrediyor, önüne bir leğen suyla kuvvetli bir sabun koyuyor, çıplaklığını örtmesi için paramparça bir çarşafı da eline tutuşturduktan sonra, elbiselerini büyük bir kazanda, yine bahçede yaktığı bir ateşin üstünde kaynatıyordu. Kızlar, tekrar tekrar bu çeşit bir davranışın

askerleri utandırdığını ileri sürerek itiraz edecek oldular, ama bu davranışları hiçbir işe yaramadı. Dadı, kızların bitlenecek olurlarsa daha çok utanacakları cevabını verdi.

Her askere heyecanla Ashley'i soruyorlardı. Suellen ise hep aksilenerek Mr. Kenneddy'den haber sormaktaydı. Ama askerlerin hiçbiri onların adını duymamıştı.

Bu hayal kırıklıklarının her birinden sonra, sonra bütün aile Melanie'nin cesaretini kuvvetlendirmeye çalışıyordu. Onlara göre, Ashley'in hapishanede ölmediği kesindi. Öyle olsa, bir Yankee rahip onlara mutlaka mektup yazıp haber verirdi. Kuşkusuz eve gelmek üzere yola çıkmıştı, ama Yankee hapishanesi o kadar uzaktaydı ki. Hay Allah, oradan buraya trenle gelmek bile günlerce sürüyordu. Üstelik Ashley yürüyerek geliyorsa... Niçin mektup yazmamıştı?

Bir ikindi vakti, bütün aile Tara'nın arka verandasında toplanmış, Pork'un ilk olgunlaşan karpuzu bahçeden kesişini seyrediyorlardı. Tam o sırada, ön bahçedeki çakıl taşlı yolda nal sesleri duydular. Prissy ön kapıya yönelirken ötekiler gelen bir askerse, karpuzu yemekte ortaya çıkarıp yemeli mi yoksa saklamalı mı diye tartışıyorlardı.

Melly ile Carreen askere de bir dilim karpuz vermek gerektiğini fısıldadılar. Ama dadı ve Suellen'in desteklediği Scarlett, Pork'a karpuzu saklamasını emretti.

"Kazlık etmeyin, kızlar," dedi. "Bize bile yetecek kadar büyük değil karpuz. Eğer kapıda iki üç asker varsa, hiçbirimizin tadına bakmasına fırsat kalmadan karpuz biter."

Pork, son kararın ne olduğunu halâ anlayamamış, karpuz koltuğunun altında onlara bakmaktayken, Prissy'nin çığlığını duydular:

"Aman Allah'ım! Miss Scarlett! Miss Melly! Çabuk gelin!

Scarlett hemen ayağa fırladı ve Melly ile birlikte koşarak koridoru geçti.

"Peter amca! Miss Pittypat'ın Peter amcası!"

Hepsi koşarak kapıya çıktılar ve Miss Pittypat'ın evinin iri yarı zorba zencisinin, üzerine bir minder yerleştirmiş olduğu sıska bir attan indiğini gördüler. Geniş kara yüzünde, her zamanki onuru ile eski dostlarını görmekten doğan sevinç çekişiyordu.

Hep beraber onu karşılamak üzere aşağıya indiler.

Melanie:

"Halacığım hasta değil, değil mi?"

Peter, dik dik Melly ile Scarlett'e baktı ve:

"Hayır, hayır hiçbir şeyi yok," dedi. "Demir gibi sağlam olmasına sağlam ama sizlere, yani ikinize pek kırgın. İşin doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyleyim."

"Niye Peter amca? Ne yaptık ki..."

"Boş yere kendinizi affettirmeye çalışmayın. Miss Pitty size tekrar tekrar eve dönmenizi istediğini yazdı. Yalan mı?"

"Ama Peter amca..."

"Ne kadar korkak olduğunu bildiğiniz halde, böyle bir zamanda nasıl oluyor da Miss Pitty'i yalnız bırakabiliyorsunuz? Siz de benim kadar bilirsiniz ki Mis Pitty asla tek başına yaşamamıştır ve Macon'dan geldiğinden beri küçücük ayakkabılarına kadar her yanı tir tir titremekte. Bana dedi ki, sizin onu böyle sizlere ihtiyacı olduğunu bildiğiniz bir anda terketmenize aklı ermiyormuş. Bunu size de söylememi bildirdi."

Dadı:

"Haydi, sus! Bizim onlara ihtiyacımız yok mu? Bizim de burada Miss Melly ile Miss Scarlett olmadan nasıl yaşayacağımızı Tanrı bilir! Eğer Miss Pitty'nin yardıma ihtiyacı varsa, ne diye erkek kardeşinden istemiyor?"

Peter amca ona yakıcı bir bakış fırlattı.

"Bizim yıllardan beri Mr. Henry ile bir alışverişimiz yok. Artık böyle bir şeye yeniden başlayamayacak kadar yaşlandık," dedi. Gülümsemelerini saklamaya çalışan kızlara döndü yeniden. "Miss Pitty'nin arkadaşlarının yarısı öldü, yarısı da Macon'da. Bu durumda onu yalnız bıraktığınız için kendinizden utanmalısınız. Atlanta Yankee askerler ve azat edilmiş ahlaksız zencilerle dolu."

Kızlar, duydukları kahkahalarla gülme ihtiyacını bir dereceye kadar saklayabilmişlerdi, ama Pitty halanın Peter amcayı buraya kadar onları azarlamak ve tutup Atlanta'ya getirmek için gönderdiği meydana çıkınca daha fazla kendilerini tutamayıp kahkahaları koyuverdiler. Birbirlerinin omuzuna tutunarak sarsıla sarsıla gülüyorlardı. Peter'den başka herkes gülüyordu şimdi. İhtiyar zenci koca ayaklarının üstünde dimdik durmuş, sert bakışlarla onlara bakmaktaydı.

Dadı sırıtarak:

"Neyin var, kara derili?" dedi. "Kendi küçük hanımını koruyamayacak kadar kocadın

mı?"

Peter kudurdu.

"Kocamak mı! Ben mi kocadım? Hayır, efendim! Ben her zaman Miss Pitty'yi korumayı becermişimdir. Macon'a götürdüğümüz zaman onu ben korumadım mı? Yankeeler Macon'a geldiğinde, Miss Pitty sık sık baygınlık geçirdiği zaman onu kim himaye etti? Sonra onu Atlanta'ya geri getirirken, kendisini ve mücevherlerini kim korudu?"

Melanie:

"Zavallı Peter amca! Güldüğüm için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim; samimiyetle. Haydi! Affet beni! Miss Scarlett'le ben şimdilik eve dönemeyeceğiz. Bu mümkün değil. Ben belki Eylül'de, pamuk toplandıktan sonra gelirim. Şimdi söyle bakalım, halam seni o kemik yığınına bindirerek buraya bizi almaya mı gönderdi?"

"Ah, Miss Melly, herhalde iyice yaşlandım artık. Çünkü buraya niçin geldiğimi tamamen unutmuştum. Hem de önemliydi. Size bir mektup getirdim. Miss Pitty onu başka biriyle göndermeye cesaret edemedi. Kaybolmasından korktu."

Melly, elini kalbine bastırarak, ayağa fırladı.

"Ashley! Ashley! Ölmüş olacak!"

Peter, eski ceketinin ceplerini aceleyle karıştırıp mektubu ararken, var gücüyle:

"Hayır, efendim! Hayır, efendim!" diye bağırıyordu. "Ölmemiş! Hayattaymış! Bu mektup da ondan! Eve geliyormuş. O... Hay Allah! Tut onu, Dadı! Dur bakayım..."

Dadı, Melanie'yi kollan arasına alırken:

"Dokunma ona yaşlı budala!" diye bağırdı. "Sersem kara maymun! Akıllıca davranacak olan sen misin? Pork, Miss Melly'nin ayaklarını tut! Siz de başını düzeltin, Mis Carreen! Haydi onu salondaki divanın üstüne yatıralım."

Evde, alışılmadık bir patırtı kopmuştu. Scarlett'den başka herkes baygın Melanie'nin etrafında dönüp dolaşıyordu. Kimi su, kimi yastık arıyordu. Bir ara Peter anıca ile Scarlett yalnız kaldılar. Aptal aptal elindeki mektubu sallayan ihtiyar adama bakıyordu. Bir an, Scarlett ne kımıldayabildi ne de bir şey söyleyebildi. Sonra ani bir hareketle, mektubu Peter amcanın elinden çekip aldı. Zarfın üstüne, Miss Pitty'nin el yazısıyla, Melly'nin adı yazılmıştı, ama bir an bile duraklamadı. Zarfı yırtarak açtı ve Miss Pitty'nin mektubu yere düştü. İkiye katlanmış bir kâğıt daha vardı içinde. Pis bir cep içinde uzaklardan gelmiş olduğundan olacak pek kirlenmişti. Yağlanmış, uçları kıvrılıp yırtılmıştı. Dış tarafında, Ashley'in el yazısıyla yazılmış olan şu kelimeler vardı:

"Mrs. Ashley Wilkes, Miss Sarah Jane Hamilton eliyle, Atlanta; ya da Oniki Meşeler, Jonesboro, Ga."

Scarlett titreyen parmaklarıyla kâğıdı açıp okudu:

"Sevgilim, eve sana dönüyorum..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladığı için okumaya devam edemedi. Kalbi o kadar büyük bir sevinçle çarpıyordu ki, Scarlett bir an buna tahammül edemeyeceğini sandı.

Hepsi de biliyordu ki, Ashley bir çift kanat sahibi olmadıkça, uzun haftalar hatta aylar geçmeden Illinois'den Georgia'ya gelemezdi. Bununla beraber, ne zaman bir asker Tara'nın bahçe yolunun öteki başından görünse, bütün kalpler şiddetle çarpmaya başlıyordu. Her sakallı korkuluk Ashley olabilirdi. Bütün aile, karaderilisi olsun, beyazderilisi olsun, bir ayak sesi duyar duymaz, ön merdivenlere koşuyordu. Bir üniformanın görünmesi, herkesin yaptığı işi bırakarak uçarcasına ön bahçeye koşmasına yetiyordu. Mektup geldikten sonraki ay içinde, Tara'da hemen hemen bütün işler durdu. Hiç kimse o geldiği zaman evden uzakta olmak istemiyordu. Kuşkusuz bunların başında da Scarlett geliyordu.

Ama haftalar geçip de ne Ashley, ne de ona ait bir haber gelmeyince. Tara yine eski hayatına döndü. Özleyen kalpler özlemin ancak bu kadarına dayanabilmişti. Scarlett'in kafasını bir korku kemirmeye başladı. Acaba yolda başına bir şey mi gelmişti Ashley'in? Kaya Adası o kadar uzaktı ki! Elinde olsa bütün parasını ona gönderip, trenle gelmesini sağlardı.

İlk sevinç anında mektubu okurken, Ashley'in eve, sadece kendisine döndüğünü düşünmüştü. Şimdi, daha soğukkanlı olarak düşündüğünde, onun Melanie'ye dönmekte olduğunu anlıyordu. Şu günlerde, büyük bir sevinç içinde, evde şarkı söyleyerek dolaşan Melanie'ye... Zaman zaman, Scarlett acı bir şekilde, Melanie'nin ne diye Atlanta'da çocuğunu doğururken ölmediğini düşünüyordu. Bu her şeyi halletmiş olacaktı. O zaman, uygun bir bekleyişten sonra Ashley'le evlenebilir ve Beau için eşi bulunmaz bir üvey anne olurdu. Böyle düşüncelerden sonra aceleyle Tanrı'ya dua etmiyor ve böyle bir şeyi hiçbir zaman arzu etmediğini kendi kendisine tekrarlıyordu. Çünkü Tanrı onu artık korkutmuyordu.

Bu sonu gelmeyen konuklar dizisi uzadıkça, Scarlett'in kalbi katılaşmaktaydı.

Tara'dakileri doyurmak için sağladığı yiyecekleri yiyor, ekmek ve toplamak için eğilip kalkarken bel ağrılarına tutulduğu sebzeleri tüketiyorlar, sonsuz

milleri arabasıyla katedip satın aldığı içkileri içiyorlardı. Yiyecek bulmak çok zordu ve Yankee'nin cüzdanındaki paranın bir gün gelip biteceği kesindi. Ne diye bu aç askerleri besleyecekti? Savaş bitmişti. Bu yüzden, Pork'a Tara'ya gelen askerlere sofra hazırlanırken cimri davranmasını emretti. Bu emir bir süre uygulandı. Bir gün, Beau'nun doğumundan beri son derece kuvvetsiz olan Melanie'nin Pork'a kendisine pek az yemek koymasını ve kendi payının geri kalanını askerlere vermesini söylediğini duydu.

Hemen görümcesini azarladı:

"Bundan vazgeçmelisin, Melanie. Zaten yarı hasta sayılırsın. Bol yemek yemezsen iyice hasta olursun ve o zaman seni tedavi etmek zorunda kalırız. Bırak onlar aç kalsın. Onların gücü yeter. Dört yıl dayandılar açlığa; biraz daha tahammül edebilirler."

"Ah, Scarlett, azarlama beni! Bırak bildiğim gibi hareket edeyim. Biliyor musun bu bana çok iyi geliyor. Ne zaman bir zavallıya payımı versem, uzaklarda bir yerde, Kuzey'den gelen yolda, bir kadının sevgili Ashley'ime payını verdiğini ve onun eve, bana dönmesine yardım ettiğini hissediyorum!"

Will Benteen de, küçük bir öğrenci gibi, bir askerin atının terkisinde gelen bir başka baygın gaziydi. Will ağır bir zatürreeye yakalanmıştı ve kızlar onu yatağa yatırırken, kısa bir zaman sonra, mezarlıktaki isimsiz ölünün yanına gideceğinden korkuyorlardı.

Will, Güney Georgia'da yaşayan fakir halka özgün, sıtmalı, renksiz bir yüze sahipti. Açık pembeye çalan saçları, süt mavisi gözleri vardı. Ama bu gözler hastalığının en ağır ve nöbetli olduğu anlarda bile sakin ve dayanıklıydılar. Bacaklarının biri dizden kesilmiş ve yerine tahta bir bacak takılmıştı. Bir süre önce ölen küçük öğrencinin, bir çiftçinin oğlu olduğunu nasıl anladılarsa, Will'in de fakir bir Georgialı olduğunu öyle hissettiler. Kızların bunu nasıl anladıkları bilinmez, ama anladıkları kesindi.

Yankee hapishanelerinde bir yıl kaldıktan sonra serbest bırakılmış olması, hiç de doğru bir ölçüye göre yapılmamış olan tahta bacağıyla uzun yollar katetmesi, onda zatürreeyle savaşacak kuvvet bırakmamıştı. Günlerce, doğrulmaya çalışarak, savaştığı savaşları tekrar yaşayarak ve inleyerek yatakta yattı.

Bütün güçsüzlüğüne rağmen, Will sağlam bir adamdı ve iyi bakım sayesinde kurtuldu. Bir gün, solgun mavi gözleri etrafındakileri gören bakışlarla, yanıbaşında teşbih çekip dua etmekte olan Carreen'e çevrildi. Sabah güneşi genç kızın güzel sarı saçlarına vuruyordu.

Will, boğuk bir sesle:

"Demek bir rüya değildiniz," dedi. "İnşallah sizi çok rahatsız etmemişimdir."

Will'in nekahet devresi çok uzun sürdü. Yatağında sessizce oturup bahçedeki manolya ağaçlarını seyrederek geçirdi bu süreyi ve kimseyi sıkmadı. Carreen, bu sakin ve suskun adamı, bu özelliklerinden dolayı seviyordu. Uzun ikindiler boyunca, onun yanında oturup yelpazesini salıyor ve bir tek kelime söylemek ihtiyacını duymuyordu.

O günlerde Carreen pek az konuşuyor ve evin içinde bir hayalet gibi dolaşıyordu.

Bununla beraber gücünün yettiği işleri yapmaktan hiçbir zaman kaçınmıyor, ablasının verdiği görevleri seve seve yerine getiriyordu. Bol bol dua ediyordu. Scarlett ne zaman kapıyı vurmadan onun odasına girse, onu dizlerinin üstüne çökmüş dua ederken buluyordu. Bu manzara onu her zaman tedirgin ediyordu, çünkü Scarlett dua etme devrinin geçtiğini hissetmekteydi. Tanrı onları böyle cezalandırmayı uygun gördüğüne göre, kendisi de duasız kalmaya razı olmalıydı, Scarlett din konusunda hiçbir zaman kesin bir karar vermiş değildi. Tanrı'dan lütuflar ister ve bunlara karşılık iyi hareket edeceğini vaadederdi. Tanrı bu pazarlığı birçok kereler bozmuştu. Bu yüzden, Scarlett'in düşüncesine göre, kendisi ona artık hiçbir şey borçlu değildi. Şimdi, ne zaman Carreen'i öğlen uykusu uyuyacağına ya da sökükleri dikeceğine dua ederken yakalasa onun görevini yapmadığını düşünüp tedirgin oluyordu.

Will Benteen, bir sandalyeye oturabilecek kadar iyileştiği zaman, Scarlett bir gün onunla Carreen'den bahsederken bunu söyledi ve Will şu cevabı verdi:

"Bırakın yapsın, Miss Scarlett. Bu ona huzur veriyor."

"Huzur mu veriyor?"

"Evet, anneniz ve onun için dua ediyor?"

"O da kim?"

"Sevgilisi. Brent mi nedir, Gettysburg'da ölen o çocuk..."

Scarlett kısaca:

"Sevgilisi mi?" dedi. "Hiç de değil. O da kardeşi de benim sevgililerimdi."

"Evet, bana söyledi. Zaten görünüşe bakılırsa, bütün vilayetin gençleri sizin sevgilinizmiş. Ama, buna rağmen, siz onu terkettikten sonra, Brent mi nedir, Miss Carreen'in sevgilisi olmuş. Çünkü izinli olarak geldiklerinde nişanlanmışlar. Mis Carreen hayatında yalnız ona karşı ilgi duyduğunu söylüyor ve dua ederek teselli buluyor."

Scarlett, hafif bir kıskançlıkla:

"Saçmalık. Budalalık!" dedi.

Merakla, bu ince uzun, geniş omuzlu, tasasız bakışlı, pembemsi saçlı erkeğe bakıyordu. Demek o, kendisinin öğrenmeye bile tenezzül etmediği aile meselelerini biliyordu. Demek Carreen bunun için her zaman üzgündü, her zaman dua ediyordu. Eh, zamanla unuturdu. Birçok kızlar ölen sevgililerini, hatta ölen kocalarını unutmuşlardı. Carreen de unutacaktı.

Will'le konuşmak çok zevkliydi. Çünkü çok az konuşuyor, ama anlayışla dinliyordu. Will'in Güney Georgia'da küçük bir çiftliği ve iki zenci kölesi olduğu için genç kadına yararlı tavsiyelerde bulundu. Kölelerinin mutlaka azat edilmiş olduğunu, çiftliğini de otların bürüyüp, ötede beride çamların büyümeye başladığını biliyordu. Biricik akrabası olan kız kardeşi, yıllarca önce, kocasıyla beraber Texas'a göçmüştü. Bu yüzden, Will dünyada yalnızdı. Bununla beraber, bütün bunlar, onu Virginia'da bıraktığı bacağı gibi tedirgin etmekten uzaktı.

Evet, zencilerin homurdandığı, Suellen'in ağlayıp sızlandığı, Gerald'ın sık sık Ellen'in nerede olduğunu sorduğu acı ve güçlüklerle dolu günlerden sonra Will, Scarlett için bir teselli kaynağı olmuştu. Ona her şeyi söyleyebiliyordu.

Ona Yankee askeri vurduğunu bile söyledi ve Will:

"Aferin sana!" dediğinde, kalbi iftiharla kabardı.

Yavaş yavaş, bütün aile, dertlerini dökmek için Will'in odasının kapısını aşındırmaya başladılar.

Will, evin içinde dolaşabilecek hale geldiği zaman sepet örmeye ve Yankeeler'in harap ettiği eşyaları onarmaya başladı. Marangozlukta ustaydı. Wade de devamlı; olarak onun yanında dolaşmaktaydı, çünkü ona tahtadan oyuncaklar oyuyordu. Bunlar, küçük oğlanın sahip olduğu tek oyuncaklardı. Will evde olduğu için, herkes Wade ile küçük oğlanları ona bırakıp içi rahat olarak işine gidebiliyordu.

"Bana karşı çok iyi davrandınız, Miss Scarlett," diyordu. "Oysa ben sizin için bir yabancıdan başka neyim? Size çok rahatsızlık ve sıkıntı verdim. Eğer sizce bir sakıncası yoksa, burada kalıp size yardım etmek ve bana yaptıklarınıza karşı borcumu ödemek istiyorum. Muhakkak ki, hiçbir zaman hepsini ödeyemem borcumun, çünkü insan hayatı karşısında her şey değersizdir."

Böylece Will Tara'da kaldı ve ağır ağır, farketmeden, Tara'nın yükünün büyük bir kısmı, Scarlett'in omuzlarından Will Benteen'in kemikli omuzlarına yüklendi.

Eylül ayı gelmişti. Pamuğun toplandığı aydı bu. İlk gün, güneşin tatlı sıcaklığında, Tara'nın ön merdivenlerinde, Will Benteen, Scarlett'in ayaklarının dibine oturmuştu. Fayetteville'de pamuğu çırçır ile tohumdan ayırıyorlardı, ama Will şimdi Scarlett'e bunun büyük paralara malolacağını kayıtsız bir sesle anlatmaktaydı.

Scarlett, verandanın sütununa dayanmış ağzındaki bir saman çöpünü çiğnemekte olan bu ince uzun adama baktı. Kuşkusuz, dadının sık sık söylediği gibi, Will'i ona Tanrı göndermişti ve o olmasa Tara şu son ayları nasıl geçirirdi bilmiyordu. Yaptığını sessizce, sabırla ve akıllıca yapardı. Sadece tek bacağı olduğu halde, Pork'dan daha hızlı çalışıyordu. Bir de Pork'u çalıştırabiliyordu ki, bu Scarlett için fevkalâde bir şeydi. İnek sancılandığı ve at, onu Tara'dan ayırmakla tehdit eden esrarlı bir hastalığa

yakalandığı zaman, Will geceleri uyumadan hayvanların başında oturmuş ve onları kurtarmıştı. İyi bir tüccar olduğu için de Scarlett'in saygısını kazanmıştı. Sabahlan arabayla bir iki sandık elma, tatlı patates ya da başka sebze yüklüyor, akşama tohum, metrelerce kumaş, un ve başka şeylerle dönüyordu. Scarlett de iyi bir tüccardı, ama bunları asla alamayacağını biliyordu.

Will yavaş yavaş aileden biri oldu. Gerald'ın giyinme odasındaki küçük divanın üstünde yatıyordu. Tara'dan ayrılmaktan söz ettiği yoktu. Scarlett de belki onları bırakıp gider diye korkusundan hiçbir şey soramıyordu. Will'in ebediyen onların yanında kalması için dua etmeye başlıyordu. Evde bir erkeğin bulunması o kadar mükemmel bir şeydiki.

Bir yandan da, Carreen'in bir fare kadar aklı olsa, Will'in kendisinden hoşlandığını anlayacağını düşünüyordu. Will Carreen'e evlenme teklif edecek olsa, Scarlett ona hayatının sonuna kadar minnettar olurdu. Kuşkusuz, savaştan önce, Will O'Haralar için uygun bir damat olarak düşünülemezdi. Ormanların ötesinde yaşayan orta halli bir beyazdı. Yarı eğitilmiş, gramer yanlışı yapmadan konuşamayan bir küçük çiftlik sahibiydi. O'Hara kızlarının pek alışık olduğu kibar tavırlara da sahip değildi. Scarlett, annesinin kızlarından birinin böyle bir adamla evlenmesi düşüncesi karşısında baygınlık geçireceğini biliyordu, ama şartlar onu öylesine değiştirmişti ki, buna aldırmıyordu bile. Erkekler gözle görülür bir şekilde azalmıştı; kızların er geç evlenmeleri gerekti ve Tara'nın bir erkeğe ihtiyacı vardı. Ama, her gün biraz daha fazla dua eden ve dış dünyayla ilgisi gittikçe kesilmekte olan Carreen ona bir erkek kardeş gibi davranıyor ve Pork kadar güvenip inanıyordu.

Ama Will, Scarlett'in asla anlayamadığı bir sebepten dolayı Tara'da kaldı. Genç kadın onun yiğit açık yürekli tutumundan hoşlanıyor ve onu kendine can yoldaşı ve dert ortağı olarak görüyordu. Artık tamamen başka bir dünyada yaşamakta olan Gerald'a büyük bir saygı, göstermesine rağmen, evin asıl reisi olarak Scarlett'i görüyor ve her şeyi onunla konuşup, ona danışıyordu.

Ailenin bir süre hiçbir ulaşım aracına sahip olmaması pahasına, Scarlett atı kiralamak fikrini uygun karşıladı. Buna en çok üzülen Suellen olacaktı.

Scarlett, "Bizim numaracı hanım bir süre fiyakalarından mahrum kalsın canım," diye düşündü. Ne yazık ki, kendisi onun sızlanmalarına ve şikâyetlerine katlanmak zorunda kalacaktı.

Melanie, verandaya çıkıp yanlarına geldi. Kucağında oğlu Beau vardı. Yere eski bir battaniye yayarak Beau'yu yere bıraktı ve emeklemesini seyre koyuldu. Melanie, ister mutlu, ister ümitsiz olsun, çok zayıf ve rengi de çok beyazdı. Kendine düşen işleri hiç şikâyet etmeden yapıyordu, ama bitkin olduğu her zaman belli oluyordu. İhtiyar Dr. Fontaine genç kadının derdini 'kadın hastalığı' olarak adlandırmış ve Dr. Meade ile söz birliği etmiş gibi. Beau'yu asla doğurmamış olması gerektiğini söylemişti. Sonra, açıkça başka bir çocuk doğurmanın onu öldüreceğini belirtmişti.

Will:

"Bugün Fayetteville'deyken," dedi, "Siz hanımları ilgilendireceğini sandığım pek tatlı bir şey buldum ve onu alıp eve getirdim."

Pantolonunun arka cebini karıştırıp Carreen'in, Amerikan bezini kolalayarak Will için yapmış olduğu cüzdanı çıkardı. Cüzdanın içinden de bir Konfederasyon doları çekti.

Scarlett, Konfederasyon parasını görünce gönlü bulandı. Kısaca:

"Eğer sen Konfederasyon parasını tatlı buluyorsan, ben bulmuyorum," dedi. "Babamın kasasında üç bin dolar var. Dadım peşimden koşup, rutubet sızmasın diye onları tavanarasındaki deliklere sıkıştırmak için izin koparmaya çalışıyor. Sanırım razı olacağım. Hiç olmazsa bir işe yaramış olur."

Melanie, üzgün şekilde gülümseyerek:

"Yapma, Scarlett." dedi. "Wade'e sakla. Bir gün onlarla iftihar eder. Amansız Caesar öldü ve çamur oldu!"

Will sabırlı bir sesle:

"Ben amansız Caesar hakkında, hiçbir şey, bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama elimdeki para sizin az önce Wade hakkında söylediklerinize çok uyuyor. Bir

kâğıdın üzerine bir şiir yazıp, bu doların arkasına yapıştırmışlar. Miss Scarlett'in şiirden hoşlanmadığını biliyorum, ama bu şiir belki ilgisini çeker."

Kâğıt paranın arkasını çevirdi. Buraya, kahverengi ambalaj kâğıdı kesilerek yapıştırılmıştı.

"Adı, 'Bir Konfederasyon Parasının Arkasındaki Satırlar' dedi."

"Tanrının toprağı üstünde hiçbir işe yaramaz şimdi, Ne de toprağın altındaki sularda... Göçüp gitmiş bir milletin gururu olarak, Onu sakla sevgili dostum ve göster.

Onu, dinleyeceklere göster, Vatanseverlerin rüyasından doğan özgürlüğü, Düşen, fırtınalara âşık bir milleti Anlatan masalı."

Melanie:

"Ah, ne kadar güzel, ne kadar dokunaklı!" diye bağırdı. "Scarlett, paraları tavanarasındaki deliklere tıkamakta kullansın diye sakın dadıya verme. Onlar basbayağı kâğıt değil, şiirin dediği gibi, bir milletin gururu! Göçüp gitmiş bir milletin!"

O sırada Will, güneş gelmesin diye elini siper ederek:

"Yine misafir," dedi. "Bir asker daha geliyor."

Scarlett onun bakışını izledi ve alıştığı bir manzara gördü. İki yanında sedir ağaçlan bulunan yoldan, sakallı, mavi ve beyaz üniformaların karışmasıyla meydana gelmiş bir paçavra yığını içinde bir asker geliyordu. Yorgunluktan başı önüne düşmüş, ayaklarını güçlükle sürüklemekteydi.

"Artık askerler tükendi sanıyordum," dedi. "İnşallah bu gelen çok aç değildir."

Will kısaca:

"Mutlaka açtır," dedi.

Melanie kalktı.

"Dilcey'e söyleyeyim de sofraya bir tabak daha koysun," dedi.

"Dadıya da zavallının elbisesini çıkartırken nazik olması için rica edeyim. Hem de..."

Öyle beklenmedik bir anda durdu ki, Scarlett ona bakmak için döndü. Melanie'nin zayıf eli boğazına gitmişti. Sanki ağrıdan parçalanıyormuş gibi sıkıyordu boğazını. Scarlett, onun beyaz teninin altındaki damarların atışını gördü. Yüzü daha da beyazladı ve kahverengi gözleri iyice büyüdü. Merdivenlerden inip koşmaya başladı.

Melanie çakıltaşlı yolda uçarcasına ilerliyordu. Kollarını açmış, bir kuş gibi sekiyor, soluk etekleri arkasında uçuşuyordu. Birden Scarlett, başına bir darbe yemiş gibi gerçeği anladı. Kalbi durdu, yeniden atmaya başladı, Melly anlaşılmaz çığlıklarla pis askerin kollarına atılırken Scarlett kalbinin garip oyunları yüzünden kıpırdayamıyordu. Ashley'in başı Melanie'ye doğru eğildi. Scarlett öne doğru iki adım attı ama Will eteğini yakaladığı zaman kendine hâkim oldu.

Delikanlı çabucak:

"Bozma," dedi.

"Bırak beni, aptal! Bırak beni! Ashley geldi!"

Will onun eteğini bırakmadı.

Sakin bir sesle:

"Her şeye rağmen onun kocası değil mi?" diye sordu.

Scarlett ona sevinç ve öfkenin karşılığı bir bakışla bakarken, bu gözlerde anlayış ve acıma

gördü.

1866 yılını soğuk bir Ocak günü, Scarlett küçük çalışma odasında oturmuş Pitty halaya bir mektup yazıyor ve belki onuncu kez niçin ne kendisinin, ne Melanie’nin ne de Ashley'in Atlanta'ya onun yanına gelemediklerini

açıklıyordu.

Mektubun son satırlarını yazmak için tüy kalemini eline aldı, ama Will'in arka kapıdan girdiğini duyunca yeniden bıraktı. Onun tahta ayağının takırtısını çalışma odasının önündeki koridorda duydu. Will içeri girdiğinde, kulakları soğuktan kızarmış, pembemsi saçları dağılmıştı.

"Miss, Scarlett," dedi. "Ne kadar nakit paranız var?"

Scarlett, kızmış gibiydi:

"Param için benimle evlenmeyi mi tasarlıyorsun yoksa?" diye sordu.

"Hayıf, efendim. Sadece öğrenmek istedim."

Scarlett sorar gibi baktı ona.

"On altın dolarım var," dedi." Yankee'nin parasından başka bir şey kalmadı."

"Ne yazık ki bu yetmez."

“Neye yetmez?"

Will:

"Vergilere," diye karşılık verdi ve ocağa doğru ilerleyerek kızarmış ellerini ateşe yaklaştırdı.

Scarlett:

"Vergiler mi?" diye tekrarladı. "Allah aşkına Will! Vergileri yeni ödemedik mi? Ama bir kere ödedikten sonra, bize daha fazla vergi ödetemezler ya!"

"Miss Scarlett siz Jonesboro'ya pek sık gitmiyorsunuz. Buna da memnunum. Orası artık bir hanımefendinin gideceği yer değil. Ama eğer gitseniz işleri kimin yürüttüğünü görür, dehşete düşerdiniz. Bilmediğim bir sebepten ötürü, Tara'nın vergisini öyle bir yükseltmişler ki, gören burayı bin balya pamuk yetiştiren bir yer sanır. Bunu duyduktan sonra şehirde dolaşıp dedikodulara kulak verdim ve anladım ki, biri Tara'yı yok pahasına satın almak istiyor.

Eğer vergileri ödeyemezsek şerif burayı satmaya mecbur olacak ve bu adam da, her kimse, bundan yararlanacak. Herkes pekâlâ biliyor ki, siz bu kadar yüksek vergileri ödeyemezsiniz. Ama merak ettim burayı kimin satın almak istediğini. Bunu öğrenemedim. Ama bana kalırsa, Miss Cathleen'le evlenen o rezil Hilton biliyor. Çünkü kendisine sorduğum zaman pis pis güldü."

Tara başka birinin olacaktı! Hayır, bu düşünülemezdi bile! Ah, tabii Scallawaglar'i biliyordu. Bunlar büyük çıkarlar uğruna Cumhuriyetçi olan Güneyliler'di. Carpetbaggerlar da. Konfederasyon ordusunun teslim oluşundan sonra bir çekirge sürüsü gibi, Güney'e üşüşmüş olan Yankeeler'di. Varını yoğunu bir heybeye tıkan herkes Güney'e koşmuştu. Azatlı Bürosu'nda başından bir iki tatsız olay geçmişti. '3eri yandan bazı azatlı zencilerin çok küstah hareket ettiklerini de duymuştu. Ama buna pek inanamıyordu çünkü bütün hayatı boyunca tek bir küstah zenci görmemişti.

Will ile Ashley pek çok şeyi ondan saklamak üzere aralarında anlaşmışlardı. Onlar savaşın acılarının sona ermediğini, "Kalkınma" adı verilen faaliyetin büyük acılar doğuracağını biliyorlardı. Ama evde bundan bahsederken ayrıntıları üzerinde durmamaya karar vermişlerdi. Scarlett onları dinlemek zahmetine katlandığı zaman, duydukları zaten bir kulağından girip ötekinden çıkıyordu.

Federal hükümetin organize ettiği Azatlı Köleler Bürosu işsiz ve endişeli bir durumda bulunan eski kölelerin işleriyle ilgileniyor ve binlercesini çiftliklerden şehirlere ve kasabalara naklediyordu. Onların karnını doyuruyor, doğru dürüst işler bulmalarına önayak oluyor ve eski sahiplerine karşı beyinlerini iyice zehirliyordu. Mahalli şubenin başında, Gerald'ın eski ırgatçıbaşısı Jonas Wilkerson vardı. Yardımcısı da Cethleen Calver'in kocası Hilton'du. İkisi, büyük gayretler göstererek. Demokratlar'ın ve Güneyliler'in, zencileri yeniden köle durumuna sokmak için fırsat kolladıkları dedikodusunu yaymayı başardılar. Zenciler bundan ancak Büro'nun kendilerine yardım etmesi ve Cumhuriyetçi partinin iş başında bulunmasıyla kurtulabilmişlerdi.

Wilkerson ve Hilton, bununla da kalmayarak zencilere kendilerinin de beyazlar kadar insan olduğunu öğrettiler; onlara kısa bir zaman sonra zencilerle beyazlar arasındaki evliliklere izin verileceğini, eski çiftlik sahiplerinin topraklarının zenciler arasında pay edileceğini ve her birinin kırk

dönüm toprağı ile bir katırı olacağını söylediler. Zencilere devamlı olarak, beyazların kendilerine yaptıkları işkenceleri anlattılar ve uzun yıllardan beri, zencilerle beyaz derili sahipleri arasındaki iyi ilişkilerle meşhur bir bölgede, nefret ve şüphe yerleşmeye başladı.

Büro askerler tarafından destelenmekteydi. Güneyliler için hapse atılmakta bir şey yoktu. Büro'nun yöneticilerine surat asmış olmak dahi bu ceza için yeterli olabilirdi.

Scarlett ona alev gibi yanan gözlerle baktı.

"Ah! Allah belasını versin bu Yankeeler'in!" diye bağırdı. "Bizi fakir ve aç bırakmaları yetmiyormuş gibi, şimdi de bu serserileri üzerimize salıyorlar!"

Savaş bitmiş, barış kurulmuştu, ama Yankeeler halâ onun malını mülkünü alabilirler, halâ onu aç bırakabilirler ve evinden kovabilirlerdi.

Scarlett:

"Ne kadar vergi fazlası ödememizi istiyorlar?"

"Üç yüz dolar!" Scarlett bir an dilinin tutulduğunu sandı.

"Ama!" diye kekeledi. "Ama... ama bu üç yüz doları bir yerden, ne yapıp yapıp bulmalıyız."

"Evet! Bir gökkuşağı ile bir ay da buluruz onunla beraber! Ya da ikişer tane!"

"Of, ama Will! Tara'yı satılığa çıkaramazlar... Çünkü..."

"Ah, satamazlar mı? Satabilirler. Satacaklar da. Bundan pek hoşlanacaklarına eminim! Miss Scarlett, kusura bakmayın, ama bu bölgeye yeni gelenlerle, obur birinin karnı tıklım tıklım doldu. Onların hepsinin oy verme hakkı olduğu halde, biz Demokratlar'ın buna hakkımız yok. Ödedikleri vergi iki bini geçen kimse oy veremiyor. Yani, babanız, Mr. Tarleton, McRaeler ve Fontaineler'in çocukları gibi. Sonra, savaşta kumandanlık etmiş kimsenin de oy verme hakkı yok. Miss Scarlett bana kalırsa, iç savaşta, bu eyalet bütün eyaletlerden fazla kumandan yetiştirdi. Konfederasyon hükümetine memur olarak hizmet etmiş planlat" da oy verme hakkından yoksun. Böylece

noterlerden tutun, yargıçlara kadar hepsi saf dışı kalıyor. Oysa bu durumda bir yığın kimse var. Kısacası Yankeeler'in tespit ettikleri kurallara göre, savaştan önce söz sahibi olan hiç kimse oy kullanamıyor. Ne okumuşlar, ne zenginler ne de memurlar. Tabii, o Allah'ın belası yemini edecek olsam, benim oy hakkım olurdu. Ne vergilerim çok yüksekti, ne memurdum ne de savaşta yüksek rütbeli bir sumaydım. Ama o yemini asla etmem. Hiçbir şey pahasına yapamam bunu! Eğer Yankeeler dürüst davranmış olsalardı ittifak yeminini samimiyetle ederdim. Bir daha asla oy verme hakkını elde edemeyecek olsam bile, o yemini etmem. Ama Hilton gibi süprüntüler, Wilkerson gibi alçaklar, Slatteryler gibi sefiller ve Macintoshlar gibi beş parasız budalalar oy verebilirler. Sözü geçenler onlar."

Will bir süre sustu, sonra sözlerine devam etti:

"Bu zenciler bize karşı her şeyi yapabilirler. Azatlı Köle Bürosu ile askerler onları silahlarıyla korurlar. Bize gelince, ne oy verebiliyoruz, ne bir şey... Onlara karşı yapacak hiçbir şeyimiz yok."

"Oy vermek mi?" diye bağırdı. "Oy vermek ya! Will Allah aşkına bizim konuştuklarımızın oy vermekle ne ilgisi var? Biz vergilerden bahsetmiyor muyuz?.. Will, herkes Tara'nın ne kadar değerli bir çiftlik olduğunu bilir. Onu ipotek edecek olursak vergi fazlasını ödeyerek parayı sağlayabiliriz!"

"Miss Scarlett hiç de aptal bir insan değilsiniz, ama bazen aptalmışsınız gibi konuşuyorsunuz. Kimin, size bu araziye karşılık olarak verebilecek parası var? Parası olanlar, Tara'yı elinizden almak isteyenlerdir. Herkesin paraya ihtiyacı var. Kimsenin toprağı ekilmiş durumda değil. Onların biricik servetleri araziler, ama bu da sizin işinize yaramaz."

"Yankee'nin çantasından çıkardığım pırlanta küpeler var. Onları satabiliriz."

"Miss Scarlett, buralarda kimin pırlanta küpe alacak parası var? Mücevherleri bırakın, kimsenin yiyecek alacak parası yok. Eğer on altın dolarınız varsa, bahse girerim ki, bütün komşularınızdan daha zenginsiniz."

Yeniden sustular.

"Ne yapacağız Miss Scarlett?"

Scarlett:

"Bilmem," dedi. "Ama babama bir şey söyleme. Canı sıkılabilir."

"Mr. Wilkes nerede? Belki bir çare bulur."

"İlerde odun kesiyor. Atı bağlarken baltasının sesini duydum. Ama onun para durumu da bizden parlak değil!"

Will:

"Şalınızı alsanız iyi olur, Miss Scarlett!" dedi. "Dışarısı buz gibi!"

Eğer onu yalnız bulabilirse bu büyük bir şans olacaktı! Dönüşünden beri, onunla özel olarak tek bir kelime konulmamıştı. Bütün aile devamlı olarak Ashley'in etrafından ayrılmıyor, Melanie daima yanında oluyor, kocasının yanında olduğundan iyice emin olmak için ara sıra dirseğine dokunuyordu.

Scarlett, elma ağaçlarının bittiği yerdeki dönemeci dönünce, Ashley'in baltasına dayanmış, elinin tersiyle alnındaki terleri silmekte olduğunu gördü. Genç kadın onu, paçavralar içinde, elinde baltayla görünce ona karşı duyduğu sevgi ile kadere karşı duyduğu isyan birbirine karıştı ve kalbi öfkeyle çarpmaya başladı. Sevgili, soylu, kibar Ashley'ini bu kılıkta, en adi ırgatlara layık bir iş yaparken görmeye tahammülü yoktu. Elleri bu çeşit işlere uygun değildi onun. Vücudu ise, yalnız en iyi kumaşları giymeye alışıktı. Tanrı onu güzel ve büyük bir evde oturmak, kibar insanlarla konuşmak, piyano çalmak ve hiçbir anlamı olmasa da güzelliği belli olan şeyler yazmak için yaratmıştı. Onu böyle görmektense odunları kendisi yarmayı tercih ederdi.

Nihayet genç kadın kendini topladı ve Will'in verdiği haberi, kısaca, kesin bir şekilde anlattı Ashley'e. Konuşurken ferahladığını hissediyordu. Muhakkak ki, Ashley işe yarar bir tavsiyede bulunurdu.

Ashley'in bir şey söylemediğini görünce Scarlett dayanamadı:

"Eh, ne dersin," dedi, "Bir yerden para bulmak gerekiyor, değil mi?"

Ashley:

"Evet," dedi, "Ama nereden?"

"Ben de sadece bunu soruyorum," dedi.

Ashley:

"Ülkeye döndüğümden beri sadece bir tek kişinin parası olduğunu duydum," dedi gülümseyerek. "O da Rhett Butler."

Bir hafta önce Pittypat hala, Melanie'ye Rhett'in iki atlı şahane bir arabayla, cepleri para dolu olarak, Atlanta'ya döndüğünü yazmıştı. Her nasılsa, yaşlı kadın, Rhett'in bu paraları kanuni yoldan kazanmadığı düşüncesindeydi. Pitty halanın Atlanta halkının büyük bir çoğunluğuyla paylaştığı bir teorisi vardı: Rhett'in, Konfederasyon hazinesinin efsanevi milyonlarını ele geçirdiğine inanıyordu.

Scarlett, kısaca:

"Ondan konuşmayalım," dedi. "Allah'ın belası bir herif. Bizim halimiz ne olacak, onu düşünelim!"

Ashley baltayı bıraktı ve gözlerini uzaklara çevirdi. Bu gözler sanki Scarlett'in ulaşamayacağı yerlere gidiyordu.

"Merak ediyorum," dedi. "Yalnız bizim ve Tara'nın başına gelecekleri değil, Güney'de yaşayan herkesin başına gelecekleri merak ediyorum."

Scarlett, birden:

"Güneydekiler'in hepsinin canı cehenneme! Bizden bahset sen!" diye bağırmak istedi, ama kendini tuttu.

Şimdi kendini her zamankinden daha yorgun hissediyordu. Ashley ona asla yardımcı olamayacaktı.

"Sonunda her uygarlığın yıkıldığında olanlar olacak. Akıllı kimseler kendilerini kurtaracaklar, akıllı olmayanlarda yıkılıp gidecek. Bir Götterdammerung'a şahit olmak ilgi çekici olurdu doğrusu."

"Neye?"

"Tanrıların çöküşüne. Ne yazık ki biz Güneyliler gerçekten kendimizi birer Tanrı sanıyorduk."

"Allah aşkına. Ashley Wilkes! Yıkılmak üzere olanlardan olduğumuz için, karşımda saçmalamaktan vazgeç!"

Ashley, baltaya ve odun yığınına bakarken gözlerinde acı bir ifade vardı.

"Evim yok artık. Paramı da kaybettim. Bunlara sahip olmak bana öyle olağan geliyordu ki, sahip olduğumun farkında bile değildim. Bu dünyadaki hiçbir şey bana uygun değildi: bana uygun olan dünya kayboldu artık. Sana yardım edemem. Scarlett. Yapabileceğim biricik şey. her ne kadar beceriksiz olursam olayım, iyi bir çiftçi olabilmek yolunda gayret sarfetmektir. Ama bu Tara'nın senin elinde kalmasına yaramaz. Sanıyor musun ki, durumumuzun acılığının farkında değilim? Burada senin yardımınla yaşadığımızı bilmiyor muyum sence? Evet, evet, Scarlett, senin yüce gönüllülüğün ve yardımın sayesinde yaşıyoruz burada. Bana ve benim aileme, kalbinin iyiliğinden dolayı yaptıklarını hiçbir zaman ödeyemem. Her gün biraz daha iyi anlıyorum bu yeni hayata asla uyamayacağımı. Başımıza gelenlerle savaşacak güç yok bende.

Her geçen gün, gerçeklerden kaçışım, onlarla başa çıkabilmemi biraz daha güçleştiriyor. Ne demek istediğimizi anlıyor musun?"

Ashley sustu ve hafifçe gülümsedi. Soğuk rüzgâr ince gömleğinin içinde vücudunu okşadıkça ürperiyordu.

"Başka bir deyişle, Scarlett, ben bir korkağım."

"Ama bu doğru değil! Korkak olsan Gettyburg'da topa tırmanıp askerlere cesaret verir miydin? Generalin bizzat kendisi Melanie'ye bir korkak hakkında öyle bir mektup yazar mıydı? Hem de... "

Ashley yorgun bir sesle:

"Bu cesaret değil," dedi. "Savaş şampanya gibidir. Kahramanlar kadar

korkakların da çabuk kafasına vurur. Ya cesur olacak ya da öleceksin dediler mi, savaş alanında her budala cesurdur. Ben başka bir şeyden bahsediyorum. Benim korkaklığım öyle korkunç ki, ilk top sesi duyuşumda kaçsaydım bundan kötü olamazdı."

"Ama Ashley, neden korkuyorsun?"

' "Oho... sayısız şeylerden. Söylendiği zaman çok saçma gözüken şeylerden. En çok hayatın birden bire fazlasıyla gerçekleşmiş olmasından... Hayatın basit gerçekleriyle beklenmedik bir anda çok yakın bir ilişkiye girmek zorunda kalmış olmaktan. Sakın, burada çamurlar içinde odun kırmanın canımı sıktığını sanma. Ama canımı sıkan bunun temsil ettiği şeyler. Çok sevdiğim o eski hayatın güzelliğinin kaybolmuş olması çok canımı sıkıyor. Onun bir mükemmelliği, bir ihtişamı, tamamlığı ve Yunan sanatı gibi bir simetriği vardı. Belki herkes için böyle değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Ama Oniki Meşelerde yaşayan benim için yaşamanın gerçek bir güzelliği mevcuttu. Ben o hayata aittim. Onun parçasıydım. Şimdi o kaybolduğuna göre bu yeni hayatta yerimi bir türlü bulamıyorum. Korkmamdan olağan ne var? Şimdi biliyorum ki eski günlerde bir gölgeler gösterisi seyrediyormuşum. Gölgeli olmayan her şeyi görmezden gelirdim. Çok gerçek, çok canlı olan insanları ve durumları. Onların hayatıma girebileceğini kabul etmek istemezdim. Seni de görmezlikten gelmeye çalıştım, Scarlett. O kadar hayat dolu, o kadar gerçektin ki. Ben ise gölgeleri ve rüyaları tercih edecek kadar korkaktım."

"Ama... ama Melly?"

"Melanie rüyaların en tatlısı ve benim hayallerimin bir parçasıdır. Eğer savaş olmasaydı, Oniki Meşeler'e kapanıp mutlu bir ömür sürecektik. Hayatın geçip gidişini seyretmekle yetinecek ve asla onun bir parçası olmayı kabul etmeyecektim. Ama savaş olunca, hayat, gerçekte olduğu gibi, kendini bana kabul ettirdi. İlk çatışmaya katıldığımda, -Bull Run'daydı hatırlarsın- çocukluk arkadaşlarımın parça parça olduğunu gördüm, can çekişen atların uluyuşlarını duydum ve bir adamı vurunca o adamın nasıl kıvrandığını, nasıl kan dökerek yuvarlandığını öğrendim. Ama savaşın en kötü yanları değildi bunlar, Scarlett. Savaşın en kötü yanı beraber yaşamak zorunda olduğum kimselerdi. Hayatım boyunca insanlardan dikkatle uzak durmuş, arkadaşlarımı özenle seçmiştim. Ama savaş bana, içinde hayali insanlar

bulunan, kendime özgü bir dünya yaratmış olduğumu öğretti. Bana insanların gerçekte nasıl olduklarını öğretti, ama onlarla birlikte yaşamayı öğretemedi. Korkarım bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Şimdi biliyorum ki, karımı ve çocuğumu geçindirebilmek için benimle hiçbir ortak yanı olmayan kişilerle ilişki kurmam ve bu ilişkiyi yürütmem gerek. Scarlett, sen hayatı boynuzlarından yakalayıp istediğin yuna evirip çeviriyorsun. Ama bu dünyada benim yerim neresi? İnan bana korkuyorum."

Scarlett, ümitsizlik içinde, Melanie onun ne demek istediğini anlardı, diye düşündü. Melly ile Ashley daima saçma şeylerden konuşurdu. Kitaplardan, şiirden, rüyalardan, yeni buluşlardan...

Ashley. Scarlett'in yüzünü iyice görebilmek için başını eğdi ve içini okumak ister gibi baktı ona. Scarlett'in yüzü kıpkırmızı olmuş, alev alev yanıyordu.

"Dinle beni," dedi. "Her şeyden bıktım diyorum sana! Bıktım usandım. Bundan böyle dayanamayacağım. Yiyecek ve para bulmak için mücadele ettim, yün eğirdim, pamuk topladım, pamuk ektim... Çift bile sürdüm. Öyle ki, artık hiçbirine tahammülüm kalmadı. İnan bana Ashley, Güney öldü! Öldü! Yankeeler, göçmenler ve azatlı köleler ona sahip oldular artık. Bize hiçbir şey kalmadı. Ashley, gel kaçalım. Meksiko'ya gidebiliriz. Ordu için subay arıyorlar. Ne kadar mesut olurduk! Senin için çalışırım Ashley. Senin için her şeyi yaparım. Melanie'yi sevmediğini sen de biliyorsun... "

Scarlett onun cevap vermesine fırsat vermeden:

"O gün bana beni ondan çok sevdiğini söylemiştin... ah, o günü hatırlıyor musun? Şimdi de değişmiş değilsin, biliyorum! Hem de Melanie'nin bir rüyadan başka bir şey olmadığını daha demin söyledin. Ah. Ashley, ne olur gidelim buradan! Seni öyle mutlu edeceğim ki!

"Oniki Meşeler'deki konuşmamızı unutacaktık. Hayır, seni sevmiyorum."

"Yalan bu."

Ashley, ölüm kadar sakin bir sesle:

"Yalan bile olsa," dedi, "Üzerinde tartışılamayacak bir şey. Melanie'den de

çocuğumdan da nefret bile etsem onları böyle sipsivri bırakıp gidebilir miyim sanıyorsun? Melanie'nin kalbini kırabilir miyim? İkisini de dostların yüce gönüllülüğüne terkedebilir miyim? Scarlett, çıldırdın mı sen? Sende hiç sadakat duygusu yok mu? Sen de babanla kız kardeşlerini bırakamazsın. Melanie ile Beau'nun sorumluluğu nasıl benim omuzlarımdaysa, onların sorumluluğu da senin omuzlarında. Onlardan bıkmış olsan da, yaşantıları boyunca katlanmak zorundasın varlıklarına ve onlar için çalışmaya. Bıktığını biliyorum. Üç erkeğin işini yaptın aylarca. Ama ben sana yardımcı olacağım."

Scarlett, dalgın dalgın:

"Bana ancak bir şekilde yardım edebilirsin," diye karşılık verdi.

"Oda beni buradan götürerek ve yeni bir hayata başlatarak. O zaman mutlu olabilmek için şansımız olur hiç değilse. Bizi burada tutacak hiçbir şey yok."

Ashley, sakin bir sesle:

"Hiçbir şey yok," diye tekrarladı. "Şerefimizden başka hiçbir şey bizi burada tutamaz."

Scarlett bu gözlerde, çılgın arzularının ve gerçek olmayacak kadar güzel olan rüyasının yenilgisini gördü.

Birden bütün benliğini hayal kırıklığı ve yorgunluk aldı. Yüzünü avuçlarına gömerek ağlamaya başladı. Ashley onun ağladığını hiç görmemişti. Onun kadar güçlü bir maddeden yapılmış bir kadının ağlayabileceğim, hatta gözyaşlarına sahip olabileceğini düşünmemişti.

Büyük bir pişmanlık ve merhamet duydu. Çabucak ona yaklaşıp kucakladı. Onu teselli etmek ister gibi sallıyor, simsiyah saçlı başını göğsüne bastırıyor ve fısıldıyordu:

"Şekerim! Benim cesur sevgilim...yapma! Ağlamamalısın!"

Ashley ona dokununca, genç kadının kolları arasında birden değiştiğini farketti. Kucağındaki bu ince vücutta büyülü ve çılgınca bir şey, kendisine

bakan yeşil gözlerde yumuşak ve sıcak bir pırıltı vardı. Beklenmedik bir anda mevsim kış olmaktan çıktı artık. Ashley için yine ilkbahar gelmişti. Yeşil hışırtılar ve fısıltılarla dolu olan ilkbahar! Gençlik arzularının vücudunda kaynaştığı günlere dönmüştü. Yine tasasız, yine kedersiz, yine güçlüydü. Geçmişteki acı yıllar birer birer döküldü ve kendisine çevrilen dudakların titrediğini ve kıpkırmızı olduğunu gördü. Sonra onu öptü.

Scarlett'in kulaklarındaki ses, deniz hayvanlarının kabuklarını kulağınıza dayadığınızda duyduğunuz sese benziyordu. Bu ses arasında, kalbinin ağır ama güçlü atışlarını da belli belirsiz duyuyordu. Vücudu eriyip Ashley'in vücuduna karışmış gibiydi; Ashley doymak bilmeden onu dudaklarından öperken sanki zaman durmuştu. Bir süre böyle kaynaşmış olarak kaldılar.

Ashley onu birden bırakınca Scarlett ayakta duramayacağını anlayıp çite tutundu. Sevgi ve zaferle parlayan gözlerini ona çevirdi:

"Beni seviyorsun! Beni seviyorsun! Söyle... söyle!"

"Yapma!" dedi. "Yapma! Yoksa, sana hemen şimdi, burada sahip olurum!"

Scarlett sımsıcak bir tebessümle gülümsedi. Pırıl pırıl bir tebessümle! Zamanı, bulundukları yeri, her şeyi unutmuştu. Sadece Ashley'in dudaklarını hatırlıyordu.

Birden Ashley onu sarsmaya başladı. Siyah saçları firketelerden kurtulup omuzlarından aşağı dökülene kadar sarstı... sanki kendisine ve ona büyük bir öfke duyuyormuş gibi...

"Bunu yapmayacağız," dedi. "Sana söylüyorum, bunu yapmayacağız."

Ashley, kurşuni gözlerinden ateş fışkırarak ona bakıyordu:

"Suç bende... Senin suçun yok. Ama bu bir daha olacak değil, çünkü Melanie ile çocuğumu alıp buradan gideceğim."

Scarlett, dehşete kapılarak:

"Gitmek mi?" diye bağırdı. "Ah, hayır!"

"Evet, Tanrı şahittir ki gideceğim! Bundan sonra kalacağımı mı sanıyorsun? Böyle bir şeyin yine olabileceğini bile bile..."

"Ama Ashley, gidemezsin. Niçin gideceksin? Beni seviyorsun..."

"Söylememi mi istiyorsun? Peki söyleyeceğim. Seni seviyorum."

Ashley vahşi bir hareketle genç kıza doğru eğildi.

"Seni, cesaretini, dik kafalılığını, içindeki ateşi ve pervasızlığını seviyorum. Seni ne kadar mı seviyorum? O kadar ki, bir an önce, beni ve ailemi barındırmış olan evin konukseverliğini hiçe sayarak, dünyadaki eşlerin en iyisini unutarak, sana burada, bu çamurlu topraklar üzerinde sahip olmak geldi içimden. Tıpkı bir..."

Ashley'in sözünü keserek:

"Eğer böyle hissettiğin halde bana sahip olmadınsa beni seviyorsun," dedi.

"Hiçbir zaman beni anlayamayacaksın."

Susup birbirlerine baktılar. Nihayet:

"Artık hiçbir şeyim kalmadı," dedi. "Hiçbir şeyim kalmadı. Sevecek hiçbir şeyim yok. Uğrunda savaşacağım hiçbir şey yok. Seni kaybettim; Tara'yı da kaybetmek üzereyim."

Ashley uzun bir an ona baktı. Sonra eğilip bir avuç kırmızı çamur aldı yerden.

"Evet, evet, halâ sahip olduğun bir şey var," dedi. Hem kendisiyle hem de genç kadınla alay eden o eski tebessümüyle gülümsedi yine. "Bilmesen de benden çok sevdiğin bir şey. Tara halâ senin." . Genç kadının kemikli elini avucuna aldı ve ıslak toprağı içine koyarak parmaklarını kapattı. Artık ne onun ne de Scarlett'in elleri ateş gibi yanmıyordu. Scarlett bir an avucunun içindeki kırmızı toprağa baktı; bu toprak şu anda ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Ashley'e baktı sonra ve onda ihtiraslı ellerin bozmayacağı bir ruh üstünlüğü olduğunu hissetti. Hayır, hiç kimse bu bütünlüğü bozamazdı.

Bu onun ölümüne de sebep olsa, Melanie'yi asla terketmeyecekti. Hayatının sonuna kadar Scarlett için yanıp tutuşsa da ona asla sahip olmayacak ve genç kadını kendisinden uzakta tutmaya çalışacaktı. Scarlett bir daha bu zırhı delemeyeceğini biliyordu. Ashley için, konukseverlik, sadakat ve şeref gibi sözler Scarlett'den daha önemliydi.

Elindeki toprak soğuktu. Ona bir daha baktı.

"Evet," dedi. "Buna halâ sahibim."

Ama yavaş yavaş, Tara'nın çevresindeki kırmızı toprak denizini düşünmeye başladı. Bu topraklan ne kadar severdi ve koruyabilmek için ne kadar büyük çaba göstermişti.

Açıkça:

"Gitmene gerek yok," dedi. "Kendimi kolların arasına attığım için üçünüzün de açlıktan ölmesine gerek yok. Böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

Arkasını döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan saçlarını ensesinde toplamaya çalışıyordu. Ashley ona arkadan baktı ve dört köşe küçük omuzlarını gördü. Biraz ilerde Scarlett omuzlarını doğrulttu, daha hızlı yürümeye başladı. Bu hareket Ashley'i, Scarlett'in söylediği bütün sözlerden fazla yaraladı.

Birinci cildin sonu

II. CİLT

Ön merdivenleri tırmanırken, kırmızı toprağı halâ avucunun içinde tutmaktaydı. Arka kapıdan girmek istememişti. Çünkü dadısının keskin gözleri onun büyük bir keder içinde olduğunu derhal anlardı. Scarlett ne dadısını, ne de başka birini görmek istiyordu. Şu an ne birisiyle karşılaşmaya, ne de konuşmaya katlanabileceğim sanmıyordu. Utanç, hayal kırıklığı ya da üzüntü duyduğu yoktu. Sadece dizleri korkunç derecede zayıftı ve kalbi bomboştu. Çamuru avucunda sıkınca, parmaklarının arasından kırmızı toprak taneleri fışkırdı. Scarlett bir papağan gibi tekrarlıyordu:

"Bu halâ benim. Evet, buna halâ sahibim!"

Bu topraktan başka hiçbir şeyi yoktu gerçekten. Oysa bir dakika önce çok sevdiği bu topraklan yırtık bir mendil gibi fırlatıp atmaya hazırdı. Şimdi onu ne kadar sevdiğini yeniden anlıyor ve dalgın dalgın yumruğunu ne diye bu kadar sıktığını düşünüyordu. Ashley, razı olsaydı, buraları, ailesini terkedip gider ve arkasına bakmazdı, ama şimdi içindeki boşluğa rağmen, böyle bir şey yapmanın onu büyük bir kedere sürükleyeceğini, kalbini paramparça edeceğini ve bu kızıl tepeleri, rutubetsiz gökyüzünü ve yemyeşil tarlaları hayatının sonuna kadar özleyeceğini hissediyordu. Öleceği güne kadar düşünceleri büyük bir açlıkla onları anacaktı. Tara'nın kalbindeki yerini Ashley bile dolduramazdı. Ashley, kuşkusuz ne kadar akıllıydı ve onu ne kadar iyi tanıyordu! Avucunun içine ıslak toprağı koyması genç kadının aklını başına getirmeye yetmişti.

Salona girmiş kapıyı kapamaya hazırlanıyordu ki, yolda nal sesleri işitti. Dönüp baktı. Şu anda misafir kabul etmek zorunda kalırsa, buna dayanamayacağını hissediyordu. Odasına koşmalı ve başının ağrıdığını söyleyerek misafirlerle karşılaşmaktan kurtulmalıydı.

Ama araba yaklaştıkça, duyduğu korku yerini büyük bir hayrete bıraktı. Bu, pırıl pırıl parlayan, yepyeni bir arabaydı. Koşum takımları da yeniydi. Ötesinde berisinde pirinç çiviler parlıyordu. Mutlaka yabancıydı bunlar. Onun tanıdıkları arasında kimsenin böyle bir araba satın alacak kadar parası yoktu.

Kapının önüne çıkıp ona bakmaya başladı. Korkunç rüzgâr, ıslak topuklarının etrafında eteklerini uçuruyordu. Nihayet araba kapının önünde durdu ve

Jonas Wolkerson göründü. Scarlett, eski ırgatçıbaşının böyle muhteşem bir arabayı idare edişine ve sırtındaki yepyeni, son moda cekete öyle şaştı ki, bir an gözlerine inanamadı. Will kendisine, Jonas'ın Azatlı Köleler bürosundaki yeni işine geceli epey zenginlediğini söylemişti. Zencileri ve hükümeti aldatarak, onun bunun pamuğunu devletleştirip, Konfederasyon hükümetinin malı olduğuna yemin ederek hayli para sahibi olduğunu anlatmıştı. Ama bu durum Scarlett'in aklının ulaşamayacağı bir şeydi. Şüphesiz Jonas, bu çileli günlerde, bu kadar parayı namusluca kazanmış olamazdı.

İşte, Jonas, pırıl pırıl elbiseleri ile bu yepyeni arabadan iniyordu. Yanında, elinden tutarak aşağı inmesine yardım etmekte olduğu çok şık bir kadın vardı. Scarlett derhal elbisesinin parlak renginden, onu seçenin soylu biri olmadığını anladı. Ama yine de özenmekten geri kalmadı. Yeni ve şık bir elbise görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kırmızı, kırmalı elbiseye bakarken, demek kasnaklar bu yıl çok geniş değil, diye düşündü. Jonas'ın siyah kadife ceketinden de ceketlerin bu yıl çok kısa olduğunu anladı. Ah, ne güzel bir şapka! Herhalde başlıklar artık moda değildi. Çünkü bu şapka, misafir hanımın başının üstüne bir pasta gibi oturmuştu. Kurdelesi de başlıklarda olduğu gibi, çenenin altında değil, başın arkasından aşağı doğru inen buklelerin altında bağlanıyordu. Scarlett’e bu buklelerin karşısındaki kadının saç rengine ve tenine uymadığını ister istemez farketti.

Kadın arabadan aşağı inip eve doğru baktığı zaman, bu tavşana benzeyen, beyaz pudrayla Badanalanmış yüzde tanıdık bir şeyler görür gibi oldu.

Kendini tutmayarak, büyük bir hayretle:

"Aman; bu Emmie Slattery!" diye bağırdı.

Emmie başını kaldırarak gülümsedi ve merdivenlere doğru ilerlerken:

"Evet, efendim," diye karşılık verdi.

Emmie Slattery! Piçini Ellen'in vaftiz ettiği Emmie! Ellen'e tifo bulaştıran ve onun ölümüne sebep olan, pis, çirkin, budala ve ahlâksız Emmie! Bu kılıksız, kendini bilmez, görgüsüz dilenci Tara'nın merdivenlerinde ne arıyor ve ne diye buraya alışıkmış gibi gülümsüyordu? Scarlett Ellen'i düşündü ve birden boş zihninde yeniden duygular coştu. İçinde insanı katil edebilecek korkunç

bir öfke kabardı.

"Defol merdivenlerden seni gidi dilenci beyaz!" diye haykırdı. "Buradan defol! Çabuk defol diyorum sana!"

Jonas kaşlarını çatarak eve doğru yürürken, Emmie'nin çenesi sarktı ve ona baktı.

"Karımla böyle konuşmamalısınız!" dedi.

Scarlett:

"Karın mı?" dedi. Sonra nefret dolu bir kahkahayla güldü. "Eh artık onunla evlenmenin zamanı gelmiş de geçmişti bile. Annemi öldürdüğünüzden beri piçlerini kim vaftiz ediyor?"

Emmie:

"Ah!"dedi.

Sonra dönüp aceleyle merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ama Jonas onun koluna yapışarak arabaya doğru kaçmasını önledi.

"Buraya bir ziyaret için gelmiştik," diye tısladı. "Dostça bir ziyaret! Eski dostlarımızla bir alış veriş hakkında konuşmak istiyorduk."

Scarlett'in sesi bir kamçı gibiydi.

"Dostlarınız mı?" dedi. "Sizin gibilerle ne zaman dostluk ettik? Slattery'ler iyiliğimizden yararlanarak yaşıyorlardı. Bu iyiliğimizi de annemi öldürerek ödediler. Ya sen! Sen! Babam seni Emmie'nin piçinin babası olduğun için kovmuştu. Sen de bunu pekâlâ biliyorsun. Dostlarınız ha! Mr. Benteen ile Mr. Wilkes'i çağırmama gerek kalmadan buradan defolun."

Bu sözler karşısında, Emmie kocasının elinden kurtulup arabaya sığındı.

Şimdi Jonas da Scarlett kadar öfkelenmişti. Suratı öfkeli bir hindi gibi kızarmıştı.

"Halâ kibirli ve zorba olmakta devanı ediyorsunuz ha! Ama ben sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Ayağınızda ayakkabı olmadığından da haberim var. Babanızın delirdiğinden de..."

"Defol buradan!"

Ah, bu şarkıyı uzun süre söyleyemeyeceksiniz. İflas halinde olduğunuzu biliyorum. Vergilerinizi bile ödeyemediğinizi de biliyorum. Buraya, Tara'yı satın almak üzere teklifte bulunmaya gelmiştim. İyi bu teklifim vardı. Emmie burada oturmak istiyordu çünkü. Ama bundan böyle, Tanrı şahittir ki, tek bir sent vermem! Çiftliğiniz vergi borcu yüzünden satılınca, herkese tepeden bakan, kimseyi beğenmeyen, mağrur İrlandalılar gününü görecekler. O zaman artık burada kimin hâkim olduğunu anlayacaksınız. Burayı, çevresindeki bütün binaları içindeki eşyasını, ekilmiş tarlalarıyla satın alacak ve içinde yaşayacağım.

Demek Tara'yı isteyen Jonas Wilkerson'du. Jonas ve Emmie. İkisi de geçmişteki yoksul yaşantılarını unutabilmek için, içindekilere karşı garip bir eziklik duymuş oldukları bu evi satın almak istemekteydiler. Scarlett'in bütün sinirleri nefretle titriyordu. Tıpkı, o gün tabancasının namlusunu Yankee askerin sakallı yüzüne çevirip ateş ettiği anda olduğu gibi. O tabanca şimdi niçin yanımda değil diye üzüldü.

"İkinizden birinin bu eşikten içeri adımını attığını görmektense evi, taş taş üzerinde, bırakmamacasına yıkar yakarım," diye bağırdı. "Defolun diyorum size! Defolun!"

Jonas öfkeli bakışlarla ona baktı; bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti ve dönüp arabaya doğru yürüdü. Hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan karısının yanına oturdu ve atın başını çevirdi. Araba yolda uzaklaşırken, Scarlett'in içinden onların arkasından tükürmek geldi. Tükürdü de... Bunun adi ve çocukça bir davranış olduğunu biliyordu, ama kendini daha iyi hisetmesine yardım etti. Keşke onların görebileceği bir anda yapsaydım, diye düşündü.

Bu Allah'ın belası zenci aşıkları buraya gelip sefaletini yüzüne vurmaya cüret edebilmişlerdi ha! O köpek buraya Tara'yı satın almak için bir teklifte bulunmak üzere gelmişti şüphesiz. Bunu sadece, buraya gelip Emmie ile

kendisini, yeni elbiseleri içinde Scarlett'e göstermek için bir neden olarak kullanmıştı. Pis Scallavvag'lar, bitli ve kokmuş sefil beyazlar, Tara'da oturmak istediklerini söyleyerek övünebiliyorlardı ha!

Kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Müthiş korkuyordu. Sherman'ın ordusu evin içine girdiği gün bu kadar korkmamıştı. O gün en büyük korkusu Tara'nın yakılacağıydı. Ama bu daha kötüydü. O alçak bayağı yaratıklar bu eve yerleşecek ve kendileri gibi alçak ve bayağı dostlarına, O'Hara'ları nasıl evden attıklarını anlatarak övüneceklerdi. Yemeğe ve gece yatısına zenci misafirler bile çağırırlardı belki. Will ona Jonas'ın zencilerle eşit görünmek için büyük gayret sarfettiğini, onlarla yemek yediğini, evlerine misafir gittiğini, onları arabasına alıp dolaştırdığını ve kolunu omuzlarına attığını söylemişti.

Bir çare bulup bu durumdan kurtulmalıydı. Ama düşünmeye başlar başlamaz, korku ve öfke yakasına yapışıyordu. Bunun bir çaresi olmalıydı. Mutlaka, bir yerde, Scarlett'e bu parayı ödünç verebilecek biri vardı. Paralar havaya uçmamıştı ya. Birinin parası olması gerekti. Sonra Ashley'in alaylı sözlerini hatırladı:

"Sadece bir kişi, Rhett Butler... parası olan tek kişi."

Rhett Butler! Hızla yürüyerek oturma odasına geçti ve kapıyı kapattı. Perdeler kapalı olduğundan içerisi loştu. Scarlett bu karanlık odada bir süre düşünmeden durdu. Onu burada aramak kimsenin aklına gelmezdi. Rahatsız edilmeden düşünmek istiyordu. Aklına gelen düşünce o kadar basitti ki, bunu niçin daha önce düşünmediğini merak ediyordu.

"Parayı Rhett'den alırım. Pırlanta küpeleri satarım ona Ya da borç alırım ve borcumu ödeyene kadar küpeleri onda bırakırım."

Bir an öyle büyük bir ferahlık duydu ki, dizleri titredi ve kendini son derece kuvvetiz hissetti. Vergileri ödeyecek ve Jonas Wilkerson'un suratına gülecekti. Bu düşünce onu mutlu kılmaya yetmişti, ama başka kaygılar yakasını bırakmadı.

"Vergi ödemek için paraya yalnız bu yıl mı ihtiyacım olacak? Gelecek yıl da var. Ve hayatım boyunca böyle devam edecek bu. Bu kez istediklerini

verirsem, gelecek yıl daha arttıracaklar; bu istediklerini elde edene kadar devam edecek. Pamuk ürünüm iyi olursa, öyle yüksek vergi koyacaklar ki elime hemen hemen hiçbir şey geçmeyecek. Belki de satmama fırsat vermeden el koyar, Konfederasyon pamuğu olduğunu söylerler. Yankeeler ve onlarla birlik olan alçaklar bana istediklerini yaparlar. Onların elindeyim. Hayatım boyunca, ömrüm oldukça, bana fenalık etmelerinden korkarak yaşayacağım. Hayatım boyunca korku içinde yaşayacak, belim kırılana kadar çalışacağım. Neye yarayacak bu? Bütün gayretlerim boşa gidecek. Pamuğum elimden alınacak... Vergileri ödemek için üç yüz dolar borç bulmak sadece felaketi geciktirmeye yarayacak. Benim istediğim, bu durumdan sürekli olarak kurtulmak. Ancak o zaman ertesi gün ne olacak diye endişelenmeden rahatça uyuyabilirim yatağımda. Gelecek ayı, gelecek yılı düşünmeden yaşayabilirim..."

Zihni devamlı olarak çalışıyordu. Beyninde, sakin ve mantığa uygun olarak, beklenmedik bir düşünce belirdi. Rhett'i düşündü. Esmer yüzünde parlayan bembeyaz dişlerini ve kısık kara gözlerinin kendisini okşayışını... Kuşatmanın sonuna doğru bir gece, Atlanta'da, Pittypat halanın evinin verandasında konuştuklarını hatırladı. Gecenin karanlığı içinde, Rhett kolunu tutmuş, şöyle demişti:

"Seni, hayatımda hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum.. Hem de hiçbir kadını seni beklediğim kadar beklemedim."

Heyecanlanmadan:

"Onunla evlenirim," diye düşündü. "O zaman para derdi ebediyen ortadan kalkar."

Ah, bu cennete gitmek ümidinden de tatlı bir düşünceydi. Tara'nın güvende olduğunu bilmek, ailenin karnının tok, sırtının pek olduğunu bilmek, bir daha para sıkıntısı çekmeyeceğini bilmek! Evet. bu gerçekleşecek olursa, Scarlett hayatında bir daha taş duvarlara toslamayacaktı!..

Kendisini çok yaşlı hissediyordu! Bugün öğleden sonra olup bitenler onda duygu diye bir şey bırakmamıştı. Önce vergiler konusundaki şaşırtıcı haberi öğrenmiş, sonra Ashley'le arasında can sıkıcı olaylar geçmiş, nihayet Jonas Wilkerson'a karşı duyduğu çıldırtıcı öfke hepsine tuz biber ekmişti. Hayır,

içinde duygu diye bir şeycik kalmamıştı. Eğer hissetme kabiliyetini bütünüyle yitirmemiş olsaydı, içinde bir şey, zihninde şekillenmekte olan bu plana isyan ederdi. Zira Rhett'den dünyadaki hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ediyordu. Ama hissedemiyordu. Ancak düşünebiliyordu. Düşünceleri de günlük hayata ait, pratik değeri olan şeylerdi.

Bir erkeği büyülemek konusundaki eşsiz kabiliyetine halâ güvendiği için, küçümseyerek:

"Bizi yolda bırakıp gittiği gece ona korkunç şeyler söylemiştim," diye düşündü. "Ama hepsini unutturabilirim. Onun yanında olduğum zaman ağzımdan bal akacak. Ona, kendisini her zaman sevdiğime ve o gece sadece korkup dehşete kapıldığıma inandıracağım. Ah, erkekler o kadar aptaldır ki, gururlarını okşayan her şeye inanırlar.. Onu elde edene kadar, çektiğim sıkıntıları belli etmekten kaçınmalıyım. Zaten bilmesine, öğrenmesine de imkân yok. Çünkü Pitty hala bile işin içyüzünü bilmiyor. Onunla evlendikten sonra da bize yardım etmeye razı ederim. Karısının ailesinin açlıktan ölmesine gönlü razı olmaz."

Kartsı, Mrs. Rhett Butler. Bu soğukkanlı düşünüşün altında, isyana benzer bir şeyler kıpırdandı, ama hemen kayboldu. Charles ile yaşadığı kısa halayının utanç verici ve mide bulandırıcı ayrıntılarını hatırladı. Kocasının kocaman elleri, anlaşılmaz heyecanları, beceriksizliği ve Wade Hampton aklına geldi.

"Bunu şimdi düşünmeyeceğim. Bunları onunla evlendikten sonra düşünürüm..."

Onunla evlendikten sonra. Hafızasında bir çan çaldı. Belkemiğinde soğuk bir ürperti dolaştı. Pittypat halanın evinin verandasındaki o geceyi tekrar hatırladı. Scarlett ona kendisine evlenme teklif etmek üzere olup olmadığını sormuştu. O zaman Rhett iğrenç bir şekilde gülmüş ve:

"Şekerim, ben evlenecek adam değilim," demişti.

Ya halâ evlenecek bir adam değilse? Ya, Scarlett'in bütün çekiciliğine ve bütün cilvesine rağmen onunla evlenmek istemezse?.. Ya... Ah. korkunç bir düşünceydi bu! Ya, Scarlett'i tamamen unuttu da başka bir kadının peşine düştüyse?

"Seni hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum..."

Scarlett yumruklarını sıktı ve tırnakları avuçlarına battı.

"Beni unuttuysa kendimi hatırlatırım. Beni tekrar istemesini sağlarım."

Ve eğer Rhett kendisiyle evlenmeyecek olursa, ama yine onu istediğini tekrarlarsa, parayı elde edecek bir yol kalıyordu. Zaten Rhett ona bir kere metresi olmasını teklif etmişti.

Odanın alacakaranlığında, Scarlett ruhunun en kutsal üç bağıyla kısa ve kesin bir savaşa girişti. Bunlar, Ellen'in hatırası, dininin öğrettikleri ve Ashley'e karşı duyduğu aşktı. Biliyordu ki, aklından geçenler, mutlaka cennette olan annesini o uzak yerde bile kedere boğmaya yeterdi. Evlilik dışı cinsel ilişkilerin affedilmez bir günah olduğunu da biliyordu. Üstelik. Ashley'i sevdiği halde böyle şeyler tasarlamanın iki misli fahişelik olduğunun da farkındaydı.

Ama bütün bunlar, zihninin kıpırtısız sükûneti ve ümitsizliğin karanlığı karşısında zayıf kalıyordu. Ellen ölmüştü ve belki ölüler her şeye karşı anlayışlı davranmak gibi bir kabiliyete sahiptiler. Din, evlilik dışı cinsel ilişkileri yasaklıyor ve cehennem ateşiyle cezalandırılacaklarını kesinlikle söylüyordu, ama eğer kilise onu Tara'yı kurtarmak ve ailesinin aç kalmasını önlemek için başvurmayacağı bir yol olduğunu sanıyorsa bu da onun bileceği işti. Scarlett bunu düşünecek değildi. Hiç olmazsa şimdilik düşünmeye niyeti yoktu. Ya Ashley? Ashley onu istemiyordu.

Evet, istiyordu. Sıcak dudaklarının anısı bunu kesinlikle söylüyordu. Ama hiçbir zaman onu alıp buradan götürecek değildi. Ne gariptir ki, Ashley ile kaçmak Scarlett'e bir günah gibi görünmüyordu. Ama Rhett ile Savaş sona erdi diye, hayatın yavaş yavaş eski şeklini alacağını ümit etmekteydi. Ashley'in geri dönüşünün hayatına bir anlam kazandıracağını ummuştu. Şimdi bu ümitlerin ikisi de kaybolmuştu. Jonas Wilkerson'un Tara'nın ön bahçesinde görünmesi ona, kendisi için Güney için savaşın asla bitmeyeceğini öğretmişti. En acı savaş, en kaba çekişmeler yeni başlıyordu. Ashley de, bütün hapishanelerden daha kuvvetli sözlerle ebediyen hapsedilmişti.

Hem barış, hem de Ashley, aynı günde onu yaya bırakmışlardı. Böylece, o katı kabuğun son tabakası da alabildiğine kalınlaştı ve tamamlandı. O şimdi Fontaine Nine'nin kaçınmasını tavsiye ettiği noktaya gelmişti. Başına gelebilecek en korkunç şeyle karşılaşmış olduğundan, hiçbir şeyden korkmayan bir kadındı artık! Ne hayattan, ne annesinden, ne birinin sevgisini kaybetmekten ve ne de başkalarının ne düşüneceğinden korkuyordu. Sadece açlık ve açlıkla ilgili kâbuslu rüyası onu korkutabilirdi.

Şimdi onu eski günlere ve eski Scarlett'e bağlayan bütün bağlan kopardığı, onlara karşı kalbi tamamıyla katılaştığı için içinde bir hafiflik duyuyordu. Bir özgürlük duygusu bütün benliğini sarmıştı. Kararını vermişti ve Tanrı'ya şükür korkmuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve kararı kesindi.

Eğer Rhett'i kendisiyle evlenmeye ikna edebilecek olursa her şey mükemmel olacaktı. Ama eğer bu mümkün olmazsa... O zaman yine evliymiş gibi para alabilirdi ondan. Kısa bir an, kayıtsız bir merakla, bir metresten neler beklenebileceğini düşündü. Acaba Rhett onu Atlanta'da tutmakta ısrar eder miydi? Herkes o Watling denen kadının Rhett'in arzusuyla şehirde kaldığını söylemiyor muydu? Eğer Atlanta'da kalmasını isteyecek olursa, onun Tara'dan uzak kalmasına değecek parayı vermeliydi. Scarlett, erkeklerin hayatlarının gizli yanları konusunda çok bilgisizdi. Böyle bir anlaşmanın ne gibi şartları olabileceğini düşünemiyordu bile. Acaba çocuğum olur mu, diye düşündü. İşte bu pek korkunç olurdu.

Bu düşünce belki kararını sarsar diye, onu zihninden uzaklaştırdı. "Bunu şimdi düşünmeyeceğim. Bunu daha sonra düşünürüm."

Aileye hemen bildirecekti Atlanta'ya gitmeye karar verdiğini. Onlar borç para bulmaya veya çiftliği ipotek etmeye çalışacağını söyleyecekti. Şimdilik bu kadarını bilmek onlara yeterdi. Gerektiği zaman da gerisini öğrenirlerdi.

Faaliyet düşüncesiyle başını kaldırdı, omuzları arkaya gitti. Bu işin hiç de kolay olmayacağını biliyordu. Eskiden Rhett ondan bazı şeyler isterdi. Zira o zaman kuvvet Scarlett'in elindeydi. Oysa şimdi kendisi dilenci durumundaydı ve şartları tayin edemeyecek kadar sıkıntıdaydı.

"Ama ona bir dilenci gibi gitmeyeceğim. Ona nimetler vaadeden bir kraliçe gibi gideceğim. Hiçbir zaman gerçeğin farkına varmaz."

Kristal aynanın önüne giderek kendini seyretti. Başı dimdikti. Yaldızlı çerçevenin içindeki çatlak aynadan ona bakan bir yabancıydı. Evet, onun bir yabancı olduğuna şüphe yoktu. Sanki bir yıldan beri kendisini ilk defa olarak görüyordu. Her sabah, yüzü temiz, saçları düzenli mi diye aynaya bakıyordu, ama kendisini göremeyecek kadar meşgul ve düşünceli oluyordu. Ama bu yabancı! Şüphesiz, bu sıska, çökük yanaklı kadın Scarlett O'Hara olamazdı! Scarlett O'Hara'nın şirin, neşeli ve cilveli bir yüzü vardı. Seyretmekte olduğu bu yüz katiyen şirin olmadığı gibi, gayet iyi hatırladığı cazibesinden de eser yoktu. Beyaz ve kırışıklıklarla doluydu. Çekik yeşil gözlerinin üstündeki siyah saçlar, ürkmüş bir kuşun kanatlan gibi yukarı doğru kalkmıştı. Bu yüzün, sert ve küskün bir görünüşü vardı.

Tekrar ümitsizliğe kapıldı.

"Onu elde edebilecek kadar güzel değilim!" diye düşündü. "Çok zayıfım. Ah, korkunç derecede zayıfım!"

Birden başka bir düşünce yüreğini ağzına getirdi. Elbiseleri! Eğilip elbisesine baktı. Ötesi berisi yama içindeydi. Oysa Rhett iyi giyinmiş, modaya uygun giyinmiş kadınlardan hoşlanırdı. Matemden ilk çıktığı zaman giydiği elma yeşili elbiseyi büyük bir özlemle hatırladı.

Bu elbiseyi, Rhett'in getirdiği yeşil tüylü başlıkla giymişti. Rhett o zaman ondan pek hoşlanmıştı. Scarlett onun iltifatlarını dalgın dalgın hatırladı. Emmie Slattery'nin kırmızı, kırmalı elbisesini, deri ayakkabılarını, kırmızı çoraplarını ve pastaya benzeyen şapkasını aklına getirdi ve nefretle içi bulandı. Gerçi bunlar bayağı bir zevke uygun şeylerdi, ama yeni ve modaya uygun olduklarına şüphe yoktu ve göze de çarpıyordular! Özellikle Rhett'in gözüne çarpacakları muhakkaktı! Rhett eğer onu bu eski elbiseyle görecek olursa, Tara'da işlerin iyi gitmediğini hemen anlardı. Oysa asla bilmemesi gerekiyordu.

Ah, ne aptaldı! Nasıl olmuş da bu armut sapına benzeyen boynu, sıska suratı, aç kedi gözleri ve paramparça elbiseleriyle Atlanta'ya gidip Rhett'i elde edebileceğini düşünmüştü? En güzel olduğu günlerde bile Rhett'den bir evlenme teklifi koparmayı başaramamışken, en güzel elbiseleriyle onu etkileyememişken, böyle çirkin ve kılıksız olduğu bir zamanda onun gönlüne girmeyi nasıl ümit edebilirdi? Miss Pitty'nin hikâyesi doğruysa, belki de

Rhett'in Atlanta'da yaşayan herkesten çok parası vardı. Bu durumda, kibar olsun, aşağı tabakadan olsun, bütün güzel kadınlardan nasibini almakta olması mümkündü. Scarlett inatla, birçok güzel kadının sahip olmadığı şeyler var bende, diye düşündü. Bu da karar verip uygulama yeteneğiydi... Ah, güzel bir elbisem olsaydı...

Tara'da kimsenin güzel bir elbisesi yoktu. Daha doğrusu, herkesin elbisesi en az iki kere tersyüz edilmiş ve birçok kereler yamalanmıştı.

Tara da kendisi gibi paçavralar içindeydi. Bu karanlık odaya daha fazla dayanamayacağını hissederek pencereye doğru yürüdü, perdeyi aralayıp camı açtı ve akşam güneşi içeri doldu. Başını kadife perdeye dayayarak tarlalara ve mezarlıktaki sedir ağaçlarına baktı.

Yosun yeşili perdeler sıcak ve yumuşaktı. Scarlett yanağını bir kedi gibi onlara sürterken pek memnundu. Birden geri çekilip kadife kumaşa baktı.

Bir an sonra üstü mermer olan ağır masayı pencerenin yanma sürüklemekteydi. Masayı pencerenin altına getirince eteklerini toplayıp üstüne tırmandı ve ağır kornişe erişebilmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Bir türlü erişemediği için atılıp komisi çekti. Kimbilir ne kadar hızlı çekti ki, korniş, çivileri ve perdelerle birlikte, büyük bir gürültü çıkararak yere düştü.

Dadısı sert bir sesle:

"Miss Ellen'in perdeleriyle ne işiniz var?" diye sordu.

Scarlett yere atladığı zaman halıdan küçük bir toz bulutu yükseldi.

"Ya sen, kapı önlerinde içerisini dinlemeye utanmıyor musun?"

Dadı savaşa hazırlanıyordu.

"Şimdi bundan bahsetmiyoruz," dedi. "Miss Ellen'in perdelerini ne diye pencereden söküyorsunuz? Hem de kornişi çivileriyle birlikte çıkarmışsınız. Perdeleri de tozun içine düşürdünüz. Mis Ellen bu perdelere pek özenirdi. Onları böyle hırpalamanıza izin vereceğimi sanmayın."

Scarlett yeşil gözlerini dadısına çevirdi. Ateşli bir neşe vardı bu gözlerde. Eski güzel günlerde, dadının düşünüp düşünüp içini çektiği yaramaz küçük kızın gözleriydi bunlar.

Dadısına sevgiyle bakıyordu.

"Tavanarasına koş da benim elbise patronlarımı getir, dadı." diye bağırdı. "Yeni bir elbisem olacak!"

Dadı öyle şişmandı ki, değil tavanarasına çıkmak, şuradan şuraya adım atmak ona zor geliyordu. Hızla kadife perdeleri çekip aldı Scarlett'in elinden ve kutsal bir şeymiş gibi saygıyla göğüslerinin üstüne bastırdı.

"Eğer Miss Ellen'in kadife perdelerinden kendinize elbise yapmayı düşünüyorsanız, bunu aklınızdan çıkartın. Ben ölmeden böyle bir şey yapamazsınız."

"Dadı, kötü kalpli olma. Atlanta'ya ödünç para bulmaya gidiyorum. Yeni bir elbiseye ihtiyacım var."

"Yeni bir elbiseye hiç de ihtiyacınız yok. Kibar hanımların hiçbirinin yeni elbisesi yok bu sırada... Miss Ellen'in çocuğu isterse paçavralar içinde dolaşır ve yine de herkesten ipekli elbiseler içindeymiş gibi saygı görür."

Scarlett'in yüzünde yine o inatçı ifade belirmeye başladı.

Dadı:

"Ne tuhaf," diye düşündü. "Mis Scarlett büyüdükçe Mr. Gerald'a daha çok, Miss Ellen'e daha az benziyor."

"Bana bak," dedi. "Biliyorsun ki Pitty hala, Fenny Elsing'in bu hafta evleneceğini yazdı. Düğüne gitmek zorundayım. Yeni bir elbiseye de ihtiyacım olacak."

"Sırtınızdaki elbise muhakkak Miss Fenny'nin gelinliği kadar güzeldir Miss Pitty, Elsinglerin adamakıllı fakir düştüklerini yazmadı mı?"

"Ama yeni bir elbiseye ihtiyacım var! Dadı, paraya ne kadar ihtiyacımız

olduğunu bilmiyorsun. Vergiler... "

"Evet efendim; vergilerden haberim var ama..."

"Var mı?"

"Eh Tanrı bana da kulak vermedi mi? Kulaklar işitmek için değil midir? Özellikle Mr. Will hiçbir zaman kapıyı kapatmak zahmetine katlanmadığı için söylediklerini işitmek o kadar kolay ki!"

Dadasının işitmediği bir şey olabilir miydi? Scarlett, yerleri sarsan bu dev gibi vücudun nasıl olup da, sahibi isterse, kapıların ardından içerde konuşulanlara kulak kabartabilmek için vahşi bir sessizlik kazanabildiğini düşündü.

"Eh eğer bunu işittinse herhalde Jonas Wilkerson'un geldiğini de duymuşsundur.

Emmie... "

Dadı, nefret saçan gözlerle: "Evet, efendim," dedi.

"Eh, katırlık etme dadı. Atlanta'ya gidip vergileri ödeyecek para bulmak zorunda olduğumu görmüyor musun? Nereden olursa olsun, bir miktar para bulmalıyım. Bunu yapmalıyım!" Küçük yumruklarını birbirine vurdu. "Tanrı bilir ki bizi sokağa atmak için fırsat kolluyorlar dadı. O zaman hepimiz birden nereye gideriz? Annemi öldüren o sefil Emmie Slattey bu eve yerleşip, annemin yatağında uyumayı tasarlarken, sen benimle perdeler konusunda tartışıyorsun... "

Dadı bir fil gibi ayaklarının üzerinde sallandı. Yenilmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Hayır efendim. O sefilleri Miss Ellen'in evinde görmek istemem. Sokağa atılmak da işime gelmez ama..." Birden Scarlett'e, onu suçlayan gözlerle baktı. "Kimden para almayı tasarlıyorsunuz ki, yeni bir elbiseye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz?

Scarlett, öfkeyle:

"O benim bileceğim iş!" diye bağırdı.

"Demek ödünç para bulmak için yeni ve gösterişli bir elbiseye ihtiyacınız var? Bu bana pek hoş bir şey gibi görünmüyor. Hem de parayı kimden alacağınızı söylemiyorsunuz."

Scarlett öfkelenerek:

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye bağırdı. "Bu benim bileceğim iş. O perdeyi bana verecek ve elbiseyi dikmeme yardım edecek misin?"

Dadı, Scarlett'in zihninde acı kuşkular uyandıran bir yumuşaklıkla, birden fikir değiştirmiş gibi:

"Peki, efendim" dedi. "Size yardım edeceğim. Oldu olacak, perdelerin astarından da güzel bir iç etekliği yapar, eski iç pantolonunuza kırma dikeriz."

Perdeyi Scarlett'e uzattı ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Miss Melly sizinle Atlanta'ya geliyor mu?"

Scarlett onun söyleyeceklerini hissederek, sert bir sesle:

"Hayır," dedi. "Yalnız gidiyorum."

Dadı kesin bir sesle:

"Siz öyle sanın," diye karşılık verdi. "Sizinle beraber bende geleceğim. Yeni elbiseyi tek başına bırakamam. Evet, evet yolu adım adım yürümek gerekse de geleceğim."

Bir an Scarlett. Atlanta'ya gidişinin amacını, Rhett ile yapacağı görüşmeyi düşündü ve dadısının kara bir canavar gibi başlarından ayrılmaması ihtimali karşısında çılgına döndü. Ama bunu fazla ciddiye alamazdı. Yine gülümsedi ve elini dadının koluna koydu.

"Dadıcığım, sevgilim, benimle gelip bana destek olmak istemen çok tatlı,

ama burada işler sensiz ne yapar?" dedi. "Biliyorsun ki, Tara'yı hemen hemen tek başına yönetiyorsun."

Dadı:

'Yok!" dedi. "Böyle tatlı sözlerden fayda ummayın, Miss Scarlett. Sizi doğduğunuz günden beri tanırım. Altınıza ilk bezi ben sarmıştım, sizinle Atlanta'ya geleceğim diyorum. Orası Yankeeler ve azatlı zencilerle dolu. Miss Ellen oraya tek başınıza gittiğinizi bilse mezarının içinde dönüp dururdu."

Scarlett, çaresizlik içinde:

"İyi ama Pittypat halada kalacağım." dedi.

Dadı:

"Prissy, kız! Koş yukarı da Miss Scarlett'in patron kutusunu getir." diye bağırdığını duydu. "Yukarda tavanarasında. Makası da bul. Ben de geliyorum. Çok laf istemem."

Scarlett sıkıntıyla:

"İşte bu iyi oldu," diye düşündü. "Peşimde bir tazıyla bakalım ne yapacağım."

Yemekten sonra, masanın üzerindeki tabaklarla çatallar kaldırılınca, Scarlett ile dadısı buraya patronları yaydılar. Suellen ile Carreen sessizce kadife perdelerin ipekli astarlarını söküyorlardı. Melanie ise, kadifenin tozunu temizlemek için onu temiz bir saç fırçası ile fırçalamaktaydı. Gerald, Will ve Ashley, masanın etrafına oturmuş, hem tütün içiyor, hem bu kadınca faaliyeti gülümseyerek seyrediyorlardı. Scarlett'in neşeli heyecanı hepsine bulaşmış gibiydi. Bu heyecanın sebebini hiçbiri anlamıyordu. Scarlett'in yanaklarına renk, gözlerine pırıltı gelmişti. Sık sık gülüyordu. Onun gülüşü hepsinin hoşuna gidiyordu, çünkü; aylardan beri onun gerçekten güldüğünü duymamış, görmemişlerdi. Bu özellikte Gerald'ı memnun ediyordu. Kızının odanın içinde dolaşan ince vücudunu izleyen gözleri her zamanki kadar dalgın ve bulanık değildi. Kızlar da bir baloya hazırlanıyormuş gibi heyecanlıydılar. Sanki kendilerine bir balo elbisesi dikiyorlardı.

Scarlett, ödünç para bulabilme ya da gerekirse Tara'yı ipotek etmek için Atlanta'ya gidiyordu. Ama ipotek de neydi? Scarlett gelecek yılın pamuk mahsulüyle onu kolayca ödeyebileceklerini ve geriye bir yığın para kalacağını söylüyordu. Ve bunu öyle kesin bir ifadeyle söylüyordu ki, şüphelenmek hiçbirinin aklına gelmiyordu. Parayı kimden ödünç alacağını sordukları zaman:

"'Dura dura giden koşanı ergeç yakalar!" diyerek onları güldürmüştü.

Şimdi hepsi Scarlett'in milyoner dostlarının adlarını sayarak onunla şakalaşıyorlardı.

Melanie, sinsi bir tebessümle:

"Mutlaka Rhett Butler'dan alacak!" dedi.

Bunun üzerine hepsi gökgürültüsüne benzer birer kahkaha kopardılar. Çünkü Scarlett'in Rhett'den ne kadar nefret ettiğini bilmeyen yoktu. Genç kadın ondan daima, "Rhett Butler olacak o pis herif!" diye bahsederdi. Bu yüzden herkes Melly'nin şakasının hiçbir gerçek payı taşımadığından emindi. Ama Scarlett gülmedi ve gülmekte olan Ashley de dadının dehşet içinde Scarlett'e baktığını farkedince birden sustu.

Bu neşeli balo havası sayesinde yumuşamış olan Suellen, Scarlett'e İrlanda dantelinden yakasını kullanabileceğini söyledi. Yaka biraz eskiydi, ama yine de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmiş değildi. Carreen de ablasına, Atlanta'ya giderken kendi ayakkabılarını giymesi için ısrar etmekteydi. Çünkü onunkilerden yeni ayakkabı yoktu Tara'da... Melanie, dadıya biraz kadife bırakması için yalvarıyordu. Bununla eski başlığını tamir edecekti. Kümesteki kart horoz derhal kaçmanın yolunu bulmayacak olursa, kuyruğunun bütün tüylerini yolacağım deyince, hepsi yine gülmeye başladılar. Melanie'nin eski şapkası kadifeyle tamir edilip, horozun tüyleriyle süslenince, Scarlett'in tuvaleti tamam olacaktı.

Scarlett, uçarcasına çalışan parmakları, nefret ve acıyla seyrediyor, duyduğu kahkahaları hıçkırık sanıyordu.

"Ne benim başıma gelenlerin farkındalar, ne kendilerinin, ne de bütün

Güney'in... Her şeye rağmen, halâ her şeyin eski haline döneceğini ve ne olursa olsun, O'Hara, Wilkes ve Hamilton oldukları için hiçbir şeyin onlara dokunamayacağını sanıyorlar. Zencilerde bile bu his var. Ah, hepsi aptal bunların! Hiçbir zaman durumu kavrayamayacaklar! Her zaman eskisi gibi yaşamaya ve düşünmeye devam edecekler. Hiçbir şey onları değiştirmeyecek. Melly, paçavralar içinde dolaşabilir, pamuk toplayabilir, hatta bir insan öldürmeme yardım edebilir, ama bütün bunlar onu zerre kadar değiştirmez. O halâ, utangaç, iyi yetişmiş Mrs. Wilkes. Mükemmel bir hanımefendi! Ashley de ölümü ve savaşı gördüğü, yaralanıp hapse girdiği halde sanki hiçbir şey olmamış gibi dönüyor ve halâ arkasında Oniki Meşeler yükseliyormuş gibi kibar bir erkeğe yakışacak şekilde hareket ediyor. Yalnız Will başka. O durumun farkında, ama fazla bir şey kaybetmedi ki. Suellen ile Carreen'e gelince, onlar bu durumu geçici sanıyorlar. Değişen şartlara uymak için değişmiyorlar, çünkü geçeceğini sanıyorlar. Tanrı'nın özellikle onların çıkarına uyan bir mucize göstereceğini umuyorlar. Ama bu olmayacak. Tara'nın göreceği biricik mucize benim Rhett'i elde ederek gerçekleştireceğim mucizedir... Ama onlar değişmezler. Belki buna yetenekleri yok. Sadece ben değiştim. Elimde olsa değişmezdim ya..."

Nihayet dadı erkekleri odadan çıkartıp kapıyı arkalarından kapattı. Prova başlıyordu. Scarlett dadıyı ve kadife kumaşı keserken yüzünde gördüğü kararlı ifadeyi düşününce biraz neşelendi. Scarlett istese de istemese de dadısı onu korurdu.

Ümitsizlik içinde:

"Onu bu hale ben getirdim" diye düşündü. "Buraya ben ittim onu."

Scarlett'in ikindi vakti ondan ayrılınca omuzlarını nasıl doğrulttuğunu, başını nasıl inatla yukarı kaldırdığını hatırladı. O anda Ashley'in kalbi parçalanmış, hayranlık ve keder bütün benliğini sarmıştı. Kendisi alabildiğine çaresizdi. Scarlett'in sözlüğünde yiğitlik diye bir kelime olmadığını, ona hayatında rastladığı en yiğit insan olduğunu söyleyecek olsa. bir şey anlamayacağını biliyordu. Ona yiğit derken, onu nasıl yücelttiğini, ne eşsiz nitelikleri ona mal ettiğini Scarlett asla bilemezdi. Ashley, onun hayatı olduğu gibi kabul ettiğini, dayanıklı kafasını vura vura önüne çıkan engelleri yıktığını, yenilgi kabul etmeyen bir inatla savaştığını, yenilginin kaçınılmaz olduğunu görse bile savaştan çekilmediğini bilirdi.

Ama dört yıl yenilgi kabul etmeyen başkalarını da görmüştü genç adam. Yiğit oldukları için felakete gülerek atılan insanlar görmüştü. Her şeye rağmen yenilmişlerdi.

Gölgeli salonda, Will'e bakarak, annesinin kadife perdeleri ve kümesteki horozun tüyleriyle dünyayı fethetmeye çıkan Scarlett O'Hara'nın yiğitliğiyle yarışabilecek bir yiğitlik tanımadığını düşünüyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, Scarlett ile dadısı Atlanta'da trenden indiklerinde dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Gökyüzü çelik rengi kocaman bulutlarla kaplıydı. Şehir yandıktan sonra istasyon yeniden yapılmıştı. Biraz ilerde, eski istasyonun bulunduğu yerde bir çamur deryası uzanıyor ve yangından arta kalan kalaslar duruyordu.

Scarlett, Pitty halanın evine kadar arabayla götürebilecek bir dosta rastlamak ümidiyle sağa sola baktı. Ama ortalık korkunç kalabalık olduğu halde, ne kara derili, ne de beyaz bir tanıdığına rastlayamadı. Belki de eski dostlarının hiçbirinin arabası yoktu artık. Bütün araştırmasına rağmen de, ancak iki fayton görebildi. Biri kapalı bir arabaydı. Ötekinin ise üstü açıktı ve içinde iyi giyimli bir kadınla bir Yankee subay oturuyordu.

Trenin etrafındaki bu boşluk ve tenhalık ona 1862 yılında bir sabah, sıkıntıdan patlayan, tepeden tırnağa siyahlar giymiş genç bir dul olarak Atlanta'ya gelişini hatırlattı. O zaman buranın arabalar, faytonlar ve cankurtaran arabaları ile nasıl tıklım tıklım dolu olduğunu, sürücülerin nasıl küfürler savurarak bağırıp çağırdıklarını ve birbirlerini tanıyanların nasıl yüksek sesle selamlaştıklarını hatırladı. Savaş günlerinin tasasız heyecanını düşünüp içini çekti. Eve kadar yaya gitmek zorunda olduğu aklına gelince de bir daha içini çekti.

Scarlett bunları düşünüp etrafına bakınırken, kapalı fayton arabası onlara yaklaştı ve çikolata rengi derili, orta yaşlı bir zenci eğilip sordu:

"Araba mı istediniz hanımefendi?

Dadı ona küçük görerek baktı.

"Kiralık araba!" diye kükredi. "Kara derili, sen bizim kim olduğumuzu

biliyor musun?"

Dadı yıllardan beri taşrada yaşıyordu, ama şehirde büyüdüğü için hiçbir kibar kadının, yanında ailesine mensup bir erkek olmadan kiralık bir arabaya, özellikle üstü kapalı bir arabaya binmeyeceğini biliyordu. Zenci bir hizmetçinin refakati bile bu geleneği bozmak için yeterli bir sebep olamazdı. Scarlett'in özlemle arabaya baktığını görünce onu öfkeyle süzdü.

"Gelin bu tarafa, Miss Scarlett! Kiralık bir araba ve azatlı bir köle! Eh, iyi bir bileşim doğrusu!"

Arabacı heyecanla:

"Azatlı köle değilim ben." diye izah etti. "İhtiyar Miss Talbot'un malıyım. Bu da onun arabası. Arabayla yolcu taşımamın sebebi de aile için para sağlayabilmek."

Dadı, içinde Scarlett'in yeni kadife elbisesi, şapkası ve geceliği bulunan heybeyi aldı, kendi eşyalarının bulunduğu bohçayı da özenle koltuğunun altına sıkıştırdı ve genç hanımını önüne katıp çamurlu yolda ilerlemeye başladı. Scarlett arabayla gitmeyi elbette tercih ederdi, ama dadıyla arasında herhangi bir anlaşmazlık çıkmamasını istediği için susmayı tercih etti. Dadı, bir gün önce kendisini kucağında kadife perdelerle yakalayalı beri, gözlerinde hiç beğenmediği kuşkulu bir bakış vardı. Onun elinden kurtulmak kolay olmayacaktı ve Scarlett, kesinlikle gerekli olmadıkça onunla kavga etmeyip, bütün kuvvetini son ana saklamaya karar vermişti.

Dar kaldırım üzerinden Şeftali Ağacı Caddesi'ne doğru ilerledikleri sırada, Scarlett büyük bir üzüntü ve ümitsizlik içinde etrafına bakmaktaydı. Atlanta öyle değişmişti ki, onun hatırladığı o güzel ve canlı şehir tanınmaz bir haldeydi. Eski Atlanta'dan eser kalmamıştı. Eskiden Atlanta Oteli'nin bulunduğu yerden geçtiler. Rhett ile Henry amca burada otururlardı. Şimdi bu güzel ve şahane otelin yerinde sadece isli ve yanık duvar kalıntıları vardı. Tıpkı bir kabuk gibi...

Demiryolu hatlarının iki yanındaki binalar yıkılmış ve peronun damı da nedense kaybolmuş olduğundan, raylar çıplak gibi duruyor ve adeta göze batıyordu. Bu harabelerin arasında bir yerde Charles'ın kendisine bırakmış

olduğu depo ile mağazanın da bulunduğunu düşündü. Ama nerede olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Henry amca geçen yıl, mağaza ile deponun vergilerini Scarlett'in yerine ödemişti. Bu parayı bir gün iade etmesi gerekiyordu. Bu da düşünülecek bir meseleydi.

Dönemeci dönüp de Şeftali Ağacı Caddesi'ne saptıkları zaman Scarlett, Five Points'e baktı ve korkunç bir çığlık kopardı. Gerçi Frank ona şehrin yanıp kül olduğunu, taş üstünde taş kalmadığını söylemişti, ama o bir şeyin kökünden kazınmasının ne demek olduğunu asla gözönüne getirememişti. Aklında, çok sevdiği Atlanta, halâ güzel evleri ve birbirine pek yakın olan binaları ile yaşamaktaydı. Ama şu anda karşısında bulunan Şeftali Ağacı Caddesi öyle değişik öyle bambaşka bir yerdi ki, Scarlett onu asla görmemiş olsa bu kadar yabancılardı.

Sherman şehri terkedip de Konfederasyon askerleri geri döndükten sonra birçok yeni binalar yapılmıştı, ama boş arazi halâ göze batıcı bir şekilde ortadaydı. Five Points çevresindeki yangın yerlerinde isli tuğlalar, kuru otlar, çöpler birbirine karışmıştı: Hatırladığı birkaç binanın kalıntıları tanınabilecek haldeydi. Bunlar, gün ışığının dalgın dalgın aydınlattığı damsız tuğla duvarlardan ibaretti.

Yol boyunca, sayıları gittikçe artan yeni binaları görünce neşelendi yeniden...

Düzinelerle yeni ev yapılmıştı. İçlerinden birçoğu üç katlıydı! Her yerde yoğun bir inşaat faaliyeti vardı. Şeftali Ağacı Caddesi'nin sonuna doğru bakarken muntazam çekiç ve testere sesleri duyuyordu. Zihni kendini yeni Atlanta fikrine uydurmaya çalışıyordu. İskelelerin yükseldiği uzaktan görünüyordu. Sırtlarında tuğlalarla merdivenlere tırmanan işçiler gözüne çarptı. Çok sevdiği caddeye bir kere daha baktı. Gözleri bulutlanmıştı.

"Seni yaktılar," diye düşündü. "Seni yerle bir ettiler. Ama ortadan kaldıramadılar. Seni ortadan kaldırmaları olanaksız. Yine büyüyüp gelişecek ve eskisinden güzel olacaksın!"

Kaldırımlarda gördüğü insanların yüzleri, tabelalarda gördüğü isimler kadar yabancıydı. Sert hatlı, kaba-saba erkeklerle, garip kılıklı kadınlar dolmuştu Atlanta'ya. Bir de zenciler vardı! Evet, o kadar çok zenci vardı ki ortalıkta, Scarlett şaşmaktan kendini alamadı. Kimisi duvarlara dayanmış, kimisi

kaldırımların kenarına oturmuştu. Hepsi de bir törene gitmiş çocuklar gibi saf bir heyecanla önlerinden geçen arabaları seyretmekteydiler.

Şehir, atlı, yaya, arabalara binmiş, sokaklarda dolaşan, barlarda kafa çeken Yankee askerleriyle doluydu. Yumruklarını sıkarak:

"Onlara asla alışamayacağım," diye düşündü. "Asla!"

Omuzunun üstünden arkaya bakarak seslendi:

"Haydi dadı, acele et! Bu kalabalıktan bir an önce kurtulalım!"

Dadı:

"Bu kara derili sefiller ayağıma dolaştığı için ilerleyemiyorum," diye söylendi. O sırada kendisine doğru gelmekte olan bir zencinin suratına elindeki heybeyi salladı ve adam geri çekildi. "Miss Scarlett sizin öve öve bitiremediğiniz bu şehir benim hiç hoşuma gitmedi. Tıklım tıklım Yankeeler ve adi azatlılarla dolu."

Şeftali Ağacı'nın tatlı meyilini tırmanmaya başladıkları zaman kalabalık gerçekten azaldı. Wesley Kilisesi'ne gelmişlerdi. 1864 yılının o korkunç gününde. Scarlett Dr. Meade'in yanından dönerken nefes almak için burada durmuştu. Scarlett durup kiliseye baktı ve yüksek sesle güldü. Kısa ve acı bir gülüştü bu. Dadının ihtiyar gözleri kuşku ve merakla ona çevrildi, ama aradığını bulamadı. Scarlett o gün benliğine hakim olan dehşet duygusunu nefretle anıyordu. Ne kadar korkmuştu! Korku adeta içini kemiriyordu. Her an kendisine yaklaşmakta olan Yankeeler, Beau'nun doğmak üzere oluşu, onu dehşete düşürmüştü. Şimdi nasıl olup da bu kadar korktuğunu merak ediyordu. Ani bir gürültüden korkan çocuk gibi! Ne kadar tecrübesiz olmalıydı ki, Yankeelerin, yangının ve yenilginin başına gelebilecek en kötü şeyler olduğunu düşünmüştü! Ellen'in ölümü, Gerald'ın bunaması, açlık, üşümek, ağır işler yapmak ve hemen hemen her gece gördüğü o korkunç kâbusun yanında bunlar ne küçük, ne üzerinde durulmaya bile değmeyecek ayrıntılardı. Şimdi bir istila ordusunun karşısında cesur olmaktan kolay ne vardı onun için? Ama Tara'yı tehdit eden tehlikeye göğüs germek ne kadar güçtü! Hayır, bundan böyle yoksulluktan başka hiçbir şeyden korkmayacaktı.

Şeftali Ağacı Caddesi boyunca kapalı bir faytonun gelmekte olduğunu görünce, Scarlett arabanın içindekinin kim olduğunu görmek için durdu. Araba yaklaşırken, Scarlett ile dadısı ona doğru eğildiler. Scarlett kürk şapkalı bir kadının kıpkırmızı saçlı başını pencerede görünce gülümsedi ve neredeyse sesleneceği sırada Belle Watling'i tanıdı. İki kadın aynı anda birbirlerini tanımışlardı. Scarlett geriledi. Belle gözden kaybolduğu zaman, Scarlett burun deliklerinin nefretle titrediğini hissetti. Belle'in şehirde rastladığı ilk tanıdık olması ne garipti.

Dadı kuskusla:

"O da kim?" diye sordu. "Sizi tanıyordu, ama selam vermedi. Hayatımda hiç bu renk saç görmemiştim. Tarleton ailesinde bile. Bana öyle geldi ki... şey... bence o kadının saçları boyalıydı!" "Kimdir o?"

"Şehrin kötü kadını." dedi. "Yemin ederim ki onunla tanışmıyorum. Ne olur sus."

Dadı, tutkulu bir merakla arabanın arkasından bakarken:

"Aman Allah'ım!" diye homurdandı.

"Pek şık giyinmiş. Bir arabası, atı ve arabacısı da var," diye söylendi. "Bizim gibi koyu Hıristiyanlar karnı aç, yalınayak dolaşırken, Tanrı böyle kötü kadınların zenginlik içinde yüzmesine nasıl izin veriyor bilmem!"

Belle'in yanında erdemli ve üstün hissetmek istiyordu kendini, ama bunu yapamıyordu, Scarlett.

Vahşi bir sesle:

"Tanrı bizi unutalı yıllar oluyor," dedi. "Annemin benim bu sözlerim yüzünden mezarının içinde kıpır kıpır kıpırdandığını da söyleme sakın."

Eğer tasarıları gerçekleşecek olursa o da Belle'le aynı sınıfa girecekti. Aynı adam ona da bakacak, giydirip kuşatacaktı. Verdiği karardan dolayı zerre kadar pişman değildi, ama bu meseleyi gerçek yüzüyle görmek onu rahatsız etmişti.

Adımlarını sıklaştırarak:

"Bunu şimdi düşünmeyeceğim," dedi kendi kendine.

Nihayet, Pitty halanın evinin yeni damı ve tuğla duvarları göründü. Scarlett'in kalbi minnetle dolmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun, bu ev onarılmayacak şekilde hasar görmemişti! Peter amca ön bahçeden çıkmaktaydı. Kolunda bir pazar sepeti vardı. Dadıyla Scarlett'in eve doğru geldiklerini görünce, kocaman güzel bir gülümseme simsiyah yüzünü aydınlattı.

Scarlett sevinç içinde:

"Peter'i gördüğüme öyle sevindim ki ihtiyar budalayı kucaklayabilirim!" diye düşündü.

Sonra seslendi:

"Koş halamın nane ruhu şişesini getir, Peter! Gerçekten ben geldim!"

O gece. Scarlett'in asla kurtulamadığı tatlı patates ve kuru fasulyeye Pitty halanın sofrasını şereflendirmekteydi. Scarlett onları yerken zengin olduğu zaman bu yemekleri asla evine sokmamaya yemin etti. Ve karşılığında ne gibi bir fedakârlıkta bulunmaya mecbur olursa olsun, yeniden para sahibi olacaktı. Bu para Tara'nın vergilerini ödemeye yaramayacaktı yalnız. Cinayet işlemek zorunda bile kalsa, bir gün, herhangi bir şekilde bol para sahibi olacaktı.

Yemek odasındaki sarı lamba ışığında Pitty'e mali durumunu sordu. Charles'in ailesinin ona ihtiyacı olan parayı verebilecek durumda olması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Bunlar konuşulacak şeyler değildi ama Pitty aileden birinin tekrar yanına gelmesine o kadar sevinmişti ki, Scarlett'in cesurca sorduğu sorulardaki garipliği sezemedi. Ağlaya ağlaya durumunu anlatmaya başladı. Çiftliklerinin, şehirdeki mallarının ve parasının nereye gittiğini bir türlü anlayamıyordu. Bildiği tek şey, her şeyini kaybettiğiydi. Hiç olmazsa kardeşi Henry'nin söylediği buydu. Henry Pitty halanın mallarının vergilerini ödeyememişti. İçinde yaşadığı evden başka bir şey kalmamıştı elinde. Zavallı Pitty bu evin hiçbir zaman kendi malı olmadığını ve Scarlett ile Melanie'nin ona ortaklaşa sahip olduklarını düşünmemişti. Henry ağabey büyük bir

güçlükle ancak evin vergisini ödeyebilmişti. Her ay da Pitty'nin geçimi için biraz para veriyordu. Ondan para almak Pitty'e ağır geliyordu, ama başka çaresi yoktu.

"Henry ağabey sırtındaki bu yükle iki yakasını nasıl bir araya getirip vergileri ödeyebileceğini bilmediğini söylüyor, ama belki bunlar yalandır. Bol parası olduğuna ve bana vermediğine eminim."

Scarlett Henry amcanın yalan söylemediğini biliyordu. Yaşlı adamın ona Charles'in malları ile ilgili olarak yazdığı birkaç mektup bunu açıkça belli ediyordu. İhtiyar avukat, evi ve şehirdeki depoyu kurtarmak için candan çalışmaktaydı. Amacı Wade ile Scarlett'in bu felaket sonunda beş parasız kalmamasıydı. Scarlett onun kendi vergilerini ödemesinin büyük bir fedakârlık olduğunu iyi biliyordu.

Acı acı:

"Kuşkusuz onun parası yok," diye düşündü. "Onunla Pitty halayı listeden çıkartmak gerek. Böylece Rhett'den başka kimse kalmamış oluyor. Düşündüklerimi gerçekleştirmek zorundayım. Bunu yapmalıyım. Ama şimdi düşünmenin sırası değil... Bir fırsatını bulup Rhett'den bahsetmesini sağlamalıyım ki, yarın Rhett'i davet etmesini söyleyebileyim."

Gülümsedi ve Pitty halanın tombul avuçlarını ellerine alıp sıktı.

"Sevgili halacığım," dedi. "Para gibi ümitsizlik veren şeylerden artık konuşmayalım. Onları unutalım ve daha güzel şeylerin sözünü edelim. Bana eski dostlarımız hakkında bütün bildiklerinizi anlatın bakalım. Mrs. Merriwether ile Maybelle nasıl? Meybelle'in ufak tefek kocasının sağ salim eve döndüğünü işittim. Elsing'ler ve Dr. ve Mrs. Meade nasıllar?"

Konu değişince Pittypat'ın da yüzü güldü ve ağlamaklı ifadesini değiştirdi. Eski komşuları hakkında ayrıntılı bilgiler vermeye başladı. Ne yaptıklarını, ne giydiklerini, ne yediklerini ve ne düşündüklerini anlattı. Rene Piccard savaştan dönmeden önce, Mrs. Merriwether ile Maybelle'in pasta yapıp Yankee askerlere sattıklarını dehşet içinde fısıldadı. Mrs. Merriwether biraz daha para kazandıktan sonra, şehirde bir fırın açacağını söylemişti. Bana gelince, dedi Pitty, Yankeelerle ticaret yapmaktansa açlıktan ölmeyi tercih

ederim! Scarlett, Miss Pitypat'ın indinde, delik pabuçlarla su birikintilerine girmek dahil, Konfederasyon için yapılan hiçbir fedakârlığın çok fazla olmadığını anladı.

Yankeeler şehri yaktıkları zaman Mrs. Meade ile doktor da evlerini kaybetmişlerdi. Phil ile Darcy öldüğü için ikisi de çok kederliydiler ve evlerini yeniden yapacak paraları olmadığı gibi, hevesleri de yoktu. Mis. Meade artık asla bir eve sahip olmak istemediğini söylüyordu. İçinde çocuklar ve torunlar olmadıkça ev neye yarardı ki? Karı-koca kendilerini çok yalnız hissettiklerinden, evlerinin hasara uğramış kısmını tamir etmiş olan Elsing'lerle oturuyorlardı.

Mr. ve Mrs. Whiting de bu evde bir odaya yerleşmiştiler. Mrs. Monnell'in de niyeti, evini bir Yankee subayı ile karısına kiralayabildiği takdirde, onların yanına taşınmaktı.

"Ama hepsi birden nasıl sığıyorlar?" diye bağırdı. "Mrs. Elsing, Fanny ve Hough da

var... "

Pitty hala, kendisini dinleyecek birini bulmuş bir çocuk gibi neşeli, sevinç içinde konuşup duruyordu.

Sanırım, zencilere oy verme hakkı tanımak istiyorlar! Bundan daha saçma bir şey işittin mi? Bilmem ama şimdi düşününce, Peter amcanın Cumhuriyetçilerin tümünden daha aklı başında bir adam olduğunu anlıyorum. Üstelik onlardan da daha terbiyeli ve kibar. Şüphesiz, Peter oy verme isteğinde bulunmayacak kadar soylu bir zencidir. Ne var ki bu fikir zencilerin çoğunu öyle bir şaşırttı ki, iyice sersemlediler. Bazıları da öyle küstah ki! Hava karardıktan sonra sokaklarda can emniyeti kalmadı. Güpegündüz, aydınlıkta bile, kadınları kaldırımdan çamurun içine itiyorlar. Ve eğer bir erkek mukavemet etmeye kalkışacak olursa, onu hemen tutukluyorlar. Şekerim, sana Rhett Butler'in hapishanede olduğunu söyledim mi?"

"Rhett Butler mi?"

Ama bu ürkütücü habere rağmen, Scarlett Pitty halanın Rhett'den söz açışına

sevindi ve ona minnet duydu.

Pitty yerinde doğruldu ve heyecandan yanakları kızardı.

"Evet, ya! Bir zenciyi öldürdüğü için hapse attılar onu. Belki de asılacak. Kaptan Butler'in asıldığını düşün bir kere!"

Bir an Scarlett'in ciğerlerindeki bütün hava boşaldı ve anlamsız gözlerle karşısındaki tombul ihtiyara baktı. Pittypat, verdiği haberin böyle hayret uyandırışına pek sevinmişti.

"Henüz hiçbir şey ispat edilmiş değil, ama birisi beyaz bir kadına hakaret etti diye öldürmüş onu. Yani kara deriliyi demek istiyorum. Yankeeler ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar, çünkü son zamanlarda pek çok arsız zenci öldürüldü. Bu işi Kaptan Butler'in yaptığını ispat edemiyorlar, ama ibret olsun diye birini cezalandırmak istedikleri gerçek. Dr. Meade böyle diyor. Doktor diyor ki, Yankeeler onu asarlarsa, bu yaptıkları ilk iyi ve dürüst iş olacakmış, ama bilmem... Düşün bir kere, daha bir hafta önce beni ziyarete geldi ve hayatımda gördüğüm en güzel bıldırcını hediye olarak getirdi bana... Seni sordu. Kuşatma sırasında seni kızdırdığına üzülüyor ve senin onu bir daha asla bağışlamayacağından korkuyordu."

"Hapiste ne kadar kalacak?"

"Bunu kimse bilmiyor. Belki onu asarlar, ama belki de zenciyi öldürenin o olduğunu ispat edemezler. Ne var ki, Yankeeler insanın suçlu olup olmadığına pek aldırmıyor. Birini assınlar da ne olursa olsun!" Patty esrarengiz bir şekilde sesini alçalttı. "Ku Klux Klan onları öyle korkutuyor ki. Sizin vilayette de Klan var mı? Şekerim, muhakkak vardır, ama Ashley'in siz kızlara her şeyi söylediğini hiç sanmam. Klan üyesi olanlar bunu hiç kimseye söylemezler. Geceleri hortlak gibi giyinip atla şehirde dolaşıyor ve hırsız göçmenlerle küstah zencilerin karşısına çıkıyorlar. Bazen onları sadece korkutuyor ve Atlanta'yı terketmeleri için uyarıyorlar. Terbiyesizlik edenleri kırbaçlıyorlar. Bazen de, "Pitty'nin sesi bir fısıltı halini almıştı, "öldürüyorlar ve üzerlerine Ku Klux kartını bırakarak kolayca bulunacakları bir yere atıyorlar... Yankeeler de bu işe pek kızıyor. İbret olsun diye birini cezalandırmak istiyorlar... Ama Hough Elsing bana dedi ki onun kanaatine göre Kaptan Butler'i asmayacaklarmış; çünkü Yankeeler onun paranın nerede

olduğunu bildiğini, ama söylemediğini sanıyorlarmış. Kısacası, onu söyletmeye çalışıyorlarmış."

"Hangi para?"

"Bilmiyor muydun? Size yazmadım mı? Ah, şekerim, sen Tara'da kapalı kaldın, değil mi? Bizler akşam yemeğimizi nasıl temin edeceğimizi düşünürken, Kaptan Butler yepyeni bir araba, safkan bir İngiliz atıyla çıkageldi. Cepleri de para doluydu. O zaman şehir bir arı kovanı gibi uğuldamaya başladı. Konfederasyon hakkında daima acı sözler sarfetmiş olan eski bir spekülatörün, bizler böylesine yoksulluk içindeyken, servet sahibi olması Atlantalılar'ı çileden çıkartmıştı. Herkes onun parasını nasıl koruyabildiğini öğrenmek için çatlıyordu. Ama benden başka kimse ona bunu sormaya cesaret edemedi. Ben sorduğum zaman da Kaptan Butler güldü ve "Şüphesiz namuslu bir şekilde saklamadım paramı" dedi. "Bundan emin olunuz." Biliyorsun, onun ağzından ciddi bir laf almak mümkün değildir."

"Ama herkes onun kuşatma sırasında para kazandığını biliyor..."

"Şüphesiz şekerim, bir kısmını böyle kazandığını biliyoruz. Ama bu adamın sahip olduğu servetin yanında o para bir kova suda bir damla etmez. Yankeeler dahil, herkes onun, Konfederasyon hükümetine ait olan milyonlarca altın dolara sahip olduğuna inanıyor. Bu para da bir yerde saklı olmalı."

"Altın milyonlar mı?"

"Eh, şekerim, Konfederasyon'un altınları nereye gitti? Birisi onları elde etmiş olmalı. Ya da birileri. Kaptan Butler de mutlak bunlar arasında. Başkan Davis Richmond'dan ayrıldığında Yankeeler paranın onda olduğunu sanıyorlardı, ama zavallı adamı yakaladıkları zaman on parası olmadığını anladılar. Savaş bittikten sonra hazinenin de boş olduğu anlaşıldı. Herkes abluka kırıcılarından bazılarının onu ele geçirdiğine, ama bu konuda sessiz durmayı tercih ettiklerine inanıyor."

"Milyonlarca altın dolar ha! Ama..."

Pitty, zafer kazanmış bir tavırla:

"Kaptan Butler Konfederasyon hükümeti adına satmak üzere binlerce balya pamuğu İngiltere ve Nassau'ya götürmedi mi?" dedi. "Yalnız bizim pamuğumuzu değil, Konfederasyon'un pamuğunu da götürdü. Savaş yıllarında pamuğun İngilterede'deki fiyatını biliyorsun! İstediğin fiyata satabilirdin malını. Hükümet ona istediği gibi hareket etmek hakkını vermişti. Pamuğu istediği fiyata satıyor ve parasıyla silah alıp buraya getiriyordu. Kuşatma aşılamayacak kadar sıkı hale gelince, Kaptan Butler silahları getiremez oldu. Elindeki parayı kendi adına İngiliz bankalarına yatırdı. Zaten daha önce aldığı paraların onda birini bile silah satın almak için harcamış olamazdı. Bütün kırıcıları onun gibi yaptılar. Parayı bankaya yatırıp beklemeye başladılar. Kuşatma gevşeyince, görevlerine devam edeceklerdi. Bu paranın Konfederasyon hesabına bankalara yattığını da söyleyemezsin ya. Onu kendi adlarına yatırdılar ve paralar halâ o bankalarda duruyor. Ordumuz teslim olalı beri, herkes bundan bahsediyor ve Kaptan Butler gibiler kötü eleştiriler alıyorlar. Yankeeler Kaptan Butler'ı o zenciyi öldürmekle suçlayarak hapse attıklarından beri paranın nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar. Zira dedikodular onların da kulağına gitmiş olmalı. Biliyorsun, şimdi Konfederasyon'un varı yoğu Yankeelerin malı oldu. Hiç olmazsa Yankeeler bunun böyle olduğu kanısında. Ama Kaptan Butler bir şey bilmediğini söylüyor... Dr. Meade ne olursa olsun onu asmaları gerektiği kanısında. Onun gibi bir hırsız ve tefeci için asılmanın bile yeterli bir ceza olmadığını söylüyor. Şekerim, niye öyle garipleştin? Bayılma sakın! Böyle konuşarak seni üzdüm mü? Onun bir zamanlar sevgilin olduğunu biliyorum, ama unuttuğunu sanmıştım. Bana kalırsa, ben hiçbir zaman onu sana layık görmedim. Çünkü aşağılık bir adam..."

Scarlett büyük bir gayret sarfederek:

"O benim dostum değil," diyebildi. "Kuşatma sırasında, siz Macon'a gittikten sonra onunla kavga ettim. Nerede şimdi? Nerede?"

"Büyük meydanın yanındaki itfaiye binasında."

"İtfaiye binasında mı?"

Rhett'in asılacağı düşüncesi onu pek az rahatsız ediyordu. Eski dostunun kaderini düşünemeyecek kadar paraya ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç onu öylesine zorluyor, ruhunda öyle büyük bir baskı yapıyordu ki, başka bir şeye

kafa yoracak halde değildi. Üstelik Dr. Meade'in fikrini yarı yarıya da olsa paylaşıyordu. Asılmak Rhett için yeterli bir ceza değildi. Bir kadını, karanlık bir geceyarısı, iki ordu arasında bırakıp, kaybedilmiş bir dava uğruna savaşmaya giden her adam asılmayı haketmiş demekti... Eğer Scarlett, Rhett ile hapishanedeyken evlenmeyi başarırsa, asıldığı takdirde sahip olduğu milyonlar ona kalacak ve Scarlett bu milyonların biricik sahibi olacaktı. Ve eğer evlenmek mümkün değilse, Scarlett belki hapisten çıktığı zaman onunla evlenmeyi vaadederek ondan borç alabilirdi. Ya da... ah, ona her şeyi vaadetmeye hazırdı! Onu asacak olurlarsa asla vaadini yerine getirmek zorunda kalmazdı.

Bir an hayalinde, Yankeelerin pek yerinde müdahaleleriyle tekrar dul kaldığını görür gibi oldu. Milyonlarca altın dolar! Tara'yı onarır, ırgat kiralar ve millerce pamuk ekerdi o zaman. Güzel elbiseler satın alır, canının istediğini yiyebilirdi. Suellen ile Carreen de öyle. Wade de besleyici şeyler yer, sıska yanakları dolar, sıcak elbiseler içinde güvende olurdu. Oğluna bir dadı tutar, sonra onu üniversiteye gönderirdi. Bir dilenci gibi yalınayak büyümez, cahil kalmazdı. Babasını doktora götürüp tedavi ettirirdi. Ve Ashley! Ah, Ashley için yapmayacağı şey var mıydı?

Pittypat hala birden sustu ve:

"Ne var, dadı?" dedi.

Scarlett bir rüyadan uyanır gibi silkindiği zaman, dadısının kapının eşiğinde durduğunu

gördü.

"Yorgunum," dedi. "Korkarım nezle de oluyorum. Pitty hala yarın yatakta kalıp sizinle misafirliğe gitmesem darılır mısınız? Misafirliğe her zaman gidebilirim, ama Fanny'nin düğününe gitmeyi o kadar istiyorum ki. Eğer nezlem azarsa gidemem, çünkü düğün yann gece. Yatakta bir gün geçirmek benim için bulunmaz bir tedavi olur."

Dadısı Scarlett'in alnını ve ellerini yokladığında gözlerindeki bakış kaybolmuş yerine endişe almıştı.

"Elleriniz buz gibi, şekerim. Haydi gelin de sizi yatırayım. Sonra sıcak bir çay yapar, ayaklarınıza koymak için bir tuğla ısıtırım. Terlerseniz bir şeyciğiniz kalmaz."

Pitty hala:

"Ne kadar düşüncesizlik ettim. Durmadan konuştum ve seni hiç düşünmedim. Şekerim, yarın evde kal ve yataktan çıkma. Oturup dedi-kodu yaparız. Aman Allah'ım, buna imkân yok! Seninle kalamam. Mrs. Bonnell ile kalmaya söz verdim. O da aşçısı da gribe yakalanmışlar. Dadı, burada olduğuna ne kadar memnunum bilsen. Sabahleyin sen de benimle gelir yardım edersin."

Ertesi sabah güneş kararsız bir şekilde parlamaktaydı: Bir gece önceki yağmur durmuş olduğu için, Scarlett kısa bir dua ile Tanrı'ya şükretti. Gecenin büyük bir kısmını, gözünü kırpmadan yağmur sesini dinleyerek geçirmişti. Bu yağmurun durmaması, yeni kadife elbisesi ile şapkasının mahvolması demekti. Güneşin ışınlarının pek kuvvetsizce de olsa odasına kadar uzandığını görünce keyiflendi. Pitty hala, dadı ve Peter amca evden çıkıp Mrs. Bonnel'in evine yollanana kadar yatakta kalmak, hasta görünmek ve boğuk sesler çıkartmak ona pek güç geldi. Nihayet ön kapı gürültüyle kapandı ve Scarlett evde yalnız kaldı.

Uyku Scarlett'e pek iyi gelmiş, onu dinçleştirmiş, kuvvet vermiş ve içindeki soğuk sıkıntıyı dağıtmıştı. Bir erkekle savaşa girişmek üzere olduğunu bilmek Scarlett'e her zaman heyecan ve kuvvet verirdi.

Kimsenin yardımı olmaksızın giyinmek güçtü, ama sonunda başardı. Başına şapkasını da koyup, tüylerini düzelttikten sonra, uzun boy aynasında kendini seyretmek için Pitty halanın odasına koştu. Ne kadar güzeldi! Horoz tüyleri ona baş döndürücü bir hava veriyordu. Yeşil başlık ise gözlerinin yeşil renginin büsbütün parlamasına yarıyor, onları adeta zümrüt rengi gösteriyordu. Ya elbisesi! Onu anlatacak kelime bulamıyordu. Öyle güzel, öyle gösterişli ve buna rağmen öyle ağırbaşlı idi ki! Tekrar güzel bir elbise giyebilmek ne mükemmel bir şeydi. Güzel ve baştan çıkarıcı olduğunu bilmek ne hoştu. Düşünmeden ileri doğru bir adıp atıp aynadaki aksini öptü. Sonra kendi saçmalığına güldü. Omuzlarına almak için Ellen'in şalını getirmişti, ama rengi elbisenin rengine uymuyor ve kılığına uydurma bir hava veriyordu. Pitty halanın dolabını açıp, Pitty'nin sadece pazar günleri

kullandığı o değerli siyah pelerinini çıkardı ve omuzuna aldı. Kulaklarına Tara'dan getirdiği pırlanta küpeleri taktı. Etkisini görmek için başını iki yana salladı. İnsanın içini gıcıklayan bir ses çıkartıyordu küpeler böyle yapınca. Rhett'in yanındayken sık sık başını sallaması gerektiğini düşündü. Danseden küpeler erkeklere daima çekici gelir ve kızlara pek hoş bir hava verirdi.

Pitty halanın yanma aldığı eldivenlerinden başka eldiveni olmaması ne kötüydü! Eldivensiz bir kadın kendini hiçbir zaman gerçek bir hanımefendi hissedemezdi. Ama Scarlett Atlanta'dan ayrılalı beri eldiven giymiyordu. Tara'da geçirdiği aylar içinde yapmak zorunda kaldığı ağır işler ellerini öyle bir hale getirmişti ki, bu ellere artık asla güzel denemezdi. Eh, bunun çaresi yoktu. Pitty halanın küçük manşonunu alıp ellerini onun içine saklayabilirdi ancak. Scarlett, manşonun kıyafetini tamamladığını hissetti. Şu anda onu gören hiç kimse, sefalet ve ihtiyaç içinde kıvrandığını anlayamazdı.

Rhett'in hiçbir şeyden kuşkulanmaması o kadar önemliydi ki, onu hapishaneye sürükleyen şeyin kendisine karşı duyduğu yakınlıktan başka bir şey olmadığına inanmalıydı.

Cookie hiçbir şeyin farkında olmaksızın mutfakta şarkı söylemeye devam ederken,

Scarlett evden dışarı süzüldü.

Birkaç adım yürüdükten sonra kendisini şehre götürecek bir arabanın geçmesini beklemek için yanmış bir evin önündeki binek taşına oturdu. Aceleyle geçip gitmekte olan bulutların arasında güneş bir görünüyor bir kayboluyordu. Cadde, hiçbir sıcaklığı olmayan aldatıcı bir aydınlığa kavuşuyor, sonra yeniden kararıyordu. Rüzgâr iç pantolonunun dantellerini oynatıyordu. Hava Scarlett'in tahmin ettiğinden çok soğuktu.

Caddenin öteki ucundaki itfaiye binasına baktı. Büyük kapıların kapalı olduğunu ve iki nöbetçinin durmadan binanın önünde dolaştıklarını gördü. Rhett oradaydı. Ama Scarlett Yankee askerlere ne diyecekti? Ya onlar ona ne diyeceklerdi? Omuzlarını arkaya doğru gerdi. Bir Yankee'yi öldürmekten korkmadığına göre, başka bir Yankee’yle konuşmaktan hiç korkmazdı.

Çamurlu caddenin parke taşları üzerine basa basa dikkatle ilerlemeye başladı.

Nihayet, rüzgâra karşı mavi kaputunu çenesine kadar düğmelemiş olan nöbetçilerden biri onu durdurdu.

"Ne istediniz, hanımefendi?"

Şivesi Scarlett'e yabancı gelen Orta Batı ağızlı, ama terbiyeli ve nazik olduğuna şüphe

yoktu.

"Buradaki bir erkekle görüşmek istiyorum. Bir mahkûm."

Nöbetçi başını kaşıyarak:

"Bilmem," dedi. "Ziyaretçi konusunda titiz davranıyorlar. Hem de..." Durup Scarlett'in yüzüne baktı. "Aman, hanımefendi, durun, ağlamayın. Karargâha gidip subaylarla konuşun.

Bahse girerim ki istediğiniz kimseyle görüşmenize izin verirler" dedi ve ağır adımlarla dolaşmakta olan öteki nöbetçiye döndü:

"Hey Bili... Gel buraya, bu hanımefendiyi karargâha götür."

Scarlett ona teşekkür ederek askerin peşine takıldı. Birlikte meydana bakan eski evin merdivenlerini tırmandılar. Titremekte olan bir er kapıyı açtı.

Scarlett, bir kere yutkunduktan sonra konuşabildi. Bu Yankeelere korktuğunu belli etmemeliydi. Çok güzel görünmeli ve tasasız olmalıydı.

"Kumandam görmek istiyorum." Ceketinin önü ilikli olmayan şişman adam: "Kumandan benim," dedi.

"Bir mahkûmla görüşmek istiyorum. Kaptan Rhett Butler."

Kumandan çiğnemekte olduğu puroyu ağzından çıkartıp güldü.

"Yine mi Butler? Bu adamın da amma süksesi var!" dedi. "Akrabanız mı, hanımefendi?"

"Evet, evet kardeşiyim."

Kumandan tekrar güldü.

"Öyle çok kızkardeşi var ki! Biri dün geldi."

Scarlett kızardı. Rhett'in ilişki kurduğu o korkunç yaratıklardan biri olmalıydı. Büyük bir olasılıkla Watling gelmişti. Yankeeler kendisini de onlardan biri sanacaklardı. Bu dayanılır şey değildi. Tara'yı kaybetmek pahasına da olsa bir dakika daha burada kalıp hakaret görmeye dayanamayacaktı. Arkasını döndü ve kapıya doğru atıldı. Öfkesi yine coşmuştu. Tam elini kapı tokmağına uzatırken, başka bir subay yanında belirdi. Genç ve yeni traş olmuş bir subaydı bu. Neşeli ve insancıl bakışları vardı.

"Bir dakika durun, hanımefendi. Şu sıcacık yerde ateşin yanına oturmaz mısınız? Sizin için elimden geleni yapacağım. Adınız nedir? Kaptan Butler dün gelen hanımı görmek istememişti."

Scarlett tahta sandalyeye çökerek alev saçan gözlerle şişko kumandana baktı. Adını söyledi. Genç ve kibar subay kaputunu sırtına geçirip odadan çıktı. Bir süre sonra kapının arkasında sesler işitildi ve Scarlett Rhett'in gülüşünü duydu. Kapının açılmasıyla içeri soğuk bir rüzgâr doldu. Rhett başı açık olarak içeri girdi. Pis ve traşsızdı. Boyunbağı yoktu. Ama bütün bunlara rağmen zarafetinden bir şey kaybetmemişti. Onu gördüğü zaman kara gözleri neşelendi.

"Scarlett!"

Genç kadının iki elini birden avuçlarına aldı ve her zaman olduğu gibi, onun temasında sıcak, canlı ve heyecan verici bir şeyler buldu Scarlett. Rhett'in ne yapmaya niyetlendiğini anlayamadan genç adam eğilip onu yanağından öptü. Bıyığı Scarlett'in yanağını gıdıkladı. İrkilerek gerilediğini görünce, güldü, kollarını onun omuzlarına dolayarak:

"Sevgili kızkardeşim!" dedi.

Sonra, onun okşamalarına karşı koyamadığını farketmiş gibi sırıttı Scarlett'e.

Bu fırsattan istifade etmeyi bildiği için Scarlett ona gülümsemekten kendini alamadı. Ne edepsiz adamdı! Hapishane onu hiç değiştirmemişti.

Şişko kumandan genç subaya söyleniyordu.

"Hiç doğru değil. İtfaiye binasında kalması gerekli. Emirleri biliyorsun."

"Yapma Allah aşkına Henry! Hanımcağız o ahırda donardı."

"Peki, peki! Sorumluluk senin."

Rhett, kolunu Scarlett'in omuzundan çekmeden:

"Baylar," dedi. "Sizi temin ederim ki kızkardeşim kaçmama yardım edecek bir silah ya da testere getirmedi bana."

Hepsi güldüler ve o sırada Scarlett çabucak etrafına bakındı. Hey Allah'ım, Rhett ile altı Yankee subayının gözleri önünde mi konuşmak zorunda kalacaktı? O kadar tehlikeli bir mahkûm muydu ki, onu gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlardı? Onun kuşkulu bakışlarını gören genç subay kapıyı açtı ve odaya girdiği zaman ayağa kalkmış olan iki teğmene alçak sesle bir iki kelime söyledi. Teğmenler tüfeklerini alı dışarı çıktılar ve kapıyı kapattılar."

Genç yüzbaşı:

"Eğer isterseniz, bitişik odada oturup konuşabilirsiniz," dedi. "Ama kaçmaya çalışmayın, askerler dışarda bekliyor."

Rhett:

"Ne korkunç mahkûm olduğumu görüyor musun, Scarlett?" dedi. "Teşekkür ederim, yüzbaşı. Çok iyisiniz."

Kaygısızca selam verdi ve Scarlett'in kolundan tutup onu ayağa kaldırdı; bitişik odaya sürükledi.

Rhett kapıyı kapattıktan sonra hızla ona yaklaştı ve eğildi. Onun arzusunu anlayan Scarlett başını çevirdi, ama yan gözle, vaatkâr bir şekilde gülümsedi.

"Yani şimdi seni öpemez miyim?"

Scarlett kırıtarak:

"İyi bir ağabey gibi yanağımdan öpebilirsin!" diye karşılık verdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Beklemeyi ve daha iyi şeyler ümit etmeyi tercih ederim."

Gözleri genç kadının dudaklarına kaydı ve bir an orada durdu. "Beni görmeye gelmen ne güzel bir hareket, Scarlett! Tutuklandığımdan beri beni ziyarete gelen ilk saygıdeğer vatandaş sensin. İnsan hapishanedeyken dostlarının kıymetini anlıyor. Şehre ne zaman geldin?"

"Dün öğleden sonra."

"Bu sabah da beni görmeye geldin ha! Aman şekerim, sen iyiden de fazla bir şeysin." Rhett, ilk defa olarak samimi bir memnuniyetle gülümsedi ona. Scarlett onu daha önce hiç böyle görmemişti.

"Tabii hemen geldim. Pitty hala başına gelenleri dün akşam anlattı. Durumunun ne kadar kötü olduğunu düşünüp bütün gece uyuyamadım. Rhett. o kadar üzgünüm ki."

"Aman. Scarlett!"

"Seni tekrar görmek ve bu sözleri söylediğini duymak için hapishaneye girmem gerekli idiyse, bundan memnunum. Adını söyledikleri zaman kulaklarıma inanamadım. O gece, Rough and Ready yolundaki vatansever davranışım yüzünden beni asla bağışlamayacağını sanıyordum. Ama bu ziyaret beni bağışladığını gösteriyor mu?"

"Hayır, seni bağışlamış değilim," dedi ve somurttu.

"Bir ümidim daha mahvoldu. Biliyorsun ki yalınayak vatanım için doğuştum. Franklin'de kar altında saatlerce silah kullandım. Bütün bunlara karşılık korkunç bir dizanteriye tutuldum!"

Scarlett halâ somurtmaktaydı, ama çekik gözleri erkeğe gülümsüyordu.

"Senin fedakârlıklarını duymak istemiyorum," dedi. "O gece iğrenç davrandığını hiçbir zaman unutmayacağım. Seni affedebileceğim aklıma gelmezdi. Başıma neyin gelebileceği belli değilken beni öyle tek başıma bırakmak!"

"Ama sana bir şey olmadı ki. Görüyorsun ki sana olan güvenim yersiz değilmiş. Senin sağ salim eve döneceğini biliyordum. Karşına çıkan Yankee'ye Tanrı'nın yardım etmesi için dua etmiştim!"

"Rhett, ne diye böyle saçma bir şey yaptın? Yenilmek üzere olduğumuzu bile bile son dakikada niçin savaşa gittin? Budalaların savaşa gidip vurulduklarını söyleyen sen değil miydin?"

"Yanlış anlıyorsun. Ne yazık ki seni yalnız bıraktığım için vicdanım beni hiç rahatsız etmedi. Ama savaşa gitmeye gelince, cilalı çizmelerim ve beyaz keten elbisemle, sadece iki düello tabancasıyla silahlı olarak orduya katıldığım için utanıyorum. Çizmelerim parçalandıktan sonra kar altında milletçe yol yürümek zorunda kaldım. Ne paltom vardı ne de yiyeceğim... Niçin kaçmadığımı bir türlü anlayamıyorum. Basbayağı çılgınlıktı yaptığım. Ama bu insanın kanındadır. Güneyliler bir davanın kaybedilmesine asla dayanamazlar. Ama benim sebeplerime aldırma sen. Bağışlanmış olmam yeter."

"Bağışlanmadın. Çok kötü bir adamsın."

Scarlett bu son cümleyi, sevgilim, der gibi okşayıcı bir sesle söylemişti.

"Uydurma. Beni bağışladığını biliyorum. Siz Güneyli hanımlar, sırf kibarlık olsun diye bir Yankee hapishanesine gelmezsiniz. Gelseniz bile böyle kadife elbiseler, tüylü başlıklar giyip, kürk manşonlar takmazsınız. Scarlett, ne kadar güzelsin! Tanrı'ya şükürler olsun ki seni paçavralar ya da matem elbiseleri içinde görmedim! Kadınların eski püskü elbiselerinden öyle bıktım ki. Hele matem elbisesine hiç tahammülüm olmadığını bilirsin. Rue de Paix'in temsilcisi gibisin. Dön bakayım şekerim, göreyim seni."

Demek elbisesini farketmişti. Rhett böyle şeyleri gözden kaçırmazdı. Tatlı bir heyecanla güldü ve topuklarının üstünde döndü. Kollarını açtı. Eteklerini hafifçe yukarı çekerek dantelli iç pantolonunu gösterdi. Rhett'in kara gözleri,

başlığından topuklarına kadar ona ait her şeyi içine çeker gibi baktı kadına. Bu bakış, onu her zaman deli eden, o eski, elbiselerini çıkaran, onu soyan bakıştı.

"Çok şahane, çok özenli görünüyorsun. Adeta yenmeye lâyık bir lokma gibisin. Eğer dışarıda Yankeeler olmasaydı... ama korkma şekerim, emniyettesin. Otur... Son görüşmemizde olduğu gibi fırsattan yararlanacak değilim." Sahte bir pişmanlıkla yanağını ovuşturdu. "Doğru söyle Scarlett, o gece pek bencil hareket ettiğin hiç aklına gelmedi mi? Senin için yaptıklarımı düşün. Hayatımı tehlikeye atarak bir at çalmıştım. Hem de ne at! Sonra muhteşem davamızı savunmaya koştum! Bütün bunlara karşılık ne yaptın bana? Acı sözler söyledin ve suratıma bir tokat attın."

Rhett gülerek:

"Ama sen değişmişsin Scarlett!" dedi. "Seni böyle iyi bir Hıristiyan haline getiren nedir? Miss Pittypat aracılığıyla senden haber alıyordum, ama o bana senin kadınca bir tatlılık kazandığını söylemişti. Bana kendinden bahset Scarlett. Seni son görüşümden beri ne yapıyorsun?"

Scarlett'in içinde yine bu erkeğe karşı duyduğu eski öfke ve nefret kabarmıştı.

"Ah, teşekkür ederim, gayet iyiyim. Tara'nın durumu da düzeldi çok şükür. Sherman'ın gecesinden sonra çok kötü dakikalar yaşadık şüphesiz. Ama evimizi yakmadılar zenciler de hayvanların çoğunu bataklığa sürerek kurtardılar. Geçen sonbahar epeyce ürün aldık tarlalarımızdan. Yirmi balya. Kuşkusuz bu Tara'nın kapasitesi yanında hiçbir şey değil, ama ırgatımız yok. Babam gelecek yıl durumun daha iyi olacağını söylüyor. Ama Rhett, oraları öyle sıkıcı ki! Ne balolar var, ne kır yemekleri! İnsanlar para sıkıntısından başka hiçbir şeyden söz etmez oldular. Aman bilsen ne kadar bıktım bunlardan! Nihayet geçen hafta, bu hayata artık tahammül edemeyeceğimi anladım. O zaman babam bir seyahat yapıp biraz eğlenmemi tavsiye etti. Buraya birkaç elbise yaptırmak için geldim. Sonra Charleston'a, teyzemin yanına gideceğim. Tekrar balolara gitmek ne kadar hoş olacak kimbilir!"

"Balo elbiseleri sana pek yaraşır şekerim! Kör talihe bak ki, sen de bunu pekiyi bilirsin! Bana kalırsa bu yolculuğa çıkmanın asıl sebebi, taşra erkeklerinden bıkmış olmandır. Kendine yeni kurbanlar aradığına bahse

girerim!"

Scarlett Rhett'in son ayları Avrupa'da geçirmiş olmasına şükretti. Atlanta'ya yeni geldiği için böyle saçma bir şey söyleyebiliyordum

"Yok canım!" dedi utanmış gibi.

Rhett, ağzının bir ucu aşağıya doğru kıvrılarak eskisi gibi gülümsedi, ama Scarlett erkeğin ona iltifat ettiğini anlıyordu.

"Kalpsiz bir yaratıksın Scarlett!" dedi. "Ama belki cazibenin bir kısmı buradan geliyor. Kesinlikle, kanunun izin verdiğinden daha fazla cazibeye sahip olduğunun farkındasın. Tecrübelerim yüzünden bu gibi şeylere karşı bağışıklık kazanmış olmama rağmen, ben bile bunu hissettim. Hayatımda senden çok daha güzel, çok daha zeki ve korkarım çok daha ahlâklı ve şerefli birçok kadın tanımış olmama rağmen, seni daima hatırladım. Bunun sebebini kendim de merak ediyorum. Ama neden olduğunu bilmesem de, gerçek seni her zaman hatırlamış olduğumdur. Ordumuzun teslim oluşunu izleyen günlerde, Fransa ve İngiltere'de birçok güzel kadının etrafımda pervane gibi dönmelerine rağmen, ben seni düşünüyordum. Oysa senden haber aldığım yoktu. Uzun aylar boyunca sana ait bir tek kelime işitmemiş, seni o utanç verici geceden beri görmemiştim. Hep seni düşündüm ve ne alemde olduğunu merak ettim."

Bir an Scarlett, onun başka kadınları kendisinden daha güzel, daha akıllı ve daha namuslu bulması karşısında öfkelendi, ama yine de onu hatırlamıştı ya! Bu gururunu okşadı. Demek unutmamıştı! Bu, işleri çok daha kolaylaştıracaktı. Rhett ona ne kadar da nazik davranıyordu. Scarlett, neredeyse onun değiştiğini, kibar bir erkek olduğunu düşünecekti. Şimdi yapması gereken, konuyu ona getirip, kendisinin de onu unutmadığını belli etmekti. O zaman...

"Ah, Rhett, bilsen senin için ne kadar üzülüyorum! Senin için öyle korkuyorum ki! Bu korkunç yerden ne zaman kurtulacaksın?"

Rhett birden elini onun elinin üstüne koydu ve koluna bastırdı.

"Üzüntün hoşuma gidiyor. Ne zaman dışarı çıkacağım belli olmaz. Belki de

ipi biraz daha çektikleri zaman."

"İp mi?"

"Evet, buradan bir ipin ucuna asılarak kurtulacağımı ümit ediyorum."

"Seni asmazlar değil mi?"

"Aleyhimde birkaç delil daha bulurlarsa asacaklar."

Scarlett, elini kalbine bastırarak:

"Ah, Rhett!" diye bağırdı.

"Üzülür müydün? Eğer yeteri kadar üzülürsen seni vasiyetnameme dahil ederim."

Rhett'in kara gözleri genç kadına bakıp gülüyordu. Onun elini sıktı.

"Yok canım, sen kendini astırmayacak kadar kurnazsındır! Eminim ki onları aldatacak bir yol bulursun ve o zaman da... "

Rhett ona daha fazla yaklaşarak, tatlı ve yumuşak bir sesle sordu

"O zaman ne olacak?"

Scarlett utanmış ve şaşırmış görünmeyi başardı. Kızararak:

"Şey," dedi. "Şey... ben..." Kızarmak güç olmamıştı, zira kalbi bir davul gibi çalıyordu göğsünde. "Rhett, sana söylediklerimden dolayı çok pişmanım. Şey... yani o gece Ruogh and Ready'de... O kadar korkmuş ve şaşırmıştım ki... Sen de... sen de..." Gözleri, Rhett'in elini gittikçe daha çok sıkmakta olan esmer eline kaydı, "o zaman seni bir daha asla... asla affetmeyeceğimi sanmıştım! Ama dün Pitty hala seni belki de asacaklarını söylediği zaman birdenbire öyle şaşırdım, öyle şaşırdım ki... Herhalde böyle bir şeyi beklemediğim için olacak!" Rhett'in yüzüne kederden kalbi kırık bir kadın gibi baktı. "Ah, Rhett, eğer seni asacak olurlarsa ölürüm! Buna dayanamam. Anlıyorsun ya, ben..."

Rhett, aceleyle:

"Aman Allah'ım, Scarlett, söylediklerin doğru olamaz," diye söylendi.

Rhett onun ellerinden birini kaldırıp dudaklarına götürdü. Ötekini alıp bir an yanağına bastırdı. Scarlett vahşi bir davranış beklerken böyle yumuşak ve sevgi dolu bir tutumla karşılaşınca şaşırmıştı. Scarlett onun yüzündeki ifadeyi merak etti, ama başı eğik olduğu için göremedi.

Bir an sonra. Rhett ona evlenme teklif edecekti. Hiç olmazsa onu sevdiğini söyleyecekti... ve o zaman... o zaman... Rhett onun ellerini evire çevire öpüp koklarken, Scarlett kirpiklerinin arasından erkeği seyrediyordu. Rhett birden hızla nefesini içine çekti. Scarlett eğilip bakınca kendi avucunu gördü. Bir yıldan beri zaman bulup avuçlarına bakmamıştı. Onu adeta tanıyamadı ve içinde buz gibi soğuk bir korku belirdi. Bu, Scarlett O'Hara'nın yumuşak, beyaz, gamzeli avucu değil de bir yabancının eliydi sanki. Bu el, işten sertleşmiş, güneşten yanmış, çillerle donanmıştı. Tırnakları kırık ve intizamsızdı. Başparmağında yarı iyileşmiş bir yara, avucunun içinde de iki nasır vardı. Geçen hafta eline sıçrayan kızgın yağın bıraktığı yara izi iyice göze batıyordu ve iğrençti. Eline dehşetle baktı ve farkına varmadan yumruğunu sıktı. Rhett halâ başını kaldırmıyordu. Scarlett halâ onun yüzünü göremiyordu. Kızın avucunu zorla açtı ve onu uzun uzun seyretti. Sonra öteki elini alıp ikisini yanyana koydu ve bir süre sesini çıkarmadı. Nihayet, başını kaldırdı ve çok sakin bir sesle: "Bana bak," dedi. "Bu üzüntülü ifadeyi de bırak." Scarlett ister istemez onunla göz göze geldi. Yüzünde endişe ve meydan okuma vardı. Rhett'in kara kaşları yukarı doğru kalkmıştı e gözleri parlıyordu.

"Demek Tara'da işler iyi gidiyor, öyle mi? Pamuk ürününden öyle çok para kazandınız ki, baban seni gezmeye gönderdi ha? Bu ellerle ne yaptın? Saban mı sürdün?"

Scarlett ellerini çekmeye çalıştı, ama Rhett onları sıkı sıkı tutuyor, başparmağıyla yara izlerini tetkik ediyordu.

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Benim ellerimle ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Büyük bir kederle, ne aptalım, diye düşündü. Pitty halanın eldivenlerini

ödünç alabilir ya da çalabilirdim. Ama ellerimin bu derece berbat olduğunun farkında değildim.

"Zavallı ellerimi böyle kaldırıp attığın için pek kaba olduğunu söylemeliyim, Rhett!

Geçen hafta eldivensiz ata bindiğim için bu hale geldiler."

Rhett aynı sakin sesle:

"Ne ata binmesi!!" dedi. "Bu ellerle çalışmışsın sen. Bir zenci gibi çalışmışsın. Bunun cevabını ver? Niçin bana Tara'da işlerin iyi gittiğini söyleyerek yalan uydurdun?" "Bana bak, Rhett... "

"Gel gerçeği bulalım. Bu ziyaretin asıl sebebi nedir? Neredeyse, beni benimle ilgilendiğine ve durumum yüzünden kederlendiğine inandıracaktın."

"Ah! Gerçekten senin için üzülüyorum."

"Hayır, üzülmüyorsun! Beni gökyüzünün tepesine assalar aldırdığın yok. Ellerinden nasıl ağır işler yaptığın belli oluyorsa bu da yüzünden öylece belli oluyor. Benden bir şey istiyorsun ve buna o kadar ihtiyacın var ki, böyle bir oyun oynamaya mecbur oldun. Ne diye gelip açıkça ne istediğini söylemedin? Kadınlarda değer verdiğim biricik erdem dürüstlüktür. Bu yüzden, açıkça söylesen elde etme şansın daha yüksek olurdu. Ama hayır, sen böyle yapacağına gelip karşımda küpelerini salladın ve paralı bir müşteri bulmuş bir orospu gibi hareket ettin.".

Rhett'in bu son sözlerini vurgulayarak söylemesi Scarlett'e sanki bir kırbaç darbesi gibi geldi. Büyük bir ümitsizlik içinde, Rhett'in asla kendisiyle evlenmeyeceğini hissetti.

"Herhalde hafızam zayıflıyor. Senin de bana benzediğini ve bir çıkar gütmeden hiçbir şey yapmayacağını düşünmem gerekirdi. Şimdi, dur bakalım. Acaba niyetiniz ne olabilir, Mrs. Hamilton? Acaba size evlenme önerebileceğimi düşünecek kadar yanılmış olabilir misiniz?"

Scarlett'in yüzü kıpkırmızı oldu ve cevap vermedi.

"Ama evlenecek adam olmadığımı sık sık tekrarlarım. Bunu unutmuş olamazsınız!'

Scarlett:

"Unutmadım," dedi.

Erkek:

"Ah, Scarlett!" diye tısladı. "Ne kumarbazsın sen! Burada kadınsız kaldığımı bildiğin için beni baştan çıkarabileceğini düşündün. Ancak bu fırsat işine yarayabilirdi. Onu kullanmamazlık edemezdin. Senin üzerine bir solucana saldıran ördek gibi atılacağımı sandın değil mi?"

Scarlett, içinde kabaran büyük bir öfkeyle:

"Ellerimi farketmeseydin böyle yapmayacak mıydın?" diye düşündü.

"Şimdi gerçeğin büyük bir kısmını öğrenmiş bulunuyoruz. Bilmediğimiz tek şey, seni buna iten sebep... Benimle niçin evlenmek istediğini söylemeyi dene bakalım, becerebilecek misin... "

"Ah, Rhett, bana öyle yardım edebilirsin ki... Biraz tatlı davranman yeter!"

"Tatlı davranmaktan çok hoşuma giden bir şey yoktur."

"Rhett, eski dostluğumuzun hatırı için senden bir şey rica edeceğim."

"Nihayet nasırlı elli hanımefendi gerçek amacını itiraf ediyor. Senin hastaları ve mahkûmları ziyaret etmek adetinde olmadığını zaten bildiğim için kuşkulanmıştım. Ne istiyorsun? Para mı?"

"Hainleşme Rhett," diye horozlandı. "Evet, para istiyorum. Bana üç yüz dolar borç ver."

"Nihayet gerçeğe ulaştık. Aşktan söz edip para düşünmek. Ne kadar kadınca bir davranış! Bu paraya çok mu ihtiyacın var?"

"Tara'nın vergisini ödemek için."

"Demek ödünç para istiyorsun? Bu kadar ticari olduğuna göre ben de ticari davranacağım. Rehin olarak ne vereceksin?"

"Ne, ne?"

"Rehin. Verdiğim paranın güvenlikte, olduğunu bilmem için onu ödeyene kadar bende kalacak değerli bir şey. Bu parayı kaybetmeyi arzu etmediğimi tahmin edersin."

Sesi aldatıcıydı, yumuşaktı, ipek gibiydi. Ama Scarlett heyecanı arasında bunu farketmedi.

"Küpelerimi veririm."

"Küpeler beni ilgilendirmez."

"Tara'yı sana ipotek ederim."

"Bana bak, çiftliği ne yapayım ben?"

"Ne bileyim... şey... şey... İyi bir çiftliktir. Kaybetmezsin. Gelecek yıl ürün aldığım zaman borcunu öderim."

Rhett, ellerini ceplerine sokarak iskemlesinin arka ayaklan üzerinde, bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

"Emin değilim," dedi. "Pamuk fiyatları düşüyor. Devir güçlük devri. Para öyle zor bulunuyor ki."

"Ah, Rhett! Benimle alay ediyorsun! Milyonların olduğunu biliyorum."

Rhett ona bakarken gözlerinde muzip bir ifade vardı.

"Demek her şey iyi gidiyor ve bu paraya pek fazla ihtiyacın yok, öyle mi? Bunu duyduğuma memnun oldum. Eski dostlarımın iyi durumda olmaları beni sevindirir."

"Ah, Rhett, Allah aşkına!.."

Scarlett ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Cesareti kırılıyor, kendine daha fazla hakim olamayacağını hissediyordu.

"O kadar bağırma. Yankeelerin sesini duymalarını istemediğini ümit ederim. Sana kimse gözlerinin kedigözüne benzediğini söyledi mi? Özellikle karanlıkta..."

"Rhett, yapma! Sana her şeyi anlatacağım. Bu paraya şiddetle ihtiyacım var. Her şey iyi gidiyor derken yalan söyledim. Hiçbir şeyin iyi gittiği yok. Her şey ters gidiyor. Babam... babam kendinde değil.. Annemin ölümünden beri ne yaptığını bilmiyor. Bana hiçbir yardımının dokunduğu yok. Tıpkı bir çocuk gibi. Tarlalarda çalışacak tek bir kölemiz bile kalmadı. On üç kişiyi birden beslemek öyle zor ki. Ya vergiler... öyle yükseldi ki vergiler. Rhett, sana her şeyi anlatacağım. Bir yıldan beri açlıktan ölmek tehlikesiyle burun buruna yaşadık. Ah. bilmezsin! Bilemezsin! Hiçbir zaman karnımız tam olarak doymadı. Sabahları aç kalkmak, akşamlan aç karnına uykuya yatmak korkunç bir şey. Giyecek elbiselerimiz yok. Devamlı olarak üşüyorum. Hastalanıyoruz sık sık. Hem de..."

"Bu güzel elbiseyi nereden buldun?"

Scarlett artık yalan söyleyemeyecek kadar ümitsizlik içindeydi.

"Annemin perdelerinden yaptım," dedi. "Açlığa, soğuğa dayanıyordum. Ama şimdi, bu sefiller vergilerimizi yükselttiler. Bu paranın derhal ödenmesi gerek. Benim ise beş dolarlık tek bir altından başka on param yok. Vergileri ödemek için paraya ihtiyacım var! Alamıyor musun? Ödemeyecek olursam, ben... biz Tara'yı kaybedeceğiz!.. Onu kaybetmeye razı olamam!"

"Ne diye, güzel kadınlara karşı daima hassas olan kalbime hitap etmeye çalışacağına, başlangıçta söylemedin bunu? Hayır, Scarlett, ağlama. Bundan başka bütün numaraları denedin bugün. Ama buna katlanabileceğimi sanmıyorum. Cazibeli şahsımı değil de, paramı istediğini öğrenmek zaten beni çok üzdü.

"Teklifini beğenmedim. Çiftçi değilim ben. Teklif edecek başka bir şeyin var mı?"

Ah, nihayet beklediği an gelmişti. Şimdi sırasıydı! "Ben. Kendim." "Öyle mi?"

Scarlett dişlerini sıktı ve gözleri zümrüt rengini aldı. "Demiştin ki... şey... hiçbir kadını beni istediğin kadar istemediğini söylemiştin. Eğer beni halâ istiyorsan, sahip olabilirsin. Rhett, ne istersen yapmaya hazırım, ama Allah aşkına bu parayı ver bana! Sözüme sadık bir insanım. Yemin ederim. Sözümden katiyen dönmem. İstersen yazılı bir kâğıt veririm."

Rhett ona anlaşılmaz bakışlarla bakıyordu. Ne düşündüğü belli değildi.

"Bu parayı en kısa zamanda bulmam gerek, Rhett! Yoksa bizi sokağa atacaklar. Babamın eski nezaretçisi, o Allah'ın belası herif de Tara'ya sahip olacak..."

"Dur bakayım. Seni halâ istediğimi nereden biliyorsun? Üç yüz dolar edeceğini nereden çıkardın? Pek çok kadılar bu kadar etmezler." Scarlett saçlarının dibine kadar kızardı. Büyük bir utanç içindeydi. "Ne diye bu yola başvuruyorsun? Ne diye çiftliği satıp Mis Pittypat'ın evinde oturmuyorsun? Evin yarısı senin."

Scarlett:

"Allah aşkına!" diye bağırdı. "Delirdin mi sen? Tara'yı satar mıyım hiç! Orası benim evim. Onu asla terketmeyeceğim. Canım çıkmadıkça Tara'dan vazgeçmem!"

Rhett ellerini cebinden çıkardı ve doğrularak:

"İrlandalılar," dedi alçak sesle, "Irkların en berbatıdır. Öyle yanlış şeylere o kadar büyük önem verirler ki. Örneğin toprağa. Her toprak parçası yeryüzündeki diğer toprak parçalarının aynıdır. Şimdi açık konuşalım Scarlett. Bana bir iş teklifi yapıyorsun. Ben sana üç yüz dolar vereceğim; sen de benim metresim olacaksın."

"Evet."

Bu korkunç söz söylendiği için Scarlett içinde bir ferahlık duydu. Ümitleri

yeniden canlanmıştı. Rhett, "Vereceğim," demişti. Bir şey pek hoşuna gitmiş gibi parlıyordu gözleri.

"Ama ben sana aynı teklifi yaptığım zaman beni evden kovmuştun. Bununla da yetinmeyerek bir yığın kötü söz söyledin bana ve bir yığın piçe sahip olmaya niyetli olmadığını da söz arasında söyledin. Yok şekerim, kafana kakmak değil. Sadece seni anlamaya çalışıyorum ve kafanın işleyişi beni hayrete düşürüyor. Bu işi kendi zevkin için yapmaya razı olmadın da kurt kapıya dayanınca razı oldun. Bu da benim, erdemin sadece bir fiyat meselesi olduğu yolundaki inancımı destekliyor."

"Ah Rhett, yine devam ediyorsun! Bana hakaret etmek istiyorsan hiç durma, ama parayı

ver."

Scarlett başını kaldırdı.

"Parayı verecek misin?"

Rhett, pek hoş bir şey seyreder gibi ona baktı ve kaba bir sesle:

"Hayır, vermeyeceğim," dedi.

Bir an Scarlett'in aklı bu sözlerin anlamını kavrayamadı.

"İstesem de veremem. Üzerimde beş para yok. Atlanta'da bir dolarım bile yok. Evet, biraz param var. Ama burada değil. Nerede olduğunu ve miktarını da kimseye söylemeye niyetim yok. Ama bankadan para çekmeye kalkışacak olursam, Yankeeler leş kargaları gibi üzerime atılırlar.

O zaman ikimiz de bu paradan yoksun kalmış oluruz. Ne dersin buna?"

Scarlett'in yüzü birden yemyeşil oldu. Burnunun üstünde çiller belirdi. Ağzı, Gerald'ınki gibi sımsıkı yumuldu. Babası da son derece öfkelendiği anlarda böyle olurdu eskiden. Korkunç bir çığlık koparak ayağa fırladı. Scarlett'in çığlığı üzerine bitişik odadaki mırıltılar birden kesildi. Rhett bir panter gibi hızla onun yanına geldi ve kocaman elini ağzına kapattı, kolunu da sımsıkı beline doladı. Scarlett onunla çılgınca mücadele ediyor, elini ısırmaya

çalışıyor, ayaklarını tekmeliyor, öfke ve nefretini onun suratına haykırmak istiyordu. Rhett onu o kadar sıkı tutuyordu ki canı acıyor, ağzının üstüne kapanmış olan eli, çene kemiklerini insafsızca sıkıyordu. Rhett'in yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri sert ve endişeliydi. Genç kadını kollarına alıp yerden kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Sonra iskemleye oturarak onu kucağında sallamaya başladı.

"Sevgilim, Allah aşkına yapma! Sus! Kendine gel! Bağırma! Böyle giderse şimdi gelecekler. Sakin ol. Yankeelerin seni böyle görmelerini ister misin?"

Scarlett'in artık hiçbir şeye aldırdığı yoktu. Kimin tarafından görülürse görülsün, umurunda değildi. Tek isteği onu öldürmek, yok etmekti. Ama başı dönüyordu. Nefes alamıyordu.

Yüzer gibi hareketler yaparak kendine geldiği zaman, kemiklerine kadar yorgun, güçsüz ve şaşkındı. İskemlelerin üstüne uzanmıştı. Başında başlığı yoktu. Rhett onun bileklerini ovuyor ve endişeli gözlerle yüzüne bakıyordu. Nazik genç subay ona bir bardak brendi içirmeye çalışıyordu. Ama pek başarılı olduğu söylenemezdi, zira yarısını boynuna dökmüştü. Öteki subaylar da çaresizlik içinde ortalıkta dolaşıyor, ellerini sallayarak fısıldaşıyorlardı.

Rhett, bardağı alıp onun ağzına dayadı ve: "İç şunu," dedi.

Şimdi her şeyi hatırlıyordu. Anlamsız bakışlarla Rhett'e baktı. Öfkelenemeyecek kadar yorgundu. "Lütfen, hatırım için."

Scarlett tekrar yutkundu. Sıcak içki boğazını yaktı. Rhett: ,•

"Sanırım şimdi daha iyi, baylar," dedi. "Hepinize çok teşekkür ederim. Asılacağımı anlayınca dayanamadı."

Mavi ceketli subaylar sıkıntılı ve utanmış gölündüler. Birkaç kere öksürüp boğazlarını temizledikten sonra ayaklarını sürüyerek, çaresizlik içinde odadan çıktılar.

Scarlett brendiden bir yudum daha aldı. İçkinin sıcaklığı vücuduna yayılmaya başladı ve titreyen bacaklarına yeniden kuvvet geldi. Bardağı itip doğrulmaya

çalıştı, ama Rhett onu yatırdı. "Ellerini çek üstümden. Gidiyorum." "Henüz değil. Biraz bekle. Tekrar bayılabilirsin." "Burada seninle oturacağıma sokakta bayılmayı tercih ederim." "Yine de sokakta bayılmana razı olamam." "Bırak beni gideyim. Senden nefret ediyorum." Scarlett'in bu sözleri üzerine Rhett'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Kendine gelmeye başladığın anlaşılıyor. Herhalde şimdi daha iyisin."

Scarlett bir an öfkeyi yardımına çağırdı ve gücünü toparlamak için kendini serbest bıraktı. Ama çok yorgundu. Nefret edemeyecek ya da bir şeyi fazla önemseyemeyecek kadar yorgundu. Yenilgi, ruhuna ağır bir yük olmuştu. Her şeyini kumara yatırmış ve kaybetmişti. Gururu bile kalmamıştı. Son ümidi de yıkılmıştı. Tara'nın sonu gelmiş, bütün ailenin sonu belli olmuştu.

Uzun bir süre gözleri kapalı olarak arka üstü yattı. Yanıbaşında Rhett'in hızlı hızlı nefes aldığını işitiyordu. Nihayet, brendi galip geldi ve genç kadın bedeninde sahte bir kuvvet ile sıcaklık hissetti. Yeniden gözlerini açtığı zaman onun yüzünü gördü. Öfkesi tekrar kabardı. Çekik kaşlarını çatarken, Rhett o çok iyi tanıdığı tebessümüyle güldü.

"Şimdi daha iyisin. Hatta tamamen iyileştin diyebilirim. Kaş çatışından anladım."

"Tabii iyiyim. Rhett Butler, sen iğrenç bir adamsın. Senin gibi bir alçakla daha karşılaşmadım. Senden iğreniyorum. Ağzımı açtığım andan itibaren ne diyeceğimi anlamıştın. Parayı veremeyeceğini de biliyordun. Bununla beraber konuşmaya devam etmeme izin verdin.Beni kurtarabilirdin..."

"Kurtarsaydım da bütün bunları duymaktan yoksun mu kalsaydım? Şekerim, çok fazla şey istiyorsun. Burada hiçbir eğlencem yok. Üstelik bugüne kadar bu kadar eğlenceli sözler duyduğumu hatırlamıyorum."

Aniden güldü. Alaycı bir gülüştü bu. Scarlett bu sesi duyunca ayağa fırladı ve başlığını başına geçirdi.

Rhett, beklenmedik bir anda onu omuzlarından yakaladı"

"Dur. Akıllıca konuşabilecek kadar kendine geldin mi?"

"Bırak beni gideyim!"

"Görüyorum ki iyileşmişsin. Şu halde, söyle bakayım, tutunacak biricik dalın ben miydim?"

Rhett'in gözleri keskin ve uyanıktı. Genç kadının yüzündeki her değişikliği dikkatle izliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Para isteyeceğin biricik erkek ben miydim? Oyununu yalnız bana mı yutturmaya çalışacaktın?"

"Bu seni ilgilendirir mi?"

"Düşünemeyeceğin kadar. Listende başkaları var mı? Söylesene!"

"Hayır."

"Ben yine de söyleyeceğim. Şu anda sana ancak öğüt verebilirim. Başka hiçbir şey gelmez elimden. İyi dinle, çünkü değerli bir öneridir bu. Bir erkekten bir şey koparmaya çalıştığın zaman bana yaptığın gibi suratına tükürür gibi söyleme bunu. Daha çekici, daha reddedilmez olmaya çalış. Daha iyi sonuçlar alırsın. Bir zamanlar bunu çok iyi beceririrdin. Ama biraz önce bana parama karşılık... şey, parama karşılık olarak vereceğin rehini söylerken çivi gibi soğuk ve serttin. Senin gözlerine benzeyen gözleri, yirmi adım ilerimde elinde bir düello tabancası tutan erkeklerin yüzünde gördüm. Hiç de hoş değil onları görmek. Bir erkeğin kalbinde tatlı duygular uyandırmaz o çeşit bakışlar. Erkekler böyle elde edilmez şekerim. Çocukluğunda ve genç kızlığında sana öğretilenleri unutuyorsun."

Scarlett, yorgun argın başlığının kurdelelerini bağlarken:

"Nasıl hareket edeceğimi senden öğrenecek değilim," dedi.

"Neşelen," dedi. "Asılmamı seyre gelirsin. O zaman kendini daha iyi hissedeceğine eminim. Benimle arandaki bütün eski hesaplar böylece kapanmış olur. Bu sonuncusu bile. Vasiyetnamemde sana da yer vereceğimden şüphen olmasın."

"Teşekkür ederim, ama korkarım seni vergilerin ödenmesi için verilen zaman bitmeden asmazlar."

Scarlett şimdi Rhett kadar hain, onun kadar bayağı bir tarzda konuşuyordu. Ama yapmacık yaptığı söylenemezdi.

Scarlett binadan çıkarken yağmur yağıyordu. Gökyüzünün sıkıcı, boğucu bir rengi vardı. Meydandaki askerler barakalarına sığınmışlar, ortalıkta kimsecikler kalmamıştı. Etrafına bakındığı halde bir arabaya da rastlayamadı ve eve yaya olarak dönmek zorunda kalacağını anladı.

Yanından geçen zenciler onu küstah bakışlarla süzerek aralarında konuşup gülüştüler. Scarlett'in hali gerçekten gülünçtü. Yankeeler onları serbest bırakmakla ne korkunç bir şey yapmışlardı. İşte onlar da bu serbestliği beyazlarla alay etmek için kullanıyorlardı.

Arkasında nal sesleri duyunca, Pitty halanın pelerinine daha fazla çamur sıçramasın diye kenara çekildi. Yol boyunca bir at ve bir araba ağır ağır gelmekteydi. Scarlett arabaya bakmak için durdu. Eğer arabacı beyaz biriyse onu alması için yalvarmaya karar vermişti. Araba yaklaşıyor, ama Scarlett arabacı yerinde oturanı göremiyordu. Yağmur buna engel olmaktaydı. Bir ara arabacının kendisine baktığını görür gibi oldu. Bu yüzde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu daha iyi görebilmek için ileri doğru bir adım attı. Erkek utanmış gibi kısaca öksürdü ve Scarlett'in çok iyi tanıdığı bir ses sevinç ve hayretle seslendi:

"Aman Miss Scarlett! Gözlerime inanamıyorum!"

Scarlett:

"Ah, Mr. Kennedy, hayatım boyunca hiç kimseyi görüp de bu kadar sevinmemiştim!"

Scarlett'in sözlerinin samimi olduğu belliydi. Frank Kennedy memnuniyetten kızardı. Aceleyle aşağı atlayıp onun elini sıktı. Sonra arabaya binmesine yardım etti.

"Mis Scarlett, şehrin bu bölgesinde tek başınıza ne yapıyorsunuz? Bugünlerde buraların ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musunuz? Öyle de ıslanmışsınız ki! Alın, şu battaniyeyi ayaklarınıza sarın."

Bir erkeğin kendisiyle ilgilenmesi ne olursa olsun hoşuna gidiyordu! Bu, evde kalmış bir kıza benzeyen moruk Frank Kennedy bile olsa farketmezdi. Rhett'in haince davranışından sonra Frank Kennedy'nin tutumu özellikle teskin ediciydi. Hem de evden bu kadar uzakta, vilayete ait bir yüz görmek pek hoşuna gitmişti. Scarlett onun iyi giyinmiş olduğuna dikkat etti. Arabası da yeniydi. Atı genç ve besiliydi. Ama Frank yaşından çok büyük gösteriyordu. O Noel gecesi maiyetindeki askerlerle Tara'ya geldiğinde çok daha gençti. Zayıflamış ve rengi solmuştu. Sanki gizli bir keder, Frank Kennedy'i için için kemirmekteydi. Kızıl sakalı her zamankinden daha seyrek görünüyordu. Scarlett, şu sakalı kesse çok daha iyi olmaz mıydı, diye düşündü. Ama, Scarlett'in belirtilerini bütün yüzlerde gördüğü yorgunluğa ve bezginliğine rağmen neşeli ve pırıl pırıldı.

Sıcak bir sesle;

"Sizi görmek ne hoş!" dedi. "Şehirde olduğunuzu bilmiyordum. Miss Pittypat'ı daha geçen hafta gördüm, ama geleceğinizi söylemedi. Tara'dan sizinle birlikte başka gelen oldu mu?"

İhtiyar budala, Suellen'i düşünüyordu.

Ah, Scarlett Frank'ı bir konuşturabilseydi, o zaten susmaz, eve kadar gevezelik edip dururdu. O zaman Scarlett, sadece, "Ne hoş!" ya da "Ne kadar zekisiniz, Frank!" gibi şeyler söylemekle yetinebilecekti.

"Mr. Kennedy, sizi görünce doğrusu pek şaşırdım. Biliyorum, eski dostlarımı aramamakla hiç iyi hareket etmediğimi biliyorum, ama sizin burada Atlanta'da olduğunuzu hiç bilmiyordum. Biri bana sizin Marietta'da olduğunuzu söylemişti."

Frank Kennedy:

"Marietta'da işlerim var," dedi. "Birçok işlerim var orada. Miss Suellen size benim Atlanta'ya yerleştiğimi söylemedi mi? Mağazamdan bahsetmedi mi?"

Scarlett, belli belirsiz, Suellen'in Frank'a ait bir dükkân hakkında gevezelik ettiğini hatırlıyordu. Ama o Suellen'in söylediği hiçbir şeyi can kulağıyla dinlemezdi. Frank'ın hayatta olduğunu ve bir gün Suellen'in yükünü omuzlarından alacağını bilmek ona yetiyordu.

Yalan söyledi:

"Bir kelime bile söylemedi. Mağazanız mı var? Ne kadar akıllıca davranmışsınız?"

"Evet, bir mağazam var. Oldukça iyi bir mağaza olduğu kanısındayım. Dostlarım benim doğuştan tüccar olduğumu söylüyorlar."

Scarlett:

"Ah, Mr. Kennedy, siz dokunduğunuz her şeyde başarı kazanıyorsunuz. Ama bu mağaza işi de nereden aklınıza geldi? Sizin geçen Noel'de gördüğüm zaman on paranız olmadığını söylüyordunuz."

Frank, utangaç bir tebessümle gülümsedi.

"Uzun bir hikâyedir bu, Miss Scarlett."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye düşündü. "Belki eve gidene kadar bunu anlatır."

Frank'a döndü:

"Ne olur anlatın" dedi.

"Ordunun ihtiyaçlarını sağlamak için Tara'ya son gelişimizi hatırlıyor musunuz? Ondan kısa bir zaman sonra cephe hizmetine atandım. Yani savaşın içine... Artık levazım dairesini daha yaşlılar yönetecekti. Biz orada hiçbir işe yaramıyorduk, eli ayağı tutan bir adamın da böyle bir zamanda cephede olması gerekirdi. Eh, sözün kısası süvari birliğine girip, bir süre çarpışmalara katıldım. Ama omuzuma bir gülle yiyene kadar..."

Frank pek mağrur görünüyordu.

Scarlett:

"Ne korkunç!" dedi.

Frank, asil bir tavırla:

"Sandığınız kadar kötü değil, a canım," dedi. "Satıhta kalan bir yaraydı. Beni Güneyde bir hastaneye gönderdiler." Frank hem arabayı sürüyor, hem de savaş boyunca yaptıklarını tek tek anlatıyordu.

Ordumuz teslim olduktan sonra, cebimde beş gümüş dolarım vardı. Hepsi bu kadar.

Dünya yüzünde başka hiçbir şeyim yoktu. Jonesbora'da yaptıklarını biliyorsunuz. Benim evimle dükkânım da oradaydı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ama Five Ponts'deki eski bir dükkânın üstünü kapattım. Cebimdeki beş doları bu işe yatırdım. Sonra da hastane malzemesini buraya taşıyıp satmaya başladım. Herkesin yatağa, yorgana ve yemek takımına ihtiyacı vardı. Fiyatlarım gayet ucuzdu, çünkü bunların bana olduğu kadar başkalarına da ait olduğunu düşünüyordum. Bu işten epeyce para kazandım ve yeni mallar aldım. Mağaza iyi işlemeye başlamıştı. Ortalık biraz daha yatışırsa, durumumun iyice düzeleceğini sanıyorum."

Para kelimesini duyunca, Scarlett birden uyandı, aklı kristal gibi berraklaştı.

"Demek para kazandınız?"

Scarlett'in gösterdiği ilgi karşısında Frank Kennedy'nin pek gurur duyduğu açıkça belli oluyordu. Suellen'den başka pek az kadın ona kibarlığın gerektirdiği nezaketin dışında ilgi göstermişlerdi. Şimdi, Scarlett gibi güzelliği dillere destan bir kadının onun sözlerini ilgiyle dinlemesi ve kendisine ilgi göstermesi adamcağızı şaşkına çevirmişti. Anlatacakları bitmeden eve gitmesinler diye atı yavaşlattı.

"Milyoner değilim. Miss Scarlett. Eskiden sahip olduğum parayı ve serveti düşünecek olursanız, bugün fakir bile sayılırım. Ama bu yıl bin dolar kazandım. Tabii, bunun beş yüzü, satın aldığım mallara, dükkânın tamirine ve kiraya gitti. Ama beş yüz dolar net kâr fena değil. Ortalık yatışmakta

olduğuna göre, gelecek yıl iki bin dolar kâr edeceğimden hemen hemen eminim. Bunu kullanacak yerim de şimdiden hazır. Mercimeği fırına verdim bile."

Scarlett Frank'a iyice sokularak:

"O da ne demek, Mr. Kennedy?"

Frank güldü ve dizginleri salladı.

"İşten bahsederek canınızı sıkıyorum muhakkak. Miss Scarlett. Sizin gibi güzel bir kadının ticaretle ilgilenmesine hiç lüzum yok."

Hay ihtiyar aptal!

"Ah, bu konularda bir kazdan farksız olduğumu biliyorum, ama ne yapayım ki çok ilgi duyuyorum. Ne olur bana bu işten bahsedin ve anlamadıklarımı anlatın."

"Bahsetmek istediğim şey bir kereste fabrikasıdır."

"Ne?"

"Keresteleri biçecek bir fabrika. Henüz onu satın almış değilim, ama alacağım. Şeftali Ağacı Caddesi'nde Johnson adında birinin bir kereste fabrikası var. Onu satmak istiyor. Nakit paraya ihtiyacı olduğu için fabrikayı satmak, sonra yine fabrikada kalıp, haftalık ücretle, benim namıma işletmek istiyor. Bu bölgedeki birkaç kereste fabrikasından biridir bu, Miss Scarlett. Yankeeler çoğunu yakıp yıktılar. Bir kereste fabrikasına sahip olduğunuz anda kendinizi bir altın madenine sahip sayabilirsiniz Miss Scarlett. Şu sırada kereste için istediğiniz fiyatı koyabilirsiniz. Yankeeler evlerin çoğunu yaktılar. Şehir halkını barındıracak yeterli sayıda ev yok. Herkes inşaat yapmak için deli oluyor. Ne yazık ki kereste bulamıyorlar. Bulsalar bile sıra beklemek zorunda kalıyorlar. Şu sırada Atlanta'ya akın akın insanlar geliyor. Zenci köleler olmaksızın çiftçilik yapamayan taşralılar ve iliğimizi kemiğimizi sömürmek amacıyla buraya koşan Yankee göçmenler şehri şimdiden doldurdu. Size söyleyeyim. Atlanta kısa bir zaman içinde çok büyük bir şehir olacak. Herkesin inşaat için keresteye ihtiyacı var. Ben de bu

fabrikayı borçlularımdan para alır almaz satın alacağım. Gelecek yıl bu sırada para sıkıntısından iyice kurtulmuş olacağım. Sanırım, para kazanmak konusunda bu kadar sabırsızlanmanın sebebini biliyorsunuz, değil mi?"

Kızardı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Scarlett, iğrenerek, Suellen'i düşünüyor diye geçirdi aklından.

Bir an, Frank'dan üç yüz dolar borç istemeyi düşündü. Ama birden vücuduna müthiş bir yorgunluk çöktü ve bu düşünceden vazgeçti. Frank'ın buna yanaşacağını sanmıyordu. Utanacak, sıkılacak, ezilecek, mazeretler ileri sürecek, ama Scarlett'in istediği parayı vermeyecekti. Onu kazanmak için canla başla çalışmıştı. Bütün amacı Suellen ile ilkbaharda evlenebilmekti. Kazandığı para elinden gidecek olursa düğünü belirsiz bir tarihe ertelenmiş olacaktı. Scarlett onu kandırsa, merhametini tahrik etse ve müstakbel ailesinin Tara'dan mahrum olmaması için Frank ona borç vermeye razı olsa bile, Suellen'in buna asla razı olmayacağını düşünüyordu. Scarlett onun bir an önce evlenebilmek için her şeyi yapacağını" biliyordu.

Suellen kendini seven bir kocaya ve bir mağaza ile bir kereste fabrikasının getireceği kârlara lâyık değildi. Eline biraz para geçer geçmez sersemce tavırlar takınacağına ve Tara'ya yardım olsun diye bir sent bile vermeyeceğine öyle emindi ki. Tara'dan ayrılınca kendini buraya tamamen yabancı sayacak ve çiftlik ister vergiler ödenemediği için satılsın, ister yanıp yerle bir olsun, zerre kadar aldırmayacaktı. Güzel elbiselere sahip olmak ve adının önünde bir Mrs. kelimesi bulunması ona yeter de artardı bile.

Scarlett, Suellen'in geleceğinin ne kadar güvenli, kendisi ile Tara'nın geleceğinin ise ne kadar karanlık olduğunu düşününce, içinde hayatın haksızlıklarına karşı bir isyan uyandı. O sahip olduğu her şeyi kaybetmek üzereydi... Oysa Suellen... Birden, Scarlett bir karar verdi. Ama Frank'ı elde edebilir iniyim? Görmeyen gözlerle yağan yağmuru seyrederken parmaklarını kırarcasına birbirine geçirmişti. Ona Suellen'i unutturabilir miyim? Bana derhal evlenme teklif etmesini sağlayabilir miyim? Rhett'i bile neredeyse dize getirdikten sonra, Frank'ı elde etmem işten değil! Göz kapaklarını kırpıştırarak Frank'a baktı. Soğukkanlılıkla güzel olmadığı kesin, diye düşündü. Dişlerinin hemen hepsi çürük, nefesi çok pis kokuyor ve babam olacak yaşta. Üstelik sinirli, utangaç ve iyi niyetli. Bir erkek için bunlardan daha korkunç özellikler düşünemem. Ama hiç olmazsa kibar bir erkek ve

onunla yaşamak benim için Rhett ile yaşamaktan çok daha kolay olacak. Şüphesiz onu daha kolayca idare edebilirim. Zaten, dilencilerin seçme hürriyeti olabilir mi?

Frank'ın Suellen'in nişanlısı olması Scarlett'in vicdanını zerre kadar rahatsız etmiyordu. Onu Atlanta'ya ve Rhett'e gönderen ahlaki çöküntüden sonra, kız kardeşinin nişanlısını baştan çıkartmak gayet basit bir mesele olarak görünüyordu.

İçinde yeni bir ümidin doğmasıyla yerinde doğruldu; üşüdüğünü ve elbiselerinin sırıl sıklam olduğunu unuttu. Frank:

"Ne oldu, Miss Scarlett, üşüdünüz mü?" Scarlett, çaresiz bir tavırla:

"Evet," diye cevap verdi. "Acaba... elimi ceketinizin cebine soksam acaba bir mahzuru var mı? Öyle üşüyorum ki! Manşonum da sırılsıklam oldu."

"Aman... aman, tabii ki bir mahzuru yok! Eldiveniniz de yok! Aman Allah'ım, ne hain adamım! Siz burada tir tir titrer ve üşürken, sıcak bir yere gitmeye can atarken, ben durmadan çene çalıp oyalanıyorum! Haydi. Sally! Sırası gelmişken sorayım. Miss Scarlett, bu havada şehrin bu kesiminde ne işiniz var? Kendimden bahsetmeye o kadar dalmışım ki, bunu sormayı akıl edemedim." Scarlett düşünmeden cevap verdi: "Yankee karargâhına gittim." Frank'ın kumlu kaşları kalktı: "Ama Miss Scarlett! Askerler... aman..." Scarlett:

"Oraya... oraya, subaylar belki benden karılarına göndermek üzere el işi satın alırlar diye gitmiştim. Çok güzel iş işlerim de..."

Frank, büyük bir hayret ve kızgınlık içinde arkasına yaslandı. "Yankeelere mi gittiniz? Ama Miss Scarlett! Gitmemeliydiniz. Niçin... niçin... Kuşkusuz babanızın bundan haberi yoktur! Muhakkak, Miss Pittypat halanın da."

Scarlett gerçek bir heyecanla:

"Ah, eğer Pittypat halaya söyleyecek olursanız ölürüm!" diye bağırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Hay Allah! Hay Allah!" diye mırıldandı ve ona doğru garip hareketler yaptı.

Birden Frank'ın aklından cüretkâr bir düşünce geçti. Kolunu omuzuna dolamak ve başını göğsüne yaslayıp okşamak geldi içinden, ama yapamadı. Çünkü bunu hiçbir kadına yapmamıştı ve nasıl yapılacağını da bilmezdi. O kadar neşeli ve güzel olan Scarlett O'Hara, şu arabanın içinde ağlıyordu. Mağrurların mağruru Scarlett O'Hara, Yankeelere el işi satmaya çalışıyordu. Frank'ın kalbi yanıyordu.

Frank bunlardan, Tara'da işlerin hiç de iyi gitmediğini anladı. Birden Scarlett'in başının omzuna yaslanmış olduğunu farketti. Bu işin nasıl olduğunu bilmiyordu. Muhakkak ki buna kendisi sebep olmamıştı, ama Scarlett'in başı omzundaydı ve genç kadın onun zayıf göğsünü hıçkırıklarla sarsarak ağlıyordu. Bu Frank için heyecan verici, yepyeni bir duyguydu. Önce yavaşça, korkarak okşadı onun omzunu, ama Scarlett itiraz etmeyince kendine güveni arttı. Daha kuvvetle okşadı. Bu ne kadar hoş, çaresiz, narin bir kadındı böyle.

Frank:

"Siz cesur bir küçük kadınsınız," dedi. "Ama böyle bir şey yapmanıza izin veremez. Aileniz utancından ölür."

Genç kadının baygın gözleri, sanki Frank’a çok güveniyor ve onun her şeyi bildiğine inanıyormuş gibi erkeğe baktı.

"Öyleyse ne yapayım?"

"Şu anda bilmiyorum, ama bir şey düşüneceğim."

"Ah, bir şey bulacağınızı biliyorum. O kadar beceriklisiniz ki, Frank."

Scarlett daha önce ona hiçbir zaman ismiyle hitap etmemişti. Bu Frank için hoş bir sürpriz oldu. Frank ona büyük bir yakınlık duyuyor ve onu himaye etmek istiyordu. Eğer Suellen O'Hara'nın kızkardeşine yardım etmek elinden gelirse, kuşkusuz bunu yapardı. Cebinden kırmızı bir mendil çıkartıp ona verdi.

Frank

"Keşke sizi barındıracak bir evim olsaydı da davet edebilseydim. Ama, Mis Scarlett şunu unutmayın ki, Mis Suellen ile evlendiğimiz zaman, evimizin çatısı altında size ve Wade Hampton'a daima yer olacaktır."

Scarlett bütün gayretini toplayarak pek şaşırmış ve sıkılmış göründü.

Frank Kennedy, sinirli bir ifadeyle:

"Bu ilkbaharda enişteniz olacağımdan haberiniz yok değil ya!" dedi.

Sonra birden genç kadının gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü ve korku içinde sordu.

"Ne oldu? Miss Suellen hasta değil, değil mi?"

"Ah. hayır! Hayır!..."

"Bir şey var fakat. Söylemelisiniz bana."

"Ah, hayır, söyleyemem! Bilmiyordum ki! Mutlaka size yazmıştır diye düşünüyordum... ah ne korkunç!"

"Miss Scarlett, ne oldu?"

"Ah, Frank, böyle ağzımdan kaçırmak istemezdim, ama bildiğinizi sanıyordum. Mutlaka size yazmıştır diye düşünmüştüm."

Frank Kennedy titriyordu:

"Neyi yazacaktı?"

"Ah, sizin gibi mükemmel bir erkeğe nasıl yapabildi böyle bir şeyi!"

"Ne yaptı?"

"Demek size yazmadı? Ah, herhalde utandığı için yazmamış olacak. Utanması gerek! Böyle kötü kalpli bir kızkardeşim olduğunu düşünmek bile

beni kederlendiriyor!"

Artık Frank soru sormaktan bile acizdi. Ellerindeki gevşek dizginlerle, yüzü kül rengine dönmüş, korkudan büyümüş gözlerle Scarlett'e bakmaktaydı.

"Suellen gelecek ay Tony Fontaine ile evleniyor. Ah, çok üzgünüm, Frank. Bunu size haber vermek istemezdim. Suellen oturup beklemekten bıktı. Evde kalmış bir kız olmaktan da korkuyordu."

Frank, Scarlett'i elinden tutup arabadan indirirken, dadı ön verandada duruyordu. Besbelli bir süreden beri burada Scarlett'i beklemekteydi, zira başlığı ıslaktı.

Scarlett'i Frank'la birlikte görünce neşeli sözler mırıldanarak Frank'a doğru yürüyüp ona saygısını belirtti ve Frank elini sıktığı zaman eğilerek selam verdi.

"Bizim memleketlileri görmek pek hoş oluyor" dedi. "Nasılsınız, Mr. Frank? Aman, aman, ne kadar şık ve temiz giyinmişsiniz! Pek şıksınız doğrusu! Eğer Miss Scarlett'in sizinle çıkmış olduğunu bilseydim, böyle meraklanmazdım. Sizin ona iyi bakacağınızı bilirim. Eve döndüğümde onun sokağa çıkmış olduğunu gördüm ve öyle korktum, öyle korktum ki, sormayın. Niçin bana dışarı çıkacağınızı söylemediniz, şekerim? Hem de nezleniz vardı!"

Scarlett sinsice Frank'a göz kırptı. Frank, henüz öğrenmiş olduğu acı habere rağmen, içten gelen bir tebessümle güldü, çünkü genç kadının masum bir yalana kendisini ortak etmekte olduğunu anlamıştı.

Scarlett:

"Yukarı koş da bana kuru giyecekler çıkar, dadı," dedi. "Biraz da sıcak çay istiyorum."

Dadı homurdandı:

"Aman Allah'ım, yeni elbiseniz mahvolmuş. Bu elbiseyi kurutup, bu geceki düğünde giyebileceğiniz bir hale getirene kadar fırçalamak epey güç olacak."

Dadı eve girince, Scarlett Frank'a sokulup fısıldadı:

"Bu akşam yemeğe gelsenize. Öyle yalnızız ki. Daha sonra da düğüne gideceğiz. Bizim kavalyemiz olursunuz! Ve lütfen Pitty halaya da şey hakkında bir şey söylemeyin... Suellen hakkında. Bu onu çok üzerdi, hem de kardeşimin böyle çirkin bir şekilde hareket ettiğini bilmesini istemem."

Frank, Suellen'i hatırlayınca tedirgin olmuştu.

“Hayır, hayır, kesinlikle söylemem!" dedi.

“Bugün bana karşı o kadar iyi davrandınız ve bana o kadar iyilik ettiniz ki. Tekrar cesaret kazandığımı hissediyorum!"

Scarlett ayrılırken Frank'ın elini kuvvetle sıkıp ona ısrarla baktı.

Dadısı:

"Kuzucuğum, niyetinizi ne diye dadınıza söylemediniz? Atlanta'ya ne diye geldiğinizi bilseydim, bu ihtiyar yaşımda buralara kadar sürüklenmezdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şekerim beni atlatamazsınız. Ben sizi tanırım. Biraz önce Mr. Frank'ın yüzünü de gördüm, sizinkini de gördüm. Hem ben sizin aklınızdan geçenleri, bir papazın İncil'i okuduğu kadar kolaylıkla okurum. Mis Suellen hakkında ona fısıldadıklarınızı da duydum. Eğer Mr. Frank'ı elde etmek için Atlanta'ya geldiğiniz hakkında en küçük bir fikrim olsaydı, buralara gelmez, evimde kalırdım."

Scarlett, dadısını aldatmanın imkânsız olduğunu bildiği için inkâra kalkışmadı. Battaniyesinin altında iyice kıvrılarak:

"Peki," dedi. "Sen kimi elde etmeye çalıştığımı sanıyordun?"

"Çocuğum, ne bileyim, dün sizin yüzünüzde gördüğüm ifadeden pek şüphelendim. Mis Pittypat'ın Miss Melly'e o Butler alçağının cepleri para dolu olarak Atlanta'ya döndüğünü yazdığını duydum. Bilirsiniz, duyduklarımı pek unutmam. Ama Mr. Frank başka. O yakışıklı sayılmazsa da kibar bir erkektir."

Genç kadın:

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Gidip Suellen'e yetiştirecek misin?"

Dadı, Scarlett'in üstünü sıkıca örterek:

"Bütün bildiklerimi, Mr. Frank'ın hoşuna gidebilmeniz için size öğreteceğim," dedi.

Scarlett, aynada kendisine baktı.

"Saçlarım bir atın kuyruğu gibi darmadağın. Yüzüm de ne kadar beyaz," dedi.

"Gerçekte olduğunuz kadar güzel görünmüyorsunuz bugünlerde."

"Ya! Dışarıda çok yağmur yağıyor mu?"

"Biliyorsunuz ki seller akıyor."

"Ne olursa olsun, benim için şehre ineceksin."

"Hayır, bu yağmurda gidemem."

"Gideceksin. Yoksa kendim giderim."

"Bu kadar acele ne işiniz var? Bana öyle geliyor ki, bugün yaptığınız delilikler yeter."

Scarlett, aynada dikkatle kendisini seyrederek:

"Bir şişe kolonya istiyorum," dedi. "Saçlarımı yıkayıp kolonya ile masaj yaparsın. Bir şişe de yabani ot suyu al ki, saçlarıma sürünce dümdüz dursunlar."

"Bu havada dünyada saçınızı yıkamam. Hem siz de fingirdek kadınlar gibi saçınızı kolonyayla ovdurtamazsınız.

"Oh, pekâlâ da yapacağım. Şey... dadı, şehre inmişken bana bir de allık alır

mısın?"

"Ne olduğunu bilmediğim şeyi satın almam."

"O kadar merak ediyorsan söyleyeyim; bir boya! Yüz boyası. Orada durup da kurbağa gibi kabarma. Haydi git, dediklerimi al."

Dadı, öfkeden ne yapacağını şaşırmıştı.

"Boya ha!" diye bağırdı. "Yüz boyası! Miss Scarlett, benden dayak yiyemeyecek kadar büyümediniz! Hiç böyle rezalet görmedim! Aklınızı kaçırmışsınız siz! Şu anda Miss Ellen mezarında dönüp duruyordur! Suratınıza bir... Aman Allah'ım!"

Scarlett, öfkesinden kendine hâkim olamayarak üstündeki örtüleri fırlatıp attı ve doğruldu.

"Hay Allah'ım!" diye bağırdı. "Dosdoğru Tara'ya dönsen iyi olacak."

Dadı kızarak:

"Beni Tara'ya gönderemezsiniz," diye karşılık verdi. Bana bakın Miss Scarlett, bu havada hiçbir yere göndermem sizi. Aman Allah'ım, tıpkı babasına benziyor! Yatağa girin... Ben boya moya alamam. Utancımdan ölürüm. Herkes bu boyayı size aldığımı anlamaz mı? Miss Scarlett, o kadar tatlısınız, o kadar güzelsiniz ki, boyaya hiç ihtiyacınız yok. Şekerim, kötü kadınlardan başka hiç kimse öyle şeyler kullanmaz."

"Ama onlar da hiç kötü sonuç almıyorlar, değil mi?"

"Hay Allah'ım, duy şunun söylediklerini! Ben giderim. Belki bizi tanımayan bir dükkân bulabilirim. Aman Allah'ım!"

O gece, Mrs. Elsing'in evinde, Fanny'nin düğününde, ihtiyar Levi ile öteki müzisyenler dans havaları çalarlarken, Scarlett memnun bir şekilde etrafına bakmıyordu. Bu kadar uzun zaman sonra, tekrar bir partiye gelmek doğrusu çok heyecan vericiydi. Onu büyük bir samimiyet ve sevinçle karşılamışlardı. Buna da ayrıca memnun olmuştu. Frank'ın kolunda içeri girdiği zaman, herkes ona koşmuş, boynuna sarılıp öpmüş, elini sıkmış, kadınlar sevinç ve

hayret feryatları koparmışlar, onu çok özlediklerini, bir daha asla Tara'ya dönmemesi gerektiğini söylemişlerdi. Erkekler, büyük bir nezaketle, bir zamanlar onların kalbini kırmak için elinden geleni yaptığını unutmuş görünerek etrafına toplanmışlar, kızlar da sevgililerini ondan uzak tutmak için bütün hilelerini ortaya dökmüşlerdi. Onu öptüler, gözlerinde yaşlarla, büyük bir samimiyetle annesinin ölümünden bahsedip, kızkardeşlerini ve babasını sordular. Herkes Melanie ile Ashley'i soruyor, onların ne diye Atlanta'ya dönmediklerini merak ediyordu.

Böyle sevgiyle karşılanmak Scarlett'in hoşuna gitmişti, ama buna rağmen, kadife elbisesinin hiç de iyi bir durumda olmayışı onu huzursuz ediyordu. Canım elbise halâ dizlerine kadar ıslaktı ve yer yer lekeliydi. Öteki misafirlerden çoğunun elbiselerinin onunkinden bin beter olması genç kadının yüreğine biraz su serpiyordu. Bu elbiseler öyle eskiydiler ve pek çok kere tamir görüp ütülenmiş oldukları o kadar belli oluyordu ki, zaten Fanny'nin saten elbisesi hariç, toplantıdaki biricik yeni elbiseyi Scarlett giymekteydi.

Mutlaka çok pahalıya malolmuştu bu düğün. Buna kuşku yoktu. Elsing'ler bu parayı ya birisinden borç almışlar ya da bütün aile Fanny'e böyle güzel bir düğün yapabilmek için elele vermişti. Paranın pek zor kazanıldığı böyle bir zamanda, bu tür bir düğün, Scarlett için Tarleton'un mezar taşlan kadar anlamsız ve gereksiz bir şeydi. Paranın düşünmeden sağa sola satılabileceği yıllar geride kalmıştı. Eski günler geçtiği halde, bu kimseler ne diye eski günlere ait davranışlarda bulunmakta ısrar ediyorlardı?

Ama bir an süren bu tedirginliği hemen silkip attı üstünden. Harcanan para kendisine ait değildi ve bu geceyi başkalarının budalalığına sinirlenerek geçirmek istemiyordu.

Düğün salonuna geldikten çok kısa bir zaman sonra damadı gayet iyi tanıdığını keşfetti. Delikanlı, Spartalı Tommy Welburn'du. 1863 yılında, omzundan yaralı olarak Atlanta askeri hastanesine geldiğinde, genç kadın onu tedavi etmişti. Tommy o zaman, uzun boylu, yakışıklı bir delikanlıydı. Şimdi ise, ufak tefek bir ihtiyar adama benziyordu. Kalçasındaki yara yüzünden öyle eğiliyordu ki, güçlükle yürüyor, korkunç bir şekilde topallıyordu. Ama sanki kendisi bu durumun farkında değildi ya da aldırmıyordu. Üstelik kimseden birşey beklemeyen, gururlu bir hali vardı.

Tıp tahsiline devam etmekten tamamen umudunu kesmiş, müteahhitlik yapmaktaydı. İrlandalı bir grup işçiyi çalıştırıp, yeni bir otel inşa etmekteydi.

Dans hazırlığı için koltuklar ve eşyalar duvarın kenarına itilirken Tomy, Hough Elsing ve maymun kılıklı, ufak tefek Rene Picard onun etrafına toplanmış çene çalıyorlardı.

Rene Scarlett'in elini öperek:

"Yanaklarınız gül gibi pembe, gözleriniz zümrüt gibi yeşil," dedi. Genç kadının sürdüğü allığın hakkını vermişti. "Sizi kermeste gördüğüm günkü gibi güzelsiniz.

Tommy, Hough Elsing ve Rene ile yeniden birlikte olmak, sohbet etmek çok hoştu.

Tommy ona döndü:

"Dans eder misin Scarlett? Ben seni memnun edemem, ama Reneya da Hough?.."

Scarlett hemen:

"Hayır, teşekkür ederim" dedi. "Halâ annemin yasını tutuyorum. Oturmayı tercih ederim."

Tara'da geçen yorucu ve sıkıcı aylardan sonra tekrar müzik dinlemek çok hoştu. Dans edenlerin ayak seslerini duymak, eski dostları görmek, alışık olduğu sesleri duymak. Atlantalılara has kaba şakaları dinlemek hepsi, hepsi onu sevindiriyordu. Bu loş ışıkta insanlar hiçbir şey olmamış gibi gülüyorlar, başlarına gelenleri cesaretle karşılamaya çalışıyorlardı. Genç kızlar kırıtıyor, erkekler etkili görünmeye çalışıyorlardı. Bu öldükten sonra dirilmeye benziyordu.

Scarlett derin derin iç çekti. Kendi onlar gibi değildi. Onlar kaybettiklerini ağırbaşlı bir ifadeyle karşılıyorlardı. Scarlett bu ağırbaşlılığa sahip değildi ve olmak da istemiyordu. Ağır işler yapmaları, yamalı elbiseler giymelerine rağmen hepsi birer hanımefendiydi. Oysa Scarlett sırtındaki yepyeni kadife

elbiseye, mis gibi kokan saçlara, arkasında uzanan asil bir sülaleye ve bir zaman sahip olduğu büyük bir servete rağmen bir hanımefendi olmadığını biliyordu.

"Bu budala deliler insanın parası olmadan kibar olamayacağının farkında değiller sanki."

Bu isyankâr düşünce içerisindeyken bile Scarlett onların delice davrandıkları halde doğru hareket ettiklerini biliyordu. Ellen'de olsa onlar gibi düşünürdü.

Hayatı boyunca Yankeelerin soyluluğun doğuştan değil, para dolayısıyla geldiğine inandıkları için hücum ettiklerine şahit olmuştu. Ama şu anda mensup olduğu uygarlığa ihanet de olsa, Yankeelerin haklı olduğunu ister istemez kabul ediyordu. Her şeyde haksız olabilirlerdi, ama bunda asla! Kibar bir kadın olmak için para gerekliydi. Sefaletin hiçbir derecesi Ellen'i utandıramazdı, fakat Scarlett utanıyordu. Parası olmadığı, iyi giyinemediği ve zencilerin yaptığı işleri yaptığı için utanıyordu.

Scarlett'in hayatı boyunca fakir olmaya niyeti yoktu. Oturup bir mucize bekleyecek değildi. Hayata atılacak ve ondan mümkün olanı koparmaya çalışacaktı. Babası, fakir bir göçmen çocuğu olarak işe başlamış ve Tara'nın uçsuz bucaksız tarlalarına sahip olmuştu. Onun yaptığını kızı da yapabilirdi. Varlarını yoklarını bir dava uğruna öne süren ve bu davanın her fedakârlığa değeceğine inandıkları için kaybettikleri ile gurur duyan bu insanlar gibi değildi o. Onlar geçmişten cesaret alıyorlardı. O ise gelecekten cesaret almaktaydı. Şu anda onun geleceği Frank Kennedy idi. Hiç olmazsa bir dükkânı ve nakit parası vardı. Ve eğer onunla evlenip parasını ele geçirebilirse, bir yıl daha Tara'yı idare edebilirdi. Ondan sonra... Frank kereste fabrikasını satın almalıydı. Şehirdeki inşaat faaliyetlerinin ne büyük bir hızla seyrettiğinin kendisi de farkındaydı ve şu anda, bu sahada büyük bir rekabet mevcut değilken, kereste işine el atabilen, bir altın madenine sahip olmuş sayılırdı.

Hafızasının derinliklerinde, savaşın ilk yıllarında, Rhett'in ablukada kazandığı paralardan bahsedişi canlandı. O zaman bu sözleri anlamak zahmetine katlanmamıştı, ama şimdi onları iyice hatırlıyordu. Scarlett, kendisini bu sözleri takdir etmekten alıkoyan şeyin budalalık mı, yoksa gençlik mi olduğunu merak etti.

"Bir uygarlık yıkılırken de, kurulurken olduğu gibi para kazanmak mümkündür."

"O, bu yıkılışı önceden görmüştü," diye düşündü. "Haklıydı da. Çalışmaktan korkmayanlar için halâ para kazanmak imkânı var. Ya da gaspetmekten korkmayanlar için..."

Frank'ın elinde bir şarap bardağı ve içinde pasta bulunan bir tabakla kendisine doğru geldiğini görünce gülümsedi. Tara'dayken Frank'le evlenmeye değip değmeyeceğini düşünmek aklına gelmemişti. Onun her şeye değeceğini biliyordu ve böyle bir şeyi düşünmek için bir saniye bile harcamaya lüzum görmezdi.

Ona bakıp gülümseyerek şarabını yudumladı. Yanaklarının dansedenlerin hepsinin yanaklarından daha pembe olduğunu biliyordu. Ne kadar çekici olduğunun da farkındaydı. Frank'ın yanına oturabilmesi için eteklerini topladı. Saçlarına sürdüğü kolonyanın kokusu ortalığa yayılsın diye hafifçe mendilini salladı. Frank bu kokuyu duymalıydı. Kolonya kokusuyla iftihar ediyordu, çünkü orada bulunan kadınların hiçbiri kolonya sürmemişlerdi. Frank da bunun farkındaydı. Cüretkâr bir anında, onun kulağına, bir gül gibi pembe olduğunu ve güzel koktuğunu fısıldamıştı.

Ah, bu kadar utangaç olmasaydı! Scarlett'e korkak bir kahverengi tarla tavşanını hatırlatıyordu. Ah, Tarleton ikizlerinin cüretkârlığına ve canlılığına, hiç olmazsa Rhett Butler'in kaba küstahlığına sahip olsaydı ne olurdu. Ama öyle olsaydı, belki o zaman, Scarlett'in işveli bakışlarının ve davetkâr kırıtmalarının arkasında saklı olan ümitsizliği hissedecek kadar da zeki olurdu. Şimdiki halde, Frank kadınları o kadar az tanıyordu ki, Scarlett'in varmak istediği amaç hakkında en küçük bir şüpheye sahip olması bile mümkün değildi. Bu durum Scarlett'in lehineydi, ama Frank'a duyduğu saygıyı da arttırmıyordu.

Scarlett Frank Kennedy ile iki hafta gezip tozdu. Nihayet ona, yakınlığına daha fazla dayanamayacağını, zira cesurluğunun nefesini kestiğini söyledi ve onunla evlendi.

Scarlett, devamlı olarak, Suellen'den gelecek vakitsiz bir mektubun planlarını altüst etmemesi için dua ediyordu. Kızkardeşinin mektup yazmaya üşendiğini

biliyor, bunun için şükrediyordu. Suellen mektup almaya bayılır, yazmaktan nefret ederdi. Ama, o uzun geceler boyunca, Ellen'in solgun şalını sımsıkı omuzlarına sarıp odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaşırken, kız kardeşinden nişanlısına bir mektup gelmesinin her zaman ihtimal dahilinde olduğunu düşünüp duruyordu. Zaman gittikçe kısalmaktaydı. Yani vergilerin bir an önce ödenmesi gerekiyordu. Günlerin geçtiğini gördükçe büyük bir ümitsizlik içinde kıvranıyordu. Saati eline almak ve kumların akışını durdurmak istiyordu.

Ama hislerini o kadar iyi gizliyor, rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, Frank hiçbir şeyden şüphelenmiyor, ancak yüzeyde olanı görüyordu. Suellen'in davranışı Frank'ı çok etkilemişti. Suellen'e mektup yazıp sadakatsizliğinden dolayı sitem edemedi. Bu fikir bile onu korkutuyordu. Ama ondan Scarlett'e bahsederek kederini hafifletebiliyordu. Scarlett, Suellen'i tek bir kelimeyle kötülemeden onu anladığını söylüyor, kızkardeşinin nasıl olup da böyle hareket ettiğini kestiremediğini belirtiyordu. Ah, kendisini takdir eden bir kadınla konuşmak Frank'ı ne kadar ferahlatıyordu.

Pitty'nin evinin havası hoş ve dinlendirici olduğundan Frank her gece gelmeye başladı. Dadı onu ön kapıda, kibar insanları gördüğü zaman yüzünde beliren muhteşem gülümsemesiyle karşılıyor, Pitty ona eliyle brendili kahve ikram ediyor ve etrafında dönüp duruyor, Scarlett her sözünü ilgiyle dinliyordu. Kimi zaman, öğleden sonra, iş için arabayla şehri dolaşırken Scarlett'i de yanına alıyordu.

Scarlett, bu evde kalmış orta yaşlı adama, hayatında ilk defa olarak, Tanrı tarafından, beceriksiz ve aptal kadınları korumak için yaratılmış, üstün bir yaratık olduğunu hissettiriyordu.

Nihayet, evlenmek üzere, rahibin önünde durduklarında, Scarlett'in küçük beyaz eli Frank Kennedy'nin avucunda, sık ve kıvırcık kirpikleri pembe yanaklarının üstüne kapanmıştı. Kennedy bu işin nasıl olduğunun farkında değildi halâ. O, Frank Kennedy, bu güzel yaratığı heyecanlandırmış ve kolları arasına almıştı. İşte bu inanılacak şey değildi.

Evlenirken yanlarında ne bir dost, ne de bir akraba vardı. Şahitleri sokaktan rastgele çağırılmış yabancılardı Scarlett bunda ısrar etmişti ve Frank istemeyerek de olsa razı olmuştu.

"Yalnız biz ikimiz, Frank" diye yalvarıyordu. "Sanki beni kaçırıyormuşsun gibi. Her zaman, kaçıp, gizlice evlenmek isterdim! Ne olur, sevgilim, hatırım için!"

Frank için tamamen yeni olan bu tatlı hitap tarzı ve yeşil gözlerin ucunda birikiveren gözyaşları onun kalbini kazanmaya ve Scarlett'in isteklerini kabul ettirmeye yetmişti.

Ve böylece, Frank Kennedy farkına bile varmadan evlendi.

Frank ona üç yüz dolan verdi. Önce onun tatlı telaşı karşısında şaşırdı ve pek de istekli olarak vermedi bu parayı. Çünkü kereste fabrikasını hemen satın almak ümidini kaybetmiş oluyordu. Ama Scarlett'in ailesini perişan bir halde görmeye dayanamazdı. Sonra da, onun büyük sevinci karşısında sıkıntısını tamamen unuttu. Zaten Scarlett Frank'ın bu cömertliğini fazlasıyla takdir ettiğini her fırsatta belirtiyordu. Daha önce hiçbir kadın onu böylesine takdir etmemişti. Bu yüzden, çok kısa bir süre sonra, parasını iyi bir yere yatırdığına içten inandı.

Scarlett, parayı Will'e vermek, aileye evlendiğini bildirmek ve Wade'i Atlanta'ya getirmek için dadısını hemen Tara'ya gönderdi. İki gün sonra Will'den bir mektup geldi. Genç kadın bu mektubu devamlı olarak yanında taşıyor ve tekrar tekrar, büyük bir sevinçle okuyordu. Will, vergilerin ödendiğini ve bu duruma Jonas Wilkerson'un fena halde sinirlendiğini yazıyordu. Ama eski kâhya daha fazla bir şey söylememiş, tehditlerini daha ileri götürmemişti. Mektup, Scarlett'e mutluluklar dileyerek sona eriyordu. Bu, hiçbir gizli anlamı olmayan, soğuk, ama içten bir mutluluk dileğiydi. Scarlett, Will'in kendisini anladığını, Frank'la niçin evlendiğini bildiğini, ama onu asla suçlamadığım hissediyordu. Ama acaba Ashley ne düşünüyordu? Scarlett bunu çok merak ediyordu. Kısa bir süre önce ona Tara'nın meyve bahçesinde söylediklerimden sonra acaba benim hakkımda ne düşünüyor?

Scarlett, Suellen'den de bir mektup almıştı. Bu vahşi, bayağı ifadeli, imlâ yanlışlarıyla dolu, gözyaşlarıyla ıslanmış bir mektuptu. Kendisi hakkında o kadar doğru gözlemlerle doluydu ki, Scarlett bu mektubu asla unutmayacak ve onu yazanı asla affetmeyecekti. Ama Suellen'in sözleri bile, Taranın kurtuluşundan dolayı duyduğu büyük sevinci gölgeleyemedi. Hiç olmazsa şimdilik, yuvası kurtulmuştu.

Artık memleketinin Tara değil de Atlanta oluşunu bir türlü kabul edemiyordu. Vergileri ödemek için para bulmak amacıyla çırpınırken, Tara'dan ve onu bekleyen korkunç akıbetten başka bir şey gelmemişti aklına. Evlenirken bile, yuvasını kurtarmak için ödediği kefaretin, ondan sonsuza kadar ayrılık olduğunun farkında değildi. Şimdi bu tehlike geçtiğine göre, rahatça düşünebiliyor ve bunu, derin bir yurt hasretiyle beraber hissediyordu. Ne yazık ki bir kere pazarlık etmişti ve buna katlanmaya kararlıydı.

Atlantalılar, komşularının hayatlarıyla en az kendi hayatları kadar ilgilenirler ve birbirleri hakkında pek çok şeyler bilirlerdi. Frank Kennedy'nin yıllardan beri Suellen O'Hara ile "anlaşmış" olduğunu hepsi biliyordu. Üstelik Frank, koyun gibi herkese ilkbaharda evlenmeyi tasarladığından da bahsetmişti. Bu yüzden Scarlett ile Frank'ın evliliği ilan edilince büyük bir şaşkınlık, şüphe ve dedikodu dalgası ortalığı kapladı.

Scarlett bütün Atlanta'nın kendisinden konuştuğunu biliyordu, ama aldırdığı yoktu.

Eninde sonunda, biriyle evlenmekte ahlâka aykırı bir şey yoktu. Tara kurtulmuştu. İnsanlar istedikleri kadar konuşabilirlerdi. Onun aklını kurcalayan birçok başka konu vardı. Bunlardan en önemlisi, Frank'a dükkânın daha fazla para getirmesi gerektiğini anlatmaktı. Ama bunu, akıllıca yapmalı, kocasını şüphelendirmemeliydi. Jonas Wilkerson onu öyle bir korkutmuştu ki, Frank'ın bir kenarda birikmiş parası olduğunu bilmedikçe rahat bir uyku uyuyabilmesine imkân yoktu. Ani bir ihtiyaç ortaya çıkmasa bile. Frank daha çok para kazanmak zorundaydı, çünkü Scarlett, gelecek yılın vergilerini ödemek için para biriktirmek kararındaydı. Üstelik Frank'ın kereste fabrikası hakkında söyledikleri aklından çıkmıyordu. Frank bu fabrikadan adamakıllı para kazanabilirdi. Kereste o kadar yüksek fiyatla satılıyordu ki, değil Frank, kim olsa kazanırdı. Ne yazık ki bir şey diyemiyordu, çünkü Frank'ın hem Taranın vergisini ödeyecek, hem de kereste fabrikasını satın alacak parası yoktu. Bu durumda, Scarlett, ancak dükkândan nasıl daha fazla para kazanabileceğini düşünüyordu. Dükkândan daha fazla para kazanacak olursa, kereste fabrikasını hemen, başka biri bu işe el atmadan satın alabilirdi.

Eğer kendisi erkek olsaydı, kereste fabrikasını hemen satın alabilecek parayı sağlamak için dükkânı ipotek ederdi. Ama evlendiklerinin ertesi günü, uygun

bir fırsat kollayıp bunu Frank'a çıtlattığı zaman, kocası gülümsemiş ve güzel küçük kafasını ticari işler için yormamasını söylemişti. Frank onun ipoteğin ne demek olduğunu bilmesine bile şaşırmış ve biraz da hoşuna gitmişti karısının bu bilgisi. Ama sonra bu tatlı şaşkınlık yerini büyük bir dehşete bıraktı. Evlilikleri henüz yeniydi bunlar olurken... Bir kere, Frank, büyük bir tedbirsizlik ederek birçok kimselerin kendisine borçlu olduğunu söylemişti. Gerçi isim kullanmamaya dikkat etmişti, ama Scarlett'in kendisini ilgiyle dinlediğinin farkında değildi. Ama o eski dostlarını zorlamak ve onları zor duruma düşürmek istemezdi elbet. Ne var ki, adamcağız, bunu söylediğine hemen pişman oldu. Çünkü karısı ona bu konuda sık sık sorular sormaya başlamıştı. Çok çocuksu, tatlı bir hali vardı, ama çok meraklıydı. Kocasına kimin ne kadar borçlu olduğunu sorup duruyordu ama Frank'in bu konuda ağzı çok sıkıydı. Sinirli sinirli öksürüyor ve Scarlett'in güzel küçük kafasını engel olarak ileri sürüp onu hırslandırıyordu.

Yavaş yavaş, bu küçük güzel kafanın hesaptan çok anladığını keşfetmeye başladı. Gerçekte, bu konuda karısı kendisinden çok daha yetenekliydi. Bunu bilmek bile Frank'ın huzurunu kaçılıyordu. Kendisi üç sayıdan fazlasını toplamak için kalem ve kâğıt aradığı halde, karısının büyük bir hızla kafasından hesap yapabildiğini anladığı zaman yıldırımla vurulmuşa döndü. Kesirlerin işlemlerini yapmak da onun için hiç güç değildi. Frak bir kadının kesirlerden ve ticaretten anlamasının uygunsuz bir şey olduğunu hissediyor ve bir kadın, böyle kadınlara yakışmayan bir özelliğe sahip olsa bile bunu belli etmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Evlenmeden önce Scarlett'e iş hayatından bahsetmekten ne kadar hoşlanırdı. Oysa şimdi bundan nefret ediyordu. O zaman Scarlett'in bunları anlamaktan tamamen aciz olduğunu sanıyor ve ona bazı şeyleri açıklamaktan zevk duyuyordu. Oysa şimdi onun her şeyi çok iyi anladığının farkındaydı. Bütün erkeklerin, işbilir kadınlara karşı duydukları öfkeyi o da karısına karşı duymaya başlamıştı. Buna ek olarak da, kadınların da böyle olduğunu keşfeden her erkek gibi o da hayal kırıklığına uğramış bulunuyordu.

Artık Scarlett onun karısıydı ve bir erkek karısına sadakat borçluydu. Hem de Frank, onun kendisiyle hiçbir şey hissetmeden evlenmiş olabileceğine inanamıyordu. Erkeklik gururu öyle bir düşüncenin uzun zaman aklını meşgul etmesine izin veremezdi. Scarlett'in kendisine birdenbire aşık

olduğuna ve bu yüzden yalan söylediğine inanmak daha hoştu. Ama her şey öyle anlaşılmaz, öyle karışıktı ki. Kendisinin, yarı yaşındaki güzel ve zeki bir kadın için büyük bir av olmadığını biliyordu. Ama Frank kibar bir erkekti ve bu merakını içinde saklamayı biliyordu.

Zaten Frank'ın da bir şeyi değiştirmek istediği yoktu, çünkü her şeye rağmen evliliğinden memnundu ve mutlu olacağı açıkça belli olmaktaydı. Scarlett onun tanıdığı kadınların en hoş, en çekici olanıydı. Frank onu her konuda mükemmel buluyordu. Yalnız inatçılığı hoşuna gitmiyordu. Frank, evliliğinin ilk günlerinde şunu öğrendi; Scarlett istediğini yaptığı sürece evlilikleri çok mutlu olacaktı, onunla yaşamak çok tatlı ve sıcaktı.

Evlendikten iki hafta sonra Frank gribe yakalandı ve Dr. Meade yatakta yatmasını şart koştu. Savaşın ilk yılında Frank zatürree olmuş, iki ay yatakta yatmıştı. O zamandan beri de tekrar bu hastalığa yakalanmak korkusuyla yaşamıştı. Bu yüzden, üç battaniyenin altında yatmak ve dadı ile Pitty halanın saat başı getirdikleri sıcak şeyleri içmek çok hoşuna gidiyordu.

Ama hastalık uzadıkça uzadı ve Frank her geçen gün dükkânı düşünüp biraz daha fazla huzursuzluk duymaya başladı. Dükkândaki tezgâhtar çocuk her akşam gelip o günkü satış hakkında bilgi veriyordu, ama bu Frank'ı tatmin etmiyordu. O kadar konuştu ki, sonunda Scarlett serin elini onun alnına koyup:

"Bak sevgilim," dedi. "Böyle yaparsan benim de huzurum kaçıyor. Sen rahat yat. Ben dükkâna gidip işlerin nasıl gittiğini gözlerimle göreyim ve sana haber getireyim."

Frank itiraz edecek oldu, ama Scarlett onu dinlemedi. Gülümseyerek çıkıp gitti. Yeni evliliğinin üç haftası boyunca, Frank'ın hesap defterlerini görmek ve para işlerinin nasıl gittiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Hastalanması ne büyük bir şanstı!..

Dükkân, Five Points yakınındaydı. Yeni damı, eski duvarların isli tuğlaları arasında pırıl pırıl parlıyordu. Tahta bir sundurma, kaldırımın üstünü kapatıyor ve caddeye kadar geliyordu. Dükkânın içi hemen hemen Jonesboro'daki Bullard's gibiydi. Tabii ne onun kadar şıktı, ne de gürül gürül yanan ateşin etrafında güzel koltuklar, zevkle tütün içen erkekler vardı.

Bullard's'dan daha büyük ve daha karanlıktı. İçerisi soğuk ve rutubetliydi. Her tarafta pislik ve toz vardı. Dukanın ön tarafı daha düzenli sayılırdı. Sıra sıra raflarda parlak kumaş toplan, tencereler ve porselen takımlar diziliydi. Ama ön tarafı arka taraftan ayıran küçük kontrplak bölmenin arkasında tam bir kargaşalık hüküm sürüyordu.

Buraya döşeme yapılmamıştı ve mallar toprağın üzerine yığılmıştı. Yan karanlıkta Scarlett kutu kutu eşyalar, balyalar, koşum takımları, eğerler, pulluklar ve çam ağacından ucuz tabutlar gördü. Elden düşme eşyalarda vardı. Ucuz cevizden mauna ve gül ağacına kadar... Koltuklardan bazıları adi pamukluyla, bazıları eski, ama değerli brokarla ya da tay derisiyle kaplıydı. Duvarların dibine çini vazolar, sürahiler, testiler, kâseler dizilmişti. Scarlett elindeki lambayı yukarı kaldırarak bunları dikkatle inceledi ve içlerinde çiviler, tohumlar, vidalar ve marangoz takımları bulunduğunu gördü. Tozlu ellerini mendiliyle silerek:

"Frank gibi, evde kalmış bir kıza benzeyen erkeklerin ortalığı daha derli toplu tutacaklarını sanırdım," diye düşündü. "Burası bir domuz kümesinden farksız. Dükkân böyle mi yönetilir. Eğer bunları temizlese ve herkesin görebileceği bir yerde gösterse çok daha çabuk satardı elindekileri."

Eğer mallan bu haldeyse, hesap defterleri kimbilir nasıldı! "Şimdi onun hesap defterlerine bakacağım", diye düşündü. Lambayı eline alarak dükkânın ön tarafına yürüdü. Tezgâhtar Willie ona pis bir kabı olan hesap defterini vermek istemiyordu. Genç olmasına rağmen, Frank'ın kadınların ticaret hayatında yeri olmadığı konusundaki fikrini paylaştığı belliydi. Ama Scarlett onu kesin bir konuşmayla susturup yemeğe gönderdi.

Sayfalan yavaş yavaş çeviriyor, Frank'ın acemi el yazısıyla yazılmış isimleri atlamamaya çalışıyordu. Her şey umduğu gibiydi. Frank'ın ticaretten hiç anlamadığının bu yeni belgesi karşısında kaşlarını çattı. En aşağı beş yüz dolar alacağı vardı. Borçların birçoğu aylarca önce ödeneceği halde ödenmemişti. Borçlular arasında Merriwether'ler ve Elsing'ler gibi pek çok tanıdığı ailenin adı vardı. Huzuru kaçmıştı.

"Mademki borçlarını ödeyemiyorlar, ne diye alışveriş etmekte devam ediyorlar?" diye düşündü.

Frank çok fazla yufka yürekli, olduğu için insanlar ondan yararlanıyorlar. Sorun bu. Eğer alacaklarını toplasa, kereste fabrikasını da satın alırdı, benim vergi parasını da verirdi." Sonra şöyle düşündü:

"Frank'ın bir kereste fabrikası işlettiğini görmeli! Canı cehenneme! Bu dükkânı bir yardım kurumu gibi işlettiğine göre, nasıl olur da kereste fabrikasından para kazanmayı ümit edebilir? Şerif bir ay içinde el koyar fabrikaya. Ah, ben bu dükkânı ondan çok daha iyi idare edebilirim! Fabrikayı da ondan iyi işletebilirim. Kereste hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama başaracağımdan eminim!"

Bu hayret verici bir düşünceydi. Bir kadının iş hayatında bir erkek kadar, hatta daha başarılı olabileceği düşüncesi, erkeklerin kadınlardan şüphe götürmez bir biçimde daha zeki olduklarına inanan bir uygarlığın kurallarına göre yetiştirilmiş Scarlett için bir devrim niteliğindeydi. Bunun tamamen doğru olmadığını çoktan farketmişti şüphesiz, ama bu hoş inanç halâ içindeydi. Şimdiye kadar farkettiği bu gerçeği asla dile getirmiş değildi. Bir kadının tek başına hiçbir şey yapamayacağını öğretmişlerdi ona. Ama Will gelene kadar o çiftliği tek başına idare etmişti. Şimdi kadınların, erkeklerin yardımı olmadan her şeyi, ama her şeyi başarabileceklerini farketmeye başlıyordu. Tek başlarına yapamayacakları biricik şey çocuk doğurmaktı. Scarlett'e kalırsa, hiçbir aklı başında kadın, kendi isteğiyle çocuk doğurmazdı ki.

Frank alacaklarını toplamalı ve kereste fabrikasını satın almalıydı. Fabrikanın para getireceği kesindi. Frank onu satın aldığı zaman, Scarlett bir yolunu bulup onun hakiki bir iş adamı gibi davranmasını ve dükkân gibi onun idaresini de yüzüne gözüne bulaştırmamasını temine çalışacaktı.

Defterden bir sayfa yırttı ve buraya aylardan beri borçlarını ödemeyenlerin isimlerini yazmaya başladı. Eve gider gitmez bu meseleyi Frank'la konuşacaktı. Ona, bu kimselerin eski dostları olsalar da borçlarını ödemeleri gerektiğini ve onlardan para istemeye utanmaması gerektiğini anlatacaktı. Bu muhtemelen Frank'ı altüst edecekti.

Belki de Scarlett'e borçlulardan hiçbirinin borcunu ödeyecek parası olmadığını söyleyecekti. Belki bu doğru olabilirdi. Sefalet Scarlett için yeni bir haber değildi. Ama hemen hemen herkes bir parça gümüş, bir parça

mücevher kurtarmayı başarmıştı ya da mallarının birazı kaldığı için geçinebiliyordu. Frank para yerine bunların bir kısmını alabilirdi.

Frank kendini toparlayıp işlerine çekidüzen vermezse hiçbir şey kazanamazdı. Oysa kazanması şarttı. Evet, Scarlett'in dizginlerini eline alması pahasına da olsa, Frank para kazanacaktı.

Dalgın dalgın isimleri yazıyordu. Dükkânın içi aydınlık olmadığından, gözlerini kısmış, defterin üstüne iyice eğilmişti. Dili dişlerinin arasındaydı. O sırada ön kapı açıldı ve içeri soğuk hava doldu. Kızılderililer gibi süzülerek yürüyen uzun boylu bir erkek içeri girdi ve Scarlett başını kaldırınca Rhett Butler'ı gördü.

Yepyeni elbiseler ve güzel bir palto giymişti. Başında göz alıcı bir şapka vardı. Gözleri karşılaştığı zaman elini göğsüne bastırdı. Esmer yüzünde bembeyaz dişleri parladı ve ona küstah bakışlarla baktı.

Ona doğru yürüyerek:

"Sevgili Mrs. Kennedy," dedi. "Çok, çok sevgili Mrs. Kennedy!"

Sonra kükrer gibi güldü.

Scarlett, önce dükkâna bir hortlak girmiş gibi dehşete kapıldı. Sonra, hemen ayağını aşağı indirerek doğruldu ve ona soğuk bakışlarla baktı.

"Burada ne işiniz var?"

"Miss Pittypat'a uğradım ve evlendiğini öğrendim. Buraya seni tebrik etmeye geldim."

Rhett:

"Anlaşma yapalım mı?" diye sordu.

"Yazık ki seni asmamışlar!"

"Korkarım ki başkaları da senin gibi düşünüyor. Haydi Scarlett, rahatla. Baston yutmuş gibisin. Bu hal sana hiç yakışmıyor. Kuşkusuz, beni son

gördüğünden beri geçen zaman içinde küçük şakamı unutmuşsundur."

"Şaka mı! Ah, onun etkisinden asla kurtulamayacağım."

Rhett onun yanındaki sandalyeye çöktü ve sırıttı.

"Beni iki hafta bile bekleyemediğini öğrendim," dedi. İçini çeker gibi yaptı. "Kadınlar ne yalancıdır!"

Scarlett cevap vermeyince devam etti:

"Söylesene Scarlett, çok eski ve samimi dost olduğumuz için soruyorum; benim hapishaneden çıkmamı beklemen çok daha akıllıca bir davranış olmaz mıydı? Yoksa ihtiyar Frank Kennedy ile evlenmek sana benimle kanuni olmayan ilişkiler kurmaktan, daha mı çekici geldi?"

Her zamanki gibi Rhett'in alaycılığı Scarlett'i öfkelendirdi.

"Saçmalama."

"Bir de şu uzun süreden beri merakımı çekmekte olan bir nokta da beni aydınlatmanda bir sakınca var mı? Bir adamla sevmeden evlenmiştin; ikinci bir defa, ikinci bir erkekle yine sevmeden evlenmeye karşı bir isyan uyanmadı mı içinde. Bu seni korkutmadı mı? Yoksa bizim Güneyli kadınların duyarlılığı hakkında yanılıyor muyum?"

"Rhett!"

"Cevabımı aldım. Küçükken bana kadınların narin, hassas ve dayanıksız yaratıklar olduklarını öğretmişlerdi. Oysa ben, onların erkeklerin bilmediği bir sertliğe ve dayanıklılığa sahip olduklarını daima hissetmişimdir. Ama bana kalırsa, bizim Amerika'nın geleneğine göre, karı kocanın birbirini sevmesi gerekir; bunu da saçma buluyorum. Her zaman, bu konuda Avrupalıların çok daha doğru fikirlere sahip olduklarına inandım. Çıkar için evlenmek ve zevk için sevmek. Bizimkiler çok zevksiz canım. Sen bizim eski kıtaya tahmin ettiğimden çok daha yakınsın."

Soğuk bir sesle:

"Hiç fırsat kaçırmazsın," dedi. Sonra, konuyu değiştirmek için, "Hapishaneden nasıl çıktın?" diye sordu.

Rhett, umursamaz gibi yaptı.

"Ha, şu mesele!" dedi. "Pek güç olmadı. Bu sabah serbest bıraktılar." Washington'da Federal Hükümet yanında yüksek bir mevkide bulunan eski bir dostuma nazik bir şantaj yaptım. Hoş bir adamdır. Ateşli bir Birleşik Devletler taraftarı... Savaş sırasında ondan Konfederasyon için mermi ve kasnak satın alırdım. Durumum, gereken şekilde kendisine bildirilince, hemen beni kurtarmak için kollarını sıvadı ve başardı bunu. Böylece serbest bırakıldım. Nüfuz çok önemlidir, Scarlett. Hapse atıldığın zaman bunu unutma. Nüfuz en önemli şeydir. Suçlu olmak ya da olmamak, sadece entelektüel bir meseledir." "Yemin ederim ki suçluydun."

"Evet, şimdi demir parmaklıklar arasından kurtulmuş olduğuma göre, *n az şeytan kadar suçlu olduğumu açıklamamda bir sakınca yok. Zenciyi öldürmüştüm. Bir kadına hakaret etmişti. Eh, bu durumda Güneyli bir erkek ne yapabilir? Şu anda itiraflarımı yapmakta olduğuma göre, bir barda, tartıştığım bir Yankeeyi de vurduğumu söyleyeyim. Bunu kimse arayıp sormadı. Herhalde benim yerime başka bir zavallı asılmış olacak."

"Bütün bunları söylediğime göre, aramızda kalması şartıyla -yani Miss Pitty'ye söylememen şartıyla- şunu da ekleyeyim ki param Liverpool'da bankada emniyettedir." "Para mı?"

"Evet, Yankeelerin öğrenmek için deli oldukları şey buydu. Scarlett, ihtiyacın olan parayı sana vermeme engel olan sadece hainliğim değildi. Eğer sana bir çek yazsaydım, ne yapıp yapar izini bulurlardı ve korkarım ki, bir sent bile ele geçiremezdin. Biricik ümidim hiçbir şey yapmadan bekleyip onları bıktırmaktı. Paramın güvende olduğunu biliyordum. Çünkü en kötü olasılıkla nerede olduğunu öğrenseler bile, savaş sırasında bana mermi ve silah satan bir sürü nüfuz sahibi Yankee'nin adını sayabilirdim. O zaman da büyük bir rezalet çıkardı, çünkü bu adamlar şimdi en yüksek mevkilerde bulunuyorlar. Yani, Washington'un önde gelen kimseleri. Zaten, bu tehdit sayesinde kurtulabildim hapishaneden... Ben..."

"Yani.., şey, yani sen gerçekten Konfederasyon'un altınlarını ele geçirdin

mi?"

"Hepsini değil. Hay Allah, hayır! Nassau ve Kanada'da önemli işler yapan elliden fazla abluka kırıcısı vardı. Bana öyle geliyor ki, hepimiz de zamanında bizim kadar açıkgöz davranmayan Konfederasyon vatandaşlarıyla iyi ilişkiler kuramayacak ve onlar tarafından eleştirileceğiz. Şahsen benim yarım milyona yakın param var. Ah, Scarlett, düşün bir kere, eğer ateşli benliğini dizginleyip hemen evlenmeseydin, bu yarım milyonla neler yapabilirdik!"

Yarım milyon dolar. Bu kadar çok paranın bir adama ait olduğunu düşünmek onu adeta hasta ediyordu. Rhett'in alaycı sözleri bir kulağından girip ötekinden çıkıyor, onları duymuyordu bile. Bu acı ve sefil dünyada bu kadar fazla paranın bulunduğuna inanmak güçtü.

"Sence Konfederasyon'un parasını kendine maletmek doğru bir hareket mi? Bence değil. Bilirsin ki, buna hırsızlık denir. Beni rahatsız eder böyle şeyler." Rhett:

"Kimden çalıyorum dersin?"

Scarlett bu sorunun cevabını düşünürken sessizleşti. Nihayet o da, Frank'ın yaptığını, küçük ölçüde yapmıştı. Rhett devam etti:

"Paranın yansı zaten bana ait. Birleşik Amerika vatanseverlerinin, Birleşik Amerika'nın arkasından sattıkları mallarla namusluca kazanılmış bir paradır bu... Onlar da bu satışlardan yüzde yüz kâr sağlıyorlardı. Paranın bir kısmını ise pamuğa yaptığım yatırımdan kazandım.

Savaş başlarken düşük fiyata satın aldığım pamuklan, İngiliz tezgâhlan hammadde yokluğundan inim inim inlerken, inanılmaz fiyatlara sattım. Bir kısmını da yiyecek spekülasyonundan kazandım. Ne diye çalışmamın meyvelerini Yankeelere kaptıracakmışım? Ama geri kalan para gerçekten Konfederasyon'a aitti. Bu para, kuşatma sırasında kaçırıp Liverpool'da astronomik fiyatlara satmayı başardığım pamuktan kazanılmıştır. Bu pamuk bana, getireceği para ile deri ve silah satın almak üzere verilmişti. Ben de bu amaçla pamuğu İngiltere'ye götürdüm. Aldığım emirlere göre, parayı, iyi faiz getirmesi için, altın olarak, kendi adıma İngiliz bankalarına yatıracaktım.

Hatırlarsın, abluka iyice sıkılaşınca, artık Konfederasyon limanlarına ne bir gemi sokabiliyor, ne de onlardan bir gemi çıkartabiliyordum. O zaman, ister istemez İngiliz bankasında kaldı. Ne yapabilirdim? Budala gibi bütün altını İngiliz bankasından çekip Wilmington'a getirmeye mi çalışmalıydım? Yankeelerin onu hemen ele geçirecekleri muhakkaktı. Kuşatmanın böyle sıkılaşmasında benim suçum var mıydı? Davamız yenilgiye uğradıysa bu da mı benim suçum? Para Konfederasyon'a aitti. Ama şimdi artık Konfederasyon yok. Bazı insanların konuşmasını dinlesen, bu gerçeği asla anlayamazsın, ama durum bu. Parayı kime vereceğim? Yankeelere mi? İnsanların benden bir hırsız diye bahsetmeleri büyük bir haksızlık doğrusu." Scarlett gururla:

"Bu parayı ihtiyacı olanlara dağıtabilirdin," dedi. "Konfederasyon yıkıldı, ama kendileri ve aileleri açlık tehlikesiyle burun buruna olan bir yığın yurttaş var."

Rhett başını arkaya attı ve kabaca güldü:

"Böyle ikiyüzlülük ettiğin zaman öyle hoş, öyle çekici oluyorsun ki!" diye bağırdı sevinçle. "Her zaman gerçeği söyle Scarlett. Çünkü yalan söylemeyi beceremiyorsun, İrlandalılar dünyanın en kötü yalan söyleyen insanlarıdır. Haydi, dürüst ol. Yıkılan Konfederasyon ve aç yurttaşlar zerre kadar ilgilendirmiyor seni, değil mi? Sana aslan payı vererek ağzını kapatmadan paramı dağıtmaya kalksam, karşı çıkarak avaz avaz bağırmaya başlayacağından eminim."

Scarlett ayağa kalkıp daha etkili konuşabilmek için ağır defteri yere koymaya çalıştı.

"Eğer buraya bana hakaret etmeye ve fakirliğime gülmeye geldinse sana iyi günler dilemek isterim," dedi.

Birden Rhett ayağa fırlayıp onun önüne geldi, üzerine doğru eğildi ve omuzlarını bastırarak yerine oturttu.

"Gerçeği öğrendiğin zaman kızmaktan ne zaman vazgeçeceksin. Başka insanlar hakkındaki gerçekleri dile getirmekten asla çekinmezsin. O halde, kendin hakkındaki gerçeklerin söylenmesi ne diye seni rahatsız ediyor? Sana

hakaret ettiğim yok. Paranın kıymetini bilmen bence oldukça iyi bir nitelik."

Rhett devam etti:

"Buraya fakirliğine gülmeye değil, evlilik hayatında mutlu bir ömür dilemeye geldim. Sırası gelmişken sorayım, bu evlilik hakkında kızkardeşin Sue ne düşündü?"

"Ne?"

"Frank'ı burnunun dibinden çalmana ne dedi?"

"Ben böyle bir şey yapmadım."

"Hiç de bencil değilmiş. Şimdi fakirliğinden bahset. Kısa bir süre önce hapishanede beni ziyaret ettiğin için, bu konuda bilgi edinmeye hakkım var. Frank'ın tahmin ettiğin kadar parası yok mu?"

Onun küstahlığına engel olmanın imkânı yoktu. Ya buna sabredecek ya da onu buradan kovacaktı. Ne var ki, onun gitmesini istemiyordu. Sözleri acıydı, ama gerçek oldukları da inkâr edilemezdi.

"Vergiler için gerekli parayı sağlayamadın mı? Kurdun halâ Tara'nın kapısında olduğunu söyleyecek değilsin ya?"

Scarlett:

"Hayır," dedi. "Kurt artık kapıda değil. Parayı... parayı buldum."

"Ama eminim ki epey uğraştın. Nişan yüzüğünü parmağına takana kadar kendini tutabildin mi?"

"Haydi, fakirliğinden bahset bana. Yoksa o Frank hayvanı seni serveti konusunda aldattı mı? Çaresiz bir dişiden yararlandığı için onu öldürmek gerek. Haydi Scarlett, hepsini anlat bana. Benden bir şey saklamamalısın. Biliyorsun ki, senin hakkında bilinebilecek en kötü şeyleri bile biliyorum."

"Ah Rhett sen... ne söyleyeceğimi bilemiyorum! Hayır, beni aldattı sayılmaz." Birden Scarlett büyük bir zevk duyarak içini dökmeye başladı.

"Ah Rhett. Frank etraftan alacaklarını toplasa, hiçbir şeyden korkum olmazdı. Ama Rhett, elli kişinin ona borcu var. Ve o bu borçluları asla sıkıştırmaz. Öyle yüreksiz ki. Kibar bir insanın başka bir kibar insana böyle bir şey yapamayacağını söyleyip duruyor. Belki bu parayı aylar sonra toplayabileceğiz, belki de hiçbir zaman toplayamayacağız."

"Eh, ne olacak? Para toplanana kadar yiyeceğiniz yok mu?"

"Evet ama... yani şimdilik pek az bir paraya ihtiyacım var..."

Scarlett kereste fabrikasını düşündü ve gözlen parladı. Belki...

"Ne için? Yine vergi mi?"

"Bu seni ilgilendirir mi?"

"Evet, çünkü benden borç istemek üzeresin. Ah, seni bilirim. İnsana nasıl yanaştığını da bilirim. Sevgili Mrs. Kennedy, bu parayı size, bir süre önce teklif ettiğiniz şahane karşılığı istemeden vereceğim. Tabii ısrar etmeyecek olursanız..."

"Ne adisin..."

"Hiç de değil. Sadece için rahat etsin istedim. Bu noktanın kafanı meşgul edeceğini biliyorum da. Şimdi sana borç verebilirim ve buna hazırım. Ama onu nereye harcayacağını bilmeliyim. Buna hakkım olduğunu sanıyorum. Eğer bunu güzel elbiseler yaptırmak ya da kendine layık bir araba almak için istiyorsan, seve seve veririm. Ama Ashley Wilkes'e pantolon alacaksan, korkarım biraz cimri davranacağım."

Scarlett birden öfkeden kıpkırmızı oldu ve bir an konuşmadı.

"Ashley Wilkes hiçbir zaman benden bir sent bile almış değildir! Açlıktan ölmek üzere olsa benden bir sent almaya ikna edemem onu. Sen bilmezsin onu, o kadar dürüsttür, o kadar gururludur ki! Tabii senin gibi bir adamın onu anlamasına imkân yok..."

"Yine küfre başlamayalım. Ben de sana çok kötü şeyler söyleyebilirim o zaman. Miss Pittypat aracılığıyla senin hakkında her şeyi günü gününe takip

ettiğimi unuttun galiba. O zavallı da kendisine dinlemek zahmetine katlanan herkese bütün bildiklerini anlatır. Ashley'in Kaya Adası'ndan döndüğünden beri Tara'da olduğunu biliyorum. Onun karısıyla beraber olmaya pek kazanamadığından haberim olduğu için bunun sana güç geldiğini düşünmüştüm."

"Ashley..." '

Rhett, elini sallayarak:

"Ah, evet," dedi, "Ashley benim gibi dünya zevklerine düşkün bir adamın anlayamayacağı kadar cansız bir kimse. Hem de pek yüce, pek dürüst. Ama lütfen, onunla Oniki Meşeler'de aranızda geçen konuşmaya istemeden tanık oluşumu unutma. Bana kalırsa, Ashley o zamandan beri pek değişmemiş olacak. Sen de değişmedin ya. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, o gün pek dürüstçe davranmamıştı. Şu anda da daha iyi durumda olduğunu sanmam. Ne diye ailesini alıp gitmiyor ve kendine bir iş bulmuyor? Niçin Tara'da yaşamaya devam ediyor. Şüphesiz ben çok kötü niyetliyim, ama sana Tara için tek bir kuruş vermem. Çünkü bu, ona yardım olur. Erkekler arasında, kendilerini kadınlara baktıranlar için kullanılan çok kötü bir söz vardır."

"Bunları söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Bir ırgat gibi çalıştı."

Bütün öfkesine rağmen, Ashley'in odun kırışını hatırlıyordu.

Rhett:

"Ağırlığınca altın edecek bir adam," diye alay etti. "Mutlaka elleri nasır içinde kalmıştır."

"O..."

"Ah, evet, biliyorum. Haydi diyelim ki elinden geleni yapıyor, elinden fazla bir şey geleceğine inanmam. Bir Wilkes asla ırgat olmaz, daha doğrusu işe yarar bir şey olmaz. Bu ailenin yetiştirdiği kimseler dünyaya süs olarak gelmiştir. Şimdi kabarttığın kürkünü yatıştır da Ashley hakkında söylediğim haince sözler üstünde düşün."

"Ne kadar para istiyorsun ve bu parayı ne yapacaksın?"

Scarlett cevap vermeyince Rhett tekrarladı.

"Niçin istiyorsun bu parayı? Haydi, göster kendini. Bakalım doğruyu söyleyebilecek misin? Bir yalan kadar işine yarayacak doğruyu söylemek. Hatta daha çok. Çünkü bana yalan söylersen hemen anlarım ve pek kötü bir duruma düşersin. Şunu unutma Scarlett, bana yapacağın her şeye katlanabilirim. Ama yalan söylemene asla... Benden nefret etmene, öfkelenmene, delice davranışlarına tahammül edebilirim, ama yalan söylemene değil. Şimdi söyle bakayım, parayı niçin istiyorsun?"

Ashley için söyledikleri Scarlett'i o kadar öfkelendirmişti ki, onu tokatlamak, ona hakaret etmek ve parasını suratına fırlatmak istiyordu.

Scarlett asık suratla:

"Ne kadar olduğunu tam bilmiyorum." dedi. "Ama bir kereste fabrikası satın almak istiyorum ve ucuza alabileceğimi sanıyorum. İki araba ile iki katıra da ihtiyacım olacak. Sağlam katırlar olmalı bunlar. Kendim kullanmak için de bir atla bir fayton istiyorum."

"Bir kereste fabrikası mı?"

"Evet, eğer bana borç para verirsen, yan yarıya kâr veririm."

"Ben kereste fabrikasını ne yapayım?"

"Para kazanırsın! Bir yığın para kazanabiliriz. İstersen sana kâr yerine faiz veririm. Söylesene iyi bir faiz ne kadardır?"

"Yüzde elli çok iyi bir faiz sayılır."

"Elli mi? Aman alay mı ediyorsun? Gülme şeytan, ciddiyim ben!"

"İşte buna gülüyorum ya. Herhalde benden başka kimse bu aldatıcı güzelliğin arkasında olup bitenleri hissedemez."

"Aman, aldıran mı var? Dinle Rhett, bak ne mükemmel bir iş. Frank bana

kereste fabrikası olan bir adamdan söz etti. Şeftali Ağacı Caddesi'nin sonunda küçük bir fabrikası varmış ve onu satmak istiyormuş. Nakit paraya çok ihtiyacı olduğu için ucuz verecekmiş. Şu sırada buralarda kereste fabrikası pek az. Biliyorsun herkes inşaat peşinde, astronomik fiyatlarla kereste satabiliriz. Adam aylıklı olarak çalışıp fabrikayı işletmeye razıymış. Bütün bunları Frank'dan öğrendim. Eğer parası olsaydı, fabrikayı kendisi satın alacaktı. Bana kalırsa, vergileri ödemem için bana verdiği parayla onu almayı tasarlıyordu."

"Zavallı Frank! Fabrikayı aldığını ona söyleyince ne diyecek? Üstelik şöhretini zedelemeden, benden borç aldığını nasıl söyleyecek, bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Eh, söylemem."

"Bu parayı sokaktan toplamadığını anlayacağı kesin."

"Ona derim ki... Şey, ona... ona, sana pırlanta küpelerimi sattığımı söylerim. Hem de yalan söylemiş olmamak için gerçekten sana vereceğim onları. Onlar... şey yani sen bir şey diyorsun ya, işte o olurlar. Anladın, değil mi?"

"Küpelerini almam."

Rhett, sabrı tükenmiş gibi:

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı. "Sen paradan başka bir şey düşünmez misin?"

Scarlett, sert bakışlı yeşil gözlerini ona çevirerek:

"Hayır," dedi açıkça. "Sen de benim çektiklerimi çekseydin. senin de gözün paradan başka bir şey görmezdi. Paranın dünyanın en önemli şeyi olduğunu keşfettim. Ve de. Tanrı şahittir ki, bundan sonra parasız kalmamak niyetindeyim."

Devam etti:

"Bir gün çok param olacak. Öyle ki, canımın istediği her şeyi satın alıp yiyebileceğim. O zaman masamda asla kuru fasulye ya da tatlı patates

bulunmayacak. Yepyeni ve güzel elbiselerim olacak ve hepsi de ipekten..."

"Hepsi mi?"

Scarlett, Rhett'in iması karşısında kızarmadı bile. Kısaca:

"Hepsi!" diye karşılık verdi. "Öyle çok param olacak ki Yankeeler asla Tara'yı elimden alamayacaklar. Tara'ya yeni bir dam ve yeni bir ahır yaptıracağım. Sonra toprağı sürmek için yeni katırlar satın alacağım. Tara şimdiye kadar ürettiği pamuktan çok daha fazla pamuk üretecek. Wade hiçbir zaman ihtiyacı olan şeylerden yoksun olmayacak. Asla! Ve bütün ailem, hiçbiri, bir daha asla aç kalmayacak! Sen öyle bencil bir köpeksin ki bunları anlayamazsın. Eskiden sefil bir durumda kapında sürünen beyazlar seni evinden atmaya kalkışmadılar. Hiçbir zaman üşümedin, paçavralar içinde dolaşmadın ve aç kalmamak için gerçek bir işçi gibi çalışmak zorunda kalmadın!" Rhett, sakin bir sesle:

"Sekiz ay Konfederasyon ordusunda doğuştum," dedi. "Açlığın ne demek olduğunu anlamak için bundan iyi bir fırsat bulunmaz."

"Ordu ha! Püf! Sen ne zaman pamuk toplamak ve ot yolmak zorunda kaldın ki? Sen... Sakın bana güleyim deme!"

Scarlett sesini yükseltince Rhett onun ellerini avuçlarına aldı. "Sana gülmüyordum.

Gerçek benliğin ile görünüşün arasındaki farka gülüyordum. Ve seni Wilkes'lerin kır yemeğinde ilk olarak görüşüm aklıma gelmişti. Yeşil bir elbisen, küçük yeşil ayakkabıların vardı. Etrafında bir yığın erkek dönüp duruyordu. Pek neşeli ve hayat dolu görünüyordun. Bahse girerim ki o gün, bir dolarda kaç penny bulunduğundan haberin yoktu. Aklında sadece bir şey vardı, Ashley'i elde etmek... "

Scarlett ellerini hışımla çekti.

"Rhett, eğer kavga etmek istemiyorsan, Ashley Wilkes'in sözünü etmekten vazgeçmelisin. Onun hakkında asla anlaşamayız, çünkü sen onu anlayamazsın."

"Ah, fakat benimle Ashley Wilkes hakkında konuşmak zorundasın! Para torbasının ağzını büzen ipler görüyorsun ki benim elimde. Bir gün zengin olduğunda, senin de başkalarına aynı şeyi yapacak gücün olacak... Onunla halâ ilgilendiğin açıkça belli oluyor..."

"Dostlarıma hakaret edilmesine dayanamam."

"Peki, bunu şimdilik unutalım. Ya o? O da halâ seninle ilgileniyor mu, yoksa Kaya Adası ona seni unutturmuş mu? Ya da belki karısının ne bulunmaz bîr pırlanta olduğunu anlamıştır, ha?"

Rhett, sert bir sesle devam etti:

"Ben bu konuda uzun uzun konuşmak niyetindeyim," dedi. Sesinde Scarlett'in hiç anlamadığı, ama duymaktan da hoşlanmadığı bir ifade vardı. "Tanrı şahittir ki seninle sonuna kadar konuşacağım bu konuyu. Sen de bana cevap vereceksin. Demek sana halâ aşık?"

Scarlett, sabrı tükenerek bağırdı:

"Öyleyse ne olacak? Seninle ondan konuşmak istemiyorum, çünkü sen onu anlamadığın gibi onun nasıl aşık olabileceğini de anlayamazsın. Senin anladığın aşk... şey yani... Watling gibi yaratıklarla sürdürdüğün aşkı anlarsın sen."

Rhett, yumuşak bir sesle:

"Demek," dedi, "Ben sadece bedeni ihtirasların adamıyım, öyle mi?"

"Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun."

"Şimdi bu meseleyi benimle niçin tartışmak istemediğini anlıyor ve seni takdir ediyorum. Benim kirli ellerim ve dudaklarım onun aşkının saflığını lekeliyor."

"Yani şey... evet... onun gibi bir şey."

Scarlett, onun hiçbir şey anlaşılmayan sakin yüzüne şaşkınlık ve öfkeyle baktı.

"Bu konuyu daha fazla kurcalamayalım. Paranı da istemiyorum. Haydi, çık dışarı!"

"Ah, pekâlâ da paramı istiyorsun. Bu kadar konuştuğumuza görene diye burada keselim? Bu kadar temiz bir şiirden söz etmekte ne gibi bir sakınca olabilir? Demek Ashley seni ruhun, aklın ve karakterinin asaleti yüzünden seviyor?"

Bu sözler karşısında Scarlett müthiş hırslandı. Şüphesiz Ashley onu bunlar için seviyordu. Bunu bilmek ona büyük güç veriyor, hayatı yaşanmaya değer yapıyordu.

Rhett devam etti:

"Böyle bir dünyada, böyle ideal bir aşkın varlığını görmek beni delikanlılık günlerime götürüyor. Demek sana karşı duyduğu aşkta maddi olan hiçbir şey yok? Bu bembeyaz tene sahip olmasan ve çirkin olsan bir şey değişmeyecekti, öyle mi? Ya o yeşil gözlerin? Bir erkek seni kollarına alsa bu gözler nasıl bakar diye merak etmeden durabilir mi? Doksanını geçmemiş bütün erkekleri baştan çıkaracak şekilde kalçalarını sallayışın da mı onu ilgilendirmiyor? Ve de dudakların... haydi haydi, fazla konuşmayayım da hayvani arzularımı meydana vurmayayım. Ashley bütün bunların hiçbirini görmüyor mu? Ya da görüyor da zerre kadar etkilenmiyor mu?"

Birden Scarlett, meyve bahçesinde olup bitenleri hatırladı. Ashley ona nasıl sarılmış, nasıl hiç bırakmak istemiyormuş gibi kollarında sıkmış, ağzını nasıl dudaklarıyla örtmüştü. Bu düşüncelerle kızardı ve yüzündeki pembelik Rhett'in gözünden kaçmadı. Sesinde öfkeye benzer bir şeyle:

"Demek öyle," dedi. "Anladım. Seni yalnız ruhun için seviyor."

Scarlett, Ahshley'in dudaklarını unutmaya çalışarak:

"Evet, tam dediğin gibi!" diye bağırdı.

"Şekerim, o senin ruhun olduğunun bile farkında değil. Eğer böyle olsaydı, aşkınızı, senin dilinle konuşalım, kutsal olarak korayabilmek için kendi kendisiyle bu kadar savaşmak zorunda kalmazdı. İçi rahat ederdi o zaman.

Çünkü bir erkek, yabancı bir kadının zekâsına ve meziyetlerine hayran olduğu halde, yine de şerefli bir insan olmakta devam edip, karısına sadık kalabilir. Ama kimbilir seni nasıl arzu ediyor ki, Wilkes'lerin şerefini kurtarmak için böylesine çaba gösteriyor."

"Sen herkesi kendin gibi bayağı ruhlu sanırsın!"

"Aman Scarlett, seni arzu ettiğimi hiçbir zaman inkâr etmedim ki. Eğer bunu demek istiyorsan, bunda utanacak bir şey yok benim için. Allah'a şükür, şeref ve namus gibi kavramlar beni zerre kadar frenlemez. Mümkün olduğu takdirde, istediğimi hemen alırım. Bu yüzden ne meleklerle, ne de şeytanlarla çatışırım. Ah, zavallı Ashley'in hayatını kimbilir nasıl zehir ettin! Neredeyse ona acıyacağım."

"Ben... ben mi onun hayatını zehir ettim?"

"Evet, sen! Devamlı olarak onu tahrik ediyorsun. Ama o, bütün ailesi gibi, bu bölgede şeref ve namus sayılan şeyi bir nebze aşka tercih ediyor. Bana öyle geliyor ki, zavallı adamcağız şu anda ruhunu yatıştıracak ne şerefe, ne de aşka sahip!"

"Aşka sahip!.. Yani, beni seviyor demek istiyorum."

"Öyle mi? Şu halde soracağım soruya cevap ver. Bu mesele senin cevabınla bitmiş olacak. Sana istediğin parayı vereceğim. İstersen hela çukuruna at, umurumda değil."

Rhett ayağa kalktı. Yarı yarıya içilmiş purosunu yere atıp ayağıyla ezdi.

"Eğer seni seviyorsa, ne diye vergi parasını sağlamak için Atlanta'ya gelmene izin verdi? Sevdiğim bir kadının bunu yapmasına izin vereceğime onu..."

"Bilmiyordu. Haberi bile yoktu ki..."

Rhett vahşi bir sesle sordu:

"Bilmesi gerektiği hiç aklına gelmedi mi? Eğer söylediğin şekilde seviyorsa seni, ümitsizliğe kapıldığın zaman ne yapacağını da bilmesi gerekir. Seni buraya göndereceğine öldürmeliydi... Üstelik bana geliyordun! Hey

Allah'ım!" "Ama bilmiyordu!"

"Eğer anlamadıysa seni ve o değerli kafanın içini zerre kadar bilmiyor demektir."

Rhett ne kadar haksızdı! Sanki Ashley kâhin miydi? Sanki Ashley bilse ona engel olabilir miydi? Ama Scarlett birden, Ashley'in arzu etmiş olsa onu durdurabileceğini anladı. Eğer meyve bahçesinde Ashley, bir gün her şeyin bambaşka olabileceğine dair en küçük bir imada bulunmuş olsaydı Scarlett asla Rhett'e koşmazdı. Ashley onun böyle ahlaksızca bir şey yapabileceğini aklına bile getirmezdi. Ashley böyle şeyler düşünemeyecek kadar hassas ve soylu bir insandı. Rhett sadece onun aşkını bozmaya çalışıyordu. Scarlett:

"Bütün bunlardan sana ne?" diye sordu. "Bu beni ve Ashley'i ilgilendiren bir konu, seni değil." Rhett omuzlarını silkti.

"Sadece şunu söyleyeyim: Dayanıklılığına karşı büyük ve derin bir hayranlığım var Scarlett. Ruhunun sayısız değirmen taşları altında ezilmesini istemiyorum. Tara var. Bu zaten bir erkek işi. Sonra zavallı hasta baban. Onun sana asla yardımı dokunamaz artık. Kızlarla zenciler de var. Şimdi bir de kocanı aldın başına ve belki Miss Pittypar'ı da geçindirmek zorundasın. Ashley Wilkes ve ailesinin yükünü çekmeden de yeteri kadar uğraşın var."

"Onun yükünü ben çekmiyorum ki. Yardım ediyor..." Rhett, sabrı tükenmiş gibi:

"Bırak Allah aşkına," dedi. "Bunlara bir son ver artık. Hiç de yardım etmiyor. Şimdi sana yük oluyor. Ölene kadarda ya senin ya da bir başkasının sırtından geçinecek. Bana kalırsa, ben ondan konuşmaktan bıktım. Ne kadar para istiyorsun, söyle bakalım?"

Scarlett'in dudaklarından acı sözler dökülmek üzereydi.

Fakir oldukça, bu gibi sahnelere katlanmak zorundaydı. Ama zengin olduğu zaman -ah, ne tatlı, ne sıcak bir düşünceydi bu- zengin olduğu zaman, bu gibi şeylere asla fırsat vermeyecekti. İstediği her şeye sahip olacaktı o zaman. Ve sadece sevdiği, hoşlandığı kimselerle görüşecekti.

Hepsine, canın cehenneme diyebileceğim o zaman, diye düşündü. Tabii, ilk önce Rhett Butler'e!

"Ne güzel kadınsın Scarlett!" dedi. "Hele kötülük düşündüğün zaman. Yanaklarındaki gamzeleri görebilmek için, eğer istersen sana bir düzine katır alabilirim."

Scarlett ayağa kalktı. Karırım vermişti.

"Bugün öğleden sonra işin var mı? Benimle beraber gelebilir misin," diye sordu.

"Nereye?"

"Benimle fabrikaya kadar gelmeni istiyorum. Frank'a yalnız başıma şehir dışına çıkmayacağıma söz verdim."

"Bu yağmurda fabrikaya mı gideceğiz?"

"Evet. Fikrini değiştirmeden orasını satın almak istiyorum."

Rhett öyle bir kahkaha attı ki, tezgâhın arkasındaki çocuk irkildi ve merakla ona baktı.

"Evli olduğunu unuttun mu? Mrs. Kennedy, en iyi ailelerin evlerine kabul etmedikleri o ahlaksız Butler ile birlikte nasıl olur da şehir dışında bir yere gidebilir? Yoksa şöhretini mahvetmek mi istiyorsun?"

"Şöhret yerin dibine batsın! Şu fabrikayı, sen fikrini değiştirmeden ya da onu satın almak üzere olduğumu Frank öğrenmeden almak istiyorum. Tembellik etme Rhett. Bir parça yağmur nedir ki? Haydi, acele edelim."

Şu kereste fabrikası yok mu! Frank onu her düşünüşünde Scarlett'e ondan bahsettiği için kendi kendine lanet ediyordu. Frank'ın tanıdığı insanların en beteri olan Rhett Butler'e küpelerini sattığı yetişmiyormuş gibi, kocasının fikrini bile sormadan kereste fabrikasını satın almıştı. Bütün bunlar bir yana, Frank'ın en çok kızdığı, Scarlett'in fabrikayı Frank'ın yönetmesine izin vermeyişiydi. İşte bu hiç iyi bir şey değildi. Sanki Frank'a ve vereceği kararlara güveni yoktu. Scarlett:

"Kereste işine bizzat atılacağım," demişti.

Frank o anda duyduğu dehşeti asla unutamayacaktı. Kendi başına iş yapacaktı ha! Bu düşünülemezdi bile! Atlanta'da ticaret hayatına atılmış olan tek kadın yoktu. Zaten Frank, dünyanın hiçbir yerinde bir kadının ticaret yaptığını duymuş değildi. Kadınlar, ailelerine yardım edebilmek için para kazanmak zorunda kaldıkları zaman, bunu kadınca yollara başvurarak yapıyorlardı. Öğretmenlik, müzik dersleri vermek, evine pansiyoner almak gibi işlerle uğraşabilirlerdi.

Scarlett kereste fabrikasını işletmeye başlamıştı. Çoğunlukla kocasından erken kalkıp Şeftali Ağacı Caddesi'nde arabasıyla görünüyor ve Frank dükkânı kilitleyip Pittypat halanın evine akşam yemeği yemeye geldikten çok sonra ormanların azatlı kölelere ve Yankeelerle dolu olmasına rağmen Peter amcayla birlikte eve dönüyordu.

Son günlerde şehirde kereste satmaya başlamıştı. Scarlett, arada sırada bir gün fabrikaya gitmiyor ve kereste pazarlığı için şehirde kalıyordu. Bugünlerde, Frank dükkânın arka tarafındaki odaya saklanmak ve hiç kimseye görünmemek isterdi. Karısı kereste satan bir adamdı o!

Halk Scarlett hakkında söylemediğini bırakmıyordu. Büyük bir olasılıkla karısının böyle, kadınlara yakışmayan işler yapmasına göz yumduğu için Frank hakkında da aynı şeyler söylenmekteydi. Yabancı erkeklerin, özellikle tanımadığı işçilerin içinde böyle kendini göstermesi bir yana, mükemmel matematik bildiğini ortaya koymak da bir kadına yakışacak şey değildi. Her şey bir yana, Scarlett para kazanıyordu ve hiçbir koca, karısının bu kadar kadınlığa yaraşmayan bir işten kâr etmesine kolay kolay göz yumamazdı. Scarlett bu parayı kocasına vermiyor ve bir kısmını onun işine yatırmayı aklından bile geçilmiyordu. Paranın büyük bir kısmı Tara'ya gidiyor, Scarlett düzenli olarak Will Benteen'e mektuplar yazıp gönderdiği parayı ne şekilde harcaması gerektiğini bildiriyordu. Bütün bunlardan başka, Frank'a, Tara'nın onarımı ve ihtiyaçları tamamlandıktan sonra parasını ipotek işlerine yatırmak istediğini söylemişti.

Frank bunu ne zaman düşünse:

"Vay, vay!" diye inliyordu.

Bir kadının ipoteğin ne olduğunu bilmeye bile hakkı yoktu.

Şu günlerde Scarlett birbiri ardınca planlar yapıyor ve bu planların her biri Frank'a ötekinden kötü görünüyordu. Genç kadın bir keresinde, Charles'dan kendisine kalan ve Sherman'ın yakmış olduğu dükkânın yerine bir salon yaptırmak istediğinden bile bahsetmişti. Bir salona sahip olmak, onu kiralamak iyi bir iş değildi. Bir evi, içinde fuhuş yapılsın diye kiraya vermeye benzerdi. İnsana kötü şans getirirdi böyle şeyler. Ama Frank bunun niçin iyi bir şey olmadığını karısına bir türlü ispat edemedi. İleri sürdüğü bütün delilleri, Scarlett, "saçma sapan" olarak nitelendirdi.

Kocasına şöyle diyordu:

"Salonlar her zaman iyi para getirir. Henry amca öyle söyledi. Yüksek fiyatla kiralamak daima mümkün. Hem, baksana bana Frank, satamayacağım, düşük kaliteli kerestelerden ucuza malolan bir salon yaptırıp, istediğim fiyata kiralayabilirim. Sonra, onun getireceği kirayı kereste fabrikasının kârını ve ipoteklerin getirdiğini biraraya koyup başka kereste fabrikaları satın alabilirim."

Frank'i şaşırtan sadece karısının görüşleri ve gelecek için yaptığı tasanlar değil, evlendikten sonra, birkaç ay içinde son derece değişmesiydi de. Bu, onun evlendiği tatlı, yumuşak, dişi değildi. Kısa flört devresi sırasında Frank hayatında ondan daha nazlı, daha tatlı, hayata karşı daha ürkek bir kadın tanımadığına inanmıştı. O zaman Scarlett hayatı bilmiyor, ondan korkuyor, çaresizlik içinde kıvrandığını her haliyle belli ediyor ve bu ona büyük bir cazibe veriyordu. Oysa şimdi sesi bile sert ve kalındı ve asla bir genç kız gibi uzun boylu düşünüp taşınmadan bir anda karar veriyordu. Ne istediğini biliyor ve onu elde etmek için, kadınlara özgü gizli ve dolaylı yollardan değil, en kısa ve en doğru yoldan gidiyordu. Tıpkı bir erkek gibi.

Frank bundan önce böyle buyurucu kadınlar görmemiş değildi. Bütün Güney şehirlerinde olduğu gibi, Atlanta'da da kimsenin çatışmak istemediği erkeksi kadınlar vardı. Ama bu kadınlar erkeklerin kılavuzluğuna ihtiyaçları olsa da olmasa da, onlara önem verdiklerini belirtirlerdi. Hiç olmazsa erkeklerin sözleriyle hareket eder görünecek kadar terbiyeliydiler. Zaten önemli olan da

buydu. Ama Scarlett kimsenin kılavuzluğuna baş eğmez, kendi bildiğini okurdu. Şimdi de ancak erkeklerin yapabileceği bir işe atılmıştı ve bütün şehir arkasından söylemediğini bırakmıyordu. Frank, acı acı:

"Ve." diye düşünüyordu, 'Belki de onun böyle davranmasına göz yumduğum için beni de eleştiriyorlardır."

Sonra, bir de şu Butler denilen adam vardı. Onun sık sık Pitty halanın evine gelmesi Frank'ı rahatsız eden şeylerin başında geliyordu. Frank, savaştan önce onunla iş yaptığı sırada bile bu adamdan hoşlanmamıştı. Sık sık, Rhett'i Oniki Meşeler'e getirip dostlarıyla tanıştırdığı günü lanetle anıyordu. Savaş sırasında büyük bir soğukkanlılıkla spekülasyon yaptığı ve savaşa katılmadığı için ondan nefret etmekteydi. Rhett'in sekiz ay Konfederasyon ordusunda savaştığını yalnız Scarlett biliyordu. Çünkü, genç adam, bu sırrını ortaya çıkarmaması için ona yalvarmıştı. Bu davranışından "utanılacak bir şey" olarak bahsetmekteydi. Frank ondan en çok Konfederasyon'un parasını cebe indirdiği için nefret etmekteydi. Çünkü Amiral Bulloch gibi birçokları, aynı durumda oldukları halde, büyük bir dürüstlükle, ellerindeki parayı Federal Hükümete iade etmişlerdi. Frank bundan hoşlansa da hoşlanmasa da, Rhett onları sık sık ziyaret etmekteydi.

Görünüşe bakılırsa Miss Pitty'yi görmeye geliyordu. Miss Pitty de pek akıllı olmadığı için buna inanıyor ve Rhett'in ziyaretleriyle böbürleniyordu. Ama Frank büyük bir huzursuzlukla, onu eve çeken şeyin Miss Pitty olmadığını hissediyordu. Küçük Wade, hemen hemen herkesten çekindiği halde onu pek seviyor ve ona "Rhett Amca" diyordu. Bu, Frank'ı çileden çıkarıyordu. Hem de Frank, Rhett'in savaş yıllarında Scarlett ile arkadaşlık ettiğini ve şehrin ikisi hakkındaki dedikodularla çalkalandığını bir türlü unutamıyordu. Şimdi onlar hakkında daha beter dedikodular olabileceğini düşünüyordu. Frank'ın dostları, Scarlett'in kereste fabrikası işletmeye kalkışmakla yanlış bir davranışta bulunduğunu kocasına açıkça söyledikleri halde, bu konuda en küçük bir imada bulunmaya bile cesaret edemiyorlardı. Ama Frank ister istemez, kendisiyle Scarlett'in daha az toplantı ve ziyaretlere davet edildiklerini ve gittikçe daha az kimsenin ziyaretlerine geldiğini hissediyordu. Scarlett ise komşuların çoğundan hoşlanmıyordu. Zaten, fabrika, vaktinin o kadar büyük bir kısmını alıyordu ki, sevdikleriyle bile görüşecek zamanı yoktu.

Scarlett'i biraz eleştirecek olsa öfkeleniyor ve bir kedi gibi öfkesine hakim olamıyordu. Frank erkenden dükkâna gidiyor, geç saatlere kadar orada kalıyordu. Pitty, bir an önce yuvasının emniyetine kavuşmak isteyen bir tavşan gibi yatak odasına çekilirdi. Wade ile Peter amca arabanın bulunduğu ahıra kaçarlar, Cookie mutfaktan çıkmaz ve asla şarkı söylemezdi. Scarlett'in öfkesine karşı koyabilen sadece dadısıydı. Çünkü ihtiyar kadın uzun yıllar Gerald O'Hara'nın yanında yaşamış ve onun öfke nöbetleriyle terbiye olmuştu. İyi bir karı olmayı içten arzu ediyordu. Çünkü onu çok seviyordu ve Tara'yı kurtardığı için ona minnettardı. Ama ne yazık ki, Frank sık sık ona karışarak sabrını taşırıyordu.

Scarlett, kendisinin eline dizginleri teslim eden bir adama asla saygı duyamazdı. Üstelik Frank'ın, gergin anlarda, kendisine karşı olsun, başkalarına karşı olsun takındığı pısırık tavır, onu son derece rahatsız ediyordu. Ama buna rağmen, artık para sorunları yoluna girdiği için, bunları görmemezlikten gelip mutlu bir hayat sürebilirdi. Ne yazık ki, Frank sık sık iyi bir iş adamı olmadığını ve onun da dişi bir tüccar olmasını istemediğini belli ederek onu çileden çıkartıyordu.

Scarlett'e göre, Frank savaştan önce başarılı bir iş adamı olabilirdi. Ama artık her şey değişmişti. Öylesine değişmişti ki, bu topraklarda artık bu değişikliğe kendini uyduramayanlara ekmek yoktu. Frank ise son derece eskiye bağlı, eski moda bir adamdı ve her şeyi eskiden olduğu gibi yürütmenin mümkün olduğunu sanıyor, böyle yapmak istiyordu. Bu yeni devirde gerekli olan mücadelecilikten eser yoktu onda. Eh, Scarlett yeteri kadar mücadeleci bir insandı ve bu istidadını sonuna kadar kullanmak niyetindeydi, Frank bundan ister hoşlansın, ister hoşlanmasın genç kadın kararını vermişti. Paraya ihtiyaçları vardı ve para kazanmak kolay değildi. Frank'ın yapabileceği şey, hiç olmazsa onun planlarını altüst etmemek ve işlerine karışmamaktı. Bu planlar da Scarlett'in beklediği sonucu vermekteydi.

Scarlett tecrübesiz olduğu gibi kereste fabrikasını idare etmek de kolay bir iş değildi. Rekabet ilk zamanlardakine göre çok artmıştı. Bu yüzden genç kadın çok kez akşamları eve sıkıntılı, öfkeli ve düşünceli geliyordu.

Frank sessizlik istiyordu. Büyük bir sadakatle orduya hizmet ettiği halde, savaş sağlığını bozmuş, servetini tüketmiş ve onu ihtiyar bir adam haline getirmişti. Dört yıl süren savaştan sonra, Frank bunların hiçbirini düşünüp

sızlanmıyordu. Hayattan bütün istediği, huzur, etrafında kendisini seven ve sevdiği yüzler görmek ve dostları tarafından sevilip takdir edilmekti. Kısa bir zaman sonra, evin içinde aradığı huzurun bedeli olduğunu farketti. Bu bedel, Scarlett'in dilediğini yapmasına göz yummaktı. Ne yapmak isterse istesin, müdahaleye razı olacak kadın değildi o. Böylece, Frank yorgun olduğu için, Scarlett'in teklif ettiği şartlarla barışı kabul etti. Kimi zaman, soğuk kış gecelerinde, Scarlett gülümseyerek ona kapıyı açıp kulağını, burnunu ya da böyle uygunsuz bir yerini öpünce, yahut, sıcak yorganların altında onun başının omzunda dinlendiğini hissedince, katlandığı fedakârlığın hiç de boşa gitmediğini düşünüyordu. Scarlett'e müdahale edilmedikçe aile hayatı çok tatlı oluyordu. Ama Frank'ın temin ettiği bu barış sadece bir görünüştü aslında.

"Bir kadın eviyle ve ailesiyle daha fazla ilgilenmeli, bir erkek gibi şehrin içinde tek başına dolaşıp durmamalıdır," diye düşünüyordu. "Ah, bir çocuğu olsaydı..."

Frank aklına bu ihtimali getirdiği zaman gülümsüyordu. Bu ihtimal de pek sık geliyordu aklına. Scarlett büyük bir açık sözlülükle çocuk istemediğini ilk günden belirtmişti, ama çocuklar istenmeyi beklemezlerdi ki. Scarlett'in bir çocuğu olsa, onu sevecek ve evde kalıp öteki kadınlar gibi çocuğuna bakmakla tatmin olacaktı. O zaman genç kadın fabrikayı satmak zorunda kalır ve Frank'ın sıkıntıları da sona ererdi. Bütün kadınların mutluluklarının tamamlanması için bir çocuğa ihtiyaçları vardı ve Frank Scarlett'in mutlu olmadığını biliyordu. Kadınları tanımıyordu, ama karısının zaman zaman acı çektiğini görmeyecek kadar da kör değildi.

Evet, bir çocuk onu mutlu edecekti ve zihnini gereksiz şeylerle uğraşmaktan alıkoyacaktı. O fırtınalı gecede kapı çok önemli ve acil bir şey olduğunu belli edecek şekilde vurulmuştu. Frank kapıyı açarken, Scarlett şalına sımsıkı sarınmış, kımıldamadan merdiven sahanlığında duruyordu. Tony Fontaine eğilip Frank'in elindeki muma üflemeden önce Scarlett onun kaya gibi yüzünü gördü. Merdivenleri uçarcasına indi ve Tony'nin soğuk ıslak elini yakaladı.

Genç adam fısıldadı:

"Peşimdeler... Texas'a gidiyorum... atım öldü sayılır... açlıktan ölüyorum.

Ashley, dedi ki siz... mumu yakmayın... zencileri uyandırmayın... Ah, sizlerin başınızı asla belaya sokmak istemem..."

Mutfağın perdeleri ve panjurları sıkı sıkı kapatıldıktan sonra Tony ışık yakmalarına izin verdi. Scarlett, oradan oraya koşuyor, ona yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Bu arada, Tony, kısa kısa cümleler kullanarak Frank'a durumu anlattı.

"Şu Allah'ın belası atla buraya kadar ne hızla geldiğimi bilsen inanmazsın," dedi. "Ama buradan da aynı hızla uzaklaşmam gerek. Yoksa diri diri derimi yüzeceklerini gayet iyi biliyorum. Ne olsa, yaptığım iş bütün bu sıkıntılara katlanmaya değer. Allah da şahittir ki, değer! Buradan Texas'a gidip orada izimi kaybettirmeye çalışacağım. Ashley Jonesboro da benimle beraberdi ve buraya size gelmemi de o söyledi. Bir at bulmam gerek.

Güldü ve Scarlett'in önüne koyduğu yiyeceklere oburca saldırdı.

Frank, sakin bir sesle:

"Benim atımı alabilirsin," dedi. "Yanımda da on dolar var, ama sabaha kadar bekleyebilirsen... "

Tony, ciddi, ama yine de neşesini kaybetmeyen bir sesle:

"Bekleyemem!" dedi. "Cehennem üstüme geliyor! Muhtemelen peşime düşmüşlerdir bile. Vaktinde hareket ettiğim söylenemez. Eğer Ashley beni zorla atın üstüne bindirip yola koymasaydı, sersem gibi orada kalacak ve herhalde asılacaktım. Ashley iyi bir adam doğrusu!"

Demek bu korkunç bilmeceye Ashley de karışmıştı. Scarlett'in elleri ve boynu buz gibi oldu. Acaba şu anda Yankeeler Ashley'i yakalamışlar mıydı? Frank niçin olup bitenlerin aslını sormuyordu Tony'e? Niçin bu olayı büyük bir soğukkanlılıkla ve olağan bir şeymiş gibi karşılamıştı? Konuşabilmek için büyük bir gayret göstermesi gerekti.

"Ne." diye söze başladı, "Ne..."

"Babanın eski kâhyası... O Allah'ın belası Jonas Wilkerson..."

"Sen mi... Öldü mü?"

Tony:

"Tanrı şahittir ki lime lime doğradım herifi."

Frank, yine olağan bir şeyle karşılaşmış gibi:

"İyi yapmışsın," dedi. "O adamdan hiç hoşlanmazdım."

Scarlett ona baktı. Bu onun tanıdığı sıkılgan, beceriksiz, her zaman oraya buraya yönetebileceği Frank değildi. Şimdi onda soğuk ve kararlı bir adam hali vardı. Beklenmedik bir olayı ise büyük bir sükûnetle karşılıyordu. Gereksiz sözler söylemek gereğini duymuyordu. O bir erkekti. Tony de bir erkekti. Bu korkunç durum, bir kadının anlayamayacağı, paylaşamayacağı bir erkek işiydi.

"Ama Ashley.. Yoksa o..."

"Hayır. Herifi o öldürmek istiyordu, ama hayır dedim, çünkü Sally benim yengemdi. Ashley de nihayet bunu kabul etmek zorunda kaldı. Belki Wilkerson daha atik davranıp beni öldürür diye benimle Jonesboro'ya kadar geldi. Ama bizim Ash'in başının bu yüzden belaya gireceğini hiç sanmam. İnşallah hiçbir şey olmaz. Biraz reçel versene Scarlett. Bir de yolda açlıktan ölmeyeyim diye, bir kâğıda yiyecek bir şeyler sar da yanıma alayım."

"Hey, o elindekileri kâğıda sarmadan bir dilim kek daha ver. Ha, ne diyordum, Wilkerson'un zencilerin eşitliği meselesinde çok ileri gittiği dedikoduları yayılmıştı. Ah, evet, her an, her saat o karaderili aptallara bunu anlatıp duruyordu. O kadar cüretkârdı ki..."

Scarlett, Tony'nin utandığını hissetti, "O kadar cüretkârdı ki, karaderili bir erkeğin beyaz bir kadına sahip olmaya hakkı olduğunu söylüyordu."

"Aman, Tony, olamaz!"

"Tanrı şahittir ki doğru! Böyle miden bulanmış gibi görünmene şaşmıyorum doğrusu. Ama bunu herkes biliyor Scarlett, sen nasıl oldu da duymadın. Atlanta'da, her yerde, herkes bundan bahsediyor. Burada da zencilere aynı

şeyi söylüyorlarmış."

"Ben... ben bunu bilmiyordum."

"Eh, herhalde Frank sana bundan bahsetmemiştir. Her neyse, bunları duyduğumuz zaman, hepimiz bir gece Wilkerson alçağının yolunu kesip ona bir ihtarda bulunmaya karar vermiştik, ama buna fırsat olmadı, çünkü... bizim eski kâhya, karaderili Eustis'i hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sally akşam yemeğini hazırlarken mutfak kapısına gelmiş ve ona ne demiş bilmiyorum. Bundan sonra da öğreneceğimi sanmam. Ama bir şey söylemiş olacak ki, Sally'nin feryadını duydum. Hemen mutfağa koştum ve onu gördüm. Sarhoştu, sallanıyordu. Köpoğlu köpek... pardon Scarlett..."

"Evet, devam et."

"Onu vurdum ve annem, Sally ile ilgilenmek için mutfağa girer girmez atıma atlayıp. Wilkerson'u bulmak amacıyla Jonesboro'ya doğru yola çıktım. Çünkü bütün suç ondaydı. O olmasa, karaderili aptal böyle bir şeyi dünyada aklına getiremezdi. Yolda, Tara'dan geçerken, Ashley'e rastladım ve tabii o da benimle beraber geldi. Wilkerson'un Tara için yaptıkları yüzünden onu kendisi vurmak istiyordu. Ona bu fırsatı vermemi istedi benden, ama ben hayır, Sally benim ölmüş kardeşimin karısı dedim. Ash, yol boyunca benimle tartıştı durdu. Şehre geldiğimiz zaman neyin farkına vardım, biliyor musun Scarlett? Tanrı biliyor ki tabancamı yanıma almayı unutmuştum. Öyle öfkelenmiş, öfkeden öyle kudurmuştum ki onu ahırda unutmuşum.. "

"Bu durumda onu bıçağımla temizlemek zorunda kaldım. Onu bir barda yakaladım. Ashley ötekileri oyalarken ben onu bir köşeye sıkıştırdım. Kendisine niçin saldırdığımı söyledim ona. Farkına bile varmadan işini bitirmişim herifin." Tony, dalgındı. "Kendime geldiğim zaman Ashley beni atıma bindirmiş, size gelmemi söylüyordu. Ashley mükemmel bir adam. Soğukkanlılığını hiç kaybetmiyor."

Frank, kolunda paltosuyla içeri girdi ve onu Tony'ye verdi. Bu onun biricik kalın paltosuydu, ama Scarlett itiraz etmedi. Bu tamamen erkeklere ait olayın

o kadar dışında hissediyordu ki kendisini.

"Ama Tony, evde sana ihtiyaçları var... Şüphesiz, geri dönsen ve bunu neden yaptığını açıklasan daha iyi olurdu... "

Tony, paltoyu aldı. Sırıtarak:

"Frank, bir budalayla evlenmişsin," dedi. "Bir erkek, zencilerin ailesinin kadınlarına saldırmalarına engel oldu diye, Yankeelerin onu ödüllendireceklerini sanıyor. Evet, ödüllendiriyorlar aslında, ama bir ipin ucunda sallandırarak. Haydi, bana bir öpücük ver Scarlett. Frank hiçbir şey demez, biliyorum. Zaten seni bir daha görecek değilim. Texas öyle uzak ki. Mektup yazmaya cesaret edemem. Onun için evdekilere, buraya kadar sağ salim vardığımı söyleyiverin lütfen."

Scarlett, öpmesi için ona yanağını uzattı, Sonra, iki erkek, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında, dışarı çıkıp arka kapıda bir süre konuştular. Sonra Scarlett birden nal sesleri duydu. Tony gitmişti. Kapıyı gıcırdatarak açtı ve Frank'ın sık sık nefes almakta olan sıska bir atı ahıra sokmakta olduğunu gördü. Tekrar kapıyı kapattı ve dizleri titreyerek oturdu.

Artık kalkınmanın ne demek olduğunu biliyordu. Evi, avaz avaz bağırıp çağıran çırılçıplak vahşiler tarafından kuşatılmış olsa, ancak birşeyi bu kadar açık ve kesin olarak anlayabilir, kavrayabilirdi.

Zenciler gözle görülen tehlikeydi; arkalarında ise Yankee süngüleri bulunuyordu. Scarlett öldürülebilirdi, tecavüze uğrayabilirdi ve pek kuvvetli bir ihtimalle bu yüzden hiç kimse ceza görmezdi. Onun intikamını almak isteyecek biri de Yankeeler tarafından asılırdı. Hem de ne yargılanmak, ne de jüri tarafından suçlu olup olmadığına karar verilmesi hakkı tanınmadan. Hukuk hakkında en küçük bir bilgiye sahip olmadıkları gibi cinayetin hangi şartlar altında işlendiğine de aldırmayan Yankee subaylar düzmece bir mahkeme tertipleyip, gerekli formaliteleri tamamladıktan sonra istedikleri Güneyli'nin boynuna ilmiği geçirebilirlerdi.

Scarlett büyük bir korku ve çaresizlik içindeydi. Üzüntüyle ellerini ovuştururken,

Tony'nin yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Scarlett bu ifadenin aksini Frank'in yüzünde de gördü. Aynı ifadeyi Atlanta'da başka erkeklerin yüzlerinde de farketmişti. Daha önce çözümlemek ihtiyacını duymamıştı bu bakışı... Bu, ordunun teslim oluşundan sonra, evlerine dönen erkeklerin yüzünde gördüğü yorgun ve bezgin ifadeden tamamen farklıydı. O adamlar eve dönmekten başka bir şeye aldırmıyorlardı. Şimdi yeniden hayatı önemsemeye başlamışlardı. Laçka olmuş sinirleri yeniden gerilmeye başlamıştı. İçlerindeki eski heyecan yeniden tutuşuyordu. Soğuk ve kederli bir acılıkla yeniden hayat onlar için değerli olmuştu. Onlarda Tony gibi düşünüyorlardı: "Buna dayanacak değiliz!"

İlk defa olarak çevresindeki insanlara yakınlık duyuyor, onlarla aynı şeyi paylaştığını hissediyordu. Evet; acılarında, kederlerinde, korkularında ve kararlarında birdiler. Hayır, bu duruma katlanılamazdı. Güney, mücadele etmeden teslim edilemeyecek kadar güzel bir yerdi. Güneyliler'den onlara her türlü çamuru bulaştıracak kadar nefret eden Yankeeler'e sessizce teslim edemezlerdi ülkelerini. İçki ve özgürlükle başlan dönmüş budala ve cahil zencilere terkedemeyecek kadar severlerdi Güneyliler vatanlarını.

Frank, sırılsıklam, öksürerek içeri girdiği zaman, Scarlett ayağa fırladı.

"Ah Frank, bu ne kadar sürecek?"

"Yankeeler bizden böyle nefret etmekte devam ettikçe, şekerim."

"Hiç kimse bir şey yapamaz mı?"

Frank, yorgun elini ıslak sakalına götürdü.

"Bir şeyler yapıyoruz."

"Ne?"

"Bir şey elde etmedikçe bunlardan ne diye bahsedelim? Belki de yıllarca sürer. Belki de... belki de Güney hep böyle kalacak."

"Ah, hayır!"

"Şekerim, yatağa gel. Üşümüşsündür. Titriyorsun."

"Bütün bunlar ne zaman sona erecek?"

"Hepimiz oy verene kadar, şekerim. Güney için savaşmış olan her erkek, oy sandığına Güneyliler ve demokratlar için bir oy atma hakkına sahip olana kadar."

Scarlett, ümitsizlik içinde:

"Bir oy mu?" diye bağırdı. "Ama zenciler akıllarını kaybettikten sonra, Yankeeler onları bize karşı böyle kışkırttıktan sonra, bir oyun ne değeri var?"

Frank ona sabırla açıklamaya başladı, ama oyların bütün işi halledebileceğine genç kadın bir türlü inanamıyordu. Bu onun anlayamayacağı kadar karışık bir meseleydi. İçinde büyük bir minnet duyarak, Jonas Wilkerson'un artık Tara'yı tehdit edemeyeceğini ve Tony'yi düşünüyordu.

Frank kolunu onun beline doladı. Böyle yaptığı zaman daima utanır, sıkılır, bir kadın gibi kıkırdardı. Sanki her seferinde Scarlett'in tahammülü tükenecek ve onu silkip atacak gibi gelirdi zavallıya. Ama bu gece gözlerinde dalgın bir ifade vardı ve Scarlett'i saran kolu güçlüydü.

"Şu sırada toprağı sürmekten çok daha önemli şeyler var şekerim. Bunlardan biri de zencileri korkutmak ve Yankee taraftarı beyazlara ders vermek. Tony gibi çocuklar yaşadıkça Güney için fazla telaş etmeye gerek yok, bence. Yatağa gel."

"Ama Frank... "

"Hep birlikte hareket eder, Yankeeler'e önem vermezsek, bir gün mutlaka kazanacağız. Sen güzel kafanı bunlarla yorma şekerim. Bırak bunları erkekler düşünsün. Belki biz görmeyiz, ama bir gün her şey düzelecek. Yankeeler bize bir şey yapamadıklarını görünce, böyle davranmaktan bıkıp usanacaklar ve o zaman eskisi gibi temiz bir dünyada yaşayıp, çocuklarımızı bildiğimiz gibi yetiştirebileceğiz."

Scarlett, Wade'i ve bir süreden beri herkesten saklamakta olduğu sırrı düşündü. Hayır, çocuklarını bu nefret ve kararsızlık, yüzeyin hemen altında

kaynayan acı ve vahşet, sefalet, güvensizlik ve katı yüreklilik dünyasında yetiştirmek istemiyordu. O, çocuklarının böyle şeyleri öğrenmelerini bile istemezdi. İleriye bakabileceği, güvenli ve düzenli bir dünya istiyordu. Böyle bir dünyada çocukları yalnız, tatlılık, yumuşaklık, güzel elbiseler ve lezzetli yiyeceklerle karşılaşmalıydılar.

Birden Frank'a bir çocuk beklediğini haber verdi.

Tony'nin kaçışını izleyen haftalar boyunca, Pitty halanın evi sık sık Yankeeler tarafından arandı. Bir süre Washington'da Birleşik Devletler'in savaş borçlarının ödenmesi için asilerin mallarına el konması akımları iyice kuvvet kazandı. Bu da Scarlett'in sinirlerinin iyice bozulmasına sebep oldu. Atlanta'da askeri idarenin kanunlarına karşı gelenlerin mallarına el konulacağı dedikoduları dolaşmaya başlamıştı. Başlarına böyle bir iş açtığı için Tony'den nefret ediyordu. Bir daha asla kimseye yardım etmemek kararındaydı. Sadece Ashley hariç.

1866 yılının bu soğuk ilkbahar aylarında Scarlett etrafına baktığı zaman kendisini ve bütün Güney'i tehdit eden tehlikeleri açıkça görüyordu. Bu devirde hak ve hürriyet sahibi olan zencilerdi. Yankeeler Güney'in düzenini altüst etmişlerdi ve bunu böylece muhafaza etmek kararındaydılar.

Cezaevleri, Güney'in saygıdeğer vatandaşları ile doluydu ve bunlar ne zaman yargılanacaklarını bilmiyorlardı. Bazıları Ku Klux Klan ile ilgisi bulunduğu hakkında suçlanıyordu. Delil ve ispata ihtiyaç yoktu. Azatlı Köleler Bürosu'nun çabaları sayesinde de zenciler her zaman beyazları suçlamaya hazırdılar. Zencilere henüz oy hakkı verilmiş değildi, ama Kuzey onlara bu hakkı tanımaya kararlıydı. Onlara:

"Sizde beyazlar gibisiniz. Buna layık hareket edin. Cumhuriyetçilere oy verir vermez beyazların mallarına siz sahip olacaksınız. Zaten şimdiden sizin olmuş sayılır. Fırsat bulursanız gaspetmekten çekinmeyin" deniyordu.

Bu masallarla başı dönen zenciler için özgürlük hiç bitmeyen bir kır yemeği, tatil ve başıboşluk demekti. İstediklerini çalabilir, dilediklerine hakaret edebilirlerdi. Taşrada yaşayan zenciler sürüler halinde şehre akın ediyorlardı. Barakalarda yaşıyorlardı ve de en son olarak salgın hastalıklar baş gösterdi. Azatlı Köleler Bürosu akın akın gelen zencilerin sayısı arttıkça işlediği

hatanın bir kısmını anladı ve tekrar özgür olarak ücretle eski efendisinin yanında çalışabilecekleri söylendi. Buna razı olanlar daha çok ihtiyarlardı. Genç zenciler yine Atlanta'da kalıyorlardı. Zenciler hayatlarında ilk defa istedikleri kadar içki içebiliyorlar, sarhoş oluyorlardı. Çalışmayı sevmiyorlardı.

Her çeşit suç işleniyor ve suçluların pek azı adalet önünde hesap vermeye davet ediliyordu. Eski ırgatlar birden kendilerini büyük bir güç sahibi olarak görmüş değerini anlamayacakları eşyalar arasında serbest bırakılmış, çocuklar ya da maymunlar gibi vahşi bir hale gelivermişlerdi. Gece karanlığında evler ahırlar yakılıyor, atlar koyunlar ve inekler güpegündüz çalınıyor, kadınlara ve kızlara saldırılar yapılıyordu. Güneyli erkeklerin mallarını ve namuslarını korumak amacıyla Ku Klax Klan bir gece içinde ortaya çıkıverdi. Kuzey'de yayılan gazeteler ise bu durumu ortaya çıkaran trajik zorunluluktan habersiz Ku Klax Klan üyelerinin yakalanıp asılmasını istiyordu. Bir milletin yarısı bir nesil öncesi balta girmemiş ormanlara dayanan karaderili bir halkın boyunduruğu altına sokmak istiyordu.

Scarlett'in aklı durmadan kanun dışı zencilerle, ahlâksız Yankeeler'in ne büyük bir tehlike teşkil ettikleriyle meşguldü. Mallarına el konabileceği düşüncesi ise rüyalarında bile yakasını bırakmıyordu. Fakat ne garip ki, şu günlerde hep Tony Fontaina'ın ateşli, heyecanla haykırdığı şu sözleri hatırlıyordu:

"Tanrı şahittir ki, buna tahammül edecek değiliz. Bu böyle devam etmeyecek."

Savaşa o büyük yangınlara rağmen Atlanta yeniden önemli bir şehir olmuştu. Konfederasyon'un ilk günlerindeki gibi telaşlı, kalabalık ve yeni kurulmuş şehri andırıyordu. Yalnızca şehrin sokaklarını dolduran askerlerin üniformaları başkaydı. Para da başka kimselerin elindeydi ve zenciler de eski efendileri güçlükle para kazanırken, çalışmadan kalınlarını doyuruyorlardı.

Yıkılan binalar yeniden yapılıyor, şehir hızla inşaa ediliyordu. Şüphesiz savaş Atlanta'nın, Güney'in hayatındaki önemini büyük ölçüde arttırmıştı. Kuzey'den para kazanmak amacıyla gelen göçmenler Atlanta'yı kendilerine merkez yapmışlardı. Her çeşit maceraperest servet yapmak ümidiyle Atlanta'ya koşuyordu. Bunlar sokaklarda Güney'in en saygıdeğer ailelerinin

mensuplarıyla karşılaşmaktaydılar.

Atlanta bu gelişmeyle birlikte eğlence ve sefahat hayatını da birlikte getiriyordu. Üst üste salonlar açılıyor, kalabalık meydanlarda yankesiciler, dolandırıcılar, orospular dolaşıyor, kumarhaneler büyük rağbet görüyordu. Atlamalılar büyük parlak ışıklı bir eğlence caddesinin meydana gelişini dehşetle karşılıyordu. Evlerde eğlenceler sabahlara kadar sürüyor, tabanca sesleri geliyordu. En tanınmışı Belle Watling idi. Pahalı mobilyalarla döşenmiş, güzel kızları olan lüks bir evdi. Belle ihtişamlı bir kraliçeye benziyordu. Atlanta halka tiksinti ifade eden fısıltılarla bu evlerden söz eder, kiliselerde papazlar bu evi kötülemek için birbiriyle yarışırlardı. Herkes Belle gibi bir kadının böyle lüks bir genelev açacak kadar çok parası olmadığını, bu işte onu destekleyen zengin bir hamisi olduğunu biliyordu. Rhett Butler ise onunla olan ilişkilerini saklamak lüzumunu asla duymamıştı. Bu yüzden, Belle'i destekleyen zengin şahsın ondan başkası olmadığını anlamak güç değildi.

Bu yeni yapılmış eğlence evlerinde her türlü lükse eğlenceye ve çeşit çeşit yiyeceklere rağmen, eski evlerin aşınmış kapılan arkasında ise açlık hüküm sürmekteydi. Eskiden yalnız fakir beyazlar arasında görülen hastalıklar, şimdi Atlanta'nın en iyi ailelerini kasıp kavuruyor, "kalp yetersizliği" ve "bedeni çöküntüden" birçok kadın rahatsızdı. Sıska bacaklı, raşitik bebekler ve onları emziremeyen analar vardı. Parlak ışıklar ve şarap, flüt sesleri ve dans, büyük güzel evlerdeki brokar kanepeler sonra köşeyi döner dönmez, açlık, buz gibi soğuk ve keder, fatihler için refah ve neşe, fethedilen ülke halkı için, acı bir tahammül ve nefret.

Scarlett bütün bunları görüyor, her gün teker teker yaşıyor, her an başına gelmesi muhtemel olan şeylerden korkarak yaşıyordu. Frank ile kendisinin Tony yüzünden Yankeeler'in kara listelerine geçtiklerini ve her an başlarına büyük bir felâket gelebileceğini biliyordu. Ama özellikle şu sıralarda böyle şeylere asla dayanamazdı. Doğumu yakın, fabrika para getirmeye başlamış ve Tara'nın sonbaharda pamuklar toplanana kadar paraya ihtiyacı vardı.

Atlanta'da şu anda para boldu. Yeni inşaat faaliyeti dalgası ona beklediği fırsatı sağlamıştı.

Kendi kendine, devamlı olarak tasasız görünmesi, sokakta neşeli olması,

kendisine hakaret edebilecek, zarar verebilecek beyaz ya da kara derili kimseyle çekişmemesi gerektiğini tekrarlamaktaydı. Azatlı öğrencilerin küstahlığı öfkeden başını döndürüyordu. Kolayca zengin olan şehrin eski fakir beyaz halkından ve göçmenlerden, Yankeeler'den onun kadar nefret edemezdi. Ama "ciddi bir şekilde çenesi düşük bir budala gibi davranmamalıyım" diye düşünüyordu. Varsın diğer eski varlıklı Atlantalılar eski günleri ve asla geri gelmeyecek kaybettikleri için öfkelensinlerdi. Yankee yönetimine ateş püskürsün, oy hakkını kaybettikleri için üzülsünler ya da Ku Klax Klan'a mensup oldukları için asılsınlardı. Ku Klax Klan kelimesi onu ürkütüyordu. Diğer kadınlar kocaları bu kuruma dahil diye övünsünler. Tanrı'ya şükür, Frank'ın onunla ilgisi yoktu! Ah ne olur Tanrım, Haziran ayına kadar hapishaneden uzak olayım! Haziran'dan sonra Pitty halanın evine çekilmek ve çocuğu doğurana kadar kimseye görünmemek zorunda kalacaktı. Hamileliğin son aylarında kimseye görünmemek zorundaydı. Şimdi bile bu durumda ortada dolaştığı için eleştirilmeye başlanmıştı. Hiçbir kadın hamileyken kimseye kendini göstermezdi. Pitty hala, bu utanç verici durumlara maruz bırakmaması için yalvarmaya başlamıştı bile... Scarlett, Haziran ayından sonra çalışmamak için söz verdi.

Haziran'a kadar fabrikayı düzene sokmuş olabilirdi. Biraz da para biriktirmek istiyordu. Yapacak çok şeyi ve çok az zaman vardı Scarlett için. Dakikaları bile sayıyordu. Frank'ın dükkânı da biraz toparlanmıştı. Bugünlerde Atlanta kökünden kesilmiş dev bir bitkiyi andırıyordu. Öyle güçlü bir bitkiydi ki, durmadan yeni filizler veriyor, yeni tomurcuklar, yapraklar fışkırıyordu. Kereste, tuğla ve taş fiyatları artmıştı. Scarlett fabrikayı şafaktan gece yarısına kadar çalıştırıyordu.

Pitty hala onun hamileliğini saklayan yeşil bir pelerin ve gözlerinin renginde son modaya uygun bir şapka yaptırmıştı. Scarlett yanaklarına, sürdüğü hafif bir allık ve çevresinde uçuşan kolonya kokusuyla güzelliği dayanılmaz bir hale geliyordu. Arabadan da pek inmiyordu.

Scarlett'in kereste işinden para kazanmak niyetinde olan ve bunun büyük bir fırsat olduğunu anlayan tek kişi değildi, ama rakiplerinden korkmuyordu. Bilinçli bir gururla hiçbirinin kendisi ile boy ölçüşemeyeceğini hissetmekteydi. Kadın oluşu onun lehine çalışıyordu. Kadınca davranışlardan sonuç alamayınca, Scarlett de soğuk ve ticari olmasını biliyor her türlü ticari

oyunları oynuyordu. Bazen düşük kaliteli keresteyi, yüksek kalitede kereste diye satmaktan çekinmezdi. Bazen rakipleri aleyhine yalanlar da söylerdi. Önceleri bundan tedirgin olmasına, kendini suçlu hissetmesine rağmen zamanla gerekliliğine inandı.

Decator yolunda bir kereste fabrikasına sahip bir beyaz, Scarlett'le kendi yöntemiyle mücadele etmek istedi, ama bu ona faydadan çok zarar verdi. Scarlett kendisine hilekâr, yalancı diyen bu tüccara karşı hiçbir şey söylemedi ama kerestesini onun kerestesinden daha ucuz ve iyi kalitede satarak bütün müşterilerini kendisine çekti ve adamı kısa bir süre içinde iflâs ettirdi. O zaman Frank'ı dehşet içinde bırakan bir şey yaptı, fabrikayı satın aldı.

İkinci bir fabrikaya sahip olur olmaz onun başına güvenilir bir adam bulmak meselesi ortaya çıktı. Mr. Johnson gibi birini istemiyordu. Scarlett'in bütün dikkatine rağmen, onun malları kendisinden gizli olarak sattığını biliyordu. Birisini bulmak güç değildi. Şu sıralar herkes fakir, herkes işsizdi. Ama Scarlett bir türlü anlayamadığı sebepten dolayı bunların hiçbirini istemiyordu.

Önce Rene ve Tommy'e teklif etti. Onları ikna etmek için "Pasta satmak ve İrlandalılarla boğuşmak için yetiştirilmediklerini anlatınca, her ikisi de kahkahalarla gülerek "Herhalde sen bir kereste fabrikası işletmek için yetiştirildin. Evet, küçük Scarlett'in annesinin dizinde oturmuş, kereste fabrikası hakkındaki derslerini alışını görür gibi oluyorum. Mesela iyi fiyata düşük kalitede kereste satabileceksen, asla yüksek kalitede kereste satma gibi."

"Küstahlaşma" dedi Scarlett. "Kuşkusuz ben kereste satmak için, fabrika işletmek için yetiştirilmedim."

"Küstahlık olsun diye söylemedim. İster bunun için yetiştirilmiş ol, ister olma pekâlâ işletiyorsun ve bu işi gayet iyi başardığın da kesin. Hayat bizi bunlara zorluyor. Ne diye Kuzeyli bir göçmeni işe almıyorsun?"

"Kuzeyli göçmenler el yakacak kadar sıcak ya da çivili olmayan her şeyi çalıyorlar. Eğer bir işe yarasalardı, doğdukları yerde kalır, buraya bizim artıklarımızı toplamaya gelmezlerdi. Ben akıllı, becerikli, dürüst ve yani kısaca kibar bir insanla çalışmak istiyorum."

Ah! Kereste fabrikalarının başına dürüst bir adam bulsaydı. Ah! Frank bir kereste deposu veya salon yaptırmasına izin verseydi. Ama ne olursa olsun, para biriktirince salonu hemen yaptıracaktı. Çocuk doğurmanın da tam sırasıydı ya!

Scarlett'in hayatı hep endişelerle doluydu. Hiçbir şeyden emin değildi. En küçük güvenlik hissi duymuyordu. Hep tekrar aç kalacağından ve üşüyeceğinden korkuyordu. Her ay kazandığı paranın bir kısmını Tara'ya, Will'e gönderiyor, bir kısmını borcuna karşılık Rhett'e veriyor, geri kalanı biriktiriyordu. Yankeeler parasına el koyar diye bankaya yatırmıyor, korsesinin içinde küçük bir kesede, ya da eve yaptırdığı gizli bölmelerde ya da İncil'in içinde saklıyordu. Haftalar geçtikçe Scarlett'in duyduğu gerginlik ve korku artıyor, öfke nöbetleri ve krizlerine ev halkı hamileliğin sebep olduğunu söylüyordu. Hiç kimse onun içindeki korkuların gerçek kaynağını ve onu böyle deli bir kadın gibi davranmaya yönelten nedenleri bilmiyordu.

"Ölüm, vergiler ve doğum! Bunların hiçbiri için uygun bir zaman bulamıyor insan!"

Scarlett'in davranışları hakkında daha önce yapılan tenkitler, son zamanlarda şehrin altını üstüne getiren dedikoduların yanında hiçti. Scarlett Yankee yönetimi ile sıkı bir işbirliği kurmakla kalmamış, ondan hoşlandığını açıkça belli edebilecek davranışlarda bulunmaktan da kaçınmamıştı. Yankee subaylarının karılarının evine çaya gitmişti. Zaten onları evine davet etmek hariç, her türlü ilişkiyi kurmaktan çekinmemişti. Scarlett para kazanacağını ve bunu ancak Yankeeler'in sayesinde yapabileceğini biliyordu. Yankee subaylarıyla arkadaş olmanın yerdeki kuşu vurmak kadar kolay olduğunu keşfetmişti. "Yabancı bir ülkede, yalnızlık içinde yaşayan sürüngenlerdi bunlar. Bir kadının kendilerine güler yüz göstermesine hasrettiler. Zira şehrin bütün kibar kadınları onların yanından geçerken eteklerini topluyor ve suratlarına tükürmek ister gibi bakıyordu onlara. Ama Scarlett gerçek bir hanımefendiydi ve tatlı gülümsemesi ile gözlerindeki baş döndürücü yeşil ışık hepsini büyülüyordu. Sık sık arabasını durdurup onlarla konuşur, gamzelerini iyice belli edecek şekilde gülümserdi.

Yankee erkeklerini parmağının ucunda oynatmanın, Güneyli erkekleri parmağının ucunda oynatmaktan daha güç olmadığını da öğrenmişti. Ne yazık ki, bu artık Güneyli erkeklerle olduğu zamanki gibi tatlı bir oyun değil,

ağır bir yüktü.

Garnizon'daki subaylar Atlanta'da ne kadar daha kalacaklarını bilmedikleri için ailelerini de yanlarına almaya karar vermişlerdi. Oteller ve pansiyonlar dolu olduğu için küçük evler yaptırıyorlar ve keresteyi kendisine iyi davranan Mrs. Kennedy'den almak hoşlarına gidiyordu. Kuzey'den gelen göçmenler yeni kazandıkları sınırsız paralarla gösterişli evler, mağazalar ve büyük oteller yaptırmaktaydılar. Onlar da kendilerine soğuk ve acı bir nezaketle davranan eski Konfederasyon ordusu subaylarıyla iş yapmaktansa, Scarlett'den kereste satın almayı tercih etmekteydiler. Böylece Scarlett'in kereste deposu ve hatta Frank'ın dükkânı mükemmel işliyordu. Yankee dostlarıyla, yalnızca parasını değil, geleceğini de güven altına aldığını hissediyordu.

Scarlett'in hesaplayamadığı tek mesele vardı. O da Yankee subaylarının karıları. Onu görmek ve onunla ilişki kurabilmek için can atıyorlardı. Ne zaman bir Yankee'nin evinin önünde onunla iş görüşmesi yapsa, hemen kanları tarafından gülümseyerek çaya davet ediliyordu.

Scarlett nadir olarak bu davetleri reddederdi. İstese de, istemese de gülümseyerek kabul edip içeri girerdi. Amacı Frank'ın dükkânından alışveriş yapmalarını rica etmekti.

Bütün Yankee kadınlar, Güneyliler'in kaçan kölelerin peşine saldıkları tazılar hakkında bilgi edinmek istiyorlardı. "Tom Amca'nın Kulübesi" onlar için İncil'den sonra varolan en büyük gerçekti. Scarlett onlara hayatında böyle bir olayı bir kere gördüğünü ve kölenin peşine düşen köpeğin küçük olduğunu söyledi. Bütün bunlar Scarlett'in aklında, Güney hakkında çok cahil ve kötü niyetli olduklarını düşündürüyordu. Hayır, Yankeeler zenginlere acımıyor, sadece efendi-köle ilişkilerini merak ediyor, belki de kıskanıyorlardı. Yankee askerlerin Atlanta'ya yerleşmelerinden beri melez çocuk sayısının artışı da bunu açıkça ortaya koymaktaydı.

Scarlett bazı sorulara sadece gülümsemekle yetiniyordu. O çıkarlarını çok iyi bilirdi.

Zaten bunlar birer Yankee idi ve Yankeeler'den bundan daha iyi bir davranış da beklenemezdi.

Bir gün Peter amcayla eve dönerken bir Maineli Bayan arabanın yolunu kesmiş ve çocuklarına bir dadı aradığını söylemişti. Scarlett ona Azatlı Köleler Bürosu'na başvurmasını, orada beyni yıkanmamış, şımarmamış bir zenci bulabileceğini söylemişti. Maineli Kadın'ın aşın bir tepkisi olmuş, çocuğunu bir zenciye teslim edemeyeceğini söylemişti. "Ben güçlü, kuvvetli bir İrlandalı istiyorum" dedi. Scarlett soğuk bir sesle ona; "Böyle düşünmeniz garip. Onları hürriyete kavuşturan sizlersiniz" dedi.

Maineli Kadın: "Herhalde ben değilim. Yanınızdaki şu ihtiyar zencinin kurbağa gibi kabarmasına bakın" diye kıkırdadı.

Peter amca nefesini içine çekti. Hiçbir beyaz ona şimdiye kadar "zenci" dememişti. Hem "ihtiyar zenci" hem de "kurbağa gibi" diyerek onu küçümsemişlerdi. Scarlett ihtiyar adamın kara çenesinin kırılan gururunun etkisiyle titremeye başladığını görmedi, ama hissetti. Birden Peter amcanın belindeki tabancayla onu öldürmemek için kendini zor tuttu. İçinden "Tanrım bana kuvvet ver!" diyordu.

Scarlett sesi titreyerek:

"Peter amca bizim ailedendir. İyi günler" dedi.

"Aileden dedi" Maineli Kadın "Ama nasıl olur? Yani akraba mı demek istedi. İhtiyarın derisi simsiyah."

"Allah belânızı versin" diye düşündü Scarlett. Peter'e baktı ve onun ağladığını gördü. Bu kadın Peter'in kalbini kırmıştı. Oysa Peter ihtiyar albay Hamilton'la Meksika savaşına katılmış, albayın orada ölümünden sonra Charles ve Melanie'yi yetiştirmiş, Pittypat halaya hamilik yapmıştı.

Scarlett elini Peter'in beline dolayarak:

"Peter, ne aldırıyorsun onlara? Onlar Allah'ın belâsı Yankeeler'den başkası değil ki!"

Peter burnunu gürültüyle çekerek:

"Bana zenci dediler. Güvenilmeyeceğini söylediler. İhtiyar albay ölürken

çocuklarını Pittypat halayı bana emanet etti. Onlara sen bakacaksın Peter." dedi. "Güvenmese böyle der miydi? Bütün yıllar boyunca onlara ben baktım. Nelerini eksik ettim?" dedi.

Scarlett onu yatıştırmak ve rahatlatmak için:

"Sen olmasan biz ne yapardık?" dedi.

Peter:

"Teşekkür ederim hanımefendi. Bunu siz biliyorsunuz. Ben biliyorum, ama Yankeeler bilmiyorlar. Onlar biz Konfederasyon halkını anlayamazlar ki"

Scarlett:

"Şu Yankeeler ne garip, ne anlaşılmaz insanlar! Önce Peter'e hakaret ettiler. Bir zencinin çocuklar gibi iyi davranış görmelerini, tatlı sözlerle yola getirilmeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Onlar zencileri ya da onlarla eski efendileri arasındaki ilişkileri anlayamıyorlar. Hem onlara hürriyetlerini verebilmek için bu savaşa girdiler, hem de hürriyet verildikten sonra da zencilerle asla ilgilenmek istemiyorlar. Onlardan hoşlanmıyorlar, onlara güvenmiyorlar, onları anlamıyorlar.

Scarlett zencilere beyazların çoğundan bütün Yankeeler'den daha fazla güvenirdi. Onlarda bir paranın satın alamayacağı, hiçbir baskının ortadan kaldıramayacağı sadakat, şefkat ve bağlılık duyguları vardı. Şimdi Tara'da Yankee baskınlarına karşı koyan ve Tara için çalışan zenciler vardı. Onlar da isteseler, Yankeeler'in vaatlerine kanarlar ve Tara'yı yağmalayabilirlerdi. Azatlı Köleler Bürosu'nun bütün vaatlerine rağmen tıpkı Peter gibi eski efendilerinin yanındaydılar.

Peter bu olay için Scarlett'i de suçluyordu. "Ne siz, ne de ben Yankeeler'in yanında durup onlarla konuşmamalıydık. O zaman onlar da bana hakaret etmek fırsatını bulamazlardı. Eğer siz onlarla konuşmasaydınız, onlar bana bir Afrikalı ya da maymun muamelesi yapmak fırsatını nerede bulacaklardı. Hanımım bunu duyunca düşüp bayılacak. Onlarla ilişki kurmanız doğru değil. Sizden başka hiçbir hanımefendi bunu yapmıyor. Korkarım ki hanımım arabanızı sürmeme izin vermeyecek. Zaten hastayım da. Hasta olduğum zamanlar hanımım arabayı sürmeme izin vermez.

Şehir halkının kendisi hakkında söylediklerinin hepsini biliyordu, ama şimdi Peter bile onu öylesine eleştiriyordu ki. Bu ona indirilen son darbeydi. Şimdiye kadar başkalarının düşünce ve eleştirilerine aldırmamış, ama Peter'in

sözleri kalbini kırmış, söndürülmeyecek bir ateş yakmıştı.

Peter sözünde durdu. Pitty hala ise gerçekten bayıldı. Peter'in bel ağrıları bir gün içinde o kadar arttı ki, ihtiyar zenci bir daha arabanın dizginlerini eline almadı. O günden sonra Scarlett arabayı kendisi kullanmaya başladı. Avuçlarındaki nasırlar tazelendi.

Artık hamilelik yükünü iyice ağırlaştırıyordu. Eski dostları ona karşı soğuk davranmaya başlamış, ev halkı ise her zamankinden daha yumuşak, daha şefkatli idiler. Scarlett'e karşı öyle yumuşak davranıyorlardı ki, genç kadın bu tutuma sinirlenmekten kendini alamıyordu. Ne Frank, ne de Pitty onun endişelerini ve sıkıntılarını asla anlamıyorlardı. Bu mücadele ve endişe dolu günlerde güvenebileceği, ona karşı anlayışlı olan tek kişi vardı. O da Rhett Butler. Rhett gibi tutarsız ve yerden bitme bir şeytandan farksız birinin onu anlaması, yakınlık ve nezaket göstermesi onu rahatlatıyordu.

Rhett sık sık New Orleans'a gidip geliyor, esrarengiz yolculukları Scarlett bir kadın varlığı olma düşüncesiyle kıskanıyordu. Peter amca, Scarlett'in arabasını kullanmayı reddettikten sonra daha uzun süre Atlanta'da kalmaya başlamıştı ve her nedense Scarlett ile her gün tesadüfen karşılaşmaktaydı. Bu karşılaşma özellikle, Scarlett ana caddeyi geçip de ıssız yerlere giderken oluyordu.

Rhett artık Scarlett'lerin evine ziyarete gelemiyordu. Çünkü hamileliği bu kadar ilerleyen bir kadını yabancı bir erkeğin ziyaret etmesi hoş karşılanmazdı. Scarlett'in tehlikeli yollardan fabrikaya gidip gelmesi Rhett'i rahatsız ediyordu. Atıyla gezintiye çıkmış gibi kent dışında Scarlett'i bekliyor onu fabrikaya götürüyor, tekrar kentin gerisine kadar getiriyordu. Atlanta halkının bu buluşmalardan haberi vardı ve onlar için yeni bir dedikodu konusu çıkmıştı.

Bugünlerde kim ne derse desin Scarlett Rhett'in varlığını son derece güven verici buluyordu. En önemlisi Rhett onun başarısını alkışlıyor. Scarlett'e hissettirmeden kereste işlerinde ona büyük ölçüde yardımcı oluyordu. Bütün endişelerine ve gittikçe büyüyen kamına rağmen onu neşelendiriyordu. Rhett ile her şeyi konuşabilirdi. Son zamanlarda hiç dostu kalmamıştı.

Rhett:

"Rhett, bu şehrin insanları bana karşı ne diye bu kadar acımasız davranıyor, benim hakkımda ne diye bu kadar kötü şeyler söylüyor? Ben hiç kimseyle ilgilenmem kendi işime bakarım. Kimseye de kötülük etmedim."

"Eğer kimseye kötülük etmedinse bu fırsat bulmadığın içindir. . Belki onlar da bunu belli belirsiz farkediyorlar."

"Ah, ne olur ciddi konuş! Benim bütün yaptığım para kazanmaya kalkışmaktan ibaret."

"İşte senin bütün suçun bu. Öteki kadınlardan başka olman ve para kazanman. Bütün toplumlarda iyi yetişmiş bir kadının yeri evidir, o korkunç dünya hakkında hiçbir şey bilmemelidir. Senin fabrikada kazandığın başarı, başarılı olamayan erkekler için büyük hakarettir. Değişik ol ki lânetlenesin."

"Ama ben değişik olsaydım, aç ev evsiz kalırdım."

"Onların senden beklediği sesini çıkartmadan, vakur bir şekilde açlığa katlanmandı. Ama sen hem erkeklerin yaptığı işi yapıyor, hem de başarılı oluyorsun. Bu işten zevk aldığın da belli. Ayrıca hiçbir erkeği işine karıştırmak istemiyorsun. İt ürür, kervan yürür. Varsın bağırsın köpekler. Korkarım ki senin kervanını durdurmaya hiçbir şeyin gücü yetmeyecektir. İnsanlar her şeye birden sahip olamazlar. Ya fakir ve zayıf olacak bir yığın dosta sahip olacaksın, ya da kadınlara yaraşmayan işler yaparak para kazanacak ve her gittiğin yerde soğuk bakışlarla karşılaşacaksın. Sen yolunu seçtin. Cezan ise yalnızlıktır."

Rhett haklıydı. Zaten önceden de bir kadın arkadaşı yoktu. Sadece Mrs. Wilkes'den başka Scarlett Melanie'den söz ederken:

"Ah Melly! Benim davranışlarımı onaylayan tek kadın. Bu benim lehime bir şey değil. Zira onun bir piliç kadar aklı yoktur. Eğer olsaydı..."

"Evet, Scarlett devam et. Eğer olsaydı kendisi için güzel olmayan birçok şeyin farkına varırdı değil mi?"

"Allah senin hafızanın ve terbiyesizliğinin cezasını versin."

"Sen şu an yalnızsın. Seni asla anlamayacaklar ve yaptığın şeyler ne olursa olsun dehşete düşecekler. Torunların ise sana gıpta edecek "şu ninemiz ne müthiş kadınmış" diyecekler ve sana benzemeye çalışacaklar "

"Kimi zaman gerçeği ne güzel dile getiriyorsun. Ninem çok kurallı ve titiz bir kadınmış, ama üç kere evlenmiş. Çok dekolte giyinir, allık sürünürmüş. Erkekler birbirini öldürmüşler onun uğruna."

"Sen anneannene hayrandın değil mi? Benim de korsan olan bir dedem vardı. Ne olursa olsun babamı zengin bir adam olarak yaşatacak kadar para kazanmış."

Rhett Scarlett'e yan gözle bakarak:

"Kendini o şalın ve pelerinin içinde saklıyorsun, ama hamileliğin iyice ilerledi ve sana çok yakışıyor. Utanmana hiç sebep yok. Hem ben çocukları çok severim."

"Aman Allah'ım; hayır!" "Ben... ben bebeklerden nefret ederim.

Rhett:

"Bu bakımdan farklıyız. Ben çocukları çok severim."

Scarlett birden tekrar şaşırarak, bunun doğru olduğunu düşündü. Wade'le oynamaktan çok hoşlanır ona sık sık hediyeler getirirdi.

"Yalnız başına arabayla dolaşman tehlikelidir Scarlett. Bunu sen de biliyorsun. Tecavüze uğramak seni fazla korkutmasa da sonuçlarını hesaplaman gerekir. İnatçılığın yüzünden Atlantalı erkekler senin intikamını almak için birkaç zenci öldürebilir. Bu da Yankeeleri gazaba getirir ve belki birkaç kişi asılır. Kadınların ve kızların seni ne diye bu kadar eleştirdiklerini derinliğine düşündün mü hiç? Nedeni senin davranışların yüzünden oğullarının ve kocalarının asılmasına neden olmasından korkmalarıdır. Bundan başka, eğer Ku Klax Klan birkaç zencinin daha canına kıyacak olursa Yankeeler, Atlanta üzerinde öyle bir baskı kuracaklar ki, asla düşünemezsin. Her şeyden önce Yankeeler Ku Klux Klan'ı ortadan kaldırmaya kararlılar. Erkekleri asmak ve şehri tekrar yakıp yıkmak pahasına da olsa, bunu

yapacaklar. Bu da seni üzer. Paranı, fabrikalarını her şeyini kaybedebilirsin. Ne yazık ki sözlerim bir kulağından girip öteki kulağından çıkıyor. Tabancanı yanından ayırma. Ben şehirde olduğum zaman daima yanında olacağım."

"Rhett, gerçekten... yoksa beni korumak için mi devamlı senin at gezintilerinde karşılaşıyorduk?"

"Evet şekerim, bol bol reklâmı yapılan şövalye ruhum yüzünden seni korumayı üstüme almış bulunuyorum." Rhett her zamanki gibi Scarlett'le alay ediyordu.

"Yıllardan beri sessizce size tapıyor, sizi özlüyor ve sizin aşkınızla yaşıyorum. Uzaktan izliyorum bütün davranışlarınızı. Ama Mr. Ashley Wilkes gibi şerefli bir adam olduğum için sizden gizledim. Şu an Frank'ın karışısınız. Ama tıpkı Mr. Wilkes'in şerefinin zaman zaman fire verişi gibi benimki de şimdi fire veriyor. Size karşı duyduğum gizli ihtirası açıklıyorum ve..."

"Allah aşkına sus!" Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?" "Ne! zavallı aşık kalbimin sırlarını ortaya döktüğüm bir anda konuyu değiştiriyorsun ha? Şu at hakkında bir şeyler yapmalısın. Çok inatçı bir at. Azacak olursa durdurmana imkân yok. Ya onu yumuşak başlı bir atla değiştir ya da kuvvetli sert bir gem almalısın."

Rhett kabaydı, aldatıcıydı, onunla ilişki kurmak tekin değildi ve tedbirsiz bir anında eline verebileceğiniz en basit bir silahı ne zaman keskin kılıç gibi kullanacağını asla kestiremezdiniz. Bütün bunlara rağmen, o bir bardak brendi gibi baştan çıkarıcıydı.

Scarlett zaman zaman ona çok öfkelenir ve ölmesi için dua ederdi. Şimdi ise, o at hakkında endişelenerek ona karşı büsbütün iyi davranıyordu. İçinden ona karşı minnet duydu ve her zaman böyle olsa diye düşündü. Yumuşak bir sesle:

"At kullanmak gerçekten zor. Kimi zaman dizginleri çekmekten

I bütün gece kollarım ağrıyor. Bu konuda nasıl doğru buluyorsan öyle hareket et, Rhett."

Rhett'in gözleri haince parladı:

"Bu pek tatlı ve kadınca bir söz Mrs. Kennedy. Her zamanki hükmedici haliniz nede?

Seni yola getirmek güç değil anlaşılan." Scarlett kaşlarını çattı. Yine öfkelenmişti:

"Şimdi bu arabadan ineceksin" diye bağırdı. "Seni kırbaçlarım. Ne diye sana katlandığımı anlamıyorum. Son derece terbiyesiz bir insanisin. Ahlak kurallarını hiçe sayıyorsun. Sen... sen bir... Haydi in arabadan aşağı."

Ama Rhett arabadan aşağı inip atını çözdüğü ve gülümsediği zaman Scarlett ona gülümsemekten kendini alamadı. Genç adam atının üzerinde uzaklaşırken dalgın gözlerle onun arkasından baktı.

Son aylar zarfında Scarlett brendi içmeyi öğrenmişti. Artık onun ne işe yaradığını pekiyi biliyordu. İkindinin son saatlerinde yorgun argın eve döndüğünde araba kullanmaktan ağrıyan kollarının acısını, yatak odasındaki konsolun en üst gözünde kilitlenmiş olan brendi şişelinin içindeki içkiden başka hiçbir şey geçiremiyordu. Dadının keskin gözlerine karşı özenle saklanmış olan şişenin varlığını düşünmek onun ve neşeli olarak gelmesini sağlıyordu. Dr. Meade hamile kadınların içki içmesinin tehlikeli olabileceğini söylemeyi düşünmemişti. Çünkü adınlar ancak birkaç yudum şarap, düğünlerde bir bardak şampanya, asta olduklarında da bir bardak sıcak konyak içebilirlerdi, ama Scarlett'in durumundaki bir kadın için bütün bunlar söz konusu değildi zaten. Kuşkusuz ailenin yüz karası içkiye düşkün kadınlar vardı.

Scarlett yemekten önce aldığı bir bardak brendinin ona çok iyi geldiğini keşfetmişti. Kokuyu belli etmemek için devamlı kahve çiğniyor ve kolonya ile gargara yapıyordu. Niçin erkekler istedikleri zaman içki içip kütük gibi sarhoş olma hakkı varken kadınların içki içmesi niçin kötü karşılanıyordu. Frank bazen yanında horul horul uyurken onun aklından binbir düşünce geçer, Atlanta'yı, Tara'yı, Ashley'i düşünür, brendi şişesi olmasa delireceğini sanırdı. Fabrikaları, sefalet kokusunu hepsini silip atar derin bir uykuya dalardı.

Tara'ya Haziran'da gitmeyi iki ay boyunca orada kalmayı planlarken aniden Gerald'ın ölümüyle Tara'ya erken gitmek zorunda kaldı.

Tren çok geç kalmıştı. Scarlett Jonesboro'da indiği zaman şehrin sağlam kalmış birkaç ev ve dükkânında sarı lamba ışıkları görünüyordu. Zaten pek azdı bunlar da. Ana caddenin binaları arasında büyük aralıklar vardı. Bu aralıklar yanmış ya da mermilerle yerle bir olmuş evlerin yerleriydi. Harap evler ona sessizce ve karanlık bakışlarla bakıyorlardı.

Tren istasyonu savaşta yandıktan sonra yeniden yapılmamıştı. Onun yerine şimdi sadece tahta bir dam yapılmıştı. Yolu dikkatle gözlüyor ve Will Benteen'i bekliyordu. Bu şehri, Tara'yı, babasını, Ashley'i, her şey tek tek aklından geçiyordu. Niçin Melanie ya da kızkardeşi ona Gerald'ın hasta olduğunu yazmamışlardı? Ona bakmak için Tara'ya gelir, en iyi doktorları getirirdi. Hepsi de ne kadar budalaca hareket etmişlerdi.

Daha sonra Alex ile karşılaştı. Alex ile Tonny'nin kaçışı üzerine konuştular. Alex:

"Sen ve Frank Tony'e büyük iyilik ettiniz" dedi. "Bunun için sizlere teşekkür edemedim. Onun kaçışına siz yardım ettiniz değil mi? Bu iyiliğinizi unutamam. O şu anda Texas'da güvenlikte. Sen ya da Frank ona para verdiniz mi? Ödemek istiyorum da."

Scarlett:

"Ne olur, Alex, sus! Şimdi sırası değil" diye bağırdı.

"Yarın cenazede görüşürüz."

Alex çuvalı omuzlayıp döndüğü sırada sokakta gıcırtılı bir araba göründü. İçinden Will ona seslendi.

"Geç kaldığım için özür dilerim Scarlett."

Arabadan aşağı inerek ona doğru koştu ve eğilip yanağını öptü. Will daha önce onu hiç öpmemiş, Miss kelimesini kullanmadan ismini söylememişti. Bu Scarlett'i şaşırtmakla beraber kalbini ısıttı ve pek sevindirdi.

Kasabayı arkada bırakıp, Tara'ya giden kızıl yola saptılar. Gökyüzünün köşelerinde halâ pembe ışıklar titreşiyor ve tombul tüylü bulutlar altın sarısı ve açık yeşil renklerle mücadele ediyordu. Köy akşamının loş sessizliği onları bir dua gibi sükûn ve huzur verici bir şekilde sardı.

Bütün bu aylar boyunca temiz köy havasından, sürülmüş toprak kokusundan ve tatlı yaz gecelerinden uzakta yaşamaya nasıl dayanabilmişti. Buna şimdi kendisi de şaşıyordu. Rutubetli kırmızı toprak öyle güzel, öyle iç açıcıydı ki, Scarlett arabadan aşağı atlayıp, avucuna bir avuç toprak almak istedi. Will kendisine dönerek:

"Scarlett, babanızdan konuşmadan önce bir konuda fikrini almak istiyorum. Şunu söyleyeyim ki eve varmadan her şeyi anlatacağım. Suellen'le evlenmeme izin vermeni istiyorum.

"Hay Allah Will."

"Yani, sence bir sakınca yok mu?"

"Sakınca mı? Hayır ama... Will nefesimi kestin. Sen mi Suellen'le evleneceksin? Ben her zaman senin Carreen'den hoşlandığını sanırdım.

"Belki" dedi. "Ama ben Mis Carreen'e evlenme teklif etmedim. Çünkü bunun boş olacağını biliyordum. O bana küçük bir kızkardeş gibi davrandı ve bana öyle geliyor ki, benimle herkesten daha samimi konuşuyor. Ama hiçbir zaman ölen çocuğu unutmadı ve unutmayacak da. Charleston'daki manastıra girip rahibe olmak istiyor."

"Peki Suellen meselesi nedir? Onu sevmiyorsun, değil mi?" dedi

"Ah, evet. Bir anlamda seviyorum. Suellen senin sandığın kadar kötü bir insan değil. Geçinip gideceğimizi sanıyorum. Her kadın gibi onun da bir kocaya ve çocuklara ihtiyacı olmalı."

"Ama sen Suellen ile evlenmek isteyişinin gerçek nedenini söylemedin."

"Haklısın" dedi. "Tara'yı terkedemem. Burası artık benim evim oldu. Şimdiye kadar tanıdığım ilk gerçek yuvam Tara'dır. Onun her taşını seviyorum. Sanki

benimmiş gibi çalıştım onun için. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Scarlett onun ne demek istediğini anlıyordu. Onun da kendisinin en çok sevdiği şeyi sevdiğini duyunca kalbinde ona karşı büyük bir yakınlık duymuştu.

Will devam etti:

"Babamız öldüğüne, Carreen rahibe olmaya karar verdiğine göre, Tara'da yalnız ben ve Suellen kalacağız. Şüphesiz onunla evlenmediğim takdirde burada kalamam. Dedikoduların nasıl çıktığını bilirsin Scarlett."

"Ama Will... Ashley ile Melanie de var."

Ashley'in adı geçince Will dönüp ona baktı. Solgun gözlerinden bir şeyler anlamaya imkân yoktu.

Will:

"Onlar da kısa bir zaman sonra gidiyorlar."

"Gidiyorlar mı? Nereye? Tara, senin gibi onlarında evi oldu artık."

"Hayır, Tara onların evi değil. Bu Ashley'i yiyip bitiriyordu. Burası onun evi değil.

Üstelik Ashley burada yiyip içmeyi ve ailesini barındırmayı hak edecek kadar işe yaramadığının da pekâlâ farkında. Elinden geleni yapıyor, ama bir çiftçi olarak yaratılmamış. Bunu sen de benim gibi iyi bilirsin. Ayrıca Tara'da bir kadının himayesi altında yaşamak ona pek dokunuyor."

"Himaye mi? O böyle mi diyor?"

"Hayır, bu kelimeyi hiç kullanmadı. Dün gece babanın başını beklerken ona Suellen'e evlenme teklif ettiğimi ve kabul ettiğini söyledim. Ashley buna pek sevindi ve sırtından büyük yükün kalktığını, bundan böyle bir köpek gibi Tara'da kalmaya mecbur olamayacağını söyledi. Tara'dan ayrılıp kendine bir iş bulmak istediğini söyledi." "İş mi? Nasıl bir iş? Nerede."

"Kesin olarak bilmiyorum, ama Kuzey'e gideceğini söyledi. New York'da bir Yankee arkadaşı varmış. Ona yazdığı bir mektupta bir bankada çalışabileceğinden söz ediyormuş." "Ah! hayır! Ben öyle düşünmüyorum."

Aklı çılgın gibi işlemeye başlamıştı. Ashley Kuzeye gidemezdi. O zaman Scarlett belki de onu bir "daha hiç göremezdi. Onu aylardan beri görmemesine, meyve bahçesindeki o acı günden sonra onunla özel olarak bir kelime konuşmamış olmasına rağmen onu düşünmeden bir günü bile geçmemişti. Her zaman onu düşünüyor ve Tara'nın damı altında güvende olduğu için huzur duyuyordu. Will'e gönderdiği her doların Ashley'in hayatını kolaylaştıracağını hesaplayıp sevinmişti. Scarlett gururla onun çiftçilik için değil de daha yüksek şeyler için yaratılmış olduğunu düşündü. O, emir vermek, büyük ve güzel bir evde yaşamak, safkan atlara binmek, şiir kitapları okumak ve zencilere yol göstermek için dünyaya gelmişti. Artık güzel bir evi zenci köleleri yoktu. Tara'dan ayrılmak istemesinde şaşılacak bir yan yoktu.

Ama Scarlett onun Georgia'dan uzaklaşmasına göz yumamazdı. Gerekirse Frank'a baskı yapar, dükkânda ona bir iş verdirirdi. Ama hayır. Ashley pekâlâ fabrikada çalışabilirdi kuşkusuz. Acaba Ashley bu teklifi kabul edecek miydi? Bunun da bir yardım olduğunu mu düşünecekti? Scarlett bu işi öyle planlamalıydı ki, Ashley onun kendine yardım ettiği kuşkusunu duymamalıydı. Hamileliğini bahane olarak ileri sürecek ve kendisini Scarlett'e yardım ediyor gibi hissedecekti.

Ah! Fabrikanın başına geçmeyi kabul edecek olursa Scarlett ona kârın yansını vermeye razıydı. Ah! Ona yakın olmak, onun tatlı bakışlarını, o güzel gülümseyişini her zaman görmek kendisini halâ düşündüğünü, sevdiğini hissedebilmek için Scarlett neler vermezdi ki!

"Ona Atlanta'da iş bulabilirim" dedi Scarlett. Will ağzına bir saman çöpü koyarak:

"Bu seninle Ashley'in bileceği iş" diye karşılık verdi. Eve kadar Mr. O'Hara'nın ölümü üzerine konuştular. "Yüzelli bin dolar' diye mırıldandı Scarlett. Bu ne kadar çok paraydı! Sadece Birleşik Devletler hükümetine sadık kalacağına, onunla işbirliği yapacağına dair yemin edip bir kâğıt imzalamak, bu paraya sahip olmak için yetiyordu. Bu kadar küçük yalana

karşılık böyle büyük para! Eh! Suellen'i suçlayamazdı. Babası buna asla razı olmazdı, ama son zamanlarda söylenilen şeylerin yarısını anlamıyordu. Anlaması için tekrarlanması gerekiyordu.

Suellen annesinin ölümünden sonra babasının düştüğü bunalımı anlıyor, ondan yararlanmak istiyordu. Ne zaman annesinden söz edilse babası ağlamaya başlıyordu. İşte Suellen ona fakirliklerinden, düştükleri çaresiz durumdan söz ediyor, annesi hayatta olsa kızlarının bu duruma ne kadar üzüleceğinden, asla onları böyle görmek istemeyeceğinden, sadakat yemini yaparak yüzelli bin doları almaları gerektiğini uzun uzun günlerce anlattıktan sonra nihayet tam razı olup, sadakat yemini okunup, sıra imzaya gelince birden Mr. O'Hara kendine gelip imzalamayı reddetmişti. Bir boğa gibi caddeye fırlamıştı. Müthiş sarhoş olarak ciğerlerinin var gücüyle küfürler savuruyordu.

Will arabayı yolun kenarında durdurarak anlatmasına devam etti. "Güneş batmak üzereydi. Birden yolun aşağısında nal sesleri duyduk. Biri tilki avındaymış gibi bağırıyordu. Sonra ilerde göründü. Atını dörtnala sürerek bayırı tırmanmaya başladı. Sanki hiçbir şeye üzülmüyordu. Var gücüyle şarkı söylüyordu. Bayırın başına geldiği zaman atı yavaşlatmadı. Birden bağırdı. "Bak Ellen! Bunun üzerinde atlayışımı seyret!" Ama birden at çitin önünde ön ayakları üzerinde durdu ve baban aşağı uçtu. Hiç acı çekmedi. Sanırım boynu kırılmıştı."

Will bir an susup Scarlett'in konuşmasını bekledi. Genç kadının sesi çıkmayınca, arabayı eve doğru hareket ettirdi.

Scarlett o gece pek az uyudu. Şafak söküp, güneş çam ağaçlarının arkasında belirince, karmakarışık yatağından kalktı ve pencerenin önündeki taburenin üstüne oturarak yorgun başını koluna dayadı. Ahıra, meyve bahçesine ve tarlalara baktı. Her şey, taze, yeşil, canlı, sakin ve huzur vericiydi. Pamuk tarlalarının manzarası onun kederli kalbi için bir teselli kaynağı oluyordu. Tara'nın efendisi ölmüştü, ama bu şafak vaktinde, burası sevilen, özenle bakılan ve iyi idare edilen bir yer gibi görünmekteydi. Tahta tavuk kümesi tertemizdi. Beyaz badanayla boyanmıştı. Fare ve sansarlara karşı önlem alınmıştı. Ahır da bakımlıydı. Bahçede sıra sıra kabaklar, mısırlar, taze fasulyeler ve şalgamlar vardı. Çimenler düzenli ve yeni kesilmişti. Çitlerin sık sık onarıldığı belli oluyordu. Yeşil yapraklar arasında saklanmış olan

kırmızı elmalarla pembe şeftalilerin üzerinde güneşin ilk ışıkları oynaşıyordu. Sabah göğünün altın sarısı rengi altında ilerde kavisli, pamuk sıraları uzanmaktaydı. Ördeklerle tavuklar bağrışıyordu. Hepsi de tarlalara doğru yola çıkmıştılar. Çünkü çalılıkların dibindeki yeni sürülmüş yumuşak toprak bulunmaz bir solucan ve böcek kaynağıydı.

Scarlett'in kalbi, bütün bunları yapmış olan Will'e karşı büyük bir minnet ve sevgiyle doldu. Şimdi Tara eskiden olduğu gibi otlakları en iyi cins atlar, katırlar, koyunlar ve ineklerle dolu, pamuk tarlalarının nerede bittiği belli olmayan dev bir çiftlik değil, iki atı bulunan mütevazı bir çiftlikti. Ama daha iyi günler geldiğinde onun eski haline döneceğine şüphe yoktu. Onun sahip olduğu kaynaklardan yararlanmak sahiplerinin elindeydi. Bu topraklar, sırası gelince çok daha verimli olabileceklerini gösterecekti.

Scarlett, Tara'nın tekrar ıssız bir arazi olmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlayınca yeniden heyecanlandı. Will ve kendisi işi becermişlerdi. Yankeeleri, Kuzeyli göçmenleri ve tabiatın gazaplarını içeri sokmamışlar, topraklarından uzak tutmuşlardı. En güzeli, Will ona, sonbaharda pamuk mahsulü alındıktan sonra artık Tara'ya para göndermesine gerek kalmadığını söylemişti. Tabii, bir başka Kuzeyli göçmen ya da eski günlerin bir başka fakir beyazı Tara'yı ele geçirmek için vergileri astronomik bir şekilde yükseltmeye kalkışmazsa. Scarlett, Will'in kendisinden yardım alamayacak olursa sıkıntıya düşeceğini biliyordu, ama bağımsız olmak isteğini de saygıyla karşılıyordu. Paralı bir yardımcı durumunda oldukça, Scarlett'den para kabul etmesinde hiçbir sakınca yoktu. Ama kısa bir süre sonra onun eniştesi olacaktı ve bu durumda kendi ekmeğini kendi kazanmak ve karısına kendisi bakmak istiyordu. Scarlett onun bu duygusunu gayet iyi anlıyordu. Artık evin erkeği o olduğuna göre, kendi çalışmasıyla ayakta durabilmek arzusundaydı. Evet, Will'i ona Tanrı göndermişti.

Pork bir gece önce Gerald'ın mezarını kazmıştı. Bu Ellen'in mezarının yanıbaşında bir çukurdu. Şimdi, orada biraz sonra, Gerald'ın tabutunun üstüne örteceği kırmızı toprak yığınının arkasında öylece duruyordu. Elinde büyük bir kürek vardı. Scarlett onun arkasında, alçak dallı, ihtiyar bir sedir ağacının gölgesiz tarafında duruyordu. Haziran sabahının yakıcı güneşi üstünde parlamaktaydı. Genç kadın, gözlerini devamlı olarak önündeki kırmızı çukurdan uzak tutmaya çalışıyordu. Jim Tarleton, küçük Hugh

Munroe, Alex Fontaine ve ihtiyar Mc Rea'nin en küçük torunu, Gerald'ın tabutunu taşıyarak evden çıktılar. Yürüyüşlerinde bir gariplik, hallerinde bir başkalık vardı sanki. Onların arkalarında, birkaç adım geride, komşular yürümekteydi. Hepsi de koyu renk eski püskü elbiseler giymişler, sessizce ilerliyorlardı.

Bir gece önce bütün gözyaşlarını akıttığı için Tanrı'ya şükretti. Bu sayede şimdi, ağlamadan, dimdik durabiliyordu. Tam arkasında Suellen duruyordu. Kızkardeşinin hıçkırıkları Scarlett'i öyle rahatsız ediyordu ki, arkasını dönüp bu şişmiş suratı tokatlamamak için devamlı olarak yumruklarını sıkıyordu. Sue, isteyerek veya istemeyerek babasının ölümüne sebep olmuştu. Şimdi ise, kendisine düşmanca bakan komşuların nazarları karşısında kendini tutmayı bilecek kadar onurlu olmalıydı. O sabah hiç kimse onunla konuşmamış, bir tek kişi bile babasının ölümünden dolayı üzüntü duyduğunu belirtmemişti ona. Herkes Scarlett'i sessizce öpmüş, elini sıkmış, Carreen'e tatlı sözler fısıldamış, hatta Pork'a bile başsağlığı dilemişti. Ama Suellen orada yokmuş gibi hareket ediyorlardı.

Onlara göre, genç kız babasını öldürmekten de büyük bir suç işlemişti. Onu, Güneye karşı sadakatsizliğe sürüklemek istemişti. Bu kapalı ve birbirine çok bağlı topluluk, kendi namus ve şerefleri ile oynanmış gibi hissediyorlardı. Vilayetin bütün dünyaya karşı meydana getirdiği sağlam ve yarılmaz cepheyi delmek istemişti o. Yankee hükümetinden para alabilmek için, Güneyliler'in Yankee askerlerinden çok nefret ettikleri Kuzeyli göçmenler ve Güneyli Birleşik Devletler taraftarları ile ilişki kurmuştu. Eski bir Konfederasyon ailesinden olan Suellen'in düşmanın ayağına gitmesi, onunla uzlaşmak istemesi bütün Güneyli çiftçi ailelerinin şerefini lekelemişti.

Ashley, endişeli bir şekilde içini çekmişti. O, komşularının huylarını Will'den daha iyi biliyordu. Savaştan önce ölmüş komşuların tabutu başında söylenen birkaç söz yüzünden ne kavgaların koptuğunu, kimlerin vurulduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Bu sözler kimi zaman pek düşüncesizce söylenmiş sözlerdi, ama çoğunluk öyle değildi. Ama ne olursa olsun, ölünün akrabalarını suçlayan sözler yüzünden, daha tabutun üzerine gerekli toprağın hepsi atılmadan kavganın başladığı çok olmuştu.

Nihayet, gençler tabutu onun için kazılmış olan çukurun yanıbaşına bıraktılar ve ağrımakta olan parmaklarını çatırdatmaya başladılar. Ashley, Melanie ve

Will, O'Hara ailesinin kızlarının arkasında durmaktaydılar. Mezarlığa girebilen bütün yakın komşular ise onların arkasındaydılar. Kalabalıktan içeri giremeyenler ise tuğla duvarın arkasında duruyorlardı. Scarlett onlara, ilk defa görür gibi baktı ve kalabalığın büyüklüğü ona dokundu. Nakil vasıtalarının azlığı gözönünde bulundurulacak olursa, bu kadar çok kişinin gelmesi çok büyük bir nezaketti. Elli ya da altmış kişi kadardılar. Bazıları o kadar uzaktan gelmişlerdi ki, Scarlett onların nasıl olup da cenazeyi zamanında haber alabildiklerine şaştı. Jonesboro, Fayetteville ve Lovejoy'dan tam kadro halinde gelen aileler vardı. Yanlarında da birkaç zenci köle bulunuyordu.

Yakın komşuların hepsi oradaydı. Elbiseleri, yüzleri, elleri ile bütün tanıdığı asil dostları ne kadar acıklı durumda idiler. İyi ailelerle fakir ve sefil beyazlar arasındaki uçurumun ne kadar daraldığını düşünerek ürperdi ve başını arka tarafa çevirdi.

Scarlett dehşet içinde "Aman Allah'ım! Ne düşüş!" Bir papaz bulunamadığı için töreni Ashley idare edecekti. Şimdi herkes kımıldamadan duruyordu. Şapkalar yoktu başlarda. Eller birbirine kavuşturulmuştu. Sessizliği sadece etek hışırtıları bozuyordu. Ashley, elinde Carreen'in eski dua kitabıyla ilerledi. Güneş, altın saçlarının üstünde parlıyordu. Bir an önüne bakarak durdu. Sessizlik öyle yoğunlaşmıştı ki, manolya ağacının yapraklarından kopan bir fısıltı hepsinin kulak zarlarını titretti ve uzaklarda öten bir kuşun sesi pek acıklı ve berrak olarak duyuldu. Ashley, tatlı ve gür sesiyle duaları okumaya başladı.

Scarlett boğazı kasılarak:

"Ah," diye düşündü, "Sesi ne kadarda tatlı! Babam için dua oku-nacaktıysa, bunu. Ashley yaptığı için ne kadar memnunum. Bir papaz yerine onu tercih ederdim ben. Babamı bir yabancı gömeceğine kendi akrabalarının gömmesi ne iyi oldu."

Ashley, geleneksel cenaze duasına başladı. Ashley biliyordu ki, orada bulunanların yarısı Araf in adını bile duymamışlardı. Duymuş olanlar da onu sadece cennet ile cehennem arasında bir yer olarak düşünüyorlardı. Bu durumda, Mr. O'Hara gibi mükemmel bir insanın ruhunun dosdoğru cennete gitmeyeceğini ima eden böyle bir dua onları rencide edebilir, ölüye bir

hakaret gibi görünebilirdi. Bu yüzden, hazır bulunanları hislerini gözönünde bulundurarak, Araf tan sözetmemeyi tercih etmişti. Kalabalık, hep bir ağızdan cenaze duasına katıldı. Ama Meryem Ana'nın ruhunu şad eden dua başlayınca, Ashley'in sesi yine tek başına yükseldi. Hiçbiri daha önce bu duayı duymamıştı ve hepsi birbirine baktılar. Yalnız kızları, Melanie ve Tara'nın uşakları duaya katıldı.

"Bize dua et, şimdi ve ölüm anında. Amin."

Ashley duayı bitirdiği zaman kederli kurşuni gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Kısa bir duraklamadan sonra Will'le göz göze geldi ve:

"Bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu.

Mrs. Tarleton huzursuzca kıpırdadı, ama bir hareket yapamadan, Will ileri doğru bir adım attı ve tabutun başında durarak konuşmaya başladı.

Sakin sesiyle:

"Arkadaşlar," dedi. "tik olarak söz almakla haddimi aştığımı düşünebilirsiniz. Çünkü ben, bir yıl öncesine kadar Mr. O'Hara'yı tanımıyordum. Oysa siz; hepiniz onu yirmi yıl ya da daha fazla bir süreden beri tanımaktasınız. Ama bir sebebim var. Eğer Mr. O'Hara, bir ay ya da daha fazla yaşasaydı, ona baba demek hakkına sahip olacaktım."

Kalabalık arasında şaşkınlıktan doğan bir kıpırdanma oldu. Hiçbiri ötekine bir şey fısıldayacak kadar terbiyesiz değildi. Ama ayaklarını hareket ettirdiler ve Carreen'in eğik başına baktılar. Herkes Will'in sessizce ona bağlandığını biliyordu. Will, herkesin ne tarafa baktığını gördü. Ama bir şeyin farkında değilmiş gibi sözüne devam etti:

"Atlanta'dan bir papaz gelir gelmez Miss Suellen ile evleneceğimden, ilk olarak konuşmak hakkına sahip olduğumu düşündüm."

Will'in son sözleri kalabalığın arasında arı vızıltısı gibi dolaşan bir uğultunun arasında kayboldu. Bu öfkeli bir uğultuydu. Herkes Will'i seviyor, Tara için yaptıklarından dolayı herkes ona saygı duyuyordu. Herkes onun kalbinin Carreen'e bağlı olduğunu da biliyordu. Bu yüzden, onun Carreen yerine

çevrenin cadısıyla evleneceği haberi hiç hoşlarına gitmemişti. İyi kalpli Will, o kaba, kötü huylu, sinsi Suellen O'Hara ile evlenecekti ha! Bir an için hava gerginleşti.

"Ben sizler gibi, Mr. O'Hara'yı en parlak devirlerinde tanımadım. Bütün bildiğim, biraz aklı bulanmış olan mükemmel bir yaşlı beydi. Ama hepinizden onun eski hali hakkında birçok şey duydum. Şunu söylemek istiyorum. O yaşadığı sürece, mücadeleci bir İrlandalı, soylu bir Güneyli ve sadık bir Konfederasyon vatandaşıydı. Bundan daha iyi bir birleşim olamaz. Onun gibilerine bundan sonra rastlamak çok zor. Çünkü onu yetiştiren devir de kendisi gibi öldü. Yabancı bir ülkede doğmuştu, ama bugün toprağa vermekte olduğumuz insan burada bulunanların hepsinden daha gerçek bir Georgialı idi. Bize benziyordu, çünkü bir şeyi aklına koydu mu kimse durduramazdı onu ve kimseden, hiçbir şeyden korkmazdı. Dışarıdan gelen hiçbir şey onu yıkamazdı.

İngiliz hükümeti onu asmakla tehdit ettiği zaman korkmamıştı. Sadece hazırlanıp yola çıktı. Bu ülkeye geldiği zaman fakirdi, ama bu da kendisini korkutmadı. Çalışmaya başladı ve para kazandı. Kızılderililerin yeni terketmiş olduğu bu vahşi bölgeye yerleşmekten de korkmadı. Issız ve el değmemiş topraklar üzerinde eşsiz bir çiftlik kurdu. Savaş başladığı zaman parası da azalmaya başladı, ama o tekrar fakir düşmekten korkmadı. Yankeeler Tara'ya geldikleri zaman evini yakabilir, onu öldürebilirlerdi. Ama o korkmadı hiç. Ve boyun eğmediği için bir şeycik yapamadılar. Olduğu yerde durup bekledi onları. Dışarıdan gelecek hiçbir şey, içimizden hiçbirini yıkamaz.

Ama bizim zayıf tarafımız da vardı onda. İçten gelen bir şey yıkabilirdi onu. Yani, şunu demek istiyorum ki, ona dış dünyanın yapamadığını kalbi yapabilirdi. Mrs. O'Hara öldüğü zaman onun kalbi de öldü ve böylece yıkılmış oldu. Aramızda gördüğümüz o değildi aslında."

Will durdu ve gözleri hızla etrafındaki yüzlerde dolaştı. Hepsi de kızgın güneşin altında toprağa kök salmış gibi duruyorlardı. Suellen'e karşı duyulan kızgınlık unutulmuş gibiydi. Will, bir an Scarlett'in yüzüne baktı. Sanki onu teselli etmek için içinde gülümsüyormuş gibi gözlerinin kenarları buruştu. Gözyaşlarını tutmaya çalışan Scarlett birden kendini ferahlamış hissetti. Will, öteki dünya hakkında ve Gerald'a tekrar kavuşacaktan konusunda bir yığın

saçmalık anlatacağına mantıklı şeyler söylüyordu. Mantık Scarlett'i daima rahatlatmış, daima içine huzur vermişti.

"Son günlerde kendini böyle koyuverdi diye hiçbirinizin onu kınamasını istemem. Biz hepimiz onun gibiyiz. Siz de ben de. Hepimizde aynı zaaf ve kendini koyuverme eğilimi var.

Eğer sizce bir sakınca yoksa başka konuşma olmayacak. Aile, daha fazla dayanamayacak kadar üzüntülüdür ve töreni uzatmak onlara karşı saygısızlık etmek olacaktır."

Will durdu ve Mrs. Tarleton'a dönerek alçak sesle: "Scarlett'i içeri götürebilir misiniz hanımefendi?" dedi. "Güneşin altında bu kadar uzun zaman kalması hiç doğru değil. Saygısızlık etmek istemem, ama Fontaine nine de hiç iyi görünmüyor."

Kendisi hakkındaki durumunu açıkça ortaya koyan bu sözlerden sonra, herkes dönüp ona bakınca Scarlett birden kıpkırmızı kesildi. Will, onun zaten açıkça belli olan hamileliğini ne diye böyle reklam yapar gibi ortaya çıkartıyordu sanki? Will'e öfkeyle baktı, ama onun bakışlarını görünce durumu anlayarak yatıştı. Bu bakışlar:

"Lütfen," diyordu. "Ben ne yaptığımı biliyorum." O evin erkeğiydi artık. Scarlett, gereksiz bir sahne yaratmak istemediğinden, çaresizlik içinde Mrs. Tarleton'a döndü; Will'in tahmin ettiği gibi, Mrs. Tarleton, ister hayvanlarda, ister insanlarda olsun, en çok ilgi duyduğu konu olan çoğalma söz konusu olduğundan Suellen'i tamamen unutmuştu. Scarlett'in koluna girdi. "Haydi eve girelim şekerim."

Yüzünde, cana yakın, sevecen bir ifade vardı. Scarlett, kendisiyle mücadele ederek, herkesin önünde, bir çocuk gibi evin içine sürüklenmeye göz yumdu. Kalabalık iki yana açılarak ona yol verdi. Scarlett'le Mrs. Tarleton bu dar geçitten ilerlediler. Scarlett geçerken şefkatli mırıltılar yükseliyordu sağdan soldan. Birkaç el onu sevgiyle okşamak için uzandı. Fontaine ninenin yanına geldikleri zaman, ihtiyar kadın, kemikli sıska elini uzattı ve:

"Hayır," dedi. "Gelmeyin. Sizi istemiyorum." Mrs. Tarleton, yardım etmek için Scarlett'i dirseğinin altından tutuyordu. Eli o kadar kuvvetliydi ki, genç

kadın her adımda ayaklarının yerden ayrıldığını sanıyordu.

Kimsenin kendilerini duyamayacağı bir yere geldikleri zaman, Scarlett öfkeyle:

"Will niçin bunu yaptı sanki?" diye bağırdı. "Dolaylı olarak, "Şuna bakın, çocuğu olacak" demiş gibi oldu."

Mrs. Tarleton:

"Ah, ne şamatacısın," dedi. "Will'in yaptığı çok doğruydu. Bu halinde o kızgın güneşin altında durman hiç de doğru değildi. Pekâlâ bayılabilir ve çocuğunu düşürebilirdin."

Fortaine nine:

"Will'in onun çocuğunu düşürmesine aldırdığı yoktu," dedi.

İhtiyar kadın merdivenleri nefes nefese çıkıyordu. Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Devam "etti:

Will kurnazdır. Ne benim, ne de senin, Beatrice, mezarın başında kalmamızı istemedi. Bir şey söyleyeceğimizden korkuyordu ve bizden kurtulmanın biricik yolu da buydu... Bu kadar da değil... Scarlett'in tabutu üzerine toprak atıldığını duymasını da istemedi. Haklı, anlıyorsun ya Scarlett, o sesi duymadıkça, sevdiğin senin için gerçekten ölmüş değildir. Ama bir kere duydun mu... O dünyadaki seslerin en sonuncusu ve korkunç olanıdır... Yardım et, çocuğum, merdivenleri çıkayım. Elini ver, Beatrice. Scarlett'in sana hiç ihtiyacı yok. Ben de, Will'in söylediği gibi, hiç de kötü durumda değilim... Will senin babanın sevgili çocuğu olduğunu biliyordu ve bu işi senin için daha da zorlaştırmak istemedi. Kızkardeşlerinin senin kadar etkilenmeyeceğini biliyordu. Suellen, utanç verici davranışını, Carreen de Tanrısı'nı düşünerek teselli bulabilirler. Ama sana teselli verecek hiçbir şey yok, değil mi çocuğum?"

Scarlett, ihtiyar kadının merdivenleri tırmanmasına yardım ediyordu. Onun gerçeği böyle basit sözlerle ifade edivermesine şaştı.

"Hayır yok," dedi. "Ben hiçbir zaman teselli bulmama yardım edecek bir şeye sahip olmadım. Yalnız... Yalnız, annem hariç."

"Ama onu kaybettiğin zaman yalnız yaşayabildiğini anladın, değil mi? Bazı kimseler yaşayamaz. Baban böyle bir insandı. Will haklı. Üzülme, Scarlett. O Ellen olmadan yaşayamazdı. Şimdi eminim ki daha mesut. Tıpkı benim, ihtiyar doktora kavuştuğum zaman daha mesut olacağım gibi."

Yaşlı kadın, en küçük bir teselli ihtiyacı duymadan konuşuyordu. Ne Mrs. Tarleton ne de Scarlett onu teselli edecek bir şey söylemediler.

En son misafir de, Allahaısmarladık deyip, en son arabanın tekerlek sesleri uzaklaşınca Scarlett, Ellen'in çalışma odasına girdi. Bir gece önce, masanın üzerindeki kâğıtlar arasına saklamış olduğu parlak bir şeyi aldı. Pork, yemek odasında dolaşıp sofrayı kurarken bir yandan da burnunu çeke çeke ağlıyordu. Scarlett onun sesini duyunca, ihtiyar uşağı çağırdı. Pork geldi; simsiyah yüzünde, zayıf ve sahipsiz bir köpeğin yüzündeki ne yapacağını bilmez, ürkek ifade vardı.

Sert bir sesle:

"Pork," dedi, "Eğer sen böyle ağlarsan, ben de ağlamaya başlayacağım. Buna son vermelisin."

"Evet, küçük hanım. Elimden geleni yapıyorum, ama ne zaman Mr. Gerald'ı hatırlasam..."

"Öyleyse düşünme, onu. Herkesin ağlamasına tahammül edebilirim, ama seninkine edemem." Scarlett birden sustu, sonra devam etti. "Anlamıyor musun? Seninkine tahammül edemem, çünkü senin onu sevdiğini biliyorum. Burnunu sil, Pork. Sana bir hediyem var."

Pork burnunu silerken, gözlerinde hafif bir ilgi belirtisi göründü. Ama bu gerçek bir ilgiden çok, terbiyeli olmak için gösterdiği gayretten geliyordu.

"O geceyi, kimbilir kimin kümesine girip hırsızlık yaptığın geceyi hatırlıyor musun?"

"Aman Allah'ım, Mrs. Scarlett! Ben hiçbir zaman..."

"Bu işi yaptığını biliyorum. Şimdi, bu kadar zaman geçtikten sonra bana yalan söylemenin faydası yok. Hatırlar mısın, o gece, bize gösterdiğin bu eşsiz bağlılıktan dolayı, sana bir saat hediye edeceğimi söylemiştim?"

"Evet, küçük hanım. Hatırlıyorum. Sizin unuttuğunuzu sanmıştım."

"Hayır, unutmadım. İşte saat burada."

Scarlett ona ağır ve değerli bir altın saat uzattı. Saatin altın kösteği aşağı doğru sarkmaktaydı.

Pork:

"Tanrı hakkı için, Mrs. Scarlett!" diye bağırdı. "Bu Mr. Gerald'ın saati. Ona milyonlarca kere baktığını görmüşümdür."

"Evet, bu babamın saati Pork. Onu sana hediye ediyorum. Al şimdi girip Mr. Ashley'i bul ve ona kendisini burada beklediğimi ve hemen görüşmek istediğimi söyle."

Scarlett Ashley'e, fabrikanın kârının yansını vermeyi teklif ettiği sırada genç adam, Ellen'in çalışma masasının basma, ince uzun bir taburenin üzerinde oturuyor, uzun boyuyla, bu eski eşyalar arasında eğreti gibi duruyordu. Ashley tek bir kere bile onun gözlerine bakmadı ve sözünü bir defa olsun kesmedi. Oturduğu yerde hareket etmeden ellerini evirip çeviriyor, onlara bakıyor, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi parmaklarını, avuçlarını, üzerlerindeki damarları inceliyordu. Gördüğü ağır işlere rağmen elleri halâ ince ve duyguluydu. Bir çiftçi eli olmaktan çok, vaktini kitap okumak ve gezmekle geçiren kibar bir erkeğin elleriydi bunlar.

Ashley'in önüne eğik başı ve sessizliği Scarlett'i biraz tedirgin etti ve var gücüyle fabrikalarını cazip göstermek gayretine girişti. Aynı zamanda, bütün çekiciliğini, bütün ikna kabiliyetini de ortaya koydu, ama hepsi boşa gitti. Çünkü Ashley başını kaldırıp ona dayanılmaz gülümseyişlerine bakmıyordu bile.

Scarlett hamileliğini son kez olarak kullanmaya karar verdi. "Atlanta'ya gelmelisin. Senin yardımına tahmin edemeyeceğin kadar ihtiyacım var. Fabrikayla artık ilgilenemem. Ancak aylar sonra uğraşabileceğim. Çünkü... yani şey... çünkü biliyorsun..." Ashley sert bir sesle: "Lütfen," dedi. "Maşallah, Scarlett!" Scarlett, ne diyeceğini bilmez gibi:

"Bana bu yüzden mi, bu sebepten mi bakmıyorsun?" diye sordu. "Berbat bir halde olduğumu..."

Ashley birden ona doğru döndü. Kurşun rengi gözlerinde öyle bir derinlik vardı ki, Scarlett korku içinde ellerini boğazına götürdü. Kaygan bir sesle:

"Senin görünüşünden bana ne!" dedi. "Benim için her zaman çok güzel olduğunu biliyorsun."

Scarlett birden kendini öylesine mutlu hissetti ki, gözleri yaşardı. "Böyle söylediğin için çok teşekkür ederim! Beni bu halimde göreceksin diye öyle utanıyordum ki..."

"Sen mi utanıyordun? Ne diye utanacakmışsın? Utanacak biri varsa o da benim ve bunu çok iyi hissediyorum. Eğer benim budalalığım olmasa, şimdi bu durumda olmayacaktın. Hiçbir zaman Frankla evlenmeyecektin. Geçen kış, Tara'dan ayrılmana izin vermemeliydim. Ah, ne budalayım! Bilmeliydim ki... Ah bilmeliydim ki büyük bir ümitsizlik içindeydin ve... ve..."

Ashley'in yüzünde büyük bir acının belirtileri vardı. Scarlett'in kalbi vahşice çarpıyordu. Ashley onunla birlikte kaçmamış olduğu için pişmanlık duyuyordu.

"Sen hepimizi evine kabul etmiş, birer dilenci gibi besliyordun. Bu durumda, Tara'nın vergisini sağlamak için, hiç olmazsa dağlara çıkıp soyguncuk yapabilirdim. Bunu yapmalıydım. Ah, fakat budalalığım yüzünden her şeyi mahvettim!"

Scarlett hayal kırıklığına uğramıştı. Kalbi sıkıştı. Mutluluğu kaybolur gibi oldu. Bunlar, Ashley'den beklediği sözler değildi.

Yorgun bir sesle:

"Gitmeme engel olamazdın," dedi. "Senin böyle bir şey yapmana dünyada izin vermezdim. Zaten olan oldu."

Ashley, ağır ağır, acı bir sesle:

"Evet, olan oldu," diye tekrarladı. "Benim şerefsizlik yapmama izin vermezdin, ama kendin vücudunu, sevmediğin bir adama satabildin. Ben ve bütün aile aç kalmasın diye karnında onun çocuğunu taşımaya razı oldun. Benim çaresizliğimi, kimseye belli etmeden kapatman çok büyük bir iyilikti Scarlett."

Ashley bunları söylerken, Scarlett çok utandı ve bu gözlerinden belli oldu. Genç adam, sert konuşuyor, uzun zamandan beri içinde kanayan yarayı dile getiriyordu. Ama Scarlett'in huzurunun kaçtığını hemen farketti ve sesi yumuşadı.

"Seni suçladığımı sanma. Hayır Scarlett! Tanrı bilir ki bunu aklımdan bile geçirmem! Sen hayatta tanıdığım en cesur kadınsın. Ben kendimi suçluyorum."

Tekrar arkasını dönüp pencereden dışarı baktı. Artık omuzlan deminki gibi dik değil, diye düşündü Scarlett.

Scarlett onu seviyordu. Onun da kendisini sevdiğinden emindi. Erkeğin yüzündeki her çizgi, kendini suçlayan her acı sözü, karnında Frank'ın çocuğunu taşımasına karşı duyduğu kızgınlık bunun açık belirtileriydi. Scarlett onu itirafa götürecek bir şeyler duymaya ne kadar ihtiyacı vardı. Bunu ne kadar özlüyordu. Ama buna yol açacak adımı atamazdı. Geçen kış meyve bahçesinde, bir daha onun başına dert olmayacağına dair verdiği sözü asla unutmamıştı. Acı acı düşünerek anlıyordu ki, Ashley'in yanında kalmasını istiyorsa, bu söze sadık kalmalıydı. Scarlett ona duyduğu aşka dair bir kelime söyleyecek, onun kollarına atılmak üzere bir adım atacak olsa, bu mesele kökünden halledilecekti. Ashley o zaman muhakkak New York'a giderdi. Ve Ashley New York'a gitmemeliydi.

"Aman, Ashley, kendini suçlama! Bu nasıl senin suçun olabilir? Atlanta'ya gelip bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Scarlett'in sesinde hayal kırıklığı ve keder vardı şimdi.

"Ashley," dedi zayıf bir sesle, "Ama Ashley, ben de sana güvenmiştim. Sana o kadar ihtiyacım var ki. Frank'ın bana hiç bir yardımı olamıyor. Dükkân onun bütün zamanını alıyor.

Sen bana yardıma gelmezsen, güvenilir birini nereden bulurum? Atlanta'da işe yarayabilecek olan herkes kendi işini kurdu. Ortada kalan ve işsiz olan sadece en beceriksizler. Üstelik...

"Bütün bu söylediklerin boşuna Scarlett."

"Yani, New York'a gidip Yankeeler arasında yaşamayı Atlanta'da yaşamaya tercih ettiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Kim söyledi sana bunu?"

Şimdi Scarlett'e dönmüştü. Alnı merak ve tedirginlikle kırışmıştı.

Scarlett cevap verdi:

"Will."

"Evet, Kuzeye göçmeye karar verdim. Benimle birlikte Avrupa'ya gitmiş olan eski bir dostum, bana babasının bankasında çalışmamı teklif etli. Böylesi daha iyi Scarlett. Zaten sana bir faydam olmaz. Kereste işinden hiç anlamam."

"Ama bankacılıktan daha az anlarsın. Hem o daha da güç bir iş! Biliyorsun ki, tecrübesizliğine ben Yankeeler'den çok daha fazla hoşgörülü olabilirim!"

Ashley yüzünü buruşturdu ve Scarlett yanlış konuştuğunu anladı. Erkek tekrar dönüp pencereden dışarı baktı.

"Kimsenin bana hoşgörülü davranmasını istemiyorum. Kendi ayaklarım üstünde durmak, kendi kendime yetmek istiyorum. Şimdiye kadar ne yaptım hayatta? Artık bir şey yapmanın zamanı geldi. Ya da kendi kusurlarımdan

dolayı başaşağı olmanın... Senin evinde gerektiğinden fazla kaldım, Scarlett."

"Ama sana kârın yarısını teklif ediyorum, Ashley! O zaman kendi ayakların üstünde duruyor olacaksın... çünkü... çünkü bu senin kendi işin olacak."

"Aynı hesaba gelir. Kârın yarısını haketmiş olmayacağım ki. Onu bir hediye gibi kabul edeceğim senden. Zaten şimdiye kadar senden aldığını hediyeler çok fazla oldu Scarlett. Yiyecek, içecek, yaşayacak bir şey ve hatta kendim, Melanie ve çocuğum için giyim eşyası... Bunlara karşılık sana hiçbir şey vermedim."

"Ah, verdin tabii. Will yalnız başına bunları yapamazdı..."

"Artık gayet iyi odun yarabiliyorum."

Ashley'in sesindeki alaycı ifade Scarlett'in gözlerine yaşlar hücum etmesine sebep olmuştu. Ümitsiz bir sesle:

"Aman, Ashley!" diye bağırdı. "Ben buradan gideli beri sana ne olmuş? Öyle katı ve sert görünüyorsun ki! Eskiden hiç de böyle değildin."

"Ne mi olmuş? Pek ilgi çekici bir şey oldu Scarlett. Düşünmeye başladım yeniden. Ordunun teslim oluşundan, sen Tara'dan ayrılana kadar gerçek anlamıyla hiç düşünmedim diyebilirim. Büyük bir şaşkınlık ve kararsızlık içindeydim. Yiyecek ve yatak bulmak bana yetiyordu. Ama sen omuzlarına bir erkeğin yükünü alarak Atlanta'ya gittiğin zaman, kendimi bir erkekten, hatta bir kadından çok aşağı gördüm. İnsanın bu düşüncelerle yaşaması hiç de hoş değil. Ben de artık onlardan kurtulmak istiyorum. Başkaları, savaştan benden ne kötü durumlarda çıktılar ve şimdi bellerini doğrultmuş haldeler. Bu yüzden, ben de New York'a gitmeye karar verdim."

"Ama seni anlamıyorum! Eğer çalışmak istiyorsan, ne diye New York'a gideceğine Atlanta'ya gelip benim fabrikamda çalışmıyorsun? Benim fabrikam..."

"Hayır Scarlett. Bu elime geçen son fırsat. Kuzeye gideceğim. Eğer Atlanta'ya gelip senin fabrikanda çalışacak olursam, ebediyen kaybolmuş olacağım."

"Kaybolmak" sözü, bir ölüm çanı gibi, ürkütücü bir şekilde çınlıyordu Scarlett'in beyninde. Ve bu söz kalbine müthiş bir korku salıyordu. Birden, kendini unutup onun gözlerine baktı. Ama bu gözlerden bir şey anlamaya imkân yoktu. Berrak kurşuni bir renkleri vardı şimdi. Uzaklarda bir yere, Scarlett'in çok ötesindeki bir noktaya, belki de bilinemeyen bir kadere bakıyorlardı. Scarlett onu hiç mi hiç anlayamıyordu.

"Kaybolmak mı? Yani Atlanta'daki Yankeeler seni daha önceki bir suçundan dolayı yakalayabilirler mi demek istiyorsun? Yani, Tony'nin kaçmasına yardım ettin diye... ya da... ya da... Ashley, sen Klu Klux Klan'dan değilsin, değil mi?"

Ashley'in dalgın bakışları ona çevrildi ve gözlerine kadar yükselemeyen bir tebessümle gülümsedi.

"Her şeyi en basit yoldan çözmeye çalışan bir insan olduğunu unutmuştum. Hayır, korktuğum Yankeeler değil. Demek istiyorum ki, Anlanta'ya gelip senin yardımını kabul edecek olursam, artık kendi kendime yetmek, kendi ayaklarım üzerinde durabilmek konusundaki bütün ümitlerimi kökten yok etmiş olacağım." Scarlett, ferahlayarak:

"Yaa," diye içini çekti. "Eğer sadece buysa!" Ashley tekrar gülümsedi. Bu, öncekinden daha fırtınalı bir tebessümdü.

"Sadece bu. Evet, sadece bu. Sadece erkeklik gururum, kendime karşı olan saygım ve eğer deyim yerindeyse ölümsüz ruhum Atlanta'ya gelmeme engel oluyor."

Scarlett şimdi başka bir yolu denemeye karar vermişti.

"Ama," dedi, "Fabrikayı yavaş yavaş benden satın alabilirsin. Senin kendi fabrikan olduktan sonra da..."

Ashley, hiddetle onun sözünü kesti.

"Scarlett, dinle beni. Başka sebepler de var!"

"Ne gibi sebepler?"

"Dünyada hiç kimse bu sebepleri senden iyi bilemez."

Scarlett hemen:

"Ha., şu mu?" dedi. "Ama bu konuda için rahat etsin. Biliyorsun ya sana meyve bahçesinde söz vermiştim. Sözümü tutacağım ve..."

"Şu halde sen kendinden çok eminsin. Ben o kadar emin değilim. Ben böyle bir vaade sadık kalabileceğime güvenemem. Bunu söylememeliydim, ama sana anlatmak istedim Scarlett. Bundan daha fazla bahsetmeyeceğim. Bu işi burada keselim! Suellen ile Will evlendikten sonra New York'a gidiyorum."

Ashley'in gözleri birden koskocaman olmuştu. Fırtınalı bakışlarla Scarlett'e baktı ve kaçak gibi odanın öteki tarafına gitti. Eli kapı tokmağının üstündeydi. Scarlett büyük bir acı içinde ona baktı. Görüşmeleri bitmiş ve genç kadın kaybetmişti. Birden bütün günün ağırlığı ve bu son hayal kırıklığı ile kendini son derece zayıf ve kederli hissetti. Sinirleri beklenmedik bir anda onu yaya bırakmıştı.

"Ah. Ashley!" diye haykırdı.

Kendini hurda sedirin üzerine fırlatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kapının önünde tedbirli ayak sesleri duydu. Ashley, tatlı sesiyle tekrar tekrar onun adını söylüyordu. Başında duruyordu. Mutfaktan birinin çıktığı ve koşarak yaklaştığı duyuldu.

Melanie, fırtına gibi içeri girdi. Gözleri korkuyla açılmıştı.

"Scarlett... yoksa bebek?.."

Scarlett başını tozlu örtüye gömdü ve tekrar bağırdı.

"Ashley... öyle inatçı ve kötü ki!".

"Ashley, davranışına pek şaştım! Bu durumdayken onu böyle üzmen ne kadar saçma!

Hem de Mr. O'Hara daha bugün gömüldü!"

Scarlett birden başını kaldırdı. Simsiyah saçları filesinden ve firketelerden kurtularak omuzlarından aşağı dökülmüştü. Yüzü yaş içindeydi. Mantıksız bir şekilde:

"Ona kızıp durma," diye bağırdı Melanie'ye. "İstediğini yapmakta serbest!"

Ashley, bembeyaz bir yüzle:

"Melanie," dedi," Sana açıklayayım. Scarlett, büyük bir iyi niyetle bana Atlanta'da bir iş teklif etti. Fabrikalarından birini idare etmemi..."

Scarlett öfke içinde:

"İdare etmek mi!" diye haykırdı. "Ona kârın yansını vermeyi teklif ettim ve o..."

"Ben de ona Kuzeye gitmek için hazırlık yaptığımı söyleyince..."

Scarlett, tekrar hıçkırmaya başlayarak:

"Ah," diye bağırdı. "Ona tekrar tekrar kendisine ne kadar ihtiyacım olduğunu söyledim. Çocuğum olacağı için elimin kolumun bağlı olduğunu, fabrikayı idare edecek birini bulamadığımı anlatmaya çalıştım. Ama o yine de teklifimi reddetti! Şimdi... şimdi fabrikayı satmak zorunda kalacağım. Bu işten zararlı çıkacağımı biliyorum, çünkü iyi fiyat veren bir alıcı bulmama imkân yok. Belki de açlıktan ölürüz, ama bundan Ashley'e ne! O kadar katı kalpli ki!"

Başını yeniden Melanie'nin omuzuna gömdü. İçinde bir ümit uyandığı için üzüntüsünün büyük bir kısmı kaybolmuştu. Melanie'nin sadık kalbinin kendisiyle birlikte olduğunu hissetmişti. Zaten, Scarlett çok iyi bilirdi ki, sevgili kocası Ashley dahil hiç kimsenin onu ağlatmasına Melanie izin vermezdi. Melanie, yavrusu kaybolmuş küçük bir güvercin gibi Ashley'e doğru atıldı ve hayatında ilk defa olarak onu tartakladı.

"Ashley, onu nasıl reddedebildin? Onun bizim için yaptıklarını düşün! Bizi bu kadar nankör göstermeye ne hakkın var? Hem Scarlett'in bu çaresiz halinde... Bu sana yakışmayacak bir davranış! Bizim yardıma ihtiyacımız olduğu zaman o bize fazlasıyla yardım etti. Oysa şimdi, onun yardıma

ihtiyacı olduğu bir sırada sen ona yardım etmeyi reddediyorsun!"

Ashley:

"Melanie," diye söze başladı.

Melanie çaresizlik içinde ellerini açtı.

"Ashley, nasıl tereddüt edebilirsin? Onun hepimiz için yaptıklarını düşün. Özellikle benim için!.. Eğer o olmasa, Atlanta'da Beau'yu doğururken ölürdüm! Ve o, bizim savunmak için bir Yankee askerini öldürdü. Biz aç kalmayalım diye, sen ve Will gelene kadar bir köle gibi, bir ırgat gibi çalıştı. Onun tarla sürdüğünü, pamuk topladığını düşündüğüm zaman... ah, sevgilim!"

Başını uzattı ve ateşli bir sadakat duygusuyla Scarlett'in karmakarışık saçlarını öptü.

"Şimdi, hayatında ilk defa olarak, bizden bir şey istiyor. Sen de..."

"Onun bizim için yaptıklarını bana saymana gerek yok."

"Ashley, düşün bir kere! Ona yardım etmek bir yana, Atlanta'da yaşamamın bizim için ne kadar iyi olacağını düşün. Etrafımızda Yankeeler yerine tanıdığımız insanlar, eski dostlarımız olacak! Halamla Henry amca, bütün dostlarımız, Peter amca oradalar. Beau'nun birçok arkadaşları olacak ve okula gidebilecek. Eğer Kuzeye gitseydik, onu okula gönderip, Yankee çocukları ile ilişki kurmasına ve sınıfta zenci çocuklarla yanyana oturmasına meydan veremezdik! Bu durumda ona bir öğretmen tutmamız gerekecekti ki, bunu nasıl sağlayabilecektik bilmiyorum."

Koşup Scarlett'i kollarına aldı. Sevinçliydi.

"Ve ben, Five Points ile Şeftali Ağacı Caddesi'ni yeniden göreceğim ha! Ah, hepsini o kadar özledim ki! Belki de kendimize göre küçük bir eve bile sahip olabiliriz! Ne kadar küçük ve gösterişsiz olursa olsun, aldırmam. Ama kendi evimiz olsun!"

Gözleri heyecan ve mutlulukla parlıyordu. Ashley ile Scarlett ona

bakmaktaydılar. Ashley şaşırmış, Scarlett utanmıştı. Melanie'nin Atlanta'yı bu kadar özlemiş olabileceği ve kendisine ait bir eve sahip olmayı bu kadar isteyebileceği hiç aklına gelmemişti. Tara'da o kadar mutlu görünüyordu ki, eski memleketini özlemiş olması Scarlett'i son derece şaşırttı.

"Ah, Scarlett; bizim için böyle bir şey tasarlaman ne kadar mükemmel! Atlanta'ya dönmeyi ne kadar istiyordum, bilsen!"

"Kendimize küçük bir ev yapabiliriz. Farkında mısın beş yıllık evliyiz ve halâ evimiz

yok?"

Scarlett yastıkla oynuyordu. Kazandığı zaferden duyduğu sevinci belli etmemek için başı öndeydi.

Ashley, anlamsız bir sesle:

"Scarlett," dedi. "Bana bak."

Scarlett başını kaldırıp ona baktı ve onun kederli, yorgun gözleriyle karşılaştı.

"Scarlett, Atlanta'ya geleceğim... İkinizle birden mücadele edemem."

Arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı. Scarlett'in kalbini dolduran sevincin bir kısmı, büyük bir korkunun etkisiyle kayboldu.

Suellen ile Will evlendikten, Carreen de Charleston'daki manastıra gittikten sonra Ashley, Melanie ve Beau Atlanta'ya geldiler. Yemeklerini pişirmesi ve çocuklarına bakması için Dilcey'i de beraber getirmişlerdi. Pork ile Prissy, Will çiftlikte çalışacak başka zenciler bulana kadar Tara'da kalmışlardı. Bu gerçekleştiği zaman onlarda Atlanta'ya geleceklerdi.

Ashley'in ailesi için satın aldığı küçük tuğla ev Ivy Caddesi üzerindeydi ve Pitty halanın evinin tam arkasına düşüyordu. İki evin arka bahçeleri birbirine bitişikti ve arada sadece, eski, sarmaşıklarla sarılmış bir çit vardı. Melanie bu evi özellikle bunun için seçmişti. Atlanta'ya döndüğü sabah, Pitty hala ile Scarlett'i defalarca kucaklayıp öpmüş, sevinç gözyaşları dökmüş ve sevdiklerinden bu kadar uzun zaman nasıl ayrı kalabildiğine inanamadığını

söylemişti. Bu yüzden, onlara ne kadar yakın olsa o kadar iyiydi.

Scarlett, bu evin hayatında gördüğü evlerin en çirkini olduğu kanısındaydı. Ama, Melanie için, Oniki Meşeler bile bu kadar güzel olmamıştı hiçbir zaman. Burası onun kendi eviydi ve Ashley, Beau ve kendisi nihayet kendi evlerinin çatısı altında birleşmişlerdi.

India Wilkes, 1864 yılından beri Honey ile birlikte yaşamakta olduğu Macon'dan geldi ve erkek kardeşinin evine yerleşti. Böylece küçük evin sakinleri biraz sıkışmış oldular. Ama Ashley ile Melanie onu sevinçle karşılamışlardı. Hayat değişmiş, para güç kazanılır olmuştu, ama hiçbir şey şu Güney âdetini değiştirememişti: Evlenmemiş kadın akrabalara karşı kibar ailelerin kapıları daima açıktı.

Kısa bir zaman içinde, Ivy Caddesi'ndeki küçük evin altı odası, birkaç parça eşya ile döşendi. Bunlar en ucuz cinsten, meşeden yapılmış eşyalardı. Çünkü Ashley'in on parası olmadığı için, Frank'ın dükkânından krediyle satın almak zorunda kalmış, bu yüzden de en ucuz şeyleri almakta ısrar edip, kendisine teklif edilen pahalı ve güzel şeyleri kesinlikle reddetmişti.

Bu Ashley'i çok seven Frank'ı utandırmış, Scarlett'i son derece üzmüştü. Hem kendisi hem de Frank, dükkândaki en değerli maun ve gül ağacından yapılma eşyaları on para almadan onlara vermeye hazırdılar, ama Wilkes'ler inatçı bir gururla bunu reddetmişlerdi. Evleri acı bir şekilde kötü döşeli ve çıplaktı. Scarlett, Ashley'in perdesiz ve halisiz odalarda oturduğunu görmeye dayanamıyordu. Ama o çevresindeki şeylerin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve evlendiğinden beri ilk defa kendisine ait bir eve sahip olan Melanie öyle mutluydu ki, burasıyla övünüyordu. Dostları, çay kaşığı, perdesi, halısı ve yemek tabağı olmadığını anlasa, Scarlett utancından ölürdü. Ama Melanie, sanki en iyi cins kadifeden perdeleri ve broker kaplı koltukları varmış gibi hareket ediyordu.

Açıkça belli olan mutluluğuna rağmen, Melanie iyi değildi. Küçük Beau'nun doğumu onun sağlığını iyice sarsmış, onun doğumundan beri Tara'da yaptığı ağır işlerde kuvvetini kökünden yok etmişti. O kadar zayıftı ki, küçük kemikleri beyaz derisinden dışarı fırlamaya hazır gibiydiler. Onu arka bahçede çocuğuyla oynarken gören biri, tereddütsüz küçük bir kız sanırdı. Beli o kadar inceydi ki. Vücudu da dümdüz bir sopa gibiydi. Göğsü olmadığı

gibi, kalçaları da küçük Beau'nun kalçalarından geniş değildi. Vücudu gibi yüzü de çok zayıf ve solgundu. İpek gibi kaşları, bu bembeyaz tenin üzerinde, bir kelebeğin antenleri gibi cılız birer çizgi meydana getirmekteydi. Küçük yüzünde gözleri, güzel denemeyecek kadar büyük duruyordu. Ama bu gözlerdeki ifade, tasasız genç kızlık günlerinden beri hiç değişmemişti. Onun tatlı sükûneti karşısında, savaş, güçlükler ve ağır işler yenilmişti. Bunlar mutlu bir kadının gözleriydi. Böyle bir kadının etrafında kopacak fırtınalar onun varlığının sakin ve huzur dolu çekirdeğine asla etki edemezdi.

Scarlett, ona kıskançlıkla bakarak, gözlerini nasıl oldu da böyle koruyabildi diye düşünüyordu. Kendi gözlerinin, kimi zaman aç bir kedinin gözlerinden farksız olduğunu biliyordu. Rhett, Melanie'nin gözleri hakkında ne demişti? Onların kandil gibi olduğuna dair bir şeyler saçmalamıştı ki. Ah, evet, kötü bir dünyada iki iyilik gibi olduklarını söylemişti. Evet, bu gözler, bütün rüzgâr ve esintilere karşı garantili olan iki kandil gibiydi. Tekrar memleketine dönüp dostlarına kavuştuğu için mutlulukla parlamaktaydılar.

Küçük ev daima misafirlerle doluydu. Melanie çocukken bile herkesin gözdesiydi. Şimdi de şehir onu sevinçle bağrına basıyordu. Herkes onun yeni evi için hediyeler getiriyordu.

Biblolar, resimler, bir ya da iki gümüş kaşık, keten yastık kılıfları, peçeteler, halılar, Sherman'ın elinden kurtarabildikleri ve pek değer verdikleri, ama şu sırada hiçbir işlerine yaramayan bir sürü şeylerdi bunlar.

Melanie'nin çevresinde yavaş yavaş, genç ihtiyar, çeşitli kimselerden kurulu bir halka meydana geldi. Bu halkayı meydana getirenlerin hepsinin de keseleri boş, aileleri kibar, terbiyeleri kusursuzdu. Bunlar, Atlanta'nın kaymak tabakasından geri kalanlardı. Melanie onları dikkatle idare ediyor, herbirine gerekli ilgiyi gösteriyor, kendi arzularından fedakârlık yaparak onları tatmin ettiği zamanlar oluyordu. Sanki savaşın yerle bir ettiği, ölümün kedere boğduğu, değişikliklerin şaşkına çevirdiği Atlanta toplumu, onda etrafında tekrar vücut bulabileceği güçlü bir çekirdek bulmuştu.

Melanie, yeni bir topluluğun önderi olduğunu hiç düşünmedi. Herkesin onu ziyarete gelmesinin hoş bir şey olduğunu düşünüyordu sadece. Onu dikiş ve müzik kulüplerine davet ediyorlar diye seviniyordu. Bütün Güney, şehrin kültürden yoksun olduğunu bangır bangır bağırırken, Atlanta daima

müziksever bir şehir olmuş, kaliteli müziği takdir etmeyi her zaman bilmişti. Hayat zorlaşıp, sinirler gerginleştikçe de müziğe duyulan ilgi artmış, şehir halkı, adeta inatla bu zevkinden vazgeçmemekte direnmişti. Müzik dinlerken, sokaklarda karşılaştıkları küstah zencilerin yüzlerini ve Yankeeler'in mavi üniformalarını unutmaları daha kolay oluyordu.

Melanie, kendini, yeni kurulan Cumartesi Gecesi Müzik Derneği'nin başkanı bulunca biraz utandı. Bu mevkie yükselişinin biricik sebebi iyi piyano çalması olmalıydı. Piyanoda herkese, sağır oldukları halde düetler söyleyen, McLure'lerin kızlarına bile eşlik edebiliyordu.

Melanie, diplomatça hareket ederek, Harpçi Hanımlar, Erkekler Müzik kulübü, Genç Hanımlar Mandolin ve Gitar Topluluğu gibi müzik topluluklarını da yeniden kurmayı başarmıştı. Böylelikle, Atlamalılar, yine eskisi gibi müzik dinlemek imkânına kavuşmuş oldular.

Melanie aynı zamanda, Muhteşem Şehitlerimizin Mezarlarını Güzelleştirme ve Konfederasyon Ordusu Asker ve Subaylarının Dul Karıları ile Yetim Çocukları İçin Dikiş Dikme Kulüpleri'nin de sekreteriydi.

Melanie aynı zamanda, Yetimler Evi'ni idare eden hanımlara da dahildi ve Genç Erkekler Kütüphanesi için kitap toplamaya var gücüyle yardım ediyordu. Bu yeni kurulmuş birteşkilâttı. Ayda bir amatör oyunlar oynayan Tiyatroseverler Kulübü bile onu aralarında görmek için başvurmuştular. Şüphesiz Melanie sahne ışıklarının arkasında görünmeye cesaret edemeyecek kadar çekingendi, ama kostümlerin dikilmesine, sahnenin düzenlenmesine yardımcı olabilirdi. Kumaş ne kadar az olursa olsun, eşyalar ne kadar yetersiz olursa olsun, Melanie şüphesiz bunları en iyi bir şekilde değerlendirirdi. Shakespeare Okuma Kurumu da seçmelerini hep Melanie'nin fikrine göre yapıyordu. Cumartesi geceleri başka yazarlardan da parçalar okunmasına karar verilince, Melanie, topluluğun en genç üyesinin teklifi olan Lord Byron'dân şiirler okumayı kesinlikle reddetti ve onun yerine Mr. Dickens ile Bulwer-Lytton'u teklif etti. Bu genç, Atlanta'nın en hızlı bekârlarından olduğu için, teklifi Melanie'yi korkutmuştu.

Yazın son aylarında geceleri, Melanie'nin ışıklı küçük evi misafirlerle dolup taşıyordu. Sandalye ve koltuklar hiçbir zaman yetişmiyor ve hanımların çoğu ön merdivenlerde oturuyor, erkekler de trabzanlara dayanarak onlarla çene

çalıyorlardı. Ambalaj kutuları ya da ön bahçenin çimleri üzerine oturanlar da vardı! Kimi zaman Scarlett misafirlerin çimler üzerinde oturup çaylarını yudumladıklarını görür ve Melanie'nin fakirliğini nasıl böyle utanmadan ortaya koyabildiğine şaşardı. Wilkes'lerin misafirlerine ikram edebildikleri biricik içki çaydı. Scarlett, Pitty halanın evini savaştan önceki gibi döşeyip, misafirlerine iyi cins şaraplar ve pastalar ikram edebilene kadar misafir davet etmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle, Melanie'nin evine gelenler gibi zengin ve soylu misafirler...

Hayır, insanların onun etrafında böyle delice dolanıp durmalarının sebebi Melanie'nin hiç aklına gelmiyordu. İnsanlar onu çok eski ve çok sevilen bir hayat değerinin yerine koymuş, onun peşinden gitmekten büyük bir zevk duyuyorlardı. Bu yüzden bir gece, Wilkes'lerin evindeki neşeli bir toplantıda Dr. Meade Shakespeare'in Macbeth'inden parçalar okuduktan sonra Melanie'nin elini öpüp şunları söylediği zaman genç kadın pek şaşırdı:

"Sevgili Miss Melly, sizin evinizde bulunmak insan için büyük bir zevk ve ayrıcalık. Çünkü siz ve sizin gibi hanımlar bizim gözümüzün bebeğisiniz, elimizde kalan son ümitlerimizsiniz. Onlar bizden, bizim elimizden erkekliğimizin çiçeğini ve genç kadınlarımızın gülüşünü aldılar. Sağlığımızı mahvettiler, hayatlarımızı altüst ettiler ve adetlerimizi temelinden sarstılar. Refahımızı yok ettiler, bizi elli yıl gerilettiler, şimdi okulda bulunmaları gereken oğullarımızın sırtına çok ağır yükler yüklediler. Şu anda güneşin altında uyumakta olmaları gereken ihtiyarlara da öyle. Ama yine de yeniden kuracağız uygarlığımızı. Çünkü onu, üzerine inşa etmek için sizin gibi sağlam kalpli sevdiklerimiz var. Biz onlara sahip oldukça, varsın Yankeeler geri kalan her şeyimizi alsınlar!"

Scarlett'in vücudu, Pitty halanın güzel pelerinin de saklayamayacağı bir hale gelinceye kadar Scarlett ile Frank, arka bahçeleri ayıran çiti aşıp, Wilkes'lerin evindeki yaz gecesi toplantılarına katılıyorlardı. Scarlett ışıktan daima uzar duruyor, gölgeli köşeleri seçip öyle yerlerde oturuyordu. Bu durum ona iki fayda sağlıyordu. Bir kere vücudunun şekli karanlıkta hemen hemen hiç belli olmuyordu. İkincisi, gölgeler arasında oturduğu zaman, kimse onu farkedemiyor ve o Ashley'in yüzünü istediği gibi, dilediği kadar seyredebiliyordu.

Etrafına bakındığı zaman, babalarının kucağında uyuyan küçük oğlan

çocukları, inip kalkan heyecanlı göğüsler, düşmanın istihkâmlarına dikilen bayrakların, vahşi süvari hücumlarının ve geceyarısı baskınlarının hikâyesini dinlerken parlayan gözler görüyordu.

Besbelli herkes savaş borularının sesini duyuyor, Güney'in ünlü isyan haykırışını duyuyor ve başlan önlerinde, yırtık bayraklarıyla, ayaklan yürümekten sakat olmuş askerlerin, yağmur altında geçişini yeniden görüyorlardı.

"Bu çocuklar da başka bir şeyden konuşmaz oldular. Büyüdükleri zaman Yankeelerle savaşıp eve sakat olarak dönmenin ya da hiç dönmemenin iyi bir şey olduğuna inanan birer budala olacaklar. Hepsi savaşı hatırlamaktan ve onun sözünü etmekten hoşlanıyor. Ama ben öyle değilim. Ben onu düşünmek bile istemiyorum. Eğer mümkün olsaydı, savaşı ve onunla ilgili her şeyi unuturdum. Ah, bu mümkün olsaydı!"

Tüyleri diken diken olarak Melanie'nin Tara'ya ait hikâyeler anlatışını ve kendisini bir masal kahramanı gibi gösterişini dinlerdi. Görümcesi onun Tara'ya gelen Yankeeler'in nasıl karşısına çıktığını, Charles'in kılıcını nasıl kurtardığını, yangım nasıl söndürdüğünü, tekrar tekrar, övünerek anlatmıştı. Scarlett'e bu hatıralar ne zevk, ne de iftihar veriyordu. Onları hiç hatırlamak istemiyordu.

"Ah, bu insanlar nasıl unutamıyorlar? Geriye bakacaklarına ne diye ileri bakmıyorlar? Savaşa girmekle delilik ettik, budalalık ettik. Onu ne kadar çabuk unutursak, bizim için o kadar iyi olacak."

Ama anlaşılan, kendisinden başka kimse bu acı günleri unutmak arzusunda değildi. Bu yüzden, Scarlett, Melanie'ye artık karanlıkta dahi olsa insan içine çıkmaktan utandığı için evine gelemeyeceğini söylerken samimi olduğu kadar sevinçliydi de. Bu açıklama, çocuk doğurma konusunda haddinden fazla hassas olan Melanie tarafından derhal kabul edildi. Melanie de bir çocuk daha doğurmayı şiddetle arzu ediyordu, ama Dr. Meade ile Dr. Fontaine ikinci bir doğumun hayatına mal olacağını söylemişlerdi. Bu yüzden kaderine ister istemez razı olan Melanie vaktinin büyük bir kısmını Scarlett ile birlikte geçiriyor ve kendisinin olmasa da yengesinin hamileliğinin zevkini çıkartıyordu.

Scarlett, Ashley'i sık sık görüyordu, ama onunla hiç yalnız kalmamıştı. Her akşam, fabrikadan eve dönerken o günkü işler hakkında bilgi vermek için Pitty halanın evine uğruyordu. Ama ne yazık ki, çoğunluk Frank ile Pitty, daha beteri Melanie ile India da orada oluyordu. Scarlett, ancak işle ilgili sorular sorup, tavsiyelerde bulunuyor ve sonra:

"Geldiğin için teşekkür ederim; güle güle" diyordu.

Ah, hiç olmazsa hamile olmasaydı! Her sabah onunla ıssız ormanlardan geçerek fabrikaya gidebilirdi. O zaman kendilerini dikkatle izleyen gözlerden uzak olur ve yine eski günlerdeki gibi telaşsız ve tasasız olduklarını farzedebilirlerdi. Bu sanki Tanrı'nın Ona sunduğu bir fırsattı. Ama bu durumda, bu fırsattan yararlanmasına imkân yoktu.

"Şu bebeği doğurup kurtulsam," diye düşünüyordu. "O zaman her gün onunla beraber fabrikaya giderim ve istediğimiz gibi konuşabiliriz."

Hamileliğin verdiği çaresizliğe böylesine isyan edişinin sebebi, sadece Ashley ile istediği gibi, yalnız olarak konuşamamak değildi. Fabrikaların da ona ihtiyacı vardı. Fabrikalar, Ashley ile Hugh'u yalnız bırakıp evine çekildiği günden beri zarar etmekteydi.

Hugh, bütün gayretine ve çalışmasına rağmen pek beceriksizdi. Kötü bir tüccar ve işçilere karşı da kötü bir yöneticiydi. İşçilerini de idare edemiyordu. Zenciler ücretlerini her günün akşamında almakta ısrar ediyorlar, bu parayla sık sık sarhoş oluyor ve ertesi sabah işe gelmiyorlardı. Böyle hallerde, Hugh, yeni işçiler aramak zorunda kalıyor ve fabrika o gün geç çalışmaya başlıyordu. Bu güçlükler yüzünden, Hugh'un günlerce, kereste satabilmek için şehre inemediği oluyordu.

Scarlett, kârının Hugh'un parmakları arasından kayıp gittiğini gördükçe kendi çaresizliğine ve onun budalalığına ister istemez kızıyordu. Bebek doğup, Scarlett işe gidebilecek hale gelir gelmez, Hugh'u işten çıkartacak ve başkasını bulacaktı. Kim olsa bu işi ondan iyi başarırdı. Artık bu azatlı kölelerle de vakit geçirmeyecekti. Bu azatlı kölelerin canları istediği zaman işi bırakmaları birçok işlerinin zamanında yetişmesine engel oluyordu. Bu durumda para kazanmak mümkün müydü?

"Frank," dedi, "Fabrikamda mahkûmları çalıştırmaya karar verdim. Bu bana mükemmel bir fikir gibi görünüyor. Onları pek düşük ücretlerle çalıştırabilir ve istediğim gibi kullanabilirmişim. Hem de Azatlı Köleler Bürosu onlara ne gibi işler yaptırdığıma zerre kadar karışmazmış."

Mahkûmlar! Frank'ın sesi çıkmıyordu. Fabrikasında mahkûmları çalıştırmak Scarlett'in şimdiye kadar ileri sürdüğü fikirlerin en delice olanıydı. Bu, bir salon inşa etmek düşüncesinden de beterdi.

Bu mahkûmları çalıştırmak âdeti, eyaletin savaştan sonraki sefaletinin sonucunda doğmuştu. Devlet onları beslemekten aciz olduğu için, demiryolu inşaatı, kerestecilik ve başkaları gibi büyük işler yapanlara onları kiralıyordu. Frank ve eskiye tapan dostları bunun gerekliliğini kabul etmekle beraber, yine de korkunçluğunu belirtmeden edemiyorlardı.

Bunlardan birçoğu köleliğin bile aleyhindeydi ve bunun kölelikten bin beter olduğu kanısındaydılar.

Frank bunun büyük bir günah olduğunu, orospuluk kadar kötü olduğunu ve karısının bunu yapmasına izin verecek olursa ruhunun bir daha asla huzur duyamayacağını hissediyordu.

Bu ahlaki inancın verdiği güçle Frank, ilk kez olarak, karısının yapmak istediği bir şeyi kesinlikle yasakladı ve öyle sert konuştu ki, Scarlett susmak zorunda kaldı. Nihayet, onu yumuşatmak için, gerçekten böyle bir niyeti olmadığını mırıldandı. Oysa için için halâ bu işi düşünüyor ve onu gerçekleştirmek için büyük bir özlem duyuyordu. Mahkûmları işçi olarak çalıştırmak onun en büyük problemlerinden birini halledecekti, ama Frank bu işi bu kadar ciddiyetle yasaklayacak olursa...

İçini çekti. Fabrikalardan biri kâr etmekte olsaydı bari. O zaman duruma katlanabilirdi. Ama Ashley'in yönettiği fabrika, Hugh'un yönettiğinden ancak biraz daha iyi durumdaydı.

Ashley işin başına geçer geçmez her şeyi kavrayıp, fabrikayı Scarlett'in yönettiği zamankinden daha iyi işler hale getiremeyince ve kârı arttıracağına düşürünce, genç kadın önce müthiş şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı. Öyle zekiydi ve o kadar çok kitap okumuştu ki bu işte başarı gösterememesi ve

para kaybetmesi için hiçbir sebep yoktu. Ama o, aslında Hugh'dan daha başarılı olamadı. Tecrübesizliği, hataları, iş hayatı hakkındaki bilgisizliği ve bu alandaki kararlarının daima yanlış olması, pazarlığa hiç gelemeyişi Hugh'dan hiç de farklı değildi. Kimi zaman Ashley'in kereste çeşitlerini ayırdetmeyi hiç öğrenemeyeceğini düşünürdü. Kendisi kibar bir insan ve güvenilir bir kimse olduğu için alışverişe gelen her namussuza güveniyordu. Birçok kereler, Scarlett belli etmeden müdahale etmemiş olsa, büyük paralar kaybedecekti mutlaka. Birinden hoşlanacak olsa -ne yazık ki pek çok kimseden hoşlanıyordu- adamın bankada parası yada malı mülkü olup olmadığını araştırmadan, taksitle mal satıyordu ona. Bu bakımdan Frank kadar beceriksizdi.

Ama kuşkusuz bütün bunları öğrenecekti! Ve o öğrenirken, Scarlett ona karşı bir annenin çocuğuna karşı gösterebileceği sabır ve hoşgörüyü gösteriyordu. Her akşam, Ashley, yorgun ve cesareti kırılmış olarak onun evine uğradığı zaman, Scarlett yorulmak bilmeden ona cesaret veriyor, tavsiyelerde bulunuyor, yaptığı hataları söz konusu bile etmiyordu. Scarlett bu ifadenin anlamını kavrayamıyor ve korkuyordu. Ashley öyle değişmişti ki. Artık o tanıdığı eski arkadaşı değildi. Onu yalnız görebilse, belki bunun sebebini öğrenebilirdi.

Bu durum birçok geceler genç kadının uykusunu kaçırdı. Ashley için endişe ediyordu. Onun mutsuz olduğunu anlıyor ve bu mutsuzluğun iyi bir keresteci olmasını engellediğini de hissediyordu. Fabrikalarının Ashley ve Hugh gibi ticaret ve alışverişten zerre kadar anlamayan iki erkeğin elinde olması onun neşesini kaçırıyordu.

Tommy Welaburn, sakatlığına rağmen, işini ilerletmişti. Söylendiğine göre adamakıllı para kazanıyordu. Mrs. Merriwether ile Rene de şehirde bir pasta fırını açıp durumlarını iyice düzeltmişlerdi. Rene dükkânı gerçek bir Fransız becerikliliği ile idare ediyor, Merriwether dede de büyük bir iftiharla pasta arabasını kullanıyordu. Simmon'ların oğulları, tuğla ocağında, günde üç vardiya işçi çalıştırarak, müthiş para kazanıyorlar ve başlarını kaşıyacak zaman bulamıyorlardı. Kells Whiting kıvırcık saçları düzelten ilacıyla bir servet yapmak üzereydi.

Çünkü zencilere, kıvırcık saçlı oldukları takdirde Cumhuriyetçiler'in oy pusulasını kutuya atmalarına izin vermeyeceklerini söylüyordu.

Bütün tanıdığı akıllı ve işbilir erkekler, ister avukat, ister doktor, ister dükkâncı olsunlar, aynı durumdaydılar. Savaştan hemen sonra onları pençesine alan hareketsizlik, yakalarını bırakmıştı artık. Scarlett'e yardım edemeyecek kadar çok işleri vardı. Herkes kendisine yeniden bir servet yapmak çabasındaydı. İşi alamayanlar sadece Hugh gibilerdi... ya da Ashley gibiler. Bir işi yürütmek zorundayken bebek beklemek ne saçma ve tahammül edilmez bir şeydi! Kesin bir karar verdi: "Asla başka çocuğum olmayacak."

Frank büyük bir aileye sahip olmak istiyordu, ama o ne yapar yapar kocasını kandırırdı.

Bu onun son çocuğu olacaktı. Kararını vermişti. Fabrikalar çok daha önemliydi.

Scarlett bir kız doğurdu. Minicik, saçsız, bir maymun gibi çirkin ve tıpkı Frank'a benzeyen bir kızdı bu. Sevinç içindeki babasından başka hiç kimse onu güzel bulmadı, ama komşular çocukların zamanla güzelleştiğini söyleyecek kadar cömertlik gösterdiler. Bebeğe, anneannesi Ellen ve günün en moda ismi ola Lorena dolayısıyla Ella Lorena adı verildi.

Atlanta'nın büyük bir endişe içinde olduğu ve felâketin her an beklendiği gergin bir haftanın ortasında doğdu. Bir kadına tecavüz ettiğini söyleyerek övünen bir zenci tutuklanmış, ama yargılanmasına zaman kalmadan, Ku Klux Klan bir gece cezaevini basarak, adamı sessizce asmıştı. Klan, henüz adı bilinmeyen zavallı kadının mahkemede şahitlik etmesini ve böylece kim olduğunun anlaşılmasını önlemek için böyle hareket etmişti. Kadının babasıyla erkek kardeşleri, onun mahkemede ifade vermesini önlemek için onu vuracaklardı. Bu yüzden, zenciyi ortadan kaldırmak bütün şehir halkına, izlenecek biricik yol gibi göründü. Ama askeri mahkemeler dehşet ve nefret duyarak büyük bir öfkeye kapıldılar.

Askerler, Atlanta'da yaşayan bütün beyaz erkekleri hapse atmak pahasına da olsa Klan'ın kökünü kazıyacaklarına yemin ederek sağda solda tutuklamalar yapmaktaydılar. Korkudan suratları asılmış olan zenciler ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Yankeeler suçluları bulacak olurlarsa hepsini asacaklardı. Şehir bu konudaki dedikodularla çalkalanıyor ve hava gittikçe ağırlaşıyordu. Beri yandan, zencilerin de beyazlara karşı isyan edecekleri söylentileri

dolaşmaktaydı.

Scarlett, bitkin bir halde yatağında yatarken, Ashley'in Klan'a girmeyecek kadar akıllı, Frank'ın da böyle bir şey yapamayacak kadar korkak ve yaşlı olduğu yüzünden Tanrı'ya durmadan şükrediyordu. Yankeeler'in her an onların yolunu kesip tutuklayabileceğim düşünmek ne kadar korkunç olurdu!

Bir fitilin hafifçe yanarak barut fıçısına yaklaşmasını seyretmek gibi sinir bozucu olan bu atmosfer içinde Scarlett yavaş yavaş iyileşti ve kendine geldi. Eskisi gibi güçlü kuvvetli, canlı ve dinçti. Üçüncü haftanın sonunda fabrikaları görmek için sokağa çıkmak istediğini ve kendinde bunu yapabilecek gücü bulduğunu açıkladı.

Yeni baba olmanın verdiği gururdan kuvvet alan Frank, bu tehlikeli şartlar altında, Scarlett'in evi terketmesini yasaklayacak cesareti bulabildi. Eğer Frank, Scarlett'in atı ile arabasını ahıra kilitleyip kendisinden başka hiç kimseye verilmemesini emretmemiş olsaydı, Scarlett onun ihtarlarına kulak aşmazdı. Üstelik hem Frank, hem de dadısı birlik olup, Scarlett'in hastalığı sırasında evi aramışlar ve parasını alıp saklamışlardı. Ve Frank, daha sonra bu parayı kendi adına bankaya yatırmıştı. Öyle ki, Scarlett artık onun izni olmadan kılını bile kıpırdatamazdı.

Scarlett, önce hem dadısına hem de Frank'a müthiş kızıp üstlerine saldırdı. Ama bunun bir işe yaramadığını görünce yalvarmaya başladı ve ümitleri kırılmış bir çocuk gibi ağlamaya koyuldu. Ama bütün bunlara karşılık şu sözleri duydu: "Haydi şekerim! Hasta bir kıza bunlar yakışmaz!" Dadı da:

"Miss Scarlett," dedi, "Ağlamayı bırakmazsanız sütünüz ekşir ve bebek ishal olur. Bundan şüpheniz olmasın."

Bunun üzerine Scarlett müthiş bir öfkeye kapılarak arka bahçeden Melanie'nin evine koştu ve orada, var gücüyle bağırarak içini boşalttı. Fabrikalarına yürüyerek gideceğini, bütün Atlantalılar'a ne hain bir adamla evlendiğini ilân edeceğini, aptal ve yaramaz bir çocuk gibi davranılmasına dayanamayacağını söylüyordu. Yanına bir tabanca alacak ve kendisini tehdit edenleri vuracaktı. Bir adam vurmuştu. Bir ikincisini vurmak sadece, evet sadece, hoşuna giderdi. O, her şeyi yapabilirdi.

Kendi evinin ön verandasına çıkmaktan bile korkan Melanie bu tehditler karşısında dehşete düştü.

"Aman, kendini böyle tehlikeye atmamaksın! Sana bir şey olursa ölürüm! Ah, ne olur!.."

"Ben, ben, ben yürüyerek gedeceğim fabrikaya!" "Ah, hayır! Bunu yapmamalısın! Başına korkunç bir şey gelebilir. Decatur Caddesindeki, Shantytown Kampı'nın kötü niyetli zencilerle dolu olduğunu söylüyorlar. Sen de fabrikaya giderken tam oradan geçeceksin. Dur bakayım, sevgilim, böyle bir şey yapmayacağına dair söz ver bana. Hiç olmazsa bugünlük sabret de bir çare düşüneyim. Şimdi eve gidip yatağına yatacağına söz ver. Rengin bembeyaz. Söz ver bana."

Scarlett, öfkeden öylesine yorgun düşmüştü ki, başka bir şey yapamayacağı için Melanie'nin istediği sözü verdi ve eve döndü. Evde, ailesinin kendisiyle barışmak için yaptıkları girişimleri ise şiddetle reddetti.

O ikindi, arka bahçede yabancı biri görüldü. Şüphesiz bu, Dadı ile Dilcey'in tabiriyle,

Miss Melly'nin sokaklardan toplayıp mahzende yatırdığı "süprüntülerden" biriydi.

Melanie'nin evinin zemin katında üç oda vardı. Eskiden bunlar hizmetçi odaları ve şarap mahzeni olarak kullanılmaktaydı. Şimdi, birine Dilcey yerleştirilmişti. Diğer ikisi de devamlı olarak gelip giden, kimsenin tanımadığı fakirlerin yatakhanesi gibi bir şeydi. Onların nereden gelip nereye gittiklerini ve Melanie'nin onları nereden bulduğunu kendisinden başka kimse bilmezdi. Belki de zenciler haklıydı ve Melly onları gerçekten sokaktan topluyordu. Ama, ünlü kimseler, eski zenginler nasıl onun evinde toplanıyorsa, fakir ve kaderi kötü kimseler de bu evin damı altında, bir lokma yiyecek, yatacak bir yatak buluyorlar ve kollarının altında yiyecek paketleriyle yollarına devam ediyorlardı. Genellikle, bu odalarda yatanlar, okuma yazma bilmeyen, eski Konfederasyon ordusu askerleriydi. Bunlar aileleri ve evleri olmayan, bir iş bulabilmek umuduyla ülkeyi karış karış gezen kimselerdi.

Scarlett, solgun Kasım güneşi altında, kucağında çocuğuyla, yan verandada otururken:

"Evet," diye düşündü. "Bu, Melanie'nin sakat köpeklerinden biri olmalı."

Sakat olmasına gerçekten sakattı bu adam! Will Benteen gibi tahta bir bacağın yardımıyla yürüyordu. Sıska ve iri kemikliydi, ama tahta bacağına rağmen, bir yılan gibi ilerliyordu.

Merdivenleri çıkıp kendisine yaklaştığı zaman, Scarlett onun sesini duymadan, kıyı bölgelerinde doğanlarda pek görülmeyen "R"leri yutma alışkanlığını farketmeden, hemen dağlarda doğmuş bir kimse olduğunu anladı. Pis ve paramparça elbiselerine rağmen, bütün dağlılar gibi onda da sessiz bir gurur vardı. Bu gurur, kimsenin ona nezaketsizlik yapmasına ve aptallığa fırsat vermezdi.

Scarlett'in bakışlarına soğuk bir bakışla cevap verdi ve konuşmaya başlamadan önce trabzanın üstüne tükürdü. Tek gözünde derin bir nefret okunuyordu. Bu kişisel bir nefret olmayıp, Scarlett'in bütün cinsine karşı duyduğu bir şeydi.

Kısaca:

"Mrs. Wilkes beni sizin yanınızda çalışmaya gönderdi," dedi.

"Adım Archie'dir."

Konuşmaya alışık olmayan biri gibi, ağır ağır, kelimeleri güçlükle söyleyebiliyordu.

"Özür dilerim, ama size göre bir işim yok, Mr. Archie."

"Archie küçük adımdır." "Özür dilerim. Soyadınız nedir?"

"Sanırım bu beni ilgilendiren bir iştir," dedi adam, tekrar tükürerek "Archie yeter."

"Soyadınızın ne olduğuna aldırdığım yok. Size göre iş olmadığı için üzgünüm."

"Sanırım bana göre bir işiniz var. Mrs. Wilkes bana sizin tam bir budala gibi şehirde tek başınıza dolaşmak istediğinizi söyledi ve beni sizinle birlikte gezmek ve sizi korumak için gönderdi."

Scarlett, hem adamın kabalığı ve hem de Melly'nin işlerine burnunu sokması yüzünden kızgınlık duymuştu.

"Ya, öyle mi?" diye bağırdı.

Adamın tek gözü, kişisel olmayan bir düşmanlıkla onun gözlerine kaydı.

"Evet, bir kadın, ailesinin erkeklerinin başına böyle bir işi neden açmak ister? Onlar sadece onu korumaya çalıştıkları bir sırada ne diye onları sıkıntıdan sıkıntıya sürükler? Eğer, mutlaka dışarı çıkmak niyetindeyseniz, arabanızı ben süreceğim. Zencilerden nefret ederim. Yankeeler'den de... "

Avurdundaki tütün topağını öteki tarafa geçirdi ve davet beklemeden en üst basamağa

oturdu.

"Kadınların arabalarını sürmekten hoşlandığımı söylemedim. Ama Mrs. Wilkes, beni mahzeninde misafir ederek bana iyilik yaptı ve sonra beni size gönderdi."

Scarlett çaresizlik içinde:

"Ama..." dedi, sonra sustu.

Bir an sonra, ona bakmış gülümsüyordu. Bu ihtiyarın görünüşü hoşuna gitmemişti, ama varlığı işleri kolaylaştıracaktı. O yanında oldukça şehirde dolaşabilir, fabrikalara gidebilir, müşterilerini ziyaret edebilirdi. Hiç kimse Scarlett'in onun yanında güvenlikte olduğundan şüphe edemezdi ve görünüşü de dedikoduları önlemeye yeterdi.

Frank, Archie ile özel olarak konuştuktan sonra, isteksizce arabanın ahırdan çıkartılmasına izin verdi. Anneliğin, ümit ettiği gibi Scarlett'i değiştirmemiş olması onun hayallerini yıkmış, onu pek üzmüştü. Ama eğer o Allah'ın cezası fabrikalarına mutlaka gidecekse, Archie'nin yanında olması elbette daha

iyiydi.

Böylece, başlangıçta Atlantalılar'ı pek şaşırtan ilişki başladı. Görünüşleri çok garip olan bir çiftti Scarlett ile Archie. Üstü başı paramparça, pis ve korkunç bir görünüşlü ihtiyar ile iyi giyimli güzel bir genç kadın. Scarlett'in kaşları daima çatık oluyor, Archie'nin tahta bacağı ise zaman zaman arabadan aşağı sallanıyordu. İkisi, günün her saatinde, Atlanta'nın her yerinde görülebilirlerdi. Nadiren konuşuyorlar, belli ki birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Ama her ikisi de ihtiyaç yüzünden ötekine bağlıydı. Archie'nin paraya, Scarlett'in himayeye ihtiyacı vardı.

Kısa bir zaman içinde, Atlanta, Scarlett ile koruyucusunu görmeye alıştı. Bu alışkanlıktan sonra da kadınlar onun şehir içinde böyle serbestçe gezip tozmasını kıskanmaya başladılar. Ku Klux Klan'ın yaptığı son işten sonra, hiçbir kadın tek başına sokağa çıkamıyor, alışverişe bile ancak yarım düzine kadın birarada gidebiliyordu. Doğuştan toplum hayatına bağlı olan Atlantalı kadınlar, nihayet gururlarını ceplerine koyarak, Scarlett'e Archie'yi kendilerine ödünç vermesi için yalvarmaya başladılar. Scarlett de ona ihtiyacı olmadığı zamanlar, yaşlı koruyucusunu diğer kadınlara ödünç verecek cömertliği gösterdi.

Öyle bir an geldi ki, Archie, bütün Atlanta'nın peşinden koştuğu bir insan haline geldi. Bütün kadınlar, onun boş vaktini yakalamak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Hemen hemen her sabah, bir çocuk ya da zenci bir uşak, elinde şöyle bir mektupla Scarlett'e geliyordu:

"Eğer bugün öğleden sonra Archie'yi kullanmıyorsan, ne olur bana gönder. Mezarlığa çiçek götürmek istiyorum."

"Alışverişe çıkmak zorundayım. Biliyorsun yalnız gidemem..."

"Archie'nin, Nellie teyzeyi hava almaya çıkartmasını rica edeceğim."

Scarlett'e öyle geliyordu ki, Archie onun yanında çalışmaya başlayalı Frank geceleri sık sık dışarı çıkmaya başlamıştı. Dükkânın muhasebe defterlerinin yeniden düzenlenmeye ihtiyacı olduğunu ve gündüz çok sıkı olan işlerin buna fırsat vermediğini söylüyordu. Bir de kendileriyle ilgilenmesi gereken hasta dostları vardı. Gidip biraz onların yanında oturmalıydı. Sonra, Demokratlar

Birliği vardı ki, her çarşamba gecesi toplanıp yeniden oy hakkı elde edebilmek için çareler düşünüyorlardı. Frank bu toplantıların birini bile kaçırmıyordu. Scarlett'in kanısınca bu kurum, General Lee'den başka bütün generalleri, özellikle General John B. Gordon'u üzmek ve savaşı manen de olsa yeniden yaşamaktan başka bir şey yapmıyordu. Şüphesiz, şimdiye kadar oy hakkı elde etmek yoluyla bir ilerleme kaydedilmemişti. Frank bu toplantılardan hoşlanıyor ve gecenin geç saatlerine kadar kalıyordu.

Ashley de hasta arkadaşlarını ziyarete gidiyor, o da Demokratlar'ın toplantılarına katılıyordu. O ve Frank her zaman aynı gecenin aynı saatlerinde dışarda oluyorlardı. Böyle gecelerde Archie, Pitty, Scarlett, Wade ve küçük Ella'yı arka bahçeden Melanie'nin evine götürüyor ve iki aile bu erkeksiz saatleri birarada geçiriyorlardı. Archie boylu boyunca bir kanepenin üstünde uzanıp horluyor, kadınlar dikiş dikiyordu. Archie horlarken, kulaklarından sarkan kır saçlar sağa sola uçuşuyordu. Hiç kimse onu kanepenin üzerinde yatmaya davet etmemişti. Çünkü bu kanepe evin en kıymetli ve en güzel eşyasıydı. Bir sabah Scarlett Archie'ye:

"Beni öteki fabrikaya götür," diye emretti. "Evet, biliyorum orası çok uzak ve öğlen yemeği yemeyeceğiz. Ama sana ne diye para veriyorum? Mr. Wilkes'e elindeki işi bırakmasını ve bu kereste siparişini hazırlamasını söyleyeceğim. İnşallah onun işçileri de işi bırakmamıştır. Cehennem hayatı bu! Hugh Elsing gibi beceriksiz birine daha rastlamadım! Johnnie Gallegher inşa etmekte olduğu dükkânları bitirir bitirmez onu işten çıkartacağım. Gallegher Yankee ordusunda savaştıysa bana ne? Çalışacak ya. Ben tembel bir İrlandalıya rastlamadım hayatımda. Azatlı kölelerden de vazgeçeceğim. Onlara güven olmuyor. Johnnie Gallegher'i işe alacağım ve mahkûmları çalıştıracağım fabrikalarımda. O çalıştırır mahkûmları. O..."

Archie ona baktı. Tek gözü parlıyordu. Konuştuğu zaman paslı sesinde öfke izleri okunuyordu.

"Mahkûmları işe aldığınız gün ben sizi terkederim," dedi. Scarlett irkildi: "Hay Allah!

Niçin?"

"Ben bu mahkûm çalıştırma işini çok iyi bilirim. Bana kalırsa bu mahkûmları

katletmekten farksız. Öyle ya, insanları beygir gibi satın aldıktan sonra onlara beygirden de kötü davranmak ne biçim şey? Dövüyorlar onları, aç bırakıyorlar, öldürüyorlar? Kimin umurunda? Devlet aldırmıyor. Para onun cebine gitmiyor mu? Mahkum çalıştıranların bütün istediği onları artık yemeklerle beslemek ve istedikleri işi yaptırmak. Hayır, madam. Kadınlar hakkında hiçbir zaman iyi bir düşünce sahibi olmadım. Şimdi bu düşüncem daha da kötüleşti." "Bu seni ilgilendirir mi?"

Archie, kısa bir duraklamadan sonra, sert bir sesle: "Hemen hemen kırk yıl mahkûm olarak hapishanede yaşadım," dedi. "Bu işleri bilirim."

"Suçun... cinayet miydi?" Archie, dizginleri sallarken, kısaca: "Evet," diye karşılık verdi. "Karımı öldürmüştüm." Scarlett'in gözkapakları korkuyla titriyordu. Sakalın altındaki ağız, onun korkusuyla acı acı alay eder gibi gülümsedi.

"Eğer korkunuz buysa, korkmayın, sizi öldürmem, hanımefendi," dedi. "Bir kadını öldürmek için tek bir sebep vardır." "Karını öldürdün ha!"

"Erkek kardeşimle yatıyordu. Kardeşim kaçtı. Onu öldürdüğüme zerre kadar pişman değilim. Böyle serbest kadınları öldürmek gerekir. Bu yüzden hiç kimseyi hapsetmeye hakkı yoktur kanunun. Ama beni içeri tıktılar."

"Ama... nasıl çıktın? Kaçtın mı? Af mı edildin?"

Archie kelimeleri biraraya getirmek güçmüş gibi konuşmaya gayret ederken kalın kaşlarını çattı.

"Buna af denebilir." ,

Milledgeville Hapishanesi'ndeyken gardiyan dedi ki, ordunun her an yeni askerlere ihtiyacı varmış. Savaşa katılıp dövüşecek olanlar savaştan sonra serbest bırakılacaklarmış. Tabii canını kurtaran... Ama yine aynı gardiyan dedi ki, ordu biz müebbet hapse mahkûm olanları istemiyormuş. Biz başka bir yere, başka bir hapishaneye gönderilecekmişiz. O zaman ona dedim ki, ben öteki müebbet hapis mahkûmları gibi değilim. Karımı öldürdüm, çünkü öldürülmeyi haketmişti. Ve Yankeeler'e karşı savaşmak istediğimi söyledim. Gardiyan da beni haklı buldu ve öteki mahkûmlarla birlikte orduya katılmaya

gönderdi."

Durdu ve öksürdü.

"Ah. Pek gülünçtü doğrusu. Birini öldürdüm diye beni hapse attılar, sonra elime bir silah tutuşturup, başkalarını da öldüreyim diye, yazılı bir af izniyle dışarı salıverdiler. Yeniden serbest ve bir silah sahibi olmak hoştu doğrusu. Biz Milledgeville'den gelenler iyi dövüştük ve pek çok Yankee öldürdük. Birkaçımız da öldürüldü. Ama hiçbirimiz kaçmadık. Ordu teslim olduğu zaman özgürlüğümüze kavuşmuştuk. Ben bu bacağımla bu gözümü kaybettim, ama buna üzülmüyorum."

Scarlett, zayıf bir sesle:

"Yaa..." dedi.

Sherman'ın ordusunu geri püskürtmek için başvurulan son ümitsiz çareler arasında Milledgeville Hapishanesi'ndeki mahkûmları salıvermenin de bulunduğunu biliyordu. Bu olayın detayını hatırlamaya çalıştı.

"Bana... bana söylediğine iyi ettin, Archie. Ben kimseye bir şey demem. Eğer öğrenecek olsalar, bu Mrs. Wilkes ve öteki hanımlar için büyük bir şok olurdu."

"Pah! Mrs. Wilkes biliyor. Beni ilk evine aldığı gün söyledim bunu ona. Onun gibi iyi bir kadının, ne olduğumu bilmeden beni evine almasına razı olur muyum sanıyorsunuz?"

Scarlett, büyük bir hayret içinde:

"Tanrı bizi korusun!" diye söylendi.

Melanie bu adamın bir katil olduğunu, bir kadını öldürdüğünü biliyordu. Ve bunu bile bile onu evine almaktan çekinmemişti. Ona oğlunu, halasını, yengesini ve bütün dostlarını emanet etmişti. Kadınların en sıkılganı, onunla evde yalnız kalmaktan korkmamıştı.

"Mrs. Wilkes bir kadında pek bulunmayacak kadar akıllı. Benim hiç kimseye zarar vermeyeceğimi anladı. Yalancının daima yalan söylemeye, hırsızın

daima çalmaya devam edeceğini, ama insanların hayatlarında bir kere cinayet işleyeceklerini biliyor o. Hem de, Konfederasyon ordusunda savaşan herkesin, yaptığı bütün kötülükleri unuttuğunu da hissediyor. Ama ben yine de iddia ediyorum ki karımı öldürmekle kötü bir şey yapmadım... Evet, Mrs. Wilkes çok akıllı bir kadın... Ve size bir daha söylüyorum. Yanınızda mahkûmları çalıştırmaya başladığınız an sizi terkederim."

Scarlett cevap vermedi, ama şöyle düşündü:

"Beni ne kadar çabuk terkedersen o kadar iyi olur. Bir katil ha!"

Melly nasıl olmuş da bu kadar, bu kadar... Eh, Melanie'nin davranış tarzına yaraşacak bir söz, bu davranış tarzını affettirecek bir açıklama bulamıyorum. Demek orduda savaşmak bütün günahları affettiriyordu! Melanie bunu vaftizle karıştırmış olmalıydı! Ama Melly Konfederasyon hakkında pek budalaca fikirlere sahipti. Onun ateşli taraftarları ve bu taraftarları ilgilendiren konularda asla ölçülü olamazdı.

Scarlett, serin alaca karanlıkta, Archie ile birlikte eve dönerken, "Devrin Kızı"nın önünde, bir sürü at, araba ve fayton gördü. Ashley atının üzerindeydi. Yüzünde gergin ve sinirli bir ifade vardı. Arabalarından sarkarak onunla konuşmakta olan Simmon'ların oğulları da elleriyle heyecanlı hareketler yapıyorlardı.

Kalabalığa iyice yaklaştığı zaman, onların gerginliği sanki kendisine de bulaşmıştı.

"Ah!" diye düşündü. "İnşallah bir kadın daha tecavüze uğramamıştır. Eğer Klu Klux Klan bir zenci daha öldürecek olursa, Yankeeler hepimizin soyunu kurutur."

Sonra Archie'ye döndü:

"Dursana. Bir şeyler var!"

Henry amca:

"Bir şey var veya yok," diye havladı. "Bu, insanın olaylara ne gözle baktığına

bağlıdır. Bana kalırsa, millet meclisi başka türlü bir karar veremezdi."

"Millet meclisi ne yaptı?"

Merriwether dede, mağrur bir sesle:

"Zencilere oy hakkı verilmesini tasdik etmeyi reddetti," dedi.

"Bu Yankeeler'e iyi bir ders olacak."

Ashley:

"Ama bunun acısını çıkartacaklar," diye itiraz etti. "Kusura bakma Scarlett, seni heyecanlandırmak istemem."

Scarlett, bilgiç görünmeye çalışarak:

"Ya, demek zencilere oy hakkı verilmesini kabul etmedi?" dedi.

Siyasetten hiç anlamazdı. Bu konuda düşünmek için nadiren vakit harcardı. Bir süre önce Onüçüncü Oy Hakkı tanıma diye bir şey kabul edilmişti. Belki de Onaltıncı olabilirdi. Ama onaylamanın, kabul etmemenin ne anlama geldiğini bilmiyordu doğrusu. Yankeeler bu hakkı tanımak istedikten sonra! Bu gibi şeyler ancak erkekleri heyecanlandırırdı. Bir şey anlamadığı yüzünden belli olunca Ashley gülümsedi.

"Biliyorsun, zencilerin oy verebilmesi hakkında bir tasan vardı," dedi: "Bu, millet meclisine sunuldu ve millet meclisi üyeleri onu onaylamayı kabul etmediler."

"Ne budalaymışlar! Biliyorsun ki Yankeeler gırtlağımızı sıkmak pahasına da olsa bunu kabul ettirecekler."

Ashley:

"Ben de onu demek istedim," dedi.

Henry amca:

"Millet meclisiyle övünüyorum. Onun üyelerinin medeni cesaretleriyle övünüyorum," dedi yüksek sesle. "Yankeeler gırtlağımızı da sıkacak olsalar kabul etmemekte direnirsek etmeyiz."

Ashley soğukkanlı bir sesle ve endişeli bakışlarla:

"Mutlaka kabul ettirecekler," dedi. "Bu zorlama da bizim işlerimizi daha güçleştirecek."

"Ah. Ashley! Böyle olamaz. İşlerimiz bundan daha güç olamaz!"

"Evet, işler daha da kötü, şimdikinden daha kötü olabilir. Ya zenci bir meclis kurarlarsa? Zenci bir vali getirirlerse başımıza? Şimdikinden daha sıkı bir askeri yönetimle idare edildiğimizi düşün."

Scarlett'in gözleri korkudan büyüdü. Anlamaya başlıyordu.

Scarlett bu sözleri duydu ve bütün ağırlıklarının aklına yüklendiğini hissetti. Ashley'in her zamanki gibi, bir meseleyi iki yanıyla birden ele aldığını biliyordu. O ise, meselenin sadece bir yanını görüyordu: Yankeelerin suratına indirilen bu şamarın onu nasıl etkileyeceğini.

Merriwether dede öfkeyle:

"Sen radikal olup, cumhuriyetçilere mi oy vereceksin, Ashley?" diye sordu.

Gergin bir sessizlik oldu. Scarlett Archie'nin elinin aceleyle tabancasına gidip orada durduğunu gördü. Birden Archie, Merriwether dedenin budalanın biri olduğunu ve onun Miss Melanie'nin kocasına, o saçma sapan konuşsa bile, hakaret etmesine izin vermeyeceğini söyledi. Scarlett kızardı. Birden Ashley'in gözlerindeki kararsızlık kayboldu ve öfke kıvılcımları çaktı.

Ashley, öfkeden titreyen bir sesle:

"Ben Birleşik Devletler'den ayrılma fikrine taraftar değilim," dedi. "Ama Georgia ayrıldığı zaman ben de onunla birlikte ayrıldım. Savaşa da inanmıyordum, ama dövüştüm. Yankeeleri daha fazla azdırmaya da taraftar değilim. Ama mademki millet meclisi böyle bir karar verdi ben de ondan yana olurum. Ben..."

Henry amca birden:

"Archie," dedi. "Mrs. Scarlett'i eve götür. Burası ona göre bir yer değil. Zaten siyaset kadınların işi değildir. Şimdi hep bir ağızdan küfür etmeye başlayacaklar. Haydi, Archie. İyi geceler, Scarlett."

Şeftali Ağacı Caddesi boyunca arabayla ilerlerken, Scarlett'in kalbi korkuyla çarpıyordu. Millet meclisinin bu delice hareketi onun güvenliğini etkileyecek miydi? Yankeeler öfkeye kapılıp fabrikalarını elinden alacaklar mıydı?

Bu hareket Yankeeleri üzerimize saldırtacak. Kendilerinden istenileni yapsalardı, Yankeeleri üzerimize saldırmayacaklardı. Ne diye durup dururken kışkırttılar onları yine? Onlar nasıl olsa bunu bize kabul ettirecekler. Şimdiden etsek daha iyi olur kuşkusuz." Archie tek gözünü ona dikti:

"Hiç karşı koymadan baş mı eğelim? Kadınların keçilerden fazla gururu yok!"

Scarlett, fabrikaların herbiri için beşer mahkûm satın alınca, Archie tehdidini yerine getirdi ve onun yanında daha fazla çalışamayacağını söyledi. Ne Melanie'nin yalvarmaları, ne de Frank'ın daha yüksek ücret teklif etmesi onu fikrinden caydıramadı. Melanie'yi, Pitty, India'yı ve dostlarını seve seve şehirde dolaştırıyor, ama Scarlett'le asla çıkmıyordu. Scarlett arabada olursa, öteki kadınları gezdirmekten bile vazgeçiyordu. Eski koruyucusunun onu böyle mahkûm etmesi Scarlett için utanç verici bir şeydi doğrusu. Scarlett, öfke içinde:

"Kölelerinizi çalıştırırken vicdan azabı duymuyordunuz!" diye haykırıyordu.

Ah, fakat o başkaydı. Köleler ne talihsiz, ne de kederliydi. Köleler, eski devirde şimdi olduklarından çok daha iyi durumdaydılar. Scarlett, buna inanmıyorsa etrafına bakması yeterliydi. Ama her zamanki gibi, itirazlar, Scarlett'i verdiği kararı uygulamakta daha da titiz hale getirdi. Hugh'u fabrikanın idareciliğinden uzaklaştırdı. Ona bir kereste arabasını teslim etti ve Johnnie Gallegher'le anlaşarak bu işin son ayrıntılarını halletti.

O, Scarlett'in tanıdıkları arasında, fabrikalarda mahkûmları çalıştırmak fikrini

uygun gören tek kişiydi. Başını salladı ve bunun akıllıca bir hareket olduğunu söyledi. Scarlett, bu kısa ve eğri bacaklı, ufak tefek yapılı, asık suratlı eski cokeye bakarak şöyle düşündü:

"Onun atlarına binmesine izin verenler atlarını sevmeyen kimselerdi mutlak. Benim atlarıma on ayaktan fazla yaklaşmasına izin vermem."

Ama mahkûmları onun eline teslim etmekte zerre kadar tereddüt etmiyordu. Johnnie, çelik renkli, soğuk bakışlı gözlerini ona dikerek:

"Mahkûmlara istediğim gibi davranmakta serbest olacağım, değil mi?" diye sordu.

"Serbest olmak mı? Senden bütün istediğim fabrikayı işletmen ve istediğim miktarda keresteyi istediğim zaman teslim etmen. Gerisine karışmam."

Johnnie kısaca:

"Emrinizdeyim," dedi. "Mr. Wellburn'e kendisinden ayrılacağımı söyleyeyim."

Johnnie, duvarcılar, marangozlar ve diğer işçiler arasında uzaklaşırken Scarlett içinin ferahladığını hissetti ve keyfi geldi. Johnnie artık emrindeydi gerçekten. Sert ve dayanıklıydı. Saçmalık yapmazdı hiçbir zaman.

Frank, ondan küçümser bir ifadeyle:

"Tam bir İrlandalı," diye bahsederdi.

Ama Scarlett'in ona değer vermesi de bu yüzdendi özellikle. O, ilerlemeye kararlı bir İrlandalının değerli ve işe yarar bir kimse olduğunu biliyordu. Özel nitelikleri ne olursa olsun, bu değişmez bir gerçekti. Üstelik Scarlett ona kendi tarafından olan bütün erkeklere karşı duyduğundan daha büyük bir yakınlık duyuyordu. Çünkü Johnnie paranın değerini biliyordu.

İşe başladığı ilk hafta, Johnnie, Scarlett'in bütün ümitlerinin haklı olduğunu ispat etti. Hugh'un on zenciyle yapamadığını, beş mahkûmla yapıyor, hatta daha fazla iş çıkartıyordu. Bununla da kalmayarak, Scarlett'e Atlanta'ya geldiğinden beri ilk kez olarak, bir yığın boş, zaman bırakıyordu. Onu

fabrikada görmekten hoşlanmıyordu ve bunu açıkça söylemişti.

Kısaca:

"Siz satışla ilgilenin ve bırakın ben de keresteleri hazırlayayım," demişti. "Bir mahkûm kampı kadınlara göre bir yer değildir. Bunu şimdiye kadar hiç kimse size söylemediyse, şimdi Johnnie Gallegher söylüyor işte. İstediğiniz keresteyi hazırlıyorum, değil mi? Eh, Mr. Wilkess gibi her gün başımda birinin dikilmesine ihtiyacım yok. O bunu istiyor. Ben istemiyorum."

Ashley mahkûmlarla, zencilerle olduğundan, nispeten daha iyi başa çıkıyordu.

Scarlett, ondaki bu değişikliği endişeyle izlemekteydi. Saçlarının arasında aklar belirmeye başlamıştı. Omuzları ise son günlerde çökmüş görünüyordu. Gülümsediği ise nadirdi. Yıllarca önce âşık olduğu yakışıklı Ashley değildi o artık. İçin için, dayanılmaz bir acı tarafından kemirilen bir adam gibiydi. Ağzı sımsıkı kapalı ve alnı düşünceliydi. Bütün bunlar Scarlett'i üzüyordu. Onun başını omzuna çekmek, beyazlaşan saçlarını okşamak ve, "Seni üzen şeyin ne olduğunu söyle bana," demek istiyordu. "Onu düzelteyim! Halledeyim!"

Ama onun resmi, uzak havası, genç kadının Ashley'e yaklaşmasına engeldi.

Güneşin yaz günlerindeki kadar ısıttığı nadir Aralık günlerinden biriydi.

Kendi kendine mırıldanarak bebeği sallarken, yan sokakta nal sesleri duyuldu. Balkonun önündeki ölü asma yapraklan arasından endişeyle yola baktı ve Rhett Butler'in, atının üstünde, eve doğru gelmekte olduğunu gördü.

Aylardan beri Atlanta'da yoktu. Gerald öleli beri Scarlett onu görmemiş ve Ella Lorena o gittikten çok sonra doğmuştu. Onu özlemişti, ama şimdi bu karşılaşmadan kaçmak istiyordu. Onun esmer yüzü, yüreğinde bir suçluluk duygusu uyandırmıştı. Ashley'le ilgili bir mesele vicdanını rahatsız ediyor ve bunu onunla konuşmak istemiyordu. Ama biliyordu ki, kendisi ne kadar kararlı hareket ederse etsin, Rhett onu bu konuda konuşmaya zorlayacaktı.

Rhett ona doğru gelirken, Scarlett en tatlı tebessümüyle gülümsedi ve ona seslendi. Yeni elbisesini, güzel şapkasını, büyük bir şans eseri olarak giymişti

bugün ve Allah'tan, pek güzeldi! Rhett ona bakarken, kendisini güzel bulduğunu Scarlett hemen anladı.

Ella Lorena'nın küçük ve çirkin yüzündeki örtüyü açmak için eğilirken:

"Bir bebek daha mı?" diye güldü. "Ne güzel sürpriz, Scarlett!"

Scarlett, kızararak:

"Saçmalama," dedi. "Nasılsın, Rhett? O kadar uzun zamandır yoksun ki!"

"Evet, öyle. Bebeği kucağıma alayım, Scarlett. Bebeklerin nasıl tutulacağını bilirim. Benden ummayacağın şeyler bilirim ben. Ah, tıpkı Frank'a benziyor! Her şeyi onun aynı. Sadece favorileri yok. Ama zamanla o da olur."

"İnşallah olmaz. Çünkü kız."

"Kız mı? Bu daha iyi. Erkek çocuklar baş ağrısı oluyor. Artık oğlan doğurma, Scarlett."

Scarlett neredeyse, ister oğlan, ister kız olsun, bir daha çocuk doğurmak niyetinde olmadığını söyleyecekti, ama tam zamanında kendini tuttu. Kafasında bir konuşma konusu ararken gülümsüyordu. Böylece, korktuğu anı geciktirmiş olacaktı.

"Yolculuğun iyi geçti mi, Rhett? Bu sefer nereye gittin?"

"Ben çok çalışan bir adamım, Scarlett. İşlerim beni oradan oraya sürüklüyor."

Scarlett, saygısızca güldü:

"Sen mi çok çalışan adamsın?" diye bağırdı. "Sen hayatın boyunca çalışmadın. Tembelin tembelisin. Bütün işin Kuzeyli göçmenlerin hırsızlığını desteklemek, onların kârın paylaşmak ve Yankee subaylara rüşvet vermek. Onlar da bizim gibi vergi mükelleflerini soyup soğana çevirmene göz yumuyorlar."

Rhett başını arkaya atarak güldü.

"Ah, kimbilir sen de subaylara rüşvet verecek kadar paran olmasını nasıl isterdin!.. O zaman sen de benim gibi hareket edebilirdin."

"Bu fikir..."diye söylendi öfkeli bir sesle Scarlett:

"Ama belki bir gün büyük ölçüde rüşvet verecek kadar para sahibi olursun. Belki de satın aldığın mahkûmlar sayesinde zengin olursun..."

"Aman," dedi, "İşçilerim hakkında nasıl oldu da bu kadar çabuk bilgi sahibi oldun?"

"Dün gece geldim ve dosdoğru Devrin Kızı'na gittim. Bilirsin, insan orada şehre ait bütün yenilikleri öğrenir. Bana kalsa, orasına dedikodu yuvası adını takardım. Kadınlar Dikiş Kulübü'nden de beter bir yer. Herkes bana, senin birkaç mahkûm satın aldığını ve o eciş bücüş Gallegher'i başlarına koyduğunu anlattı. O da, zavallıları ölesiye çalıştırıyormuş."

Scarlett itiraz etti.

"Bu yalan. Gallegher onları ölesiye çalıştırmaz. Ben buna bilhassa göz-kulak olacağım." "Öyle mi?" "Şüphesiz öyle! Benim hakkımda nasıl oluyor da böyle şüpheler besleyebiliyorsun?"

"Ah, çok özür dilerim. Mrs. Kennedy! Sizin niyetinizin her zaman iyi olduğunu çok iyi bilirim. Ama bununla beraber, Johnnie Galligher hayatımda gördüğüm domuzların en hainlerinden biri. Ona göz-kulak ol Scarlett. Yoksa müfettiş geldiği zaman, başın derde girer." Scarlett öfkeyle:

"Sen kendi işine bak," dedi. "Ben işimi bilirim. Ve şunu bil ki artık mahkûmlardan bahsetmek istemiyorum. Herkes onlar hakkında nefret dolu sözler söyledi bana. Çalıştırdığım işçiler yalnız beni ilgilendirir. New Orleans'da ne yaptığını söylemedin henüz bana... Oraya o kadar çok gidiyorsun ki herkes..."

Scarlett sustu. Bu kadar ileri gitmek istememişti. "Herkes ne diyor, Scarlett?"

"Şey, orada bir sevgilin olduğunu söylüyorlar. Evleneceğini söylüyorlar. Öyle mi, Rhett?"

Rhett onun gözlerinden her şeyi anlıyordu. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Ama böyle meraklı bir insan olduğuna göre, senin kaba meraklarını tatmin edeceğim Scarlett. Beni New Orleans'a götüren bir sevgili değil. Bu bir çocuktur. Küçük bir oğlan çocuğu."

Bu beklenmedik haberin yarattığı hayret Scarlett'e utancını unutturdu.

"Küçük bir oğlan çocuğu mu?" diye bağırdı.

"Evet. Kanunen benim himayemdedir ve ben ondan sorumluyum.

Rhett birden öfkelenmiş gibiydi. Kaşları çatılmıştı. Sanki bu meseleyi açtığına pişman olmuştu.

Scarlett:

"Daha fazla söylemek istemiyorsan, soracak değilim," dedi. "Ama ne kadar gayret etsem, seni bir veli olarak düşünemiyorum."

Rhett

"Sanırım düşünemezsin," dedi. "Hayal gücün hiç de geniş değildir."

"Bundan kimseye bahsetmezsen, memnun olurum" dedi. "Yine de bir kadından çenesini tutmasını istemenin imkânsız olan bir şeyi ele geçirmeyi arzu etmek olduğunu biliyorum."

Scarlett, incinerek:

"Ben sır saklamasını bilirim," dedi.

"Öyle mi? Dostlarım hakkında hayret verici şeyler öğrenmek hoşuma gider doğrusu. Haydi surat asmayı bırak Scarlett. Sana kaba davrandığını için özür dilerim, ama işlerime burnunu soktuğun ve üstüne vazife olmayan şeyleri öğrenmek istediğin için buna lâyık olmuştun. Haydi gülümse ve can sıkıcı bir konuya girmeden önce birkaç dakika iç açıcı şeylerden söz edelim."

"Başka nerelere gittin, Rhett? Bu kadar uzun zaman New Orleans'da kalmadın ya?"

"Hayır, geçen ay Charleston'daydım. Babam öldü."

"Ah! Çok üzüldüm."

“Babamla aramızda hiçbir zaman sevgi diye bir şey yoktu. O ihtiyarın benim hakkımda iyi bir şey söylediğini ve beni tenkit etmediğini hiç hatırlamıyorum. Ben tıpkı onun babasına benziyordum. Oysa o bütün kalbiyle babasını tenkit ederdi. Ben büyüdükçe, bu tenkitler bana karşı duyduğu sevginin azalmasına ve nihayet kaybolmasına sebep oldu. İtiraf ederim ki, bunda benim de rolüm oldu. Babamın yapmamı istediği şeylerin hepsi de çok can sıkıcı şeylerdi. Nihayet babam beni kapıya attı. Cebimde on para yoktu. Sadece New Orleans'ın iyi ailelerinden birinin çocuğu, iyi bir poker oyuncusu ve keskin bir nişancıydım. Aç kalmayışını ve poker oyunculuğumdan sonuna kadar yararlanışım hakaret gibi geldi ona. Kumar oynayarak mükemmel bir hayat sağlayışım, yaşlı adamı can evinden yaraladı. Bir Butler'in profesyonel bir kumarbaz olması onu öylesine kederlendirmişti ki, yıllardan sonra ilk defa olarak eve gittiğimde annemin benimle görüşmesini yasakladı. Bütün savaş yıllan boyunca, Charleston'dan dışarı mal kaçırdığım sırada, annem ona yalan söyleyerek evden kaçmak ve benimle buluşmak zorunda kaldı. Şüphesiz bu da babama karşı duyduğum sevgiyi arttırmadı."

"Ben bütün bunları bilmiyordum ki!"

"Eski okula mensup bir yaşlı beydi babam. Yani cahildi, bilgisizdi, hoşgörüsüzdü, anlayışsız, düşünce yeteneğinden yoksundu ve kendi okuluna ve çağına mensup öteki kibar beylerin düşündüklerinden farklı bir şey düşünmek onun için imkânsızdı. Herkes, beni evden kovduğu ve ölü saydığı için ona büyük bir hayranlık duyuyordu. "Eğer sağ gözün sana ihanet ederse, çıkar at onu" derler ya. Ben onun en büyük oğlu, sağ gözüydüm, ama bir öfke anında beni söküp attı."

Hafifçe gülümsedi. Gözlerinde geçmişi hatırlamanın yarattığı acı bir gülüş vardı.

"Eh, her şeyi affedebilirim, ama savaş sona ereli beri anneme ve kızkardeşlerime yaptıklarımı affedemem. Hepsi de sefil durumda yaşadılar bunca zaman. Çiftlik evi yandı. Pirinç tarlaları bataklık haline geldi. Şehirdeki ev de vergiler ödenemediği için satıldı. Hepsi birden, zencilerin bile yaşayamayacağı iki odada oturuyorlardı. Ben anneme para gönderdim, ama babam onu daima iade etti. Onun namusluca kazanılmış bir para olmadığını ima etmek istiyordu. Anlıyorsun ya! Aman Allahım! Annem başkalarının yardımıyla yaşadı bunca zaman!" Scarlett onu hiç böyle görmemişti. Yüzündeki maske düşmüştü. Babasına karşı duyduğu nefret ve annesine duyduğu merhamet açıkça belli oluyordu.

"Lalie teyze mi? Ama onun da beş parası yok! Benim gönderdiklerimle yaşıyor!"

"Demek yardım oradan geliyordu! Aman şekerim, bunca üzüntümün karşısında böyle bir şey söyleyerek övünmek hiç de kibarca bir davranış değil. Sana olan borçlarımı ödemeliyim." Scarlett birden gülümsedi. "Memnuniyetle kabul ederim," dedi. Rhett de güldü.

"Ah, Scarlett, bir doların hayali nasıl da gözlerinin parlamasına sebep oluyor. Emin misin, sende İrlandalı kanı yanında İskoç ve Yahudi kanı da olmasın?"

"Hainleşme! Lalie teyze hakkındaki sözlerimi senin kafana kakmak için söylemedim.

Ama gerçekten, o beni altın yumurtlayan bir tavuk sanıyor. Devamlı olarak mektup yazıp daha fazla göndermemi istiyor. Şüphesiz, bütün Charleston halkını besleyemeyecek kadar çok kimse benim elime bakıyor. Baban neden öldü?"

"Sanırım açlıktan. Öyle olmasını isterim. Bunu haketmişti. Annemle Rosemary'nin de onunla beraber açlık çekmelerini istiyordu. Şimdi öldüğüne göre onlara bakabilirim. Onlara bir ev satın aldım ve işlerini görecek uşaklar tuttum. Ama şüphesiz bu paranın benden geldiğini kimseye söylemelerine imkân yok." "Niçin?"

"Şekerim, kuşkusuz Charleston'u bilirsin! Orayı ziyaret ettin. Ailem savaş sonunda fakir düşmüş olabilir, ama kaybetmek istemedikleri toplumsal bir

mevkileri var. Eğer bir kumarbazın, bir spekülatörün, Kuzeyli göçmenleri destekleyen birinin, bu gibi işlerden kazandığı parayla bellerini doğrulttuklarını açıklayacak olurlarsa bu mevkii hemen kaybederler. Hayır, herkese babamın onlara oldukça yüklü bir hayat sigortası bıraktığını yaydılar. Hayatı boyunca arkasından annemle kızkardeşim rahat etsin diye sefalet çekip taksitlerini ödediğini ve onları emin bir şekilde bırakıp gittiğini söylediler. Şimdi, eski okula mensup olanlar, ona eskisinden çok saygı duyuyorlar ve eskiden olduğundan daha büyük bir beyefendi olarak anılıyor... Kısaca, ailesi için kendini kurban etmiş biri...

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var Scarlett." Rhett'in birden konuyu değiştirmesi genç kadını altüst etti ve sersem sersem söylendi: "Ne? Ne?"

İçinden mırıldanıyordu:

"Aman Allahım! İşte korktuğum başıma geldi. Acaba onu yatıştırabilecek iniyim?"

"Seni iyi tanıdığım için, senden ne dürüstçe, ne de şerefli bir davranış beklememeliydim. Vaadlerine sadık kalmayacağını da bilmeliydim. Ama budalalık edip sana inandım." "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bildiğini sanıyorum. Herhalde, pek suçlu duruyorsun. Biraz önce, seni ziyarete gelmek üzere Ivi Caddesi'nden geçerken, çitin arkasından bana kim seslense? Mrs. Ashley Wilkes! Tabii hemen durup onunla konuştum." "Öyle mi?"

"Evet, tatlı tatlı çene çaldık. Son anda da olsa, Konfederasyon ordusuna katıldığım için ne kadar cesur olduğumu söyleyip durdu. Böyle düşündüğünü uzun zamandır bana bildirmek istiyormuş."

"Ah deli saçması. Melly pek aptaldır. Sen öyle kahramanca davrandığın için o gece ölebilirdi."

"Hayatını boşa feda etmediğini düşünürdü, herhalde. Atlanta'da ne yaptığını sorduğum zaman, cahilliğim karşısında çok şaştı ve artık burada oturduklarını, senin büyük bir iyilik göstererek Mr. Ashley Wilkes'i ortak aldığını söyledi."

Scarlett, kısaca:

"Peki, bundan ne çıkar?" diye sordu.

"Fabrikayı satın aldığın zaman sana bu parayı ben ödünç vermiş ve tek bir şart koşmuştum. Bu para, Ashley Wilkes'e yardım etmekte kullanılmayacaktı. Sen de o zaman bu şartı kabul etmiştin."

"Sen de pek küstahça konuşuyorsun, paranı ödedim. Şimdi fabrika benimdir ve istediğim gibi hareket edebilirim."

"Bana olan borcunu ödemek için nereden para bulduğunu söyler misin bana lütfen?"

"Biliyorsun ki bu parayı kereste satarak temin ettim."

"Her şeye, sana verdiğim parayla başladın. Keresteleri de onun sayesinde imal edip sattın. Bunu demek istiyorum. Şu anda ise param Ashley'e yardım etmek için kullanılıyor. Sen şerefsiz bir kadınsın. Eğer bana olan borcunu ödememiş olsaydın, şu anda sana protesto çeker ve para verecek durumda değilsen, mallarını haraç mezat satmakta tereddüt etmezdim."

Yumuşak bir sesle konuşuyordu, ama gözlerinde öfke kıvılcımları vardı.

"Ashley'den ne diye bu kadar nefret ediyorsun? Bana kalırsa onu kıskanıyorsun."

Ama Scarlett bunu söylediğine ölesiye pişman oldu. Çünkü Rhett onun bu sözleri üzerine başını arkaya atıp, kıpkırmızı olana kadar kahkahalarla güldü.

"Sözünü tutmayıp şerefsizlik ettiğin gibi bir de iftiracılığa başlıyorsun," dedi. "Sen hiç vilayetin aşk çiçeği olmaktan vazgeçmeyecek misin? Devamlı olarak çevrenin en güzel kızı olduğunu ve seninle karşılaşan her erkeğin sana aşık olduğunu düşünüyorsun."

Scarlett ateşlenmişti.

"Hiç de değil," diye bağırdı. "Ama Ashley'den niçin bu kadar nefret ettiğini bir türlü anlamıyorum ve düşünebildiğim başka bir açıklama şekli de yok."

"Eh öyleyse başka bir açıklama şekli bulmaya çalış, güzel kız. Çünkü asıl sebep bu değil. Ashley'den nefret edişime gelince, onu ne seviyor ne de ondan nefret ediyorum. Aslına bakacak olursan, ona ve onun gibilere karşı duyduğum biricik his merhamettir."

"Merhamet mi?"

"Evet ve biraz iğrenme. Haydi, ne duruyorsun, bir hindi gibi kabar ve benim gibi bin tane karaborsacıya bedel olduğunu söyle onun.

Seni Ashley'den kıskandığımı sanarak kendi kendini aldatmana göz yumamam. Ona acıyorum, çünkü ölmüş olması gerekirdi. Oysa yaşıyor. Ondan iğreniyorum da, çünkü ne yapacağını şaşırmış durumda. Alışık olduğu dünya kayboldu diye kendini bir kurban sayıyor."

Scarlett, buna benzer sözler duyduğunu belli belirsiz hatırlıyor, ama nerede ve ne zaman duyduğunu kestiremiyordu...

"Eğer senin istediğin olsaydı, Güneydeki bütün saygıdeğer erkekler ölmüş olurdu şimdi."

"Onların istediği de olsaydı, bana öyle geliyor ki, Ashley gibileri ölümü tercih ederlerdi. Üzerlerinde güzel mezar taşları yükselirdi şimdi. Bu mezar taşlarında şöyle yazardı: "Burada Güney için ölmüş bir Konfederasyon askeri yatıyor" ya da "Dulce et decorum est..." ya da buna benzer şöhretli sözler. Sence Ashley Wilkes mutlu mu?"

Scarlett:

"Tabii mutlu!" dedi önce.

Ama sonra, son zamanlarda onun gözlerinde gördüğü o ümitsiz ve kederli ifadeyi hatırlayarak birden sustu.

"Hayır, belki olabilecekleri kadar mutlu değiller, çünkü bütün paralarını kaybettiler."

Rhett güldü.

"Bunun para kaybetmekle ilgisi yok bebeğim. Bu onların dünyalarını kaybetmeleri yüzünden oldu. İçinde yetiştikleri dünyayı. Şimdi onlar sudan çıkmış balığa benzediler. Ya da kanatlanmış kedilere. Onlar belli bir tip insan olmak, belli şeyler yapmak, belli mevkiler işgal etmek üzere yetiştirilmişlerdi. General Lee Appomattox'a geldiği zaman, bu kişilikler, bu işler ve bu toplumsal mevkiler ebediyen kayboldu. Ah, Scarlett, böyle budala budala bakma bana! Şimdi evi, vergisini ödeyemediği için elinden alınmış, çiftliği vahşi bir orman haline gelmiş olan Ashley Wilkes bu dünyada ne yapabilir? Bu efendi kimseler yirmi penny için ne idüğü belirsiz yabancılara avuç açarken o ne gibi bir başarı kazanabilir bu yeni toplumda? Kafası ve elleriyle çalışabilir mi? Bahse girerim ki, o fabrikanın idaresini ele alalı zarar etmişsindir."

"Hayır, etmedim!"

"Ne kadar iyi. Boş olduğun bir pazar akşamı muhasebe defterlerini gözden geçirebilir miyim?"

"Canın cehenneme. Seni görmek istemiyorum. Şu anda gidebilirsin. Şeytan görsün yüzünü."

"Bebeğim, şeytanı gördüm. Çok sıkıcı bir kimse. Oraya bir daha; senin hatırın için bile olsa gidemem... Şiddetle ihtiyacın olduğu bir sırada paramı alıp kullandın. Bunu nasıl kullanacağın konusunda seninle bir anlaşmaya varmıştık. Sen bu anlaşmayı bozdun. Şunu unutma ki sevgili küçük sahtekârım, bir gün yine benden borç para isteyeceğin an gelecektir. Yeni fabrikalar, beygirler satın almak, yeni barlar inşa etmek için benden düşük faizle para isteyeceksin. O zaman ne olacağını görürüz."

Scarlett, göğsü şiddetle inip kalktığı halde, istifini bozmamış göründü. Soğuk bir sesle:

"Teşekkür ederim," dedi. "Paraya ihtiyacım olduğu zaman senden değil, bankadan borç

alırım."

"Öyle mi? Dene bakalım. Bankanın en büyük hisseleri benimdir."

"Başka bankalar da var..."

"Birçok banka var. Ama ben istersem hiçbirisinden tek bir sent alamazsın. Canını versen bu değişmez. Eğer para almak istiyorsan, Kuzeyli tefecilere başvurabilirsin."

"Memnuniyetle yaparım bunu."

"Yaparsın, ama istedikleri faizi öğrenince böyle pervasız davranamayacağına eminim. Güzelim, iş hayatında anlaşmalara sadık kalmamanın cezaları vardır. Bana karşı sahtekârlık yapmamalıydın."

"Senin gibi bir insana rastlamadım. Bu kadar zengin ve nüfuz sahibi olduğun halde, Ashley ile benim gibi zavallı insanlarla uğraşıyorsun."

"Sen kendini onun grubuna sokma. Sen hiç de zavallı ve düşkün değilsin. Seni hiçbir şey kötü duruma düşüremez. Seni hiçbir şey yenemez. Ama o mahvolmuştur ve arkasında senin gibi enerjik bir kimse olmadıkça da belini doğrultamaz. Halatı boyunca da bu böyle sürecek. Birinin ona yol göstermesi, onu himaye etmesi gerek. Ben, paramın böyle bir insanı kurtarmak için kullanılmasına asla taraftar değilim."

"Ama bana yardım etmekten çekinmemiştin. O zaman ben de güç durumdaydım ve..."

"Sen bir insanın parasını tehlikeye atmasına değecek bir kimsesin Scarlett. Senin için insan parasını tehlikeye atabilir. Seninle girişilen işler Çekici olabilir. Niçin mi? Çünkü sen yükünü erkek akrabalarının sırtına yükleyip vaktini geçmiş günlerin arkasından ağlayarak geçirmedin. Dünyaya meydan okurcasına direndin ve şu anda hiç de kötü durumda değilsin. Aksine, kurtulmuş sayılırsın. Ama unutmamak gerekir ki, servetin Konfederasyon'dan çalınan parayla bir Yankee askerinin cüzdanından çalınan paraya dayanmaktadır. Cinayeti kendi lehine kullanmayı bildin. Birinin nişanlısını elinden aldın, hatta buna, kardeşinin müstakbel kocasını çalmak da diyebilirsin. Yalan söyledin, dişe diş pazarlığa giriştin müşterilerle. Bütün bunlar senin işine yaradı. Yaptığın işlerin hiçbiri sıkı bir inceleme ve tahkikata dayanmaz. Çoğu pamuk ipliğine bağlı şeyler. Ama hepsi de hayran olunacak şeyler aynı zamanda. Onlar senin iradeli ve enerjik bir insan

olduğunu, kimsenin parasını batırmayacağını gösteriyorlar. Kendi kendilerini her zaman kurtarabilecek kimselere yardım etmek ilgi çekicidir, ihtiyar Romalı kadın Mrs. Merriwether'e, karşılığında bir şey dahi almadan on bin dolar borç vermeye hazırım. Bir sepet pasta ile işe başladı. Şimdi durumuna bak! İçinde bir düzine insan çalışan bir pasta fırını, dağıtım arabasıyla mutlu bir şekilde şehri dolaşan Merriwether dede ve çalışmaya alışan ve çalışmayı seven tembel Fransız bozması Rerie!.. Ya da şu Tommy Wilburn'a bak. Yarım vücuduyla iki kişinin işini birden yapıyor ve pekâlâ para kazanıyor. Ya da... Her neyse, bu kadar yeter, belki seni sıkıyorum."

Scarlett, soğuk bir sesle:

"Beni gerçekten sıkıyorsun," dedi. "Öyle sıkıyorsun ki ümitsizliğe kapılıyorum."

Ama Rhett sadece kısaca gülmekle yetindi ve mücadeleye girmedi.

"Onlar gibi olanlar yardıma değer. Ama Ashley Wilkes asla! Bizimki gibi başaşağı olmuş bir dünyada onun gibiler hiçbir işe yaramazlar. Dünya ne zaman altüst olacak olsa, onun gibiler ilk mahvolanlardır. Niçin olmasın? Onlar bu dünyada yaşamaya hak kazanamıyorlar, çünkü mücadele etmek istemiyorlar. Bu dünyanın altüst oluşunun ne ilkidir ne de sonuncusu. Daha önce de olmuştu, daha sonra da olacak. Bu olduğu zaman, herkes her şeyini kaybediyor ve herkes yeniden eşit oluyor. O zaman, yeniden sıfırdan başlıyor herkes. Elinde hiçbir şey olmadan. Yani, beyinlerinin ve ellerinin kuvvetinden başka hiçbir şeyleri olmadan demek istiyorum. Ama Ashley gibi bazı insanlar ne zekâya, ne de kuvvete sahiptir. Ya da sahiptirler de bu eşsiz hazineleri kullanmak istemezler. Bu yüzden de altta kalırlar. Bu doğanın kanunudur ve dünya onlar olmadan daha iyi devam eder dönmeye. Ama bu gibi hallerde, daima mücadeleci bir iki kişi belini doğrultur ve zamanla eskisi gibi servet ve güç sahibi olurlar. Dünya altüst olmadan önce neredeyseler yine oraya dönerler." Scarlett, büyük bir öfkeyle:

"Sen de fakirdin," dedi. "Biraz önce babanın seni beş parasız kapıya attığını söylemiştin. Ashley'in durumunu anlayıp ona yakınlık duyacağını tahmin ederdim." Rhett:

"Anlıyorum," dedi. "Ama Allah canımı alsın zerre kadar yakınlık

duyuyorsam. Ordunun teslim oluşundan sonra Ashley'in sahip olduğu şeyler, kapıya atıldığım zaman benim sahip olduğum şeylerin hepsinden fazlaydı. Hiç olmazsa, kendisini evine alan dostları vardı. Oysa ben tam anlamıyla sokakta kalmıştım. Ama Ashley bu durumdan ne şekilde yararlandı?" Scarlett:

"Bir kere Tara'da şey hakkında... Tanrıların ölümü hakkında, dünyanın sonu hakkında ve bu gibi saçma şeyler hakkında bir şeyler söylemişti. Kuvvetlilerin kalacağını ve zayıfların ezileceğini, eleneceğini söylemişti sanırım.

"Yaa, demek biliyor. Bu onun işini daha da güçleştirse gerek. Çoğu bunu bilmezler ve hiçbir zaman da öğrenemeyecekler. Bütün hayatları boyunca o güzel geçmişin nereye gittiğini merak edip duracaklarına eminim. Mağrur ve beceriksiz bir sessizlik içinde, hayatları boyunca çekecekleri acılara ve sıkıntıya katlanacaklar. Ama Ashley anlıyor. Eleneceğini biliyor."

"Ah, hayır, elenmeyecek! Ben yaşadıkça böyle bir şey olmayacak."

Rhett ona sessizce baktı. Esmer yüzünde en küçük bir çizgi yoktu. "Scarlett, onu Atlanta'ya gelmeye ve fabrikada çalışmaya nasıl razı ettin? Sana karşı şiddetle mücadele etmedi mi?" Scarlett öfkelenerek:

"Tabii ki hayır," diye bağırdı. "Ona, fabrikayı idare eden adama inanmadığımı, Frank'ın sağlığının bozuk ve dükkândaki işlerinin başından aşkın olduğunu ve benim de... yani şey, Elle Lorena yüzünden, biliyorsun, kendisine ihtiyacım olduğunu açıkladığım zaman kabul etti. Bana yardım etmenin kendisini çok memnun edeceğini söyledi."

"Annelik çok tatlı bir engeldir! Eh, şimdi zavallıyı istediğin hale soktun. Bana kalırsa, bu durumda Ashley Wilkes sana, herhangi bir mahkûm işçiden daha ziyade bağlı. Ah, Scarlett, sen yok musun? Her ikinize de mutluluklar dilerim. Ama daha önce söylediğim gibi, bundan böyle kadınlara hiç yakışmayan tasarılarını gerçekleştirmek için benden bir sent bile alamazsın."

Scarlett hem öfke, hem de hayal kırıklığı ile yanıp tutuşuyordu. Bir süreden beri, şehirde bir arsa satın alıp kereste deposu haline getirmek için Rhett'den ödünç para almayı tasarlamaktaydı.

"Senin paran olmadan da yaşayabilirim," diye bağırdı. "Şimdi Johnnie Gallegher'in çalıştığı fabrika çok kâr ediyor. Artık azatlı köleleri işçi olarak çalıştırmadığım için memnunum. İpoteklere biraz para yatırdım. Frank da dükkândan iyi kazanıyor."

"Evet, bunları ben de duydum. Zavallıların sırtından geçinmeyi akıl etmek pek büyük bir başarı doğrusu. Ama Scarlett, eğer mutlaka birini soyacaksan, ne diye fakir ve zavallılar yerine zenin ve kuvvetli olanları soymuyorsun? Robin Hood'dan günümüze kadar, bu ahlaki bir davranış sayılmıştır."

Scarlett kısaca:

"Çünkü," dedi, "Senin deyiminle, fakirlerden çalmak çok daha kolay ve güvenli."

Rhett, omuzları sarsılarak sessizce güldü.

"Sen namussuzsun, ama yine de pek dürüst bir insansın Scarlett" dedi.

Yorgun bir sesle:

"Beni üzmeye çalışıyorsan," dedi, "Yararı yok. Bugünlerde gerektiği kadar becerikli ve neşeli olmadığımın farkındayım. Beni çok daha tatlı ve iyi kalpli olmak üzere yetiştirdiler. Ama, elimde değil Rhett. Gerçekten yapamıyorum. Başka ne yapabilirdim? Yankeeler Tara'ya geldikleri zaman kibar davransaydım, bana Tara'ya ve Wade'e neler olurdu kimbilir? Herhalde... Ah, bunları düşünmek bile istemiyorum. Ya Jonas Wilkerson evimizi almak istediği zaman, düşünceli, iyi kalpli ve nazik davransaydım ne olurdu? Şu anda hepimiz nerede olurduk? Eğer Frank gibi yumuşak kalpli, iyi niyetli olsaydım da onu borçlan toplamaya zorlamasaydım, şimdi halimiz nice olurdu Rhett? Belki şu anda bana bir namussuz denebilir Rhett; ama hayatımın sonuna kadar böyle olacak değilim. Bu geçen yıllar içinde hatta şimdi bile, başka nasıl davranabilirdim? Başka ne gelirdi elimden? İçi ağır yükle dolu bir kayığı bir fırtınadan kurtarmaya çalışıyordum sanki. Onu batmaktan kurtarmakla o derece ilgileniyordum ki, başka bir şey gelmiyordu aklıma. İyi terbiye, ahlâk kuralları gibi şeyler umurumda bile değildi. Onların yokluğunu zerre kadar hissetmiyordum. Kayığımın batacağından öyle korkuyordum ki, en az önemli görünen şeyleri bir bir aşağı atıyordum.

Terbiye kuralları ve... yani bu gibi şeyleri demek istiyorum. Anlıyorsun ya..." Rhett:

"Gurur ve şeref, doğruluk ve erdem, iyi kalplilik," diye saydı. "Haklısın Scarlett. Bir gemi batarken bunlar önemli değildir. Ama çevrendeki dostlarına bak bir kere. Onlar ya gemilerini, içlerindeki yükleriyle birlikte sağ salim kıyıya ulaştırıyorlar ya da yükleriyle birlikte batmaya razı oluyorlar. Uçuşan bayrakları teselli veriyor onlara." Scarlett kısaca:

"Onların herbiri birer budaladan başka bir şey değil," dedi. "Her şeyin bir zamanı vardır. Çok param olduğu zaman, ben de istediğim kadar kibar olacağım. Ağzımdan bal akacak."

"Asla öyle olmayacaksın. Denize atılan yükleri çıkartmak son derece güçtür. Bu güçlüklere katlanılarak çıkartılsalar da, çok kez bir işe yaramaz hale gelmiş olurlar. Korkarım ki, geminden aşağı attığın şeref, erdem, dürüstlük ve başkaları gibi şeyleri toparlamaya vaktin olduğu zaman onların denizde, bir daha işe yaramayacak şekilde tahrip olmuş olduklarını göreceksin. Oysa sen, onları eskisinden daha mükemmel bulacağını sanıyorsun. Yazık ki öyle olmayacak..." Rhett, birden ayağa kalkıp şapkasını aldı. "Sanırım çocuğu için bir sürü tasarıları vardır, değil mi?" "Ah, erkeklerin çocukları konusunda ne kadar budala olduklarını bilirsin."

Rhett, olduğu yerde durdu, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle:

"Öyleyse." dedi, "Söyle ona, çocuğu hakkındaki tasarılarını gerçekleştirmek istiyorsa, gecelerini evde geçirmeye gayret etsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğimi. Ona evde kalmasını söyle."

"Ah, seni gidi rezil yaratık! Yoksa, zavallı Frank'ın..."

Rhett, kükrer gibi güldü.

"Hay Allah! Onun kadınlarla eğlendiğini söylemek istemedim canım! Frank ha! Aman Allahım!"

Merdivenlerden aşağı inerken halâ gülüyordu.

Mart ikindisi soğuk ve rüzgârlıydı. Scarlett, Johnnie Gallegher'in yönettiği fabrikaya gitmek üzere arabasıyla Decatur Caddesi boyunca ilerlerken, kalın şalını koltuklarının altına kadar çekmiş, ona iyice sarınmıştı. Şu günlerde, arabayla tek başına dolaşmak, tam anlamıyla delilikti. Bu yiğit davranış, öfkeden kudurmuş gibi olan Kuzey'in suratına bir şamar gibi inmiş ve sonuçlan yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Kuzey, zencilere oy hakkı tanınmasını mutlaka sağlamak amacındaydı. Bu amacı gerçekleştirebilmek için, bunu reddeden Georgia eyaleti asi ilân edilmiş ve pek sert bir örfi idare uygulanmaya başlanmıştı. Georgia'nın bir eyalet olarak varlığı ortadan kaldırılmış ve burası, Alabama ve Florida ile birlikte Federal bir Generalin kumandasındaki "Üç Numaralı Askeri Bölge" olmuştu.

Yankee ordusunun da arkalarında olduğunu hissettiklerinden sağa sola tecavüzleri hatırı sayılır şekilde artmıştı. Herkes onlardan korkuyor, hiç kimse onların karşısında kendisini güvende hissetmiyordu.

Bu vahşi ve korkunç günlerde Scarlett de korkuyordu. Korkuyordu ama iradesi kırılmış değildi. Frank'ın tabancasını arabanın kenarına yerleştirip, tek başına dolaşmakta devam ediyordu. Başlarına bu yeni felâketleri getiren millet meclisine için için küfretmekteydi. Herkesin yiğitlikle vasıflandırdığı bu jest neye yaramıştı? Hiçbir işe yaramadığı gibi, işleri de daha kötüleştirmişti.

Çıplak ağaçlar arasından geçerek, Shantytown yerleşme merkezine giden patikaya yaklaşırken atı, hızını arttırsın diye kırbaçladı. Burası Atlanta'yı korkutan kötü şöhretli bir yerdi. Shantytown'da kanun dışı yaşayan zenciler, zenci orospular ve en aşağı tabakadan işsiz güçsüz, ayyaş ve hastalıklı beyazlar yaşıyordu. Zenci olsun, beyaz olsun, bütün katillerin, bütün suçluların burada saklandıkları söyleniyordu. Yankee askerler birini aradılar mı önce Shantytown'u basarlardı. Buranın sakinleri kendi kozlarını paylaşmakta hemen hemen tamamen serbest bırakılmışlardı. Ormanın içinde, birkaç kişi ucuz cinsten arpa viskisi yapıyor ve akşam oldu mu buralar, sarhoş naraları ve kavgaları ile inliyordu.

Yankeeler bile buranın bir mikrop yuvası olduğunda ve temizlenmesi gerektiğinde halkla görüş birliğine varmışlardı. Ama bu doğrultuda bir adım

attıkları da yoktu. Bir şehirden bir şehire gitmek için bu yolu kullanmak zorunda olan Atlanta ve Decatur halkı arasında büyük bir kızgınlık uyanmıştı. Erkekler, tabancalarını ellerine alarak Shantytown'un önünden geçiyorlar, namuslu kadınlar buradan hiç geçmemeyi tercih ediyorlardı.

Archie yanında oldukça, Scarlett, Shantytown'u düşünmemişti bile. Ama yalnız başına dolaşmak zorunda kaldığından beri, birkaç tedirgin edici, korkutucu olay olmuştu. Zenciler onun yolunu kolluyor, ona iğrenç sözler söylüyorlardı. Scarlett'in bu sözleri duymazlıktan gelmek ve için için sinirlenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Sıkıntılarını komşularına ya da ailesine bile açamazdı.

Çünkü ailesi yine ona engel olmaya çalışacaktı. Oysa Scarlett'in işini bırakmaya hiç niyeti

yoktu.

Küçük mahalleye giden patikaya bakınca, biraz ileride çukurun içinde, ikindi güneşi altında, yerlerde debelenmekte olan bir miskinler grubu gördü ve midesi bulandı.

Scarlett atı yeniden kırbaçlayıp dönemeci döndü. Tam rahat bir nefes alacakken, ani bir korkuyla boğazı tıkanır gibi oldu. İri yarı bir zenci, kenardaki bir meşe ağacının arkasından çıkıvermişti. Scarlett korkmuştu, ama kendini kaybedecek kadar değil. Bir anda atı durdurdu ve Frank'ın tabancasını eline aldı. Sesinin titrememesine çalışarak var gücüyle: "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

İri yarı zenci yine ağacın arkasına saklandı. Genç kadına cevap veren ses korku doluydu.

"Yalvarırım, Miss Scarlett, Koca Şam'ı vurmayın!"

Koca Sam! Bir an için Scarlett bu sözlerin anlamını kavrayamadı. Koca Sam, kuşatmanın son günlerinde gördüğü Tara'nın kâhyası! Yani... Koca Sam burada ne arıyordu?

"Oradan çık da gerçekten Sam olup olmadığını göreyim." İri yan zenci,

isteksizce saklandığı yerden çıktı. Yalınayaktı. Üzerinde, kaba saba vücudu için çok dar ve çok kısa olan mavi bir Yankee üniforması ceketi vardı. Pantolonu ise hemen hemen paramparçaydı. Scarlett onun gerçekten Koca Sam olduğunu görünce tabancayı yerine koydu ve gülümsedi.

"Aman, Sam! Seni görmek ne güzel!" Sam aceleyle arabaya atladı. Scarlett'in elini kemiklerini kırarcasına sıkarak: "Tanrım sana şükürler olsun!" diye bağırdı. "Bizim aileden birini görmek ne güzel! Nasıl oldu da, karşınıza çıkana tabanca çekecek kadar hainleştiniz, Miss Scarlett?"

"Bugünlerde o kadar kötü insanlar var ki ortalıkta, tabancayı kullanmak zorunda kalabilirim, Sam. Senin gibi saygıdeğer bir zencinin, Shantytown gibi pis yerlerde ne işi var,

Sam? Ne diye Atlanta'ya gelip beni aramadın?"

"Aman, Miss Scarlett! Ben Shantytown'da oturmuyorum ki. Sadece kısa bir zaman için burada bulunuyorum. Para verseler orada devamlı kalmam."

"Kuşatmadan beri Atlanta'da mısın?"

"Hayır, efendim! Seyahatteydim!"

Scarlett'in elini bıraktı. Genç kadın, kemiklerinin kırılıp kırılmadığını anlamak için düşünmeden açıp kapadı avucunu.

Sam devam etti:

"Beni en son görüşünüzü hatırlıyor musunuz?"

Scarlett, kuşatmadan bir gün öncesini hatırladı. Rhett ile kendisi arabada otururken, önlerinden başlarında Koca Şam'ın bulunduğu bir zenci alayı ilahiler söyleyerek geçmişti. O sıcak günü yeniden yaşar gibi oldu.

"Kuzeyi beğendin mi, Sam?" Sam, gür saçlı başını ileri doğru uzattı.

"Hem beğendim, hem de beğenmedim. Albay çok iyi bir adam ve zencilerin halinden anlıyor. Ama karısı bambaşka. Beni ilk gördüğü zaman "Bay" diye seslendi. Evet. Küçük hanım, doğru söylüyorum. Beni görür görmez, öyle

dedi. Onun böyle söylediğini duyunca yerin, dibine geçtim. Sonra kocası bana Sam diye seslenmesini söyledi. O da öyle yaptı. Ah, bilseniz, bütün Yankeeler, beni ilk gördükleri zaman, bana "Mr. O'Hara" diyorlardı. Onlarla beraber oturmamı teklif ediyorlardı. Sanki benim onlardan bir farkım yokmuş gibi. Eh, biliyorsunuz, ben hiçbir zaman beyazlarla birlikte oturmuş değilim. Artık bunu öğrenemeyecek kadar da ihtiyarladım. Bana, onlardan bir farkım yokmuş gibi davranıyorlardı, ama içlerinden beni sevmiyorlardı, Miss Scarlett. Onlar hiçbir zenciyi sevmiyorlardı. Bu kadar iri yarı olduğum için benden korkuyorlardı da. Bana devamlı, peşimden koşturulan tazıları ve yediğim dayakları soruyorlardı. Ah, Tanrı bilir ki, ben hiç dayak yemedim Tara'da Miss Scarlett. Bilirsiniz ki, Mr. Gerald, benim gibi birinin dövülmesine asla izin vermez!"

Onlara bunları ve Miss Ellen'in zencilere karşı ne kadar iyi olduğunu, zatürreeye yakalandığım zaman, bir hafta benimle nasıl oturduğunu anlattım. Bana bir türlü inanamadılar. Sonra, Miss Scarlett, Tara'yı ve Miss Ellen'i o kadar özlemeye başladım ki, bunlara daha fazla dayanamayacağımı anladım. Bir gece, eve dönmek üzere yola çıktım. Atlanta'ya kadar posta arabasıyla geldim. Tara'ya gidebilmem için bana bir bilet alırsanız, çok memnun olurum küçük hanım. Mr. Gerald'la Miss Ellen'i tekrar görünce bilseniz ne kadar sevineceğim. Özgürlükten payımı aldım. Birinin karnımı doyurmasına, ne yapıp ne yapmayacağımı söylemesine ve hasta olduğum zaman bana bakmasına ihtiyacım var. Ya tekrar zatürreeye yakalanırsam? Hayır, küçük hanım! Belki o hanım bana Mr. O'Hara der, ama hastalandığım zaman bakmaz. Tekrar hastalanacak olursam, Miss Ellen bana bakar. Ne oldu, Miss

Scarlett?"

"Annem de babamda öldüler, Sam."

"Öldüler mi? Benimle alay mı ediyorsunuz? Bana böyle davranmanız hiç hoş değil Miss Scarlett!"

"Alay değil, doğru. Sherman'ın askerleri Tara'ya geldiği zaman annem, geçen Haziran'da da babam öldü. Ah, Sam, ağlama. Lütfen, yapma! Eğer sen ağlarsan ben de ağlarım! Sam yapma! Buna dayanamam! Gel, şimdi ondan bahsetmeyelim. Sana bunları başka bir gün anlatırım... Miss Suellen var Tara'da. Mükemmel biriyle evlendi. İsmi Mr. Will Benteen'dir. Miss

Carreen'e gelince..." Scarlett durdu. Bu ağlayan deve, bir manastırın ne olduğunu anlatmaya imkân yoktu. "O da şimdi Charleston'da. Ama Pork ve Prissy Tara'dalar... Sam, arabacım olmayı, ister misin?"

"Miss Scarlett, size çok teşekkür ederim, ama Tara'ya dönmeyi tercih ederim."

"Ama niçin? İyi para veririm sana! Benimle kalmalısın, Sam."

Kocaman kara yüz. bir çocuğunki gibi hislerini hemen belli ederek Scarlett'e baktı. Bu yüzde apaçık bir korku vardı. Scarlett'e yaklaşıp fısıldadı:

"Miss Scarlett, Atlanta'dan uzaklaşmam gerek. Tara'ya gitmeliyim. Orada beni bulamazlar. Ben... ben bir adam öldürdüm."

"Bir zenci mi?"

"Hayır, küçük hanım. Bir beyazı öldürdüm. Bir Yankee askerini. Şimdi beni arıyorlar. İşte bu yüzden Shantytown'dayim."

"Nasıl oldu bu iş?"

"Sarhoştu. Bugünlerde çok sinirli olduğum için tahammül edemeyeceğim bir şey söyledi. Ben de ellerimi onun boynuna geçiriverdim. Onu öldürmeye niyetim yoktu. Ama, Miss Scarlett, bilirsiniz ellerim o kadar kuvvetlidir ki, farkına varmadan öldürdüm onu. Öyle korktum ki, ne yapacağımı şaşırdım! Buraya gelip saklandım ve dün sizin buradan geçtiğinizi gördüm. Kendi kendime dedim ki, "Tanrı'm sana şükürler olsun. İşte Miss Scarlett'i karşıma çıkardın. O beni korur. Yankeeler'in beni yakalamalarına engel olur. Beni Tara'ya gönderir. Anlıyorsunuz ya, Miss Scarlett!"

"Senin peşinde olduklarını söyledin. Bu işi senin yaptığını biliyorlar mı?"

"Evet, küçük hanım. O kadar iri yarıyım ki beni tanımamalarına imkân yok. Bana kalırsa, Atlanta'da benden iri bir zenci bulmak mümkün değildir. Dün gece gelip burada aradılar beni, ama bir zenci kız, beni ormandaki bir mağaraya sakladı ve onlar her tarafı arayıp gittikten sonra çıkardı." Scarlett:

"Seni bu gece Tara'ya göndereceğim" dedi. "Bana bak Sam, ben bir yere

gitmek zorundayım, ama güneş batmadan tekrar buradan geçerim. Sen beni burada bekle. Ben gelmeden burada ol. Kimseye nereye gideceğini söyleme. Şapkan varsa, onu da getir ki yüzünü saklayasın."

"Şapkam yok, Miss Scarlett."

"Al şu parayı. Shantytown'lu zencilerden birinden bir şapka satın lal ve beni burada

bekle."

Koca Şam'ın yüzünde derin bir ferahlık vardı. Bir kere daha, kendisine ne yapması gerektiğini söyleyecek birini bulduğu için mutluydu.

"Peki, küçük hanım."

Scarlett arabayı sürerken düşünceliydi. Will şüphesiz iyi bir ırgatın Tara'ya gelmesine sevinecekti. Pork bu işlerde hiçbir zaman başarılı olmamıştı ve olmayacaktı. Sam, Tara'ya gidince, Pork Atlanta'ya gelebilir ve Dilcey'e kavuşurdu. Scarlett, Gerald öldüğü zaman ona bunu vaadetmişti.

Fabrikaya geldiği zaman güneş batıyordu. Scarlett bu saatlere kadar dışarıda kalmayı hiç istemezdi. Johnnie Gallegher, küçük keresteciler kampının mutfağı görevini gören sefil odacığın kapısında duruyordu. Yatakhane olarak kullanılan mukavva barakanın önünde yere devrilmiş bir kütüğün üzerinde. Scarlett'in Johnnie'nin fabrikasına verdiği beş mahkûmdan dördü oturuyordu. Mahkûm elbiseleri pis ve terden ıslaktı. Ayak bilekleri arasındaki zincirler, garip sesler çıkarıyordu onlar kımıldadıkça. Pek kederli ve cansız bir halleri vardı. Scarlett onlara dikkatle bakınca sıska ve sağlıksız olduklarını gördü. Oysa kısa bir süre önce seçtiği zaman hepsi de sağlıklı ve güçlü kuvvetliydiler. Genç kadın arabadan inerken başlarını kaldırıp ona bakmadılar bile. Sadece. Johnnie, umursamaz bir tavırla şapkasını çıkartarak ona döndü. Ufak esmer yüzü, bir kestane gibiydi genç kadını selâmlarken.

Scarlett, hemen:

"İşçilerin hali hoşuma gitmedi," dedi. "İyi görünmüyorlar. Öteki nerede?"

Johnnie, yüz ifadesini değiştirmeden:

"Hasta olduğunu söylüyor," dedi. "Yatıyor."

"Nesi var?"

"En büyük derdi tembellik."

"Onu göreceğim."

"Bunu yapmayın. Belki de çıplaktır. Ona haber gönderip çağırtayım. Zaten yarın çalışmaya başlayacak."

Scarlett tereddüt etti. Mahkûmlardan birinin başını kaldırıp Johnnie'ye derin bir nefretle baktığını, sonra yine başını önüne eğdiğini gördü.

"Bu adamları kırbaçladınız mı?"

"Bana bakın. Mrs. Kennedy, özür dileyerek soruyorum, bu fabrikayı kim idare ediyor? Bu görevi bana verip, fabrikayı çalıştırmamı söylediniz. Serbest olduğumu da belirttiniz. Benden şikâyetiniz yok, değil mi? Mr. Elsing'in size kazandırdığının iki mislini kazandırmıyor muyum?"

Scarlett "Evet, kazandırıyorsunuz." dedi. Ama mezarına doğru yürüyen bir kaz gibi, bütün sırtı ürperdi.

Bu kampın çirkin bir hali vardı. Hugh buradayken böyle değildi görünüşü. Burada Scarlett'i ürperten bir ıssızlık, bir yalnızlık vardı. Mahkûmlar her şeyden o kadar uzak, o kadar tamamen Johnnie Gallegher'in merhametine sığınmış durumdaydılar ki! Eğer bu adam onları kırbaçlayacak ya da başka işkencelere tabi tutacak olursa, Scarlett'in bunlardan asla haberi olmayacaktı. Mahkûmlar kendisi gittikten sonra maruz kalacakları cezadan korkarak, ondan şikayet etmeyeceklerdi hiçbir zaman.

"İşçiler zayıf görünüyorlar. Onlara yeteri kadar yiyecek veriyor musunuz? Tanrı biliyor ki, onları birer domuz gibi şişmanlatacak kadar para ayırıyorum yiyeceklerine. Geçen ay, yalnız domuz etiyle un otuz dolar tuttu. Onlara akşam yemeğinde ne veriyorsunuz?"

Birkaç adım atıp mutfağa yaklaştı ve içeri baktı. Paslı eski bir ocağın başındaki şişman bir kadın, Scarlett'i görünce ona yarım yamalak bir selam verdi. Scarlett, içeri girip bir tencerede kara gözlü fasulyelerin kaynamakta olduğunu gördü. Scarlett, Johnnie Gallegher'in bu kadınla yaşadığını biliyor, ama bunu bilmezlikten gelmeyi en doğru çözüm yolu olarak kabul ediyordu. Fasulyeden başka bir şeyin hazırlanmadığını gördü.

"İşçiler için başka birşey pişirmediniz mi?"

"Hayır, efendim."

"Bu fasulyede et yok mu?"

"Hayır, efendim."

"Fasulyeyi domuz pastırmasıyla kaynatmıyor musunuz? Ama bu fasulye etsiz pişmez ki... Hiç kuvveti yoktur. Et yok mu?"

"Mr. Johnnie diyor ki, böyle yemeklere et koymak gerekli değilmiş."

"Fasulyeyi etle pişireceksin. Yiyecekleri nerede saklıyorsunuz?"

Şişman zenci kadın korku dolu gözlerle yan taraftaki dolaba baktı. Scarlett oraya gidip dolabın kapılarını ardına kadar açtı. İçerde, açık bir çuval mısır unu, küçük bir torba beyaz un, bir kilo kadar kahve, biraz şeker, biraz patates ve iki domuz butu vardı. Butlardan biri yeni pişmiş ve üzerinden bir iki dilim kesilmişti. Scarlett müthiş bir öfkeyle Johnnie Gallegher'e döndü ve onun soğuk, ama hiddetli bakışlarıyla karşılaştı.

"Size geçen hafta gönderdiğim beş çuval buğday unu nerede? Ya şeker çuvalıyla kahve? Üstelik size beş domuz butu, on pound et, Tanrı bilir ne kadar domuz pastırması ve İrlanda patatesi göndermiştim. Söyleyin, nerede onlar? Bu adamları günde beş öğün doyurmuş da olsanız, hepsini bir haftada bitirmiş olmanız imkânsız. Onları sattınız! Seni gidi hırsız, bunu yaptın biliyorum! Yiyecekleri satıp parasını cebine attın. Bu adamları da kuru fasulye ve mısır unu ile besliyorsun. Boşuna değil bu kadar zayıflamışlar. Çekil önümden."

Fırtına gibi onun önünden geçerek eşiği aştı.

"Sen, en sondaki, gel buraya! Evet, sen!"

Adam ayağa kalktı ve isteksizce ona doğru yürüdü. Ayaklarındaki zincirler sakırdıyordu. Scarlett onun çıplak bileklerinin kıpkırmızı ve yaralı olduğunu gördü.

"En son ne zaman et yedin?"

Adam önüne baktı.

"Söyle!"

Adam halâ susuyor ve önüne bakıyordu. Nihayet gözlerini kaldırdı. Scarlett'e onu inceler gibi baktı ve tekrar bakışlarını önüne dikti.

"Konuşmaktan korkuyorsun, değil mi? Haydi, mutfağa gir ve raftaki domuz butunu al. Rebecca ona bıçağını ver. O butu arkadaşlarının yanına götür ve pay et. Rebecca, bu adamlara kahve ve poğaça yap. İstedikleri kadar da patates ver. Haydi, işe başla da göreyim."

Rebecca korku içinde:

"O, Mr. Johnnie'nin özel kahvesiyle özel şekeri," diye mırıldandı.

"Mr. Johnnie kim oluyor! Sanırım butlar da onun özel yiyecekleriydi. Sen benim dediğimi yap. Haydi... Johnnie Gallegher, siz de benimle arabaya gelin."

Mahkûmların büyük bir iştahla butu paylaşıp yemekte olduklarını görüp derin bir nefes aldı ve hızlı hızlı arabasına doğru yürüdü. Adamlar, but ellerinden alınıverecekmiş gibi acele ediyorlardı.

Johnnie tekerlerin yanıbaşında durdu. Şapkasını geriye itmişti.

"Sen az bulunur bir namussuzsun!" diye bağırdı Scarlett ona. "Ver bakalım sattığın yiyeceğin parasını. Gelecekte, sana günlük yiyecek getireceğim ve bir daha asla, şimdiye kadar yaptığım gibi aylık yiyecek göndermeyeceğim. O

zaman hırsızlık edemezsin."

Johnnie Gallegher:

"Gelecekte burada olmayacağım," dedi.

"İşi bırakıyor musun?"

Bir an için Scarlett'in öfkesi tepesine çıktı ve:

"Defol ve bir daha karşıma çıkma!" diye bağırmak geldi içinden. Ama tedbirin soğukkanlı eli onu durdurdu. Johnnie işi bırakacak olursa ne yapardı? Hugh'un fabrikadan ayrılışından beri kâr iki misline çıkmıştı. Şimdi ise yeni bir sipariş almıştı. Bu şimdiye kadar aldığı siparişlerin en büyüğüydü ve acele bir siparişti. Onu karşılayabilmek zorundaydı. Söz konusu keresteleri Atlanta'ya getirebilmeliydi. Johnnie işi bırakacak olursa, fabrikayı kim yönetecekti.

Johnnie:

"Geç oluyor, Mrs. Kennedy," dedi. "Artık eve dönseniz iyi olacak. Bunun gibi küçük bir şey yüzünden birbirimizi kıracak değiliz. Gelecek aylığımdan on dolar çıkartırsınız, anlaşmış oluruz."

Scarlett'in sıkıntılı gözleri domuz budunu kemiren zavallı adamlara kaydı ve hasta olanı düşündü. Johnnie Gallegher'den kurtulmalıydı. O, hırsız ve vahşi bir adamdı. Kendisi orada bulunmadığı zaman mahkûmlara ne yapacağı belli değildi. Ama öte yandan becerikli biriydi ve Tanrı da biliyordu ki, Scarlett'in becerikli birine ihtiyacı vardı. Bu durumda ondan hemen ayrılması mümkün değildi. Ona para kazandırıyordu. İleriki günlerde, mahkûmların gerektiği gibi beslenmesiyle şahsen ilgilenecekti.

Kısaca:

"Gelecek aylığınızdan yirmi dolar keseceğim" dedi. "Yarın sabah da bu işi konuşmak üzere tekrar buraya geleceğim."

Dizginleri eline aldı. Ama biliyordu ki, bu konuda artık konuşulmayacaktı. Mesele burada bitmişti ve Scarlett Johnnie'nin bunu bildiğini farketti.

Yolun, Shantytown'dan önceki dönemecine geldiği zaman güneş tamamen batmıştı ve etraftaki ormanlar karanlıktı. Güneşin ortadan kaybolmasıyla ortalık iyice serinlemişti. Soğuk bir rüzgâr esiyor ve çıplak dalları çatırdatıp, kuru yapraklan hışırdatıyordu.

Koca Sam ortalıkta görünmüyordu. Scarlett arabayı durdurup onu beklemeye başladı. Zenciyi merak etmişti. Yankeeler yakalamış olabilirdi onu. O sırada Shantytown'dan gelen patikada ayak sesleri duydu. Rahatlayarak içini çekti. Kendisini beklettiği için Şam'ın hakkından gelecekti.

Ama dönemeçte görünen Sam değildi.

Partal kılıklı, iri yarı bir beyazla, bir goril gibi göğsü olan bir zenci göründü yolda.

Scarlett hemen atı kırbaçladı ve tabancasını eline aldı. At ileri atıldı, ama beyaz dam elini uzatınca tekrar durdu.

"Hanımefendi," dedi, "Biraz para verir misiniz? Çok açım." Scarlett, sesine hakim olmaya çalışarak: "Yolumdan çekil," diye bağırdı. "Param yok. Haydi." Adamın eli, ani bir hareketle atın yularına uzandı. Zenciye:

"Yakala onu," diye bağırdı. "Parası belki koynundadır." Bundan sonraki olanlar Scarlett'e bir kâbus gibi geldi. Her şey o kadar çabuk olupbitti ki. Aniden tabancasını doğrulttu, ama bir içgüdü ona beyaz adama ateş etmemesini söylüyordu, çünkü atı vurmaktan korkuyordu. Zenci sırıtarak arabaya doğru koşarken ona baktı ve hiç nişan almadan ateş etti. Onu vurup vurmadığını bilmiyordu. Ama bir an sonra tabanca koparılır gibi elinden alındı. Onu elinden alan bileğini kırar gibi sıkmıştı. Zenci yanıbaşındaydı. Scarlett'e o kadar yakındı ki, genç kadın onun baş döndürücü, iğrenç kokusunu duyuyor, o da onu arabanın arkasına sürüklemeye çalışıyordu. Scarlett, serbest eliyle onun yüzünü tırmalıyordu. Sonra birden zencinin iri elini boğazında hissetti ve müthiş bir çatırtıyla elbisesinin yırtıldığını duydu. Kara derilinin eli göğüslerinin arasına kaydı. Scarlett, şimdiye kadar hissetmediği bir korku, dehşet ve öfkeyle çılgın bir kadın gibi bağırıyordu. Beyaz derili:

"Sustur onu!" diye seslendi. "Arabadan çıkar!" Kara derilinin eli Scarlett'in ağzına kaydı. Genç kadın vahşi bir içgüdüyle bu eli ısırdı. Sonra yeniden bağırdı var gücüyle. Bu bağırış arasında beyaz derilinin küfür, ettiğini duydu ve karanlık yolda bir üçüncü erkek bulunduğunu farketti. Kara derilinin eli ağzından çekildi ve Koca Şam'ın darbesi altında çöken zenci yere düştü. Sam, zenciyle boğuşurken: "Kaçın, Miss Scarlett!" diye bağırdı.

Scarlett, titreyerek ve bilinçsizce bağırarak hem dizginlere hem de kamçıya sarıldı ve atı kırbaçladı. At sıçrayarak ileri atıldı ve Scarlett, tekerleklerin yumuşak ve iri bir şeyin üzerinden geçtiğini hissetti. Bu yolda yatan, Şam'ın yere yıktığı beyaz adamdı.

Scarlett korkudan çılgına dönmüştü. Atı durmadan kırbaçlıyordu. Öyle ki, hayvan arabayı iki yana sallayan bir koşu tutturmuştu. Arkasından biri bağırdı: "Miss Scarlett! Durun!"

Scarlett, hiç yavaşlamadan arkasına dönüp baktı ve Koca Şam'ın uzun bacaklarının var gücüyle arkasından koşmakta olduğunu gördü. Arabayı durdurdu. Tara'nın eski ırgatçıbaşısı yetişip içeri atladı ve Scarlett'i köşeye sıkıştırarak yanına oturdu. Nefes nefeseydi. Yüzü ter ve kan içindeydi.

Scarlett konuşamıyordu. Ama Şam'ın gözlerini kaydırıp hemen kaçırdığı yere bakınca, elbisesinin boynundan beline kadar yırtılmış olduğunu gördü. Çıplak göğüsleri açıkça ortadaydı. Titreyen elleriyle göğsünü örttü ve korku içinde ağlamaya başladı. Sam, dizginleri onun elinden alırken: "Şunları bana verin," dedi. "Atlar tekin değildir." "İnşallah o kara derili gorili öldürmüşümdür. Ama bunu anlamak için harcayacak vaktim yoktu." Sustu. Nefes nefeseydi. "Ama eğer canınızı yaktıysa, geri dönüp öldürdüğümden emin olmak isterim Miss Scarlett."

Scarlett hıçkırdı.

"Hayır, hayır... Haydi çabuk sür arabayı."

O gece Frank, Scarlett, Pitty hala ve çocukları Melanie'nin evine bırakıp, Ashley ile birlikte dışarı çıktı. Scarlett müthiş öfkelenmiş ve incinmişti. Böyle bir gecede nasıl siyasi bir toplantıya gidebilirdi? Siyasi bir toplantı ha! Oysa bu gece karısı tecavüze uğramıştı! Başına her şey gelebilirdi. Bunu

Frank'ın duygusuzluğuna ve bencilliğine veriyordu. Genç kadının elbisesinin önü boydan boya yırtıktı. Ama |p Frank, onun ağlayarak anlattığı hikâyeyi dinlerken bir kere bile sakalını sıvazlamamıştı.

Sadece, şefkatle sormuştu:

"Şekerim, bir yanın mı acıdı, yoksa sadece korktun mu?"

Scarlett'in öfkesi gözyaşlarına karışmış, cevap vermesine engel olmuştu. Sam, onun sadece korkmuş olduğunu ileri sürdü.

"Onlar Miss Scarlett'in elbisesini yırtmadan önce ben oraya vardım."

"Sen iyi bir çocuksun, Sam. Bu yaptığını unutmayacağım. Senin için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Evet, efendim. Beni mümkün olduğu kadar çabuk Tara'ya gönderebilirsiniz. Yankeeler peşimde... "

"Hemen arabaya bin. Seni Peter'la, Rough and Ready yoluna göndereceğim. Bu gece ormanda saklanır, yarın sabah da Jonesboro trenine binersin. Böylesi daha güvenli olur... Haydi, şekerim artık ağlama. Her şey geçti. Canın da yanmış değil. Miss Pitty, bana nane ruhunuzdan verebilir misiniz? Sen de, dadı, Mis Scarlett'e bir bardak şarap getir."

Bu kez öfkeden, Scarlett hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Frank ona, elbisesini değiştirmesini, kendisini Miss Pitty ve çocuklarla birlikte, geceyi geçirmek üzere Melanie'nin evine götüreceğini söylediği zaman neredeyse kulaklarına inanamayacaktı.

Melanie'nin oturma odası, Ashley ile Frank geceleri dışarı çıktıkları zaman, daima pek sakin olur, kadınlar dikiş dikmek üzere burada toplanırlardı. Ocağın ateşi odaya neşeli ve sıcak bir hava veriyordu. Çocuk odasının açık kapısından, Wade, Ella ve Beau'nün nefes alışları duyuluyordu. Archie, ocağın yanıbaşında bir taburenin üzerinde oturur, sırtını duvara dayardı. Bu gece, elinde oymakta olduğu bir tahta parçası vardı. Avurduna her zamanki gibi bir tutam tütün sıkıştırmıştı. Bu iri yan pis ve partal adamla, dört düzenli

ve çalışkan hanım arasındaki fark, iri bir sokak köpeği ile dört küçük ve temiz kedi yavrusu arasındaki kadar büyüktü.

Bu akşam olup bitenler, Scarlett'i kendi kendine bile açıklamaktan çekindiği kadar sarsmıştı. Ne zaman, o kara derilinin, ormanın gölgeleri arasından kendisine bakan yüzü gözlerinin önüne gelse, titremeye başlıyordu. Göğsünde kara derilinin elini halâ hissediyor, Koca Sam gelmese olacakları düşününce, başını önüne eğip, gözlerini sımsıkı kapatıyordu. Bu sakin odada, Melanie'nin sesini dinleyerek oturup dikiş dikmeye gayret ettikçe sinirleri daha çok bozuluyordu. Her an boşalabileceğini hissetmekteydi.

Archie'nin elindeki tahta parçasından çıkan sesler onu rahatsız ettiği için yaşlı adama kaşlarını çatarak baktı. Birden, onun orada oturup bir tahta parçasıyla oynaması Scarlett'e pek saçma görünmüştü. Scarlett'e garip gelen bir başka şey, ne Melanie' ne de India'nın ona tahtanın altına bir kâğıt yaymasını ihtar etmeyişleriydi. Çünkü durmadan yere tahta parçaları dökülüyordu.

Scarlett ona bakarken, Archie ateşe doğru döndü ve ağzındaki tütünü gürültüyle tükürdü. Bu ses üzerine odada bir bomba patlamış gibi, Melanie, Pitty ve India yerlerinden fırladılar.

India, sinirli bir sesle:

"Bu kadar hızlı tükürmen şart mı?" diye bağırdı.

Scarlett ona hayretle baktı, çünkü India her zaman kendine hakim olan bir kızdı.

Archie ona sert sert baktı.

"Herhalde öyle," diye karşılık verdi. Sonra tekrar tükürdü.

Melanie kaşlarını çatarak, azarlar gibi India'ya baktı.

Pitty, söze başladı:

"Sevgili babam tütün çiğnemiyor diye öyle memnundum ki..."

Melanie'nin kaşları daha çok çatıldı ve ona döndü. Scarlett onun bu kadar sert

konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Aman, susun halacığım! Ne kadar düşüncesizsiniz."

Pitty, dikişini kucağına bıraktı ve incinmiş bir halde ağzı açıldı.

"Aman, Melanie şunu bil ki bu gece senin halindeki tuhaflığı kesinlikle anlayamıyorum. Sen de India da iki yaşlı kadın gibi sinirli ve tedirginsiniz."

Kimse ona cevap vermedi. Melanie kabalığı için özür bile dilemedi. Sert bir hareketle yeniden dikişini dikmeye başladı.

Scarlett arkadaşlarına baktı ve India'nın bakışı dikkatini çekti. Bu bakış onu rahatsız etti. Çünkü soğuk derinliklerinde nefretten daha güçlü, küçümsemekten daha çok hakaret dolu bir şey olan, uzun, ölçüp biçen bir bakıştı bu.

Scarlett, sıkıntıyla:

"Sanki başıma gelenlerden ben sorumluymuşum gibi," diye düşündü.

India sık sık nefes alıyordu. Solgun kirpiklerini kırpıştırıyor, soğuk bir bakışla Scarlett'e bakıyordu.

Scarlett, alay eder gibi:

"Eğer sana çok güç gelmeyecekse, India," dedi, "Bütün gece bana niye öyle baktığını öğrenmek istiyorum. Yüzüm yeşilleşti mi, yoksa ona benzer bir şey mi oldu?"

India, gözleri parlayarak:

"Hiç de güç gelmez," dedi. "Aksine, bunun sebebini söylemekten zevk duyarım. Mr. Kennedy gibi mükemmel bir erkeği böyle küçümsemen hiç hoşuma gitmiyor. Eğer buseydin..."

Melanie'nin elleri dikişinin üzerinde kasıldı. İhtar eder gibi:

"India" dedi.

Scarlett:

"Herhalde ben kocamı senden iyi tanırım," dedi.

India ile kavga edeceğini düşününce keyiflenmiş, sinirleri yatışmıştı. Onunla ilk defa olarak açıkça kavga edecekti. Oysa o kadar uzun zamandan beri birbirlerinden nefret ediyorlardı ki, Melanie'nin gözleri India'nın gözlerine mıhlandı ve genç kız isteksizce ağzını kapadı. Ama bir an sonra tekrar konuşmaya başladı. Sesi, Scarlett'e karşı duyduğu nefretin etkisiyle buz gibi soğuktu.

"Korunmaktan söz ederek içimi bulandırıyorsun, Scarlett O'Hara. Sen korunmak istemezsin! Eğer istesen böyle hareket etmez, aylardan beri şehrin içinde tek başına dolaşıp, kendini herkese göstermez, onlardan hayranlık beklemezdin! Yabancı erkekler arasına girmezdin! Bugün öğleden sonra başına gelenleri haketmiştin. Eğer yeryüzünde adalet diye bir şey olsaydı, daha beteri gelirdi başına!" Melanie:

"Of, India, sus!" diye bağırdı. Scarlett:

"Bırak konuşsun," diye bağırdı. "Hoşuma gidiyor. Benden nefret ettiğini her zaman bilirdim. Ama o bunu itiraf etmeyecek kadar ikiyüzlüydü. Eğer birinin onu beğeneceğini bilse, kendisi sabahın erken saatlerinden, hava kararana kadar sokaklarda çırılçıplak gezer."

India ayağa fırlamıştı. Bu hakaret karşısında, sıska vücudu tir tir titriyordu.

Titrek ama kesin bir sesle:

"Evet, senden nefret ediyorum," dedi. "Ama bugüne kadar sesimi çıkartmamama sebep, ikiyüzlülüğüm değildi. Bu senin anlayamadığın, sahip olmadığın bir şey, basbayağı nezaketti. İyi yetişmiş insanların sahip olduğu basit bir nezaket yüzünden sana karşı susuyordum. Hepimiz birlik olup, küçük nefretlerimizi yenmezsek, Yankeelerle başa çıkamayız diye düşünüyordum. Ama sen... sen... nezih insanların şerefini lekelemek için elinden gelen her şeyi yaptın...

Çalışarak, iyi bir kocayı lekeleyerek, Yankeeleri kendinle alay ettirerek,

onlara, bizi yeteri kadar kibar olmadığımızı söyletmek fırsatını vererek... Yankeeler senin asla bizden olmadığını ve hiçbir zaman da olamayacağını bilmiyorlar. Yankeeler sende zerre kadar kibarlık olmadığını anlamayacak kadar kalın kafalılar. Ormanlarda kendi başına dolaşıp, süprüntü beyazlarla zencileri saldırıya teşvik ederken, şehirdeki bütün namuslu kadınları da tehlikeye attın. Çünkü biri herkese örnek olur. Biri herkesi hatırlatır. Ve, erkeklerimizin hayatını da tehlikeye attın, çünkü onlar, ister istemez..."

Melanie:

"Aman Allahım! India!" diye haykırdı.

Scarlett, Melanie'nin Tanrı'nın adını olur olmaz yere kullanmadığını bilirdi, şaştı. Görümcesi devam etti:

"Sussana! Bilmiyor... sonra o!... Çeneni tutmalısın. Söz vermiştin!"

Scarlett ayağa fırladı. Soğukkanlı görünüşüne rağmen öfkeden yanıp tutuşan India'ya ve Melanie'ye bakıyordu.

"Bilmediğim nedir?" diye bağırdı.

Archie birden küçümseme dolu bir sesle:

"İspenç tavukları!" diye seslendi.

Kadınlar bir şey anlayamadan doğrulup ayağa kalktı.

"Biri geliyor. Sesinizi kesin. Gelen Mr. Wilkes değil."

Bu ses hâkim bir erkek sesiydi. Kadınlar hemen sustular. Archie kapıya doğru ilerlerken, yüzlerindeki öfke kaybolmuştu.

Kapı çalınmadan, Archie seslendi:

"Kim var orada?"

"Kaptan Butler. Açın kapıyı."

Archie'nin ise kapı tokmağına uzanan eli havada asılı kalmıştı. Rhett Butler, siyah şapkası kaşlarına kadar indirilmiş olduğu halde, kapıda duruyor, rüzgâr onu dört bir yandan kavrayarak boyun atkısını uçuruyordu. Gözleri sadece Melanie'yi görüyordu. Ona selam bile vermeden konuşmaya başladı.

"Nereye gittiler. Çabuk söyleyin. Ölüm kalım meselesidir." Scarlett ile Pitty durumdan hiç bir şey anlamamışlardı. India, ihtiyar ve sıska bir kedi gibi, Melanie'nin yanına koştu.

"Ona bir şey söyleme," diye bağırdı. "Bir casus o. Kuzeyliler'den yana."

Rhett ona bakmadı bile.

"Haydi, Mrs. Wilkes! Henüz vakit var!"

Melanie dehşet içinde felce uğramış gibiydi. Sadece onun yüzüne bakıyordu.

Rhett'in esmer ve karanlık yüzünde sabırsızlık nezaketle savaşıyordu.

"Hay Allah, Mrs. Wilkes, başlangıçtan beri onlardan kuşku duyulurdu. Ama bu akşama kadar gayet kurnazca hareket ettiler! Nereden mi biliyorum? Bu akşam iki sarhoş Yankee yüzbaşıyla poker oynuyordum, ağızlarından kaçırdılar. Yankeeler, bu gece bir şeyler olacağını biliyorlarmış ve hazırlık yapmışlar. Budalalar kapana düştüler."

Bir an için, Melanie ağır bir darbe yemiş gibi sendeledi ve Rhett'in kuvvetli kolu onu belinden kavradı.

India, şimşekler saçan bakışlarla Rhett'e bakarak: "Ona bir şey söyleme," diye bağırdı. "Seni aldatıyor. Bu akşam Yankee subaylarıyla birlikte olduğunu söyledi, duymadın mı?"

"Decatur yolunda, Shantytown civarında," dedi. "İhtiyar Sullivan'ın çiftliğinin mahzeninde buluşuyorlar. Hani yarı yarıya yanmış olan bina var ya..."

"Teşekkür ederim. Hemen gideceğim oraya. Yankeeler buraya gelirse, siz hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Rhett, gecenin içinde kaybolarak o kadar hızlı gitti ki, odadakiler onun gelip gidişinin rüya mı, gerçek mi olduğunu merak etmeye başladılar. Ama tam o sırada çakıl taşlan üzerinde ayak sesleri ve bir an sonra da delice uzaklaşan bir atın nal seslerini duydular. Ağlamayacak kadar çok korkmuştu.

Scarlett Melanie'yi yakaladı ve kaba kuvvetle onu konuşturabilirmiş gibi şiddetle sarsmaya başladı.

"Ne oluyor? Ne demek istedi? Eğer söylemezsen aklımı kaybedeceğim!" diye bağırıyordu.

India, zafer kazanmış gibi bağırdı:

"Ne mi demek istedi? Büyük bir olasılıkla Mr. Kennedy ile Ashley'in ölümüne sebep olduğunu söylemek istedi! Melly'yi sarsmaktan vazgeç. Yoksa bayılacak."

"Aman Allahım! Aman Allahım! Hiçbir şey anlamıyorum! Ashley'i öldürmek mi? Ne olur, biri bana açıklama yapsın."

Archie'nin sesi, paslı bir bıçak gibi Scarlett'in sözlerini kesti. Kısaca emretti: "Oturun yerinize. Dikişlerinizi elinize alın. Hiçbir şey olmamış gibi dikmeye devam edin. Bir şey bildiğimiz yok, ama belki de Yankeeler güneş batalı beri bu evi gözetlemişlerdir. Oturun diyorum. Oturun ve dikişlerinizi dikin." Kadınlar titreyerek ona itaat ettiler. Scarlett:

"Ashley nerede? Ona ne oldu, Melly?" diye bağırdı. India, dikmekte olduğu yırtık havluyu buruşturarak: "Kocan nerede? Onu merak etmiyor musun?" diye sordu. Gözleri haince parlıyordu. Melanie konuşabildi:

"Lütfen, India! Belki de sana söylemeliydik, Scarlett. Ama bugün yeteri kadar korkmuştun. Bu yüzden Frank... Hem de Klan'a her zaman öyle açıkça hücum ederdin ki..."

"Klan mı?"

Scarlett önce bu kelimeyi ilk defa duyuyormuş ve anlamını bilmiyormuş gibi söyledi.

Sonra:

"Klan ha!" diye haykırdı. "Ashley Klan'da mı? Frank, olamaz! Ah, bana söz vermişti!"

India:

"Şüphesiz Mr. Kennedy de. Ashley de, tanıdığın bütün erkeklerde Klan'da," diye bağırdı. "Onlar erkek, değil mi? Hem de beyaz derili erkekler. Hepsi de Güneyli. Kocanın kötü bir şey yapıyormuş gibi bunu senden gizlemesine sebep olacağına, onunla iftihar etmeliydin..." "Demek siz hep biliyordunuz bunu ve ben bilmiyordum..." Melanie kederli bir sesle: "Üzülürsün diye korkuyorduk," dedi.

"Demek siyasi toplantı diye oraya gidiyorlar? Ah, bana söz vermişti. Şimdi Yankeeler gelecek, fabrikalarımı, dükkânımı alacak, Frank'ı hapse atacaklar. Ah, Rhett ne dedi? Ne demek istedi?"

Eğer söylemezseniz şehre iner kendim öğrenirim," dedi. "Öğrenene kadar, rastladığım herkese sorarım..." Archie, tek gözünü ona dikerek:

"Oturun," dedi. "Ben söyleyeceğim. Bugün kendi başınıza oraya gittiğiniz ve zorla kendinizi tehlikeye attığınız için, bu gece, Mr. Kennedy, Mr. Wilkes ve ötekiler o beyazla o zenciyi yakalayabil illerse öldürmek ve bütün Shantytown'u yağma etmek üzere oraya gittiler. Eğer o Scallawag'ın söylediği doğruysa. Yankeeler bir şey sezdiler ya da bir yerden koku aldılar ve bizimkileri bastırmak üzere birliklerini oraya gönderdiler. Böylece bizimkiler kapana düşmüş oldular. Eğer Butler'in söyledikleri doğru değilse, o zaman o bir casustur ve bizimkileri ihbar edeceği için, yine öldürülecekleri kesin. Onları ihbar edecek olursa, hayatım pahasına da olsa onu öldürürüm. Eğer kurtulabilirlerse, buradan Texas'a kadar dörtnala at koşturup, bir süre orada saklanmak zorunda kalacaklar. Belki bir daha hiç geri dönmezler. Bu sizin suçunuz. Ellerinizde onların kanı var."

Scarlett yavaş yavaş anlıyordu. Yüzünde korkunç bir dehşet ifadesi belirdi. Melanie korkusunu unutmuştu. Korkunç bir öfke içindeydi. Scarlett'in omzuna kolunu doladı.

"Bir kelime daha söylersen bu eve bir daha adım atamazsın, Archie," dedi sert bir sesle: "Hiç de onun suçu değil. O sadece yapması gerekeni yaptı. Erkeklerimiz de yapmaları gerekeni yaptılar. Herkes kendine düşeni yapmalıdır. Hepimiz aynı şekilde düşünüp aynı şekilde hareket etmeyiz. Başkalarını kendimize göre yargılamak hatalıdır.

Atlar eve yaklaştıkça nal sesleri de daha iyi duyulmaya başladı. Şakırtılar ve konuşma sesleri duyuldu. Nal sesleri evin önünde durunca, bir ses ötekileri bastırarak yükseldi ve bir emir verdi. Bu sesleri can kulağıyla dinleyenler, ayak seslerinin evin etrafında dolanarak, arka tarafa yöneldiğini duydular. Scarlett'in kalbi, göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çırpınıyordu.

"Ashley'i öldürdüm! Ashley'i öldürdüm!.."

O korkunç anda, Frank'ı de öldürmüş olabileceğini düşünmüyordu bile. Şimdi aklında tek bir şeye yer vardı: Ashley'in bir Yankee süvarinin ayaklan dibinde yatan, saçları kana bulanmış ölüsünün hayali. Melanie sakin bir sesle: "Archie, kapıyı aç," dedi.

Archie, önce bıçağını çizmesinin içine soktu, sonra kemerindeki tabancasının kılıfını gevşetti. Gidip kapıyı ardına kadar açtı. Pitty, kapının önünde bir Yankee yüzbaşı ile bir yığın mavi ceketli asker görünce, bir kapanın kapandığını duyan bir farenin çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı. Scarlett içi ferahlayarak gördü ki bu yüzbaşıyı tanıyordu. O, Rhett'in dostlarından biri olan Yüzbaşı Tom Jaffery idi. Scarlett, ona evini yapacağı zaman kereste satmıştı. Onun kibar bir insan olduğunu biliyordu. Yüzbaşı da onu hemen tanıdı ve şapkasını çıkartarak eğildi.

"İyi akşamlar, Mrs. Kennedy. Hanımlar, Mrs. Wilkes kimdir?" Melanie yerinden kalkarak:

"Benim," diye karşılık verdi tatlı bir sesle. Bütün ufak tefekliğine rağmen gurur akıyordu üzerinden. Yüzbaşının gözleri aceleyle odanın içinde dolaştı. Her yüzün üzerinde bir an duruyor, yüzlerden masaya, oradan portmantoya atlıyor, adeta evde bir erkeğin varlığının delilini arıyordu.

"İzin verirseniz Mr. Wilkes ve Mr. Kennedy ile görüşmek istiyorum."

Melanie, tatlı sesinde buz gibi ifadeyle: "Burada değiller," dedi. "Emin misiniz?"

Archie'nin sakalı titremeye başlamıştı. "Mrs. Wilkes'in sözünden kuşkulanmayın" dedi. "Özür dilerim, Mrs. Wilkes. Saygısızlık etmek istemedim. Güvence verirseniz, evi aramam."

"Sizi temin ederim. Ama isterseniz arayın. Şehirde, Mr. Kennedy'nin dükkânında bir toplantıya gittiler." Yüzbaşı sıkıntılı bir sesle:

"Dükkânda yoklar," dedi. "Bu akşam toplantı olmadı. Onlar geri dönene kadar dışarıda bekleyeceğiz."

Kısaca selam verdi ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. İçerdekiler, rüzgârın kendilerine ulaştırdığı kesin bir emir duydular:

"Evi kuşatın. Her pencereye, her kapıya bir asker dikin." Ayak sesleri duyuldu. Scarlett, pencerelerden sakallı yüzlerin kendilerini gözetlediklerini görünce dehşete kapıldı, ama kendisini toparladı. Melanie yerine oturdu ve hiç titremeyen eliyle masanın üstündeki kitaba uzandı. Bu "Sefiller"in eski püskü bir baskısıydı. Her nedense Konfederasyon askerleri bu kitabı çok sevmişler, onu kamp ateşlerinin 1 ışığında okuyarak kendilerine Lee'nin Sefilleri adını takmışlardı. Melanie kitabın rastgele bir yerini açtı ve berrak monoton bir sesle okumaya başladı.

Melanie'nin yumuşak sesiyle sinirleri yatışan üç kadın dikişlerini dikmeye koyuldular.

Scarlett, Melanie'nin o gözlerin keskin bakışları altında ne kadar zaman okumaya devam ettiğini bilmiyordu, ama saatler geçmiş gibi geliyordu. Şimdi Ashley'in yanısıra Frank'ı da düşünmeye başlamıştı. Demek bu akşam bu kadar sakin oluşunun sebebi buydu! Oysa karısına Ku Klux Klan ile hiçbir ilişki kurmayacağına söz vermişti. Ah, işte tam Scarlett'in korktuğu cinsten bir felaketti! Geçen yılki bütün çalışmaları boşa gidecekti. Bütün mücadeleler, korkular, yağmurda, soğukta çalışmalar boşa gitmişti. Ah, o korkak ihtiyar Frank'ın kafası kızmış Klan'a katılacağından kim kuşkulanırdı.

Scarlett kendi kendine sızlanıyordu.

"Ah, bütün bunlar benim suçum! India ile Archie gerçeği söylediler. Suç bende. Ama ikisinin de Klan'a katılacak kadar budala oldukları asla aklıma gelmezdi! Başıma böyle bir şeyin gelebileceğini de hiç düşünmemiştim! Zaten başka türlü davranamazdım ki. Melly'nin söylediği doğru. Herkes yapması gerekeni yapar. Ben fabrikaları çalıştırmak zorundaydım! Para kazanmak zorundaydım. Şimdi ise muhtemelen bütün kazandığım parayı kaybedeceğim. Garip ama bütün suç bende!"

Uzun bir zaman sonra, Melanie'nin sesi zayıfladı. Genç kadın nihayet sustu. Pencereye dönüp dışarı baktı. Oysa artık çamın arkasında tek bir Yankee asker yoktu. Ötekiler de başlarını kaldırdılar. Onun bir şeye kulak kabarttığını anlamışlardı. Onlarda karanlığı dinlediler.

Kapalı kapıların ve pencerelerin arkasından belli belirsiz duyulan rüzgârla savrulup dağılan, ama yine de kendini duyuran bir şarkı sesiyle nal sesleri geldi kulaklarına. Bu iğrenç şarkıların en iğrenci, Sherman'ın askerlerinin söylediği şarkıydı:

"Goargia'dan geçerken..."

Şarkıyı söyleyen Rhett Butler'di.

O şarkıyı henüz bitirmemişti ki, iki başka ses araya girdi. Sarhoş ve ne söylediği belli olmayan seslerdi bunlar. Saçma sapan konuşuyor, ağızlarına geleni söylüyorlardı. Ama kelimeleri birbirinden ayıramıyor, karmakarışık bir halde geveleyip duruyorlardı. Ön bahçede Yüzbaşı Jaffery'nin emir verdiği duyuldu. Askerler hızlı adım bir yere yöneldiler. Rhett ile konuşan sarhoş sesleri, Ashley ile Hugh Elsing'e aitti.

"Nerelerdesiniz? Hangi cehennemdesiniz? Hangi cehennemde..."

Scarlett, vahşi bir korkuyla:

"Bu Ashley olamaz," diye düşündü. "O hiç sarhoş olmaz ki! Ya Rhett! Rhett, sarhoş oldukça sessizleşir... Asla böyle gürültücü olamaz!"

Melanie ayağa kalktı. Onunla birlikte Archie de kalktı. Yüzbaşının keskin sesini duydular.

"Bu iki adam tutuklanmıştır."

Melanie zehir gibi acı bir sesle:

"Onu içeri sokun, Kaptan Butler," diye seslendi. "Onu yine sarhoş etmiş olacaksınız. İçeri sokun diyorum size."

Karanlık ve rüzgârlı bahçeden yüzbaşı cevap verdi:

"Özür dilerim, Mrs. Wilkes. Ama kocanızla Mr. Elsing tutuklanmıştır."

"Tutuklanmak mı? Niçin? Sarhoşluktan mı? Aman yüzbaşı, eğer Atlanta'da herkes sarhoşluktan tutuklansaydı, bütün Yankee garnizonu devamlı olarak hapishaneden çıkamazdı. Neyse, onu içeri getirin Kaptan Butler. Yani... eğer kendiniz yürüyebiliyorsanız, demek istiyorum."

Scarlett'in aklı hızlı çalışmıyordu. Kısa, çok kısa bir an tam bir şaşkınlığa kapıldı. Durumundan hiçbir şey anlamadı. Ne Rhett'in ne de Ashley'in sarhoş olmadıklarını ve bunun böyle olduğunu Melanie'nin de bildiğini biliyordu. Oysa genellikle pek kibar ve nazik olan Melanie Yankeeler'in önünde cadı gibi bağırıyor ve ikisini de yürüyemeyecek kadar sarhoş olmakla suçluyordu.

Kısa bir çekişme oldu. Küfürler duyuldu ve sürüklenen ayakların merdivenleri tırmandığı duyuldu. Kapıda Ashley göründü. Yüzü bembeyazdı ve sallanıyordu. Parlak saçları karmakarışık olmuştu. Tepeden tırnağa Rhett'in siyah pelerinine bürünmüştü. Hugh Elsing'le Rhett de ayakta duramayacak haldeydiler. Onu iki kolundan tutuyorlardı. Onlar tutmasa Ashley'in yere yıkılacağı açıkça belli oluyordu. Arkalarında Yankee yüzbaşı vardı. Yüzünde hem şüphe, hem de gülünç bir şey seyreden bir insanın keyifli ifadesi birbirine karışmıştı.

Scarlett korku ve hayret içinde Melanie'ye baktı ve her şeyi anladı. Bu ümitsiz oyuna hayatları bağlıydı. Kendisi ve Pitty hala oyuna dahil değildiler, ama ötekiler dahildi ve yarı prova edilmiş bir oyunun oyuncuları gibi yan yarıya anlamıştı, ama asıl bildiği dilini tutması gerektiğiydi.

Melanie öfkeli bir sesle:

"Onu koltuğu oturtun," diye bağırdı. "Siz de Kaptan Butler, derhal bu evi terkedin! Onu tekrar bu hale getirdikten sonra, bana yüzünüzü göstermeye nasıl cesaret ediyorsunuz?"

İki erkek Ashley'i sallanan bir sandalyeye oturttular. Rhett de şöyle bir yalpaladı ve ayakta durabilmek için koltuğun arkasına tutunmak zorunda kaldı. Acı bir sesle yüzbaşıya döndü:

"İşte görüyorsunuz, bana nasıl teşekkür ediyorlar?" dedi. "Bunu hakettim doğrusu, değil mi? Oysa o yol boyunca avaz avaz bağırıyor ve beni tırmalamaya çalışıyordu!"

"Ya sen, Hugh Elsing! Senden utanıyorum! Zavallı annen ne diyecek? Hem sarhoş oluyorsun hem de Yankeeler'e bayılan, Kaptan Butler gibi bir Scallawag'la dolaşıyorsun! Ve ah, Mr. Wilkes, böyle bir şeyi nasıl yapabilirsiniz?"

Ashley:

"Melly, o kadar sarhoş değilim," diye homurdandı ve bu sözleri söyler söylemez kollarını açıp, yüzüstü önündeki masanın üstüne kapandı.

Melanie:

Archie, onu her zamanki gibi odasına çıkar ve yatağına yatır," diye emretti. "Pitty hala, siz de lütfen koşup yatağını yapın. Ah bana söz verdikten sonra bunu nasıl yapabildi yine?"

Melanie acı acı ağlamaya başlamıştı.

Yüzbaşı araya girdi.

"Ona ellemeyin. Kendisi tutuklanmıştır! Başçavuş!"

Başçavuş silahı elinde odaya girince, Rhett büyük bir gayretle doğrulmaya çalıştı ve güçlükle elini onun koluna koyarak, gözlerinin içine baktı.

"Tom, onu niçin tutukluyorsun? Çok sarhoş değil ki? Daha sarhoş olduğunu çok gördüm."

Yüzbaşı:

"Sarhoşluğu yere batsın!" diye bağırdı. "Bana ne? İstediği kadar sarhoş olsun. Ben polis değilim. Bu gece Shantytown'da yapılan baskında Klan ile beraber olduklarından o da, Mr. Elsing de tutuklandı. Bir zenciyle bir beyaz öldürüldü orada. Mr. Wilkes bir grubun başındaydı."

Rhett gülmeye başladı:

"Bu gece mi?"

O kadar şiddetle gülüyordu ki, kanepeye oturup başını elleri arasına aldı.

Konuşabilecek hale geldiği zaman:

"Bu gece olamaz, Tom," dedi. "İkisi de saat sekizden beri benimle beraberler. Bütün gece ayrılmadık. Oysa sekizde toplantıya gideceklerdi."

Yüzbaşı kaşlarını çatarak Rhett'e, horlayan Ashley'e ve ağlayan karısına baktı.

"Seninle mi, Rhett?" dedi. "Ama... Ama... neredeydiniz?"

Rhett, sarhoşluğuna rağmen, korkuyla Melanie'ye baktı.

"Söylemek işime gelmez," dedi.

"Söylesen iyi olur!"

"Gel, verandaya çıkalım; orada söylerim nerede olduğumuzu."

"Bana da söyle. Hemen şimdi."

"Hanımların önünde söylemek hiç hoşuma gitmiyor. Hanımlar siz odadan çıkın, ne

olur... "

Melanie, gözlerini mendiliyle kurularken, acı acı bağırdı.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim. Her şeyi bilmek istiyorum. Bu benim hakkım. Kocam neredeydi?"

Rhett utanmış görünüyordu.

"Bel Watling'in evinde," dedi. "Orada, Frank Kennedy, Hugh Elsing, Mr. Meade ve bir sürü kadınla beraberdi. Büyük bir eğlence tertiplemiştik. Şampanya kızlar!.. Pek eğlendik doğrusu."

"Belle Watling'de ha!"

Melanie öyle korkunç bir çığlık kopardı ki, hepsi gözleri büyüyerek ona döndüler. Eli kalbinin üzerine gitti ve Archie yetişip yakalamadan bayılıp yere yığıldı. Bunun üzerine evin içi karıştı. Archie onu kollarına alıp kaldırdı.

"İşte becerdin nihayet! İşte becerdin nihayet!" Rhett, vahşi bir sesle:

"Şimdi bütün şehre yayılacak," dedi. "Sanırım memnun olmuşsundur, Tom. Yarın Atlanta'da hiçbir kadın kocasıyla konuşmayacak."

Kapıdan içeri buz gibi soğuk bir rüzgâr dolmasına rağmen yüzbaşı terliyordu.

"Rhett, bilmiyordum ki... Bana bak! Bu saydıklarının Belle Watling'in evinde olduğuna yemin ediyor musun?

Rhett:

"Hay Allah, tabii diyorum," diye homurdandı. "Bana inanmıyorsan git Belle'in kendisine sor. Şimdi izin ver de Mrs. Wilkes'i odasına götüreyim. Onu bana ver Archie. Evet, evet, taşıyabilirim. Miss Pitty, siz lambayı alıp yürüyün."

Melanie'nin sıska vücudunu kolaylıkla Archie'nin kollarından aldı.

"Mr. Wilkes'i sen yatır Archie, bu geceden sonra onu ne görmek ne de ona elimi sürmek istemiyorum."

"Ama ben... ben bu adamları tutuklamak zorundayım." Rhett, karanlığın içinden ona

baktı.

"Öyleyse sabahleyin tutukla onları. Bu halde nereye kaçacaklar. Affedersin, ama bir genelevde sarhoş olmanın kanuna aykırı olduğunu bilmiyordum. Hay Allah Tom, onların Belle Watling'de olduğunu ispat edecek en aşağı elli şahit var." Yüzbaşı üzüntüyle:

"Bir güneylinin olmadığı bir yerde olduğunu ispat etmek için daima elliden fazla şahit bulunur," dedi. "Siz benimle gelin Mr. Elsing, Mr. Wilkes'i de birinin kefaletiyle şimdilik serbest bırakacağım." India soğuk bir sesle:

"Ben Mr. Wilkes'in kızkardeşiyim," dedi. "Ona kefil olabilirim. Şimdi lütfen gider meşiniz. Bu gece bizi yeteri kadar rahatsız ettiniz." Yüzbaşı beceriksizce selam verdi:

"Buna son derece pişmanım," dedi. "İnşallah Miss... şey... Mrs. Watling'in evinde olduklarını ispat edebilirler. Yarın sabah, ağabeyinize, jandarma kumandanlığına gitmesini söyler misiniz? Orada sorguya çekilecek."

India soğuk bir selam verdi ve elini kapının tokmağına götürerek, bir an önce çıkıp gitmesini beklediklerini ima etti. Yüzbaşı ile başçavuş geri çekildiler. India arkalarından kapıyı çarptı. Scarlett'e bakmadan pencerelere gitti ve perdeleri birer birer kapattı. "India," diye fısıldadı. "India, Ashley yaralanmış." "Budala! Gerçekten sarhoş olduğunu mu sandın?"

India son perdeyi de kapattıktan sonra, arkasında kalbi dehşet içinde çarpan Scarlett olduğu halde yatak odasına yürüdü. Rhett'in iri vücudu eşiği kaplıyordu, ama Scarlett, onun omzunun üstünden, Ashley'in bembeyaz bir yüzle, hareketsiz olarak yatağın üstünde yatmakta olduğunu gördü. Melanie, bir an önce ayılmış bir insandan umulmayacak bir çeviklikle, onun kanlı gömleğini nakış makasıyla kesmekteydi. Archie yatağın üstünde lambayı tutuyordu. Öteki eliyle de Ashley'in bileğini kavramıştı.

İki kız birden:

"Öldü mü?" diye bağırdılar.

Rhett:

"Hayır, sadece kan kaybından bayıldı," diye karşılık verdi. "Omzundan yaralı."

India:

"Onu ne diye buraya getirdin, budala?" diye bağırdı. "Bırak onun yanına gideyim! Bırak geçeyim! Onu buraya tutuklansın diye mi getirdin?"

"Bir yere gidemeyecek kadar güçsüzdü. Onu başka bir yere götüremezdim, Miss Wilkes. Hem de, onun Tony Fontaine gibi hayatı boyunca sürgünde yaşamasını ister miydiniz? Bir düzine komşunuzun, takma adlarla Texas'da yaşamalarını ister miydiniz? Belki de hepsini kurtarabiliriz. Eğer Belle..."

"Bırakın geçeyim!"

"Hayır, Mrs. Wilkes. Size düşen bir iş var. Bir doktor bulmalısınız. Dr. Meade'i değil. O bu işe karışanlardan. Belki de şu anda Yankeeler'e hesap veriyordur. Başka bir doktor bulun:

Gece karanlığında yalnız dışarı çıkmaktan korkuyor musunuz"

India, renksiz gözleri parlayarak:

"Hayır," diye karşılık verdi. "Korkmuyorum."

Melanie'nin başlıklı pelerinini sofadaki askıdan kaptı.

"İhtiyar Dr. Dean'e giderim," dedi. Büyük bir gayretle heyecanını yenmişti. Sakin bir sesle ekledi: "Size bir casus ve budala dediğimi için özür dilerim. Anlamamıştım. Ashley için yaptıklarınızdan dolayı size son derece minnettarım, ama buna rağmen, yine de sizden nefret ediyorum."

Rhett eğildi. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Dürüstlüğü takdir ederim," dedi. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Şimdi arka yollardan hemen gidin ve döndüğünüz zaman da etrafta askerler olduğuna dair bir belirtiye rastlayacak olursanız içeri girmeyin."

India bir daha, kederli bir bakışla erkek kardeşine baktı. Sonra pelerine

sarılarak koşarak arka kapıya gitti ve gece karanlığına süzüldü.

Melanie bir havlu aldı ve onu Ashley'in kanayan omzuna bastırdı.

Kocası zayıf bir tebessümle gülümsüyordu. Karısına kuvvet vermek ister gibiydi. Scarlett, Rhett'in keskin ve insanın içini okuyan gözlerini üstünde hissetti. Kalbinin yüzüne aksetmiş olduğunu biliyordu. Ama aldırdığı yoktu. Yatağın yanına koşmak, ona sarılıp göğsüne basmak istedi, ama dizleri son derece zayıftı. Odanın içine bile giremiyordu. Eli ağzında, durmadan odanın içinde koşuşan Melanie'ye bakıyordu. Melanie, sanki kocasının kanını tekrar damarlarının içine doldurmak ister gibi havlularla yaranın üstüne basıyor, her an yeni bir havluyu kıpkırmızı bir halde yere atıyordu.

Bir adam bu kadar kan kaybettiği halde nasıl olur da yaşamakta devam edebilirdi. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, ağzından kan gelmiyordu.

Rhett alaycı bir sesle:

"Kendini topla," dedi. "Ölmeyecek. Şimdi git de lambayı Archie'nin elinden alıp Mrs. Wilkes'e yardım et. Archie bana lâzım." Archie homurdanarak bir soru sordu.

Scarlett, Rhett'in cevabını duydu.

"İhtiyar Sullivan'ın çiftliği. Elbiseleri en büyük bacanın içinde bulacaksın. Hepsini yak."

Archie:

"Olur," diye homurdandı.

"Ve... mahzende iki kişi var. Onları atın üzerine koy ve Belle'in eviyle demiryolu arasındaki boş araziye götürüp bırak. Dikkat et. Çok dikkat et. Görülecek olursan, bizimle birlikte sen de asılırsın. Onları oraya bırak. Ellerine de tabancalar ver. Al benim tabancamı."

Scarlett, o tarafa bakınca Rhett'in ceketinin kuyrukları altından iki tabancı çıkarıp Archie'ye uzattığını gördü. Archie onları alıp kemerine sıkıştırdı.

"Her bir tabancayla birer kere ateş et. Adi bir düello vakası gibi görünmeli, anlıyor musun?"

Archie her şeyi gayet iyi anladığını belirtecek şekilde başını salladı. Tek gözünde, elinde olmadan saygı dolu pırıltılar uçuştu.

Archie dışarı çıkmak üzere arkasını dönmüştü. Ama birden durup başını çevirdi ve sorar gibi Rhett'e baktı.

"O mu?"

"Evet."

Archie homurdandı ve yere tükürdü.

"Allah kahretsin!" dedi.

Sonra hızla uzaklaştı. Arka kapıya vardı.

Scarlett:

"Frank nerede?" diye bağırdı.

Rhett hemen onun yanıbaşına geldi. İri yarı vücudu bir kedininki gibi çevik ve sessizce hareket ediyordu. Hafifçe gülümsedi:

"Her şeyin zamanı var," dedi. "Lambayı doğru tut, Scarlett. Mr. Wilkers'i yakmak istemezsin herhalde. Miss Melly... "

Melanie emir bekleyen iyi bir asker gibi ona baktı. Durum o kadar gergindi ki, Rhett'in ilk defa olarak onu, arkadaşlarının ve dostlarının kullandığı küçük adıyla çağırdığını farketmemişti. "Özür dilerim, Mrs. Wilkes diyecektim..." "Aman Kaptan Butler! Özür dilemeyin! Bana Miss de eklemeden Melly diyecek olursanız şeref duyarım! Sanki benim erkek kardeşim ya da yeğenimmişsiniz gibi geliyor bana... Ne kadar iyi ve ne kadar zekisiniz! Size nasıl teşekkür edebilirim, size olan minnet borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Rhett adeta utanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu kadar ileri gitmeyi aklımdan bile geçirmem, ama Mis Melly," sesi özür diler gibiydi, "Mr. Wilkes'in Belle Watling'in evinde olduğunu söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim. Onu ve ötekileri böyle bir şeye karıştırmak istemezdim ama... Buradan çıkıp onları bulmaya giderken çabuk düşünmek ve karar vermek zorundaydım. Aklıma ancak bu geldi. Sözüme inanacaklarını bilmiyordum, çünkü Yankeeler arasında pek çok dostum var. Beni kendilerinden saymak şerefini bahşediyorlar bana. Çünkü hemşerilerim arasında ne kadar kötü bir şöhrete sahip olduğumdan haberleri var. Anlıyorsunuz ya, akşamın erken saatlerinde Belle'in evinde, hayır, daha doğrusu barda, poker oynuyordum. Buna şahitlik edecek bir düzine Yankee asker var. Sonra, Belle de, öteki kızlar da rahatça yalan söyleyip, Mr. Wilkes ile ötekilerin bütün gece yukarıda olduklarını söyleyebilirler. Yankeeler onlara inanır. Yankeeler bu bakımdan pek gariptir. Bu meslekten kadınların derin bir sadakat ve vatanseverlik hissine sahip olabilecekleri akıllarına gelmez. Bu geceki toplantı sırasında erkeklerin nerede olduğu hakkında, kibar bir kadının sözüne asla inanmazlar. Ama, şey... yani onlar gibi eğlence kadınlarının sözüne inanırlar. Ve bana öyle geliyor ki, bir Scallawag ile bir düzine genelev kadının yeminleri sayesinde onları kurtarabileceğiz."

"Kaptan Butler, o kadar zekisiniz ki! Bu gece cehennemdeydiler bile deseniz aldırmazdım. Sözleriniz onları kurtardıktan sonra, ne dediğinizin ne önemi var? Çünkü ben de biliyorum, düşünceleri beni ilgilendiren herkes de biliyor ki, kocam asla öyle kötü yere gitmez!

Rhett:

"Belle'i görüp ona durumu anlattım. Ona, bu gece evlerinde olmayan erkeklerin listesini verdik. Kendisi de, evinde çalışan kızlar da, bu erkeklerin orada olduğuna seve seve tanıklık edecekler. Belle durumu daha da kolaylaştırmak için, evinin kapısında bekleyen iki askeri çağırdı. Bunlar asayişi korumakla görevlidir. Onlara bizim içerde kavga edip huzuru bozduğumuzu söyledi ve kütük gibi sarhoş olan bizleri birer birer merdivenden aşağı sürükleterek, barın içinden geçirtip sokağa attırdı. Bu arada biz durmadan küfür ve birbirimizle kavga ediyorduk."

Rhett, nefes almak için durdu ve bir şey hatırlamış gibi sırıttı: "Dr. Meade pek kandırıcı bir sarhoş değildi doğrusu. Böyle bir yere gelmek zorunda

kaldığı için gururu fena halde incinmişti. Ama sizin Henry amcayla ihtiyar Merriwether mükemmeldiler. Bana kalırsa, meslek olarak tiyatroyu seçmedikleri için, sahne iki büyük aktör kaybetmiştir. Sonra bu hikâye hoşlarına gitmiş gibiydi. Korkarım ki, Mr. Merriwether'in beğendiği bir kız yüzünden, Henry amcanızın bir gözü morardı. O..."

Arka kapı ardına kadar açıldı ve India, peşinde ihtiyar Dr. Dean ile içeri girdi.

Doktor:

"Ciğerlere etki etmeyecek kadar yüksekte," dedi. "Eğer kurşun köprücük kemiğini parçalamadıysa tehlikeli bir şey yok. Bana yeteri kadar havlu ve eğer evde varsa pamuk verin hanımlar. Bir de, biraz brendi..."

Rhett lambayı Scarlett'in elinden alarak masanın üstüne koydu. Melanie ile India doktorun isteklerini yerine getirmek için dışarı koşmuşlardı.

Scarlett, Rhett'in kendisini salona sürüklemesine izin verdi. Ateşin hemen önünde durduğu halde, titremeye başlamıştı birden. Kalbindeki şüphe gittikçe büyümekteydi. Bir an bir şey diyemedi.

"Frank da... Belle Watling'de miydi?" diye sordu.

"Hayır."

Rhett'in sesi sertti.

"Archie onu Belle'in evinin arkasındaki boş araziye götürüyor. Öldü. Başından vuruldu."

Şehrin Kuzey ucundaki ailelerden pek azı uyuyabildi o gece. Klan'ın başına gelenler hepsini ilgilendiriyordu. India Wilkes, bilinmeyen bir gölge gibi arka bahçelerde dolaşırken, Rhett'in bulduğu hal çaresi kulaktan kulağa sessizce yayıldı. Mutfak pencereleri açılıyor, kadınlar fısıltıyla konuşuyor, sonra India Wilkes, karanlığın içinde kaybolup gidiyordu. Geçtiği yollarda korku ve ümitsiz bir ümit bırakmaktaydı.

Dışarıdan evler sessiz, karanlık ve uyku ülkesinde görünüyorlardı. Anla içerde, şafak sökene kadar fısıltıyla konuşuldu. Yalnız o geceki baskına

katılanlar değil, Klan'ın bütün üyeleri savaşa hazırdı. Şeftali Ağacı Caddesi'nde, hemen hemen her ahırda atlar eyerlenmiş, her an yola çıkmak için bekliyordu. Tabancalar bellerde, birkaç günlük yiyecek heybelerdeydi. Birleşik bir göçü önleyen biricik şey, India'nın getirdiği haberdi:

"Kaptan Butler kaçmamanızı söylüyor. Yollar tutulmuş. O Watling ile anlaşmış..."

"Ama ne diye Butler gibi bir Scallawag'a inanayım? Bu bir tuzak olamaz mı?"

Kadın sesleri şöyle diyordu:

"Gitme! Ashley ile Hogh'u kurtardığına göre herkesi kurtarabilir! Mademki India ile Melanie ona inanıyor... "

Hepsi de yarı inandıkları halde yola çıkmadılar, çünkü yapılacak biricik akıllıca iş buydu.

Yüzbaşı Jaffery'nin sorularına Belle Watling bizzat cevap vermişti. Yüzbaşı oraya niçin geldiğini söyleyemeden, Belle o gece evinin kapalı olduğunu avaz avaz bağırarak bildirmişti ona. Akşamın erken saatlerinde bir sarhoş grubu evini basmış, birbirleriyle dövüşmüş, her şeyi kırıp dökmüş, en güzel aynalarını tuzla buz etmiş, genç hanımları korkutmuş ve bütün gece sağlayacakları gelire engel olmuştu. Ama eğer Yüzbaşı Jaffery bir içki içmek istiyorsa bar açıktı.

Yüzbaşı Jaffery, askerlerinin pis pis güldüklerinin farkındaydı. Bir sis içinde dövüşmekte olduğunu da hissediyordu. Öfkeyle, ne içki, ne de kadın istemediğini, sadece Belle'den bu tahripkâr yabancıların adlarını öğrenmeye geldiğini söyledi. Ah, evet. Belle biliyordu adlarını. Onlar bu eve her zaman gelen kimselerdi. Her perşembe akşamı buraya gelirlerdi. Kendilerine Perşembe Demokratları adını takmışlardı. Ama Belle bu sözle ne demek istediklerini bilmediği gibi, bilmek de istemiyordu. Eğer, yukarı kattaki büyük aynayı kırdıkları halde parasını ödemeyecek olurlarsa, Belle onları mahkemeye verecekti. Burası saygıdeğer bir evdi. İsimleri mi neydi? Belle, karar veremeyen bir şekilde, şüphe altında bulunan oniki erkeğin adlarını saydı. Yüzbaşı Jaffery acı acı gülümsedi.

"Bu Allah'ın belası asiler bizim Gizli Servisimizden iyi teşkilatlanmışlar," dedi. "Siz ve yanınızda çalışan kadınlar, yarın sabah Jandarma kumandanının karşısına çıkacaksınız."

"Kumandan onlara kırdıkları aynanın parasını ödetir mi?" "Aynalarınızın canı cehenneme! Onların parasını Rhett Butler'e ödetin. Burası ona ait değil mi?"

Şafak sökmeden önce, şehirdeki bütün eski Konfederasyon aileleri her şeyi biliyordu. Kendilerine hiçbir şey söylenmemiş olan zenci uşakları da, zenci telgraf sistemi sayesinde her şeyi öğrenmişlerdi. Bu sistem, beyazların anlayışını her zaman yaya bırakır. Herkes baskının ayrıntılarını, sakat Tommy Welburn ile Frank Kennedy'nin vuruluşunu, Ashley'in yaralandığını biliyordu. Ashley, Frank'ın cesedini kaçırırken yaralanmıştı.

Kadınların Scarlett'e karşı duydukları derin nefret, bu trajedide büyük bir payı olduğu için, daha da artmıştı, ama kocasının öldüğünü duyunca yumuşadılar ve ona acıdılar. Scarlett, itiraf etmek istemese de buna sevindi. Herkes zavallı kadına acıyordu şimdi. Kocasının öldüğünü biliyordu, ama bildiğini belli edemez ve cesedini alıp teselli bile bulamazdı. Sabah ışığı ölüleri aydınlığa kavuşturana ve yerel otoriteler Scarlett'i durumundan haberdar edene kadar bir şey bilmemek zorundaydı. Boş arsadaki ölü otlar arasında, Frank ile Tommy, buz gibi ellerinde tabancalarıyla hareketsiz yatıyorlardı. Yankeeler şüphesiz onların. Belle'in evindeki bir kız için kavgaya tutuşup birbirlerini vurduklarını sanacaklardı. Çünkü bu gibi sarhoş kavgalarına sık rastlanmaktaydı. Herkes, yeni doğmuş bir çocuğu olan, Tommy'nin karısı Fanny'ye acıyordu, ama kimse arka bahçeleri aşıp onu teselliye koşamıyordu. Çünkü bir bölük Yankee askeri evi sarmış, Tommy'nin dönüşünü bekliyordu. Pitty halanın evinin çevresinde de, Frank'ın dönüşünü bekleyen bir başka bölük vardı.

Şehir halkının tüylerini ürpertiyordu! Belle Watling ha! Erkeklerinin hayatlarını ona borçlu olmak! Belle'i gördükleri zaman karşı kaldırıma geçen kadınlar, şimdi onun bu davranışlarını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyor veya hatırlıyorsa diye korkudan titriyorlardı. Erkekler hayatlarını Belle'in kurtarmasından kadınlar kadar utanç duymuyorlardı. Çünkü çoğu onu takdir ederdi. Ama hayatlarını ve özgürlüklerini, Rhett Butler gibi bir Scallawag ve spekülatör sayesinde kurtaracaklarını düşündükçe sıkılıyorlardı! Belle ve Rhett! Şehrin en ünlü kötü kadını ve en nefret edilen adamı! Şimdi

onlara borçlu ve minnettar olacaklardı.

Onları öfkeden kudurtan başka bir düşüncede Yankeeler'in ve Kuzeyli göçmenlerin hallerine güleceklerdi. Ah, kimbilir ne kadar güleceklerdi! Şehrin en saygıdeğer erkeklerinden on kişinin Belle'in evinin devamlı müşterileri olduğu meydana çıkıyordu ha! İçlerinden ikisi, ucuz bir kız için kavga ederken ölmüş, ötekiler Belle'in bile tahammül edemeyeceği kadar sarhoş oldukları için, jandarma gücüyle dışarı atılmışlardı. Bazıları da, herkes nerede olduklarını bildiği halde, orada olduklarını itirafa bir türlü yanaşmıyorlar ve hapishanede bekliyorlardı!

Dr. Meade, Rhett'in kendisini ve ötekileri düşürdüğü bu iğrenç ve utanç verici durum yüzünden köpürmüştü. Karısına, eğer ötekileri de tehlikeye atacağını bilmese, gerçeği itiraf edip asılmayı, Belle'in evine ayak basmış bir insan olarak tanınmaya tercih edeceğini söylüyordu.

"Bu size bir hakaret olacak, Mrs. Meade." diye sızlanıyordu.

"Ama herkes sizin oraya şey için... şey için gitmediğinizi anlayacak."

"Yankeeler bunu bilmeyecek. Canımızı kurtarmak istiyorsak, onları buna inandırmalıyız. Ve hepsi alay edecek bizimle. Birinin buna inanacağı ve alay edeceği düşüncesi beni deli ediyor. Bu sana da bir hakaret, şekerim, çünkü ben sana daima sadık kaldım."

Mrs. Meade, karanlıkta gülümsedi ve sıska elini kocasının avucuna koydu.

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama senin kılının bile tehlikede olmasındansa, böyle bir şeyin gerçek olmasını tercih ederim."

Doktor, karısının soğukkanlılığı karşısında dehşetle irkilerek:

"Mrs. Meade, ne söylediğinizin farkında mısınız?" diye bağırdı.

"Evet, farkındayım. Darcy ile Phil'i kaybettim. Senden başka hiçbir şeyim yok. Seni kaybetmektense, sürekli Belle'in evine yerleşmeni tercih ederim."

"Çıldırmışsın. Şüphesiz ne dediğini bilmiyorsun."

Mrs. Meade, tatlı bir sesle:

"Seni gidi ihtiyar budala," dedi ve elini kocasının dirseğine koydu.

Dr. Meade sakinleşip karısının yanağını okşadı, ama biraz sonra yeniden patladı.

"O Butler denen adama minnettar olmaya ne dersin? Buna oranla, asılmak daha kolay gelirdi bana. Hayır, ona hayatımı borçlu olsam da, Butler'a karşı terbiyeli davranamam. Küstahlığı dayanılır şey değil. Yaptığı hırsızlıkları açıkça söylemesi de beni çileden çıkartıyor. Hiçbir zaman orduda dövüşmemiş olan bir adama hayatımı borçlu olmak..."

"Melly onun Atlanta düştükten sonra orduya yazdığını söylüyor." "Yalan, Melly her becerikli ahlaksıza inanmaya yatkındır. Onun bütün bunları niçin yaptığını anlayamıyorum. Ne diye bütün bu sıkıntılara girdi. Söylemek istemem, ama Mrs. Kennedy ile arasında bir şeyler olduğuna dair dedikodular duydum. Geçen yıl, onların birlikte araba gezintisinden döndüklerini çok gördüm. Bunu mutlaka onun için yapmıştır."

"Eğer Scarlett için olsaydı, elini bile kıpırdatmazdı. Frank Kennedy'nin asılması onu memnun ederdi. Bana kalırsa o bunları Melly için yaptı..."

"Mrs. Meade, ikisinin arasında herhangi bir şey olduğunu aklına getirmiyorsun ya?"

"Aman, saçmalama! Ama Butler savaş sırasında Ashley'in takasını sağlamak için uğraştığından beri Melly onu daima fazlasıyla sevdi. Şunu da söyleyeyim ki, Butler Melly'yi gördüğü zaman, asla her zamanki gibi terbiyesizce gülümsemiyor. Pek tatlı ve düşünceli davranıyor ona karşı. Böyle anlarda bambaşka bir insan oluyor gerçekten. Melly'ye karşı davranışını görsen, sen de onun istediği zaman iyi bir adam olabileceğine inanırdın. Benim fikrime

göre onun böyle davranışının sebebi..." Mr. Meade durdu, "Doktor, bu fikrimden hoşlanmayacaksınız."

"Bu mesele hakkında hiçbir şeyden hoşlanmıyorum!" "Eh, bana kalırsa o bunu kısmen Melly'nin hatırı için yaptı. Ama hepimizi şaşırtmak ve bize müthiş bir şaka yapmak istedi. Hepimiz ondan o kadar nefret ediyor ve bunu söylemekten öylesine kaçınmıyorduk ki, o da sizin hayatınızı kurtarırken, hepinizin Belle Watling'in evinde olduğunuzu itiraf edeceğiniz ve Yankeeler'in önünde gülünç duruma düşeceğiniz bir çare tertipledi. Doğruyu söyleyemezdiniz. Çünkü o zaman sizi hemen asarlar. Ona ve... metresine karşı minnet duyacağımızı da biliyor bu sayede. Ama ona minnet duymaktansa asılmayı tercih edeceğinizden de haberi var. Ah, eminim ki şimdi pek eğleniyordun"

Doktor homurdandı:

"Bizi o evin üst katma çıkartırken de pek eğlendiği belli oluyordu."

Mrs. Meade tereddüt ederek sordu:

"Doktor, orası nasıl bir yerdi?"

"Ne söylüyorsunuz, Mrs. Meade?"

"O kadının evi... Nasıl bir yerdi diyorum. Kesme kristal avizeler, kırmızı ipekli perdeler, düzinelerle boy aynaları var mı? Ya kızlar... kızlar elbisesiz miydiler?"

Doktor yıldırımla vurulmuş gibi oldu. Namuslu bir kadının, namussuz hemcinsleri hakkında tecessüsünün bu kadar büyük olabileceği aklına bile gelmemişti.

"Böyle utanmaz bir soruyu nasıl sorabiliyorsun? Kendinde değilsin. Sana teskin edici bir içki vereyim."

"Teskin edici bir şey istemiyorum. Merak ediyorum ve öğrenmek istiyorum. Aman Allahım, kötü bir evin nasıl olduğunu öğrenmek için elime geçen biricik fırsattır bu. Sen de bana söylemeyecek kadar kötüsün."

"Hiçbir şeyin farkına varmadım. İnan ki, böyle bir yere geldiğim için, etrafıma dikkat etmeyecek kadar utanıyordum."

Karısının kişiliğinin bu bilmediği yanını keşfetmek, doktoru bir gece önceki olaylardan çok şaşırtmıştı.

"Eğer kusura bakmazsan," dedi, "Şimdi biraz uyumak istiyorum."

Mrs. Meade, hayal kırıklığına uğramış bir sesle:

"Uyu öyleyse," dedi.

Sonra, doktor, karanlıkta çizmelerini çıkartmak için eğilirken, neşeli bir sesle:

"Eminim, Dolly, ihtiyar Merriwether'den her şeyi öğrenmiştir. Bana anlatır!" diye söylendi.

"Aman, Mrs. Meade, yani, kibar ve namuslu kadınların kendi aralarında böyle şeyler konuştuklarını mı söylemek istiyorsunuz?"

Mis. Meade:

"Haydi uyuyun," dedi.

Ertesi gün dondurucu bir kar yağdı. Ama kış akşamının şehrin üzerine çökmesiyle, buz parçalarının gökten yere düşüşü de sona erdi ve soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Melanie, pelerinine sarınmış, kendisini esrarengiz bir şekilde evin önünde beklemekte olan kapalı bir arabaya çağıran zenci bir uşağın ardından evinin merdivenlerini iniyordu. Arabaya yaklaşınca, kapı açıldı ve Melanie karanlık faytonun içinde bir kadın gördü.

Melanie, arabaya iyice sokulup içeri baktı ve sordu:

"Kimsiniz? Eve gelmez misiniz? Burası o kadar soğuk ki!"

Arabanın derinliklerinden tanıdık ve sıkılgan bir ses geldi:

"Lütfen arabaya gelin ve biraz yanımda oturun, Mrs. Wilkes."

Melanie:

"Ah, siz Miss... Mrs. Watling'siniz;" diye bağırdı. "Sizi görmeyi çok istiyorum. Eve gelmelisiniz."

Belle Watling'in sesi hayret doluydu.

"Bunu yapamam, Mrs. Wilkes. Siz arabaya gelin ve bir an oturun." Melanie arabaya girdi ve arabacı arkasından kapıyı kapattı. Belle'in yanına oturdu ve elini aradı.

"Bugün yaptığınız için size nasıl teşekkür edebilirim? Hangimiz size olan minnet borcumuzu ödeyebiliriz ki!"

"Mrs. Wilkes, bu sabah bana o mektubu göndermemeliydiniz. Sizden mektup almaktan büyük bir gurur duydum, ama Yankeeler'in eline geçebilirdi. Beni ziyaret etme arzunuza gelince, teşekkür ederim, Mrs. Wilkes, ama aklınızı kaçırmış olmalısınız! Bunu düşünmek bile korkunç! Hava kararır kararmaz, buraya, böyle bir şeyi asla aklınızdan geçirmemenizi söylemeye geldim. Ben... ben... sizinle görüşecek bir kimse değilim. Bu pek uygunsuz olur."

"Kocamın hayatını kurtaran iyi kalpli bir kadını ziyaret edip kendisine duyduğum minnettarlığı belirtmem uygunsuz mu olur?"

"Aman Mrs. Wilkes! Beni şaşırtıyorsunuz. Ne demek istediğimi şüphesiz anladınız!"

Melanie bir an sustu. Genç kadının ima ettiği şey onu utandırmıştı. Her nasılsa, arabasının içinde, yanıbaşında oturan bu güzel ve gözalıcı bir biçimde giyinmiş kadın, kötü bir kadından ümit edilecek şekilde konuşmuyordu. Kötü bir evin sahibesi bambaşka olmalı, bambaşka konuşmalıydı. O... evet... biraz adi ve görgüsüzdü, ama iyi kalpli ve nazik bir insan gibiydi.

"Mrs. Watling, bugün jandarma kumandanının önünde olağanüstüydünüz! Siz ve öteki genç hanımlar, tereddütsüz erkeklerimizin hayatını kurtardınız!"

"Asıl olağanüstü olan Mr. Wilkes'di. Nasıl yerinden kalkıp oraya kadar

geldiğini ve nasıl böyle büyük bir soğukkanlılıkla başından geçenleri anlattığını bir türlü anlayamadım. Dün gece kendisini gördüğümde yarası domuz gibi kanıyordu. İyileşecek mi dersiniz, Mrs. Wilkes?"

"Evet, teşekkür ederim. Doktor bunun sadece yüzeydeki bir yara olduğunu söyledi. Ama Ashley pek çok kan kaybettiği için zayıf düşmüş. Bu sabah adamakıllı brendi içti. Yoksa oraya kadar gidemezdi. Ama onları siz kurtardınız Mrs. Watling."

"Teşekkür ederim, efendim. Ama ben... ben Kaptan Butler'in işi mükemmel idare ettiği kanısındayım."

Belle'in sesinde mahcup bir gurur saklıydı. Melanie heyecanla:

"Ah, tabii fevkalâdeydi!" diye bağırdı. "Yankeeler'in elinden onun tanıklığına inanmaktan başka bir şey gelmedi. Bütün bu işi o kadar iyi düzenlemişti ki. Ne size, ne de ona duyduğum minneti asla istediğim gibi ifade edemeyeceğim! İkiniz de ne kadar iyi, ne kadar iyilikseversiniz!"

"Ben de size teşekkür ederim, Mrs. Wilkes. Yaptığım işten zevk duydum. İnşallah Mr. Wilkes'in sık sık evime geldiğini söyleyişim sizi tedirgin etmemiştir. Biliyorsunuz ki böyle bir şeyi asla yapmaz!"

"Evet, biliyorum. Hayır, asla tedirgin olmadım. Size sadece minnet duyuyorum."

Belle, ani bir öfkeyle:

"Bahse girerim ki öteki kadınlar bana asla minnet duymazlar," dedi. "Kaptan Butler'a da minnet duymadıklarına eminim. Ondan eskisinden fazla nefret edeceklerini biliyorum. Bana teşekkür eden biricik kadın siz olacaksınız. Bahse girerim ki beni sokakta gördükleri zaman yüzüme bile bakmayacaklardır. Ama aldırdığım yok. Kocaları asılsa da aldırmazdım. Sadece Mr. Wilkes'i düşünüyordum. Anlıyorsunuz ya, savaş sırasında, size hastane için para verdiğim zaman bana ne kadar nazik davrandığınızı unutmadım. Bu şehirde bana hiçbir kadın sizin gibi davranmadı. Ben iyilikleri asla unutmam. Sizin küçük bir oğlanla yalnız başınıza kalacağınızı, Mr. Wilkes'in asılacağını düşündüm. Oğlunuz da pek tatlı, Mrs. Benim de bir

oğlum var." "Ah, demek öyle? Nerede oturuyor? Şey.." "Hayır, hayır! Burada, Atlanta'da değil. Buraya hiç gelmedi. Uzakta bir okulda. Küçüklüğünden beri görmedim onu. Ben... şey, yani Kaptan Butler benden o adamların lehinde şahitlik etmemi istedi. Ben de adlarını sordum. Mr. Wilkes'in de aralarında olduğunu öğrenince bir an bile tereddüt etmedim. Kızlara dedim ki. "Eğer özellikle Mr. Wilkes'in burada olduğunu söylemezseniz, canınızı çıkartırım..." Belle samimiyetle:

"Siz daha fazlasına lâyıksınız," dedi. "Bunu herhangi bir kimse için yapmazdım. Örneğin, Mrs. Kennedy'nin kocası tek başına olsaydı. Kaptan Butler ne derse desin, parmağımı bile kımıldatmazdım." "Niçin?"

"Ah, Mrs. Wilkes, benim mesleğimdeki kimseler, birçok şeyler bilirler. Bir yığın kibar ve soylu kadınlar, kendileri hakkında ne kadar çok şey bildiğimizi öğrenecek olsalar hayretten düşüp bayılırlardı. O iyi bir kadın değil, Mrs. Wilkes. Kocasının ve o tatlı Welburn'un ölümüne sebep oldu."

Melanie, soğuk bir sesle:

"Yengem hakkında böyle şeyler söylememelisiniz," dedi. Belle onu teskin etmek için elini koluna koydu, ama hemen geri çekti.

"Ne olur beni korkutmayın, Mrs. Wilkes. Bana karşı bu kadar tatlı ve nazik davrandıktan sonra birden şoğuklaşırsanız dayanamam. Onu ne kadar sevdiğinizi unutmuştum. Söylediklerim için özür dilerim.

"Mrs. Kennedy hakkında yanılıyorsunuz. O şu anda büyük bir keder içinde."

Belle, inanmadığını açıkça belli ederek:

"Belki öyledir," dedi. "Eh, artık gitmem lazım. Burada daha fazla kalırsam biri arabayı tanır diye korkuyorum. Bunun da size fayda yerine zararı dokunur. Mrs. Wilkes, beni sokakta görecek olursanız, konuşmak zorunda değilsiniz. Halden anlarım."

"Sizinle konuşmaktan gurur duyarım. Size minnettar olmak bana şeref verir. İnşallah, inşallah yine görüşürüz."

Belle:

"Hayır," dedi, "Hiç uygun olmaz. İyi geceler."

Scarlett yatak odasında oturmuş, dadısının getirdiği yemek tepsisinden bir iki lokma bir şey yiyor ve dışardaki deli rüzgârı dinliyordu. Evde korkunç bir sessizlik vardı. Bu sessizlik, bir saat önce, Frank salonda yatarken hüküm süren sessizlikten de beterdi. O zaman ayakkabılarının ucuna basarak yürüyen insanlar, fısıltıyla konuşanlar, ön kapıyı çalanlar, başsağlığı dilemek için gelip giden komşular vardı. Cenaze için Jonesboro'dan gelmiş olan Frank'in kardeşi arada sırada hıçkırıyordu.

Ama şimdi ev derin bir sessizliğe bürünmüştü. Kapısı açık olduğu halde, alt kattan en küçük bir ses duyulmuyordu.

Herkes onun yalnız kalmak istediğini düşünerek, onun yanına gelmekten kaçınıyordu. Ama yalnız kalmak şu anda Scarlett'in son arzulayacağı şeydi. Frank'la beraber yattığı yatağa korku dolu bakışlarla bakıyor ve yaptıklarından ötürü büyük bir pişmanlık duyuyordu.

Frank'ı öldürmüştü. Tabancanın tetiğini çeken parmak kendisine ait olsa da durum bundan ağır olamazdı. Frank ona yalnız başına dolaşmaması için yalvarmış, ama Scarlett kocasını dinlememişti. Şimdi, inatçılığı yüzünden Frank'ın ölümüne sebep olmuş bulunuyordu. Tanrı bu yüzden onu cezalandıracaktı. Ama vicdanını rahatsız eden başka bir konu vardı ki, bu onun için kocasının ölümüne sebep olmuş olmaktan da ağır bir yüktü. Scarlett, onun ölüsüne bakana kadar bu konu üzerinde bir kere olsun durmuş değildi. Onu itham eden bu hareketsiz yüzde, acı ve çaresiz bir ifade vardı. Frank aslında Suellen'i sevdiği halde, onu kendisiyle evlenmeye zorladığı için Tanrı onu mutlaka cezalandıracaktı. Hesap günü geldiği zaman, Yankee karargâhından dönüşte, onun arabasında ona söylediği yalanın hesabını verecekti elbet. Şu anda, sonuca varmak için her vasıtanın geçerli olduğunu söyleyip kendi kendisini ikna edemezdi. Gerçek bütün açıklığıyla ortadaydı ve Scarlett ondan dehşetli korkuyordu. Onunla soğuk hislerle evlenmiş ve aynı hislerle onu kullanmıştı. Bu son altı ay içinde de kocasını çok üzmüştü. Oysa aksine onu mutlu edebilirdi. Tanrı, Scarlett'i, kocasına iyi davranmadığı için cezalandıracaktı. Ona sert davrandığı, üzerine hücum ettiği, bir salon yaptırarak, mahkûmları iş yerinde çalıştırarak ve fabrika sahibi olarak

kocasını dostlarının önünde utandırdığı için cezalandıracaktı. Scarlett:

"Keşke Klan'la birlikte gitmeseydi!" diye dertleniyordu. Ah, onu teselli edecek, yalnızlığını giderecek, kalbindeki dehşet verici korkuları yatıştıracak ve bu korkuların nereden geldiğini anlatacak biri olsaydı! Ah, Ashley!.. Ama bu düşünce karşısında hemen ürktü. Frank'ı öldürdüğü gibi neredeyse Ashley'i de öldürecekti. Eğer Ashley onun Frank'ı elde etmek için nasıl yalan söylediğini, kocasına ne kadar kötü davrandığını bilse, artık onu dünyada sevmezdi.

Evin sessizliği içinde ölüm elle tutulur bir şekilde hissediliyor ve Scarlett'in gergin sinirlerini öyle etkiliyordu ki, genç kadın tek başına buna daha fazla tahammül edemeyeceğini anladı. Yavaşça ayağa kalkıp oda kapısını yarı yarıya kapattı ve konsola doğru yürüdü. En alt çekmeceyi açıp çamaşırları karıştırdı. Pitty halanın, buraya saklamış olduğu baygınlık şişesini çıkarıp ışığa tuttu. Bu aslında bir brendi şişesiydi. Hemen hemen yarısına kadar boştu! Şüphesiz Scarlett dün geceden beri bu kadar çok içmiş olamazdı! İçkiyi cömertçe su bardağına doldurdu ve yudumlamaya başladı. Şişeyi ağzına kadar suyla doldurup, sabah olmadan büfedeki yerine koymalıydı.

Brendi içini yakıyor ve Scarlett bundan coşkun bir zevk duyuyordu. Brendi'ye ihtiyacı olan bir insan için hiçbir şey onun yerini tutamazdı. Zaten brendi ne zaman olursa olsun iyi bir içkiydi. Şaraba bin kere tercih ederdi onu.

Bardağı tekrar doldurdu. Biraz sonra yatacaktı. Dadı kendisini soyup geceliğini giydirmeye gelmeden de kolonya ile gargara yapabilirdi. Bu yüzden, bu gece biraz sarhoş olsa da bir şey çıkmazdı. Gerald gibi bütün ruhu ve bedeniyle sarhoş olmak isterdi. Belki o zaman, Frank'ın önce hayatını mahvedip, sonra da ölümüne sebep olduğu için kendisini itham eden kederli yüzünü unutabilirdi.

Acaba şehirde hiç kimse onun kocasını öldürdüğünü aklına getiriyor muydu? Kuşkusuz cenazedekiler ona soğuk davranmışlardı. Ona yakınlık gösteren kimseler, kendileriyle iş yaptığı Yankee subaylarının karılarıydı. Aman, şehir halkının hakkında söylediklerine zerre kadar aldırdığı yoktu. Tanrı'ya vereceği cevabın yanında bütün bunlar öyle önemsiz görünüyordu ki!

Bu düşünceyle bir daha doldurdu bardağını. Bu kez, sıcak brendi midesine inerken ürperdi. Şimdi çok ısınmıştı, ama Frank'ın düşüncesini aklından uzaklaştıramıyordu. İçkinin insana derdini unutturduğunu söyleyenler ne kadar budalaydı! Kendinden geçene kadar içki içmedikçe, Frank'ın ona son olarak yalnız başına dolaşmamasını rica ederken yüzündeki ifadeyi unutması mümkün değildi. Utangaç, özür dileyen, onu ikna etmek isteyen bir ifadeydi bu.

Biri ön kapıyı çaldı. Sessiz evin içinde yankılandı bu gürültü. Gelenin kim olduğunu kayıtsızca merak etti. Ama erkeğin gür ve tatlı sesi, Pitty'nin matem fısıltılarına aldırmayarak yükselince onu tanıdı. Gelen Rhett'di. Ona Frank'ın ölümünü haber verişinden beri genç adamı hiç görmemişti. İçi ferahladı ve pek sevindi. Şimdi kalbinin derinliklerinde, bu gece kendisine yardım edebilecek biricik insanın Rhett olduğunu hissediyordu. Rhett'in sesi ona kadar geldi. "Benimle görüşeceğini sanıyorum."

"Ama şimdi yatıyor. Kaptan Butler. Kimseyle konuşmak istemiyor. Zavallı çocuk çok perişan durumda. Kendisi... "

"Benimle görüşeceğini sanıyorum. Lütfen ona yarın yola çıkacağımı ve uzun süre dönmeyeceğimi söyleyin. Çok önemlidir. Görüşmemiz gerek."

Scarlett, hayretle dizlerinin titrediğini farkederek, odadan dışarıya koştu. Trabzanlardan aşağı eğilerek:

"Şimdi geliyorum, Rhett!" diye seslendi.

Tekrar odasına koşup saçlarını düzeltti. Simsiyah elbisesinin yakasını boğazına kadar ilikledi ve Pittypat halanın matem iğnesini taktı. Aynaya doğru eğildi ve:

"Hiç de güzel değilim," diye düşündü. "Rengim bembeyaz. Korku içinde olduğum belli."

Bir an elini, içinde allığını sakladığı kilitli kutuya uzattı, ama hemen caydı. Scarlett, pembe parmaklarıyla bir çiçek gibi aşağı inecek olursa, zavallı Pittypat gerçekten çok üzülür ve kırılırdı. Kolonya şişesini açıp ağzına bir avuç doldurdu. Ağzını dikkatle çalkalayıp, çanağın içine tükürdü.

Sonra, halâ koridorda durmakta olan Rhett'le Pitty'nin yanına gitmek üzere, eteklerini hışırdatarak merdivenlerden inmeye başladı.

Rhett simsiyah giyinmişti, ama kırmalı gömleği pek şık ve kolalıydı. Halinde kocasını kaybetmiş olan eski bir dostunu ziyaret etmeye gelmiş bir erkeğe uymayacak bir şey yoktu. Aksine buna o kadar uygun görünüyordu ki, insan sebebini bilmeden şaşıyordu. Şehirden hemen ayrılması gerektiğinden, işlerinin çokluğu cenazede bulunmasına engel olmuştu. Bu yüzden de özür diledi.

Scarlett:

"Buraya gelişinin sebebi ne?" diye düşünüyordu. "Söylediklerinin hepsi yalan."

"Seni böyle bir konuda rahatsız etmek istemezdim, ama beklemeye tahammülü olmayan bir konuda görüşmek istiyorum seninle. Mr. Kennedy ile benim ortak bir düşüncemiz vardı..."

Pittypat, Frank'ın kendisinin bilmediği bir işi oluşu karşısında kalbi kırılmış gibi:

"Sizin Frank'la işbirliği yaptığınızdan haberim yoktu," dedi.

Rhett, saygılı bir sesle:

"Mr. Kennedy, birçok şeyle ilgilenen bir kimseydi" diye karşılık verdi. "Salona geçelim mi, Scarlett?"

Scarlett, kapalı kapılara bakarak:

"Hayır," diye bağırdı.

Cenaze halâ orada duruyordu.

Pitty hala dayanamadı:

"Kütüphanede oturun," dedi. "Ben... ben üst kata çıkıp sökükleri dikeceğim. Aman Allahım! Geçen haftadan beri bu işi nasıl ihmal ettim!"

Rhett, Scarlett'in kütüphaneye girmesi için yana çekilip ona yol verdi.

Birden genç kadın:

"Frank'la ne gibi bir işiniz vardı?" diye sordu.

Rhett ona iyice yaklaştı ve fısıldadı:

"Hiç. Sadece Miss Pitty'den kurtulmak istedim." Durdu ve ona doğru eğildi. "Bir işe yaramıyor, Scarlett."

"Ne?"

"Kolonya."

"Eminim ki ne dediğini anlamıyorum."

"Eminim ki anlıyorsun. Adamakıllı içmişsin."

"İçtimse ne olacak? Seni ilgilendirir mi?"

"Kederin pençesinde olduğun zaman bile nezaketin timsalisin! Tek başına içme, Scarlett. Nasıl olsa meydana çıkar ve şöhretin mahvolur. Hem de yalnız başına içmek hiç iyi bir şey değildir. Neyin var, şekerim?"

Onu elinden tutup gül ağacı kanepeye götürdü. Scarlett sesini çıkartmadan oturdu.

Geri dönüp onun yanına oturduğu zaman, kara gözleri yüzünde bir şeyler arıyor gibiydi. Onun canlılığı karşısında ölümün tüyler ürpertici ağırlığı ortadan kalkmış, oda tatlı, hoş ve çekici bir hal almıştı. Lambalar bile pembe ve sıcak görünüyordu.

"Neyin var şekerim?"

Dünyada hiç kimse bu saçma cümleyi Rhett kadar tatlı ve okşayan bir tarzda söyleyemezdi. Rhett şaka yaptığı zaman bile bu gibi sözleri tatlı bir sesle söylerdi, ama şimdi şaka yapmıyordu. Scarlett, dehşet dolu gözlerini kaldırıp ona baktı ve bu gözlerde güven veren, huzur veren bir şey buldu. Genç kadın

bunun sebebini bilmiyordu. Rhett asla güvenilmeyecek, ne yapacağı belli olmayan bir insandı. Belki de, onun da sık sık söylediği gibi, birbirlerine çok benzedikleri için onun yanında olmak Scarlett'e böyle huzur veriyordu.

"Söylemeyecek misin bana? Bu zavallı Frank'ın seni terkedişinden doğan bir keder değil. Daha büyük bir şey. Paraya mı ihtiyacın var?"

"Para mı? Tanrım, hayır! Rhett, öyle korkuyorum ki!"

"Kazlık etme, Scarlett. Sen hayatında korkmadın."

"Ah, Rhett korkuyorum! Ölmekten ve cehenneme girmekten korkuyorum."

Eğer Rhett gülseydi Scarlett oracıkta ölebilirdi. Ama o gülmedi.

"Sağlığın yerinde... Hem zaten, belki de cehennem diye birşey yoktur."

"Ah, ama var, Rhett! Olduğunu sen de biliyorsun!"

"Evet, olduğunu biliyorum, ama o burada, yeryüzündedir. Öldükten sonra gidilecek bir yer değildir. Scarlett, sen şimdi cehennemdesin."

"Rhett, bu söylediğin çok günah!"

"Ama yine de huzur verici. Söyle bakalım, ne diye cehenneme girmekten korkuyorsun?"

"Rhett, Frank'la evlenmemeliydim. Yanlış bir davranıştı bu. O Suellen'in sevgilisiydi ve beni değil onu seviyordu. Ama ben ona yalan söyledim, Suellen Tony Fontaine ile evlenecek dedim. Ah, bunu nasıl yaptım?"

"Ah, demek böyle oldu. Daima merek etmiştim."

"Sonra da onu öyle mutsuz ettim ki. Yapmak istemediği şeyler yaptırdım ona. Örneğin, borçlarını ödeyemeyecek durumda olanları asla zorlamak istemezdi. Buna onu ben mecbur ettim. Fabrikaları işletmeye başladığım, salonu yaptırdığım ve mahkûmları aldığım zaman öyle üzülmüştü ki. Utancından başını kaldıramıyordu. Ve Rhett, ben öldürdüm onu. Evet, öldürdüm! Onun Klan'da olduğunu bilmiyordum. Onun bu kadar cesaret sahibi olduğunu

rüyamda görsem inanmazdım. Ama bilmeliydim. Onu öldürdüm işte."

"Okyanusların suyu ellerimdeki kanı temizlemeye yetecek mi?"

"Ne?"

"Hiç. Devam et."

"Devam mı edeyim? Hepsi bu kadar. Yetmez mi? Onunla evlendim, onu bedbaht ettim ve onu öldürdüm. Aman Allah'ım! Bunları nasıl yaptığımı bir türlü anlayamıyorum! Ona yalan söyledim ve onunla evlendim. O sırada yaptıklarım öyle doğru görünüyordu ki bana. Ama şimdi ne kadar yanlış olduklarını anlıyorum. Rhett, sanki bütün bunları ben yapmamışım gibi geliyor. Ona karşı çok haince hareket ettim, ama gerçekte hain değilim. Öyle yetiştirilmedim. Annem..." sustu ve yutkundu. Bütün gün Ellen'i düşünmemeye çalıştı. Ama daha fazla dayanamayacaktı.

"Onu her zaman merak ettim. Sen o kadar babana benzersin ki!"

"Annem... Ah Rhett, ilk defa olarak o öldü diye seviniyorum. Böylece bu halimi göremez. Beni böyle hain bir insan olayım diye yetiştirmedi o. O herkese karşı o kadar iyi ve şefkatliydi ki. Benim gibi hareket etmektense ölmeyi tercih ederdi. Özellikle Frank'ı üzmek istemiyordum. Ama her seferinde de o kâbus yeniden yakama yapışıyor, o zaman sokağa fırlayıp insanların ellerinden paralarını almak ve kendimi güvenlikte hissetmek istiyordum. Ele geçirdiğim paranın bana ait olup olmayışının zerre kadar önemi yoktu."

Yüzünden aşağı yaşlar boşanıyordu. Rhett'in elini yakalayıp öyle şiddetle sıktı ki tırnaklan erkeğin eline battı.

Rhett, sakin ve teskin edici bir sesle:

"Hangi kâbus?" diye sordu.

"Ah, bilmediğini unuttum. Ne zaman insanlara karşı iyi davranmaya karar verip, kendi kendime paranın, hayatın biricik değeri olmadığını söylesem, o gece yatağa yattıktan sonra, gözlerimi kapar kapamaz hep aynı rüyayı

görüyordum. Annem öldükten hemen sonra Tara'daydım. Yankeeler oradan yeni geçmişlerdi. Rhett... düşünemezsin... O anı düşündüğüm zaman bütün vücudum buz gibi oluyor. Her şeyin yakıldığını ve yiyecek bir lokma yemek kalmadığını unutamıyorum. Ah, Rhett, rüyamda tekrar kamımın acıktığını görüyorum hep!"

"Devam et."

"Bu rüyada, karnım hep aç oluyordu. Babam, kızlar, köleler, hep bir ağızdan, "açız" diye bağırıyorlardı. Benim de açlığım buna eklenince büyük bir üzüntü ve korkuya kapılıyordum. Kafamda bir ses durmadan, "Bundan kurtulacak olursam, bir daha asla, asla aç kalmayacağım" diyordu. Sonra rüya kurşun rengi bir sis içinde belirsizleşiyordu. Ben bu sisin içinde koşmaya başlıyordum. Öyle hızlı koşuyordum ki kalbim fırlayacakmış gibi atıyordu. Mutlaka peşimden gelen bir yel vardı. Nefes alamıyordum, ama durmadan oraya varacak olursam, emniyete kavuşacağımı tekrarlayıp duruyordum. Ama nereye gitmek istediğimi bilmediğim için büyük bir acı çekiyordum. Bu rüyayı binlerce defa gördüm. Uyandığım zaman korku içinde oluyordum. Bütün vücudumu buz gibi bir ter kaplıyordu. Tekrar aç kalmaktan korkuyordum. Bu rüyadan sonra, ne kadar param olursa olsun, kendimi güvenlikte hissedemeyecekmişim gibi geliyordu bana. O zaman, Frank'ın beceriksizlikleri ve cömertliği gözümde büyüyor, beni sinirlendiriyor ve nihayet patlıyordum. Bana kalırsa hiçbir şey anlamıyordu. Ona anlatamıyordum derdimi. Bir gün yeteri kadar param olduğunda ve aç kalmaktan artık korkmadığını zaman, bütün bunların acısını çıkartacağımı, ona kendimi affettireceğimi düşünüyordum hep. Ama şimdi o öldü ve artık çok geç. Zamanında bütün yaptıklarım çok doğru gözüküyordu gözüme, ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Hayatımı tekrar yaşamak fırsatını bulsaydım, ne kadar başka davranırdım."

Rhett, elini onun pençesinden kurtarıp, cebinden temiz bir mendil çıkardı.

"Sus," dedi. "Yüzünü sil. Kendini böyle harap etmenin hiçbir anlamı yok."

Scarlett mendili alıp ıslak yanaklarını sildi. Sanki içini ezen yükün bir kısmını onun omuzlarına aktarmış gibi biraz rahatlamıştı.

"Şimdi daha iyi misin? Haydi bu meseleyi inceleyelim. Hayatını yeniden

yaşamak fırsatını bulsan böyle davranmayacağını söylüyorsun. Emin misin? Düşün bir kere. Emin misin?"

"Bilmem..."

"Hayır, aynı şeyleri tekrar yapardın. Başka bir şey yapabilir miydin?"

"Hayır."

"Şu halde neye üzülüyorsun?"

"Ona karşı o kadar kötü davrandım ki. Oysa o öldü şimdi."

"Eğer ölmeseydi yine kötü davranacaktın ona. Anladığıma göre, sen aslında Frank'la evlendiğin, onu hâkimiyetin altına aldığın ve ölümüne sebep olduğun için üzülmüyorsun. Sadece cehenneme gitmekten korktuğun için üzülüyorsun. Haklı mıyım?"

"Bilmem. Öyle karışık görünüyor ki her şey!"

"Senin ahlâk kuralların da karışıktır. Sen şimdi tıpkı hırsızlık yaparken yakalanan ve hırsızlık yaptığına değil de yakalandığına üzülen bir hırsıza benziyorsun. Bu hırsız, hapishaneye gideceğini düşünerek mutlaka çok sıkılır."

"Bir hırsız mı?.."

"Aman, dediklerimi kelimesi kelimesine kabul etmek zorunda değilsin! Başka bir deyişle, eğer ebediyen cehennemde yanmaya mahkûm olacağın gibi budalaca bir fikre saplanmamış olsan, Frank'tan kolay kurtulduğunu düşünürdün mutlak."

"Aman, Rhett!"

"Haydi haydi! Şimdi itiraflarını yaptığına göre, gerçeği de kabul etmen daha iyi olur. Sen... şey yani... hayatından daha kıymetli olan hazinenden üç yüz dolar için ayrılmayı kabul ve teklif ettiğin zaman vicdanın sızlamış mıydı?"

"O zaman cehennemi ya da Tanrıyı çok fazla düşünmezdim. Düşündüğüm

zaman da Tanrı'nın anlayacağını ümit ediyordum."

"Ama Tanrı'dan Frank'la niçin evlendiğini anlamasını beklemiyorsun değil mi?"

"Rhett, Tanrı'ya inanmadığın halde, ondan nasıl böyle rahatça söz edebiliyorsun?"

"Ama sen bir gazap tanrısına inanıyorsun. Şu anda önemli olan bu. Tanrı niçin anlayışsızlık göstersin? Tara'ya halâ sahip olduğuna ve orada Kuzeyli göçmenlerin oturmadığına pişman mısın? Aç ve sefil olmadığına pişman mısın?" "Hayır."

"Seninle evlenmek zorunda değildi, değil mi? Erkekler özgür olarak doğmuştur. Senin ona istemediği şeyleri yaptırmana da fırsat vermeyebilirdi, değil mi?" "Evet, ama..."

"Scarlett, niçin üzülüyorsun? Tekrar o duruma düşsen, tekrar yalan söylemek ve onu seninle evlenmeye yöneltmek zorunda kalacaktın. Yine kendini tehlikeye atacaktın ve o yine senin intikamını almak için ileri atılacaktı. Kızkardeşin Sue ile evlenmiş olsa, belki Sue onun ölümüne sebep olmazdı ve seninle olduğunun iki misli mutlu olurdu onunla. Ama hiçbir şey olduğundan başka türlü olamazdı. Bunu unutma."

"Ama ona karşı daha iyi davranabilirdim."

"Bunun için senin kendinden başka birisi olman gerekti. Ama sen, sana bu fırsatı verecek olan herkese hakim olmak için yaratılmışsın. Kuvvetliler hakim olmak, zayıflar da hükmedilmek için dünyaya gelmiştir. Eğer seni bir kırbaçla dövmediyse bu Frank'ın suçudur... Hayatının bu devresinde, vicdanının başkaldırması beni çok şaşırttı, Scarlett. Senin gibi fırsat düşkünlerinin vicdanı olmamalı." "Fırsat düşkünü mü? O da ne demek?" "Fırsatlardan yararlanan bir insan demek." "Bu yanlış bir davranış mı?" "Daima kötü bir şöhret sahibi olmuştur böyle davrananlar. Özellikle aynı fırsatlarla karşılaşıp onları kullanmayanlar, fırsatçılara pek kızarlar."

"Ah, Rhett! Şaka yapıyorsun! Ben de senin anlayışlı olacağını sanmıştım!"

"Ama anlayış gösteriyorum ya. Scarlett, sen çakır keyifsin, sevgilim. Durumunun sebebi

bu."

"Seni gidi küstah..."

"Evet, küstahım. Şu anda, "ağlama krizi" dedikleri şeyin eşiğindesin. Seni bundan kurtarmak için konuyu değiştiriyorum. Şimdi sana, beklenmedik bir haber vererek neşeni yerine getirecek ve seni son derece şaşırtacağım. Zaten bu gece buraya bunun için geldim. Yola çıkmadan önce, sana bu şaşırtıcı haberi vermek."

"Nereye gidiyorsun?"

"İngiltere'ye. Belki aylarca dönmem. Vicdanını unut, Scarlett artık ruhunun huzuru hakkında konuşmak istemiyorum. Sana vereceğim haberi duymak istemiyor musun?"

"Vereceğin haber nedir?" diye sordu.

Rhett ona bakıp gülerek:

"Haberim şu," dedi. "Seni halâ, şimdiye kadar hiçbir kadını istemediğim şekilde istiyorum ve şimdi Frank engeli ortadan kalktığına göre belki bunu öğrenmen hoşuna gider diye düşündüm."

Scarlett ellerini onun avuçlarından kurtarıp ayağa fırladı.

"Ah, sen dünyanın en korkunç, en ahlaksız insanısın. Böyle bir anda buraya geliyor ve alçakça niyetlerini açığa vuruyorsun. Senin asla değişmeyeceğini bilmeliydim. Zavallı Frank'ın ölüsü bile soğumadı daha! Eğer zerre kadar nezakete sahip olsaydın... Burayı derhal terket bakayım!"

Rhett yerinden kalkmadı, ama uzanıp onun yumruklarını avuçlarına aldı.

"Kes sesini, yoksa Miss Pittypat'ı aşağı indireceksin," dedi. "Korkarım ki ne demek istediğimi anlamadın."

Scarlett onun elinden kurtulmaya çalışarak:

"Ne demek istediğini anlamadım mı?" dedi. "Ben her şeyi anlarım. Ellerimi bırak ve buradan defol. Bu kadar terbiyesiz olduğunu düşünmezdim, ben..."

Rhett:

"Sus!" dedi. "Sana benimle evlenmeni teklif ediyorum. Önünde diz çökersem, ikna olur musun?"

Scarlett, nefesi kesilmiş gibi:

"Ah!" diye inledi ve kanepeye çöktü.

Ağzı açık kalmış, ona bakıyor, brendinin kendisini aldatıp aldatmadığını düşünüyordu.

"Scarlett, Oniki Meşeler'de kendini küçük düşürdüğün ve bir hanımefendi olmadığını gösterdiğin günden beri, yani seni ilk gördüğümden bu yana, sana sahip olmayı arzu etmekteyim. Ya şu ya da bu şekilde sana sahip olmayı aklıma koymuştum. Ama şimdi, Frankla birlikte biraz para kazandığın için, bir daha asla borç para almak için bana başvurmayacağına eminim.

Böylece, ilgi çekici tekliflerini kabul etmek fırsatını da kaçırmış oldum. Bu durumda, görüyorum ki seninle evlenmek zorundayım."

"Rhett bu senin o korkunç şakalarından biri mi?"

"Ben ruhumun derinliklerini açıyorum, sen şüphedesin! Hayır, Scarlett, bu dürüst ve şerefli bir tekliftir. Böyle bir zamanda bu teklifi yapmanın pek kibarca bir davranış olmadığını itiraf ederim ama bu görgüsüzlüğümü affettirecek mükemmel bir bahanem var. Yarın uzun bir yolculuğa çıkıyorum ve geri döndüğüm zaman seni, biraz parası olan biriyle evlenmiş bulmaktan korkuyorum. Bu yüzden niçin ben ve benim param olmasın, diye düşündüm. Gerçekten Scarlett, hayatım boyunca seni kocaların arasında yakalamak için bekleyemem."

Rhett söylediklerinde samimiydi. Bunun kuşku duyulacak yanı yoktu. Scarlett bunu düşünmeye çalışırken ağzı kupkuruydu. Yutkundu ve erkeğin

gözlerine bakıp bir ipucu bulmaya çalıştı. Bu gözler neşeliydi, ama onlarda şimdiye kadar hiç görmediği, derin, anlaşılmaz bir şey daha vardı. Yerinde rahatça oturuyor ve tedirginlik belirtisi göstermiyordu, ama Scarlett onun kendisini bir kedinin fareyi seyrettiği gibi tetikte seyrettiğini biliyor ve farkediyordu. Onun sessizliğinin arkasında büyük bir fırtına gizliydi. Scarlett bunu sezdi ve korkarak geri çekildi.

"Ben... ben artık evlenmeyeceğim."

"Aman, pekâlâ da evleneceksin. Sen evlenmek için yaratılmışsın. Niçin benimle olmasın?"

"Ama Rhett... seni sevmiyorum ki."

"Bu hiçbir şeye engel değil. Öteki iki evliliğinde de aşkın büyük bir rol oynadığını sanmıyorum."

"Ah, bunu nasıl söyleyebilirsin? Frank'ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun!"

"Şimdi bunu tartışmayalım, teklifimi ben yokken düşünecek misin?"

"Rhett bir şeyin sallantıda kalması hiç hoşuma gitmez. Sana cevabı şimdi vereyim daha iyi. Ben kısa bir zaman sonra Tara'ya gideceğim. Burada Pittypat halanın yanında India Wilkes kalacak. Uzun bir süre kendi evimde yaşamak istiyorum. Ve... ve evliliği artık hiç düşünmüyorum."

"Saçma. Niçin?"

"Ah, ne bileyim! Nedeni önemli değil. Evli olmak hoşuma gitmiyor."

"Ama zavallı çocuğum, sen hiçbir zaman gerçekten evlenmedin ki. Evliliğin nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Kaderinin kötü gittiğini açıklamalıyım. Bir kere nefretten ve başkalarına inat olsun diye, bir kere de paraya ihtiyacın olduğu için evlendin. Zevk için evlenmenin ne biçim bir şey olduğunu düşündün mü hiç?"

"Zevk için mi? Aptal gibi konuşma. Evliliğin zevk neresinde?"

"Zevk yok mu evlilikte? Niçin olmasın?"

Scarlett biraz sakinleşmişti. Brendinin etkisiyle başka zaman asla olamayacağı kadar açık sözlüydü.

"Tanrı bilir neden, ama evlilik erkekler için zevklidir. Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Ama kadınlara sadece bir lokma yiyecek, bir yığın iş, erkeklerin saçmalıklarına dayanma ve çocuk doğurmak düşer."

Rhett öyle yüksek sesle güldü ki, bu gülüş sessizlik içinde yankılar yaptı ve Scarlett mutfak kapısının açıldığını duydu.

"Sus! Dadımın bir tazı gibi kulakları vardır. Cenazeden bu kadar kısa bir zaman sonra böyle gülmen hiç doğru değil. Sus! Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun! Zevkmiş! Saçmanın saçması!"

"Surat asma. Gününü söyle, Scarlett. Şöhretin zarar görmesin diye acele etmiyorum ve hemen evlenmeyi arzu ettiğim halde beklemeyi kabul ediyorum. Sırası gelmişken sorayım, uygun bir süre ne kadardır böyle şeylerde?"

"Seninle evleneceğimi söylemedim. Böyle bir anda, bu gibi şeylerden bahsetmek bile

günah."

"Sana mazeretimi söyledim. Yarın seyahate çıkıyorum ve tutkularımı daha fazla saklayamayacak kadar ateşli bir aşığım. Ama belki seni gerektiği gibi ikna edemedim."

Scarlett'i şaşırtacak kadar ani bir hareketle kanepeden aşağı kayıp, onun önünde diz çöktü. Elini hassas bir şekilde kalbinin üzerine bastırdı ve gözlerini kapayarak konuşmaya başladı:

"Duygularımın şiddetiyle sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, sevgili Mrs. Kennedy. Biricik Scarlett'im gel, özür dilerim Sayın Mrs Kennedy, geçmiş yıllarda kalbimde size karşı beslediğim dostluk duygularının olgunlaşıp büyük bir aşk haline geldiği gözünüzden kaçmış olamaz. Bu, dostluktan daha güzel, daha saf, daha kutsal bir duygu. Ah bilmem ki nasıl söylesem? Beni bu kadar cesaretlendiren aşktır!" Scarlett:

"Ayağa kalk," diye emretti. "Öyle budala bir halin var ki. Ya dadı içeri girip seni bu halde görürse?" Rhett, yavaşça doğrularak:

"Nezaket ve kibarlığım karşısında kendinden geçecektir," dedi. "Haydi, Scarlett, beni böyle sudan nedenlerle reddetme. Ne bir çocuk ne de okullu bir kızsın. Geri döndüğüm zaman benimle evleneceğine söz ver. Aksi halde, Tanrı şahidim olsun, bir yere gitmem. Burada kalır her gece pencerenin altında gitar çalıp, var gücümle aşk şarkıları söylerim. Seni öyle rahatsız ederim ki şöhretini kurtarmak için benimle evlenmek zorunda kalırsın."

"Rhett aklı başında ol. Kimseyle evlenmek istemiyorum." "Öyle mi? Bana asıl sebebi söylemiyorsun? Eğer bu genç kızlara yakışacak bir utangaçlık değilse nedir?

Onun iri, sisli, çekik yeşil gözlerine, dudaklarının tatlı kavisine baktı genç adam. Bir an için nefesi kesildi. Sonra ağzı vahşice çarpıldı. Sabırsızlık içinde küfrü bastı.

"Scarlett O'Hara sen aptalın birisin!"

Scarlett düşüncelerini uzaklardan çekip alamadan Rhett onu kollarının arasına almıştı. Uzun yıllar önce Tara'ya giden karanlık yolda sarıldığı gibi güvenle ve kuvvetle sarılıyordu ona, Scarlett tekrar vücudunun bütün gücünü kesen o kuvvetsizliğin hücumuna uğradı. Aynı sıcaklık tepeden inme sardı onu. Ashley Wilkes'in sakin yüzünün bulutlandığını ve kaybolduğunu farketti. Rhett onu kolunun üzerine yatırıp öptü. Önce yumuşak ve sakindi öpüşleri. Sonra gittikçe şiddetini artırdı. Şimdi Scarlett ona, bu güvensiz ve durmadan dönen dünyada tutunabileceği biricik şeymiş gibi sarılıyordu. Onun ısrarlı dudakları genç kadının titreyen dudaklarını aralıyor, sinirlerinden çılgın titreşimler geçiyordu. Rhett onda hissedebileceğinden bile habersiz olduğu duygular uyandırmaktaydı. Scarlett, başının şiddetle döndüğünü ve yüzer gibi olduğunu hissetti. O da Rhett'i öpüyordu ve bunu farketti. Zayıf bir hareketle başını öbür tarafa çevirmeye çalışarak: "Dur, ne olur dur, bayılacağım!" diye fısıldadı. "Evet de!"

Scarlett düşünmeden: "Evet!" diye fısıldadı.

Sanki Rhett bu kelimeyi söylemesini istemiş, Scarlett de istemeden,

düşünmeden tekrarlamıştı onu. Ama onu söyler söylemez sakinleşti. Başının dönmesi geçer gibi oldu. Brendinin verdiği sarhoşluk bile azaldı. Hiç niyeti yokken onunla evlenmek üzere söz vermişti. Bütün bunların nasıl olup bittiğini bilmiyordu, ama pişman değildi. Sanki Allah bunu böyle arzulamıştı! Kendisinden daha kuvvetli olan bir Scarlett'in kaderine müdahale etmiş gibiydi.

Bu el, onun problemlerini onun yerine halletmişti. Rhett bir süre sesini çıkartmadan oturdu. Scarlett'in başı omzundaydı. Büyük bir çaba sarfederek kollarının titremesine engel oldu. Biraz uzağa çekilip genç kadına baktı. Scarlett gözlerini açtı ve onun gözlerindeki korkunç pırıltının kaybolmuş olduğunu gördü. Ama her nedense onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Başını önüne eğdi. Şaşkın ve beceriksiz bir hali vardı. Rhett konuştuğu zaman sesi sakindi. "Samimi misin? Sözünü geri almayacaksın ya?" "Hayır."

"Sebep sadece... şey... Nasıl söylesem? Seni büyülediğim için mi benimle evleniyorsun?"

"Aman Rhett. Ne biçim soru bu!"

"Bana bak ve tatlı konuşmaya çalışma. Ben ne Charles'im ne de Frank. Senin istediğin gibi parmağında oynattığın vilayetin delikanlılarından biri de değilim. Kirpiklerini kırpıştırman bana zerre kadar etki etmez. Param için mi?"

"Evet, kısmen!"

"Kısmen mi?"

Çaresizlik içinde:

"Şey... " diye mırıldandı. "Biliyorsun Rhett, paranın etkisi oluyor. Tanrı biliyor ki Frank bana pek bir şey bırakmadı. Ama yine biliyorsun ki durumumuz pek kötü değil Rhett. Sen, bir kadının doğru konuşmasına katlanabilen biricik erkeksin. Beni aptal sanıp her an yalan söylememi ümit etmeyen bir kocaya sahip olmak hoşuma gider. Üstelik... üstelik... senden hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Scarlett sıkılarak:

"Şey," dedi yine, "Sana delice âşık olduğumu söylesem yalan olurdu. Üstelik sen yalan söylediğimi hemen anlardın."

"Şekerim, kimi zaman, bana öyle geliyor ki doğruculuğu pek ileri götürüyorsun. Beni sevmesen bile, doğru olmasa bile, "Seni seviyorum, Rhett" demenin uygun olacağı fikrinde değil misin?"

Scarlett, aklı büsbütün karışarak onun nereye varmak istediğini düşündü. Öyle garip, öyle kederli ve öyle kırılmış bir hali vardı ki.

Sonra:

"Rhett," dedi, "Biliyorsun ki yalan olurdu. Hem bütün bu budalalıklara ne gerek var? Dediğim gibi senden çok hoşlanıyorum. Bunu sen de biliyorsun. Bir kere bana, beni sevmediğini, ama birbirimize çok benzediğimizi söylemiştin. İkimizin de namussuz olduğunu ileri sürmüştün... "

Rhett başını çevirerek:

"Aman Allahım!" diye söylendi. "Kendi kurduğum tuzağa düşmek ha!"

"Ne dedin?"

Rhett ona bakıp güldü, ama tatlı bir gülüş değildi bu.

"Hiç. Gününü söyle şekerim." Tekrar güldü ve eğilip onun ellerini öptü. Rhett bir süre onun elleriyle oynadı ve ona bakıp güldü: "Roman okurken, hiç ilgisiz bir kadının günün birinde kocasına âşık olduğuna rastladın mı?" Scarlett:

"Roman olmadığını biliyorsun," dedi. "Hem bir kere, karı-kocanın birbirini sevmesinin zevksizliğin, doruğu olduğunu kendi ağzınla söylemiştin."

Rhett birden:

"Ah, bir zamanlar ne kadar çok konuşmuşum," diye söylenip ayağa kalktı. "Allah belamı versin!" "Böyle deme lanet okuma."

"Küfür etmeye ve lanet okumaya alışmalı ve sen de bunları yapmaya başlamalısın. Özellikle kötü adetlerime. Bu, benden çok hoşlanmanın bedeli olacak... Ve güzel pençelerini parama geçirmenin."

"Sana yalan söylemeyip seni aldatmadım diye böyle köpürme. Sen de bana âşık değilsin, değil mi? Ben ne diye sana âşık olayım?"

"Hayır, şekerim ben de sana, senin bana olduğundan fazla âşık değilim. Hem sana aşık olsam bile, bunu dünyada en son sana söylerdim. Seni gerçekten seven adamın Tanrı yardımcısı olsun. Onun kalbini kırardın şekerim, seni sevenlere karşı öyle hain, öyle ezici, öyle hırçınsın ki."

Onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı ve tekrar öptü. Ama bu kez dudakları başka türlüydü. Rhett şimdi onu hırpalamamaya dikkat etmiyordu. Hatta onu hırpalamak, ona hakaret etmek ister gibiydi. Dudakları aşağı, Scarlett'in boynuna kaydı... Sonra onları, göğsünün üzerindeki siyah tafta kumaşa bastırdı. Burada o kadar uzun zaman, öyle ısrarla kaldı ki nefesi Scarlett'in derisini yakıyordu. Scarlett çırpınıp ellerini kurtardı ve utanç içinde onu itti.

"Hayır yapmamalısın! Ne cesaret!" Rhett alaycı bir sesle:

"Kalbin bir tavşanın kalbi gibi atıyor," dedi. "Düpedüz genç kız tavırları takınıyorsun. İngiltere'den ne getireceğimi söyle. Bir yüzük mü? Nasıl bir yüzük istersin?"

Scarlett, bir an, onun son sözlerine karşı duyduğu ilgi ile bu sahneyi uzatmak için duyduğu kadınca istek arasında bocaladı. "Ah, pırlanta bir yüzük, Rhett. Çok büyük olsun." "Böylece sefaletin pençesine düşmüş dostların arasında böbürlenip, "Bakın ne yakaladım!" diyebilirsin, değil mi? Taşı o kadar büyük olacak ki senin kadar şanslı olmayan arkadaşların, bu kadar iri bir yüzüğü takmanın bayağılık olduğunu söyleyerek kendi kendilerini teselli edebilecekler."

"Ne oldu? Nereye gidiyorsun?" "Eşyalarımı toplamak için odama gidiyorum." "İyi yolculuklar dilerim." "Teşekkür ederim."

Rhett kapıyı açıp hole çıktı. Genç adam paltosunu sırtına geçirip şapkasıyla eldivenlerini

aldı.

"Sana yazarım. Fikrini değiştirirsen bana bildir." Scarlett, evdeki meraklı kulakları düşünerek fısıldadı: "Veda etmek için beni öpmeyecek misin?" "Bugünlük yeteri kadar öpüşmedik mi?" dedi. "Senin gibi iyi yetişmiş genç bir kadının böyle şeyler söyleyebileceği aklıma gelmezdi. Eh, sana bu işin zevkli olacağını söylemiştim, değil mi?" Scarlett dadısının duyabileceğini düşünmeden: "Ah seninle anlaşmak mümkün değil!" diye bağırdı. "Geri gelmesen de umurumda değil.

Döndü ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. Onun sıcak elinin uzanıp kendisine engel olacağını umuyordu, ama Rhett sadece ön kapıyı açmakla yetindi. İçeri soğuk hava doldu. "Ama döneceğim," dedi ve dışarı çıktı. Scarlett alt basamakta durmuş kapalı kapıya bakıyordu.

Rhett'in İngiltere'den getirdiği yüzük o kadar büyüktü ki, Scarlett onu takmaktan utanıyordu. Gösterişli ve pahalı mücevherlere bayılırdı, ama herkesin, pek haklı olarak, bu yüzüğü bayağı bulduğunu hissediyordu. Yüzüğün ortasında dört kıratlık bir pırlanta ışıldamaktaydı. Etrafında da zümrütler vardı. Scarlett Rhett'in bu yüzüğü yüksek bir fiyata yaptırdığını ve sadece hainliğinden onun mümkün olduğu kadar gösterişli olmasını tercih ettiğini hissediyordu.

Rhett Atlanta'ya dönene ve Scarlett yüzüğü parmağına takana kadar kimseye, ailesine bile tasarılarından bahsetmedi. Nişanını ilan ettiği zaman da korkunç bir dedikodu fırtınası ortalığı sardı. Klan olayından sonra Yankeeler ve Kuzeyli göçmenler hariç, bütün Atlanta için, Rhett ve Scarlett'in şöhreti büsbütün kötüleşmişti. Zaten herkes, Scarlett'i çok eskiden, Charles Hamilton'un yasını tutmak için giydiği siyah elbiseleri çıkarıp attığı günden beri nefret etmekteydi. Fabrikaları satın alıp işleterek kadınlığa yakışmayan bir işe girişmesi, hamileyken ortalıkta dolaşması ve başka bir yığın şey, ona yöneltilen tenkitleri ağırlaştırmıştı. Ama Frank ile Tommy'nin ölümüne sebep olup, bir düzine erkeğin hayatlarını tehlikeye soktuğu zaman, ona karşı duyulan nefret, genel bir suçlama halini almıştı.

Rhett'e gelince, o savaş yıllarında yaptığı spekülasyonlar sayesinde, o zamandan beri şehrin nefretini üzerine çekmiş bir kimseydi. Ondan sonra da Cumhuriyetçiler'le yakın ilişkiler kurarak, bu durumu daha da ağırlaştırmıştı. Ama ne gariptir ki, herkesin ondan en çok nefret etmesine sebep olan olay, Atlanta'nın en saygıdeğer kimselerinden bir kısmının hayatını kurtarışıydı.

Erkeklerin hayatta oluşuna üzüldüklerinden değildi bu. Asıl sebep, onların hayatlarını Rhett gibi bir alçağa ve böyle utanç verici bir hileye borçlu oluşlarıydı.

Şehir halkı nişandan haberdar olduğu sırada Yankeeler ve onlarla işbirliği yapan herkese karşı duyulan nefret doruğa varmış bulunuyordu. Zira Yankee yönetimine karşı direnen Georgia'nın son kalesi de düşmüştü artık. Sherman, Dalton'un ötesinden güneye doğru yöneldiği zaman başlayan uzun harekât amacına ulaşmıştı ve eyaletin kederi sınırsızdı.

Üç yıllık bir süre için kalkınmayı yaşamışlardı. Bu üç yıllık bir dehşet devri olmuştu. Herkes, şartların bundan daha kötü olamayacağı düşüncesindeydi. Ama tam bu sırada Georgia, kalkınmanın en acı günlerinin henüz başlamakta olduğunu farketmişti.

Üç yıldan beri, Federal hükümet, Georgia'ya yabancı fikirleri ve yabancı bir idareyi kabul ettirmek istiyordu. Emirlerini uygulayacak bir ordusu olduğu için de, büyük ölçüde başarıya ulaşmıştı. Ama yeni rejimi ayakta tutan sadece askeri kuvvetti. Bütün gayretlere rağmen, Washington'un emirlerini kendi eyalet kanunları olarak kabul etmemekte direnmişlerdi.

Georgia hükümeti, hiçbir zaman resmen teslim olmamıştı, ama bu, kaybedilmesi alınyazısı olan boş bir savaştı. Birçok güney eyaletlerinde okuma-yazma bilmeyen zenciler büyük mevkilere geçmişler, meclisleri zenciler ve Kuzeyli göçmenlerden kurulmuştu. Ama. Georgia, inatçı direnişi sayesinde, nasılsa olacak olan bu utanç verici duruma şimdiye kadar düşmemişti. Yankeeler'in nüfuzları sadece sözde kalıyordu, ama hiç olmazsa, eyaletin yönetimini gerçek Geoıgia'lıların elinde tutabilmişlerdi. Şimdi bu son kale de düşmüştü.

Georgia'nın Sherman tarafından fethedilmesi Güneylileri nasıl kederlendirdiyse, hükümet merkezinin Yankeeler, Kuzeyli göçmenler ve

zencilerin eline geçmesi de onları o kadar kederlendirdi.. Atlanta ve Georgia kısır bir öfkenin pençesindeydi şimdi.

Scarlett, şehrin altüst olduğunu biliyordu, ama hislerinin şiddetinin farkında değildi.

Nihayet bir gün, kilisedeki arkadaşlarının zoruyla, Mrs. Merriwether onunla, kendi iyiliği için konuşmaya kalkıştı:

"Scarlett anneciğin hayatta olmadığı ve Miss Pitty evli olmadığından bu konuda söz sahibi bulunmadığı için seni uyarmak istiyorum," dedi. "Kaptan Butler iyi aileden bir kızın evleneceği bir erkek değildir.

O..."

"Ama yeğeninizle Merriwether dedenin hayatlarını kurtarmayı becerdi."

Mrs. Merriwether sözüne devam etti:

"Bizi Yankeeler'in önünde küçük düşürmek için iğrenç bir hileye başvurdu Scarlett. Onun ne biçim bir insan olduğunu benim kadar sende bilirsin. Her zaman olduğu gibi şimdide onunla doğru dürüst bir şey konuşmak mümkün değil. Kibar insanların evlerine kabul edilecek bir adam değil o."

"Lütfen Scarlett, kuşkusuz savaşa katılmamış olan bir erkekle evlenmeyi aklından geçiremezsin. Üstelik o her zaman ordumuzla alay etmiş ve asla askere yazılmamıştır."

"Orduya katıldı. Sekiz ay dövüştü. Son harekâta katıldı. Fıanklin'de çarpışmalarda savaştı. General Johnston teslim olduğunda onunla beraberdi."

Mrs. Merriwether inanmamış görünüyordu.

"Bunu duymamıştım," dedi. "Ama yaralanmadı."

Son sözlerini zafer kazanmış bir tavırla söylemişti.

"Birçok kimseler yaralanmadılar."

Scarlett öfkelenmişti.

"Öyleyse sizin bütün tanıdıklarınız, kendini ne yağmurdan ne de kurşunlardan korumasını bilmeyen budalalarmış. Size bir şey söyleyeceğim, Mrs. Merriwether; siz de bunu kendilerini ilgilendirmeyen işlere burunlarını sokmaya meraklı arkadaşlarınıza aktarırsınız. Kaptan Butler ile evleneceğim. Savaşta Yankeeler'in tarafında dövüşmüş de olsaydı fikrimi değiştirmezdim."

Bu değeli kadın, öfkeden şapkasının kurdeleleri titreyerek çıkıp gittiği zaman Scarlett, davranışlarını eleştiren bir dost yerine tok sözlü bir düşman sahibi olduğunu hissetti. Ama aldırdığı yoktu. Dadısından başka kimsenin söylediklerine aldırmıyordu.

Pitty bu haberi alınca üstüste birkaç kere bayılmıştı. Ashley birden ihtiyarlamış gibi olmuş, gözlerini Scarlett'in gözlerinden kaçırarak ona mutluluk dilemişti. Bu haber karşısında dehşete düşmüşlerdi. Bu evliliği kesinlikle yasaklamak kararındaydılar.

Melanie bile endişeli bakışlarla şöyle diyerek Scarlett'i güldürmüştü:

"Şüphesiz Kaptan Butler birçok kimselerin sandığından çok daha iyi bir insan. Ashley'in hayatını kurtardı. O zaman çok iyiliksever ve zeki bir insan olduğunu göstermişti. Konfederasyon için savaştığı da malum. Ama Scarlett, bu kadar çabuk karar vermesen daha iyi olmaz mıydı?"

Hayır, Scarlett dadısından başka kimsenin söylediklerine aldırmıyordu. Onu en çok kızdıran ve en çok inciten dadısının sözleri oldu.

"Yaptıklarınızın çoğunu Miss Ellen görse çok üzülürdü. Ben bütün bunlara şahit oldum. Hepsi beni son derece kederlendirdi. Ama bu hepsinden beter. Kimsenin evine kabul etmediği bir süprüntüyle evlenmek ha! Evet, evet, süprüntü dedim! Bana onun iyi bir aileden olduğunu söylemeyin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Süprüntüler alçak yerlerden geldikleri gibi, yüksek yerlerden de gelirler. Süprüntü! Evet, Miss Scarlett. Mr. Charles'i zerre kadar sevmediğiniz halde, onu Miss Honey'nin elinden aldınız. Kendi öz kız kardeşinizin elinden de Mr. Frank'ı çaldınız. Yaptıklarınızdan çoğunu susarak karşıladım. Örneğin iyi kereste diye kötü kereste satmanızı, öteki kereste tüccarları hakkında yalanlar uydurmanızı, kendi başınıza şehirde dolaşarak

azatlı kölelerinin ağzının suyunu akıtmanızı, Mr. Frank'ın ölümüne sebep oluşunuzu, fabrikanızda çalıştırdığınız mahkûmları aç bırakmanızı hep içime attım. Belki Miss Ellen cennette, "Dadı, dadı çocuğuma gerektiği gibi göz kulak olmuyorsun," diyordu, ama ben yine de sizi kırmaya kıyamıyordum. Evet, küçük hanım, bütün bunlara katlandım, ama buna katlanacak değilim Miss Scarlett, onun gibi bir süprüntüyle de evlenemezsiniz. Ben yaşadıkça böyle bir şey olamaz." Scarlett, soğuk bir sesle:

"Kiminle istersem onunla evlenirim" dedi. "Korkarım yerini unutuyorsun dadı. Bana kalırsa, senin için en uygun şey Tara'ya gitmek olacaktır. Sana para vereceğim ve..." Dadı bütün ağırbaşlılığıyla doğruldu.

"Ben özgürüm Miss Scarlett. Beni istemediğim yere gönderemezsiniz. Tara'ya ancak sizinle birlikte giderim. Miss Ellen'in çocuğunu yalnız bırakacak değilim. Hiçbir şey beni buna mecbur edemez. Miss Ellen'in torunlarını süprüntü bir üvey babanın yetiştirmesine de fırsat verecek değilim. Buradan bir yere gitmem."

"Bu evde kalıp Kaptan Butler'e kabalık etmene katlanamam. Onunla evleneceğim. Bu konuda söylenecek başka bir şey yoktur." Dadının ihtiyar gözlerinden savaş kıvılcımları çakıyordu: "Söylenecek çok şey var," diye homurdandı. "Ama Miss Ellenin kanını taşıyan birine bunları söylemek zorunda kalacağımı aklıma bile getirmezdim Miss Scarlett, beni dinleyin. Siz at kılığında bir katırdan başka bir şey değilsiniz. Bu katırın ayaklarını cilalayıp, yelesini tarar, yularını pirinç çivilerle süsleyip, onu güzel bir arabaya koşabilirsiniz. Ama o yine de katırdır. Kimseyi aldatamazsınız. İşte siz de böylesiniz. Biz de kimseyi aldatamazsınız. O Butler denen adamda iyi bir aileden geliyor. Safkan bir at gibi donatılmış. Ama o da sizin gibi, at yerine koşulmuş bir katırdan başka bir şey değil."

Dadı hanımına sinirle bakıyor, Scarlett hakaretin ağırlığı altında titriyor, konuşamıyordu.

"Onunla evlenmeye karar verdiğinize göre mutlaka evlenirsiniz, çünkü siz de babanız gibi inatçısınız. Ama şunu unutmayın Miss Scarlett, sizi bırakacak değilim. Burada kalacak ve işlerin nasıl yürüdüğünü kontrol edeceğim."

Rhett ile Scarlett. New Orleans'da balaylarını geçirirken, genç kadın kocasına

dadının sözlerinden bahsetti. Onun at yerine koşulmuş katırlar hakkındaki sözlerine Rhett gülünce pek şaşırdı ve öfke duydu.

Rhett:

"Derin bir gerçeğin bu kadar basit bir şekilde gün ışığına çıkarılışına ilk kez rastlıyorum," dedi. "Dadı, zeki bir ihtiyar. Hayatta saygı ve iyi hislerini kazanmak isteyeceğim nadir insanlardan biri odur. Ama katır olduğum için, sanırım ondan bu ikisini de elde edemeyeceğim. Düğün sırasında, güveylik heyecanıyla kendisine hediye etmek istediğim on dolarlık altını bile reddetti. Nakit para karşısında erimeyen o kadar az insana rastladım ki. Ama o başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve teşekkür ederek azatlı olmadığı için paraya ihtiyacı olmadığını söyledi."

Dinsizlerin başarı kazanması, refaha ulaşması, dindarları daima kızdırır. Haydi, neşelen Scarlett. Bana bir zamanlar, çok para kazanmayı, özellikle herkese "canınız cehenneme" diyebilmek için istediğini söylemiştin, değil mi? İşte o gün geldi. Elindeki fırsatı kullan."

Scarlett:

"Ama ben önce seni cehenneme göndermek istiyordum," dedi ve güldü.

"Halâ cehenneme gitmemi istiyor musun?

"Eskisi kadar sık değil."

"Eğer hoşuna gidiyorsa, istediğin zaman beni de cehenneme gönder."

"Pek de hoşuma gitmiyor," dedi.

Sonra eğilip tasasızca öptü onu. Rhett'in kara gözleri parladı ve onun yüzünde bir şeyler aradı. Ama aradığını bulamadı. Güldü.

"Atlanta'yı unut. İhtiyar cadıları unut. Seni New Orleans'a eğlenesin diye getirdim. Eğlenmeni istiyorum."

Scarlett eğlendi. Savaştan önceki bahardan beri böyle eğlendiğini hatırlamıyordu. New Orleans, öyle güzel, öyle şahane bir yerdi ki, Scarlett,

affedilmiş bir müebbet hapis mahkûmu gibi şehrin zevkine varıyor, tadını çıkartıyordu. Birçok namuslu kimseler evlerinden atılmış, yarın yiyeceklerini nereden bulacaklarını bilmez durumdaydılar. Valilik makamında bir zenci oturuyordu. Ama Rhett'in ona gösterdiği New Orleans, hayatında gördüğü en şen yerdi. Tanıştığı kimseler, sınırsız paraları olan ve hiçbir sıkıntıları olmayan insanlardı. Rhett onu düzinelerle kadınla tanıştırdı. Bunlar parlak elbiseli, yumuşak ellerinden hiçbir ağır iş yapmadıkları belli olan, her şeye gülen ve budalaca ciddi şeylerle kederli savaş günlerinden asla bahsetmeyen kadınlardı. Ve tanıştığı erkekler! Ah, hepsi de ne kadar parlaktı. Atlantalı erkeklerden ne kadar farklıydılar. Onunla dans etmek için nasıl birbirlerini yiyor, onu nasıl en hoş iltifatları yağdırıyorlardı. Scarlett neredeyse kendini genç ve sükseli bir kız sanacaktı.

Bu erkeklerde de, Rhett'deki sert ve pervasız hal vardı. Gözleri, bir daha asla dikkatsiz olamayacak kadar uzun zaman tehlikeyle burun buruna yaşamış kimselerin gözleri gibi hep tetikteydi, hep açıktı. Ne geçmişleri, ne de gelecekleri vardı sanki. Bu da pek garipti. Çünkü Atlanta'da herkes geçmişini anlatarak, ailesiyle övünmek için fırsat kollardı. Zaten bütün Güney'i bir ağ gibi ören bir akrabalık zinciri, hemen hemen bütün iyi aileleri, kıyıdan köşeden birbirine bağlardı.

Rhett ve diğer erkekler kendi aralarında abluka sırasındaki Küba ve Assau'dan, altına hücumdan, silah kaçakçılığından, Nicaragua ve William Walker'den, onun Truxsillo'da, bir duvara dayalı olarak nasıl öldüğünden bahsediyorlardı. Bir keresinde, Scarlett'in beklenmedik bir anda odaya girişi, Quantrill'in gerillacılarının başına gelenler hakkındaki bir hikâyenin birden kesilmesine sebep olmuş, genç kadın ancak, Frank ve Jesse James isimlerini duyabilmişti.

Rhett'in arkadaşları onların şerefine toplantılar tertipliyor, genç karı kocayı eğlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Scarlett onlardan çok hoşlanıyordu. Rhett'e bunu söylediği zaman, kocasının pek hoşuna gitti:

Gülerek:

"Onlardan hoşlanacağını tahmin etmiştim," dedi.

Kocası ne zaman gülse, Scarlett kuşkulanırdı.

"Niçin hoşlanmayayım?" dedi.

"Hepsi de şerefsiz insanlar, toplumun kara koyunları, ikinci derecede kimseler. Kimi maceraperest, kimi kuzeyden gelip burada yerleştikten sonra para sahibi olmuş göçmenlerden. Bütün paralarını ya sevgili kocan gibi yiyecek maddeleri üzerine spekülasyon yapmaktan ya da hileli devlet taahhütlerinden kazandılar. Kısaca servetleri, hiçbir namuslu tahkikata dayanamayacak, kirli ve karanlık yollardan temin edilmiştir."

"Sana inanmıyorum. Şaka yapıyorsun. Onlar şehrin en saygıdeğer insanları..."

Rhett:

"Şehrin en saygıdeğer insanları açlıktan kınlıyor," dedi. "Kulübelerde sessizce kaderlerine boyun eğerek yaşıyorlar. Bu kulübelere kabul edileceğimi pek sanmam. Anlıyorsun ya şekerim, savaş sırasında en büyük vurgunlarımdan birini burada vurmuştum. Ne yazık ki bu insanların şeytan gibi hafızaları var! Scarlett, benim için devamlı bir zevk kaynağısın. Şaşmaz bir şekilde toplumun onaylamadığı işleri ve kimseleri seçiyorum."

"Ama onlar senin dostların!"

"Ah, ama ben namussuzları severim. İlk gençlik yıllarım bir nehir gemisinde kumar oynayarak geçti. Bu çeşit insanları çok iyi anlarım. Ama ne olduklarını da bilirim. Gözlerim kötü yanlarına karşı kör değildir. Oysa sen", tekrar güldü, "İnsanlar hakkında en basit bir içgüdüye bile sahip değilsin. Soylu kimselerle bayağı kimseleri asla ayırdedemezsin. Kimi zaman, hayatında tanıdığın gerçek hanımefendilerin yalnız annenle Miss Melly olduğu düşüncesine kapılıyorum. Ama ikisinin de senin üzerinde en küçük bir etkisi olmamış."

"Melly mi! O eski bir ayakkabı gibi sönüktür. Elbiseleri daima gösterişsiz, kılığı sadedir. Ağzını açıp iki kelime bile söyleyemez, kendi fikirlerini açıkça ortaya atamaz!"

"Kıskançlığından vazgeç, küçük hanım. Bir kadını hanımefendi yapan ne güzellik, ne de şık elbiselerdir.

"Ya, demek öyle! Dur sen, Rhett Butler, ben sana göstereceğim gününü. Param var artık. Bundan sonra dünyanın en gerçek hanımefendisi ben olacağım. Böylesini ömründe görmemişsindir." Rhett:

"İlgiyle bekleyeceğim" dedi.

Scarlett'i, tanıştığı insanlardan daha çok ilgilendiren bir şey. Rhett'in ona satın aldığı elbiselerdi. Renkleri, desenleri ve kumaşları seçmesine yardım ediyor ve ona istediği kadar çok giyecek satın alıyordu. Artık kasnak kullanılmıyordu. Dar etekler arkada toplanıyor ve kalçaların üzerinde bollaşıyordu. Eteklerin toplanış bollaştığı noktada ya bir çiçek, ya bir fiyonk ya da kat kat danteller bulunuyordu. Kısacası, yeni modeller çok güzel ve cazipti. Savaş yıllarında kullandıkları muhafazakâr kasnakları düşündü ve karnıyla kalçalarının hatlarını açıkça ortaya çıkartan bu yeni tip etekleri giyeceği için biraz utandı.

Ya şapkalar! Hayır canım, bunlara şapka denemezdi. Başın üzerine oturtulan, çiçekler, meyveler, kurdeleler, uçuşan tüyler, renk renk fiyonklarla süslü, küçücük, düz şeylerdi. Çoğunluk bir kaşın üzerine doğru eğilerek giyiliyorlardı. Bir de rengârenk, en güzel kumaştan yapılmış iç çamaşırları vardı! Ne kadar güzeldiler ve Scarlett'in ne kadar çok çamaşır takımı vardı! Rhett'in ona satın aldığı saten ayakkabılara ise diyecek yoktu! Yüksek topukları ve üzerlerinde parlayan tokaları vardı. Bir de bir düzine, gerçek ipek çorap almışlardı! Hiçbiri Atlantalı kadınların giydiği pamuk karışık çoraplardan değildi. Ne zenginlik!

Scarlett bütün ailesi için, pervasızca hediyeler satın almaktaydı.

Rhett, kaldıkları otel odasındaki yatağın üzerine yığılı olan hediyelere bakarak, kediyle köpeği giyinme odasına götürdü. Geri döndüğü zaman: "Dadıya ne aldın?" diye sordu.

"Hiçbir şey almadım. Bana çok kötü davrandı. Bize katır diyen bir insana ne diye hediye götüreyim?"

"Doğruyu söyledi diye niçin kızıyorsun şekerim? Dadıya bir hediye götürmelisin? Eğer götürmeyecek olursan kalbi kırılır. Onun gibi insanların kalpleri kırılmaması gerekecek kadar değerlidir."

"Ona hiçbir şey götürmeyeceğim. Buna lâyık değil."

"Öyleyse ben bir hediye alırım ona. Benim dadım derdi ki, cennete gittiği zaman çok kabarık ve kendi kendine duracak kadar sert bir tafta iç etekliği giyecekmiş. Eteklik öyle güzel olacak, öyle hışırdayacakmış ki, Tanrı onun melek kanatlarından yapıldığını sanacakmış. Ben de dadı için kırmızı tafta satın alır, çok sık bir iç etekliği yaptırtırım."

"Senden böyle birşey kabul etmez. Onu giyeceğine ölmeyi tercih eder."

"Şüphesiz. Ama ben yine de bu jesti yapmak istiyorum."

New Orleans'ın dükkânları o kadar zengin ve o kadar pahalıydı ki. Ama Rhett ile alış verişe çıkmak, bir macera gibiydi. Onunla yemek yemek de bir macera, hatta onunla alış veriş etmekten daha hoş bir maceraydı. New Orleans'daki şeylerin en mükemmeli yiyecekti. Tara'da geçirdiği açlık günlerini hatırladıkça, Scarlett bu yiyeceklerden asla doyacak kadar yiyemeyeceğini sanıyordu. Mantarlar, kaz ciğerleri, midyeler, Istakozlar, domuz haşlamaları, tavuk kızartmaları; yağlı kâğıtta pişmiş nefis balıklar, tatlılar; börekler, pastalar, kremalar... İştahı hiç azalmıyordu. Çünkü ne zaman Tara'da geçirdiği günleri hatırlasa bu güzel ve eşsiz yiyeceklere tekrar dört elle sarılıyor, bir gün belki onları bulamam diye, hepsinden patlayıncaya kadar yemek istiyordu.

Rhett:

"Her yemeğin, yediğin son yemekmiş gibi hareket ediyorsun," diyordu. "Tabağı sıyırma Scarlett. Mutfakta yiyecek olduğuna eminim. Garsona söylemen yeter. Ama bu oburluktan vazgeçmediğin takdirde, Kübalı kadınlar kadar şişman olacaksın ve o zaman ben de seni boşayacağım."

Ama Scarlett sadece ona dilini çıkartmakla yetiniyor ve çikolatalı ahududu tatlısı ısmarlıyordu bu sözlere karşılık.

Kuruşları saymadan, vergileri ödemek ve bir iki katır almak için para biriktirmek zorunda olduğunu düşünmeden masraf edebilmek ne güzel, ne eğlenceliydi. Neşeli ve zengin, Atlantalılar gibi müzmin bir şekilde fakir olmayan kimselerle beraber olmak ne hoştu.

Onunla sokağa çıkmak ayrı bir heyecan veriyordu genç kadına. Çünkü kocası çok yakışıklıydı. Her nasılsa daha önce onun bu kadar yakışıklı olduğunun farkına varmamıştı.

Mutluluk duyarak:

"Güzel bir çiftiz," diye düşünüyordu.

Evet, Rhett'in daha önce söylediği gibi, evlilik eğlenceli bir şey olabiliyordu.

İlkin, Rhett ile evliliğin Frank ya da Charles ile evlilikten bambaşka bir şey olduğunu öğrendi. Onlar genç kadını sayıyor ve öfkelenecek diye korkuyorlardı.

Her ikisi de ondan kendilerine lütuflar bahşetmesini istiyorlar, Scarlett de canı isterse onlara karşı bu fedakârlığı yapıyordu. Rhett ondan korkmuyordu. Aynı zamanda genç kadın sık sık kocasının kendisine karşı büyük bir saygı da beslemediğini düşünüyordu. İstediğini yapıyor, Scarlett onun yaptıklarından hoşlanmayacak olursa da gülüyordu. Scarlett, Rhett'i sevmiyordu, ama kuşkusuz onunla yaşamak son derece heyecan verici bir şeydi. Onun en heyecan verici yanı da, ister kızdığı zaman, ister sevindiği zaman olsun, ruh halini ne kadar ortaya koyarsa koysun, daima kendine bir şeyler saklaması, daima kendini tutar görünmesiydi.

Rhett'le yaşamaya başlayınca onun hakkında birçok şey öğrendi. Oysa onu çok iyi tanıdığını sanırdı. Onun sesinin bir an bir kedinin tüyleri gibi ipekten yumuşak, bir an sonra da küfürlerle dolu boğuk bir inilti haline gelebileceğini öğrendi.

Bazı günler sabahlan hizmetçiyi geri gönderiyor ve Scarlett'in kahvaltısını bizzat getirerek onu bir çocuk gibi eliyle besliyor, saç fırçasını elinden alarak, uzun simsiyah saçlarını bıkmadan defalarca fırçalıyordu. Başka bir sabah Scarlett tatlı uykusundan üzerindeki örtülerin kabaca çekilmesi ve ayaklarının gıdıklanması ile uyanıyordu. Kimi zaman, kocası onun iş hayatı hakkında anlattıklarını ilgiyle dinliyor, fikirlerini söylüyor, becerikliliğini ve akıllılığını takdir edecek sözler çıkıyordu ağzından. Kimi zaman da Scarlett'in kereste ticaretini eşkıyalık, hırsızlık, küçük iş gibi sıfatlarla niteliyordu. Onu tiyatroya götürüyor ve oyunu seyrederken kulağına Tanrı'nın böyle

eğlenceleri asla onaylamadığını fısıldayarak huzurunu kaçırıyordu. Aynı şekilde, genç kadını kiliseye götürüyor ve orada ona gülünç insanlar, gülünç manzaralar gösteriyor, sonra güldü diye azarlıyordu. Karısını fikirlerini açıkça söylemeye, cüretkâr ve pervasız olmaya teşvik ediyordu. Scarlett ondan acı sözler, alaylı ve yakıcı cümleler söylemek sanatını öğrendi ve öteki insanlara karşı üstün olmayı sağladığı için bu sanatı kullanmaktan hoşlanmaya başladı. Ama ne yazık ki Scarlett, ne onun hainliğini yumuşatan şakacılığına sahipti. Ne de, başkalarıyla alay ederken kendisiyle de alay eden tebessümüne...

Rhett ona oyun oynatıyordu. Oysa Scarlett nasıl oyun oynandığını bile unutmuştu. Hayat öyle ciddi ve öyle acı bir hale gelmişti ki son zamanlarda. Ama Rhett oyun oynamasını biliyor ve Scarlett'i de yanı-sıra sürüklüyordu. Şu var ki, o asla küçük bir oğlan çocuğu gibi oyun oynamıyordu. O bir erkekti ve ne yaparsa yapsın, Scarlett bunu asla unutamıyordu. Ona asla kadınlığın yüksekliklerinden bakamıyor, içlerinden daima birer oğlan çocuğu olarak kalmış olan erkeklere kadınların gülümsediği gibi gülümseyemiyordu.

Scarlett bunu ne zaman düşünse garip bir tedirginlik duyuyordu içinde. Kendini Rhett'den üstün hissedebilmek kimbilir ne hoş olurdu. Tanıdığı bütün erkekleri, "Amma da çocuk!" diyerek hiçe indirebilirdi gözünde. Babası, şaka yapmaya karşı duydukları büyük bağlılık yüzünden Tarleton ikizleri, çocukça öfkeleri yüzünden Fontaineler, Charles, Frank, savaş yıllarında ona yakınlık göstermiş olan bütün erkekler böyleydi... hepsi hepsi, Ashley hariç. Sadece Ashley ile Rhett onun anlayışını aşıyor ve onun hâkimiyeti altına girmiyorlardı. Zira her ikisi de olgun birer erkektiler ve onlarda çocukça olan hiçbir şey yoktu.

Scarlett, Rhett'i anlamadığı gibi anlamaya da çalışmıyordu. Ama onunla ilgili bazı şeylerin zaman zaman kafasını yorduğu ve merakını uyandırdığı da bir gerçekti. Kimi zaman, Scarlett'in farkettiğini hissetmeden garip garip bakıyordu ona. Scarlett birden dönüyor ve bu bakışı yakalıyordu. Böyle anlarda, Rhett'in gözlerinde, ısrarlı, meraklı bekleyen bir ifade oluyordu.

Bir kere huzuru kaçarak ona sormuştu:

"Bana niye öyle bakıyorsun? Fare deliği başında bekleyen bir kedi gibi!"

Ama Rhett'in yüzü hemen değişmiş ve sadece gülmüştü. Scarlett bunu çabuk unuttu ve bir daha böyle bir şeyi ne düşündü ne de hatırladı.

Rhett onu öyle meşgul ediyordu ki, Ashley'i düşünecek zaman bulamıyordu. Gündüzleri hemen hemen hiç düşünmüyordu Ashley'i, ama geceleri, ayaklan dansetmekten yorgun olarak yatağa yattığında ya da başı içtiği şampanyadan dönmeye başladığı zaman, işte o zaman Ashley'i hatırlıyordu. Rhett'in kolları arasında dalgın dalgın yatarken, çok kereler, hayatın tamamen mükemmel olması için, yanındaki simsiyah saçlarını yüzüne sürüp, boynuna dolayan erkeğin Ashley olması gerektiğini düşünüyordu. O zaman hiçbir eksiği kalmayacaktı. Çok kere yatağın üzerine ay ışığı vurur ve Scarlett ona bakarak bunları düşünürdü.

Bir keresinde, böyle düşünürken içini çekmiş ve başını pencereye doğru çevirmişti. O zaman, boynunun altındaki ağır kolun çelik gibi sertleştiğini hissetmiş ve sessizliğin içinde, Rhett'in sesini duymuştu: "Allah senin o sahtekâr ruhunu ebediyete kadar kahretsin!"

Sonra kalkmış giyinmiş ve Scarlett'in şaşkın itirazlarına ve yalvarmalarına rağmen, çıkıp gitmişti. Ertesi sabah, Scarlett odasında kahvaltı ederken geri geldi. Traş olmamıştı ve bir hayli sarhoştu. En alaycı hali vardı üzerinde. Ne yokluğunu açıkladı ne de bir sebep gösterdi.

Scarlett ona hiçbir şey sormadı ve kalbi kırık bir eşin yapacağı gibi kocasına oldukça soğuk davrandı. Sonra, kahvaltısını bitirince, onun kanlı gözlerinin önünde giyindi ve alış verişe çıktı. Geri döndüğü zaman Rhett yoktu. Yemek zamanına kadar da dönmedi.

Sessiz bir yemek oldu bu. Ama Scarlett'in öfkesi gittikçe kabarıyordu, çünkü bu New Orleans'daki son yemeğiydi ve önündeki güzel pisi balığının tadını çıkartmak istiyordu. Rhett'in korkunç bakışlarının karşısında buna imkân yoktu. Yine de büyük bir balık yiyip adamakıllı şampanya içti. Belki de midesini böyle şişirdiği için, o gece yine eski kâbusunu gördü ve titreyip hıçkırarak, ter içinde uyandı. Tekrar Tara'daydı. Tara, ıssız ve terkedilmiş bir haldeydi. Annesi ölmüş ve beraberinde dünyanın bütün kuvvetini ve bilgeliğini alıp götürmüştü. Dünyanın hiçbir yerinde Scarlett'in güvenebileceği, akıl danışabileceği biri yoktu. Korkunç bir şey onu izlemekteydi. Scarlett koşuyor, koşuyordu. Kalbi fırlayacak gibiydi.

Etrafında, koyu yoğun bir sis vardı. Genç kadın bu sisin içinde çırpınıyor, ne adını, ne yerini bilmediği o cenneti arıyordu. Ah, o cennetin, hemen biraz ötede bir yerde olduğunu biliyordu, ama yine de yetişemiyordu.

Uyandığı zaman Rhett üzerine eğilmişti. Tek bir kelime bile söylemeden onu kollan arasına aldı. Kollarının kuvvetli adaleleri güven verici, mırıltıları, yatıştırıcı, rahatlatıcıydı. Onu göğsüne bastırarak hıçkırıklarının kesilmesini bekledi. "Ah, Rhett! Öyle üşüyordum, öyle açtım, öyle yorgundum ki, onu bulamadım. Sisin içinde koştum, koştum, ama oraya ulaşamadım."

"Nereye ulaşamadın şekerim?"

"Bilmiyorum. Keşke bilsem."

"Şu eski rüya mı?"

"Ah, evet!"

Rhett, şefkatle onu yatağın üzerine bıraktı ve kalkıp karanlıkta bir mum aradı. Aydınlıkta, kanlı gözleri ve derin çizgileriyle yüzü bir kaya gibi anlaşılmazdı. Pijamasının ceketinin önü beline kadar açıktı ve sık kıllarla kaplı esmer göğsü görünüyordu. Halâ korkudan titremekte olan Scarlett, bu göğsün ne kadar kuvvetli ve ne kadar sağlam bir destek olduğunu düşünüp fısıldadı:

"Beni kucakla, Rhett!"

Rhett birden:

"Sevgilim!" diyerek onu kucaklayıverdi.

Sonra büyük bir koltuğa oturdu. Scarlett'i bir çocuk gibi göğsüne yatırmış sallıyordu.

"Ah, Rhett, açlık öyle korkunç ki!" Rhett tatlı tatlı gülümsedi.

"O kadar çok şey yedikten sonra, rüyanda aç olduğunu görmek çok korkunç bir şey olsa

gerek."

"Ah, Rhett, koşuyorum, koşuyorum, bir türlü o aradığım şeyi bulamıyorum. O daima sisin içinde saklı oluyor. Onu bulsam, kendimi güvenlikte hissedeceğimi, bir daha acıkmayacağımı, üşümeyeceğimi biliyorum."

"Aradığın bir yer mi, bir insan mı?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Rhett, ne dersin acaba hiç onu bulduğumu görecek miyim rüyamda?" Rhett, onun saçlarını okşayarak:

"Hayır," dedi. "Sanmam. Rüyalarda böyle şey yoktur. Ama bana kalırsa günlük yaşantında kendini güvende hissetmeye, doymaya ve ısınmaya alışırsan, bu rüyadan kurtulursun. Ve Scarlett, senin güvende olmana özellikle dikkat edeceğim!" "Rhett, ne kadar iyisin."

"Masanın üzerindeki ekmek kırıntılarını bana verdiğin için teşekkür ederim, küçük şeytan. Scarlett, her sabah uyandığın zaman kendi kendine şunları tekrar etmeni istiyorum: "Rhett burada oldukça ve Birleşik Devletler Hükümeti yaşadıkça artık ne aç kalabilirim, ne de bana kimsenin zararı dokunabilir."

Scarlett'in yanaklarındaki göz yaşları kurumamıştı. İrkildi. "Birleşik Devletler Hükümeti mi?"

"Eski Konfederasyon parası şimdi namuslu bir kadın oldu. Onun büyük bir kısmını hükümet tahvillerine yatırdım."

Scarlett, biraz önceki korkusunu unutup Rhett'in kucağında doğruldu.

"Hay Allah!" diye bağırdı. "Yani Yankeeler'e ödünç para verdiğini mi söylemek istiyorsun?" "İyi bir faizle."

Paramı gayrimenkule yatırmak istemeyişimin sebebi, yarın ne olacağının kesinlikle belli olmayışı."

"Gayrimenkul lafı açılmışken Scarlett." dedi kocası, "Sana söyleyeyim; bir ev yaptırmak istiyorum. Frank'ı kandırıp. Mis Pitty'nin evinde oturmaya razı ettin, ama beni edemezsin. Miss Pitty'nin günde üç öğün bayılmasına dayanabileceğimi sanmıyorum. Atlanta'ya döndüğümüz zaman, evimizin

inşaatı tamamlanana kadar, Atlanta Oteli'nin yeni gelin dairesinde kalırız. Atlanta'dan ayrılmadan önce, Leyden'lerin evinin yanında Şeftali Ağacı Caddesi'ndeki o büyük arsaya talip oldum.

"Ah, Rhett; ne güzel! Kendi evim olmasını ne kadar isterdim bilsen! Çok büyük bir ev!"

"Ne tipi?"

"İsviçre tipi!"

Scarlett heyecanla devam etti:

"Bir dergide görmüştüm. Öyle güzeldi ki! Dik ve güzel bir damı vardı. Damın içinden yine küçük damlar çıkıyordu. Bilmem anlatabildim mi? Bunların da kırmızı mavi camlı pencereleri vardı!.. Ah, öyle güzel, öyle modern bir hali vardı ki."

"Trabzanları tahtadandı değil mi?"

"Evet."

"Damın kenarlarından aşağı da tahta bir işlemeli korniş sarkıyordu, değil mi?"

"Evet, herhalde sen böyle bir ev görmüş olacaksın."

"Gördüm, ama İsviçre'de değil. İsviçreliler çok zeki insanlardır ve mimari yetenek ve anlayışları yüksektir. Sen gerçekten böyle bir ev istiyor musun?"

"Ah, evet!"

"Benimle ilişki kurmanın zevkini yükselteceğini ümit etmiştim. Niçin Fransız İspanyol ya da altı beyaz sütunlu kolonyel tipi bir ev istemiyorsun?"

"Sana söylüyorum, eski moda ve iç kapayıcı bir şey istemiyorum. İçerdeki duvarları da kırmızı kâğıtla kapatalım. Kapılar içiçe geçme ve kırmızı perdeli olsun. Bir sürü pahalı eşya alalım. Hepsi de ceviz ağacından... Yerlere muhteşem, kalın halılar sereriz... Ah, Rhett, evimizi görenler

kıskançlıklarından fasulye gibi yemyeşil olacaklar!"

"Herkesin kıskanması bu kadar gerekli mi? Eh, eğer istersen onları kıskançlıktan yemyeşil hale getiririz. Ama Scarlett; herkesin fakir olduğu bir devirde, insanın evini böyle büyük paralar harcayarak, muhteşem bir şekilde döşemenin büyük bir zevksizlik olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

Scarlett inatla:

"Ben böyle istiyorum," dedi. "Bana kötü davranmış olan herkesin içinde bir burukluk hissetmesini istiyorum. Öyle muhteşem toplantılar düzenleyeceğiz ki, şehirde yaşayan herkes, bizim için böyle kötü şeyler söylediğine pişman olacak."

"Peki, ama bu toplantılara kim gelecek?"

"Şüphesiz herkes gelecek."

"Bu konuda şüpheliyim. Eski muhafız kıtası ölür, ama asla teslim olmaz."

"Aman, Rhett; neler söylüyorsun! Eğer paran varsa, herkes sana karşı iyi davranır."

"Güneyliler değil... Deveyi iğnenin deliğinden geçirmek ne kadar zorsa, spekülatörlerin parasının aile çevrelerine girmesi de o kadar güçtür. Cumhuriyetçilere yakınlık duyanlara gelince, bu senle ben şekerim, yüzümüze tükürmezlerse talihli sayılırız. Ama eğer bir kere denemek istersen, seni desteklerim yavrucuğum. Bu işin çok eğlenceli olacağına da içtenlikle inanıyorum. Seninle yapılan bütün işler gibi... Hazır, para konusuna gelmişken, sana bir şey söylemek istiyorum. Evin inşaatı ve döşenmesi ve kendi şahsi kaprislerin için istediğin kadar para harcayabilirsin. Eğer mücevher istiyorsan alabilirsin, ama benim seçmem şartıyla. Çünkü pek basit bir zevkin var. Wade ile Ella için de istediğin kadar para harcayabilirsin. Will Benteen pamuk mahsulünden beklediği sonucu alamazsa, her an ona yardım edip, Clayton vilayetindeki o çok sevdiğin beyaz filin bütün ihtiyaçlarını gidermeye hazırım. Bütün bunlar seni memnun eder değil mi?"

"Kuşkusuz. Çok cömertsin."

"Ama beni iyi dinle. Dükkân ve senin odun fabrikan için bir sent bile harcamam."

Scarlett'in yüzü birden asıldı:

"Yaa..." diyebildi.

Dükkânı ve fabrikaları işletmeye devam etmeni istiyorum. Onlar çocuklarına aittir. Wade büyüdüğü zaman, üvey babasının kendisine maddi destek olmasından hoşlanmayabilir ve o zaman idareyi o ele alır. Ama benim bir sentim bu işlere harcanmayacak."

"Niçin?"

"Çünkü Ashley Wilkes'e yardım etmeye niyetim yok."

"Yine başlıyor musun?"

"Hayır. Ama sebebini sordun, ben de söyledim. Bir şey daha var. Defterlerde tahrifat yaparak beni aldatabileceğim sanma. Elbiselerinin fiyatları ya da ev masrafları hakkında yalan söyleyerek Ashley için bir iki katır ya da bir fabrika daha almaya kalkışma. Bu konularda son derece dikkatli davranmaya ve masraflarını titizlikle incelemeye kararlıyım. Her şeyin fiyatını da gayet iyi bilirim. Ah, hakarete uğramış bir kadın tavırları takınma. Bu işi yapabilecek bir insan olduğunu sen de biliyorsun. Senden beklenmeyecek şey değil. Zaten, Tara ya da Ashley söz konusu olduğunda yapmayacağın şey yoktur. Tara'ya aldırdığım yok. Ama Ashley'e bir çizgi çizmek zorundayım. Seni gevşek dizginlerle yönetiyorum, şekerim; ama unutma ki ayağımda çizmeler ve elimde kırbaç da var.

Rhett eski muhafız kıtasının teslim olmayacağını söylemişti ve haklıydı. Kendilerine yapılan birkaç ziyaretin ne kadar önemsiz olduğunu ve niçin yapıldıklarını gayet iyi biliyordu. O uğursuz Klan tertibine karışan erkeklerin aileleri önce hemen gelmişler, ama ziyaretlerini gittikçe seyrekleştirmişlerdi. Ve hiçbiri Rhett Butler ailesini evine davet etmiyordu.

Rhett, Melanie'den çekeceklerinden korkmasalar hiç gelmeyeceklerini söylüyordu.

Scarlett onun bu fikri nereden edindiğini bilmiyordu, ama kendisi hiç de böyle düşünmüyor, bu gibi şeyler aklına gelse de onları lâyık oldukları küçümsemeyle aklından uzaklaştırıyordu. Melanie'nin Mrs. Merriwether ve Mrs. Elsing gibi insanlar üzerinde ne gibi bir etkisi olabilirdi ki? Onların bir daha kendisini yoklamamaları Scarlett'i pek az rahatsız etti. Aksini, yokluklarının farkına bile varmıyordu çünkü dairesi başka bir çeşit dostlarla dolup taşıyordu. Atlanta'nın yerlileri bu kimseler hakkında konuşurken, çok terbiyeli olmak istediklerinde, "yeniler" diyorlardı.

Scarlett ile Rhett gibi evlerinin inşaatının bitmesini bekleyen birçok "yeni" kimse de aynı otelde kalmaktaydı. Onlar da Rhett'in New Orleans'daki dostları gibi neşeli, zengin kimselerdi. Güzel giyiniyorlar, rahat para harcıyorlar, geçmişleri hakkında kesin bir şey söylemekten kaçınıyorlardı. Bunların hepsi Cumhuriyetçiydi ve Atlanta'da hükümetle ilgili işler yüzünden bulunuyorlardı. Bu işlerin ne olabileceğini Scarlett hiç merak etmedi. Bilmediği gibi öğrenmek ihtiyacını da duymuyordu.

Rhett'in göçmen ve Yankee taraftan dostlarının karılan Scarlett'i bir an bile yalnız bırakmıyorlardı. Evlerini inşa etmeleri için kereste sattığı eski dostlarının ve tanıdıklarının kanlan da öyle. Rhett, bir zamanlar onlarla iş yaptığına göre kendilerini kabul etmesinin uygun olacağını söylemiş, Scarlett onlarla görüşmeye başlayınca bundan pek hoşlanmıştı. Şahane elbiseler giyiyor ve asla savaşın acılarından bahsetmiyorlardı. Konuşmaları, moda. dedikodu ve eğlence üzerinde dolaşmaktaydı. Bir de iskambil oynuyorlardı. Scarlett daha önce hiç kumar oynamış değildi, ama şimdi bundan büyük bir zevk duyuyordu. Kısa bir zaman içinde iyi bir oyuncu olmuştu.

Ama şu günlerde dairesinde vakit geçirdiği yoktu. Çünkü yeni evinin inşaatı onu misafirlerle ilgilenemeyecek kadar oyalıyordu. Zaten şu sırada kimsenin onu arayıp aramaması da önemli değildi. Bütün bunları umursamıyordu. Evi bitene kadar toplumsal faaliyetlerine ara vermek ve o zaman Atlanta'nın en büyük ve en güzel evinin sahibesi olarak ortaya çıkıp, eşsiz eğlenceler düzenlemek istiyordu.

Kısacası, onun evi, hem valinin evinden, hem de şehirdeki bütün evlerden daha üstündü. Hepsinden fazla olan penceresi, daha fazla balkonu, daha fazla kulesi vardı. Bütün evin etrafını bir veranda çevreliyordu. Evin dört tarafında, dörder basamak merdiven bir verandaya çıkıyordu. Bahçe geniş ve

yemyeşildi. Öteye beriye rustik demir bahçe kanepeleri serpiştirilmişti. Demirden bir yaz evi de vardı. O günlerde pek moda olduğundan, buraya "Gazebo" adı verilmişti. Ön tarafta ise iki bronz heykel vardı. Bunlardan biri bir erkek geyiği, biri de Shetland tayı büyüklüğünde bir çoban köpeğini temsil ediyordu. Yeni evlerinin büyüklüğü, ihtişamı ve pek moda olan kasvetli havasıyla şaşkına dönmüş olan Wade ile Ella için bu iki hayvan heykeli tek neşe kaynağıydı.

Evin içi Scarlett'in arzu ettiği gibi döşenmişti. Yerler kırmızı halılarla kaplıydı. Kırmızı kadife perdeler ve pırıl pırıl cilalanmış, en iyi cins ceviz kanepeler insanı adeta ürkütüyordu. Tay derisi döşemeler, kadınları endişeye sevkediyordu, çünkü üzerlerinden kayıp düşeceklerinden korkuyorlardı. Kanepelerin oymaları ise anlatmakla tarif edilecek gibi değildi. Duvarlarda ise altın çerçeveli yuvarlak aynalarla boy aynaları vardı. O kadar çok ayna vardı ki. Rhett şaka olsun diye Belle Watling'in evindeki aynaların da bu kadar olduğunu söylemişti. Scarlett'in New York'dan özellikle ısmarladığı çelik oymalar, duvarları süslemekteydi. Duvarlar zengin kırmızı kâğıtla kaplanmıştı. Tavanlar yüksek ama daima loştu. Zira pencereler kat kat perdelerle örtülmüştü. Perdelerinin bazılarının renkleri de zeytin yeşiliydi.

Bütün bunlar insanın nefesini kesecek kadar güzel ve az bulunur şeylerdi. Yumuşak halılar üzerinde yürüyüp, geceleri kendini kuş tüyü yatakların rahatına terkeden Scarlett,

Tara'daki sert döşemeleri ve soğuk yatakları hatırlayıp huzur duyuyordu. Kendi evinin hayatında gördüğü en güzel ve en zevkli döşenmiş ev olduğu düşüncesindeydi. Ama Rhett onun bir kâbus olduğunu söylüyordu. Bununla beraber, eğer bu ev Scarlett'i mutlu ediyorsa onun hiçbir itirazı yoktu.

Rhett:

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyen bir yabancı, bu evin haram parayla yapıldığını anlar." diyordu. "Biliyor musun Scarlett, haram paradan fayda gelmez derler. Bu ev de atasözünün doğruluğunu gösteriyor. Bu tam bir tefecinin evi."

Ama Scarlett öyle mutluydu, eviyle öyle gurur duyuyordu ve burada vereceği toplantıları öyle sık düşünüyordu ki, Rhett'in bu sözlerine hiç aldırmıyor,

sadece "canın cehenneme" deyip gülüyor ve yine kendi düşüncelerine dalıyordu.

Bir de Rhett'in dadıya karşı davranışı Scarlett'i son derece sinirlendiriyordu. Dadı, Rhett'in at yerine koşulmuş bir katır olduğu düşüncesindeydi halâ. Düşüncelerini azıcık olsun değiştirmemişti ve bunu her fırsatta belli ediyordu. Rhett'e karşı terbiyeli fakat soğuktu. Ona her zaman Kaptan Butler diye hitap ediyor, asla Mr. Rhett demiyordu. Rhett ona kırmızı iç etekliğini hediye ettiğinde, gülümseyerek selam vermek şöyle dursun, bunu bir kerecik bile üstüne giymemişti. Ella ve Wade'i elinden geldiği kadar Rhett'in ayaklarına dolaşmaktan alıkoymaya çalışıyordu. Oysa Wade, Rhett'e tapıyor, genç adamın da oğlan çocuğundan hoşlandığı açıkça belli oluyordu. Ama Rhett dadıyı çocukların yanından uzaklaştırmak ya da ona karşı sert davranmak yerine, ihtiyar zenciye büyük bir saygıyla davranmaktaydı.

Scarlett, Rhett'in aile reisine yakışacak şekilde, dadıya sert davranması gerektiğine inanıyordu. Ama Rhett hep gülüyor ve gerçek aile reisinin dadı olduğunu söylüyordu.

Scarlett'e, soğukkanlılıkla, birkaç yıl sonra, Cumhuriyetçiler Georgia'yı terkedip, yönetimi tekrar demokratlar ele alınca ona çok acıyacağını, kendisini buna hazırladığını söylüyor ve bu sözleriyle karısını deli ediyordu.

"Demokratlar istedikleri kimseyi vali yapıp kendi meclislerini seçtikleri an, senin Cumhuriyetçi dostlarının hepsi satranç tahtasından temizlenecek ve lâyık oldukları yerlere gönderilecekler. Sen ise yapayalnız kalacaksın. Cumhuriyetçiler ortadan kalkmış olacak, demokratlar ise seninle dostluk etmeyecek. Neyse, yarını düşünme."

Scarlett gülüyordu. Bir dereceye kadar haklıydı. Çünkü o sırada Valilik mevkiinde Bullock oturmaktaydı. Mecliste yirmi yedi zenci vardı ve binlerce demokrat oy hakkından mahrumdular.

"Demokratlar asla eski durumlarına gelemezler. Onların işi gücü Yankeeleri kudurtmak ve tekrar nüfuz sahibi olabilecekleri günü alabildiğine geciktirmek. Büyük büyük konuşup, geceleri Klu Klux kılığında dolaşmaktan başka ne yapıyorlar?"

"Bir gün mutlaka haklarını elde edecekler. Ben Güneyliler'i tanırım. Georgia'lıları da bilirim. Onlar inatçı ve dik kafalı bir halktır. Haklarını yeniden elde etmek için yeni bir savaşa girmeleri gerekirse, bundan çekinmezler. Yankelerin yaptığı gibi, karaderililerin oylarını satın almaları gerekirse bunu da yaparlar. Eğer Yankeeler gibi ölülere oy verdirmeleri gerekirse, Georgia mezarlıklarındaki her ceset sandık başına koşar. Dostumuz Rufus Bullock'un idaresinde her şey o kadar korkunç bir hal alacak ki, Georgia onu hazmedemeyip kusacak."

Scarlett:

"Rhett, böyle adi kelimeler kullanma!" diye bağırdı. "Sanki ben demokratların tekrar nüfuz sahibi olmasını istemiyormuşum gibi konuşuyorsun! Bunun böyle olmadığını da pekâlâ biliyorsun! Onların geri gelmesi beni de sevindirir. Zannediyor musun ki bu askerlerin böyle ortaklıkta dolaşması hoşuma gidiyor? Onlar bana devamlı olarak şeyi... şeyi yani... ben de Georgia'lıyım! Ben de demokratların geri gelmesini isterim. Ama bu mümkün olmayacak. Asla, hiçbir zaman olmayacak. Geri dönseler, yeniden nüfuz sahibi olsalar bile, benim dostlarıma bundan ne zarar gelebilir? Onlar yine para sahibi olmayacaklar mı?"

"Eğer para tutmasını bilirlerse evet. Ama bu yaşadıkları hayata bakarak, hiçbirinin beş yıldan fazla para biriktirmiş olduğunu ümit etmem. Kolay gelen kolay gider. Handan gelen huya gider. Paralan hiçbir işe yaramayacak. Benim paramın senin işine yaramadığı gibi. Halâ seni cins bir at yapamadı, değil mi benim güzel katırım?"

Bu son sözlerin sebep olduğu kavga günlerce sürdü. Dört gün sonra, Rhett, Scarlett'in halâ surat astığını ve devamlı olarak kendisinden özür dilemesini istediğini görerek, dadının itirazlarına rağmen, Wade'i alıp New Orleans'a gitti ve Scarlett'in öfkesi geçene kadar orada kaldı. Ama Scarlett'in içinde, ona baş eğdirememiş olmanın ateşi yanmakta devam ediyordu.

Rhett, New Orleans'dan geldiğinde sakin ve soğukkanlıydı. Scarlett, kendine hakim oldu, öfkesini unutmaya çalıştı. Hiç değilse, onu daha sonraki bir tarihte düşünmek üzere aklının bir köşesine itti. Bu günlerde huzur kaçırıcı bir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Mutlu olmak istiyordu, çünkü aklı, yeni evinde vereceği ilk toplantının ayrıntılarıyla meşguldü. Bu, palmiye

yaprakları ve orkestra müziğiyle dört başı mamur bir gece daveti olacaktı. Yemekleri düşündükçe ağzının suyu akıyordu. Misafirlerin hiçbir şekilde sıkılmamaları için evi çevreleyen verandanın üzerine tente gerilmiş ve böylece hava nasıl olursa olsun, dışarıda oturabilmeleri de mümkün kılınmıştı. Bu toplantıya Atlanta'da tanıdığı herkesi davet etmek düşüncesindeydi. Bütün eski dostlarını ve bütün yeni ve tatlı arkadaşlarını... Toplantının heyecanı, Rhett'in acı sözlerini kısmen de olsa unutturdu. Scarlett mutluydu. Yıllardan beri bu kadar mutlu olmamıştı. Tasasızca toplantısının planlarını yapıyordu.

Ah, zengin olmak ne eğlenceli bir şeydi! Partiler vermek ve asla harcanan paranın hesabını yapmamak! En pahalı eşyaları, en pahalı elbiseleri, en pahalı yiyecekleri satın almak ve asla faturalara kafa yormamak!

Scarlett, tanıdığı herkese, bütün eski ve yeni dostlarına, sevmediklerine bile davetiyeler gönderdi. Kendisini otelde ziyarete geldiğinde pek kaba davranan Mrs. Merriwether ile ona buz gibi soğuk davranan Mis. Elsing'i bile unutmadı. Kendisini sevmediklerini bildiği Miss. Meade ile Mr. Bonnell'i de davet etti. Böyle bir toplantıya giyecek elbiseleri olmadığı için sıkılacaklarını biliyordu. Çünkü. Scarlett'in bu "yeni ev" toplantısı yarı ziyafet, yarı balo olarak tertiplenmişti ve kuşkusuz Atlanta'nın gördüğü en şahane davetti.

O gece ev ve tenteyle örtülü varanda misafirlerle tıklım tıklım doluydu. Hepsi de Scarlett'in şampanyasını içiyor, lezzetli yemeklerini ve mayonezli ıstakozlarını yiyor, dansediyorlardı. Orkestra, palmiyeler ve kauçuk ağaçlarıyla örtülü bir duvarın önünde neşeli parçalar çalmaktaydı. Ama Rhett'in "eski muhafız kıtası" adını verdikleri arasından ancak Melanie ve Ashley, Pitty hala ve Henry amca, Dr. ve Mrs. Meade ve Merriwether dede gelmişlerdi.

"Eski muhafız kıtası" mensuplarından çoğu, bu toplantıya gelmeyi isteksizce kabul etmişlerdi. Kimi Melanie'nin tutumu, kimi Rhett'e hayatlarını kurtardığı için duydukları borcu, kimi de eski bir hatıraya hürmeten gelmeye karar vermişlerdi. Ama toplantıdan iki gün önce, Atlanta'da ziyafete Vali Bullock'un da davetli olduğu dedikodusu yayıldı. "Eski muhafızlar" hemen Scarlett'e, nazik davetine katılamayacakları için özür dileyen mektuplar yazdılar. Davete gelen, küçük dost grubu da Vali Bullock gelir gelmez, utangaç, ama kararlı bir şekilde Scarlett'in evini terkettiler.

Bu darbeler Scarlett'e o kadar acı geldi ki, hemen hemen bütün neşesi ve heyecanı kayboldu. Güzel toplantısı! Onu ne kadar özenle düzenlemişti. Eski düşmanları gelip evinin nasıl güzel ve şahane olduğunu neden görmemişlerdi sanki! Son misafir de gittikten sonra, genç kadın kocasının gülmekten kırılacağından ve açıkça söylemese bile gözleriyle. "Ben sana söylememiş miydim" diyeceğinden korkmasa, bağırıp çağırmaya, ağlayıp tepinmeye başlayacaktı. Bu yüzden öfkesini belli etmemeyi beceremediyse de patlamadı ve ilgisiz görünmeye çalıştı.

Sadece, ertesi sabah, Melanie'yi görür görmez ona hücum etti.

"Bana hakaret ettin. Melly Wilkes. Ashley ile başkalarının da hakaret etmesine sebep oldun! Pekâlâ, biliyorsun ki, sen onları sürükle-mesen, hiçbirinin gideceği yoktu. Ah inkâr etme, seni gördüm! Tam Vali Bullack'u seninle tanıştırmak üzere yanına getireceğim sırada, bir tavşan gibi kaçtın!"

Melanie kederli bir sesle:

"Onun da orada olacağına inanmamıştım," dedi. "Daha doğrusu inanamamıştım. Herkes öyle diyordu ama... "

Scarlett öfkeden kudurmuş bir halde bağırdı:

"Herkes mi? Demek benim hakkımda konuşup beni çekiştiriyordun ha? Yani, valinin geleceğini bilsen gelmez miydin, demek istiyorsun.

Melanie gözlerini yere dikmişti. Alçak sesle: "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, sevgilim, gelemezdim!" "Hay Allah! Demek sen de bana ötekiler gibi hakaret edecektin ha!"

Melly, gerçek bir üzüntüyle:

"Ah, Tanrı korusun!" diye bağırdı. "Kalbini kırmak istemedim. Sen benim kızkardeşim, sevgili Charlie'min dul karışısın..." Scarlett:

"Valiyi evime davet ettim diye beni eleştiriyor musun?" Melanie köşeye sıkışmıştı, ama yine de cesaretle baktı yengesinin gözlerine.

"Sevgilim, senin yaptığın her şeyin köklü bir sebebi vardır. Sana her zaman

güvenirim ve seni tenkit etmeyi aklımdan bile geçirmem. Benim duyacağım şekilde başkalarının da seni tenkit etmelerine asla fırsat ermem. Ama ah Scarlett!" Birden Melanie'nin ağzından kelimeler birbiri ardından taşmaya başladı. Şimdi bu güzel ve sakin seste derin bir nefretin izleri vardı. "Bu insanların bize yaptıklarını unutabilir misin? Sevgili Charlie'nin öldüğünü, Ashley'in sağlığının mahvolduğunu, Oniki Meşeler'in yandığını unutabilir misin? Ah, Scarlett, elinde annenin dikiş kutusu olduğu halde vurduğun o korkunç adamı unutabilir misin? Sherman'ın askerlerinin Tara'da yaptıklarını ve iç çamaşırlarımızı çaldıklarını nasıl unutabilirsin? Evi yakmaya çalıştıklarını ve babamın kılıcını bile alıp götürmeye teşebbüs ettiklerini unuttun mu? Ah, Scarlett, toplantına davet ettiklerin, işte bu bize işkence eden, bizi dehşet içinde bırakan, her şeyimizi çalan ve bizi aç bırakan insanlar! Bu insanlar zencilere özgürlük verip bizi onların yönetimine boyun eğmeğe mahkûm ettiler, bu insanlar oy hakkımızı elimizden alıp bizi soyup soğana çevirdiler! Ben bunların hiçbirini unutamam. Unutmayacağım. Beau'nün de unutmasına fırsat vermeyeceğim ve torunlarıma bile bu insanlardan nefret etmeyi öğreteceğim. Eğer Tanrı bana uzun bir ömür vermişse, torunlarımın torunlarına da aynı şeyi öğreteceğim! Scarlett, bütün bunları nasıl unutabilirsin?"

Melanie nefes almak için durdu. Scarlett ona bakıyordu. Melanie'nin sesinin titreyişi ve içten gelen öfkesi ona kendi öfkesini unutturmuştu.

Sabırsızca:

"Beni budala mı sanıyorsun?" diye sordu. "Kuşkusuz söylediklerinin hepsini hatırlıyorum! Ama bunların hepsi geçti, Melly. Her şeyden gerektiği gibi yararlanmak ve mümkün olduğu kadar faydalanmak gerek. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Vali Bullock ile Cumhuriyetçilerin iyilerine nasıl davranacağımızı bilirsek, bize yararlan dokunabilir."

Melly açıkça:

"Cumhuriyetçilerin iyisi yoktur," dedi. "Hem ben zaten onların yardımını istemem. Her şeyden yararlanmaya da niyetim yok. Özellikle Yankeelerle ilgili şeylerden..."

"Ah!" diye bağırdı. "Neler söylüyorum! Scarlett, senin duygularını rencide

etmek ya da seni eleştirmek istemedim. Herkes başka başka düşünür. Herkesin de dilediği gibi düşünmeye hakkı vardır. Scarlett, bir gün aramıza herhangi bir şey girecek olursa buna dayanamam... birlikte çektiğimiz bütün acılardan sonra! Bana dargın olmadığını söyle."

Scarlett, kinle:

"Aman Melly, bir bardak suda fırtına koparıyorsun," dedi.

Melanie memnuniyetle:

"İşte her şey halloldu," dedi; sonra yumuşak bir sesle ekledi: "Sen 'e ben tabii yine eskisi gibi birbirimizi ziyaret edeceğiz şekerim. Sadece bana, o Scallawag'larla cumhuriyetçilerin ne günleri seni ziyarete geldiklerini haber verirsin ki, ben o günlerde gelmeyeyim." Scarlett, tasasız bir tavırla başlığını giydi. "Bana gelsen de bir," dedi, "Gelmesen de."

Sonra çıkıp evine gitti. Melanie'nin yüzünde kırgın bir ifade vardı. Ama bu Scarlett'i memnun etti. Çünkü gururu kırılmıştı ve onun intikamını almak istiyordu.

Scarlett'in evinde düzenlediği ilk toplantıyı izleyen haftalar boyunca, genç kadının, halkın kendisi hakkındaki fikirlerine önem vermiyormuş gibi davranması güç oldu.

Scarlett o zaman, tek bir darbeyle, kendisini eski günlere ve eski dostlara bağlayan o incecik ipi kopardığını bilmiyordu. Melanie'nin nüfuzu bile, bu pervasız adımın meydana getirdiği derin çatlağı onarmaya yetmezdi. Zaten, kırık kalbine ve şaşkınlığına rağmen, halâ ona sadık olan Melanie de, bu çatlağı onarmaya kalkışmamıştı. Scarlett eski günlerine ve eski dostlarına dönmek istese bile, artık böyle bir şey mümkün değildi. Şehrin yüzü, ona karşı bir kaya gibi hareketsiz ve soğuktu. Bullock yönetimini saran nefret, onu da içine almıştı. Bu nefret, pek ateşli ve etkin bir duygu olmayabilirdi, ama asla affetmeyen bir soğukluğu vardı. Scarlett düşmanla birlik olmuştu ve ailesine, akrabalarına, soylu bir kimse olmasına rağmen, artık ona bir dönek, bir zenci taraftan, bir hain; bir cumhuriyetçi ve bir Scallawag gözüyle bakılıyordu. Scallawag, "Kalkınma"da cumhuriyetçi gibi davranan beyaz Güneylilere verilen addı ve bugünlerde, bu bölgenin soyluları, saygıdeğer

kimseleri için en büyük hakaret olarak kullanılıyordu.

Scarlett kısa bir süre bu konuda sıkıldıktan sonra, gerçekten halkın hislerini umursamamaya başladı. O hiçbir zaman insanların hisleri hakkında uzun boylu düşünmemiş, bir davranışının yanlış olduğu ortaya çıkınca fazla dert etmemişti bunu. Hiç değilse Melanie onu ziyarete geliyor ve beraberinde Ashley'i de getiriyordu. En önemlisi de Ashley'di. Zaten Atlanta'da onun toplantılarına gelmeye, onunla görüşmeye can atan bir sürü kimse vardı. Bunlar, ona sırt çeviren o içi geçmiş, yaşlı tavuklardan çok daha ilgi çekici kimselerdi. Ne zaman evini misafirlerle doldurmak istese bunu yapabilirdi. Üstelik misafirleri çok daha eğlenceli, çok daha neşeli insanlar olurdu. Onu eleştiren, kılıksız, yamalı ayakkabılı yaşlı budalalardan çok daha şık ve zevkli insanlar Scarlett'in dostluğunu kazanmaya çalışıyorlardı.

Kuzey'den gelen maceracı göçmenlerin yanısıra, Atlanta'ya soylu kimseler de gelmekteydi. Bunlar, şehrin devamlı faaliyetinin, genişleyişinin ve iş hayatının cazibesine kapılan kimselerdi. Zengin Yankee aileleri, oğullarını bu yeni bölgeye gönderiyorlar, Yankee subaylar, terhis edildikten sonra, ele geçirmek için canla başla savaştıkları bu topraklarda yerleşiyorlardı. İşte son zamanlarda Scarlett, bunlarla dostluk etmekteydi. Ama bu büyük toplantılarına katılanlar arasında pek kültürlü, pek görgülü olan mükemmel ailelerden gelen kimseler de vardı. Yabancı bir şehirde yabancı olduklarından, ilk önce, zengin ve konuksever Mrs. Butler'ın muhteşem davetlerine seve seve katılıyorlar, ama zamanla onun dostları arasından sıyrılıyorlardı. Bunlar iyi insanlardı ve kısa bir süre olayları yakından gördükten sonra. Georgia'daki Yankee yönetimini, gerçek bir Georgialı kadar içten reddediyorlardı. Birçokları demokratlardan yana oluyor ve Güneylilerden çok Güneyi tutuyordu.

Scarlett'in çevresine uymayan başkaları da vardı, ama bunlar orada, başka bir yerde kabul edilmedikleri için kalıyorlardı. Onlar, "eski muhafız kıtasının" sakin salonlarında oturup konuşmayı tercih ederlerdi, ama "eski muhafız kıtası" onları asla kabul etmezdi. Bunlar arasında, zencileri ve fakir beyazlan eğitmek için Güney'e gelmiş olan öğretmenler de vardı.

Atlanta'nın yerlilerinin, hangisinden daha fazla nefret ettiğini söylemek güçtü. Yankee öğretmenlerinden mi yoksa Scallawag'lardan mı daha çok nefret ediyorlardı? Belli değildi bu, ama terazinin ibresi Scallawaglar'a doğru

kaymaktaydı. Öğretmenler için, "Eh, zaten zencilere hayran olan bu Yankeeler'den ne beklenir? Kuşkusuz onlar, zencilerin de kendilerinden farklı olmadığını düşünecekler!" deyip geçiyorlardı oysa şahsi çıkarları için Cumhuriyetçi kesilen Georgialılar'ın hiçbir mazereti yoktu.

Siyasi şartların zorunluluğuyla biraraya gelmiş olan bu karma toplulukta ortaklaşa olan tek bir yan vardı. Bu da paraydı. Hemen hemen hepsi, savaştan önce bir kere bile yirmi beş dolan birarada görmemiş olduklarından, Atlanta'lıların görmedikleri bir cömertlikle para harcamaktaydılar.

Cumhuriyetçilerin siyasi gücü ele geçirmeleriyle, şehir, büyük bir savurganlık dönemine girmişti. Çok zengin olanlarla çok fakir olanlar arasındaki fark şimdiye kadar hiçbir zaman bu kadar bariz bir şekilde ortaya çıkmamıştı. Yüksekte bulunanlar kendileri kadar talihli olmayanları hiç düşünmüyorlardı. Yalnız zenciler hariç, tabii. Onlar her şeyin en iyisine sahip olmalıydılar. Siyasi güce sahip oldukları ve oy verdikleri için, en iyi okullar, en iyi giyecekler, en kaliteli eğlenceler temin ediliyordu onlara. Ama savaştan sonra fakir düşmüş olan Atlanta halkına gelince, onlar aç kalabilir ve teker teker sokaklarda ölebilirlerdi. Cumhuriyetçilerin buna hiç aldırdığı yoktu.

Bu alçaklık dalgasının doruğunda Scarlett oturuyor ve zaferinin tadını çıkarıyordu. Yeni evliydi, güzel ve gösterişli elbiseleri vardı ve Rhett'in parası bir kale gibi arkasında duruyor, onu koruyordu. Bu ona çok yakışan bir devreydi. Gerektiğinden daha gösterişli giyinmiş kadınlar, abartılı döşenmiş evler, cins atlar, güzel yemekler, şişe şişe viskilerle dolu bir dönem! Scarlett arasıra yeni hayatını düşündüğü zaman, Ellen'in kesin kurallarına göre, dostlarından hiçbirine hanımefendi denemeyeceğini hissediyordu. Ama çok eski bir tarihte, Tara'nın misafir salonunda uzun uzun düşündükten sonra, Rhett'in metresi olmaya karar verdiği günden beri, Ellen'in kesin kurallarını kaç kere çiğnemişti. Artık vicdanı onu hiç rahatsız etmiyordu.

Şimdi onda, hayatları düzenli toplumun yüzüne devamlı bir tokat gibi çarpanların baş dönmesi vardı... Kumarbazlar, sahtekârlar, maceracılar, hileleri başarıya ulaşan herkes... İstediği gibi yaşıyor, dilediği gibi konuşuyor, küstahlığında sınır tanımıyordu.

Yeni Scallawag ve Cumhuriyetçi dostlarına karşı nefretini göstermekte çekinmiyordu, ama kimseye Yankee garnizonunun subayları ve ailelerine

davrandığı kadar kaba davranmıyordu, Atlanta'ya akın eden çeşit çeşit insanlar arasında göstermeyi reddettiği kimseler yalnız ordu mensupları ile aileleriydi. Onlara karşı terbiyesizlik yapmak için yolundan saptığı bile oluyordu. Melanie mavi üniformaların anlamını unutamayan tek kişi değildi. Scarlett için bu üniforma ve pirinç düğmeleri daima, kuşatmanın korkulu günleri, Tara'ya kaçarken duyduğu-dehşet, evinin yağma edilip ateşe verilmesi, Tara'daki ümitsiz sefalet ve ağır işler demek olacaktı. Şimdi zengin, valinin ve birçok ileri gelen cumhuriyetçinin dostu olarak güvenlikte olduğuna göre, karşılaştığı her mavi üniformaya karşı terbiyesizce davranabilirdi. Bunu yapıyordu da.

Rhett, bir kere, bıkkın bir tavırla, çatısı altına davet ettiği erkek misafirlerden çoğunun kısa bir süre önce o mavi üniformayı giymiş olduklarını belirtmişti. Ama Scarlett, bir Yankee'nin mavi üniforma giymedikçe tam bir Yankee olamayacağını iddia ediyordu.

Buna Rhett şöyle cevap verdi:

"Tutarlılık! Sen ne bulunmaz bir mücevhersin!"

Ve omuzlarını silkip uzaklaştı.

Yankee üniformasının parlak renginden nefret eden Scarlett, onlara yaptığı kabalıkların zavallıları şaşırtması karşısında büsbütün azıyor, böyle davranmaktan büsbütün zevk duyuyordu. Yankee subaylarla ailelerinin, Scarlett'in davranışlarına şaşmaya hakları vardı. Çünkü bunlar buraya zorla gelmiş, sessiz, sakin, genellikle tahsil ve terbiye görmüş, bu yabancı yerde sıkılan ve Kuzey'e dönmek için sabırsızlanan, yönetimini desteklemek zorunda oldukları zencilerin sersemliklerinden utanan kimselerdi ve şüphesiz hepsi de Scarlett'in dostlarından daha değerli kimselerdi ve daha iyi ailelere mensuplardı. Yankee subaylarının karıları, şahane Mrs. Mutler'in, kızıl saçlı Bridget Flaherty gibi adi bir kadını bağrına basıp, kendilerine hakaret olsun diye yolunu değiştirmesini, pek haklı olarak hayretle karşılıyorlardı.

Ama Scarlett'in bağrına bastığı kadınlar bile ondan neler çekiyorlardı! Bununla beraber, şikâyet ettikleri yoktu. Onlar için Scarlett sadece zenginliği güzelliği değil, aynı zamanda, eski isimleri, eski aileleri, eski gelenekleriyle, eski yönetimi temsil ediyordu. Onlar bu yönetime katılmak, onun bir parçası

olmak için can atmaktaydılar. Onların dostluk kurmak için çırpındıkları eski aileler Scarlett'i safdışı etmiş olabilirlerdi, ama yeni aristokrasinin kadınları bunu bilmiyorlardı. Bu da onlar için yeterliydi. O, onların içine girmeye çalıştıkları eski soylular toplumuna giden bir köprüydü. Kimliği belli olmayan bu yeni zenginler için, Scarlett soylu bir topluluğun bizzat kendisiydi. Scarlett'i, kendisini onlara göstermek istediği gibi kabul ediyor ve öfkesine, şımarıklığına, görmemişliğine, küstahlığına, kabalığına, eksiklerini yüzlerine vuruşuna katlanıyorlar, böbürlenmesini normal karşılıyorlardı.

Erkekler, kolayca kazanmış oldukları paraya rağmen, yeni davranış şekillerini daha zor öğreniyorlardı. Belki de, yeni hayatlarının gerektirdiği kibarlığın şartlarını yerine getirmeye sabırları yetmiyordu. Scarlett'in toplantılarında bol bol içiyorlardı. Öyle ki, toplantılardan sonra daima evde misafir edilen kimseler olurdu. Bunlar, Scarlett'in genç kızlığında tanıdığı erkekler gibi içki içmiyorlardı. İçtikleri zaman, kaba, budala, çirkin ya da açık saçık oluyorlardı.

Rhett'e katlanıyorlardı ki, bu güç bir işti. Çünkü Rhett onların iç yüzünü hemen anlıyordu, onlar bunu biliyorlardı. Kendi evinin çatısı altında bile olsa, onların zayıf yönlerini göstermekte tereddüt etmiyor ve zavallıları cevap veremez duruma düşürüyordu.

Hanımlar Rhett'in dayanılmaz derecede bayağı olduğu kanısındaydılar. Erkekler de arkasından, onun rezilin biri olduğunu söylüyorlardı. Yeni Atlanta onu eski Atlanta'dan fazla sevmiyor, Rhett de bu durumu değiştirmek için bir çaba harcamıyordu. Daima kibardı ve o kadar kibardı ki, bu bile bir hakaret oluyordu bazı kimselere. Scarlett için de o halâ bir bilmeceydi, ama artık bu bilmeceyi halletmek için çalışmıyordu. Hiçbir şeyin onu memnun etmediğine ve edemeyeceğine inanmıştı genç kadın. O ya bir şeyi çok istemiş ve elde edememişti ya da hiçbir şeyi istemediği için hiçbir şeye aldırmıyordu.

Birbirlerine en yakın oldukları anlarda bile, Rhett, o şakacı ve yabancı davranışını elden bırakmıyordu, ama Scarlett, her zamanki gibi kocasının onu yakından izlediğini, birden başını çevirip baksa, onun yüzünde bir şeyler arar gibi, heyecanla seyretmekte olduğunu göreceğini hissediyordu. Böyle anlarda Rhett'in yüzünde, o bekleyen ifade, Scarlett'in anlayamadığı o korkunç sabır ifadesi olurdu.

Scarlett öğrenmişti ki, doğruyu söyledikçe kocası onun her istediğini yapar, her sorusuna cevap verirdi. Ama dolambaçlı yollardan elde etmek istediği hiçbir şeyi vermez, hele kadınlığını kullanarak amacına ulaşmaya çalışmasına dayanamazdı. Onu hemen anlıyor ve kaba bir şekilde gülüyordu. Bu, Scarlett'in en sevmediği huyuydu.

Scarlett, kocasının kendisine karşı hemen hemen tamamen kayıtsız olduğunu hissediyor ve zaman zaman Rhett'in onunla niçin evlendiğini merak ediyordu. Erkekler, aşk için, bir yuva kurmak için ya da para için evlenirlerdi, ama Scarlett, Rhett'in kendisiyle bu şeylerin hiçbiri için evlenmediğini biliyordu. Kendisini sevmediği kesindi. Scarlett ona naz etmek istediği bir anda kendisiyle niçin evlendiğini sormuş ve Rhett'den şu cevabı almıştı.

"Seninle oynamak için evlendim, şekerim." Scarlett, kuşkusuz bu cevaba çok kızmış, çok kırılmıştı. Hayır, Rhett onunla bir erkeğin bir kadınla evlenmesine yol açan sebepler yüzünden evlenmiş değildi. Onunla sadece onu arzuladığı ve başka yoldan elde edemeyeceği için evlenmişti. Bu kadarını ona evlenme teklif ettiği gece itiraf etmişti. Scarlett'i tıpkı Belle Watling'i istediği gibi istiyordu. Bu hoş bir düşünce değildi. Aksine apaçık bir hakaretti. Ama Scarlett bütün hoş olmayan gerçekleri nasıl omuz silkerek unutmayı öğrendiyse bunu da omuz silkerek unutmaya çalışıyordu. Rhett ile bir pazarlık yapmışlardı.

Ama bir gün, midesindeki bir rahatsızlık yüzünden Dr. Meade'e başvurduğunda, omuzlarını silkip unutamayacağı hoş olmayan bir gerçekle karşılaştı. Alacakaranlıkta, fırtına gibi yatak odasına girip Rhett'e bebek beklediğini haber verdiği zaman gözlerinde gerçek bir nefret parlıyordu.

"Başka çocuk istemediğimi biliyorsun! Zaten hiçbir zaman çocuk istemiş değilim. Ne zaman işlerim yoluna girse, hemen gebe kalırım. Ah, öyle karşımda durup gülme! Bu çocuğu sen de istemiyorsun. Aman Allah'ım, şimdi ne yapacağım?"

"Niçin bu çocuğu Miss Melly'e vermiyorsun? Bana onun bir çocuk daha istemek budalalığını gösterdiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Ah, seni öldürebilirim! Bu çocuğu doğurmayacağım! Sana söylüyorum, bu çocuğu doğurmayacağım!"

"Doğurmayacak mısın? Yalvarırım devam et sözüne." "Bir yığın çaresi var bu işin. Artık eskisi gibi taşralı bir budala değilim. Bir kadın çocuk istemezse, doğurmaz. Artık bunu biliyorum-Birçok şey var..."

Rhett ayağa kalkıp onu bileğinden yakaladı. Yüzünde bariz bir korku vardı.

"Scarlett, seni gidi budala, doğru söyle bana! Bir şey yapmadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım, ama yapacağım! Tam belimi eskisi gibi inceltmişken ve neşeli bir hayat yaşarken, vücudumun çizgilerinin bozulmasına razı olacağımı mı sanıyorsun?

"Bu fikri sana kim verdi?"

"Mamie Bert."

"İster bir çocuğun olsun ister yirmi. Ama ölmeni istemem."

"Ölmek mi? Ben mi?"

"Evet, ölmek. Herhalde Mamie Bert sana böyle bir şeye karar veren bir kadının göze alması gereken tehlikelerden sözetmedi."

Scarlett isteksizce:

"Hayır, sadece her şeyin kolayca halledilebileceğini söyledi."

Rhett birden karısını kucaklayıp kaldırdı ve bir koltuğa oturdu. Scarlett'i bağrına basmış, kollarının arasından kaçmasından korkar gibi sımsıkı tutuyordu.

"Dinle şekerim, hayatını tehlikeye atmana göz yumamam. Duymuyor musun? Hey Allah'ım, ben de senden fazla, çocuk istemiyorum, ama bir çocuğu geçindirmekten aciz değilim. Sersemlik istemem. Eğer böyle bir şeye cesaret edecek olursan... Scarlett, bir kızın bu yüzden öldüğünü gördüm. Zavallıcık daha... her neyse, iyi bir ailenin kızıydı, iyi bir kızdı. Üstelik kolay bir ölüm de değil. Ben..."

Scarlett kocasını hiç bu kadar kederli görmemişti. Kendi öfkesini ve sıkmışını

unutmuş onu düşünüyordu.

"Aman Rhett!" diye bağırdı. "Nerede? Kimdi?" "New Orleans'da, yıllarca önce. O zaman genç ve kuvvetsizdim." I b Birden başını eğdi ve dudaklarının karısının saçlarında gezdirdi. Önümüzdeki dokuz ay boyunca, seni bileğime kelepçeyle bağlamak zorunda da kalsam, çocuğunu doğuracaksın Scarlett'" dedi.

Scarlett önüne bakarak:_

"Senin için bu kadar önemli miyim?" diye sordu.

"Eh, doğrusunu istersen evet. Sana adamakıllı para yatırdım, kaybetmek istemem."

Melanie Scarlett'in odasından çıktığı zaman yorgunluktan ölüyordu, ama Scarlett'in bir kızı olduğu için sevinç gözyaşları dökmekteydi. Rhett büyük bir sabırsızlık içinde beklemekteydi. Çevresinde, halıda yanık delikleri açmış olan puro izmaritleri doluydu.

Genç kadın utanarak:

"İçeri girebilirsiniz, Kaptan Butler," dedi.

Rhett onun yanından hızla geçip içeri girdi. Dr. Meade kapıyı kapatmadan, Melanie, onun dadının kucağındaki çıplak bebeğin üstüne eğildiğini gördü. Bir koltuğa çöktü. Böyle gizli bir sahneye istemeden şahit olduğu için kızarmıştı.

"Ah!" diye düşündü. "Ne güzel! Kaptan Butler ne kadar endişeliydi! Tek bir kadeh içki bile içmedi. Ne kadar iyi bir insan. Birçok erkekler çocukları doğana kadar zil zurna sarhoş olurlar. Acaba ona bir içki içmesini teklif etsem mi? Hayır, bu pek saygısız bir davranış olur."

Sırtı bugünlerde o kadar ağrıyordu ki, Melanie onun belinin hizasında ikiye bölünebileceğini düşünerek endişeleniyordu. Scarlett çocuğunu doğururken kocasının kapının dışında beklemesi ne büyük bir şans eseriydi! Beau'nun doğduğu o korkunç günde, Ashley yanında olsa şüphesiz bu kadar acı

çekmezdi. O küçük kız kendi çocuğu olsaydı Scarlett'in çocuğu olacağına!

Ağrıyan belinin altına bir yastık sokuşturdu ve bir kız çocuğa sahip olmayı büyük bir özlemle düşündü. Ama Dr. Meade bu konudaki fikrini asla değiştirmiş değildi. Bir çocuk sahibi olmak için hayatını tehlikeye atmaya seve seve razı olurdu, ama Ashley bunun sözünü bile ettirmiyordu. Bir kız çocuk! Ashley bir kız çocuğa sahip olmaktan kimbilir ne kadar hoşlanırdı!

Bir kız ha! Aman Allah'ım. Kaptan Butler'a onun kız olduğunu söylemedim. Ah, ne korkunç.

Ama odadan gülerek çıkan dadı onu rahatlattı ve aynı zamanda Kaptan Butler'ın nasıl bir adam olduğunu ciddi olarak düşünmesine sebep oldu.

Dadı:

"Biraz önce çocuğu yıkarken" diyordu, "Oğlan değil diye Mr. Rhett'den özür dilemek istedim, Ama, şaşarsınız, Miss Melly, ne dedi biliyor musunuz? Dedi ki, "Sus dadı! Erkek çocuk isteyen kim? Erkeklerde iş yok. Sadece sıkıntı verirler insana. Güzel olan bir kız evlada sahip olmaktı. Bu kızı bir düzine oğlana değişmem." Sonra çocuğu çırılçıplak kucağına almak istedi. Ben de bileğine vurup, "Hele durun, Mr. Rhett, bir oğlunuz olsun da nasıl sevindiğinizi o zaman görürüm" dedim. Güldü, başını salladı ve "Sen bir aptalsın, dadı," dedi. "Erkekler hiçbir işe yaramaz. Ben bunun güzel bir ispatı değil miyim?" Evet, Miss Melly, o bu konuda tam kibar bir erkeğe yakışacak şekilde davrandı."

Melanie, Rhett'in bu davranışının onun dadının kalbini kazanmasına yol açtığını farketti

hemen.

Nitekim dadı sözlerine şöyle devam etti:

"Belki de ben, Mr. Rhett hakkında yanılmışım! "Ah, Miss Melly, bugün benim için çok güzel bir gün. Robillard'ların kızlarını üç kuşaktan beri ben alıyorum ilk olarak kucağıma. Evet, bugün benim için mutlu bir gün."

Evdeki bir kişi için bu mutlu bir gün değildi. Wade Hampton bugün azarlanmış, kendisiyle kimse ilgilenmemiş ve hemen hemen tamamen unutulmuştu. Şimdi, ne yapacağını bilmez bir halde, yemek odasında dolaşıyordu. Sabahleyin erkenden dadısı onu uyandırıp giydirmiş ve Ella ile birlikte Pitty halanın evine kahvaltıya göndermişti. Kendisine verilen tek açıklama annesinin hasta olduğu ve gürültüsünün onu rahatsız edebileceğiydi. Pitty halanın evi de karmakarışıktı.

Evde uzun bir bekleyişten soma, Rhett amca ile Dr. Meade merdivenlerden aşağı indiler ve salonda durup alçak sesle konuşmaya başladılar. Doktor çıkıp, arkasından kapı kapanınca, Rhett amca hemen yemek odasına girdi ve kendisine bir bardak içki hazırladı. Daha Wade'i görmemişti. Onu gördüğü zaman Wade korktu. Yine yaramazlığının yüzüne vurulacağını ve Pitty halanın evine gönderileceğini sanıyordu. Ama Rhett amca gülümsedi. Wade onun böyle gülümsediğini ve bu kadar sevinçli olduğunu hiç görmemişti. Cesaretlenerek pencereden aşağı atladı ve ona doğru koştu.

Rhett onu kollan arasına alıp sıkarak:

"Bir kızkardeşin oldu," dedi. "Tanrı şahittir ki onun gibi güzel bir bebek görmedim! Söylesene, niçin ağlıyorsun?"

"Annem..."

"Annen şu anda çok güzel bir yemek yiyor. Piliç, pilav, tatlı ve kahve. Biraz sonra ona dondurma yapacağız. Sen de istersen iki tabak yiyebilirsin. Hem de sana kızkardeşini gösteririm."

Wade rahatlamıştı, ama kendini son derece zayıf hissediyordu.

"Rhett amca," diye söze başladı, "İnsanlar kızları oğlanlardan daha çok mu severler?"

Rhett bardağını masanın üzerine bıraktı ve bu küçük yüze dikkatle baktı. Birden her şeyi

anladı.

Bu mesele üzerinde ciddi ciddi düşünmüş gibi:

"Hayır, bu söylenemez," diye karşılık verdi. "Sadece, kızlar erkeklerden daha zor büyüdükleri için öyle görünüyor. Biliyorsun, insanlar güçlük çıkaran kimselerle daha çok ilgilenirler."

Wade, ümitle sordu:

"Rhett amca, bir oğlunuz olmasını bir kızınız olmasına tercih etmez miydiniz?"

Rhett hemen:

"Hayır," diye cevap verdi. Ama küçük oğlanın yüzündeki üzüntüyü görünce ekledi: "Bir oğlum varken ne diye ikincisini isteyeyim?"

Wade, bu haber karşısında ağzı açık kalarak:

"Bir oğlunuz mu var?" diye bağırdı. "Nerede?"

Rhett çocuğu kucaklayıp dizine oturtarak:

"İşte burada," diye karşılık verdi. "Sen benim çocuğum değil misin, oğlum?"

Bir an için, güven duymak ve istenildiğini tekrar hissetmek Wade'i öyle mutlu etti ki, neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktı. Boğazında hıçkırıklar düğümlenerek başını Rhett'in yeleğine dayadı.

"Sen benim oğlum değil misin?"

Wade, hiç tanımadığı babasına karşı duyduğu sadakatle, onu bu kadar iyi anlayan Rhett'e karşı duyduğu sevgi arasında bocalayarak:

"İnsan... şey... insan iki kişinin birden çocuğu olabilir mi?" diye sordu.

Rhett ciddiyetle:

"Evet." diye cevap verdi. "Sen hem annenin hem de Melly halanın oğlu değil misin?"

Wade artık ikna olmuştu. Gülümseyerek, utangaç bir tavırla Rhett'in koluna sarıldı.

"Rhett amca, siz küçük oğlan çocuklarını anlıyorsunuz, değil mi?"

Rhett'in esmer yüzü eski haline döndü. Dudakları kıvrıldı.

Acı bir sesle:

"Evet," dedi. 'Küçük oğlan çocuklarını anlarım."

Rhett onu kucağından indirdi.

"Ben bir içki içeceğim, Wade," dedi. "Sen de içeceksin. İlk içkini kızkardeşinin şerefine içmelisin."

Wade:

"Ah, içemem, Rhett amca! Üniversiteyi bitirene kadar içki içmeyeceğime dair Melly halama söz verdim. Eğer sözümü tutarsam bana bir saat alacak."

Rhett tekrar gülümseyerek:

"Eğer içmezsen ben de sana bir zincir veririm," dedi. "Hoşuna gidiyorsa, bu kullandığım zinciri veririm. Melly halan haklı. Ama o şaraptan değil öteki ağır içkilerden bahsediyordu kuşkusuz. Kibar bir erkeğe yakışacak şekilde şarap içmesini öğrenmelisin. İşte bulunmaz bir fırsat.

Rhett bardağın dibine bir parmak şarap koyduktan sonra üzerine su doldurdu. Bardağın içindeki sıvı pespembe olunca Wade'e uzattı. O anda, dadı yemek odasına girdi. Pazar günleri giydiği, en şık siyah elbiselerini giymişti. Önlüğü ve başlığı da bembeyaz ve kaskatı kolalıydı. Yürürken eteklerinin arasından ipek hışırtıları geliyordu. Yüzündeki endişeli ifade kaybolmuş, hemen hemen bütün dişleri dökülmüş olan ağzını açmış, gülümsüyordu.

"Doğum günü hediyesi Mr. Rhett!" dedi.

Wade'in bardağı dudaklarında kaldı. Dadının üvey babasını asla sevmediğini bilirdi. Ona hep Kaptan Butler diye hitap ederdi. Başka bir şekilde çağırdığını

ya da bahsettiğini duymamıştı. Ona hep ağırbaşlı, ama soğuk davranırdı. Ama şimdi ona gülümsüyor ve Mr. Rhett diyordu. Ne garip bir gündü bu!

Rhett bara uzandı ve bir şişe alarak:

"Sen herhalde romu tercih edersin dadı, değil mi?" dedi. "Ne güzel bir bebek, değil mi?"

Dadı, onun elinden bardağı alırken, dudaklarını şapırdatarak:

"Evet, çok güzel bir kız," diye karşılık verdi.

"Daha güzelini gördün mü?"

"Eh, Miss Scarlett de doğduğu zaman çok güzeldi, ama bu kadar değil."

Rhett ciddi bir sesle:

"Bir bardak daha iç, dadı," dedi. "Bu hışırtılar nedir, kuzum?"

Genç adamın gözleri parlıyordu.

Dadı güldü ve koca vücudunu sarsa sarsa kahkahayı bastı.

"Hay Allah, Mr. Rhett ne olacak kırmızı tafta iç etekliğim!"

"Sadece o mu? İnanmam. Sanki bir kuru ot yaprağını etekliğinin içine saklamışsın da onlar hışırdıyormuş gibi bir ses çıkıyor. Kaldır eteğini bakayım."

"Mr. Rhett, çok hainsiniz. İşte, bakın!"

Dadı küçük bir çığlık attı ve birkaç adım gerileyerek, eteğini biraz 'yukarı kaldırıp, kırmızı tafta iç etekliğini gösterdi.

"Onu giymek için uzun zaman bekledin" dedi.

"Evet, çok bekledim."

O zaman Rhett, Wade'in anlayamadığı bir şey söyledi:

"Artık at yerinde katır yok mu?"

"Mr. Rhett, Miss Scarlett bunu size söylemekle hiç iyi etmemiş. Bu sözleri bu ihtiyar zenciye karşı kullanacak değilsiniz ya?"

"Hayır, asla. Sadece öğrenmek istedim. Bir bardak daha iç, dadı. Bütün şişeyi alabilirsin. Haydi, Wade! Şerefe!"

Wade:

"Kardeşimin şerefine!" diye bağırdı ve şarabı yudumladı.

Birden boğulur gibi olup öksürmeye başladı. Hıçkırıyordu. Dadı ile Rhett gülerek onun sırtına vurmaya başladılar.

Kızı doğduğu andan itibaren, Rhett'in davranışları, herkesi şaşırtacak şekilde değişti.

Onun hakkındaki fikirlerden çoğunun yanlış olduğu ortaya çıkmaya başladı. Ama şehir halkı da, Scarlett de bu fikirlerden kolay kolay vazgeçmek istemiyorlardı. Onun gibi bir insanın, utanmadan sıkılmadan, baba olmakla böylesine övünebileceği kimin aklına gelirdi? Özellikle, ilk çocuğunun oğlan değil de kız oluşu gibi utanç verici bir durumda, onun sevincini böyle açıkça belli etmesini anlamaya imkân yoktu.

Scarlett kendini toparlayıp ayağa kalkmadan, kocasının kızına ne kadar düşkün olduğunu onun işlerini ne kadar büyük bir bağlılıkla yaptığını, her şeyinin çok iyi olması için nasıl gayret gösterdiğini farketti. Onun çocuğa olan bağlılığını misafirlerin ve bebeğin doğumunu tebrike gelenlerin önünde açıkça belli etmesi Scarlett'i utandırıyordu. Rhett, kimseyi umursamadan kızıyla böbürlenmekteydi. Bir adamın çocuğunu sevmesinde aykırı bir şey yoktu, ama Rhett'in bu sevgiyi belli edişinde erkekliğe uymayan bir yan vardı. O da öteki erkekler gibi kayıtsız ve umursamaz olmalıydı.

Sıkıntıyla:

"Kendini budala yerine koyduruyorsun," dedi. "Bunu niçin yaptığını bir türlü

anlayamıyorum."

"Anlayamıyor musun? Eh, anlayamazsın da. Bunun sebebi, onun tamamen bana ait olan ilk insan olmasıdır."

"Ama o bana da ait."

"Hayır, senin iki çocuğun daha var. O benimdir."

Scarlett:

"Hay Allah!" dedi. "Çocuğu ben doğurdum, değil mi? Zaten şekerim, ben de sana aitim."

Rhett ona bebeğin simsiyah saçlarının üstünden baktı ve garip garip gülümsedi:

"Öyle mi, tatlım?"

Melanie'nin odaya girmesiyle, Rhett ile Scarlett arasında o günlerde kolaylıkla patlak veriveren o korkunç kavgalardan biri önlenmiş oldu.

Çocuğun üzerine eğilen Rhett:

"Gözleri fasulye yeşili olacak," demişti.

Melanie, Scarlett'in gözlerinin de hemen hemen o renk olduğunu unutarak, öfke içinde

bağırdı:

"Hiç de değil. Onun gözleri Mr. O'Hara'nınkiler gibi mavi, masmavi olacak... Masmavi bayrak gibi..."

Rhett:

"Bonnie Blue Butler," diyerek güldü ve çocuğu Melanie'nin kucağından alıp gözlerine dikkatle baktı.

Ve küçük kıza o günden sonra hep Bonnie dendi. Öyle ki, annesiyle babası kısa bir süre sonra onun iki kraliçenin adını birden taşıdığını unuttular.

Kuşkusuz Bonnie güzel bir bebekti ve Scarlett onu doğurduğuna memnundu. Rhett de çocuğuna tapıyordu, ama Scarlett başka çocuk doğurmayacaktı. Bunu nasıl başaracağını bilemiyordu, çünkü Rhett'i Frank gibi idare edebilmesine imkân yoktu. Rhett ondan korkmuyordu. Rhett kızına karşı böyle budalaca bir sevgi beslediğine göre bu iş güç olacağa benzerdi. Belki de gelecek yıl bir oğlan çocuk isteyecekti.

Scarlett o gün hazırlandı ve kereste deposuna doğru yola çıktı. Depoda Ashley ile buluşacak ve onunla birlikte defterleri gözden geçirecekti. Şansı varsa, onunla yalnız da kalabilirdi. Onu Bonnie doğmadan uzun bir süre önce görmüştü son olarak. O günden beri birbirlerini görmemişlerdi. Scarlett, hamileliği açıkça belli olduğu sırada ona görünmek istememişti. Ve onu her gün görmeyi nasıl özlüyor, nasıl arzu ediyordu. Yanlarında başkaları olsa da yine birbirlerini görüyorlardı ya. Bundan güzel ne olabilirdi? Scarlett, bunun kıymetini yeni yeni anlıyordu. Fabrikaları düşünmeden satabilir ve parayı Ella ile Wade'in hesabına bankaya yatırabilirdi. Ama bu Ashley'i artık görmemek demekti. Yine görüşeceklerdi mutlaka, ama bu ancak etraflarında bir yığın insanın bulunduğu resmi toplantılarda mümkün olabilecekti. Oysa Ashley ile birlikte çalışmak onun en büyük zevkiydi.

Depoya geldiği zaman, kereste yığınlarının iyice yükseldiğini ve bunlar arasında birçok müşterinin Hug Elsing ile konuşmak üzere sıra beklediklerini gördü. Zenci arabacılar, altı çift öküzün çektiği altı arabaya keresi yüklemekteydiler. Scarlett gururla, altı çift diye düşündü.

Bütün bunları kendi başıma gerçekleştirdim!

Ashley küçük bürosunun kapısına geldi. Gözlerinde onu tekrar görmenin sevinci parlıyordu. Hemen gelip, bir kraliçeymiş gibi onun arabadan inmesine yardım etti.

Ama Scarlett defterleri kontrol edip de neticeyi Johnnie Gallegher'in defterleriyle kıyaslayınca neşesi kayboldu. Ashley masrafları ancak çıkartabilmişti. Oysa Johnnie büyük bir kâr sağlamıştı. Kâğıtlara bakarken hiçbir şey söylememeye karar verdi, ama Ashley onun düşüncelerini

yüzünden okumuştu.

"Scarlett özür dilerim. Senden istediğim tek şey, mahkûm çalıştırmak yerine zenci işçi çalıştırmama izin vermen. Eminim ki o zaman işler daha iyi gidecek."

"Zenciler ha! Aman Ashley, onlara verdiğimiz ücret belimizi kırar! Mahkûmlar çok ucuza geliyor. Johnnie onları bu şekilde kullanabildiğine göre sen de..."

"Ben Johnnie Gallegher gibi mahkûmları çalıştıramam. Ben insanları ezemem."

"Boş versene sen! Johnnie bu işin ustası. Mucizeler yaratıyor! Ashley çok yufka yüreklisin. Onları daha fazla çalıştırmalısın. Para kazanmanın yolu bu değildir.

"Scarlett! Scarlett! Sus! Böyle konuşmana dayanamıyorum!" diye bağırdı Ashley. Gözleri dehşet içinde genç kadına çevrilmişti. Scarlett susmak zorunda kaldı.

"Onların da insan olduklarını anlamıyor musun? Bazıları hasta, bazıları kederli, bazıları ümitsiz... Aman şekerim, onun seni bu hale getirmiş olması beni deli ediyor. Oysa her zaman öyle tatlıydın ki..." "Kim bana ne yapmış?"

"Sana bunu söylemek zorundayım, ama söylemeye de hiç hakkım yok. Ama söyleyeceğim. Senin -Rhett Butler. O dokunduğu her şeyi zehirliyor. Bütün havailiğine rağmen, her zaman tatlı, iyi kalpli ve cömert olan senin gibi bir insanı alıp bu hale getirdi. Seni katılaştırdı, onunla ilişki kuralı kabalaştın."

Tanrıya şükürler olsun ki kabalıkları ve katı kalpli davranışları yüzünden Rhett'i suçluyordu! Kuşkusuz Rhett'in bunlarla hiçbir ilgisi yoktu ve suçlu olan Scarlett'di, ama Rhett'e sürülecek yeni bir lekeden ona hiçbir zarar gelemezdi.

"Eğer başka biri olsaydı bu kadar önemsemezdim. Ama Rhett Butler! Onun seni ne hale getirdiğinin farkındayım. Sen farkına varmadan, senin düşüncelerini de kendi düşüncelerine benzetti, seni de kendi hamurunda

yoğurdu. Ah, evet bunları söylememem gerektiğini biliyorum. O benim hayatımı kurtardı ve kendisine minnettarım, ama ne olurdu Tanrım, onun yerine başka bir erkek olsaydı! Ama seninle bu şekilde konuşmaya hakkım yok..."

Scarlett, ona doğru bir adım attı. Ama Ashley, gerektiğinden fazla konuştuğunu hissetmiş gibi aniden geriledi. Söylemeye asla niyetli olmadığı şeyleri söylemişti.

"İçtenlikle özür dilerim Scarlett. Sana kocanın kibar bir erkek olmadığını ima etmek istiyordum, ama kendi sözlerim benim kibar bir erkek olmadığımı gösterdi. Hiç kimsenin bir kadına kocasını kötülemeye hakkı yoktur. Benim hiç hakkım yok... "

Eve dönerken arabanın içinde, Scarlett'in kafası durmadan çalışıyordu. Hayır, hiçbir hakkı yoktu Ashley'in onun üzerinde. Hiçbir gerekçe gösteremezdi söylediği sözler için. Yalnız Scarlett'i seviyordu ve biricik neden buydu. Genç kadının Rhett'in kolları arasında geçirdiği geceleri düşünmek, onda Scarlett'in ondan asla bekleyemeyeceği bir öfke uyandırıyordu. Eh, bunu anlamak güç değildi. Eğer Scarlett, onun Melanie ile olan ilişkilerinin bir kızkardeşle bir erkek kardeş arasındaki ilişkilerden farklı olmadığını bilmese, hayat genç kadın için devamlı bir işkence halini alırdı. Rhett'in okşayışları onu kabalaştırıyor, vahşileştiriyordu ha! Eğer Ashley böyle düşünüyorsa, Scarlett kendini bu okşayışlardan mahrum edebilirdi. Başkalarıyla evli oldukları halde, maddeten birbirlerine sadık kalmalarının ne kadar güzel ve tatlı bir şey olacağını düşündü. Bu fikir bir anda aklına hakim oldu ve Scarlett ondan büyük bir zevk duydu. Üstelik bunun bir de faydalı yanı olacaktı. Böylece Scarlett tekrar çocuk doğurmak tehlikesinden de kurtulmuş olacaktı.

Eve gittiği zaman arabayı gönderdi. Ashley'in sözleri onu çok sevindirmişti, ama Rhett'le karşılaşıp ona yatak odalarını ayırmak istediğini ve bu tasarının asıl anlamını söyleyeceği an yaklaştıkça sevinci kayboluyordu. Bu güç bir şey olacaktı. Hem de, Ashley'e, o istemiyor diye artık Rhett'le yatmadığını nasıl söyleyebilirdi? Eğer bundan kimsenin haberi olmayacaksa, böyle bir fedakârlık neye yarardı? Kibarlık ve nezaket ne büyük bir yüktü insana! Ashley'le de Rhett'le konuştuğu gibi açıkça konuşabilse ne iyi olurdu. Her neyse, ne yapıp yapıp gerçeği Ashley'e belli etmenin yolunu bulacaktı elbet.

Yukarı çıktı ve çocukların dairesinin kapısını açınca, Rhett'in Bonnie ile oynamakta olduğunu gördü. Ella kucağındaydı ve Wade onun cebini karıştırıyordu. Rhett'in çocukları sevmesi ve onlarla ilgilenmesi ne güzel bir şeydi! Bazı üvey babalar karılarının eski evliliklerinden kalan çocuklara nasıl sert davranırlardı!

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi ve hemen kendi yatak odalarına geçti. Ashley'in aşkı ona kuvvet verirken, içinde yeniden çocuk doğurmamak arzusu şiddetle yanarken bu işi halletmek doğru olacaktı. Yoksa cesareti kırılacak ve Rhett ile konuşmayı geri atıp, nihayet unutacaktı.

Rhett içeri girip yatak odasının kapısını kapatınca hemen: "Rhett," dedi. "Başka çocuk doğurmamaya karar verdim." Rhett onun bu beklenmedik sözleri karşısında şaşırdıysa da belli etmedi. Bir koltuğa oturup arkasına yaslandı.

"Şekerim, sana Bonnie doğmadan önce de söylediğim gibi, bir ya da yirmi çocuğun olmuş beni ilgilendirmez."

"Sanırım üç çocuk yeter. Her yıl bir tane doğurmaya niyetim yok."

"Evet, üç çocuk yeterlidir."

Scarlett, yanakları pembeleşerek:

"Pekâlâ, biliyorsun," dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Farkında mısın ki, evlilik haklarımı kullanmama izin vermediğin için seni boşayabilirim?"

Scarlett, planlarının altüst olması karşısında hırçınlaştı:

"Sen zaten o kadar kabasın ki, hep böyle şeyler düşünürsün," diye bağırdı. "Eğer biraz nezaketin olsaydı sen de... şey, Ashley Wilkes'e baksana. Melanie çocuk doğuramayacak diye..."

Rhett, gözlerinde garip bir parıltıyla:

"Ah, şu bizim kibar. Ashley!" dedi. "Lütfen sözüne devam et. Bugün kereste

bürosuna gittin mi?"

"Bunun konuştuklarımızla ne ilgisi var?"

"Sen köpekleri seversin, değil mi Scarlett? Ne çeşit köpek sever- , sin en çok?"

Rhett yavaşça ayağa kalktı ve karısına yaklaştı. Çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdı.

"Ne çocuksun! Üç erkekle yaşadığın halde halâ erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onların hayatın değişikliklerine uyum sağlayamayacak ihtiyar kadınlar olduğunu sanıyorsun."

Şaka olsun diye onun yanağını çimdikledi ve elini çekti hemen. Ona soğuk bir bakışla uzun uzun baktı ve kaşını kaldırdı.

"Scarlett, şunu anlamanı istiyorum. Eğer yatağın halâ bana cazip görünseydi hiçbir tehdit, hiçbir kilit beni durduramazdı. Yaptığım hiçbir şeyden utanmadığımı da iyi bilirsin. Bu işte büsbütün utanmazdım. Çünkü seninle bir pazarlık etmiştik. Sen pazarlığı bozuyorsun. Oysa ben onu hiçbir şekilde ihlal etmiş değilim. Masum yatağın senin olsun, şekerim." Scarlett, öfkeyle:

"Yani artık bana aldırmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye bağırdı.

"Benden bıktın değil mi? Eh, erkekler kadınlardan daha çabuk bıkarlar. Kutsal değerini iyi sakla, Scarlett. Bu bana hiç güç gelmeyecek. Önemli değil." Omuzlarını silkti ve güldü. "Allah'tan ki dünya yataklarla dolu. Yatakların çoğu da kadınlarla..." "Yani ne demek istiyorsun? Şey mi?.."

"Ah benim masum yavrum! Tabii onu demek istiyorum. Şimdiye kadar sana nasıl sadık kaldığıma şaşıyorum. Ben sadakati asla bir erdem olarak kabul eden bir insan değilim." "Her gece kapımı kilitleyeceğim!"

"Zahmet etme. Eğer seni istersem hiçbir kilit beni durduramaz." Rhett, konu kapanmış gibi arkasını dönüp odadan çıktı. Scarlett onun yine çocukların odasına girdiğini ve çocukların onu sevinçle karşıladıklarını duydu. Şaşkın bir halde olduğu yere çöktü. İşte istediğini elde etmişti. Onun ve Ashley'in

istediği de bu değil miydi? Ama mutlu değildi. Rhett'in işi bu kadar hafife alışı gururunu kırmıştı. Onu istemeyişi ve Scarlett'i kendisini seve seve yataklarına kabul edecek birçok kadınla bir tutması genç kadını fena halde incitmişti.

Geceleri yatakta Rhett ile uzun uzun konuşmalarını özleyeceğini biliyordu. Böyle anlarda kocasının purosunun ateşi karanlıkta bir kedigözü gibi parlardı. Sisin içinde nefes nefese koştuğunu gördüğü korkunç rüyalarından uyanıp da onun kuvvetli kollarına kavuşmayınca kuşkusuz üzülecekti.

Kendini birden çok kederli hissetti ve başını oturduğu koltuğun koluna dayayarak ağlamaya başladı.

Bonnie birinci yaşını tamamladıktan kısa bir süre sonra, yağmurlu bir öğleden sonra, Wade oturma odasında bir oraya bir buraya koşuyor ve burnunu pencere camına dayayarak dışarı bakıyordu. O şimdi sekiz yaşında, yaşına göre ufak tefek, utangaç denecek kadar sessiz, kendisine hitap edilmedikçe asla konuşmayan, zayıf ve solgun bir çocuktu. Canı sıkılıyordu ve belli ki oyalanacak bir şey arıyordu. Çünkü Ella köşede bebekleriyle oynamaktaydı. Scarlett masasının başına oturmuş kendi kendine mırıldanıyor ve uzun bir sayılar listesini topluyordu. Rhett de yere yatmış, saatini zincirinden tutup, Bonnie yetişmeye çalışsın diye havada sallıyordu.

Wade birkaç kitap alıp onları gürültüyle yere attı ve yüksek sesle içini çekti. Scarlett, sıkılarak ona döndü.

"Ne oluyor, Wade? Dışarı koş da oyun oyna."

"Oynayamam. Yağmur yağıyor."

"Öyle mi? Farkında değildim. Eh. bir şeyler yap öyleyse. Böyle ortada dolaşarak beni sinirlendiriyorsun. Git, Pork'a söyle arabayı hazırlasın da seni Beau'yla oynamaya götürsün."

Wade tekrar içini çekti.

"Beau evde değil. Raoul Picard'ın doğum günü partisine gitti."

"Kimse evde değil," diye cevap verdi. "Herkes partiye gitti."

Wade sanki, "Benden başka herkes" demek istemişti. Ama söyleyemediği bu sözler havada asılı kaldı. Scarlett'in aklı ise hesap defterlerindeydi. Bu yüzden aldırmadı.

Rhett doğrulup oturdu ve:

"Sen niye partiye gitmedin oğlum?" diye sordu.

Wade ona yaklaştı. Ayağına bakıyor ve kederli görünüyordu.

"Ben davetli değildim, efendim."

Rhett saatini Bonnie'nin eline teslim edip ayağa kalktı.

"Şu Allah'ın belası rakamları bırak, Scarlett. Wade niçin partiye davet edilmedi?"

"Aman, Allahaşkına Rhett! Beni şu anda rahatsız etme. Ashley bu hesaplan öyle bir hale getirmiş ki! Ha, şu parti mi? Eh, sanırım davetli olmayışında şaşılacak bir yan yok. Zaten davetli olsa da göndermezdim. Raoul'un Mrs. Merriwether'in torunu olduğunu ve Mrs. Merriwether'in bizi kabul edeceğine, bir azatlı köleyi kabul etmeyi tercih edeceğini unutma."

Rhett, Wade'in yüzündeki değişiklikleri dikkatle izliyordu. Oğlanın kızardığını gördü.

"Buraya gel, oğlum," dedi ve çocuğu kendine çekti. "O partiye gitmek ister miydin?"

Wade gururla:

"Hayır, efendim," dedi, ama gözleri sözünü yalanlıyordu.

"Öyle mi? Wade, söyle bakayım, sen küçük Joe Whiting'in, Frank Bonnell'in ya da oyun arkadaşlarından herhangi birinin partilerine gidiyor musun?"

"Hayır, efendim! Bert pek davet edilmem partilere!" Scarlett, onlara dönerek:

"Wade, yalan söylüyorsun," diye bağırdı. "Geçen hafta üç partiye gittin, Bart'ların çocuklarının, Galerts'lerin çocuklarının ve Hundon'ların çocuklarının partilerine!" Rhett.

"Bir sürü at yerine koşulmuş katır!" dedi. "Bu partilerde eğlendin mi? Söyle bakalım."

"Hayır, efendim." "Niçin eğlenmedin?"

"Bilmiyorum, efendim. Dadım... dadım onların süprüntü beyazlar olduklarını söylüyor."

Scarlett ayağa fırlayarak:

"Dadının diri diri derisini yüzeceğim!" diye bağırdı. "Sana gelince Wade, annenin arkadaşları hakkında böyle konuşman... "

Rhett:

"Çocuk doğru söylüyor," diye onun sözünü kesti. "Dadının dedikleri de doğrudur. Ama, kuşkusuz sen doğruyu sokakta rastlasan tanıyamazsın. Üzülme oğlum. Bundan böyle gitmek istemediğin partilere gitmek zorunda kalmayacaksın. Al," cebinden bir dolar çıkardı. "Pork'a söyle arabayı hazırlayıp seni şehre götürsün. Kendine biraz şeker al... Hatta istediğin kadar al ve şahane bir mide ağrısına yakalan."

Wade gülümseyerek kendisine uzatılan doları alıp cebine indirdi ve Rhett amcanın sözlerini onaylaması için annesine baktı. Ama o, çatık kaşlarla Rhett'i seyretmekteydi. Rhett, Bonnie'yi kucağına almış, küçücük yüzünü esmer yanağına dayamış, sallıyordu. Scarlett onun yüzünü okuyamıyordu, ama bu yüzde korkuya benzer bir şeyler vardı... Korku ve kendi kendini suçlama.

Wade üvey babasının cömertliğinden cesaret almıştı. Ona yaklaştı.

"Rhett amca, size bir şey sorabilir miyim?" Rhett, Bonnie'yi sıkı sıkı göğsüne bastırırken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kuşkusuz sorabilirsin," dedi. "Ne var, Wade?" "Rhett amca, siz... şey... siz

savaşa katıldınız mı?" Rhett'in gözleri birden simsiyah oldu. Bakışları keskinleşmişti, ama sesinde heyecandan eser yoktu. "Niye sordun, oğlum?"

"Şey, Joe Whiting sizin savaşa katılmadığınızı söyledi. Frank Bonnell de öyle dedi."

Rhett:

"Öyle mi?" dedi. "Peki, sen ne dedin onlara?" Wade kederli görünüyordu.

"Ben dedim ki... ben onlara bir şey bilmediğimi söyledim." Sonra birden devam etti:

"Ama söylediklerine aldırmadım ve onları tokatladım. Siz savaşa katıldınız mı, Rhett amca?" Rhett, birden vahşileşen bir sesle:

"Evet," dedi. "Savaşa katıldım. Sekiz ay dövüştüm. Lovejoy'dan Franklin, Tennessee'ye kadar giden yol boyunca devam eden çarpışmalara katıldım. Johnston teslim olduğunda ben de onunla beraberdim."

Wade gururla dikleşti, ama Scarlett güldü.

"Savaşa katılmış olmaktan utanç duyduğunu sanıyordum," dedi. "Bunu hiç kimseye söylemememi istememiş miydin benden?" Rhett kısaca:

"Sus," dedi. "Tatmin oldun mu, Wade?"

"Ah, evet efendim! Ben zaten sizin savaşa katıldığınızı biliyordum. Söyledikleri gibi korkak olmadığınızdan emindim. Ama... şey, siz ne diye öteki çocukların babalarıyla beraber değildiniz?"

"Çünkü öteki çocukların babaları öyle aptaldı ki, onları piyade birliklerine koydular. Ben West Point'de okuduğum için topçuydum. Gerçek topçu birliğinde savaştım, Wade, muhafız kıtası değil. Topçu birliğine rastgele kimseleri almazlar Wade. Akıllı olanları seçerler." Wade, yüzü pırıl pırıl parlayarak: "Kuşkusuz," dedi. "Yararlandınız mı, Rhett amca?" Rhett tereddüt etti.

"Buraya gel Wade. Sana nereden yaralandığımı göstereceğim." Wade ona

doğru bir iki adım attı ve heyecanlı bakışlarla Rhett'in gösterdiği noktaya baktı. Çok eski bir yara izi, kahverengi göğsünden sağlam adaleli midesine kadar uzanıyordu. Bu, California altın madenlerindeki bir kavganın hatırasıydı, ama Wade öyle olduğunu bilmiyordu. Sevinç içinde, sık sık nefes alıyordu.

"Sanırım siz de babam kadar cesur bir askerdiniz, Rhett amca."

Rhett, gömleğini pantolonunun içine sokarak:

"Onun kadar değilse bile ben de cesur sayılırım," dedi. "Haydi, git ve sana verdiğim doları harca şimdi. Benim savaşa katılmadığımı söyleyen oğlanlara da cezalarını ver."

Wade neşe içinde, dansederek dışarı çıktı. Pork'a seslendi, Rhett, Bonnie'yi tekrar kucağına aldı. Scarlett:

"Bütün bu yalanlara ne gerek var, benim kahraman askerciğim?" diye sordu.

"Bir oğlan çocuğu babasıyla ya da üvey babasıyla övünmelidir. Öteki hain çocukların yanında utanmasına fırsat vermek istemiyorum. Çocuklar canavar gibidir sırasında."

"Aman, ne saçma!"

Rhett, ağır ağır:

"Bütün bunların Wade için ne demek olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Onun ne kadar acı çektiğinin hiç farkına varmamıştım. Bonnie de aynı şeyleri hissedecek. Hayır, buna fırsat vermeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sevgili Bonnie'min babasından utanmasına fırsat vereceğimi mi sanıyorsun? Dokuz on yaşındayken, öteki çocukların gittiği partilere davet edilmemesine nasıl dayanabilirim? Onun değil de senin ve benim suçumuz olan şeyler yüzünden, Wade gibi utanıp sıkılmasına nasıl göz yumabilirim?"

"Aman, çocuk partileri için bütün bunları düşünmeye değmez."

"Çocuk partileri, zamanla genç kızlar arasında tertiplenen danslı partiler haline gelir. Sanıyor musun ki, kızımın Atlanta'daki her güzel şeyden mahrum olarak büyümesine fırsat vereceğim? Onu, burada, Savannah'da ya da Charleston'da saygıdeğer çevrelere kabul edilmiyor diye Kuzey'deki okullara ya da eğlencelere göndereceğimi mi tahmin ediyorsun? Namuslu bir Güneyli aile kendisini kabul etmediği için bir Yankee ya da bir yabancıyla evlenmesine göz yumacak değilim. Annesi bir budala, babası bir karaborsacı olduğu için kızım acı çekmemeli."

Bonnie bizimle bir değil. Sanıyor musun ki onun, senin vaktinin büyük bir kısmını verdiğin hırsızlar takımından biriyle evlenmesine göz yumarım? Yeni zengin İrlandalılar, Yankeeler, süprüntü beyazlar, göçmenler... Butler ve Robillard kanı taşıyan Bonnie'm bunlarla anlaşamaz... "

"O'Hara'lar..."

"O'Hara'lar bir zamanlar İrlanda'nın krallarıydı belki. Ama baban servetini kendisi kazanmış kurnaz bir çiftçiden başka bir şey değildi. Sen de ondan ileri değilsin... Ama benim de suçum var. Hayatımı cehennemden kaçmış bir şeytan gibi yaşadım. Benim için hiçbir şeyin önemi olmadığından davranışlarıma hiç gem vurmak ihtiyacını duymadım. Ama Bonnie benim için önemlidir. Ah, ne aptalmışım. Tanrım! Annem ya da seninle Eulalie ve Pauline teyzelerin ne yaparlarsa yapsınlar, Charleston'da kimse Bonnie'yi evine kabul etmez. Belli ki, derhal bir şeyler yapmayacak olursak, burada da aynı şey olacak..."

"Aman Rhett! Bu işi o kadar ciddiye alıyorsun ki, kendini gülünç duruma düşürüyorsun. Bu kadar büyük bir servetle..."

"Allah paramızı da servetimizi de kahretsin! Hepsine lanet olsun! Paramızın tümüyle kızımın sahip olmasını istediğim şeyleri satın alamam. Bonnie'nin Picard'ların evine davet edilip kuru ekmek yemesini ya da Mrs. Elsing'in ahırdan farksız evinde misafir olmasını, bir cumhuriyetçinin şahane evindeki bir baloya gitmesine tercih ederim. Scarlett, çok budalaca hareket ettin. Yıllarca önce çocukların için toplumda bir yer temin etmeliydin. Ama bunu yapmadın. Sahip olduğun mevkii muhafaza etmeye bile tenezzül etmedin. Bu yaştan sonra tutumunu değiştireceğini ümit etmek senden çok fazla şey beklemek olur. Para kazanmaktan ve insanlara hakim olup onları

yönetmekten öyle hoşlanıyorsun ki!"

Scarlett, kendisi için bu konunun burada bittiğini belirtmek için yeniden önündeki kâğıtlara eğildi ve:

"Bu konuyu bir bardak suda fırtına koparmak sayıyorum," dedi soğuk bir sesle.

"Bize yardım edebilecek tek kimse, Mrs. Wilkes. Ama sen ona hakaret etmek ve onu yaralamak için hiçbir fırsatı kaçılmıyorsun. Ah, ne olur, onun fakirliği ve elbiselerinin çirkinliği konusundaki fikirlerini kendine sakla. Atlanta'da nezih ve soylu olan her şeyin merkezi ve ruhu olan odur. Tanrı'ya şükürler olsun ki, onun gibi bir kadın yaşıyor aramızda. O bana bu işleri halletmekte yardımcı olur."

"Ne demek istiyorsun? Neyi, nasıl halledeceksiniz?"

"Nasıl mı halledeceğim? Eski muhafız kıtasının bütün kadın üyelerinin kalbini kazanmaya çalışacağım. Yani şehirdeki eski ailelere mensup bütün kadınların... özellikle, Mrs.

Merriwether'in Mrs. Elsing'in, Mrs. Whiting'in ve Mrs. Meade'in. Benden nefret eden bütün şişko cadıların önünde iki büklüm olmam gerekse de bunu yapacağım. Onların soğuk davranışlarını haketmiş olduğunu anladığımı belli edecek, küstahlığımdan dolayı pişmanlık duyduğumu belli edeceğim. O Allah'ın belası kurumlarına yardım edecek, nefret ettiğim kiliselerine gideceğim. Konfederasyon'a yaptığım hizmetleri herkese anlatacak, onlarla övünecek ve en kötüsünü düşünmek gerekirse, mecbur olursam, Klan'a bile katılacağım. Ama Tanrı, benim omuzlarıma bu kadar büyük bir alçaklığın günahını yüklemeyecek kadar yüce gönüllüdür kuşkusuz. İpten kurtardığım sersemlere de bana minnet borçlu olduklarını hatırlatmakta tereddüt etmeyeceğim. Sizde hanımefendi, sinsi sinsi benim yaptıklarımı bozmaktan kaçınacak ve onların ipotekli mallarına haince el koyup, iyi kereste diye kötü kereste satmaktan, benim-kalbini kazanmak istediğim kimselere çeşitli yollardan hakaret etmekten vazgeçeceksiniz. Vali Bullock da bir daha asla bu eve ayak basmayacak. Duyuyor musun? Uzun zamandan beri ilişki kurduğun bu kibar görünüşlü hırsızlar çetesi de... Benim ihtarıma rağmen, onları evine davet etmekte ısrar edersen, güç durumda kalırsın. Çünkü misafirlerini

karşılayacak bir erkek bulunmayacaktır burada. Eğer buraya gelecek olurlarsa, vaktimi Belle Watling'in barında geçirir ve önüme gelene onlarla aynı çatı altında bulunmak istemediğimi söylemekte tereddüt etmem."

Onun bu sözleri karşısında şaşkına dönen Scarlett, kısaca güldü.

"Demek nehir gemileri kumarbazı, spekülatör, şimdi saygıdeğer bir adam olacak ha! Eh, saygıdeğer bir insan olmaya doğru atacağın ilk adım, Belle Watling'in evini satmak olmalıydı!"

Bu boşa atılıp da yerine isabet etmiş bir kurşundu. Scarlett hiçbir zaman Rhett'in bu evin gerçek sahibi olduğundan emin olmamıştı. Kocası aklından geçenleri okumuş gibi birden güldü.

"Teklifine teşekkür ederim!" dedi.

Bir pazar günü, Wade'i elinden tutarak, ayin başladıktan biraz sonra, kiliseye girdiği zaman, bütün hazır bulunanlar hayretlerinden küçük dillerini yutacak gibi oldular. Burası bir Katolik kilisesi olmadığı için, Wade'in gelişi büsbütün hayret uyandırmıştı. Herkes Scarlett'in Katolik olduğunu biliyordu. Hiç değilse bir kere öyle duyulmuştu. Ama o yıllardır kiliseye adım atmış değildi. Annesinin ölümünden beri, Ellen'in kendisine öğrettiği birçok şey gibi dini görevlerini de unuttuğu sanılıyordu. Bu yüzden Wade'e de hiçbir dini terbiye ve eğitim vermediği kanısındaydı herkes. Rhett onu Katolik kilisesine götürmese bile, bir kiliseye götürmekle bu hatayı tamir ediyormuş gibi göründü orada bulunanlara. En azından, genç adam, babası durumunda olduğu küçük oğlana karşı işlemiş olduğu bir hatayı düzeltmeye çalışıyordu.

Rhett dilini tutmaya ve gözlerindeki deli pırıltıları belli etmemeye karar verdiği zaman çok cazip ve ciddi olabilirdi. Bu kararı vermekten vazgeçeli yıllar olmuştu, ama bu sabah, her zamankine göre daha ciddi bir elbise giydiği gibi, pek çekici ve ağır başlı bir hali de vardı.

Hayatlarını kendisine borçlu olan erkeklerin bu durumda ona karşı dostane davranmaları güç olmadı. Eğer Rhett onların kendisine duydukları minnet ve hayranlıkla alay edecekmiş gibi tavırlar takınmasa bu duyularını çoktan gösterirlerdi. Şu halde, Hugh Elsing, Rene, Simmons ailesinin oğulları, Andy Bennell ve ötekiler onu pek hoş buluyorlardı. Rhett, kendini herkesten

üstünmüş gibi göstermiyor, ona ne kadar minnettar olduklarını söylediklerinde sıkılmış görünüyordu.

"Yok canım," diye itiraz ediyordu, "O kadar önemli bir şey değil. Siz de benim yerimde olsanız aynı şeyi yapardınız."

Kilisenin onarımı için verilmesi gelenek olana yardımı belli etmeden verdi ve Ölülerimizin Mezarlarının Güzelleştirilmesi Kulübü'ne büyükçe bir bağışta bulundu. Yine de üyelerin gururlarını kıracak kadar büyük bir bağış değildi. Bu bağışı yapmak için Mrs. Elsing'i aradı ve utanç içinde ondan bunu bir sık olarak saklamasını rica etti. Pekâlâ biliyordu ki, bu davranışı onun haberi bütün Atlanta'ya yaymasını destekleyecekti. Mrs. Elsing onun parasını almak istemezdi, bir spekülatörün parasıydı bu, ama kulübün o kadar ihtiyacı vardı ki!

Zehir gibi bir sesle:

"Sizin ne diye bağışta bulunmak istediğinizi anlayamadım," dedi.

O zaman Rhett, büyük bir ciddiyet ve duygulu bir sesle kendisiyle beraber çarpışmış olup, kendisi kadar şanslı olmayan ve adsız mezarlarda yatan kahraman silah arkadaşlarımın mezarlarının güzelleşmesini candan istediğini açıkladı. Mrs. Elsing'in soylu kimselere özgü kemikli çenesi düştü, ağzı açık kaldı. Dolly Merriwether Ana, Scarlett'in kendisine Rhett'in orduda dövüştüğünü söylediğini anlatmış, ama kuşkusuz o buna inanmamıştı. Hiç kimse inanmıyordu.

"Siz orduda savaştınız mı? Birliğiniz, alayınız hangisiydi?"

Rhett gereken şeyleri söyledi.

"Yaa, demek topçu birliğimizde! Benim tanıdığım herkes ya süvari ya da piyade idi.

Şimdi anladım..."

Sustu. Rhett'in gözlerinde her zamanki alaycı ifadeyi göreceğini düşünerek ona baktı.

Ama o sadece önüne baktı ve saatinin zinciriyle oynadı.

Kadının düşüncelerini farketmiş gibi:

"Ben de piyade olmak istiyordum, ama West Point'de okuduğumu öğrenince hemen topçu birliğine verdiler? Milislere bile değil. Ama yanlış anlamayın, West Point'den mezun olmuş değilim. Çocukça bir kapris yüzünden ayrılmıştım. Bu son anlarda, bu konuda bilgisi olan kimselere ihtiyacı vardı ordunun. Biliyorsunuz büyük kayıplara uğramıştık. Topçu birliğinin büyük bir kısmı şehit düşmüştü. Orada pek yalnızdım. Kimseyi tanımıyordum. Bütün savaş boyunca tek bir Atlantalı'ya rastladığımı sanmıyorum!"

Mrs. Elsing şaşırmıştı. Eğer Rhett savaşa katıldıysa kendisi yanılıyordu. Onun ne korkak bir adam olduğunu her yerde tekrar tekrar söylemişti. Bunları hatırlayınca kendini suçlu hissetti.

"Ama!" dedi. "Ne diye kimseye budan bahsetmediniz, kuzum? Sanki orduda dövüşmekten utanıyormuş gibi bir haliniz var."

Rhett onun gözlerinin içine baktı.

Samimi bir sesle:

"Mrs. Elsing," dedi, "İnanın ki Konfederasyon'a yaptığım hizmetlerle hayatımda yaptığım ve yapacağım her şeyden çok iftihar ederim. Ben..."

"Peki, ne diye sakladınız bunu?"

"Daha eski tarihlerde yaptığım bazı şeylerden dolayı, vatanıma hizmet ettiğimi söylemeye utanıyorum."

Şimdi Rhett'in bankada bir masası vardı. Bu masada ne yaptığını kimse bilmiyor ve memurlar da onun varlığından tedirgin oluyorlardı. Ama bankadaki paranın büyük bir kısmı ona ait olduğundan, kimse sesini çıkartmaya cesaret edemiyordu. Bir süre sonra, herkes onun varlığına alıştı, önceleri istemediğini unuttu ve hatta onu aramaya bile başladı. Çünkü Rhett bankacılık hakkında önemli ve derin bir bilgiye sahipti. Ne olursa olsun, o devamlı olarak bankada oturuyor, çalışıyormuş hissini vermek için elinden

geleni yapıyordu. Asıl amacı, şehrin kibar erkekleri gibi çalıştığını ve hatta çok çalıştığını herkese göstermekti.

Mrs. Merriwether pasta fırınını genişletmek istiyordu. Bu niyetle, evini ipotek ederek bankadan iki bin dolar borç almaya teşebbüs et- • misti. Bu teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlanmıştı, çünkü evinin üzerinde iki ipotek daha vardı. İri yarı ihtiyar kadın fırtına gibi bankadan çıkarken, Rhett yolunu kesip derdinin ne olduğunu sordu. Mrs. Merriwether meseleyi anlatınca, kederli bir yüzle:

"Aman, Mrs. Merriwether, bu işte bir hata var. Mutlaka bir hata olması lazım. Sizin gibi bir insan nasıl olur da istediğiniz borç karşılığında bir mal göstermek durumuna düşer!" dedi. "Aman, bir sözünüzle ben size bu parayı derhal ödünç veririm! Sizin kurduğunuz işi kurabilen bir hanımın aldığı borcu batıracağı düşünülemez bile! Banka sizin gibi kimselere borç vermek istiyor. Şuraya, benim yerime oturup bekleyin lütfen, işinizi halledeyim."

Geri döndüğü zaman tatlı tatlı gülümsüyor ve tahmin ettiği gibi bir hata yapılmış olduğunu söylüyordu. İki bin dolar, istediği zaman çekmek üzere onu beklemekteydi. Ödeme meselesine gelince... Buna hiç gerek yoktu. Mrs. Merriwether'in şuracığa imza etmesi yeterdi.

Mrs. Merriwether, nefret ettiği bu adamın yardımına muhtaç olduğu için son derece sıkılmıştı. Öfke içindeydi ve kendini hakarete uğramış hissediyordu.

Ama o bunu farketmedi Mr. Merriwether'i kapıya kadar geçirirken sordu::

"Mrs. Merriwether, sizin bilginize ve sağduyunuza her zaman güvenirim. Acaba bir konuda bana yardımcı olabilir misiniz?"

Mrs. Merriwether hafifçe başını sallarken şapkasındaki tüyler belli belirsiz sallandı.

"Kızınız Maybelle küçükken parmağını emdiği zaman ne yapmıştınız?"

"Efendim?"

"Benim Bonnie başparmağını emiyor. Bir türlü vazgeçiremiyorum."

Mrs. Merriwether kısaca:

"Eh, Scarlett'in bilmesi gerek," dedi. '.'İki çocuğu daha var."

Rhett sesini çıkartmadan ayakkabılarına baktı ve içini çekti.

Scarlett hakkında söylenenleri duymamış gibi yaparak:

"Tırnaklarının içine sabun koymayı denedim," dedi.

"Sabun mu? Sabun hiçbir işe yaramaz ki! Ben Maybelle'in baş parmağına kinin sürmüştüm. İnanın bana, Kaptan Butler, bir gece içinde vazgeçti parmağını emmekten."

"Kinin ha! Bu dünyada aklıma gelmezdi işte! Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Mrs. Merriwether. Bu mesele beni öyle üzüyordu ki."

Mrs. Merriwether'e öyle tatlı, öyle müteşekkir bir gülümsemeyle-baktı ki, ihtiyar kadın bir an ne yapacağını şaşırdı. Ama ona veda ederken kendisi de gülümsüyordu. Mrs. Elsing'e bu adam hakkında yanıldığını itiraf etmekten nefret ediyordu, ama namuslu bir kadındı ve çocuğunu seven bir insanı takdir etmekten kendini alamıyordu. Ne yazık ki Scarlett, Bonnie gibi güzel bir çocuğa karşı bile ilgi duymuyordu! Küçük kızını kendi başına yetiştirmeye çalışan bir adamın hali acıklıydı doğrusu! Rhett de bunu pekâlâ biliyor ve bu davranışı Scarlett'in şöhretini daha da karartıyorsa bile buna aldırmıyordu.

Bonnie hızla büyüyor ve dedesinin Gerald O'Hara olduğunu her gün daha belirgin bir şekilde belli ediyordu. Kısa ve güçlü bacakları, İrlanda mavisi gözleri, köşeli bir çenesi vardı. Her istediğini yapmaya meraklıydı. Gerald gibi öfkeliydi. Bu öfkesini bağırıp çağırarak belli ediyor ve isteği yerine getirildi mi de balon gibi sönüyordu. Babası yanında oldukça, her isteği hemen yerine getirilmekteydi. Kızını dadı ile Scarlett'in bütün gayretlerine rağmen, çok şımartıyordu. Çünkü, Bonnie, bir tek şey hariç, her konuda babasının istediği gibiydi. Bu tek şeyde karanlıktan korkusuydu.

İki yaşına kadar, Wade ile Ella'nın kendisiyle paylaştığı çocuk odasında rahatça uyuyordu. İki yaşına geldikten sonra, hiçbir sebep olmadan, dadı odadan çıkınca çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Ama dadı giderken daima

lambayı da beraber götürüyordu. Bir süre sonra, gecenin geç saatlerinde korku içinde uyanıp avazı çıktığı kadar bağırmaya ve öteki çocukları da korkutmaya başladı. Bir keresinde Dr. Meade'i çağırmak zorunda kaldılar. Doktor çocuğun kötü rüyalar gördüğünü söyleyince Rhett rahatlamış göründü. Ondan öğrenebildikleri hiçbir şey yoktu. Çocuk, sadece "karanlık" diyor, başka bir şey söylemiyordu.

Bu olayın sonucunda, Bonnie çocukların odasından ayrılıp Rhett'in tek başına yatmakta olduğu odaya alındı. Küçücük yatağı babasının kocaman yatağının yanına kondu ve lamba bütün gece yanık bırakılmaya başlandı. Bu hikâye duyulduğu zaman, bütün şehir arı kovanı gibi uğuldamaya başladı. Küçük bir kız çocuğunun, iki yaşında bile olsa, babasının odasında yatması geleneğe uymayan bir şeydi. Bu dedikodu Scarlett'i iki bakımdan yaraladı. Önce kocası ile ayrı odalarda yattıkları ortaya çıkmış oluyordu. Bu, günün adetlerine göre, pek şaşırtıcı ve akıl almaz bir durumdu. Sonra, herkes, korkan bir kız çocuğunun babasının değil, annesinin odasında yatmasının daha akla yakın olduğu düşüncesindeydi.

Rhett Bonnie'nin korkulu rüyalarına büyük bir önem veriyor, Scarlett ise bundan tedirgin oluyordu. Ama meseleyi yavaş yavaş yumuşatacağına ve Bonnie'yi tekrar çocukların odasına alabileceğine inanmaktaydı. Bütün çocuklar karanlıktan korkarlardı. Bunun biricik çaresi sert davranmaktı. Rhett, bu meseleyi yanlış bir şekilde ele alıyor, Scarlett'in kötü bir anne olarak görünmesine sebep oluyordu. Kesinlikle bütün bunları, Scarlett onu odasından uzaklaştırdı diye yapıyordu.

Scarlett, korkunç bir gecenin olaylarına kadar, Rhett'in kızının bu saçma korkusuna ne kadar önem verdiğini ve çocuğuna ne derece bağlı olduğunu anlayamamıştı. Bütün aile o geceyi asla unutamadı.

O gün Rhett, abluka sırasında kaptanlık yapmış olan eski bir dostuyla karşılaşmıştı. İki erkeğin birbirlerine söyleyecek pek çok sözleri vardı. Scarlett, onların içki içmek ve konuşmak için nereye gittiklerini bilmiyor, ama kuşkusuz Belle Watling'in evine gittiklerini sanıyordu.

Genç adam o gün öğleden sonra Bonnie'yi gezmeye götürmek için eve gelmediği gibi, yemeğe de yetişemedi. Bütün ikindiyi, penceresinde sabırsızlıkla bekleyerek geçiren Bonnie, babasına topladığı böcekleri

göstermek için acele ediyordu. Nihayet, ağlaya ağlaya, itirazlar arasında, Lou onu yatağına yatırdı.

Ya Lou lambayı yakmayı unutmuş ya da lamba kendiliğinden sönmüştü. Hiç kimse gerçeği bilmiyordu, ama Rhett içkiden iyice yüzü asılmış bir halde eve döndüğü zaman, ev Bonnie'nin feryatlarıyla altüst olmuş bir haldeydi ve küçük kızın çığlıkları ahırlardan bile duyuluyordu. Minik kız karanlıkta kalkmış, kapıya kadar yürüyerek babasına seslenmişti. Ama babası yoktu. Küçücük kafasını dolduran bütün isimsiz korkular bir anda benliğini altüst etmişti. Scarlett ile hizmetçilerin getirdikleri parlak ışıklar, annesinin söylediği tatlı ve teskin edici sözler bir işe yaramamıştı. Merdivenleri üçer üçer atlayarak çıkan Rhett, ölümle karşılaşmış bir adam gibiydi.

Kızını kollan arasına alıp da, onun hıçkırıklar arasında "Karanlık" kelimesini mırıldandığını duyduğunda, büyük bir öfkeyle Scarlett ve hizmetçilere döndü.

"Lambayı kim söndürdü? Onu karanlıkta kim yalnız bıraktı? Prissy, senin derini yüzeceğim... Sen..."

"Aman, Mr. Rhett! Tanrı şahittir ki ben... ben değilim! Onu Lou yatırmıştı!"

"Aman Allah'ım! Mr. Rhett, ben..."

"Kapa çeneni. Emirlerimi biliyorsun. Tanrı bilir ki ben... defol buradan. Bir daha da geri dönme. Scarlett, ona biraz para ver ve ben aşağı inmeden çıkıp gitmesini sağla. Şimdi herkes dışarı, herkes!"

Sadece Scarlett kaldı odada. Kendi kolları arasında susmak bilmeyen en sevgili çocuğunun, Rhett'in kucağında gittikçe sakinleştiğini görmek ona acı gelmişti. Scarlett kızının ağzından tek bir kelime alamamıştı. Oysa şimdi o, minicik kollarını babasının boynuna dolamış, neden korktuğunu anlatmaya çalışıyordu. Rhett, yumuşak bir sesle:

"Demek göğsünün üzerine oturdu?" dedi. "Büyük müydü bari?" "Ah, evet! Çok büyüktü. Pençeleri de vardı." "Pençeleri de vardı ha! Bak, şimdi ben bütün gece uyumayacağım ve geri gelecek olursa onu tabancamla vuracağım."

Rhett'in sesi kızının anlattıklarına büyük bir ilgi duyduğunu gösteriyordu. Bu rahatlatıcı konuşmanın etkisiyle Bonnie'nin hıçkırıkları kesildi. Yalnız babasının anlayabileceği bir dille onu rahatsız eden, uykusunu kaçıran canavarı anlatırken iyice sakinleşmişti.

Nihayet Bonnie uykuya dalınca, Rhett onu yatağa yatırıp üstünü örttü.

Sakin bir sesle:

"O zencinin diri diri derisini yüzeceğim. Bu işte senin de suçun var. Niçin yukarı çıkıp lambanın yanıp yanıtladığına bakmadın?"

Scarlett:

"Budalalık etme, Rhett," diye fısıldadı. "Bütün bunların sebebi senin Bonnie'yi gereğinden fazla şımartman. Birçok çocuklar karanlıktan korkarlar, ama zamanla bundan kurtulurlar. Wade de korkuyordu, ama ben yüz vermedim. Bir iki gece bağırmasına izin versen..."

"Saçmalama! Onun vücudunda tek bir korkak kemik yok! Ama senin kafan çok zayıf olduğu için insanların, özellikle çocukların duygularını anlayamazsın. Pençeleri ve boynuzları olan bir yaratık gelip karanlıkta göğsüne otursa, ona cehennemin dibine gitmesini söylerdin, değil mi. Kuşkusuz, kuşkusuz. Ama lütfen, sırf sisin içinde koştunuz diye uyuz bir kedi gibi ağlayıp çırpınırken sizi gördüğümü hatırlayın, hanımefendi! Bu olayın üzerinden pek uzun bir zaman da geçmedi!"

Scarlett irkilmişti. Çünkü asla bu rüyayı hatırlamak istemezdi. Üstelik Rhett'in kendisini de tıpkı Bonnie gibi teselli ettiğini hatırlayıp utanmıştı. Hemen konuyu değiştirdi. "Onu şımartıyorsun ve... "

"Onu şımartmakta devam edeceğim. Böyle yapacak olursam, Bonnie bu korkusundan vazgeçecek ve onu unutacaktır."

O günden sonra Rhett eve erken gelmeye başladı. Bonnie yatmadan önce mutlaka evde oluyordu. Onun yanında oturuyor ve uyku küçük kızın bedenini gevşetene kadar elini tutuyordu. Ancak o zaman, lambayı açık bırakıp dışarı çıkıyor, kızı uyanıp korkar da kendisini çağırırsa diye kapıyı da kapatmıyor,

ayaklarının ucuna basarak aşağı kata iniyordu. Bütün ev halkı, lambanın sönmemesi için büyük bir özen göstermekteydiler. Scarlett, dadı, Prissy ve Pork, sık sık yukarı çıkıp lambanın sönüp sönmediğini kontrol ediyorlardı.

Genç adam aylardan beri devamlı olarak içki içmekteydi. Hiçbir zaman sarhoş olmuyordu, ama geldiğinde etrafına viski kokusu saçıyordu. Bonnie'yi kucağına alıp omzuna oturtuyor ve soruyordu.

"Sevgiline bir öpücük verecek misin?"

Bir gün Bonnie, yukarı kalkık küçük burnunu buruşturdu ve babasının kollarından kurtulmaya çalıştı.

Açıkça:

"Hayır," dedi, "Pis!"

"Ne?"

"Pis kokuyorsun. Ashley dayı böyle kokmuyor."

Rhett üzüntülü bir yüzle onu yere bıraktı.

"Allah canımı alsın!" diye söylendi. "Eh, kendi evimde ölçülülüğü savunan birinin bulunacağını hiç ümit etmezdim, doğrusu!"

Ama o günden sonra, ancak akşam yemeklerinden sonra bir bardak şarap içmeye başladı. Bardağın dibindeki son damlaları içmesine izin verilen Bonnie şarabın lezzetini hiç de pis bulmuyordu. Bunun sonucunda, Rhett'in yanaklarındaki derin çizgileri örtmeye yüz tutmuş olan şişkinlik indi ve gözlerinin altındaki simsiyah halkalar kayboldu. Bonnie onunla birlikte ata binmeyi sevdiği için genç adam vaktin büyük bir kısmını açık havada geçiriyordu. Esmer yüzü güneşin etkisiyle bronz rengini almıştı. Bu renk ona çok yakışıyor, onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Şimdi daha sağlıklı ve daha neşeliydi. Herkes onun yine, savaşın ilk günlerinde Atlantalıların başını döndüren yakışıklı ve genç abluka kaptanına benzediğini düşünüyordu.

Ondan asla hoşlanmamış olan kimseler bile, küçücük kızıyla birlikte atla geçtiğini görünce gülümsemekten kendilerini alamıyorlardı. En muhafazakâr

görüşlü yaşlı hanımlar bile, çocuğunu bu kadar seven, onun yetiştirilmesiyle böyle candan ilgilenen bir kimsenin büsbütün kötü olamayacağı düşüncesindeydiler.

O gün Ashley'in doğum günüydü. Gece, Melanie bir toplantı tertiplemişti, ama bunu bir sürpriz olarak saklamaktaydı kocasından. Ashley'den başka herkes toplantıdan haberdardı. Küçük Wade ile küçük Beau bile bu işten haberdardılar ve bildiklerini kimseye söylemeyeceklerine dair kendilerine yemin ettirilmişti. Bu ise minicik kalplerinin iftiharla dolmasına sebep oluyordu. Atlanta'nın bütün aileleri bu toplantıya davet edilmişti ve gelmek üzere hazırlık yapmaktaydılar.

Bütün gün, Scarlett, Pitty hala, India ve Melanie küçük evde uçarcasına çalışmışlar, zencilerin yeni kolalanmış perdeleri asmalarına, gümüşleri patlatmalarına, yeri cilalamalarına, yemek pişirmelerine gözcülük etmiş, hazırlanan tatlıları, çörekleri tabaklara yerleştirip tadına bakmışlardı. Scarlett, hiçbir zaman Melanie'nin bu kadar heyecanlı ve mutlu olduğunu görmemişti.

"Biliyorsun ya şekerim, Ashley, Oniki Meşeler'deki kır yemeğinden beri bir doğum günü toplantısı yapmadı. Hani o gün, Mr. Lincoln'un gönüllü toplamaya başladığının haberini almıştık, hatırlıyor musun? İşte o zamandan beri doğum günleri hep sönük geçti. Öyle çok çalışıyor ve akşamları eve öyle yorgun geliyor ki, bugünün doğum günü olduğunun bile farkında değil. Ah, yemekten sonra herkes gelince, kimbilir ne kadar şaşıracak, değil mi?" Archie, damdan düşer gibi:

"Ama Mr. Wilkes yemeğe geldiği zaman verandadaki fenerleri görecek." dedi. "Bu işi nasıl halledeceğiz?" Melanie:

"Ah, Allah acısın halime!" diye bağırdı. "İşte bunu hiç düşünmemiştim! Archie, hatırlattığın ne iyi oldu bilsen! Eyvah, eyvah, şimdi ne yapacağım? Fenerler sarmaşıklarla ağaçlara bağlanacak, içlerine de küçük mumlar yerleştirilecek. Tam misafirler geleceği sırada yakılacak. Scarlett, biz yemek yerken bu işi yapması için Pork'u gönderebilir misin?"

Archie:

"Mrs. Wilkes siz, siz kadınların çoğundan daha akıllısınız, ama kolayca

şaşırıyorsunuz," dedi. "O budala zenci Pork bu fenerleri nasıl yakabilir? Eminim ki göz açıp kapayana kadar hepsini tutuşturdu. Öyle güzel şeyler ki. Ben onları Mr. Wilkes'le siz yemek yerken asarım."

Melanie, çocuksu gözleri minnet ve Archie'ye karşı büyük bir güvenle dolu olarak ona baktı. İhtiyar adam iyice uzaklaştıktan sonra:

"İnsan akıllıca davranabilirse ona her şeyi yaptırabilir," dedi. "Ben bu işi ona yaptırmayı uzun zamandır aklıma koymuştum, ama ne biçim adam olduğunu bilirsiniz. Bir şey isteyecek olsanız, huylanır yapmaz. Hem de bir süre için olsun, ayağımızın altından çekilmiş oldu. Zenciler ondan öyle korkuyorlar ki, o burada olduğu zaman, can korkusuyla hiçbir iş yapamıyorlar."

Scarlett, öfkeyle:

"Mell," dedi, "Ben olsam onun gibi eski bir mahkûmu evimde tutmazdım."

Scarlett ile Archie birbirlerinden aynı derecede nefret ediyorlardı.

Scarlett, devam etti:

"Sözüme dikkat et, Archie başına iş açacak senin."

Melanie:

"Yok canım," dedi. "Zararsızdır. Eğer yüzüne güler, kendisine güvendiğini belli edersen, çok tatlı bile olur. Ashley ile Beau'ya da öyle bağlı ki, onun evde bulunması bana da adeta güven veriyor."

India yengesine baktı. Gözlerindeki soğuk bakışlar yumuşadı ve yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

"Yani sana çok bağlı demek istiyorsun, değil mi, Melly?" dedi. "Pekâlâ, biliyorsun ki, bu canavar karısından beri ilk defa seni sevdi. Bana kalırsa, sadece sana olan saygısını göstermek için adamı öldürsün diye, birinin sana saygısızlık etmesini dört gözle bekliyor."

Melanie kızararak:

"Tanrı suçlarımızı bağışlasın!" diye bağırdı. "Neler söylüyorsun, India! 0 beni korkunç bir kaz olarak görüyor. Bunu sen de biliyorsun.

Scarlett o akşam, dükkâna ve kereste deposuna gitmek için her zamankinden daha büyük bir özenle giyindi. Açık yeşil, kabarık etekli bir elbiseyle, etrafında koyu yeşil tüyler bulunan yine açık yeşil bir şapka giydi. Ah, Rhett kâkülünü kesmesine ve alnını kapatmasına izin verse bu şapka kendisine kimbilir ne kadar yakışacaktı! Ama kocası, kesin bir sesle, saçlarına dokunacak olursa, kafasını sağlam bırakmayacağını söylemişti. Şu sırada ona karşı öyle düşmanca davranıyordu ki, Scarlett onun bunu gerçekten yapabileceğinden korktu.

Güzel bir ikindiydi. Scarlett her zamankinden güzel ve mutluydu. Hayatını iyi bir şekilde düzenlemiş oluşu ona güven veriyordu. Öyle ya, savaşın sonundan beri kaydettiği ilerleme küçümsenecek bir şey değildi. Bu gecikmeler yüzünden, kereste deposuna umduğundan daha geç gitti. Hugh ile arabacılar, bir kereste yığını üzerine oturmuş onu bekliyorlardı.

"Ashley burada mı?"

"Evet," dedi, "İçerde, büroda. Defterleri düzenlemeye çalışıyor. Yani, şey demek istiyorum, defterleri inceliyor, hesaplar doğru mu diye bakıyor."

Scarlett sesini alçaltarak:

"Bugün bunlarla uğraşmasına gerek yok," dedi. Sonra daha da alçak bir sesle devam etti, "Melly beni buraya onu oyalamaya gönderdi. Çünkü bu geceki parti için hazırlık yapıyorlar."

Hugh gülümsedi. Çünkü toplantıya o da gidiyordu. Hugh partilere gitmekten hoşlanırdı. Halinden, Ashley ile yalnız konuşmak istediği belli oluyordu. Ashley onu kapıda karşıladı. İkindi güneşinde saçları altın gibi parlıyordu. Dudakları tatlı ve sıcak bir gülümsemeyle aralanmıştı.

"Aman Scarlett, bu saatte ne diye şehre indin? Niçin bizim eve gidip Melly'e sürpriz partisini hazırlamak için yardım etmedin?"

Scarlett hayal kırıklığına uğramıştı. Kızgınlık dolu bir sesle:

"Aman, Ashley Wilkes!.." diye bağırdı. "Senin bu konuda tek bir şey bilmemen gerekiyordu. Melly çok üzülür eğer şaşırmazsan. Hiç olmazsa şaşırmış görün."

"Ah, kendimi ele vermem, merak etme. Bu gece Atlanta'nın en şaşkın adamı ben olacağım."

Ashley gülüyordu. Neşeli olduğu her halinden belliydi.

"Ah, sana bunu kim haber verdi? Bu hainliği kim yaptı?"

"Ne desem ki? Hemen hemen Melly'nin davet ettiği herkesin ilk işi koşup şerefime bir parti düzenlendiğini bana haber vermek oldu. Bunlardan ilki de General Gordon idi. Dedi ki, "Kendi tecrübemden bilirim, erkekler evdeki bütün silahları temizleyip parlatmaya karar verdikleri gecelerde, karılarının bir sürpriz parti tertiplediğini görürler." Merriwether dede de kulağımı büktü. Bir kere Mrs. Merriwether onun şerefine bir sürpriz parti düzenlemiş ve kendisi gizlice, romatizmasına iyi gelsin diye bir şişe viski içtiği için, sarhoşluktan yataktan kalkıp kendi şerefine evinde toplanmış olan misafirlerin karşısına çıkamamış. Sözün kısası, herkes bir şey söyledi işte. Ama hepsi de partinin bu gece olacağını ısrarla belirttiler."

Scarlett:

"Kötü insanlar," diye bağırdı. Ama o gülümsüyordu.

Ashley böyle gülümsediği zaman, Oniki Meşeler'de yaşayan eski Ashley'e benziyordu. Oysa bugünlerde o kadar az gülümsüyordu ki. Hava öyle güzel, güneş öyle ılık, Ashley'in yüzü öyle neşeliydi ve konuşması öyle tasasızdı ki, Scarlett'in kalbi sevinçle çırpınmaya başladı. Göğsünde sevincin yarattığı bir acı vardı şimdi. Gözleri sevinç gözyaşlarıyla dolmuştu. Bir türlü akıtamadığı bu yaşlar ateş gibi yakıyordu göz pınarlarını. Birden kendini yine onaltı yaşında mutlu ve tasasız bir genç kız gibi hissetti. Heyecan içindeydi. Şapkasını çıkartıp havada sallamak ve "Hurraaaa!" diye bağırmak istiyordu. Birden böyle bir şey yapacak olsa Ashley'in nasıl şaşıracağını düşündü ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Öyle gülünce gözlen yaşlarla dolmuştu. Ashley de başını arkaya atmış

gülüyordu. Sanki gülmek onun da hoşuna gidiyordu. Ama Ashley, Scarlett'in, Melly'nin sırrını ele veren adamın dostça ihanetine güldüğünü sanmaktaydı.

"İçeri gel Scarlett. Defterleri gözden geçiriyorum." "Aman, bugün defterlerle uğraşmayalım, Ashley! Buna kafa yoramam. Yeni bir şapka giydiğim zaman, bütün bildiğim sayıları unutmuş gibi oluyorum." Ashley:

"Şapka bu kadar güzel olursa, sayılar kendiliklerinden kaybolurlar," dedi. "Scarlett, her gün biraz daha güzelleşiyorsun!"

Masadan aşağı kayarak Scarlett'in yanına geldi, ellerini tutup kollarını iki yana açarak elbisesine baktı.

"Öyle güzel ki! Bana kalırsa sen asla yaşlanmayacaksın! Ashley ona dokununca Scarlett anladı ki, farkına varmadan bunun olmasını istemişti. Bütün ikindi boyunca, onun ellerinin temasını, gözlerinin sevgi dolu bakışını ve halâ onunla ilgilendiğini gösteren bir sözünü beklemişti. Tara'nın meyve bahçesindeki o soğuk günden beri ilk defa olarak tamamen yalnız kalıyorlardı. İlk defa olarak, resmi tokalaşmalar dışında elleri birleşmişti. Bu uzun aylar ve yıllar boyunca. Scarlett bu teması özlemiş, bugünü açlıkla beklemişti. Ama şimdi...

Ne gariptir ki Ashley'in ellerinin teması onu heyecanlandırmıyordu!

Bir zamanlar onun kendisine yaklaştığını görse titremeye başlardı. Şimdi ise ona karşı sadece garip, sıcak bir dostluk ve büyük bir yakınlık duyuyordu sadece. Onun ellerinden kendi ellerine ateşli heyecanlar bulaşmıyordu artık. Bu Scarlett'i şaşırttı ve biraz kederlendirdi. Ashley halâ onun Ashley'iydi. Parlak baş döndürücü, yakışıklı, genç... Scarlett halâ onu hayatından canından çok seviyordu. Şu halde niçin...

Ama bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Onun yanında olmak, ellerini tutmak, dostça, tatlı tatlı gülümseyişini görmek, onunla dilediği gibi konuşabilmek genç kadın için yeterliydi. Herhangi bir heyecan ve baş dönmesi duymasına gerek yoktu. Ashley'in gözleri ona sevgiyle bakıyordu. Sanki aralarındaki ilişki onlara şimdiye kadar sadece mutluluk vermişti. Scarlett, güldü.

"Ah, Ashley, gittikçe ihtiyarlıyorum, eski parlaklığım kayboluyor."

"Ah, evet bu açıkça belli oluyor! Hayır, Scarlett, sen altmış yaşında da olsan, benim için hep aynı kalacaksın. Sen daima, Oniki Meşeler'de düzenlediğimiz son kır yemeğinde, büyük meşe ağacının altında, etrafında bir düzine gençle otururken göreceğim hayalimde. Giydiğin elbisenin nasıl olduğunu bile tarif edebilirim sana. Küçük yeşil çiçeklerle süslü beyaz bir elbise giymiştin. Omuzlarında beyaz ipekli bir şal vardı. Ayaklarında, siyah kurdeleli küçük yeşil ayakkabılar, başında da yeşil kadife kurdeleleri beline kadar sarkan, büyük, çok büyük beyaz bir şapka vardı. Bu elbiseyi çok iyi hatırlıyorum, çünkü hapishanede canım çok sıkıldığı zamanlar -ki bu sık sık oluyordu- hatıralarımı çıkartıp, onlarla oyalanıyordum. Onlara sanki birer resimmişler gibi bakıyor, en küçük ayrıntıyı dikkat ederek inceliyordum..."

Ashley birden sustu. Yüzündeki sevinç ifadesi kaybolmuştu. Scarlett'in ellerini yavaşça bıraktı. Oysa genç kadın nefesini tutmuş oturuyor, onun ağzından çıkacak sözleri büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu.

"O günden beri ikimiz de uzun yollar aştık, değil mi Scarlett? Asla geçeceğimizi ümit etmediğimiz yollardan geçtik. Sen doğrudan doğruya, hızla geçtin o yollardan, ben yavaşça ve isteksizce geçtim.

Evet, sen o yollardan hızla geçtin. Beni de arabanın tekerlekleri arkasından sürükleyerek buraya getirdin. Kimi zaman düşünüyorum da, sen olmasan halimin ne olacağını merak ediyorum!"

"Ama ben senin için hiçbir şey yapmadım ki Ashley. Ben olmasam da sen aynı durumda olurdun. Bir gün yine zengin bir adam olacaktın. Tıpkı bir süre sonra olacağın ve eskiden olduğun gibi. Büyük bir adam."

"Hayır, Scarlett, benim içimde hiçbir zaman büyüklük tohumlan var olmamıştır. Eğer sen olmasaydın ben de zavallı Cathleen Calvert ve bir zamanlar büyük isimlere sahip olan bir sürü başkaları gibi, kaybolup gidecek, süprüntü beyazlar arasına karışacaktım."

"Aman Ashley, böyle konuşma. Sana yakışmıyor. Canımı sıkıyorsun."

"Ama ben üzgün değilim. Artık hiçbir şeye üzüldüğüm yok. Bir zamanlar...

bir zamanlar üzülüyordum. Şimdi sadece..."

Scarlett, heyecanla:

"Böyle konuşman hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Tıpkı Rhett gibi konuşuyorsun. Hep böyle şeylerden ve en kuvvetli olanın hayatta kaldığından söz ederek canımı sıkar. Kimi zaman öyle sıkılırım ki, avaz avaz bağıracak hale gelirim."

Ashley gülümsedi:

"Rhett ile benim benzer yanlarımız olduğunu hiç düşündün mü Scarlett?" diye sordu.

Scarlett şaşırmıştı.

"Şüphesiz hayır. Sen o kadar kibar, o kadar mükemmel ve o kadar dürüst bir insansın ki... Oysa o... "

"Ama aslında çok benzeriz. Aynı tip ailelerin çocuğuyuz, aynı şekilde yetiştirildik. Ve aynı şeyleri düşünecek şekilde eğitildik. Ama yolun bir yerinde değişik dönemeçlerden döndük. İkimiz halâ aynı şekilde düşünüyor, ama başka başka davranıyoruz. Örneğin, ikimiz de savaşa inanmıyorduk, ama ikimiz de orduya yazılıp dövüştük. Ama o hemen hemen son günlere kadar bekledi. İkimiz de savaşın çok yanlış bir şey olduğunu biliyorduk. İkimiz de onun er geç kaybedileceğinden emindik. Ben kaybedilecek bir dava uğruna dövüşmeye razıydım. O değildi. Bazen onun haklı olduğunu düşünüyorum, ama yine de..."

Scarlett:

"Ah, Ashley, her meselenin iki yanını da görmekten ne zaman vazgeçeceksin? Her şeyi iki taraflı olarak düşünen bir kimse hiçbir yere varamaz."

Bu doğru... ama Scarlett, sana sorabilir miyim, elde etmek istediğin nedir? Bunu her zaman merak ettim. Anlıyorsun ya, ben hiçbir zaman hiçbir şeyi elde etmek istemedim. Sadece kendi kendimle başbaşa kalmak, kendi kendim

olmak istedim."

Scarlett, ne elde etmek istiyordu, nereye varmak istiyordu? Bu saçma bir soruydu. Para ve güvenlik elde etmek istiyordu kuşkusuz.

Güldü ve sitemli bir sesle:

"Demek sadece kendi kendinle başbaşa kalmak istiyorsun?" dedi. "Kendimden uzaklaşmak her zaman benim karşılaştığım en güç mesele olmuştur. Elde etmek istediğim şeyin ne olduğuna gelince, sanırım onu elde ettim. Zengin ve güvende olmak ve..."

"Ama Scarlett zengin olup olmadığımın benim için hiçbir önemi olmadığını hiç farketmedin mi?"

Hayır, bu Scarlett'in hiç aklına gelmemişti. O herkesin zengin olmak istediğini sanırdı.

"Öyleyse, istediğin nedir?"

"Şu anda bilmiyorum. Bir zamanlar biliyordum, ama şimdi hemen hemen unutmuş durumdayım. Genellikle yalnız kalmak, sevdiğim insanlar arasında bulunmaya ve sevmediğim işleri yapmaya mecbur olmamak istiyorum. Belki de asla geri gelmeyecek olan o eski günlerin geri gelmesini özlüyordum... Onların hatıraları bir türlü yakamı bırakmıyor ve yenidünya sağır edici bir gümbürtüyle başımın etrafında dönüyor."

"Şimdi hayatı daha çok seviyorum ben," dedi. "Şimdi her an heyecan verici bir şey oluyor. Partiler, toplantılar... Her şeyin kendine has bir pırıltısı var. Eskiden hayat o kadar sıkıcıydı ki."

İçinden şöyle geçiriyordu:

"Ah, o tembellik günleri, sıcak ve gevşek taşra ikindileri! Zenci kulübelerinden gelen tatlı kahkahalar! Hayatın sahip olduğu altın rengi sıcaklık ve yarınların getireceğini iyi bilmekten gelen o canım güven duygusu! Sizi nasıl unutabilirim?"

Titreyen bir sesle:

"Şimdiki hayatı daha çok seviyorum," dedi.

Ashley, hafifçe, tatlı tatlı gülerek, ama asla inanmayarak masadan aşağı kaydı. Eliyle Scarlett'in çenesini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Ah, Scarlett, yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun! Evet, hayatın şimdi kendine has bir pırıltısı var. İşte bize yabancı gelen de bu ya. Eski günler parlak değildi, ama ne kadar çekici, ne kadar güzeldi."

Bu kapıların arkasında eski günlerin güzelliği ve Scarlett'in içinde onlara karşı gizlice birikmiş olan özlem vardı. Ama Scarlett biliyordu ki, onlar ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, artık geçmişe aittiler. İlerlemek istiyorsa, hatıralarını ve onları özlemeyi bir yana bırakmalı ve yepyeni, parlak ve tertemiz bir kafayla ileri atılmalıydı.

Ashley elini onun çenesinden çekti ve ellerinden birini iki eli arasına aldı.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Scarlett'in aklında, ona ihtar eder gibi bir çıngırak çalıyordu:

Nihayet düşünceleri birleşmişti. Bu an kaybedilemeyecek kadar tatlı ve değerliydi. Arkasından gelecek acı önemli değildi artık.

Kereste deposunun küçük bürosunun bembeyaz duvarları kaybolmuştu artık. Ashley ile Scarlett doğup büyüdükleri dağların patikalarında atla yanyana ilerliyorlardı. Eski, çok eski bir ilkbahardı mevsim. Ashley konuştukça, Scarlett'in elini daha kuvvetle sıkıyor, sesi eski ve unutulmuş şarkıları hatırlatıyordu. Scarlett, Tarleton'ların pikniğine giderken, yolda duydukları tatlı kahkahaları, şarkı seslerini duyar gibiydi. Kendi tasasız gülüşü bile geliyordu kulaklarına. Ashley atının üzerinde gururla oturuyor, güneş altın - gümüş arası garip renkli saçlarının üzerinde muzipçe oyunlar oynuyordu. Gökyüzünde güz mehtabı bütün ihtişamıyla parlamaktaydı. İşte Noel yortusu! Kara derili, beyaz derili herkes en güzel elbiseleriyle birer birer hediyelerini almaya geliyorlardı. Gerald O'Hara herkesi memnun etmek istiyordu. Sonra kiliseye gidiyorlar, sonra da bütün geceyi eğlenip dans ederek geçiriyorlardı.

Ashley sustu. Uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Aralarında, bilmeden paylaştıktan kaybolan, güneşli gençlikleri vardı.

Scarlett, kederli bir sesle:

"Şimdi anlıyorum, niçin mutlu olmadığını," dedi. "Daha önce anlayamıyordum. Ama kendim de yeteri kadar mutlu değilim ve nedenini bir türlü bulamıyordum. Ama biz yaşlı insanlar gibi konuşuyoruz!" Birden büyük bir hayretle sustu. "Elli yıl sonra geride bıraktıkları hayatlarına bakan yaşlılar gibiyiz. Oysa yaşlı değiliz ki! Bu arada pek çok şey olduğu için bu gibi şeyler hissediyoruz. Her şey o kadar değişti ki, aradan elli yıl geçmiş gibi görünüyor. Ama ihtiyar değiliz."

Ama Ashley'e baktığı zaman artık onun genç ve parlak olmadığını gördü. Genç adam kederli bakışlarla Scarlett'in halâ tutmakta olduğu eline bakıyordu. Scarlett onun bir zamanlar pırıl pırıl parlayan sarı saçlarının şimdi kurşuni bir renk almış olduğunu gördü. Her nasılsa, Nisan ikindisinin parlak güzelliği kaybolmuş, kalbi kederle dolmuş, eski günleri hatırlamak Scarlett'e acı bir sevinçle beraber, dayanılmaz bir sıkıntı vermişti "Bana bunları hatırlatmasına fırsat vermemeliydim," diye düşündü. "Asla eskiyi düşünmemeye karar verdiğim zaman haklıydım. Bu insana çok büyük bir acı veriyor. İnsan öyle bir hale geliyor ki, eskiyi düşünmekten başka bir şey yapamaz oluyor. İşte Ashley'i bu hale getiren de bu. Artık geleceği düşünemiyor. Sadece geçmişi özlüyor. Onu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Ah, Ashley, sevgilim, geçmişi düşünmemelisin! Bunun ne faydası olabilir ki? Beni de eski günleri düşünmeye sürüklemene fırsat vermemeliydim. İnsan geçmişi düşününce böyle oluyor işte. Acı, keder ve üzüntüden başka bir şey hissetmiyor."

"O günler geceli çok oldu, Ashley" dedi. "Uzun yollar katettik o zamandan beri. O zaman güzel geleneklerimiz vardı, değil mi?" Sonra bir aceleyle, "Ah, Ashley," dedi. "Hiçbir şey beklediğimiz, ümit ettiğimiz gibi olmadı, değil mi?" Ashley:

"Hep böyle olur," dedi. "Hayat bize beklediğimizi, ümit ettiğimizi vermek zorunda değildir. Bize verileni alır ve daha kötüsüne sahip olmadığımız için şükrederiz."

Farkında olmadan gözlerinden yaşlar aktı ve yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

Şimdi kalbi kırılmış, birisi tarafından hakarete uğramış kederli bir çocuk gibi Ashley'in karşısında durmuş, ne yapacağını bilmeden ona bakıyordu. Ashley bir şey söylemeden şevketle onu kollan arasına aldı, başını omzuna dayadı ve eğilip yanağını onun yanağına bastırdı. Sıcak kollan vücuduna dolanınca, Scarlett rahatladı ve gevşedi. Onun kolları arasında duyduğu huzur gözyaşlarını kurutmuştu. Ah, onun kollan arasında olmak ne hoştu. Scarlett'e, ihtirassızca, heyecan duymadan, çok sevgili bir dostuymuş gibi sarılmıştı genç adam. Sadece onun geçmişini, gençliğini, ailesini, yetiştiği ortamı ve bugünkü halini bilen Ashley onu anlayabilirdi.

Dışarıda ayak sesleri duydu, ama aldırmadı, çünkü bu ayak seslerinin evlerine gitmekte olan arabacılara ait olduğunu sanmıştı. Bir an durup Ashley'in kalbinin hafif hafif çarpışını dinledi. Birden Ashley onu şaşırtarak şiddetle itip kendinden uzaklaştırdı. Scarlett başını kal-dınp hayretle baktı ona, ama Ashley kendisine bakmıyordu. Onun omzunun üzerinden kapıya bakmaktaydı.

Scarlett döndü. Kapıda India duruyordu. Arkasında Mrs. Elsing vardı. Bembeyaz yüzü hareketsizdi. İkisinin arasında konuşmayı unutmuş tek gözlü bir papağana benzeyen Archie duruyordu.

Oradan nasıl çıktığını asla hatırlayamayacaktı. Ama Ashley'in emriyle derhal çıktı oradan. Ashley ile Archie içerde yalnız kalıp konuşmaya başladılar. India ile Mrs. Elsing ise ona arkalarını dönerek kapının önünde duruyorlardı. Eve giderken korku ve utanç içindeydi. Bir vatanseverin sakalına sahip olan Archie, Tevrat'ın sayfalarından fırlamış bir intikam meleğini andırıyordu.

Nisan grubunda ev sakin ve boştu. Bütün hizmetçiler ve uşaklar bir cenaze törenine gitmişler, çocuklar da Melanie'nin arka bahçesinde oynuyorlardı. Melanie...

Melanie! Scarlett onu düşününce buz gibi bir korku bütün benliğini sardı ve aceleyle merdivenleri tırmanıp yatak odasına çıktı. Ah, India ona bu haberi vermekten kimbilir ne kadar büyük bir zevk duyacaktı. Ashley'in adını lekelemekten hiç korkmayacağı kesindi. Melanie'nin kalbini kırmak, bu

hareketiyle, Scarlett'e zarar vermek de onu yapacağı işi yapmaktan alıkoyamazdı! Gerçi Mrs. Elsing, India'nın arkasında olduğu için bir şey görmediği kesindi, ama yine de konuşacak, zehirli diliyle ortalığı karıştıracaktı. Akşam yemeğine kadar bu haber bütün şehre yayılacaktı. Yarın sabah, kahvaltı saatinde, herkes, zenciler bile her şeyi öğrenmiş olacaklardı. Bu geceki partide, kadınlar köşelerde toplanacak ve fısıldaşacaklardı. Şüphesiz hepsi de Ashley'in erkek olduğunu, Scarlett gibi bir şeytanın, bir düzenbazın, bir utanmazın ağına düşmesinde şaşılacak bir şey olmadığını söyleyeceklerdi. Ashley'in onu ağlarken kollan arasına almış olduğuna kimse inanmayacaktı. Akşam olmadan Ashley ile Scarlett'in zina yaparken yakalandığını söyleyecekti herkes. Oysa her şey ne kadar tatlı, ne kadar masum bir şekilde oluşmuştu!

Scarlett, vahşi bir keder içinde düşünüyordu: "Eğer onun izinli olarak geldiği Noel tatilinde vedalaşırken ya da Tara'nın meyve bahçesinde öpüşürken yakalansaydık! Ah evet, o zaman yakalansaydık, gerçekten suçluyduk kuşkusuz ve yakalanmak bana bu kadar acı gelmeyecekti. Ama şimdi... şimdi... beni bir dost gibi kucaklamıştı sadece..."

Ama buna hiç kimse inanmayacaktı. Hiç kimse ondan yana çıkmayacak, onu savunmayacaktı. Eski dostlarını öyle kızdırmıştı ki, onlardan birinin şimdi kendisini savunacağını düşünmek boşuna olacaktı. Hakaretleri altında ezilen yeni dostları ise onu karalamak için bir fırsatın meydana gelişine ancak sevinebilirlerdi.

Ah, her şeye katlanabilirdi. Hakaret dolu bakışlara, alaylı gülümsemelere, yüzüne karşı söylenmesi olası acı sözlere, her şeye, her şeye. Ama Melanie! Hayır, Melanie'nin yüzüne bakmaya dayanamazdı. Melanie bunu öğrendiği zaman ne yapacaktı? Ashley'i terk mi edecekti. Biraz gururu olan bir kimse başka ne yapabilirdi ki? O zaman Ashley ile Scarlett ne yapacaklardı? Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Scarlett hayalinde ilk kez büyük bir çaresizlik içindeydi. Birinin elini uzatıp bu işe karışması ve onu içine düştüğü bu güç durumdan kurtarması gerekmekteydi. Birden gözyaşları kurudu ve içinde büyük bir korkunun büyüdüğünü hissetti. Ya Rhett? O ne yapacaktı?

Belki de hiçbir zaman öğrenmeyecekti o bunu. O kuşkucu eski atasözü ne diyordu? "Kocalar daima herkesten sonra duyar." Belki ona kimse bir şey

söylemezdi. Rhett'e bunu söyleyecek adamın büyük bir cesarete sahip olması gerekirdi. Çünkü Rhett'in önce ateş ettiği sonra soru sorduğu bilinen bir şeydi. Ama ne olur Tanrım, kimse ona bir şey söylemesin, kimseye verme bu cesareti!

Elbiselerini çıkartarak yatağın üzerine uzandı. Aklı bir delinin aklından farksızdı, başı dönüyor, dönüyordu. Ah, kapısını kilitlese ve sonsuza kadar dışarı çıkmadan bu emin yerde kalsa ne iyi olurdu. Başını ümitsizce yastığına gömerek:

"Bunu şimdi düşünmemeliyim," dedi. "Bunu şimdi düşünmeyeceğim. Daha sonra kuvvetlendiğim zaman düşünürüm."

Hava kararırken hizmetçilerin geri döndüklerini duydu. Zaman geçti ve nihayet Rhett'in merdivenleri tırmandığını duydu. Rhett yukarı kata çıkıp, sofaya adımını attığı anda, Scarlett kendini toparlamaya ve onunla hazırlıklı olarak karşılaşmaya karar verip doğruldu. Ama bunu başarabilecek miydi? Rhett onun kapısının önünden geçerek kendi odasına gitti. Şimdi Scarlett daha rahat nefes alıyordu. Duymamıştı. Rhett, bir şey duymamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, halâ karısının isteğine saygı göstererek odasına ayak basmıyordu. Aksi halde, onu bu halde görse, yüzünden bir şeyler olduğunu mutlaka anlardı. Evet, evet, hasta olduğunu, toplantıya gidemeyeceğini söyleyebilecek kadar kendini toparlamalıydı. Rhett'in uzun zaman odasında dolaştığını, ara sıra Pork'la konuştuğunu duydu. Halâ ona seslenecek kuvveti bulamıyordu kendinde. Karanlık odada, titreyerek yatağının üstende yatıyordu.

Uzun bir zaman sonra, Rhett onun kapısını vurdu ve Scarlett sesine hakim olmaya çalışarak:

"Gel!" diye seslendi.

Rhett kapıyı açarak sordu:

"Toplantıya gitmek üzere hazırlandın mı?"

"Üzgünüm ama başım ağrıyor! Gidebileceğimi sanmıyorum. Sen git Rhett ve Melanie'den benim tarafımdan özür dile."

"Ah sen ne korkak bir ahlaksızsın!"

Anlamsız bir sesle:

"Kalk," dedi. "Davete gidiyoruz. Acele etmelisin."

"Ah, Rhett, gidemem. Görüyorsun ki..."

"Görüyorum. Kalk."

"Rhett, yoksa Archie cüret edip..."

"Evet, cüret etti. Archie iyi ve dürüst bir adamdır. Cesur bir adammış aynı zamanda.

"Rhett, yalan söylediği için onu öldürmeliydin."

"Benim doğru söyleyen insanları öldürmemek gibi acayip bir huyum vardır. Haydi, kalk bakalım."

"Gidemem, Rhett. Bu anlaşmazlık ortadan kalkana kadar bir yere gidemem."

"Eğer bu gece yüzünü göstermezsen, hayatın boyunca bir daha Atlantalıların karşısına çıkamazsın. Karımın orospu olmasına katlanabilirim, ama korkak olmasına asla dayanamam. Bu gece oraya gideceğiz. Alex Stephens'den tut da en küçük çocuğa kadar kimse sana selam vermese ve Mrs. Wilkes bizi evinden kovsa bile gideceğiz."

"Rhett, izin ver de açıklayayım."

"Dinlemek istemiyorum. Zaman yok. Haydi giyin."

"Onlar yanlış anladılar. India da, Mrs. Elsing de, Archie de... Hem onların benden ne kadar nefret ettiklerini bilirsin. India benden öyle nefret eder ki, beni lekelemek için kardeşini bile karalayacak yalanlar söylemekten çekinmez. Ah, ne olur izin ver de anlatayım..."

Scarlett içinden:

"Aman Allahım! Sen koru beni, ya haydi anlat derse ne yaparım?" diye düşünüyordu. "Ne diyebilirim? Ne anlatabilirim?"

Israr etti:

"Herkese bir sürü yalan söylediklerine eminim. Bu gece oraya gidemem."

Rhett:

"Gideceksin," dedi. "Seni boynundan tutup sürüklemek ve o şahane kıçını tekmelemek zorunda kalsam da gideceksin. Haydi, giy şunu. İplerini ben bağlarım. Ah, evet, bu işi iyi bilirim. Hayır, dadını çağırmana ve kapıyı kilitleyip bütün gece dışarı çıkmayarak korkaklığını herkese ilan etmene fırsat verecek değilim."

Scarlett korkusunu unutmuştu:

"Ben korkak değilim," diye bağırdı. "Ben..."

"Ah, ne olur yine, o Yankeeyi vurduğunu ve Sherman'ın ordusuna tek başına meydan okuduğunu anlatma. Birçok başka kötü özelliklerinin yanısıra korkaksın da... Bu gece kendi şerefini kurtarmak için değilse bile, Bonnie'nin şerefini kurtarmak için oraya gideceksin. Onun hayatını nasıl mahvedebilirsin? Haydi, çabuk korseni giy."

Şimdi genç kadının üzerinde incecik iç gömleğinden başka bir şey yoktu. Scarlett 'in dolabının önüne gitmiş elbiselerini aceleyle gözden geçiriyordu. İçlerinden birini çekip çıkardı. Bu açık yeşil, ipekli bir elbiseydi. Yakası küstahça açık, etekleri, pembe kadife güllerle arkaya çekilmişti.

Elbiseyi yatağın üzerine atarak:

"Şunu giy," dedi. "Bu gece alçak gönüllü elbiseler giymene razı değilim. Ne evli kadınlara yakışacak güvercin grisi, ne de masum lile bir elbise giyecek değilsin. Bayrağın olanca gücüyle çekilmiş olmalı. Çünkü bu olay meydana gelmemiş olsa, kuşkusuz en gösterişli elbiseni giyecektin. Yüzüne de bol bol allık sür... Bana kalırsa, barbarlar devrinde zina yaparken yakalanan kadınlar senin gibi sararmamışlardır. Dön bakayım."

Genç kadın ürperdi.

Melanie'nin evinin her odasının penceresinde ışıklar yanıyor, ta uzaklardan müzik sesleri duyuluyordu. Araba Wilkes'lerin kapısında durduğu zaman, Scarlett ile Rhett belli ki son derece eğlenmekte olan insanların sesleriyle karşılaştılar. Ev, ağzına kadar misafirlerle doluydu. Verandalar bile insanlarla dolup taşıyordu. Birçok kimseler trabzanlara ve merdivenlere oturmuşlardı.

Rhett onun aklından geçenleri anlamış gibi, karısının dirseğini sıkı sıkı tutuyordu. Öyle sıkı tutuyordu ki, Scarlett onun parmaklarının battığı yerlerde mor lekeler kalacağına emindi.

"Bir İrlandalının korkak olduğunu ilk olarak görüyorum. Herkesin gıpta ettiği o meşhur cesaretin nerede?"

"Rhett, ne olur eve dönelim. Sana her şeyi açıklayacağım."

"Bütün bir hayat var önümüzde. Bana ne istersen anlatabilirsin. Ama mahvolmak ve tiyatroda kurban rolü oynamak için yalnız bu gece var. Haydi, in arabadan şekerim ve bakalım aslanlar seni yiyecek mi, görelim. Haydi in."

Scarlett kendinde değildi. Wilkes'lerin evine giderken patikada bir sarhoş gibi ilerliyordu.

Verandaya gelmişlerdi. Rhett, elinde şapkası sağa sola selam veriyor, sakin ve yumuşak bir sesle hatır soruyordu. Onlar içeri girerken müzik durdu. Scarlett, etrafındaki kalabalığın dev bir dalga halinde kendisine doğru geldiğini, sonra yine geri çekildiğini hissetti. Acaba onunla kimse konuşmayacak mıydı? Aman, konuşmazlarsa konuşmasınlar, diye düşündü. Çenesini yukarı kaldırdı ve gülümsedi. Gözlerinin kenarları tatlı ve dayanılmaz bir şekilde kırıştı.

Melanie tatlı bir fısıltıyla:

"Elbisen ne güzel, şekerim," dedi. "Ne olur, bana bir iyilik eder misin? India bu gece bana yardıma gelemedi. Misafirleri benimle birlikte karşılar mısın?"

Scarlett evine gidip, kendini yeniden güvende duyunca elbisesinin ve o canım kadife güllerinin mahvolacağını aklına bile getirmeden yatağının üstüne yıkıldı. Bir süre, sadece Ashley ile Melanie'nin arasında misafirleri karşılayışını düşündü. Ne korkunç bir şeydi bu! Bunu tekrarlamaktansa Sherman'ın ordusunun karşısına çıkmayı tercih ederdi. Bir süre sonra doğruldu, ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan da gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Toplantı bittikten sonra Rhett onu arabayla tek başına eve göndermiş, Scarlett de bunun için Tanrı'ya şükretmişti. Halâ gelmemişti. Tanrı'ya şükürler olsun ki gelmiyordu. Scarlett bu gece, bu halde onun karşısına çıkamazdı. Utanç içindeydi ve tir tir titriyordu. Rhett'in ilerde bile olsa, bu durumunu ona karşı kullanacağına şüphe yoktu.

Yarın... eh yarın başka bir gün olacaktı. Yarın kendisine bir engel düşünebilir, Rhett'i suçlayacak bir şeyler bulabilir, onu yanıltacak şeyler uydurabilirdi. Yarın bu korkunç gecenin hatıraları onu böyle tir tir titretmeyecekti hiç olmazsa. Yarın Ashley'in utanç ve kırılan gururu yüzünden keder içindeki yüzünü bu kadar canlı olarak hatırlamayacaktı... Oysa onun hiçbir suçu yoktu. Acaba şimdi sevgili Ashley'i, onu böyle utandırdığı için Scarlett'den nefret mi edecekti? Kuşkusuz artık ondan nefret edecekti. Melanie'nin inadı ve sadakati, aşkı ve dostluğu sayesinde ikisi de kurtulmuşlardı. Genç kadın omuzlarını gururla dikleştirmiş, Scarlett'e suçlayan bakışlarla bakan kalabalığın karşısında onu savunmak ve kolunu beline dolamak için yanına koşmuştu. Melanie duyduklarına inanmamıştı. Scarlett'e hitap ederken sesinde derin bir güven ve anlayış vardı. Melanie onların niçin kucaklaştıklarını kuşkusuz anlamıştı. Ama Melanie ne kadar sağduyulu davranmış, bu rezaleti, bütün gece Scarlett'i yanından ayırmayarak nasıl örtbas etmişti. Herkes biraz soğuk davranmıştı onlara karşı. Herkes biraz şaşkındı, ama hiç kimse terbiyesizlik yapmamıştı.

Ah, ne acı bir durumdu bu Scarlett için! Kendisinden nefret edenlerin pençelerinden Melanie'nin etekleri altına saklanarak kurtulmuştu. Melanie'nin kör güveni, sonsuz sadakati onu kurtarmıştı. Ah, Melanie tarafından kurtarılmak ha!

Merdivenlerin yarısına varmıştı ki yemek odasının kapalı kapısına baktı ve

ince bir ışık demetinin dışarı süzüldüğünü gördü. Bir an kalbi durur gibi oldu. Eve geldiği zaman bu ışık yanıyor muydu acaba? Acaba Scarlett onu göremeyecek kadar şaşkın mıydı? Yoksa Rhett mi eve gelmişti? Mutfak kapısından sessizce içeri girmiş olabilirdi. Eğer Rhett eve dönmüşse, brendiye ne kadar ihtiyacı olursa olsun, Scarlett için ayaklarının ucuna basarak odasına dönmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ayağına takılan bir şeyi çıkartmak için eğildiği sırada, yemek odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Rhett, arkasındaki hafif mum ışığının önünde simsiyah bir gölge gibi belirdi.

Öyle iri görünüyordu ki, Scarlett bir an karşısındaki adamın gerçekten Rhett olup olmadığında tereddüt etti. Ama evet, yüzü, gözleri belli olmayan bu iri karaltı kocasıydı ve durduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

Boğuk bir sesle:

"Ne olur bana katılın Mrs. Butler," dedi.

Sarhoştu ve bunu belli ediyordu. Şimdiye kadar Scarlett onun ne kadar içki içerse içsin, sarhoş olduğunu, içki içtiğini belli ettiğini görmemişti. Sesini çıkarmadı. Rhett'in kolu emreder gibi ona doğru uzandı.

Sert bir sesle:

"Gel buraya, Allah'ın belası!" dedi.

Scarlett, kalbi şiddetle çarparak, "Çor sarhoş olmalı," diye düşündü.

Genellikle Rhett ne kadar çok içerse, o kadar terbiyeli olur, kibarlığı o derece abartılı bir hal alırdı. Etrafındakilerle daha çok alay eder, sözleri her zamankinden acı olur, ama hareketleri, tavırları, gözleri değişmezdi. Daima nazik, çok nazik, hatta fazla nazikti. Şalına sıkı sıkı sarılarak merdivenlerden aşağı indi. Rhett yana çekildi ve karısı kapıdan içeri girerken eğilerek selam verdi. Saçları karışmıştı. Gözleri kan içindeydi ve küçülmüştü. Masanın üzerinde zayıf bir mum yanıyor, yüksek tavanlı odayı hiç aydınlatmadığı gibi, ağır eşyaların gölgelerinin korkunç şekiller halinde duvarlara vurmasına sebep oluyordu. Onun yanında, gümüş bir tepsi içinde viski şişesiyle

bardaklar duruyordu. Rhett, Scarlett'in arkasından odaya girerek: "Otur," diye emretti.

Şimdi genç kadının kalbini başka bir korku doldurmuştu. Rhett bir yabancıya benziyor, bir yabancı gibi hareket ediyor, bir yabancı gibi konuşuyordu. En gizli anlarında bile karısına karşı daima nazik davranmış, asla başka türlü hareket etmemişti. Rhett:

"Evet gelecek kadar onursuz oluşum, her akşamki içkini içmene engel değil," dedi. "Doldurayım mı?" Scarlett, buz gibi bir sesle:

"İçki içmeyecektim," dedi. "Bir ses duyup geldim..." "Hiçbir şey duymadın. Benim evde olduğumu bilsen aşağı inmezdin. Yukarıda odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaştığını duymadım sanma. Uzun zamandır buradayım. Bir içkiye fena halde ihtiyacın olmalı. İç bakalım." "Hayır, ben..."

Rhett şişeyi alıp, bir bardağa boşalttı.

"İç şunu," dedi bardağı eline tutuşturarak. "Bütün vücudun titriyor. Ah, ne olur öyle numaralar yapma. Gizlice içtiğini bildiğim gibi ne kadar içtiğini de biliyorum. Brendiden hoşlanmandan bana ne? Böyle şeylere aldıracağımı mı sanıyorsun?"

Scarlett, içinden ona lanet okuyarak bardağı aldı. Rhett onu bir kitap gibi okuyordu. Her zaman bütün düşüncelerini, bütün hislerini okumuştu.

"İç diyorum."

Scarlett bardağı kaldırdı ve alışık olduğunu belli eden bir hareketle, tıpkı Gerald O'Hara gibi, dirseğini yukarı doğru çevirerek, bir dikişte içti. Bu davranışının bir kadına yakışmadığını ve hiç yakışık almadığını bilmiyor değildi, ama şu anda bunları düşünecek hali yoktu. Rhett, bu hareketi kaçırmadı. Ağzının bir köşesi aşağı doğru kıvrıldı.

"Otur," dedi, "Bu akşam hazır bulunduğumuz güzel ve şahane davetten bahsedelim. Kan-kocalar böyle şeylerden konuşmaya bayılırlar."

Scarlett, soğuk bir sesle:

"Sarhoşsun," dedi, "Ben yatacağım."

"Sarhoşum ve bu gece sona ermeden daha da sarhoş olmaya niyetliyim. Sen de yatacak değilsin. Henüz değil. Otur yerinde."

Sesi her zamankinden pek farklı değildi. Ama Scarlett yine de bir kırbacın vahşi şakırtısını duyar gibi oldu. Rhett kızmıştı. Evet, Scarlett onun böyle kızdığını şimdiye kadar hiç görmemişti. Rhett onun üzerine eğilirken yüzünün simsiyah olduğunu, gözlerinde o korkunç pırıltıların çakmakta olduğunu iyice gördü. Bu gözlerin ötelerinde öfkeden ve acıdan daha derin bir şey vardı, ama Scarlett bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Evet, evet, bir çift kor gibi kıpkızıl parlamalarına da bu sebep oluyordu. Scarlett'e uzun uzun baktı. Öyle ki, Scarlett'in korkusuz bakışları yalvarır gibi başka tarafa kaydı.

Rhett içkisini ağır ağır içiyor ve bardağının üzerinden ona bakıyordu.

"Bu akşam eğlenceli bir komedi oynandı, değil mi?" Scarlett, titrememeye çalışarak cevap vermedi. "Hiçbir oyuncunun eksik olmadığı hoş bir komedi. Bütün kasaba ahlaksız kadını taşlamak üzere toplanmıştı. Aldatılmış koca, kibar bir erkeğe yakışacak şekilde karısını savunmaya çalışıyordu. Aldatılmış kadın, iyi bir Hristiyan’a yakışacak şekilde, lekesiz şöhretini kullanarak bu işi örtbas etmeye çalışıyordu. Aşığa gelince..." "Lütfen sus..."

"Lütfen susmayacağım. Bu gece susamam, çünkü her şey çok eğlenceliydi. Aşık ise tam bir budalaya benziyor ve bugünleri göreceğine ölmeyi tercih edeceğini düşünüyordu. Nefret ettiğin bir kadının yanında durup günahlarını saklamaya çalışması nasıl bir duygu uyandırdı sende şekerim? Otur bakayım. Sanırım, bu ona olan sevgini artırmamış ya da ona olan nefret ve kıskançlığını azaltmamıştır. Acaba Ashley ile senin hakkındaki gerçeği biliyor mu, biliyorsa bunu niçin yaptı, acaba bunu kendini kurtarmak için mi yaptı diye düşünüyorsun, değil mi? Senin Şöhretini kurtarmış olmasına rağmen, bunu, budalalığı yüzünden yaptığını da düşünüyorsun, değil mi?"

"Dinlemeyeceğim..."

"Evet, dinleyeceksin. Bunları, sana endişelerinizi azaltmak için söylüyorum. Miss Melly aptaldır, ama senin sandığın çeşit bir aptal değil. Mutlaka birisi ona tatlı haberi vermişti. Bu açıkça belli oluyordu, ama o inanmamıştı.

Gözleriyle görse inanmayacağına bahse girerim. Sevdiği kimselerin şerefsiz olduğuna inanamayacak kadar şerefli bir insan o. Ona Ashley Wilkes'in ne gibi bir yalan uydurduğunu bilmiyorum, ama her çeşit yalan, en kabası bile kullanılabilir, çünkü Miss Melly hem Ashley'i, hem de seni seviyor. Seni niçin sevdiğini bir türlü anlayamıyorum, ama sevdiği kesin. Bu da senin hayatta sahip olduğun güzel şeylerden biri olsun, şekerim."

Scarlett, biraz kendini toparlamıştı.

"Bu kadar sarhoş olmasan ve bana böyle hakaret etmesen sana her şeyi anlatırdım" dedi. "Ama bu durumda..."

"Senin açıklaman beni ilgilendirmez. Ben gerçeği senden çok daha iyi biliyorum. Tanrı şahittir ki o koltuktan bir daha kalkacak olsan... Ama, bu gece oynanan komediden sonra, en hoşuma giden şey, kalbinin derinliklerinde Ashley ile işleyeceğin günahı özlerken, beni geçmişteki günahlarımdan dolayı yatağının zevklerinden mahrum edişindir."

Rhett devam ediyordu.

"Beni odandan attın, çünkü artık çocuk istemiyordun. Kaba zevklerim senin inceliğini, şerefini zedeliyordu. Bu beni ne kadar üzdü, bilsen hayatım! Nasıl kederlendirdi bu davranışın beni! Bu durumda dışarı çıkıp, arzularımı başka yerlerde tatmin etmek ve seni şerefinle başbaşa bırakmaktan başka ne gelirdi elimden? Sen ise bu arada, uzun zamandan beri seni özlemekte olan Mr. Wilkes'i kapana düşürmeye çalışmakla geçirdin. Allah belasını versin, arzusunu gerçekleştirmesine engel olan nedir? Düşünceleriyle karısına sadakat gösteremiyor, ama vücuduyla da sadakatsizlik edemiyor. Niçin karar vermiyor o canım? Ondan olacak çocukları doğurmak ve bana kendi çocuklarımmış gibi yutturmak sana zor gelmezdi değil mi?"

Scarlett bir çığlık atarak yerinden fırladı. Ama Rhett sadece güldü. Genç kadının kanını donduran buz gibi bir gülüştü bu.

İri esmer elleriyle onu iterek onu yerine oturttu ve üzerine eğildi.

Ellerini ona doğru uzatarak:

"Ellerime bak, şekerim," dedi. "Eğer Ashley'i unutmana yarayacağını bilsem bu ellerle kafanı en küçük bir zorluk çekmeden paramparça ederdim. Böylece, onu sonsuza kadar düşüncelerinden uzaklaştırmış olurdum. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Bu yüzden, seni bütün olarak parçalamaya karar verdim. Bunun da güç olacağını sanmam. Senden o kadar daha iri ve o kadar daha güçlü kuvvetliyim ki. Önce iki elimi böyle kafanın iki yanına koyup sıkacağım ve kafatasını ezeceğim. Sonra sıra..."

Rhett'in elleri Scarlett'in omuzlarından aşağı dökülen simsiyah saçlarının arasından kafatasını kavramıştı. Sert bir şekilde onu okşuyor, yüzünü kendine çeviriyor, karısını gözlerine bakmaya zorluyordu.

Scarlett, şimdi bir yabancının yüzüne bakıyordu. Bu boğuk sesli, sarhoş bir yabancıydı.

Ne zaman tehlikeyle karşılaşsa kanının tutuştuğunu hisseder, garip bir cesaret ona kuvvet verirdi. Belini doğrultup gözlerini kıstı.

"Seni gidi sarhoş budala," dedi. "Çek ellerini."

Şaşırarak gördü ki Rhett ellerini hemen çekti ve masanın üstüne oturarak bardağına yeniden içki doldurdu.

"Senin cesaretine her zaman hayran olmuşumdur, şekerim. Şimdi ise, böyle güç bir anda, köşeye sıkıştırıldığın halde, kendini kaybetmeyişini takdir etmemek elimden gelmiyor."

Kısaca:

"Hiç de köşeye sıkıştırılmış değilim," dedi. "Beni asla bir köşeye sıkıştırıp korkutamazsın, Rhett Butler. Sen, uzun zaman kötü bir kadınla yaşadığın için, namuslu kadınları asla anlayamayacak olan sarhoş bir hayvandan başka bir şey değilsin. Sen ne Ashley'i anlayabilirsin ne de beni. Anlayamadığın bir şeyi kıskanıyorsun. İyi geceler."

Hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Tam o sırada korkunç bir kahkaha onu olduğu yere çiviledi. Döndü ve Rhett'in kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Rhett, kollarını onun omuzlarına bastırarak

onu duvara dayadı.

"Gülme."

"Gülüyorum, çünkü senin haline çok üzülüyorum."

"Benim halime mi üzülüyorsun? Sen kendi haline üzül."

"Evet, Tanrı şahittir ki, senin haline üzülüyorum, benim güzel küçük aptalım. Bu seni kızdırıyor değil mi? Sen alaya ve merhamete dayanamazsın, bilirim."

Artık gülmüyor, Scarlett'in omuzlarına öyle bir bastırıyordu ki, genç kadının canı acımaya başlamıştı. Yüzü değişmişti. Scarlett'e çok yakındı şimdi. Viski kokusu genç kadının genzini yakıyordu.

"Kıskanıyorum, değil mi?" dedi. "Niçin kıskanmayayım? Evet, Ashley Wilkes'i kıskanıyorum. Niçin kıskanmayayım? Ah, ne olur konuşup açıklamaya çalışma. Bana maddi olarak ihanet etmediğini biliyorum. Bunu mu söylemek istiyordun, bunun için mi bu kadar çırpmıyordun? Ah, bunu çok iyi biliyorum. Yıllardan beri biliyorum. Nereden mi biliyorum? Ashley Wilkes'i ve ona benzeyen insanları iyi tanırım da ondan. Onun şerefli bir erkek olduğundan haberim var. Ama şekerim, ne yazık ki aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim. Biz kibar değiliz, şerefimiz de yok, değil mi? İşte bu yüzden salkım söğütler gibi çabuk dal budak salıyor, göz açıp kapayana kadar refaha ulaşıyoruz.

"Bırak beni gideyim. Burada durup senin hakaretlerini dinleyecek değilim."

"Sana hakaret etmiyorum ki. Bana ihanet etmediğini bildiğimi söylüyor, böylece seni övmüş oluyorum. Ama beni aldatamazsın. Sen erkekleri çok aptal sanıyorsun, Scarlett. Düşmanın kuvvetini ve zekâsını küçümsemeye gelmez. Ben budala değilim. Kollarım arasında yatıp beni Ashley Wilkes olarak hayal ettiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Scarlett'in ağzı açık kaldı. Korku ve hayret yüzünden akıyordu.

"Bu hoş bir şey. Aslına bakarsan, bir hayalet varmış gibi yatağımızda. İki kişinin yatması gereken bir yatakta daima üç kişinin bulunması..."

Rhett omuzlarını silkti ve acı acı gülümsedi.

"Evet biliyorum, bana sadakat gösterdin, ama sadece Ashley sana sahip olmak istemediği için. Şunu bil ki vücuduna sahip olsa ona karşı en küçük bir kin duymazdım. Vücutların ne kadar önemsiz olduğunu bilirim... Özellikle kadın vücutlarının. Ama şekerim, kalbine, o inatçı ve kalın kafana sahip olmasına dayanamam doğrusu. O aptal senin kafanı, düşüncelerini istemiyor, ben de vücudunu istemiyorum. Kadın satın almak kolay, ucuz fiyata bir sürü kadın bulabilirim. Ama senin kalbini ve kafanın içini istiyorum ki, bunlara asla sahip olamayacağım. Tıpkı senin Ashley'inkilere sahip olamayacağın gibi... İşte bu yüzden sana acıyorum."

Scarlett'in korkusu ve şaşkınlığı arasında bile Rhett'in alaycılığı onu sinirlendirdi.

"Bana mı acıyorsun?"

"Evet, acıyorum Scarlett. Çünkü çare bulunmaz bir çocuksun. Ayı isteyen bir çocuk gibisin. Bir çocuğun eline verseler onu ne yapardı? Sende Ashley'i ne yapacaksın? Evet, sana acıyorum. Çünkü iki elinle birden ayaklarının dibindeki mutluluğu itiyor ve seni asla mutlu etmeyecek olan bir şey için ağlıyorsun. Sana acıyorum, çünkü birbirine benzeyen insanlar birleşmedikçe mutluluk olmayacağını anlayamayacak kadar aptalsın. Ben ölsem, Miss Melly de ölse, sen de sevgili şerefli aşığına sahip olsan, mesut olacak mısın sanıyorsun? İmkânsız! Onun kafasından geçenleri, düşüncelerini, hislerini, sıkıntılarını, sevinçlerini hiçbir şeyi anlayamıyorsun. Oysa sevgilim, biricik karıcığım, biz birbirimize o kadar benziyoruz ki, fırsat versen çok çok mutlu olabilirdik. İkimizde namussuzuz Scarlett. Bir şeyi istediğimiz zaman-yapamayacağımız yoktur. Mutlu olabilirdik Scarlett, çünkü seni seviyordum ve Ashley'in asla bilemeyeceği bir şekilde, kemiklerine, iliklerine kadar biliyordum seni. Ama hayır, sen bütün hayatını asla anlayamayacağın bir erkeğin arkasından ağlayarak geçirmek istiyorsun... Ben de şekerim, orospularla derdimi unutmaya devam edeceğim. Kuşkusuz birçok çiftlerden daha iyi geçineceğiz!"

Birden Scarlett'in omuzlarını bıraktı ve tekrar şişenin bulunduğu masaya doğru yöneldi. Bir an Scarlett bulunduğu yere kök salmış gibi kaldı. Aklında o kadar çok düşünce vardı ki, bunları düzene sokup, incelemesine imkân

yoktu. Rhett onu sevdiğini söylemişti. Ciddi miydi, yoksa sadece sarhoş olduğu için mi böyle konuşmuştu? Yoksa bu onun o korkunç ve iğrenç şakalarından biri miydi sadece? Ya Ashley...

Hızla karanlık sofaya doğru atıldı. Peşinden şeytanlar geliyormuş gibi koşuyordu. Ah, bir odasına gidebilseydi! Bileği burkuldu. Az kaldı düşüyordu. Durmaya mecbur kaldığı sırada,

Rhett tıpkı bir kızılderili gibi kayarak yanına geldi. Karanlıkta iri bir gölgeye benziyordu.

Scarlett onun sıcak nefesini yüzünde hissetti. Elleri, şalının altında çıplak derisinin üzerinde dolaşıyordu.

"Beni odandan kovduğun sırada onun peşinden koşuyordun. Tanrı şahittir ki bu gece yatağımda yalnız iki kişi olacak... "

Scarlett'i kucaklayıp havaya kaldırdı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Scarlett'in başı, Rhett'in göğsü üzerinde eziliyor, genç kadın onun kalbinin deli gibi attığını duyuyordu. Canı acıdığı için korku ve çaresizlik içinde bağırıyordu.

Merdivenin başına gelince Rhett birden durdu. Eğilip genç kadını vahşi bir ihtirasla öptü. Bu öpüşte eksik olan hiçbir şey yoktu. Öyle ki, Scarlett onu saran kollardan, çevresindeki esrarlı karanlıktan ve ağzını örten dudaklardan başka her şeyi unuttu. Rhett, müthiş bir rüzgâra tutulmuş gibi titriyordu. Scarlett'in dudaklarını bırakıp aşağılara, şalın çoktan düşüp açık bıraktığı yerlere eğildi ve dudakları kadının yumuşak tenine değdi. Scarlett'in anlayamadığı şeyler mırıldanıyor, dudakları genç kadında o ana kadar hissetmediği duygular uyandırıyordu. Scarlett konuşmaya çalıştı, ama Rhett'in dudakları onun ağzını kapattı. Birden o ana kadar duymamış olduğu vahşi bir zevk duydu; sevinç, korku, heyecan, çılgınlık, kendisinden çok daha kuvvetli olan kollara tam bir teslimiyet, acıtan dudaklara karşı koyamayış ve hızla ilerleyen kadere boyun eğiş. Hayatında ilk defa olarak kendisinden daha kuvvetli olan birine rastlamıştı. Onu istediği yere sürükleyemiyor, ona istediğini yaptıramıyor, iradesini kırıp, perişan edemiyordu. Aksine, o ona istediğini yaptırıyor, onu istediği yere sürüklüyor, iradesini kırıp onu perişan ediyordu. Nasıl olduysa kollarını onun boynuna doladı. Dudakları, Rhett'in

dudaklarının arasında titremekteydi. Yumuşak ve baş döndürücü bir karanlık içinde odaya girdiler.

Scarlett ertesi sabah uyandığında, yanındaki yastığın buruşmuş olduğunu görmese, bir gece önceki olayları vahşi ve tatlı bir rüya sanacaktı. Olup bitenleri hatırlayınca kızardı. Yatak örtüsünü boynuna kadar çekerek, güneşin altında bir gece önceki olayları düzene koymaya çalıştı. Her şey öyle dağınık, öyle karmakarışıktı ki.

İki şey düşünüyordu. İlk önce, Rhett'le dört yıldan beri yaşıyordu. Onunla aynı yatakta yatmış, birlikte yemek yemiş, çocuğunu doğurmuş, kavga etmişti... ama buna rağmen, onu hiç tanımıyordu. Dün gece onu kolları arasında yukarı kata çıkartan erkek, varlığını rüyasında bile görmediği bir yabancıydı.

Şimdi ondan nefret etmeye, ona kızmaya çalışıyordu, ama yapamıyordu. Rhett onun gururunu kırmış, bu çılgın gece boyunca onu bayağı bir kadın gibi kullanmış, ona vahşi, kabaca davranmıştı, ama Scarlett bütün bunlardan zevk duyduğunu inkâr edemiyordu.

Rhett onu seviyordu! Nihayet o sevdiğini söylemişti. Zaten bundan şüphe edemezdi artık. Bu vahşi yabancının kendisini sevmesi ne inanılmayacak, ne şaşırtıcı bir şeydi! Oysa dört yıldan beri, büyük bir soğukkanlılıkla yaşamıştı onun yanında. Scarlett nihayet ele geçirmişti onu. Eskiden kendisini ona sevdirmek ve bu sevgiyi bir kamçı gibi ona karşı kullanmak için büyük bir arzu duyardı. Son zamanlarda bu arzusunu hemen hemen unutmuştu. Herhalde Rhett tarafından sevilmekten ümidini kestiği için böyle olmuştu. Bu gece için Rhett onu dize getirmişti, ama bundan sonra Scarlett hayatının sonuna kadar onu inim inim inletecekti. Ona istediğini yaptıracak, dilerse acı verecek, dilerse sevindirecekti. Evet, şimdi, istediği çemberi havaya kaldırıp ona içinden atlamasını söyleyebilirdi.

Ama Rhett öğle yemeğine gelmedi. Akşam yemeğinde de masadaki yeri boştu. Gece hızla geçti. Scarlett gözünü bile kırpmadan bekledi.

Belki şu anda çaresizlik içinde bir çukurda yatıyordu.

Ertesi sabah kahvaltısını bitirip odasına çıktı. Şapkasını giyerken

merdivenlerden birinin çıkmakta olduğunu duydu. Heyecan ve sevinçten kuvveti kesilerek yatağa çöktüğü sırada Rhett içeri girdi. Yeni traş olmuş, yıkanmış, pırıl pırıl parlıyordu. Öyle güzel, öyle tatlı, öyle güçlü bir hali vardı ki, Scarlett nefesini tuttu. Yalnız gözleri küçülmüştü ve kanlıydı.

Elini havada sallayarak:

"Merhaba," dedi.

İki gün ortadan kaybolduktan sonra bir açıklama yapmadan nasıl merhaba diyebilirdi? Geçirdikleri o güzel gecenin hatırasına nasıl böyle saygısızlık edebilirdi? Hayır, bunu yapamazdı. Elinde dumanı tüten purosuyla karşısında durmuş ona bakıyordu.

"Nerede... neredeydin?"

"Polis önceki gece Belle'in evine baskın yaptı. Duyduğunu sanıyordum..."

"Belle'in evine mi? O kadın ha! Demek sen onunla..."

"Kuşkusuz. Başka nerede olabilirdim? İnşallah beni merak etmemişsindir."

"Demek benden..."

"Haydi, haydi Scarlett; aldatılmış kan rolü yapma! Uzun zamandan beri Belle'in varlığından haberdar olmalısın."

"Benden sonra... beni bırakıp... ona... o kadına..."

Rhett, kayıtsız bir hareket yaptı.

"Ha, şu mesele. Neredeyse kibarlığı da unutacağım. Son görüşmemizdeki davranışımdan dolayı özür dilerim. Şüphesiz bildiğin gibi çok sarhoştum ve senin sayısız güzelliklerinle kendimden geçmişim. Bilmem bu güzellikleri saymaya gerek var mı?"

"Bu odadan çık ve bir daha gelme. Daha önce sana, bu gibi şeyleri asla anlayamayacağını söylemiştim. Bundan sonra kapımı kilitli tutacağım."

"Zahmet etme. Gidiyorum. Seni tekrar rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Bu kesin bir söz verme. Şunu söylemek istiyorum. Eğer iğrenç davranışlarım seni rahatsız ediyorsa, boşanmaya da razıyım. Bana Bonnie'yi ver yeter."

"Aileyi bir boşanmayla lekelemek istemem."

"Miss Melly ölecek olsa bundan çekinmezdin değil mi? O zaman beni ne büyük bir hızla boşayacağını düşünmek başımı döndürüyor."

"Çıkar mısın?"

"Evet gidiyorum. Sana bunu söylemeye gelmiştim. Karar sana ait. Ben, çok uzun bir süre için, Charleston ve New Orleans'a gidiyorum. Bugün yola çıkacağım. Bonnie'yi de birlikte götürüyorum."

"Çocuğumu bu evden dışarı çıkartamazsın."

"O benim de çocuğumdur, Mrs. Butler. Şüphesiz, onu Charleston'a büyükannesine götürüşüme bir itirazınız olamaz."

"Büyükannesi ha! Güleyim bari. Her gece sarhoş olacağını ve yavrumu kötü evlere götüreceğini bile bile onu bırakacağımı mı sandın?"

Rhett vahşi bir hareketle purosunu yere attı ve halı yanıp buruk bir koku çıkardı. Bir anda aralarındaki mesafeyi aşıp onun yanına geldi. Yüzü öfkeden simsiyah olmuştu.

"Eğer bir erkek olsaydın, böyle bir şey söylediğin için beynini delerdim. Ama kadın olduğun için sana ancak o Allah'ın belası çeneni kapalı tutmanı söyleyebilirim. Bonnie'yi sevmediğimi mi sanıyorsun ki onu böyle yerlere götürebileceğimi düşünüyorsun? Kızımı ha! Aman Allah'ım, budala kadın! Kendine anne süsü vermene gelince, unutma ki, bir kedi bile senden daha iyi bir annedir. Çocukların için ne yaptın? Wade ile Ella senden ölesiye korkuyorlar. Eğer Melanie olmasa sevgi ve şefkatin ne olduğunu asla bilmeyeceklerdi. Ama Bonnie, benim Bonnie'm! Ona senden iyi bakamayacağımı mı sanıyorsun? Onu bir koyun gibi gütmene ve Wade ile Ella gibi pısırığın biri yapmana fırsat vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır. Onu hemen hazırla ve bir saat içinde eşyalarını bavula yerleştir. Yoksa sana ihtar

ediyorum, olacakların yanında geçen gece olanlar basit kalacaktır. Seni kırbaçlamanın iyi bir çare olduğunu yıllardan beri düşünmekteyim."

Scarlett ağzını bile açmaya fırsat bulamadan topuklarının üzerinde döndü ve hemen odadan çıktı. Scarlett onun koridoru geçip çocukların oyun odasına girdiğini duydu. Çocuk seslerinin sevinçle cıvıldadığı duyuldu. Bonnie'nin sesi ötekilerin sesini bastırdı.

"Babacığım, neredeydin?"

"Küçük Bonnie'mi sarmak için bir tavşan kürkü bulmaya gitmiştim. En kıymetli sevgiline bir öpücük ver, Bonnie... Sen de Ella."

Melanie, Scarlett'in kederli dudaklarını küçücük eliyle örttü ve onu susturdu.

"Sevgilim, senden açıklama istemiyorum", diyordu. "Boşuna konuşma, dinlemem. Aramızda açıklanacak bir şey olabileceğini bile düşünerek hem bana, hem Ashley'e hem de kendine hakaret etmiş oluyorsun. Üçümüz uzun yıllardan beri dünyaya karşı birer asker gibi savaşıyoruz. Senin, saçma dedikoduların aramızı açabileceğine ihtimal vermen bile beni üzüyor. Ne saçma bir fikir! Bilmiyor musun ki dünyada seni en iyi tanıyan insan benim? Ashley, Beau ve benim için yaptığın şeyleri, ne kadar başkalarını düşünen, iyi kalpli bir insan olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Benim hayatımı kurtarmak için açlıktan ölmemize engel olmak için elinden geleni yapmadın mı? O Yankee'nin atıyla yalınayak tarlaların arasında yürüdüğünü hala unutamadım. Ellerin nasır içindeydi, ama asla şikâyet etmiyordun. Bütün bunlara, Beau ile ben aç kalmayalım diye katlanıyordun. Ben senin hakkında söylenen çirkin şeylere inanır mıyım hiç? Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum, Scarlett O'Hara. Tek bir kelime bile..."

Scarlett:

"Ama..." diye itiraf edecek oldu. Sonra sustu.

Rhett, bir saat önce, Bonnie ve Prissy ile birlikte Atlanta'dan ayrılmıştı. Şimdi Scarlett'in öfke ve utancına yalnızlık da eklenmiş bulunuyordu. Ashley ile işlediği günahın yükü de hayatını daha çekilmez bir hale getiriyordu. Melanie'nin sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Melanie Archie ile

India'ya inanıp onu evinden kovsa, hatta ona karşı soğuk davransa, o zaman Scarlett başını dikleştirip, bütün silahlarıyla ona karşı savaşabilirdi. Ama, şimdi Scarlett ile toplum tarafından tamamen afaroz edilme tehlikesi arasında Melanie'nin ince ve narin gölgesi duruyor, genç kadının gözleri garip bir öfke ve haksızlığa karşı duyduğu öfkeyle parlıyordu. Bu durumda, Scarlett için yapılabilecek biricik dürüstçe şey, gerçeği söylemekti.

Melanie'ye içini dökecek olsa, onun yüzünde belirecek olan ifadeyi ölene kadar unutamayacağını hissediyordu.

Bir ara, gerçeği Melanie'nin yüzüne çarparak onun sahte cennetinden düşüşünü görmek ona pek parlak bir fikir gibi geldi. Böyle bir şeye şahit olmak, bunun yüzünden kaybedeceklerine değerdi. Ama şimdi, bir gece içinde her şey değişmişti ve Scarlett, Melanie'nin gerçeği öğrenmesinden korkunç şekilde korkuyordu. Scarlett bu düşünceleri bir türlü düzene sokamıyordu. Onun kendisi hakkındaki güzel düşüncelerini bozmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Evet, ne olursa olsun, Melanie onun asıl kişiliğini sezmemeliydi. Bütün dünyanın kendisi hakkındaki düşünceleri önemsizdi. Ama Melanie, onun hakkında her zaman düşündüklerinden başka bir şey düşünmemeliydi.

Sıkıntı içinde:

"Ona gerçeği söyleyemem" diye düşündü. "Vicdan azabından ölecek olsam bile böyle bir şey yapamam."

Rhett'in sarhoş sözlerini hatırladı:

"O, o kadar şerefli bir insan ki, sevdiklerinin şerefsiz olabileceğini düşünemez... bu da senin hayatta kazandığın bir şey olsun Scarlett."

Böyle mi demişti? Ya da buna benzer bir şey... Evet, Scarlett onun yaptığı iyiliklere karşı nankörlük etmiş olmamak için gerçeği söylemeyecekti ona.

Melanie:

"Herkesin seni eleştirdiğini duymaktan bıktım usandım, şekerim" diyordu. "Buda bize indirmek istedikleri son darbe. Ama bu darbeyi cezasız

bırakmayacağım. Bütün bunlar herkesin seni kıskanması yüzünden oluyor. O kadar zeki ve beceriklisin ki, elini uzattığın her işte başarı kazanıyorsun. İşte buna dayanamıyorlar. Birçok erkekler bile başarısızlığa uğradığı halde, sen başarıya ulaştın. Bunu söylediğim için bana kızma şekerim. Başkalarının söylediği gibi, senin kadınlara yakışmayan işler yaptığını ima etmek istemiş değilim. Asla! Hiçbir zaman böyle bir şey yapmış değilsin. Hiç kimse seni anlamıyor. Zaten hiç kimse zeki bir kadına dayanamaz. Ama senin zekân ve başarıların onlara Ashley ile senin aranda... Aman Allah'ım!.."

Scarlett, Melanie'nin ses tonu karşısında hayrete düşmüştü. Böyle bir öfke gösterisini ondan hiç ummazdı. Ne diyeceğini bilemiyordu, karşısındaki erkek olsa korkardı genç kadın. Ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemiyordu. Sadece ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Scarlett, Ashley'in, şerefini hayatından da üstün tuttuğunu çok iyi bilirdi. Bu durumda onun ne büyük bir acı çektiğini anlıyordu. O da Scarlett gibi Melanie'nin etekleri arasına saklanmak, buraya sığınmak zorunda kalmıştı. Scarlett bunun gerekli olduğunu, Ashley'in başka türlü hareket edemeyeceğini iyi biliyordu. Bu konuda başka bir şey düşünmek bile mümkün değildi.

Melanie, elindeki işini yere bıraktı ve adeta uçarak Scarlett'in yanına geldi. Elini beline dolayıp, başını omzuna çekti.

"Ağlama, ağlama!" diye bağırdı. "Keşke bunlardan konuşup seni boşuna üzmeseydim. Bu konuda ne kadar titiz olduğunu ve ne kadar üzüntü duyduğunu hissediyorum. Sana söz veriyorum, şekerim; artık bundan hiç söz etmeyeceğiz. Ne birbirimize, ne de başka birine. Sanki hiç olmamış gibi hareket edeceğiz." Sonra sakin bir öfkeyle ekledi, "Mrs. Elsing'le India'ya günlerini göstereceğim. Kocamla görümcem hakkında istedikleri gibi yalan uydurup herkese yayacaklarını sanmasınlar. Bu işi öyle bir idare edeceğim ki, artık ikisi de Atlantalılara karşı başlarını dik tutamayacaklar. Onlara inanan ya da onları evine kabul eden herkes benim düşmanım demektir."

Scarlett, kederli bir yüzle ve acı bakışlarla yere bakıyor, gelecek yıllar boyunca, şehri ve aileyi ikiye ayıracak büyük bir kinin sebebi olduğunu düşünüyordu. Kuşkusuz, kuşaklar boyu, Wilkes ailesi India'dan yana olanlar ve Melanie'den yana olanlar diye ikiye ayrılacak ve bu ayrılık şehir halkı

arasında da bir ikilik yaratacaktı.

Melanie sözünü tuttu. Bu konudan bir daha ne Ashley'e ne de Scarlett'e söz etmedi. Hiç kimseyle de konuşmak istemiyordu bunu. Soğukkanlı bir kayıtsızlık içinde görünüyor, biri bu meseleyi ima etmeye cesaret edecek olsa birden buz gibi resmileşiyordu. Rhett'in esrarengiz yokluğu sırasında. Melanie'nin sürpriz partisini izleyen haftalarda, büyük bir titizlikle Scarlett aleyhinde kimseyi konuşturmamaya çalıştı. Onun hakkında en küçük bir eleştiri yapanlara bile amansız bir öfkeyle karşılık veriyordu. Kendisi yokken bu çeşit sözler söyleyen kimselerle de ilgisini kesmişti. Melanie bu mücadeleyi aktif bir şekilde yürütüyor, konuşmaktan çok eyleme dayanıyordu.

Scarlett'in yanından bir an bile ayrılmak istemiyordu. Scarlett'i her zamanki gibi, her sabah mağazaya ve kereste deposuna gitmeye zorladı. Ama kendisi de onunla birlikte gidiyordu artık. Öğleden sonraları araba gezintilerine çıkartıyordu onu. Oysa Scarlett kendisi için çeşitli şeyler söyleyen şehir halkının gözüne batmak istemiyordu. Ama artık dizginler Melanie'nin elindeydi. Bu ikindi gezintilerinde yengesinin yanında oturuyordu arabanın içinde. Bazı günler onu resmi ziyaretlere sürüklüyordu. Oysa Scarlett bu salonlara iki yıldan beri adımını atmamıştı. Ve Melanie, dehşet içinde kalan ev sahipleriyle hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor, Scarlett'i övüyor, hep ondan söz ediyordu. Yüzünde, kararlı ve hiç de yumuşak olmayan, "sev beni köpeğim" ifadesi hiç eksik olmuyordu.

Böyle günlerde, Scarlett ile Melanie gidecekleri yere erkenden gidiyor ve arkalarından konuşulmasına fırsat vermemek için son misafirler gidene kadar oturuyorlardı. Böylece öteki misafir hanımları kendileri hakkında tahminler yürütmek ve tatlı dedikodular etmek zevkinden mahrum etmiş oluyorlardı. Bu ziyaretler Scarlett için özel birer işkence olmaktaydı, ama Melanie'nin sözlerine karşı koyabilecek cesareti bulamıyordu kendisinde. Melanie'yi sevmeseler ve onun dostluğunu kaybetmekten korkmasalar bu kadınların kendisiyle konuşmayacaklarını bilmek onu çileden çıkartıyordu.

Scarlett son zamanlarda o kadar çok düşman kazanmıştı ki, şu sırada onu savunanlar pek azdı. Sözleri ve hareketleri ile birçok kimselerin kalbini kırmıştı.

Melanie'den yana olanlar, bugünlerde Melanie'nin devamlı olarak Scarlett ile birlikte oluşunu delil olarak öne sürüyorlardı. Melanie gibi yüksek ahlaki prensiplere sahip olan bir kadın, günahkâr bir kadının davasını niçin savunsun? India, aklı kıt bir ihtiyar kızdı ve Scarlett'i lekelemek için yalan söyleyip, Mr. Elsing ile Archie'yi yalanlarına inandırmıştı.

Ama India'dan yana olanlara sorun bir kere de! Scarlett suçlu değilse Kaptan Butler neredeydi? Niçin burada karısının yanında değildi? Ne diye varlığıyla ona kuvvet vermek istemiyordu? İşte bu soruya cevap vermek mümkün değildi. Haftalar geçtikçe Scarlett'in hamile olduğu dedikodusu yayıldı ve India'dan yana olanlar bilmiş bilmiş başlarını sallamakla ve gülümsemekle yetindiler.

Atlanta'nın yarısı Melanie ve India ile ya gerçekten akrabaydı ya da akraba olduğunu iddia ederdi. Georgia'da akrabalık çok önemliydi. Dayı çocukları, hala çocukları, teyze, amca çocukları, onların çocukları, yengeler, enişteler, onların kardeşleri ve kardeşlerinin çocukları, anaları, babalan, kardeşten farksızdı birbirleri için.

Ama şimdi büyük aile ikiye bölünmüştü ve Atlanta, yıllardan beri gördüğü bu en büyük rezalette, beşinci altıncı denecek yeğenlerin taraf tuttuklarına şahit oluyordu.

Şehrin onlarla akraba olmayan öteki yarısı da bu Melanie-India anlaşmazlığından felce uğradı. Çünkü olayın etkileri, Atlanta'daki bütün sosyal kurumlarda, her türlü faaliyette kendini gösterdi. Genç Erkekler Kütüphanesi, Muhteşem Davamızın Şehitlerinin Yetim Çocukları ve Dul Kanlan İçin Dikiş Kulübü, Şehitlerimizi Mezarlarını Güzelleştirme Derneği, Cumartesi Gecesi Müzikseverleri Kulübü, Kadınlar Müzik Kulübü, hepsi, hepsi bu olayın acısını çektiler. Dört kilisenin de durumu farklı değildi. Çünkü kiliselerin temizliği, bakımı ve onarılması için çalışan kadınlar, Melanie "ya da India'dan yana olanlar diye ikiye ayrılmışlar, birlikte çalışmalarına imkân kalmamıştı. Zaten, Melanie bu işi tatlı halletmeye ya da kolaylık çıkarmaya kesinlikle yanaşmıyor, India ile konuşanlardan selamı sabahı kesiyordu. Herkes, büyük bir titizlikle bu dernek ve kulüplerin yönetim kurullarına birbirleriyle aynı fikirde olmayan kimselerin seçilmemesine çalışıyordu.

Sonunda, bazı kimseler, kalplerinin bütün temizliğiyle Scarlett'in suçsuz olduğuna inandılar. Buna inanmalarına sebep genç kadının davranışları değil, onun suçsuzluğuna Melanie'nin inanmasıydı. İçlerinden bazılarının kafalarında az çok kuşkular vardı, ama bu kuşkulan kendilerine saklayıp Scarlett'i ziyarete gitmeyi daha uygun bulmaktaydılar. Çünkü Melanie'yi seviyor ve onun kendilerine karşı olan sevgisini kaybetmek istemiyorlardı. India'nın taraftarları Scarlett'e buz gibi soğuk selamlar vermekle yetiniyorlardı. Bazıları yüzüne karşı onun hakkında hissettiklerini söylemişlerdi. Bu tatsız ve üzücü bir durumdu, ama Scarlett hiç olmazsa bazı kimselerin kendisinden yana olduklarını düşünerek avunuyor ve Melanie müdahale etmiş olmasa bütün şehir halkının kendisine karşı öyle davranacağını ve hiç kimsenin yüzüne bakmayacağını, toplum tarafından dışlanacağını biliyordu.

Rhett üç ay Atlanta'ya dönmedi. Bu süre içinde, Scarlett ondan en küçük bir haber alamadı. Ne kocasının nerede olduğunu, ne de ne zaman döneceğini biliyordu. Zaten, onun dönüp dönmeyeceğinden de emin değildi. Bu süre boyunca, işini yürütmeye devam etti. Başını dik tutuyor, bakışlarından hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu, ama kalbi keder içindeydi. İçinden yıkılmış gibiydi. Kendini hiç iyi hissetmiyordu, ama Melanie'nin desteğiyle her gün mağazaya gidiyor ve fabrikalara karşı da sahte bir ilgi gösteriyordu. Ama mağaza, yıllardan beri ilk defa olarak büyük bir kâr getirmekteydi. Fabrikalar da gayet iyi çalışmaktaydı. Scarlett'in kesesine oluk oluk para akıyordu. Ama o memnun değildi. Buna hiç aldırmadığı gibi, mağazanın tezgâhtarları ve fabrikada çalışanları devamlı olarak azarlıyor, kasıp kavuruyordu. Johnnie Gallegher'in fabrikası tam bir başarıya ulaşmıştı. Ürettiği kereste derhal alıcı buluyordu. Daha doğrusu, müşteriler onun kerestesini alabilmek için sıraya girmiş bekliyorlardı. Ama Johnnie'nin yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onu memnun edemiyordu. Ashley'in fabrikasına hiç gitmiyordu. Onun orada olacağını tahmin ettiği zaman kereste deposunun bürosuna da uğramıyordu. Scarlett Ashley'in kendisiyle karşılaşmak istemediğini, karısının onu devamlı olarak eve getirmesinin, onun yanından ayrılmamasının genç adam için-bir işkence ve üzüntü kaynağı olduğunu biliyordu. Hiç yalnız kalamamışlardı. Oysa Scarlett ona bazı şeyler sormak istiyordu. İdare ettiği fabrikanın devamlı olarak zarar etmesi de genç kadının dile getiremediği başka bir sıkıntı konusuydu.

Durum karşısında Ashley'in bu kadar çaresiz kalması Scarlett'i rahatsız etmişti. Onun ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ama birşeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Rhett olsa bir şey yapardı. Rhett, yanlış da olsa, daima bir şey yapardı ve Scarlett bu yüzden ona ister istemez saygı duyuyordu.

Şimdi Rhett'e duyduğu öfke ve hakaretleri karşısında duyduğu üzüntü geçtiğinden, onu özlemeye başlamıştı. Gün geçtikçe kocasını daha çok özlüyor, ondan haber alamadıkça daha da çok üzülüyordu. Rhett onu kırık bir kalp, zedelenmiş bir gurur ve kederli bir durumda bırakıp gitmişti. Şimdi bütün bunlara bir de ümitsizlik ve karamsarlık eklenmişti. Scarlett kocasını özlüyordu.

Rhett ve Bonnie olmadığı için kendini yalnız hissediyordu. Çocuğunu düşünemeyeceği kadar özlemişti. Rhett'in ona Wade ile Ella hakkında söylediği sert sözleri hatırlayarak, boş vakitlerinin büyük bir kısmını onların yanında geçirmeye çalışıyordu.

Ella! Onun aptal bir çocuk olduğunu keşfetmek Scarlett'in huzurunu kaçırıyordu, ama kuşkusuz öyleydi. Bir kuş nasıl bir dalda uzun süre duramazsa, Ella'nın aklı da uzun süre bir konuya bağlanamıyordu. Scarlett ona bir hikâye anlatmaya çalışırken, Ella birden onun sözünü kesiyor, saçma sapan ve anlattığı hikâyeyle ilgisi olmayan sorular soruyordu. Scarlett, ona cevap vermek için bir an düşünse, daha annesi ağzını açmadan sorduğunu unutuyordu. Wade'e gelince, belki Rhett haklıydı. Wade annesinden korkuyordu. Bu hoş bir şey değildi ve Scarlett'i üzüyordu. Niçin Wade, Scarlett'in biricik oğlu olan Wade ondan korksundu? Scarlett onunla arkadaş olmaya çalışıyordu, ama oğlunu konuşturmaya çalıştığında, Wade ona Charles'in yumuşak kahverengi gözleriyle bakıyor ve sıkıntı içinde ayağıyla yeri kazmaya çalışıyordu. Ama Melanie'nin yanında bümbül kesiliyor, bütün cebindekileri boşaltıp, balık avlamak için sakladığı solucanlardan, kısa bir ip parçasına kadar içindeki her şeyi gösteriyordu.

Melanie'nin çocuklarla iyi anlaştığına kuşku yoktu. Bu konuda onunla yarışmak mümkün değildi. Kuşkusuz kendi oğlu Beau Atlanta'nın en terbiyeli, en şeker çocuğuydu. Scarlett, Beau ile kendi oğluyla olduğundan çok daha iyi anlaşıyordu. Çünkü Beau büyüklerin karşısında aşağılık duygusuna kapılmıyor, Scarlett'i nerede görse davet edilmeden kucağına

tırmanıyordu. Ah, o tıpkı Ashley'e benzeyen, sarı saçlı güzel çocuktu! Beau gibi olsaydı Wade de, ne olurdu... Şüphesiz, Melanie'nin Beau'yu bu kadar iyi terbiye edebilmesinin sebebi bir tek çocuğunun olması ve bol bol zamana sahip bulunuşuydu. O hiçbir zaman Scarlett gibi para kazanmak zorunda kalmamıştı ki... Scarlett bunu düşünerek, kendisine karşı kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu, ama doğrusu Melanie'nin çocukları sevdiğini ve bir düzine çocuğu olsa şikâyet etmeyeceğini de biliyordu. Çocuklara karşı büyük bir sevgi beslediği, Wade'e ve komşu çocuklarına gösterdiği şefkatten de kolayca anlaşılıyordu.

Dr. Meade kendisine hamile olduğunu söylediği zaman çok şaşırdı. Çünkü kansızlık ve sinir zayıflığı teşhisi ümit etmekteydi. Hemen, Rhett ile geçirdiği çılgın geceyi hatırladı ve bu anı onun kızarmasına sebep oldu. Ah, demek o zevkli anların sonunda bir çocuk sahibi olmuştu.

Gerçi sonradan çektiği acılar, o anların zevkini gölgelemişti, ama unutturamamıştı... Hayatında ilk defa olarak çocuğu olacak diye sevindi. Ah, bu çocuk oğlan olursa ne kadar sevinecekti! Bu çocuk, Wade gibi ruhsuz bir yaratık değil, gerçek bir erkek olmalıydı! Scarlett onu ne kadar sevecekti! Artık çocuğuna ayıracak zamanı, onu iyi yaşatacak parası vardı, bir çocuk sahibi olmak bu durumda ona inanılmaz bir mutluluk gibi geliyordu. Charleston'daki annesi aracılığıyla Rhett'e bir mektup yazıp bu güzel haberi bildirmek istedi birden! Hay Allah, artık evine dönmeliydi kocası. Ya çocuk doğana kadar gelmezse, ne olacaktı! Scarlett bunu hiç kimseye açıklayamazdı! Ama eğer şu anda ona bir mektup yazacak olsa Rhett onun kendisini özlediğine hükmedecek ve alay edecekti. Oysa Scarlett ona ihtiyacı olduğunu ya da onu istediğini asla belli etmek istemiyordu.

Pauline teyzeden gelen bir mektuba bakılacak olursa Rhett Charleston'da annesinin yanındaydı. Scarlett bu mektubu alınca, kendini yenip ona yazmadığına sevindi. Pauline teyzenin mektubu sinir bozucuydu, ama Rhett'in halâ Birleşik Amerika'da bulunduğunu öğrenmek içine ferahlık vermişti. Rhett Bonnie'yi, onu ve Eulalie teyzeyi ziyarete götürmüştü. Mektup çocuğu göklere çıkaran satırlarla doluydu.

"Ne güzel şey! Büyüdüğü zaman güzelliğinin dillere destan olacağına şüphe yok! Ama herhalde tahmin edersin, ona aşık olacak erkeklerin Kaptan Butler'dan çekeceği var gibi geliyor bana. Kaptan Butler'ın çocuğuna ne

kadar bağlı olduğunu görmemek için kör olmak gerek. Onun gibi bir babaya hiç rastlamadığımı rahatça söyleyebilirim. Şekerim, sana birşey açıklamak istiyorum. Kaptan Butler ile tanışıncaya kadar, onunla evlenmenin çok yanlış bir adım olduğu düşüncesindeydim. Ama kendisiyle görüştüğümüz zaman pek şaşırdık. Ne kadar şaşırdığımızı düşünemezsin... Çünkü onu görünce hakkında söylenenlere inanmanın ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu anladık. Çünkü kendisi tanıdığımız erkeklerin en kibar ve en tatlı olanlarından biri. Hatta birincisi... Çok da yakışıklı, son derece kibar ve zarif... Sana ve çocuğuna da ne kadar bağlı...

Bak şekerim, bir de sana kulağımıza gelen bir şeyden söz edeceğim. Tabii Eulalie de, ben de buna asla inanmadık. Daha önceden, Mr. Kennedy'nin sana bıraktığı mağazanın işleriyle ilgilendiğini duymuştuk. Başka dedikodular da duyduk, ama tabii onları şiddetle reddettik.

Savaştan sonraki o acı günlerde böyle hareket etmek zorunda kaldığını anlıyorduk. Ama bildiğimize göre, Kaptan Butler oldukça zengin ve cömert bir kimse. Sana ve çocuğuna bakmaktan aciz değil. Üstelik çok da iyi bir iş adamı. İşlerini ve mallarını pekâlâ idare edebilir. Bu durumda eski alışkanlıklarını devam ettirmene ne gerek var? Dedikoduların aslını öğrenmek zorunda olduğumuz için, üzüle üzüle, Kaptan Butler'dan bizi aydınlatmasını istedik.

Kocan bize, sabahları zamanını mağazada geçirdiğini ve hesapları başka birisinin yapmasına izin vermediğini söyledi. Bir fabrikada ya da fabrikalarda hissen olduğundan da söz etti. (Bu konuda ondan daha fazla bilgi istemedik, çünkü pek üzülmüştük). Sonra, bu işler yüzünden tek başına arabayla şehirde dolaşmak zorunda kaldığını ve kendine koruyucu olarak eski bir katili tuttuğunu da anlattı. Bu yüzden ne kadar üzüldüğünü görmek ve anlamak güç değildi. Onun sana ne kadar bağlı olduğu da gözlerinden anlaşılıyor. Kendisine pek acıdık. Scarlett, bu duruma son vermelisin. Annen sana yol gösteremez artık. Bu işi ben yapacağım. Çocukları büyüyüp de senin ticaretle uğraştığını öğrenince ne büyük bir üzüntüye kapılacaklar, düşün! Kendini büyük tehlikelere atarak fabrikalara gittiğini öğrenince ne diyecekler? Bu yaptıkları bir kadına..."

Scarlett, bir küfür savurarak mektubu yere fırlattı. Daha fazla okumadı. Pauline hala ile Eulalie halanın açlıkla aralarında, sadece kendisinin,

Scarlett'in onlara her ay gönderdiği para vardı. Bunu düşündü ve bu budala kadınların, bu durumda, küçücük evlerinde oturup kendisi hakkında hüküm vermelerine sinirlendi. Bir kadına yakışmayan ha? Tanrı şahitti ki Scarlett bir kadına yakışmayacak şekilde davranmış olmasa şu anda Eulalie hala ile Pauline hala kafalarını sokacak bir çatı bulamayacaklardı! Ya Rhett, ne diye onlara mağazadan, fabrikalardan, tek başına şehirde dolaştığından söz etmişti sanki? Çenesini tutamaz mıydı? İsteksizce söz etmişti ha? Scarlett pekâlâ biliyordu ki Rhett, kendini bu ihtiyar kadınlara, düşünceli, nazik ve iyi bir koca olarak göstermek istemişti. Kimbilir onlara fabrikalardan, mağazadan ve yaptığı başka işlerden konuşarak zavallıları dehşete düşürmek ne kadar hoşuna gitmişti! Ah o ne şeytandı! Böyle sapık şeyler ona ne diye zevk verirdi sanki?

Ama kısa bir zaman içinde bu öfke bile hareketsizliğe bıraktı yerini. Hayatının tadı kaçmıştı son zamanlarda. Ah, Ashley'e karşı eski heyecanı duyabilseydi bari! Ah, Rhett eve dönse ve onu güldürseydi ne iyi olurdu!

Rhett ile Bonnie haber vermeden eve döndüler. Scarlett, onların döndüğünü arka kapıya yığılan bavulların sesinden ve Bonnie'nin "Anne!" diye bağırmasından anlamıştı.

Odasından çıkıp merdivenin başına geldi ve mini mini kızının tombul bacaklarının var gücüyle merdivenleri tırmanmaya çalıştığını gördü. Çizgili bir kedi yavrusunu göğsüne bastırıyordu.

Kediyi ensesinden tutup Scarlett'e doğru uzatarak heyecanla bağırdı:

"Büyük annem verdi onu bana!"

Scarlett onu kucaklayıp havaya kaldırdı ve yanaklarını öpmeye başladı. Sevgili kızının varlığı ilk anda Rhett ile yalnız kalmasına engel olduğu için şükrediyordu Tanrı'ya. Bonnie'nin başının üzerinden bakınca, kocasının kapının önünde arabacıya para vermekte olduğunu gördü. Rhett başını kaldırıp baktı ve karısını görünce şapkasını çıkartıp abartılı bir hareketle onu selamladı. Scarlett'in gözleri onun simsiyah gözleriyle karşılaşınca, genç kadının yüreği hop etti. Rhett ne olursa olsun, genç kadına ne yapmış olursa olsun, evine dönmüştü ve Scarlett onun evine dönmüş olmasından son derece memnundu.

Bonnie, Scarlett'in kolları arasında çırpınarak:

"Dadım nerede?" diye sordu.

Scarlett onu isteksizce yere bıraktı.

Rhett'le karşılaşıp konuşmak tahmin ettiğinden daha güç olacağa benziyordu. En önemlisi, Scarlett ona karşı duygularını belli etmemek zorundaydı! Sonra; bir bebek beklediğini nasıl söyleyecekti ona! Rhett merdivenleri tırmanırken Scarlett onun esmer yüzüne baktı. Bu yüzden bir şey anlamaya olanak yoktu. Sımsıkı yumulmuş bir ağız, düşünce ve duygularını belli etmeyen bakışlar ve özetle hiçbir ifadeye sahip olmayan çizgiler! Hayır, onun kendisi ve olaylar hakkında ne düşünüp ne hissettiğini anlamasına imkân yoktu. Şu anda kocasına bir bebek beklediğini söylemesi uygun olmayacaktı. Çünkü Rhett neşeli ve iyimser görünmüyordu ona. Onun ruh halini anlamak için gerçekten büyücü olmak gerekirdi kimi zaman. Hayır, Scarlett biraz bekleyecekti. Böyle durup dururken, hiçbir mahremiyet havası olmadan, merdivenin başında veremezdi ona bu haberi. Ama böyle şeyleri ilk olarak öğrenmek hakkı daima kocalara aitti.

Genç kadın bunu çok iyi bildiği için sırrını şu ana kadar kimseye söylemiş değildi.

Merdivenin başında duruyordu. Trabzana dayanmıştı. Kocasının kendisini öpüp öpmeyeceğini merak ediyordu. Ama Rhett onu öpmedi.

Sadece:

"Çok solgun görünüyorsunuz, Mrs. Butler," dedi. "Şehirde allık kıtlığı mı var?"

Kibarlık olsun diye bile onu özlediğine dair tek bir kelime söylemedi. Dadı, Rhett'i nezaketle selamladıktan sonra Bonnie'yi kapıp çocuk odasına yönelmişti.

Dudakları gülümsediği halde gözleri gülümsemiyordu.

"Bu solgunluğun beni özlemekten olabilir mi?" diye sordu.

Ya, demek ona karşı böyle davranacaktı ha! Demek her zamanki gibi alaycı ve katlanılmaz bir adam olmakta devam edecekti. Scarlett ona cevap verirken yüzünde derin bir nefret vardı. Bu nefreti Rhett gibi bir adam anlamamazlık edemezdi. Birden yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Eğer solgunsam suç senindir, alçak! Seni özlediğimden mi sarardım, sanıyorsun? Bunun sebebi, hamile oluşumdur!"

Rhett birden nefesini hızla içine çekti ve Scarlett'e dikkatle baktı. Koluna elini koyacakmış gibi ona doğru bir adım attı, ama Scarlett nefretle geriledi ve gözlerindeki kapana kıstırılmış hayvan ifadesi karşısında Rhett'in yüzü sertleşti.

Soğuk bir sesle:

"Öyle mi?" dedi. "Eh, bu şanslı baba kim? Ashley mi?"

Scarlett trabzanların başını öyle bir sıktı ki, tahtadan oyulmuş aslanın kulakları avucuna batıp şiddetle canını acıttı. Onu bu kadar iyi tanımasına rağmen, böyle bir hakareti beklemiyordu. Kuşkusuz şaka ediyordu. Scarlett kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Rhett'in gözlerine sivri çiviler saplamak ve bu gözlerdeki iç gıdıklayıcı ışıkları söndürmek istiyordu.

Öfkeden titreyen bir sesle:

"Allah belanı versin!" diye gürledi genç kadın. "Pekâlâ, biliyorsun bu çocuğun senden olduğunu... Ben de senden fazla istemiyorum onu... Hiçbir kadın senin gibi bir ahlaksızın çocuklarını doğurmak istemez. Ah, ah, keşke bu çocuk senden olacağına herhangi bir tanımadığım erkekten olsaydı!.."

Birden Scarlett kocasının yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Öfkeyle karışık bir şeyler belirdi bu yüzde. Anlayamadığı bir şeyler!

Karısına arkasını dönüp, merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı ve:

"Neşelen," dedi." Belki ölü doğurursun."

Scarlett'in başı döndü. Hamileliğin ne demek olduğunu düşündü. Ölümden de beter olan mide bulantıları, o sıkıntılı bekleyiş, vücudunun kalınlaşması,

doğum sancıları! Bir erkek bunları asla anlayamazdı. Ve bu durumda Rhett onunla şakalaşmaya cesaret ediyordu ha! Kalbindeki acıyı ancak onun yüzünde kan görmekle hafifletebilirdi. Scarlett'in içinden onu tırmalamak geliyordu. Bir kedi gibi ona doğru atıldı, ama Rhett hafif bir hareketle yana çekildi ve Scarlett'e engel olmak için kolunu uzattı. Scarlett yeni cilalanmış merdivenlerin üst basamağında duruyordu. Havaya kaldırdığı kolunun arkasında vücudunun bütün ağırlığı vardı. Bu kol Rhett'in kendisini savunmak için uzattığı koluna çarpınca, genç kadın dengesini kaybetti. Trabzanlara tutunabilmek için vahşice ileri doğru atıldı ve yakalayamadı. Merdivenlerden aşağı arka üstü yuvarlandı. En aşağıda durduğu zaman kaburga kemiklerinde tarifsiz bir acı hissetmekteydi. Başı döndüğü için kendine hakim olamamış ve yuvarlana yuvarlana en alt basamağa düşmüştü.

Çocuklarının doğumları hariç, Scarlett hayatında ilk defa hasta oluyordu. Nedense doğumlar onun için hiçbir zaman bir hastalık niteliğinde olmamıştı. O zamanlar, şimdi olduğu gibi korkmamış, kendini yalnız ve kaybolmuş hissetmemişti. Kendisine hastalığının ne kadar ciddi ve önemli olduğunu söylemediklerinin farkındaydı, belli belirsiz ölümün eşiğinde olduğunu hissediyordu, nefes aldığı zaman kırılan kaburga kemiği tarif edilemeyecek şekilde acıyordu. Yaralı bereli olan yüzü ve başı ağrıyor, bütün vücudu sızlıyordu.

Çocuk doğurmak ne kolay, doğurmamak ne güç ve ne kadar acı vericiydi. Ne gariptir ki, son derece hasta olduğunu, kendini bilmediği halde, çocuğunu kaybettiğini öğrenince çok üzülmüş ve acı duymuştu. Ne gariptir ki bu onun gerçekten arzuladığı ilk çocuktu. Onun niçin bu kadar istediğini bulmaya çalışıyordu, ama kafası düşünemeyecek kadar zayıf ve güçsüzdü. Kafası ölüm korkusundan başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar zayıftı... Ölüm odasının içindeydi. Kendisinden çok daha kuvvetli birinin yanında durup elini tutmasını, ölümle savaşabilecek hale gelene kadar ona yardımcı olmasını istiyordu. Yeteri kadar güçlendikten sonra ölümle kendisi de savaşabilirdi.

Öfkesi acısının içinde kaybolmuştu ve Rhett'i istiyordu. Ama Rhett yoktu ve Scarlett bir türlü onu istediğini söyleyemiyordu.

Onu hatırlıyordu hep. Ona ait son anısı, merdivenlerin dibindeki karanlık sofada kendisini kollarının arasına alışıydı. Yüzünde artık hiçbir şey yoktu o anda Rhett'in. Yalnız büyük bir korku vardı ve boğuk bir sesle dadıya

sesleniyor, onu çağırıyordu. Sonra, belli belirsiz, birisinin kendisini yukarı taşıdığını hatırlıyor, ama bunun kim olduğunu bilmiyordu. Bir ara, dayanılmaz bir güneş ışını gibi ölümün üzerinde parladığını hissetmiş, birinin adını bağırabilmek için anlatılmaz bir arzu duymuş, ama bu adı ancak fısıldayabilmişti.

Ama bu fısıltı hemen cevabını almıştı. Odanın bir köşesinden tatlı, yumuşak bir ses cevap vermişti ona, ninni söyler gibi. Bu onu çok seven, kendisinin de çok, pek çok sevdiği birinin sesiydi.

"Buradayım, şekerim" demişti. "Hiç ayrılmıyorum ki yanından."

Melanie onun elini avucunun içine alıp soğuk yanağına bastırınca ölüm ve korku biraz uzaklaşır gibi olmuştu. Scarlett onun yüzünü görebilmek için dönmek istedi, ama yapamadı.

İşte Scarlett Dr. Meade'nin sesini duyuyordu.

"Kendinde değil. Kaptan Butler nerede?"

Scarlett arada bir gözlerini açıyor, uzaklardan çok uzaklardan gelen bir sesle:

"Melly," diyordu.

Onun sesi hemen cevap veriyordu.

O zaman Scarlett fısıldamaya başlıyordu.

"Rhett... Rhett'i istiyorum..."

Ama birden, bir rüya gibi, Rhett'in kendisini istemediğini hatırlıyordu. Rhett'in yüzü bir kızılderilinin yüzü gibi simsiyahtı ve dişleri pırıl pırıl bembeyaz parlıyordu. Scarlett onu istiyordu, ama Rhett kendisini istemiyordu.

Bir kere yine:

"Melly," diye inlemişti.

Ondan sonra, dakikalarca, acı acı:

"Melly, Melanie..." diye tekrar tekrar bağırmıştı, ama uzun bir süre Melanie gelmemişti.

Çünkü Melanie, Rhett'in yatağının kenarında oturuyordu. Rhett kütük gibi sarhoştu ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yere çökmüş, başını Melanie'nin kucağına gömmüştü.

Melanie, ne zaman Scarlett'in odasından çıksa onu görüyordu. Odasının kapısı ardına kadar açık, karşıki odanın kapısı görünüyordu. Hep yatağının üzerinde oturuyor, devamlı olarak içki içip ağlıyordu. Odası darmadağınıktı. Yerlerde sigara izmaritleri ve elini bile sürmemiş olduğu yemek tepsileri vardı. Yatak günlerden beri yapılmamıştı. Çarşaflar leş gibi olmuş, pislik içinde kalmıştı. Yüzü sapsarıydı. Kimbilir ne zamandan beri traş olmamıştı ve devamlı olarak sigara içiyordu.

Ama Melanie daima onun odasının kapısında bir an duruyor ve son durumu bildiriyordu.

"Çok üzgünüm, ama bugün daha kötü!"

Ya da:

"Hayır, henüz sizi görmek istediğini söylemedi. Anlıyorsunuz ya, kendinde değil."

Ya da:

"Ümidinizi kesmemelisiniz, Kaptan Butler. Size biraz sıcak kahveyle yiyecek bir şeyler getireyim. Bu gidişle kendinizi hasta edeceksiniz."

Ama sonunda, Scarlett'in çok daha iyi olduğunu söylemek için odasına gittiğinde karşılaştığı manzara hiç de hazırlıklı değildi.

"Öldü mü?"

"Yok canım. Çok daha iyi."

Rhett:

"Ah, Tanrım," diye inledi ve başını elleri arasına aldı.

Melanie, onun geniş omuzlarının bir sinir nöbeti geçiriyormuş gibi sarsıldığını gördü.

Ama birden genç adamın ağladığını farkedince ona karşı hissettiği merhamet dehşete dönüştü. Melanie şimdiye kadar bir erkeğin ağladığını görmüş değildi. Bütün erkekler bir yana, kendinden son derece emin, son derece alaycı ve neşeli bir kimse olan, hayatta hiçbir şeyi ciddiye almayan Rhett'in ağlaması onu çok şaşırtmıştı.

Boğulacak gibi ağlayan erkek onu korkutuyordu şimdi. Birden onun sarhoş olduğunu düşünerek korktu. Melanie sarhoşlardan çok korkardı. Ama Rhett başını kaldırınca onun gözlerindeki ifadeyi görür görmez uçar gibi odaya girdi ve kapıyı kapatıp ona yaklaştı.

Melanie neye uğradığını anlayamadan kendini yatağın üzerinde oturur buldu. Rhett yere çöküp başını onun dizlerinin arasına gömmüştü. Kolları genç kadının belindeydi ve onun canını yakacak şekilde sıkmaktaydı.

Melanie onun saçlarını okşuyor ve tatlı bir sesle, onu teskin etmek için:

"Haydi, haydi!" diyordu. "Göreceksiniz, ne kadar çabuk iyileşecek."

Bu sözler üzerine Rhett birden konuşmaya başladı. Sanki hayatında ilk defa olarak içindeki bütün sırları ortaya döküyordu. Ama onları, hiçbir zaman kimseye duyurmayacak bir mezara gömdüğünden de emindi. Ama Rhett, başını kaldırmadan, zaman zaman genç kadının eteklerinin uçlarıyla oynayarak, susmak bilmeden konuşuyordu. Sanki yıllardır içinde biriktirdiği duygular, artık taşıyamayacağı ağır bir yük haline gelmişti de bunları birine, en iyisi Melanie'ye açmasa delirecekti. Devamlı olarak konuşuyor. Melanie'nin sözünü kesmesine fırsat vermiyordu. Rhett'in bazı sözleri anlaşılmıyordu, ama genç kadın bazı sözleri de çok iyi anlıyordu.

Küçük Beau'ya yaptığı gibi onun saçlarını sevgiyle okşadı ve:

"Susun Kaptan Butler!" dedi. "Bana bunları söylememelisiniz. Kendinizde değilsiniz,

susun!"

Ama Rhett susmadı ve sözlerine devam etti. Melanie'nin eteklerine bir cankurtaran simidi, hayatının son ümidi gibi sarılıyordu.

Bir ara:

"Scarlett'i ben öldürdüm, onu ben öldürdüm!" diye bağırdı. "Bu çocuğu istemiyordu..."

"Susun! Kendinizde değilsiniz. Niçin istemesin?" Her kadın çocuk ister. Scarlett de kadın değil mi?"

"Hayır, hayır; siz istersiniz. Ama o istemez. Benim çocuklarımı istemez."

"Susun!"

"Anlamıyorsunuz. O çocuk istemiyordu. Ben onu buna zorladım. Bu çocuk... bu çocuk tamamen benim suçum yüzünden oldu. Allah belamı versin. Beraber yatmıyordu..."

"Susun, Kaptan Butler, hiç doğru değil!.."

"Ah, sarhoştum ve kendimde değildim. Bana acı verdiği için ona acı vermek istiyordum. Onu istiyordum ve elde ettim. Ama o beni istemiyordu. O beni hiçbir zaman istemedi. Öyle çok mücadele ettim ve öyle büyük çabalar gösterdim ki... Ama hepsi boşa gitti..."

"Ah, ne olur susun!"

"Bu bebekten de haberim yoktu. Scarlett merdivenden aşağı yuvarlandığı güne kadar bir şey bilmiyordum. Benim nerede olduğumu bilmediği için mektup yazıp haber verememişti. Ama bilse de yazmazdı. Size söyleyeyim ki, eğer haberim olsa hemen eve koşardım...Evet, dosdoğru eve koşardım. Eğer bilseydim... beni istese de istemese de gelirdim."

"Ah, evet; eminim ki gelirdiniz!"

"Tanrım, şu haftalar boyunca deli gibi yaşadım. Deli bir sarhoş gibi! Sonra bana merdiven başında çocuğu olacağını söylediği zaman ne yaptım? Ne söyledim? Güldüm, onunla alay ettim, belki ölü bir çocuk doğuracağını, keyfini bozmamasını söyledim."

Birden Melanie, kucağında sarsılmakta olan simsiyah başa gözleri büyüyerek, dehşetle baktı. Bu doğru olamazdı. Hayır, buna imkân yoktu. İkindi güneşi pencereden içeri girmiş, Rhett'in ellerinin üzerinde parlıyordu. Birden Melanie, ilk defa olarak bu ellerin ne kadar iri ve güçlü olduklarının, üstlerinin nasıl simsiyah kıllarla kaplı olduğunu farketti ve ürktü. İstemeyerek de olsa ürperdi. Bu eller her şey yapabilecek kadar kudretli görünüyordu, ama Melanie'nin eteğinin kıvrımları arasında pek de zavallı duruyorlardı. Ümitsizlik ve çaresizlik içindeydiler sanki.

Scarlett iyileşip, her şey yoluna girince, Rhett de düzelecekti. Erkekler kadınlar kadar dayanıklı değildi. Belli ki onu üzen ve altüst eden bir şey vardı, ama bu onun gösterdiği kadar önemli olmayabilirdi. Scarlett'le aralarında basit bir tartışma meydana gelmiş ve genç kadının hastalığının sebep olduğu üzüntü, bu tartışmanın büyümesine yol açmıştı. Belki söylediği korkunç şeylerden bir kısmı doğru olabilirdi, ama hepsinin doğru olması da mümkün değildi.

Melanie o ana kadar gerçek bir kötülük ya da gerçek bir hainlikle karşılaşmamış olduğu için, onlarla ilk karşılaşmasında gerçekliklerine inanamıyordu. Rhett sarhoş ve hastaydı.

Scarlett'in geçirdiği kaza ve karşılaştığı ölüm tehlikesi onu hasta etmişti. Eh, hasta çocuklar ise ancak şımartılarak yatıştırılabilirdi. Melanie onu şımartmaya karar verdi.

Sakin bir sesle:

"Haydi, haydi!" dedi. "Susun artık. Sizi anlıyorum."

Rhett başını kaldırdı ve kanlı gözleriyle ona baktı. Sonra genç kadının saçlarında gezinen yumuşak ellerini sert bir hareketle silkeledi.

"Hayır, Tanrı da biliyor ki anlamıyorsunuz! Bunları anlayamayacak kadar iyi bir insansınız siz. Bana inanmıyorsunuz, ama bütün söylediklerim doğrudur. Bir köpeğim ben...

Bunu niçin yaptığımı biliyor musunuz? Kıskançlıktan çılgına dönmüştüm de ondan. O beni hiçbir saman sevmedi, ama ben ona kendimi sevdirebileceğimi sandım. Yapamadım, başaramadım.

Beni sevmiyor. Hiçbir zaman da sevmedi. O... On para etmez bir adamım," dedi. "Ama o kadar da suçlu değilim a canım. Eğer size söyleyecek olsam bana inanmazdınız... değil mi? Çünkü siz bana inanmayacak kadar iyisiniz. Sizi tanıyana kadar gen-çekten iyi olan bir insan tanımamıştım. Bana inanmadınız değil mi?"

Melanie, onun saçlarını okşamaya başlamıştı. Yatıştırıcı, tatlı bir sesle:

"Hayır, inanmazdım," dedi. "Scarlett iyileşecek, Kaptan Butler. Haydi, Kaptan Butler, ağlamayın artık! İyileşecek diyorum size..."

Bir ay sonra, Rhett, Jonesboro trenine solgun yüzlü zayıf bir kadını bindirdi. Bu yolculuğa onunla birlikte çıkan Wade ile Ella da annelerinin bembeyaz yüzünün çocuk sahiplerinde uyandırdığı tedirginlik yüzünden sus pus olmuşlardı. Anneleri ile üvey babalan arasındaki soğuk hava onların çocuksu dünyalarını da etkilediğinden, ikisi de Prissy'nin yanından ayrılmıyorlardı.

Scarlett, bütün kuvvetsizliğine rağmen evine, Tara'ya gitmekte ısrar etmişti. Atlanta'da bir gün daha kalırsa boğulacağını hissediyordu. İştahı yoktu. Canı hiçbir şey istemediği gibi, birini gördüğü zaman da sıkılıyordu. Scarlett ilk defa yaşama sevincini kaybetmiş, mutlak bir çaresizlik ve ümitsizliğin pençesine düşmüştü. Kafası yorgun, vücudu hastaydı.

Bir zamanlar, düşman ordusunun önü sıra kaçarak Atlanya'yı terkedişi gibi, şimdi de kafasını yoran olayları bırakıp şehirden uzaklaşıyordu. Dünyaya karşı yine hep aynı silahla savaşmakta, düşünceleri geriye itmeye gayret etmekteydi.

"Bunu şimdi düşünmeyeceğim. Düşünürsem dayanamam. Yarın Tara'da düşüneceğim. Yarın başka bir gün olacak."

Ona öyle geliyordu ki, doğduğu memleketin sessizliğine ve yeşil pamuk tarlalarına kavuşacak olursa, bütün üzüntüleri geçecek, düşüncelerini düzene kayıp yaşayabilir hale gelecekti.

Rhett, treni gözden kaybolana kadar seyretti. Yüzünde hiç de hoş olmayan acı bir ifade vardı. İçini çekti, arabacının parasını verip gönderdi ve atına atlayarak, Ivy Caddesi'ndeki Melanie'nin evine doğru yola çıktı.

Sıcak bir sabahtı. Melanie, asmaların gölgesindeki verandasında oturmuş, çorap yamıyordu. Dikiş sepeti, yamanacak çoraplarla ağzına kadar doluydu. Scarlett'in hastalığı sırasındaki o korkunç günden beri onunla yalnız görüşmemişti. O gün de ne kadar sarhoştu!

Scarlett'in dinlenme döneminde Melanie, Kaptan Butler'la mecbur olmadıkça konuşmamış ve konuştuğu zamanlar da gözleriyle karşılaşmaktan kaçınmıştı. Ama Rhett artık sarhoş değildi, kendine gelmiş görünüyordu ve aralarında böyle bir sahnenin cereyan ettiğini bir bakışıyla bile belli etmemişti. Şimdi Melanie, bütün kalbiyle Kaptan Butler'in aralarında geçen o konuşmayı unutmuş olması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Onun, kendi söylediklerini hatırlayabileceğim düşündükçe delirebileceğini sanıyordu. Böyle birşeyi hissetmektense ölmeyi tercih ederdi. Rhett, ona doğru ilerlerken, utancından yanakları dalga dalga kızardı ve bütün benliğini büyük bir sıkılganlık kapladı. Belki de Beau'yu Bonnie ile oynamaya çağırmak için gelmişti. Şüphesiz, o gün kendisine büyük bir anlayış gösterdi diye teşekkür etmeye gelmiş olamazdı!

Her zamanki gibi, onun kadar iri yan bir erkeğin bu kadar zarif ve yumuşak adımlarla yürümesi karşısında şaşırarak ayağa kalktı ve onu karşılamak üzere ileri doğru bir adım attı.

"Scarlett gitti mi?"

Rhett gülümseyerek:

"Evet," dedi. "Tara ona iyi gelecektir. Kimi zaman, onun toprak anaya dokundukça kuvvetlenen dev bir Antaeus olduğunu düşünürüm. Çok sevdiği o kırmızı çamurdan fazla uzak kalmak Scarlett'e yaramıyor. Pamukların büyüdüğünü görmek ona Dr. Meade'in verdiği bütün ilaçlardan iyi

gelecektir."

Melanie, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

"Oturmaz mısınız?" dedi.

Rhett, tatlı bir sesle:

"Miss Melly," dedi, "Varlığım sizi rahatsız mı ediyor? Gitmemi tercih eder misiniz? Ne olur doğru söyleyin."

Rhett'in gözleri öyle sakin, öyle cömert ve öyle anlayışlıydı ki, Melanie nasıl olup da ondan utanabilecek kadar budalalık ettiğine şaştı.

Sonra gülümsemeyi becerdi.

"Otursanıza, Kaptan Butler," dedi.

Rhett oturdu ve tekrar yamamakta olduğu çobanı eline alan Melly'ye baktı.

Gülümsedi. Ağzı çarpıldı.

"Miss Melly, sizden büyük bir ricada bulunmaya geldim," dedi. "Hiç de hoşlanmayacağınız bir şey olduğunu biliyorum. Bir sahtekârlık yapabilmek için yardımınızı istiyorum."

"Bir sahtekârlık mı?"

"Evet, gerçekten öyle. Sizinle bugün iş görüşmeye geldim."

"Aman Allah'ım. Bu durumda Mr. Wilkes ile görüşseniz daha iyi edersiniz. Ticari işler konusunda bir kazdan farkım yoktur. Ben Scarlett gibi akıllı ve becerikli değilimdir."

Rhett:

"Korkarım ki Scarlett kendisine zararı dokunacak kadar akıllı ve becerikli," dedi. "Ben de bugün buraya özellikle bundan bahsetmeye geldim. Son zamanlarda ne kadar önemli ve ağır bir hastalık geçirdiğini gayet iyi

biliyorsunuz. Tara'dan döner dönmez yine o mağazayla fabrikanın işlerinin peşinde koşmaya başlayacak. Oysa ben fabrikaların da, mağazanın da bir gece içinde yerle bir olduğunu görmekten büyük bir zevk duyarım, inanın. Onun sağlığı için endişe ediyorum, Miss Melly."

"Evet, çok yoruluyor. Buna engel olmalı ve kendisine bakmasını sağlamalısınız."

Rhett güldü.

"Onun ne kadar inatçı olduğunu bilirsiniz. Bu konuda onunla tartışmaya bile girişmem. Kararlı bir çocuktan farksızdır Scarlett. Kendisine yardım etmeme izin vermez. Fabrikalardaki hisselerini satmaya ikna etmeye çalıştım onu, ama bir işe yaramadı. Şimdi, Miss Melly, sözünü ettiğim iş meselesine geliyorum. Scarlett'in fabrikalardaki hissesinin geri kalan kısmını Mr. Wilkes'dan başka hiç kimseye satmayacağını biliyor ve Mr. Wilkes'in bu hisseleri satın almasını istiyorum."

"Aman Allah'ım, bu iyi olurdu ama..." Melanie sustu ve dudağını ısırdı. Bir yabancıya para işlerinden bahsedemezdi. Her nasılsa, Ashley'in fabrikadan temin ettiği hatırı sayılır kazanca rağmen, karı-kocanın hiçbir zaman arzu ettikleri kadar paraları olmamıştı. O kadar az para biriktirebiliyorlardı ki bu durum Melanie'yi endişelendiriyordu. Paranın nereye gittiğini bir türlü anlayamıyordu Ashley ona evi yönetmesine yetecek kadar para veriyordu, ama fazladan masraf etmeleri gerektiği zaman elleri kolları bağlı kalıyordu. Şüphesiz, Melanie'nin doktor ve ilaç masrafları büyük bir yekûn tutuyordu. Sonra Ashley'in New York'dan ısmarladığı kitaplar ve eşyalar adamakıllı pahalı gelmişti onlara. Bir de şu var ki, Melanie kapısını çalan her fakiri içeri alıp karnını doyuruyor, sırtına giyecek bir şeyler temin ediyordu. Ashley de, Konfederasyon ordusunda savaşmış olan bir kimsenin borç isteğini reddedemiyordu. Ve...

Rhett:

"Miss Melly, bu parayı size ben ödünç vermek istiyorum," dedi.

"Çok cömertsiniz, ama belki bunu hiçbir zaman ödeyemeyiz."

"Ödenmesini istemiyorum. Bana kızmayın, Mis Melly! Lütfen söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyin. Scarlett'in her gün arabayla yüzlerce millik yol aşarak fabrikaya gitmeyişi benim için en büyük-karşılıktır. Bu yolların onu perişan edeceğinden eminim. Mağaza onu meşgul etmeye ve ona mutluluk vermeye yetecektir... Anlamıyor musunuz?"

Melanie, kuşkulu bir halde:

"Ama..." diye mırıldandı. "Evet, ama..."

"Oğlunuza bir at satın almak istiyorsunuz, değil mi? Onun üniversiteye, Harvard'a, Avrupa turuna gitmesini istiyorsunuz değil mi?"

"Ah, evet, kuşkusuz" diye bağırdı. "Onun her şeye sahip olmasını arzu ederim. Ama şu sırada kimsenin parası olmadığı için..."

Rhett:

"Günün birinde Mr. Wilkes bu fabrikalardan büyük para kazanabilir." dedi. "Ben şahsen Beau'nun lâyık olduğu her şeye kavuşmasını görmek isterim."

Melanie, gülümseyerek:

"Ah Kaptan Butler, siz ne hünerli bir şeytansınız!" diye bağırdı. "Bir annenin gururuna hitap ediyorsunuz ha! Korkmayın, sizi bir kitap gibi okuyorum."

Rhett, gözleri parlayarak:

"Aman, işte bundan korkarım," dedi. "Şimdi, size bu parayı borç olarak vermemi kabul ediyor musunuz?"

"İyi ama aldatmak bunun neresinde?"

"Suç ortağı olup, hem Mr. Wilkes'i hem de Scarlett'i aldatmak zorundayız."

"Aman Allah'ım! Bunu asla yapamam!"

"Eğer Scarlett, kendi iyiliği için bile olsa, onun arkasından böyle bir komplo düzenlediğimi öğrenecek olursa... eh size açıklama yapmama gerek yok.

Onun öfkesini benim kadar siz de bilirsiniz! Öte yandan, Mr. Wilkes'in teklif ettiğim parayı almaya yanaşmayacağından çekiniyorum. Bu yüzden, ikisinin de bu paranın nereden geldiğini asla öğrenmemeleri gerek."

"Ah, fakat eminim ki Mr. Wilkes işin iç yüzünü öğrense reddetmezdi. Scarlett'i o kadar sever ki."

Rhett, sakin bir sesle:

"Evet, bundan eminim," dedi. "Ama yine de eminim ki reddeder. Wilkes'lerin ne kadar gururlu kimseler olduklarını pekâlâ bilirsiniz."

Melanie sıkıntıyla:

"Hay Allah!" diye bağırdı. "Kaptan Butler, kocamı aldatamam. Size yardım etmek isterim

ama..."

Rhett çok kırılmış görünüyordu.

"Scarlett'e yardım etmek için bile yapamaz mısınız bunu? Oysa o sizi o kadar sever ki."

Melanie'nin göz kapaklarında yaşlar titreşiyordu.

"Bilirsiniz ki onun için yapmayacağım şey yoktur. Onun benim için yaptıklarını asla ödeyemem. Biliyorsunuz."

Rhett kısaca:

"Evet," dedi. "Onun sizin için yaptıklarını ben de biliyorum. Mr. Wilkes'e bu parayı size bir akrabanızın vasiyetnamesinde bıraktığını söyleyemez misiniz?"

"Ah, Kaptan Butler, zengin olan tek bir akrabam yok ki!"

"Şu halde, ben bu parayı Mr. Wilkes'e postayla gönderecek olursam, onun eski bir Konfederasyon ordusu askerinin ailesine verileceğine fabrikaları satın

almak için kullanılmasını temin eder misiniz?"

"Tabii yaparım bunu," dedi.

Şu halde anlaştık mı? Bu bizim sinimiz olacak, değil mi?"

"Ama ben şimdiye kadar hiçbir şeyi kocamdan gizlemedim."

"Bundan eminim, Miss Melly."

Melanie ona bakarken, bu adam hakkındaki düşüncelerinin ne kadar haklı olduğunu, başkalarının ise ne kadar yanıldıklarını düşünüyordu.

Birden çok duygulandı.

"Scarlett, sizin gibi düşünceli ve şefkatli bir kocaya sahip olduğu için çok şanslı!" dedi.

"Öyle mi dersiniz? Korkarım ki bu söylediklerinizi duysa sizinle aynı fikirde olmadığını söylerdi. Zaten, ben size karşı da düşünceli ve şefkatli olmak istiyorum, Miss Melly. Size, Scarlett'e verdiğimden fazlasını veriyorum."

"Bana mı?.. Yani Beau için demek istiyorsunuz."

"Hayır, Beau değil," dedi. "Eğer böyle bir şey olabilirse, Beau'dan da önemli bir şey vermeye çalışıyorum size."

Melanie yine şaşırmıştı.

"Hayır, Beau'dan daha kıymetli bir şey olamaz benim için. Biri hariç, Ash... şey, yani Mr. Wilkes hariç demek istiyorum. Bana iyilik etmek istediğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Kaptan Butler. Ama aslına bakacak olursanız ben çok şanslı bir insanım. Dünyada bir kadının isteyebileceği her şeye sahibim."

Rhett, gülümsedi.

"Çok güzel" dedi. "Onlara sahip olmaya devam etmenizi istiyorum ben de."

Scarlett Tara'dan döndüğünde yüzündeki sağlıksız görünüşü kaybolmuş, yanakları yuvarlaklaşmış ve hafifçe de pembeleşmişti. Yeşil gözleri eski parıltısına kavuşmuştu. Rhett ile Bonnie, kendisini, Wade'i ve Ella'yı istasyonda karşılamaya geldikleri zaman haftalardan beri ilk defa olarak yüksek sesle güldü. Rhett'in şapkasının üzerinde iki hindi tüyü sallanıyordu. Bonnie'nin pazar elbisesi de feci şekilde yırtılmıştı. Yanaklarında kızılderili işaretlerine benzeyen zikzaklı mavi çizgiler vardı. Bukleleri arasında da, boyu kendisi kadar uzun bir tavus-kuşu tüyü dalgalanmaktaydı. Besbelli treni karşılama vakti geldiğinde, kızılderili oyunu oynanmaktaydı. Rhett'in yüzündeki garip utangaçlık ve dadının öfkeli suratı, Bonnie'nin annesini karşılamak için bile olsa kılık değiştirmeyi asla kabul etmediğini gösteriyordu.

Scarlett:

"Aman Allah'ım bu ne kılık!" diye kahkahayı basarak çocuğunu öptü.

Sonra, Rhett'in öpmesi için yanağını ona uzattı. İstasyon korkunç kalabalıktı. Aksi halde bunu asla yapmazdı. Rhett ile Bonnie'nin kılıkları perişan olduğu halde istasyondakilerin bu baba kız tablosunu tatlı bir gülümsemeyle seyrettikleri gözünden kaçmadı. Herkes gülüyordu. Onların haliyle alay ederek değil, onlara hayranlık duyarak! Herkes Scarlett'in en küçük çocuğunun babasını parmağında oynattığını biliyordu. Atlanta bu işten pek hoşlanıyor ve Rhett'in halini içtenlikle onaylıyordu. Rhett'in çocuğuna karşı duyduğu büyük sevgi onu halkın gözünde eskisi gibi bir masal kahramanı yapamamışsa da kaybettiği iyi şöhretinin büyük bir kısmını iade etmişti.

Eve dönerken, Scarlett taşra haberleriyle doluydu. Sıcak ve kuru havanın etkisiyle pamuklar öyle hızlı büyüyorlardı ki, neredeyse büyüyüşlerinin sesi duyulacaktı. Ama Will, bu sonbahar pamuk fiyatlarının düşeceğini söylemişti. Suellen bir çocuk daha doğurmak üzereydi. -Scarlett bunu çocukların anlayamayacağı bir tarzda söyledi- Ella da, Suellen'in en büyük kızını ısırarak kendinden asla beklenmeyecek bir cesaret göstermişti. Scarlett'in söylediğine göre, küçük Susie bundan fazlasına da lâyıktı, çünkü tıpkı annesine benziyordu. Ama Suellen pek sinirlenmişti ve iki kızkardeş, tıpkı eski günlerde olduğu gibi, şiddetli kavga etmişlerdi. Wade kendi başına küçük bir su kaplumbağası yakalamıştı.

Eve gelip de ön verandaya oturdukları zaman Scarlett:

"Buralarda bir yenilik var mı?" diye sordu.

Yol boyunca durmadan konuşmuştu. Aralarına sessizlik çökecek diye ödü kopuyordu. Merdivenden düştüğü günden beri Rhett ile yalnız olarak tek bir kelime konuşmuş değildi. Şimdi de onunla yalnız kalmak için sabırsızlandığı yoktu. Onun kendisine karşı ne gibi hisler beslediğini bilmiyordu. Dinlenme döneminde Rhett ona karşı oldukça iyi davranmıştı. Ama bu ilgisiz bir yabancının, heyecansız iyiliğiydi. Onun isteklerini genç kadın söylemeden anlıyor, çocukların annelerini rahatsız etmelerine engel oluyor, mağaza ile fabrikaların işlerini yönetiyordu.

Ama hiçbir zaman:

"Çok üzüldüm Scarlett," dememişti.

Belki de üzülmemişti. Belki de halâ, doğmamış olan o çocuğun kendi çocuğu olmadığı düşüncesindeydi. Bu ifadesiz esmer yüzün arkasında ne gibi duygu ve düşünceler olduğunu Scarlett nereden anlayabilirdi? Ama evliliklerinin başlangıcından beri ilk defa olarak karısına karşı saygılı davranıyor ve sanki aralarında hiçbir tatsız olay geçmemiş gibi her şeyi oluruna bırakıyordu. "Sanki aramızda hiçbir zaman, hiçbir şey olmamış gibi!" Eh, eğer Rhett'in istediği buysa, Scarlett de kendi rolünü oynayabilirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye tekrarladı. "Mağaza için yeni mallar satın aldın mı?

Beygirleri ne yaptın? Allah aşkına Rhett, şapkandan çıkar şu tüyleri. Deliye benziyorsun. Unutup bu halde, şehre gidersin diye korkuyorum."

Bonnie, babasının şapkasını eline alıp savunmaya geçti.

"Hayır," dedi.

Rhett cevap verdi:

"Her şey yolunda. Bonnie ile birlikte gayet iyi zaman geçirdik, zannederim sen gittiğinden beri saçları taranmamıştır. Tüyleri emme şekerim, belki acıdır.

Evet, mağazaya mal aldım. Beygir işini de hallettim. Merak etme. Hayır, yeni bir şey yok. Her şey bildiğin gibi." Sonra, birden hatırlamış gibi:

"Saygıdeğer Ashley dün gece buraya geldi," dedi. "Ona kendi fabrikanla kendi fabrikasındaki hisseni satıp satmayacağını öğrenmek istiyordu. Bu konuda benim fikrimi sordu."

Bir süreden beri salıncaklı sandalyede sallanmakta ve yelpazeyle kendini serinletmekte olan Scarlett aniden durdu.

"Satmak mı? İyi ama Ashley bu parayı nereden bulmuş ki? Onların on parası olmadığını biliyorsun. Ashley'in kazandığı parayı Melanie hızla harcıyor."

Rhett omuzlarını silkti.

"Ben onun tutumlu bir kimse olduğunu sanıyordum," dedi. "Ama Wilkes ailesinin özel hayatına senin kadar girmiş değilim."

İşte Rhett her zamanki gibi konuşmaya başlamıştı. Bu konuşma tarzı, Scarlett'in canını sıktı. Bonnie'ye döndü:

"Haydi koş, şekerim" dedi. "Annen babanla konuşmak istiyor." Bonnie, kararlı bir sesle: "Hayır," dedi ve babasının kucağına tırmandı. Scarlett kaşlarını çatarak kızına baktı ve Bonnie de suratını astı ve o anda Gerald O'Hara'ya o kadar benzedi ki, Scarlett neredeyse gülecekti.

Rhett, sakin bir sesle:

"Bırak kalsın," dedi. "Ashley'in parayı nereden bulduğuna gelince, anladığıma göre, bunu ona, Kaya adasında bulunduğu sırada çiçek hastası olup da tedavi ettiği birisi göndermiş. Minnettarlık diye bir şeyin halâ varolduğunu görmek, insan denen yaratığa olan güvenimi yeniden canlandırdı."

"Kimmiş bu? Tanıdığımız biri mi?"

"Mektup imzasızmış ve Washington'dan geliyormuş. Ashley parayı kimin yollamış olabileceğini kesinlikle anlayamadı. Ama Ashley etrafındakilere iyilik etmeye öyle meraklı ki, yaptığı iyiliklerin sayısını şaşırması ve

mektubun kimden geldiğini kestirememesi doğal bir şey." Oysa Tara'da iken, bir daha Rhett ile asla Ashley yüzünden kavga etmemeye karar vermişti. Bu iki erkeğe karşı da gerçek duygularının neler olduğuna karar vermeden bir adım atmak istemiyordu. Evet, önce onlara karşı olan duygularını bilmeli, iyice anlamalı sonra faaliyete geçmeliydi. Bunu yapmadan önce, hiçbir açık vermek istemiyor, sonradan pişman olacağı bir söz söylemek istemiyordu. Bu iki erkekle kendisi arasında çok güçlü, çok köklü bir şeyler olduğu kesindi. Ama bu şeylerin niteliği Scarlett'ce bilinmiyordu. Bu yüzden, genç kadın önce bunu gün ışığına çıkarmak niyetindeydi. Onlara bağlılığının sebepleri neydi? Scarlett ile bu iki erkekten her biri arasındaki bağın önemi neydi? Scarlett onlara nasıl duygularla bağlıydı? Scarlett onların hangisini feda edebilirdi ve sonradan ne dereceye kadar pişman olabilir, ya da olmayabilirdi?

"Demek mallarımı satın almak istiyor?" "Evet. Ama tabii ona fabrikaları satmayacağını söyledim." "Keşke benim işlerime karışmasan!"

"Eh, fabrikalardan ayrılmak istemeyeceğini tahmin ettim. Ona dedim ki, "Ashley, benim kadar siz de bilirsiniz ki Scarlett başkalarının işine burnunu sokmadan yaşayamaz. Fabrikaları size satacak olursa o zaman sizin işlerinize karışabilmek için en küçük bir mazereti olmaz." İşte böyle dedim ona, şekerim. Scarlett, öfkeyle: "Yalan!" diye bağırdı. "Fabrikaları ona satacağım."

O ana kadar fabrikalarından ayrılmayı hiç düşünmemişti. Onları elden çıkarmaması için binlerce sebep vardı. Bu sebeplerden sonuncusu da fabrikaların maddi değeriydi. Son yıllarda onları yüksek fiyata satmak için birçok fırsat geçmişti eline. Ama Scarlett bütün teklifleri reddetmişti. Fabrikalar onun bir kadının gücünü aşan çabalarının birer abidesi gibiydiler. Scarlett onlarla gurur duyuyordu. Scarlett onları, kimsenin yardımı olmadan, büyük güçlüklerle mücadele ederek ele geçirmişti. Gerçi Rhett ona yardımcı olmuştu, ama onun yardımı ne dereceye kadar gerçek bir yardım sayılabilirdi? Scarlett becerikli ve akıllı olmasa onun verdiği parayı pekâlâ batırabilirdi. Onları satmak istemeyişinin en büyük sebebi de Ashley ile arasında uzanan biricik yol oluşlarıydı. Fabrikaları elden çıkartacak olursa, Ashley'i pek seyrek görecek ve belki de onunla hiç yalnız kalamayacaktı. Oysa Scarlett onunla yalnız kalmak zorundaydı. Bu durumda yaşayamazdı.

Onu yalnız görmeli ve kendisine karşı olan aşkının, Melanie'nin sürpriz partisini düzenlediği gece, utanç ve onur kırıcı bir şekilde kaybolup kaybolmadığını anlamalıydı. İş hayatında Scarlett ile Ashley'in birçok ortak meseleleri oluyordu. Bu yüzden genç kadının dosdoğru kereste deposuna gidip onu araması kimsenin gözüne batmazdı. Üstelik şu anda onu kaybetmiş olsa bile, zamanla onun kalbindeki yerine tekrar sahip olabilirdi. Ama fabrikaları satacak olursa...

Hayır, onları satmak istemiyordu. Ama Rhett'in Ashley'e kendisini tam olduğu gibi, yanılmaz bir biçimde tanıtmış olması onu öyle üzmüştü ki, bunun doğru olmadığını göstermek için fabrikalarını satması gerekiyordu. Buna hemen karar vermişti. Ashley'e fabrikaları öyle düşük fiyatla satacaktı ki, genç adam onun ne kadar cömert olduğunu ister istemez farkedecekti.

Öfkeyle:

"Satacağım!" diye bağırdı. "Buna ne dersin bakalım?"

Rhett, Bonnie'nin ayakkabısının bağını bağlamak için eğilirken gözlerinde zafer kıvılcımları çakıyordu. "Bence pişman olacaksın," dedi.

Scarlett aceleyle söylediği sözler yüzünden pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Eğer bu sözleri Rhett'den başka herhangi birine söylemiş olsaydı, utanmadan geri alırdı. Ne diye birden böyle patlayıvermişti sanki? Öfkeyle kaşlarını çatarak Rhett'e baktı ve onun kendisini eski meraklı ve bekleyen bakışlarla süzmekte olduğunu gördü. Rhett onun kaşlarını çattığını görünce, bembeyaz dişleri pırıldayarak gülümsedi. Scarlett garip bir huzursuzlukla, kendisini onun bu duruma düşürdüğünü hissediyordu.

Kocasına dikkatle bakarak:

"Senin bu işle bir ilgin var mı?" diye sordu.

Rhett, sahte bir hayretle kaşlarım kaldırdı:

"Benim mi? Beni iyi tanıman gerekirdi, şekerim! Eğer mümkünse, asla iyilik yapmamaya gayret ederim."

O gece Scarlett, fabrikasını ve ikinci fabrikadaki hissesini Ashley'e sattı. Bir şey kaybetmiş sayılmazdı. Çünkü Ashley, önerdiği düşük fiyatı kabul etmedi ve fabrikalara şimdiye kadar biçilen en yüksek değeri biçti. Scarlett bütün kâğıtları imzaladığı zaman, Melanie bu alış verişi kutlamak için Rhett ve Ashley'e şarap ikram etti. Scarlett ise çocuklarından birini satmış gibi üzüntülüydü.

Fabrikaları onun sevgilileriydi. Küçük elleriyle sahip olmuştu onlara, onlar çalışmalarının, gayretlerinin meyvesi idiler. Onlardan ayrılmak hayatının güneşli bir bahçeye açılan bir kapısını sonsuza kadar kapatmaktı. Gerçi bu bahçede çok büyük güçlüklerle de karşılaştığı olmuştu, ama onu her zaman büyük bir özlemle hatırlayacaktı.

Bu işi kurmuş, böyle büyük bir gelir kaynağı haline getirmişti. Şimdi onu sattıktan sonra anlıyordu ki, kendisi olmazsa Ashley işi batıracaktı. Evet, Ashley, onun kurmak için çalıştığı her şeyi yıkacaktı.

Ashley herkese güveniyor ve kerestecilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Artık Scarlett ona en küçük bir öneride bile bulunmak hakkına sahip değildi. Bunu yapamazdı, çünkü Rhett ona kendisinin herkese hükmetmek isteğinde olduğunu söylemişti.

"Allah Rhett'in cezasını versin!" diye düşündü.

Onu seyrettikçe bu işte parmağı olduğu konusundaki düşüncesi kuvvetleniyordu. Bunun sebebini ve nasıl olduğunu bilmiyordu, ama böyle olduğuna emindi. Bu Rhett'in marifetiydi. Rhett, Ashley ile konuşurken Scarlett birden kulak kabarttı.

Rhett:

"Herhalde mahkûmları hemen geri göndereceksiniz, değil mi?" diyordu.

Mahkûmları iade etmek mi? Ne diye böyle bir fikri ortaya atıyordu? Rhett pekâlâ biliyordu ki fabrikaların bu kadar büyük kâr getirmelerinin başlıca sebebi emeğin fiyatının çok düşük oluşuydu. Hem de Rhett ne diye Ashley'in yapacakları hakkında bu kadar kesin konuşuyordu? Bu güven ona nereden gelmişti. Yokluğu sırasında pek mi dost olmuşlardı? Rhett onu bu kadar iyi

mi tanıyordu artık?

Ashley:

"Evet, onları hemen geldikleri yere göndereceğim," dedi ve Scarlett'in üzüntülü bakışlarını görmezlikten geldi.

"Aklını mı kaybettin?" diye bağırdı Scarlett. "Onları geri verecek olursan, bütün paranı kaybedersin. Zaten nereden işçi bulup çalıştıracaksın?"

Ashley:

"Azatlı köleleri çalıştıracağım," dedi.

"Azatlı köleler ha! Aman ne saçma! Onların ücretlerinin ne kadar yüksek olduğunu sen de biliyorsun. Hem de onları çalıştıracak olursan Yankeeler hep tepende olacak. Zencilere günde üç öğün tavuk veriyor musun? Öğle uykusuna yatmalarına izin veriyor musun? Bunu kontrol eden adamlar fabrikanın çevresinden eksik olmayacak. Eğer tembel bir zenciyi canlandırmak için birkaç kırbaç darbesiyle okşarsan, Yankeeler ellerini ağızlarının iki yanına siper ederek buradan Dalton'a kadar avaz avaz bağırıp bunu ilan ederler ve sen de kendini hapishanede bulursun. Bana kalırsa mahkûmlar... "

Melanie kucağında ellerini evirip çeviriyor ve onlara bakıyordu. Ashley kederli, ama inatçı görünüyordu. Bir an sustu. Sonra gözleri Rhett'in gözleriyle karşılaştı. Sanki bu gözlerde anlayış ve destek bulmuştu. Bu bakışma Scarlett'in gözünden kaçmadı. Ashley sakin bir sesle:

"Ben yanımda mahkûm çalıştırmayacağım Scarlett," dedi. Scarlett nefes nefeseydi.

"Olabilir!" diye fısıldadı. "Ama niçin çalıştırmayacaksın? İnsanlar senin için de benim hakkımda söylediklerini söylerler diye mi korkuyorsun?"

Ashley başını kaldırdı.

"Haklı olduğum sürece insanların söyledikleri beni ilgilendirmez," dedi. "Ama mahkûmları çalıştırmanın haklı bir davranış olduğuna asla

inanmadım."

"Ama niçin?.."

"Zorunlu çalışma ve başkalarının sefaletinden para kazanmak hoşuma gitmez."

"Ama bir zamanlar senin de kölelerin vardı!" "Onlar sefil değildi. Üstelik savaş olmasa da, babam öldükten sonra hepsini azat edecektim. Ama bu bambaşka bir şey, Scarlett! Bu sistem, bir yığın suiistimale açık. Belki sen bilmezsin, ama ben biliyorum. Johnnie Gallegher'in fabrikadaki kampta en azından bir mahkûmu öldürdüğünü biliyorum. Belki de ölü sayısı daha fazladır. Zaten bir mahkûm fazla, bir mahkûm eksik olmuş, kimin umurunda? O bana adamın kaçmaya çalışırken öldürüldüğünü söyledi. Ama benim duyduğum başka türlüydü. Üstelik onun çalışamayacak kadar hasta olan işçileri de zorla çalıştırdığını biliyorum. İstersen batıl itikat sahibi olduğumu söyle, ama ben, başkalarının çektiği acılar sayesinde kazanılan paranın mutluluk getireceğine inanmıyorum."

"Saçma! Aman Ashley, yoksa Peder Wallace'm haram para hakkındaki vaazları seni de mi etkiledi? İşte buna dünyada inanamam. Onun söylediklerini ezberlemiş gibi bir halin var."

"Onun söylediklerini ezberlemeye ihtiyacım yok. O bunları söylemeden çok uzun zaman öncesinden beri bu fikirdeydim."

Scarlett kızmaya başlıyordu.

"Şu halde," dedi. "Benim bütün paramın haram olduğu düşünce-sindesin. Çünkü ben yanımda mahkûmları çalıştırdım, bir salon yaptırdım ve..."

Sözünü burada kesip sustu. Wilkes'lerin ikisi de bu konuşmadan sıkılmış ve kırılmış görünüyorlardı. Rhett ise sırıtmaktaydı:

Scarlett, çıldırmış gibi:

"Allah belasını versin onun," diye düşündü. "Şimdi içinden yine başkalarının işine burnumu soktuğumu söylüyorlar. Ashley de aynı şeyi düşünüyor.

İkisinin de kafalarını birer avucuma alıp birbirine çarpmak isterdim!"

Öfkesini yuttu ve gururlu bir görünüş almaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı.

"Kuşkusuz, bunlar beni ilgilendirmez," dedi.

"Scarlett, seni eleştirdiğimi sanma! Eleştirmiyorum. Mesele sadece şu ki, sen ve ben olaylara başka başka görüş açılarından bakıyoruz. Senin için iyi olan bir şey benim için iyi olmayabilir."

Ama Melanie oradaydı. Bu konuşmalardan sadece üzülmüştü. Kederli güvercin gözleriyle ona bakmaktaydı. Rhett ise bacaklarını uzatmış, yüzünde keyifli bir ifadeyle karısını seyrediyordu.

Hastalığını izleyen günlerde Scarlett, Rhett'de bir değişiklik olduğunu farketmişti, ama bu değişiklikten hoşlanıp hoşlanmadığını bir türlü kestiremiyordu. Rhett ciddi, düşünceli ve dalgındı. Zamanın büyük bir kısmını evde geçiriyor, yemeklerde hemen hemen daima hazır bulunuyor, hizmetçilere daha yumuşak, Wade ile Ella'ya daha şefkatli davranıyordu. İster iyi ister kötü olsun, geçmişe ait hiçbir şeyden konuşmuyor, karısını da bunlardan konuşmaya yöneltmiyordu. Evdeki bu barış havası Scarlett'e iyi geliyordu. Çünkü genç kadın da mücadeleden bıkmıştı. Kısacası, görünüşte işler, yıllardan beri ilk defa olarak iyi gitmekteydi. Scarlett'in dinlenme döneminde başlayan ilgisiz bir saygı havası devam etmekteydi Rhett'de.

Oysa Scarlett onun ilgisini özlüyordu. Belki sapıkça bir şeydi, ama geçmiş günlerin gerilimlerini, acı veren çekişme ve hakaret dolu alaylarını bile arıyordu.

Rhett, Scarlett'e sanki bir yabancı gibi davranıyordu. Ama gözleri, bir zamanlar Scarlett'in peşinden nasıl gidiyorduysa, şimdi Bonnie'nin peşinden öyle gidiyordu. Sanki hayatının akışı tek bir kanala yönelmişti. Kimi zaman Scarlett, Rhett'in Bonnie'ye gösterdiği ilginin yarasını kendisine göstermesinin hayatını değiştireceğini düşünürdü.

Bazen tanıdıkları:

"Kaptan Butler bu çocuğa ne kadar bağlı!" diyorlardı.

Rhett bazı geceler eve geç geliyordu, ama böyle zamanlarda bile asla sarhoş olmuyordu. Scarlett birçok kereler onun kapısının önünden ıslık çalarak geçtiğini duymuştu. Kimi zaman gecenin geç saatlerinde eve dönerken yanında bazı erkekler de oluyor, yemek odasında, barın etrafında oturup uzun uzun konuşuyorlardı.

Bu gece her zamankinden fazla dışarıda kaldı. Scarlett endişe ve merakını daha fazla gizleyemeyecek hale gelmişti. Anahtarını kilide soktuğunu duyunca, sırtına bir şal alıp dışarı çıktı. Rhett'in yüzünde düşünceli ve dalgın bir ifade vardı. Scarlett'i karşısında görünce şaşırdı.

"Rhett! Bilmek istiyorum! Bilmem gerekiyor. Senin Klan'la bir ilgin olup olmadığını öğrenmeliyim. Bunun için mi geceleri eve bu kadar geç geliyorsun? Yoksa sen de..."

Rhett, loş ışıkta ona meraksızca baktı ve gülümsedi:

"Pek geri kalmışsın şekerim," dedi. "Atlanta'da Klan yok. Belki bütün Georgia'da yok. Scallawag ve göçmen dostlarının sana anlattıkları Klan saldırılan hikâyeleri çok eski günlere ait."

"Klan diye bir şey yok mu? Beni yatıştırmak için yalan mı söylüyorsun?"

"Şekerim, ne zaman seni yatıştırmaya çalıştım? Hayır, artık Klan yok. Onun iyiliğinden çok, kötülüğünün dokunduğuna, Yankeeleri kızdırmaktan başka bir işe yaramadığına ve sayın valimiz Ekselans Bullock için mükemmel bir şikâyet bahanesi olduğuna karar verdik. O da biliyor ki, federal hükümeti, Georgia'daki her ağacın arkasında, içi intikam hırsıyla dolu bir Klan üyesinin saklı olduğuna inandırabileceği sürece iktidarda kalacaktır. Yankee gazeteleri bundan bahsetmekten vazgeçtikleri anda Bullock'ın iktidarı tehlikeye düşebilir. Bu iktidarı devam ettirebilmek için sayın valimiz aslı olmayan Klan tecavüzleri hikâyeleri uydurmaya başladı.

Sadık cumhuriyetçilerin başparmaklarından asıldığını, masum zencilerin iğfal gerekçesiyle derilerinin yüzüldüğünü iddia etti. Ama o var olmayan bir yola ateş etmekte ve bunu da biliyor. İlgine teşekkür ederim, ama ben Scallawag

olmaktan vazgeçip alçak gönüllü bir demokrat olalı beri Klan diye bir şey yok bu şehirde."

Rhett'in vali Bullock hakkında söylediklerinin çoğu Scarlett'in bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Ama Atlanta'da artık bir Klan olmadığını öğrenmek yüreğine ferahlık vermişti. Rhett, Frank'ın öldürüldüğü gibi öldürülmeyecekti; Scarlett de mağazasını ve parasını kaybetmeyecekti. Ama Rhett'in söylediği bir söz onu can evinden yaralamıştı. Rhett, "Karar verdik" demişti. Demek kendisini "eski muhafızlarla" aynı kategoride görüyordu artık.

Birden:

"Rhett," dedi. "Klan'ın dağılmasıyla senin bir ilgin oldu mu?"

Rhett ona uzun uzun baktı ve gözlerinde garip bir ışık yandı.

"Evet, sevgilim. Bu işin başlıca sorumluları Ashley Wilkes ile benim."

"Ashley ile sen mi?"

"Evet, garip ama gerçek. Siyaset en büyük düşmanların bile bir yatağa girmelerine sebep olur. Ne Ashley beni, ne de ben Ashley'i severim. Birlikte hareket etmek de aklımızın ucundan geçmez. Ama... Ashley Klan fikrini hiçbir zaman benimseyememişti, çünkü o her çeşit vahşete karşıdır. Ben de ona hiçbir zaman inanmadım, çünkü onun büyük bir budalalık olduğu düşüncesindeyim ve istediklerimizi asla bu şekilde elde edemeyeceğimizi biliyorum. Hayalimizdeki krallık gerçekleşene kadar Yankeeleri tepemizde tutmak için başarılı bir politika olduğunu inkâr etmem doğrusu. Ama bunu isteyen kim? Ashley ile ben, uzun uğraşmalardan sonra, ateşli Klan üyelerini, sabırla beklemenin ve çalışmanın, geceleri hayalet gibi baskına çıkmaktan daha yararlı olacağına ikna edebildik."

"Yani senin sözünü dinlediler mi? Senin önerilerine uydular mı?"

"Oysa ben bir spekülatörüm değil mi? Bir Scallawag'im, Yankeelerle uzun süre sıkı işbirliği yapmış bir kimseyim. Ama şunu unutuyorsunuz, Mrs. Butler. Ben artık, kanının son damlasına kadar samimi bir demokratım.

Hayatımı, bu sevgili eyaleti istismarcıların elinden kurtarmaya adadım. İyi bir şöhretim, param ve nüfuzum var! Benim önerilerim iyi önerilerdir. Bu yüzden onlar da bu önerilere kulak verdiler. Öteki siyasi meselelerle ilgili önerilerim de iyidir. Bu mecliste çoğunluk demokratların elinde değil mi? Kısa bir zaman sonra, eski cumhuriyetçi dostlarımızdan bir kısmını parmaklıkların arkasına tıkacağız, şekerim. Onlar son zamanlarda çok azdılar ve ahlâksızlıklarını açıkça yapıyorlar."

"Onların hapse atılmasına yardım mı edeceksin? Ama onlar senin dostlarındı. Binlerce dolar kazandığın o demiryolu işini sana onlar sağlamışlardı!"

Rhett birden eskisi gibi alaycı bir tebessümle gülümsedi.

"Ama onlara karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum ki. Sadece şimdi öte yana geçtim. Onları asıl lâyık oldukları yere yollamak için bir yardımda bulunabilirsem, bunu seve seve yaparım. Ah, bilsen Scarlett, bu şöhretimi ne kadar çoğaltır! Biliyorum ki, meclis bu adamlardan birinin işlerini incelemeye başladığı zaman her şey çorap söküğü gibi meydana çıkacak, kimsenin kendisini kurtarması mümkün olmayacak. Sadece birinin kapana sıkışması yeter de artar bile. Sonra her şey kendiliğinden gün ışığına çıkar, serseriler, hırsızlar birbirlerini ele verirler. Bundan hiç şüphen olmasın. Şimdiki görünüşe bakılırsa bugünler uzak değil. Valiyi de sorguya çekecekler ve mümkün olursa onu da hapse atacaklar. İstersen, Galert'ler ve Hundon'lar gibi iyi dostlarımıza, gerekirse şehri hemen terkedebilecek şekilde hazır olmalarını söyle. Çünkü valiyi hapse tıkmayı becerenler onların da hakkından gelir."

Scarlett:

"Amma da ileri gidiyorsun" dedi.

"Eğer hapse atılmasa da bir daha seçilmeyecek. Gelecek sefer demokrat bir valinin seçileceğine kuşku yok."

Scarlett, alaycı bir sesle sordu:

"Galiba senin de bu işlerle ilgin var."

"Olacak, şekerim. Şu anda da az çok ilgim olduğunu söylemeliyim. İşte bu yüzden geceleri bu kadar geç kalıyorum. Altına hücum sırasında, elimde kazmayla toprağı kazdığım zaman bile bu kadar çok çalıştığımı hatırlamıyorum. Şu sırada, seçimleri organize etmekle ilgileniyorum. Bunun sizi üzeceğini biliyorum, Mrs. Butler, ama bu işe bir yığın da para yatırdım. Yıllarca önce bana Frank'ın dükkânında Konfederasyon parasını alıkoymanın namusluca bir davranış olmadığını söylemiştiniz, hatırlıyor musunuz? İşte nihayet ben de sizin gibi düşünmeye başladım. Konfederasyonun altınları eski Konfederasyon vatandaşlarını yeniden nüfuz ve kudret sahibi yapmak için kullanılıyor."

"Paranı bir fare deliğine boşaltıyorsun!"

"Ne! Demokrat partiye fare deliği mi diyorsun? Bu seçimi kimin kazanacağına hiç aldırdığım yok. Herkesin benim demokratları desteklemek için canla başla çalıştığımı ve para harcadığımı bilmesini istiyorum, o kadar. Gelecek yıllarda bu Bonnie'nin lehine bir şey olarak hatırlanacaktır."

"Biraz önceki konuşmalarını duyduğum zaman hemen hemen kalbinin değiştiğine hükmetmiştim. Neredeyse iyi bir kişi haline geldiğine inanacaktım. Ama görüyorum ki, demokratlar konusunda da, başka konularda olduğundan daha samimi değilsin."

"Kalbimde en küçük bir değişiklik yok. Sadece maskemi değiştirdim. Bir leoparın lekelerini süngerle temizleyebilirsin belki, ama o yine de bir leopar olarak kalır, değil mi?"

O sırada Bonnie uyandı ve holdeki sesleri duyarak, sabırsızlık içinde, uykulu bir sesle:

"Babacığım!" diye seslendi.

Rhett hemen oraya doğru yöneldi.

"Rhett, dur bir dakika. Sana söylemek istediğim bir şey daha var. İkindi saatlerinde, Bonnie'yi yanında siyasi toplantılara götürmekten vazgeçmelisin. Hoş bir şey değil bu. Küçük bir kızın böyle yerlere gitmesi ne demek? Hem bu davranışların senin de bir budala gibi görünmene sebep oluyor."

Rhett hızlı ona döndü. Yüzü sertleşmişti.

"Küçük bir kızın, babası arkadaşlarıyla konuşurken onun kucağında oturmasında ne gibi bir sakınca görebilirsin? Sence bu budalalık olabilir, ama budalalık değil. Herkes, yıllarca, ben cumhuriyetçileri bu eyaletten uzaklaştırmaya çalışırken, Bonnie'nin kucağımda oturttuğunu hatırlayacak. Herkes yıllarca unutmayacak..." Yüzündeki sertlik kayboldu ve gözlerinde garip bir ışık parladı. "Biliyor musun ki biri ona, en çok kimi seviyorsun, diye sorduğu zaman, Bonnie "Babacığımla demokratları" diye karşılık veriyor. En çok kimden nefret edersin diye sorulunca da, "Scallawag'lardan" diyor. Allah'a şükürler olsun ki insanlar bu gibi şeyleri unutmazlar."

Scarlett öfkeli bir sesle bağırdı:

"Mutlak ona benim bir Scallawag olduğumu söylüyorsundur!"

O Ekim ayında vali Bullock istifa etti ve Georgia'dan kaçtı.

Kaçışından bir hafta sonra, Bullock'un istifası ilan edildiğinde Atlanta halkı sevinçten çılgına döndü. Şimdi mecliste demokratlar çoğunluktaydı. Heyecan son haddini bulmuştu. Halk sokakları süsledi. Erkekler birbirlerinin elini sıkarak bu mutlu olayı kutluyorlar, kadınlar öpüşüp ağlaşıyorlardı. Herkes bu olayı kutlamak için toplantılar düzenliyordu. İtfaiyeciler de havai fişeklerin sebep olduğu yangınları söndürmek için öteye beriye koşuşmaktan yorulmuşlardı.

Evet, hemen hemen kurtulmuşlardı! Kalkınmanın sebep olduğu acılardan sıyrılmak üzereydiler. Şüphesiz, valinin yerine vekâlet eden şahıs da cumhuriyetçi idi, ama Aralık'ta seçim yapılacaktı ve bu seçimin sonucu hakkında kimsenin en küçük bir şüphesi bile yoktu. Seçim geldiği zaman da, Cumhuriyetçilerin cansiperane çalışmalarına ve bütün gayretlerine rağmen, Georgia'yı yönetmek üzere yine bir demokrat vali seçildi.

O zaman da şehir halkı büyük bir heyecan ve sevinç duydu. Ama bu heyecan ve sevinç, Bullock'un kaçtığında duyulandan başka bir şeydi. Evet, Washington'un döndürdüğü bütün dolaplara, yerli cumhuriyetçilerle Scallawag'ların ve Kuzeyli göçmenlerin bütün çabalarına rağmen, Georgia tekrar kendi halkı tarafından yönetilecekti.

Cumhuriyetçilerin böyle beklenmedik bir anda ters yüz oluşu herkesi mutlu etmedi. Scallawag'lar, Kuzeyli göçmenler ve cumhuriyetçiler arasında büyük bir hoşnutsuzluk vardı.

Scarlett de olayların böyle birden tersine dönüşünden büyük bir-hayrete kapılmıştı. Oysa Rhett ona bunun olacağını daha önceden haber vermişti. Tabii Bulock gitti ve demokratlar geri geldi diye üzüldüğü söylenemezdi. Kimse inanmazdı belki, ama o da Yankee yönetimi sona erdi diye derin bir sevinç duymaktaydı. Kalkınmanın ilk günlerinde çektiklerini büyük bir canlılıkla hatırlıyordu. Askerle Kuzeyli göçmenler parasını elinden alacaklar diye az mı korkmuştu? Sonra o zaman bir de malını mülkünü kamulaştırmayla tehdit ediyorlardı insanı. Scarlett o günleri ve o korkuları hatırlamak bile istemiyordu. Çaresizliğini, öfkesini ve Güneyi bu hale getiren Yankeelere karşı duyduğu nefreti hatırladı. Scarlett onlardan nefret etmekten asla vazgeçmemişti. Ama geleceğini güven altına almak, para kazanmak zorunda olduğundan, düşmanla sürekli bir barış yapmış bulunuyordu. Onlardan ne kadar nefret ederse etsin, hepsini etrafına toplamış, eski dostlarıyla ilgisini kesmişti. Eski yaşayışını tamamen unutmuş olduğu bile söylenebilirdi. Ama şimdi düşmanın, istilacının gücü sona ermişti. Bullock rejiminin devam edeceğini düşünerek ona oynamış ve bu kumarda kaybetmişti.

O 1871 yılının Noel yortusunda, Scarlett etrafına baktığı zaman şehrin on yıldan beri görmediği kadar neşeli bir bayram havasının esmekte olduğunu gördü. Bir zamanlar bir düşman davranışı gören Rhett şimdi şehrin en gözde simalarından biriydi. Çünkü parasıyla ve şahsi enerjisiyle, eyaleti gerçek sahiplerine iade etmek ve düşmanı dışarı atmak yolunda savaşmıştı. Onun bu yolda ne kadar faydalı olduğunu herkes biliyordu. O, sağa sola tebessüm edip, şapkasını çıkartıp hanımları selamlayarak yoldan geçerken önünde hep mavi elbiseler giymiş olan Bonnie oturuyor ve herkes güzel çocukla yiğit babasına büyük bir sevgiyle bakıyordu. Oysa o, Scarlett...

Herkes Bonnie Butler'in büyüdükçe vahşi bir yaratık olduğunda ve sert bir terbiyeye ihtiyaç gösterdiğinde birleşiyordu. Ama aynı kimseler onu o kadar seviyorlardı ki, kimse bu çocuğa karşı sert davranmaya cesaret edemiyordu. Babasıyla yolculuğa çıktığı aylarda ilk olarak elden avuçtan çıkmıştı. Rhett ile birlikte Charleston'da ve New Orleans'dayken istediği kadar geç yatmasına

izin verilmiş, tiyatrolarda, kumar masalarında ve lokantalarda babasının kollarında uyuya kalmıştı. Bonnie, annesi gibi güzel ve gösterişli elbiselere meraklıydı ve evde oturacağı zamanlar bile bayrammış gibi giyinmek istiyordu.

Çocuk babasıyla seyahate gittiği zaman, Scarlett hastayken ve Tara'da kaldığı süre içinde, bir daha asla kazanılamayacak olan şeyler kaybedilmişti Bonnie'nin terbiyesi konusunda. Küçük kız büyüdükçe Scarlett onu disipline sokmaya daha az inatçı ve daha az şımarık yapmaya çalışıyordu, ama büyük bir başarı gösterdiği söylenemezdi. Kızının arzulan ne kadar saçma, davranışı ne kadar saldırgan olursa olsun, Rhett hep ondan yana çıkıyordu.

Rhett, Bonnie'nin başka türlü davranmasını ister görünmüyordu. O ne yapsa haklıydı ve Ay'ı bile istese, Rhett uzanabilirse onu alıp kızına verirdi. Onun güzelliği, bukleli saçları, gamzeleri, zarif hareketleriyle son derece gururlanıyordu. Onun dikbaşlılığına, kabalığına ve babasına duyduğu sevgiyi belli ediş şekline bayılıyordu. Bütün şımarıklığına ve inatçılığına rağmen öyle tatlı bir çocuktu ki, Rhett onu terslemeye cesaret edemiyordu. Rhett onun Tanrısı, küçük dünyasının merkeziydi ve bu genç adam için öyle kıymetliydi ki, onu kızını terbiye etmek uğruna kaybetmek istemiyordu.

Artık, Bonnie'nin kahverengili beyazlı, ipek gibi bir yelesi olan küçük bir Shetland tayı vardı. Tayın üzerinde, gümüş üzengileri olan küçücük bir eğer vardı. Görünüşte, bu tay çocukların üçü için de alınmıştı. Rhett, Wade için de erkek çocuklarının kullanacağı bir eğer satın aldı. Ama Wade St. Bernard köpeğini kesinlikle taya tercih ediyor, Ella da bütün hayvanlardan korkuyordu. Böylece tay Bonnie'nin oldu ve hayvana "Mr. Butler" adı verildi. Bonnie bir ata sahip olduğu için büyük bir gurur duymaktaydı. Ama biricik üzüntüsü, babası gibi bacaklarını iki yana açarak atın üzerinde oturamayışıydı. Nihayet Rhett ona kızlara mahsus yan eyere binmenin ne kadar daha güç olduğunu anlatmak zorunda kaldı. O zaman küçük kızın sevinci tamamlandı ve içi rahat etti. Ata binmenin ince ayrıntılarını kısa zamanda öğrendi. Rhett onun atın üzerinde dimdik oturuşu ve dizginleri tam gerektiği gibi tutuşuyla büyük bir gurur duyuyordu.

Durmadan övünüyordu:

"Hele durun da kızımı avlanacak yaşa geldiği zaman görün! Av sahalarında

onun gibisi olmayacak. O zaman onu Virgina'ya götüreceğim. Asıl av oradadır. Bir de, iyi binicilere herkesin hayran olduğu Kentucky'e götürürüm onu..."

Sıra binici elbisesi yaptırmışa geldiğinde, her zamanki gibi rengi Bonnie seçti ve bu her zamanki gibi mavi oldu.

Scarlett güldü:

"Ama sevgilim, o mavi kadife olmaz. O ancak bana bir balo elbisesi olabilir! Küçük kızlar için kolay yıkanan şeyler daha uygundur."

Siyah kaşların hemen çatıklığını görünce kocasına döndü:

"Allahaşkına Rhett, ona bunun ne kadar yakışıksız olacağını ve ne kadar çabuk kirleneceğini söyle."

Rhett, neşeli bir sesle:

"Aman, bırak mavi kadifeyi alsın," dedi. "Eğer kirlenirse yenisini alırız."

Böylece Bonnie mavi kadifeden bir binici elbisesine sahip oldu. Eteği üzenginin üzerinden aşağıya kadar uzanıyordu. Başına da siyah bir şapka giyiyordu. Bu şapkanın üzerinde iki kırmızı tüy vardı. Hava güzel olduğu günler, baba kız Şeftali Ağacı- Caddesi'nde atla geziyorlardı. Rhett, iri atını dizginleyerek tombul taya ayak uydurmaya çalışıyordu. Kimi zaman ikisi de hayvanlarını dörtnala sürerek şehirde dolaşıyorlar, tavukları, köpekleri ve çocukları korkutuyorlardı. Bonnie, kamçısını Mr. Butler'in sırtına indiriyor, gülüyor, gülüyordu. Bukleleri havada uçuyor, Rhett de belli etmeden, Bonnie, Mr. Butler'in yarışı kazandığını sansın diye, atını dizginliyordu.

Rhett, kızının atın üzerinde gerektiği gibi oturduğuna korkusuzluğuna ve ellerini kullanmaktaki hünerine inandığı zaman, Bonnie'nin, Mr. Butler'in kısa bacaklarının yetişebileceği kısa engellerden atlamayı öğrenmesinin zamanı geldiğine karar verdi. Bu amaçla arka bahçede bir engel yaptı ve Peter amcanın yeğenlerinden olan Wash'a, Mr. Butler'a atlamayı öğretmesi için günde yirmi beş sent vermeye başladı. Wash önce çok alçak engellerden başlayarak, hayvana yavaş yavaş bir metrelik bir engeli aşmasını öğretti.

Rhett, küçük kısrağın derslerinde basan gösterdiğine emin olduğu zaman kızını onun üzerinde engeller aşmaya teşvik etti. Bunu öğrenen Bonnie'nin heyecanı sonsuzdu. Etekleri uçarak ilk sıçrayışı yaptı ve o günden sonra babasıyla yaptığı at gezintileri küçük kıza hiç cazip gelmez oldu. Scarlett, baba kızın heyecanı ve gururu karşısında gülmekten kendini alamıyordu. Ama Bonnie bu işten bıkmadı. Arka bahçeye Rhett birkaç engel yaptırmıştı. Sabahtan akşama kadar, burası Bonnie'nin çığlıklarıyla inliyordu. Küçük kız, usta bir binici gibi atına atlıyor, ne yapacağını şaşırmış bir halde, deli gibi sağa sola koşuyor, engellerin üzerinden zevkten sarhoş olmuş bir şekilde atlıyordu. Bütün kıtayı 1849 yılında dolaşmış olan Merriwether dede, onun çığlıklarının bir Apaşın çığlıklarını andırdığını söylüyordu.

İlk hafta geçtikten sonra, Bonnie babasına, kendisine daha yüksek bir çit yapması için yalvarmaya başladı. Bu, yerden birbuçuk metre yüksekliğinde bir çit olmalıydı.

Rhett:

"Altı yaşına geldiğin zaman," diyordu. "O zaman daha yüksek çitlerden atlayabilecek kadar büyümüş olacaksın. Ben de sana daha büyük bir at alacağım. Mr. Butler'in bacakları bu işe yetecek kadar uzun değil."

"Pekâla da yeter. Melly teyzenin gül ağaçlarının üzerinden atladım. Onlar öyle yüksek

ki."

Rhett hayatında ilk defa olarak kızına karşı sert davrandı.

"Hayır," dedi, "Biraz beklemelisin."

Ama bu sertlik onun devamlı yalvarmaları ve ısrarları karşısında eridi.

Bir sabah gülümseyerek:

'Peki, peki; dediğin olsun," diye söylenerek bahçedeki engeli yükseltti. "Ama düşersen ağlama ve beni suçlama!"

Bonnie, başını Scarlett'in yatak odasının penceresine çevirdi.

"Anne," diye bağırdı. "Anne! Seyret beni! Babam atlayabileceğimi söylüyor!"

Scarlett pencereye geldi. Saçlarını tarıyordu. Fırçayı pervaza dayayarak bahçedeki mini mini kıza baktı. Küçük kızın heyecanı son haddini bulmuştu. Mavi kadife elbisesi içinde de pek komik bir hali vardı. Zaten bu elbise çoktan kirlenmiş ve giyilmeyecek bir hale gelmişti.

"Anne, bak!"

Scarlett, gülümseyerek:

"Bakıyorum şekerim," dedi.

Rhett kızını kucağına alıp kısrağın üzerine oturturken, Scarlett büyük bir gurur duydu. Onun dimdik başı ve eğilmeyen sırtı göğsünü kabartıyordu.

Seslendi:

"Pek güzelsin, şekerim."

Bonnie cömertçe:

"Sen de," diye karşılık verdi.

Sonra Mr. Butler'ın sağrısına topuğunu saplayarak çite doğru dört nala ilerledi.

Kırbacı Mr. Butler'ın sırtına indirirken:

"Anne, bak nasıl atlayacağım!" diye bağırdı.

Bak nasıl atlayacağım... atlamak... çitin üzerinden aşmak... atla...

Scarlett'in hafızasında bir çıngırak çaldı. Bu sözlerde uğursuz bir yan vardı. Neydi bu? Niçin hatırlayamıyordu sanki? Küçük kızına bakarken ürperdi. Bonnie, aşağıda, mavi gözleri parlayarak, siyah bukleleri havada uçarak, fırtına gibi ilerliyordu.

Scarlett:

"Gözleri babamın gözlerine benziyor," diye düşündü. "Mavi İrlandalı gözleri. Zaten her bakımdan ona benziyor"

Scarlett, ciğerlerinin bütün gücüyle:

"Hayır," diye bağırdı. "Ah Bonnie, dur!"

Tam pencereden aşağı sarktığı sırada, korkunç bir tahta çatırtısı ve Rhett'in boğuk bağırışı duyuldu. Havada uçan mavi kadife bir top ve nallar gördü. Sonra Mr. Butler doğruldu ve boş eyeriyle yürüyüp gitti.

Bonnie öleli üç gün olmuştu. O gece, dadı, ağır adımlarla Melanie'nin evinin mutfak merdivenlerini tırmandı. Tepeden tırnağa siyahlar giymişti. İhtiyar yumuk gözleri kan içinde ve kıpkırmızıydı.

Bir an sonra, Melanie mutfaktaydı. Yüzü endişeliydi.

"Yoksa Miss Scarlett..."

Dadı, ağır ağır:

"Miss Scarlett her zamanki gibi dayanıyor," dedi. "Sizin yemeğinizi bozmak istemezdim, Miss Melly. Düşündüğüm bazı şeyler var, ama onları size söylemek için yemeğinizin sonuna kadar bekleyebilirim."

Melanie:

"Yemeği daha sonra yiyebilirim," dedi. "Dilcey sen yemekleri ver. Dadı sen de benimle

gel."

Dadı onun arkasından ilerledi. Yemek odasından geçtiler. Ashley masanın başındaydı. Yanında sevgili oğlu Beau, karşısında Scarlett'in iki çocuğu vardı. Üç küçükler, çorba kaşıklarıyla tahammül edilmez bir gürültü çıkarmaktaydılar. Melly hala daima cömert ve iyi kalpliydi. Şimdi ise özellikle iyi davranıyordu onlara karşı. Küçük kızkardeşlerinin ölümü onları

pek az etkilemişti. Bonnie atından düşmüş, anneleri uzun uzun ağlamış, Melly hala da onları arka bahçede Beau ile oynamak ve istedikleri zaman pasta yemek üzere evine getirmişti.

Melanie, dadıyı, dört duvarı kitap raflarıyla kaplı küçük oturma odasına götürdü ve divanın üzerine oturmasını işaret etti.

"Yemekten sonra hemen oraya geliyordum," dedi. "Kaptan Butler'ın annesi geldiğine göre, sanırım cenaze yarın sabah olur."

Dadı:

"Gelin bize cenaze konusunda yardım edin, Miss Melly. Ben elimden geleni yaptım, ama bir işe yaramadı..."

Dadı doğruldu.

"Miss Melly, Miss Scarlett'i siz de benim kadar iyi tanırsınız. O zavallı çocuk, mecbur olunca her şeye dayanır. Tanrı ona bu gücü vermiş. Bu olay onun kalbini paramparça etti, ama dayanmasını biliyor. Buraya Mr. Rhett için geldim... Belki Mr. Rhett sizin sözünüzü dinler. Sizin fikirlerinize her zaman önem verirdi."

"Aman dadı, nedir bu? Ne demek istiyorsun?"

"Miss Melly, Mr. Rhett... Mr. Rhett çıldırdı. Küçük hanımı almamıza izin vermiyor."

"Ama niçin?.."

"Miss Melly, size her şeyi anlatacağım. Hiç kimseye söylememem gerekir bunlan, ama siz ailedensiniz ve bilmenizde bir sakınca yok. Tabii her şey herkese anlatılamaz. Mr. Rhett çocuğunu ne kadar severdi bilirsiniz. Dr. Meade çocuğun boynunun kırıldığını söylediği zaman delirmiş gibi oldu. Hemen silahını kapıp koştu kısrağı vurmaya gitti. Doğrusunu isterseniz, ben o halini görünce kendisini vuracak sanmıştım. Mr. Rhett çocuğunu kucaklamış sımsıkı tutuyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve çakıltaşlarının paramparça ettiği yüzünü yıkamama bile izin vermiyordu. İçerde Miss

Scarlett baygınlıklar geçiriyordu. Kapının önüne komşular birikmişti.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Miss Scarlett kendine geldiği zaman Tanrı'ya şükrettim ve artık birbirlerini teselli edebilirler, dedim. Ama o kendine gelir gelmez ne yaptı biliyor musunuz? Mr. Rhett'in kucağında oturmakta olduğu odaya girdi ve ona, "Öldürdüğün çocuğumu ver bana!" diye bağırdı." "Ah hayır! Böyle bir şey olamaz!"

"Evet efendim. Tam böyle dedi. "Onu sen öldürdün" diye bağırdı. Mr. Rhet'e öyle acıdım ki, dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Neredeyse Miss Scarlett'in üzerine atılacaktım. Aralarına girdim. "Çocuğu dadısına verin" diye bağırdım. "Küçük hanımımın başucunda böyle konuşmalar yapılmasına izin verememem." Mr. Rhett onu bana verdi. Onu odasına götürüp mini mini yüzünü yıkadım. Oradan onların birbirlerine söylediklerini duyuyordum ve kanım donacak gibi oluyordu. Mr. Scarlett'in kocasına "Katil!" diye bağırdığını duydum. Miss Bonnie'nin o yüksek çitten atlamasına izin verdiği için katil olduğunu söylüyordu ona. Mr. Rhett de, onun Miss Bonnie'nin hiçbir şeyiyle ilgilenmediğini, öteki çocuklarına da aldırmadığını iddia ediyordu... "

Mr. Rhett kızının elbiselerini kendi eliyle çıkardı ve götürüp yatağına yatırdı. Miss Scarlett, çocuğun salona konulması gerektiğini söylediği zaman, onu döveceğini sandım. Buz gibi bir sesle, "Benim odamda yatması daha uygundur" dedi. Sonra bana döndü, "Dadı, ben geri gelene kadar burada kalmasına göz kulak ol" dedi. Sonra çıkıp gitti ve şafak sökene kadar geri dönmedi. Eve döndüğü zaman çok sarhoştu ve acı acı ağlıyordu. Eve gelince ne Miss Scarlett'le ne Miss Pitty'le ne de başsağlığına gelmiş olan öteki hanımlarla konuşmadı ve-dosdoğru yukarı çıkıp odasına kapandı. Oradan bana seslendi. Ben koşarak yanına gittim. Odasına girdiğim zaman yatağan yanında duruyordu. Ama pek bir şey göremedim. Çünkü perdeler sıkı sıkı kapalıydı.

Bana bakarak, "Ah dadı" dedi, "Burası ne kadar karanlık. Şu perdeleri açsana." Sonra, "Işık getir", dedi. "Ne kadar bulabilirsen, hepsini getir. Sakın söndürme hiçbirini. Perdeleri de kapatma. Miss Bonnie'nin karanlıktan korktuğunu bilmiyor musun?" Ya işte böyle dedi." "Gerçekten böyle mi söyledi?" Dadı ürperdi.

"Koşup ona bir düzine şamdan getirdim. O zaman dışarı çıkmamı söyledi ve kapıyı arkamdan kilitledi. Küçük hanımla oturmaya başladı öylece. Miss Scarlett kapıyı tekmeleyip yumrukladığı zaman bile açmadı. İki günden beri değişen bir şey yok."

"Sonra, akşam eve geldiği zaman, Miss Scarlett onu merdivenlerde yakalayıp odasına girdi beraber. Ona cenazenin yarın sabah kaldırılacağını söyledi. Mr. Rhett, "Göreyim seni," dedi. "Yap bunu da yarın seni öldüreyim. Bu iş de burada bitsin." Ah, Miss Melly, ne olacak halimiz?"

"Galiba gerçekten çıldırmış!"

"Evet, efendim. Daha sonra Miss Scarlett'le alçak sesle bir şeyler konuştu, ama pek duyamadım. Galiba Miss Bonnie'nin karanlıktan korktuğunu, mezarın da kapkaranlık olduğunu söylüyordu. Bir süre sonra, Miss Scarlett ona, "Sırf gururunu tatmin etmek için onu öldürdükten sonra, bunları düşünmekle iyi marifet yapıyorsun!" dedi. O zaman Mr. Rhett yalvaran bir sesle, "Senin hiç merhametin yok mu?" diye sordu. O da, "Hayır", dedi. "Senin bu saçmalıklarına da dayanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Bonnie öldüğünden beri yaptıkların insanı deli eder. Bütün gün içki içip eve kütük gibi sarhoş olarak dönüyorsun. Hiç utanmak nedir bilmez misin? Bütün şehre rezil ettin beni. Herkes senden bahsediyor. Gündüzleri zamanını nerede geçirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Bell Watling denen o yaratığın evinde geçiriyorsun işte!" Ne dersiniz bu işe, Miss Melly? Zaten karısının söylediklerine karşı çıkmadı. Dedi ki, "Evet, hanımefendi, Bell'in evindeydim. Burası gibi bir cehennemden sonra o ev bana cennet gibi geliyor. Hem de Belle dünyanın en iyi kalpli kadınlarından biridir. Çocuğumu öldürdüğümü senin gibi yüzüme vurmuyor." Ya, işte böyle, Miss Melly!"

Melanie kalbinden vurulmuştu.

"Ah!" diye inledi.

Kendi hayatı öyle tatlı, öyle sevgi ve şefkatle, öyle sükûnetle doluydu, çocuğunu ve kocasını o kadar seviyordu ve dünyanın kötülüklerine o derece sırtını dönmüştü ki, dadının anlattıklarını anlayabilmesi olanaksızdı.

Dadı, ağır ağır hikâyesine devam etti:

"Biraz sonra Miss Scarlett çarşaf gibi beyaz bir yüzle odadan çıktı. Benim kapıda beklediğimi görünce, bir hayalet gibi, "Cenaze yarın olacak, dadı" dedi ve uzaklaştı. Bunu duyunca kalbim duracak gibi oldu. Çünkü bilirsiniz, Miss Scarlett bir şeye karar verdi mi yapar. Mr. Rhett de dediğini yapan bir adamdır. Mr. Rhett böyle bir şeye kalkışacak olursa onu öldüreceğini söylemişti. Pek üzülüyorum bu işe Miss Melly çünkü vicdanım beni rahat bırakmıyor. Yıllardan beri ağır bir yük gibi içimde taşıdığım sırrımı size itiraf edeceğim: Küçük hanımı karanlıktan ben korkutmuştum!"

"Aman dadı, bunun ne önemi var? Şimdi artık..."

"Evet, evet, pekâlâ da önemi var. Böyle bir şeyi vicdanımda yük olarak taşıyamayacağımı Mr. Rhett'e söylemek istedim."

Ona dedim ki, "Lütfen Mr. Rhett, bırakın da anlatayım. Yoksa kederimden öleceğim. Küçük hanımı karanlıktan ben korkutmuştum." Ah, Miss Melly, bunu söyledikten sonra, başımı eğdim ve bana vurmasını bekledim. Ama o hiçbir şey demedi. Bu kez, ben dedim ki, "Ona zarar vermek istememiştim. Bu çocuk tedbir nedir bilmiyor, hiçbir şeyden korkmuyordu. Herkes yattıktan sonra yatağından kalkıyor, yalınayak evin içinde koşuşuyordu. Buna çok sıkılıyordum, çünkü düşüp bir yerini incitmesinden korkuyordum. O zaman ona karanlıkta canavarların dolaştığını söyledim. O zaman ne yaptı biliyor musunuz, Miss Melly, yüzü eskiden olduğu gibi yumuşak ve şefkatli bir hal aldı ve yanıma gelip elini omzuma koydu. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bana dedi ki, "Çok cesurdu, değil mi? Karanlıktan başka hiçbir şeyden korkmazdı." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığım zaman da, "Kendine gel, dadı" dedi ve omzumu okşadı. "Haydi dadı, artık ağlama," dedi. "Bana bunu söylediğin çok iyi oldu. Senin Miss Bonnie'yi ne kadar sevdiğini biliyorum. Sevdiğin içinde ona kötülük yapmak istemeyeceğinden eminim. Önemli olan insanların niyetleridir." Bu sözler beni biraz cesaretlendirdi ve ona yarınki cenazeden bahsetmeye cüret ettim. O zaman, vahşi bir adam gibi bana döndü ve "Sus dadı!" diye bağırdı. Kimse anlamasa senin anlayacağını sanıyordum. Çocuğumu o kadar korktuğu karanlık mezarda nasıl yalnız bırakabilirim? Şu anda bile onun karanlıkta uyanıp bağırışını duyar gibi oluyorum. Onu korkutmaya hiç niyetim yok." Miss Melly, o zaman onun çıldırmış olduğunu anladım. Mr. Rhett cenazenin

olmayacağını, Miss Scarlett de olacağını söylüyordu. Bu ne demektir bilir misiniz? Bizim evde tabancalar patlayacak demektir. Bütün akrabalar geldi. Komşular da şimdiden İspenç horozları gibi kafakafaya verip dedikodu etmeye başladılar. Birden sizi hatırladım, Miss Melly. Gelip bize yardım etmelisiniz."

"Ama ne yapabilirim, dadı?"

"Bilmiyorum, Miss Melly. Ama bir şeyler yapabilirsiniz. Mr. Rhett ile konuşabilirsiniz. Belki sizin sözünüzü dinler. O size çok saygı duyardı, Miss Melly. Belki bilmezsiniz, ama öyleydi. Onun kaç kere, sizden başka gerçek bir hanımefendi tanımadığını söylediğini kulaklarımla duydum."

Melanie ayağa kalktı. Rhett'le karşılaşacağını düşündükçe kalbi paramparça oluyordu. Dadının tarif ettiği, ıstıraptan çılgına dönmüş bir adamla tartışmak fikri onu allak bullak etmekteydi.

"Ah, zavallı Kaptan Butler!" diye bağırdı. "Şimdi, hemen gideceğim onu görmeye."

Scarlett'in evine girince kütüphanede bulunan misafirlere kısaca selam verdi. Sonra nefes nefese merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bir an Scarlett'in kapalı kapısının önünde durakladı, ama dadı ona engel oldu.

"Hayır, efendim. Bunu yapmayın."

Melly şimdi daha yavaş yürüyordu. Koridoru geçti ve Rhett'in odasının kapısı önünde durdu. Kaçmak ister gibi sallandı orada. Sonra, savaşa giden küçük bir asker gibi doğruldu ve kapıyı vurarak, tatlı bir sesle:

"Lütfen izin verin gireyim, Kaptan Butler," dedi. "Benim, Mrs. Wilkes. Bonnie'yi görmek istiyorum."

Kapı hemen açıldı ve dadı Rhett'in iri vücudunu gördü. Odanın içinde yanan şamdanlar ortalığı gün gibi aydınlatıyordu. Rhett ayaklarının üzerinde duramıyor, sallanıyordu. Rhett bir an Melly'e baktı sonra onu kolundan yakalayıp içeri çekerek kapıyı kapattı.

Bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Melanie'nin gözyaşları ile ıslanmış yüzü göründü.

"Bana bir fincan kahve ile birkaç sandviç getir dadı, çabuk."

Dadı heyecanlı olduğu zaman onaltı yaşındaki bir genç kız gibi çevikleşiverirdi. Şimdi ise Rhett'in odasına girmeyi o kadar istiyordu ki, daha hızlı hareket etmeye başladı. Ama Melly kapıyı açıp elini uzatarak tepsiyi alınca ümitleri kırıldı. Dadı uzun bir süre kulaklarını iyi-ce dikerek içende konuşulanları duymaya çalıştı. Ama sadece çatal ve bıçak sesleriyle, Melanie'nin tatlı mırıltısını duyuyordu. Sonra, yatağın gıcırdadığını duydu ve ağır bir vücudun kendini bıraktığını hissetti. Biraz sonra da yere atılan çizmelerin sesiyle irkildi. Kısa bir süre sonra, Melanie kapıda göründü. Fısıldadı:

"Dadı, git Miss Scarlett'e haber ver; Kaptan Butler cenazenin yarın sabah yapılmasını kabul etti."

"Uyumak üzere şimdi. Dadı, Miss Scarlett'e benim bütün gece burada olacağımı da söyle ve bana bir fincan kahve getir. Buraya getir." "Bu odaya mı?"

"Evet, Kaptan Butler'a kendisi uyuyacak olursa bütün gece kızını bekleyeceğime dair söz verdim. Şimdi git, Miss Scarlett'e haber ver de artık üzülmesin."

Dadı Scarlett'in odasına doğru yürümeye başladı. Ferahlamıştı. İçinden şarkı söylüyordu. Kapıya gelince durdu. Düşündü.

"Miss Melly'nin bu işi nasıl başardığını anlamama olanak yok. Melekler ondan yana savaşıyor. Miss Scarlett'e cenazenin yarın yapılacağını söyleyeceğim, ama Miss Melly'nin geceyi Miss Bonnie'nin başında geçireceğini saklasam daha iyi olur. Bundan hiç hoşlanmayacağına eminim."

Scarlett'in hayatı değişmişti. Etrafını bir sis bürümüştü sanki. Scarlett neye uğradığını anlayamıyordu, ama yine de bir şeyler olduğunun farkındaydı. Korkunç bir değişiklik olmuştu dünyada. Korkuyor, ama neden korktuğunu kesin olarak bilemiyordu. Bu değişiklik ona Bonnie'nin ölümünden de ağır

geliyordu. Yavaş yavaş onun ölümünü kabul etmeye başlamıştı. Bunun hayatının olağan cilvelerinden biri olduğunu, herkesin başına geldiğini, ne kadar acı olursa olsun kabul etmesi gerektiğini, tahammülün ağırbaşlı insanlara yakıştığını düşünüyordu. Ama hayatı ne diye böyle değişmişti? Bu değişiklik neydi? Başına bir felaket gelecekmiş gibi bir his vardı içinde devamlı olarak. Sanki dayanamayacağı bir acı omuz başında durmuş onun zayıf bir anını beklemekteydi.

Şimdiye kadar hiç bu çeşit bir korkunun pençesine düşmemişti. Hayatı boyunca aklı ona yol göstermiş, bu sayede ayaklarını toprak anaya sıkı sıkı basarak her şeye karşı mücadele edebilmişti. O yalnız gözüyle görebildiği şeylerden korkmuştu şimdiye kadar. Açlık, sefalet, Ashley'in aşkını kaybetmek gibi şeylerden... Oysa şimdi, bu korkunun kökünü bulabilmek, ondan kurtulmak için çözüm bulmaya çalışıyor ve başarısızlığa uğruyordu. En sevdiği çocuğunu kaybetmişti, ama başka acılara dayandığı gibi, nasıl olduğunu bilmeden, buna da dayanabilmişti. Sağlığı mükemmeldi, bitmez tükenmez bir serveti vardı ve Ashley'i gittikçe daha az görmesine rağmen ona halâ sahip olduğunu biliyordu. Melanie'nin uğursuz sürpriz partisinden beri aralarında mevcut olan gerilim bile Scarlett'i üzmüyordu, çünkü bunun geçeceğini biliyordu. Hayır, açlıktan, sefaletten, acı çekmekten ya da bir sevgiyi kaybetmekten korktuğu yoktu. Bu korkular onu hiçbir zaman böyle etkilememişlerdi. Ama bu hayatında bir uğursuzluk bulunduğu düşüncesi ve gelecek korkusu onu perişan etmekteydi. Bu onun eski kâbusunda tanıdığı korkuya benzer bir şeydi. Sisin içinde koşuyor, koşuyordu. Kalbi çatlayacak gibiydi. Scarlett şimdi kendisinden dikkatle gizlenmiş olan kaybettiği cenneti arıyordu.

Eskiden Rhett'in korkularını nasıl yatıştırdığını, her seferinde onu nasıl güldürdüğünü hatırlıyordu. Onun geniş esmer göğsünde ne kadar rahat ettiğini, kuvvetli kolları arasında korkularını nasıl unuttuğunu düşünüyordu. Bu düşüncelerle onu haftalardan beri ilk defa gören gözlerle kocasına baktı. Bu adamın güleceği yoktu. Hiçbir zaman kendisini teselli etmeyecekti artık.

Bonnie'nin ölümünden sonra, bir süre Scarlett ona karşı büyük bir öfke duymuştu. Kendi derdiyle öyle meşguldü ki, ona ancak hizmetçilerin önünde terbiyeli davranabiliyordu. Bu haftalar boyunca, Rhett ile Scarlett'in bir otelde karşılaşmış terbiyeli ve kibar yabancılar gibi karşılaşıp konuşmuşlar,

aynı çatıyı, aynı yemek masasını paylaştıkları halde aynı düşünceleri asla paylaşmamışlardı.

Şimdi Scarlett korkuyordu ve son derece kederliydi. Ne pahasına olursa olsun aralarındaki bu duvarı yıkmaya hazırdı, ama Rhett onu kendinden uzak tutuyordu. Öfkesi geçen Scarlett ona, kendisini Bonie'nin ölümünden sorumlu tutmadığını söylemek istiyordu. Ama bunun için uygun bir fırsat bulamıyordu. Hem de insan özür dilemeyi ne kadar geciktirirse, bunu yapması o kadar azalır ve nihayet bu imkân tamamen ortadan kalkar.

Müşterek hatıralar belki acı verirdi ilk önce, ama sonra yaraların iyileşmesine yarardı. Ama bu durumda, Rhett onun için tamamen yabancı gibiydi. Onun kollarına atılmak bir yabancının kollarına atılmaktan farklı olmazdı.

Zaten eve pek sık gelmiyordu. Birlikte yemeğe oturdukları zaman da çok kez sarhoş oluyordu.

Sık sık geceleri eve gelmiyor, gelmeyeceğine dair haber göndermeye de gerek görmüyordu. Kuşkusuz, sarhoş olup bir barın üst katında horlayarak uykuya dalmış da olabilirdi, ama böyle anlarda Scarlett daima onun Belle Watling'in evinde olduğunu düşünüyordu. Bir kere Belle'e bir dükkânda rastladı. Kadıncağız, bütün güzelliğine, yüzündeki makyaja ve rengârenk elbiselerine rağmen bir anneye benziyordu. Öteki kadınları gördüğü zaman hemen önüne bakardı. Ama Scarlett'i görünce öyle yapmadı. Yüzüne dik dik baktı. Sanki bu yüzde bir şeyler arıyordu. Scarlett utandı ve kıpkırmızı oldu. Belle'in bakışlarında adeta merhamet vardı.

Ama nasıl ki onu Bonnie'nin ölümüne sebep olmakla suçladığı için özür dileyemiyorsa, böyle yaptığı için de kocasını suçlayamıyor, onu utandırmaya, ondan sadakat istemeye kalkışamıyordu. Bütün vücudu mutsuz ve şaşkın bir hareketsizliğin pençesindeydi. Bu mutsuzluk onu en zayıf yerinden yakalamıştı ve şimdiye kadar hiçbir şey ona böylesine etki etmiş değildi. Yalnızdı ve korkuyordu. Dert yanacak, kederini paylaşacak kimsesi de yoktu. Ancak Melanie ile dertleşebiliyordu. Çünkü şimdi, herkesten çok güvendiği dadısı bile Tara'ya gidip onu yalnız bırakmıştı.

Scarlett hıçkıra hıçkıra ağladı ve kalması için yalvardı.

Dadı ise sadece şu cevabı verdi:

"Sanki Miss Ellen bana artık burada yapacak bir işim kalmadığını söylüyor."

Bu konuşmayı dinlemekte olan Rhett dadıya para verdi ve kolunu okşadı.

"Haklısın, dadı. Miss Ellen de haklı. Buradaki işin bitti. Evine dönebilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa derhal haber ver bana."

Scarlett çılgına dönüp ağlaya ağlaya dadısını bırakmayacağını söyleyince, Rhett:

"Sus, aptal!" dedi. "Bırak gitsin! Artık bu evde hiç kimse kalmak istemez. Niçin istesin?"

Bugünlerde Scarlett değil bir çocuk, bir çok çocuklar doğurmaya hazırdı. Eğer çocuk doğurması Rhett'in gözlerindeki o acı bakışı ortadan kaldıracak ve kendi kalbindeki boşlukları dolduracaksa buna çoktan hazırdı. Rhett'in esmer güzelliğine sahip olan bir oğlan ve başka bir kız! Ah, güzel, neşeli, tatlı ve hayat dolu bir kız. Ama anlaşılan Rhett başka çocuk istemiyordu. Hiç onun odasına geldiği yoktu. Oysa Scarlett artık kapısını kilitlemiyor, aksine davetkâr bir şekilde aralık bırakıyordu. Ama onun buna aldırdığı yoktu. Artık Rhett viskiden ve kızıl saçlı kadından başka bir şey düşünmez olmuştu.

O artık acı sözlü bir adam olmuştu. Eskisi gibi nazik, kibar ve hiç değilse şakacı değildi.

Ama ne gariptir ki onun bu tavırları kadınların hiç de gücüne gitmiyordu. Hepsi de ona çok acıyorlardı. Çünkü evinde onu Scarlett gibi bir kadın bekliyordu.

Herkes onun ne kadar soğuk ve kalpsiz olduğunu bilirdi. Herkes onun Bonnie'nin ölümünün etkisinden çabucak kurtulması karşısında dehşete düşmüştü. Bu görünüşün arkasında ne büyük bir gayretin ve ne büyük bir acının yer aldığını kimse farketmiyor ya da farketmek istemiyordu. Scarlett bütün şehrin nefretini kazanmıştı. Oysa hayatında ilk defa olarak dostlarını arıyordu.

Artık Pitty hala, Melanie ve Ashley'den başka hiçbir eski dostu evine gelmiyordu.

İnsanlar ondan uzaklaşmışlardı. Scarlett bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı. Şu ana kadar buna hiç aldırmamıştı. Ama şimdi, Bonnie öldüğü ve kendisini son derece yalnız hissettiği için, korktuğu ve yemek masasında kendisine bakmayan kayıtsız bir yabancıyla karşı karşıya oturup karnını doyurduğu için onlara ihtiyacı vardı.

Rhett'in yıldırım telgrafı geldiğinde Scarlett Marietta'daydı. On dakika sonra Atlanta'ya hareket eden bir tren vardı ve genç kadın bu trene yetişti. Yanına bavulu almadığı gibi, Wade ile Ella'yı da Priss ile otelde bıraktı. Elinde sadece küçük çantası vardı.

Rhett'in telgrafı şöyleydi:

"Mrs. Wilkes hasta. Derhal eve dön."

İstasyonda Rhett bekliyordu.

"Yoksa..." diye bağırdı.

"Hayır, henüz yaşıyor."

Rhett onun arabaya binmesine yardım etti.

Arabacıya seslendi:

"Mümkün olduğu kadar çabuk, Mrs. Wilkes'in evine çek."

Mrs. Wilkes ölüyor," dedi. "Seni görmek istiyor."

"Hayır olamaz! Melly niçin ölsün? Ona ne oldu?"

"Çocuk düşürdü."

"Ne! Çocuk mu düşürdü?.. Ama o! Rhett, şey..."

"Çocuk beklediğini biliyor muydun? Herhalde biliniyordun. Ama ben

biliyordum." Scarlett:

"Biliyor muydun? Sana söylemiş olamaz!"

"Söylemesine gerek yoktu ki. Bu son iki ay içinde onu çok mutlu görüyordum. Mutluluğunun başka bir nedeni olamazdı."

"Ama Rhett, doktor ona bir çocuk daha doğurmaya kalkışacak olursa, bunun onu öldüreceğini söylemişti!"

Rhett:

"Öldürdü de!" dedi.

Sonra arabacıya seslendi:

"Allahaşkına daha hızlı sür!"

Scarlett korku içinde titriyordu. Birden kendini çok yalnız hissetti ve kocasının koluna

sarıldı.

"Sen gelmiyor musun, Rhett?"

Rhett:

"Hayır," dedi ve geri dönüp arabaya girdi.

Scarlett, evin önündeki basamakları uçarak çıktı, verandayı geçti ve kapıyı ardına kadar açtı. Gaz lambasının san ışığında Ashley, Pitty hala ve India oturuyorlardı.

Ashley dalgın bakışlarla Scarlett'e doğru yürüyüp elini onun koluna koydu.

"Seni istiyor," dedi. "Seni sordu."

Scarlett, Melanie'nin odasının kapalı kapısına baktı.

"Onu hemen görebilir miyim?"

"Hayır, şimdi Dr. Meade var yanında. Geldiğine sevindim, Scarlett."

Scarlett, şapkasıyla pelerinini çıkardı.

"Haber alır almaz geldim," dedi. "Ama tren... yok canım, Melly gerçekten... Bana onun daha iyi olduğunu söyle, Ashley! Konuşsana! Öyle bakma! Yoksa..."

Ashley onun gözlerinin içine bakarak:

"Hep seni sordu," dedi.

Scarlett bu gözlerde sorduğu sorunun cevabını bulmuştu. Bir an kalbi duracak gibi oldu. Sonra büyük bir korkuya kapıldı. Göğsünü parçalayacaktı sanki bu korku. Bu korkuyu aklından uzaklaştırmaya çalışarak, "Doğru olamaz!" diye düşündü. Doktorlar hata yapabilirlerdi.

Üçüne de nefretle bakarak, sanki kendi aleyhine bir komplo kurmuşlar gibi:

"Size inanmıyorum," diye bağırdı. "Melanie niçin bana söylemedi sanki bunu? Bileydim, Marietta'ya gitmezdim."

Ashley'in gözleri uykudan yeni uyanmış gibi açıldı. Çok acı çektiği belli oluyordu. "Kimseye söylememişti ki, Scarlett! Özellikle sana söylemekten kaçınıyor, ona kızacağından korkuyordu. Kendini güvenlikte hissedene kadar, üç ay beklemek sonra hepinizi şaşırtmak ve doktorların ne kadar yanıldığını ispat edip, kahkahalarla gülmek istiyordu. Öyle mutluydu ki... Çocukları ne kadar sevdiğini bilirsin... Küçük bir kıza sahip olmayı çok istiyordu. Her şey gayet iyi gidiyordu. Sonra birdenbire... beklenmedik bir anda, hiçbir sebep yokken..."

Melanie'nin kapısı yavaşça açıldı ve Dr. Meade görüldü. İhtiyar adam dışarı çıkıp kapıyı

kapattı.

"Demek nihayet geldin?" dedi. "Gel Scarlett!"

Scarlett ona yanıt vermeden Ashley kapalı kapıya doğru atıldı.

Doktor:

"Hayır," dedi. "Sen girme daha. Scarlett'le konuşmak istiyor!" İkisi birlikte kapalı kapının önüne gittiler. Doktor elini Scarlett'in omzuna koyup sımsıkı tuttu. Kısaca:

"Bana bak, küçük hanım," diye fısıldadı, "Ağlamak, ölüm yatağının başında itiraflarda bulunmak yok, anladın mı? Yoksa Tanrı şahidim olsun ki, canını yakarım! Bana öyle saf saf bakma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Miss Melly kolayca ölecek. Sen de ona Ashley hakkında herhangi bir şey söyleyerek vicdan huzuruna kavuşmaya çalışma. Şimdiye kadar hiçbir kadını incitmedim, ama şu anda tek kelime söyleyecek olursan, acısını çıkartırım."

Scarlett cevap veremeden kapıyı açtı ve onu içeri itip arkasından kapattı. Ucuz eşyalarla döşenmiş olan küçük oda yan karanlıktı. Lambanın ışığı bir gazeteyle azaltılmıştı. Burası okullu bir kıza yakışacak sade ve küçük bir odaydı.

Melanie ölüyordu, ama bir an için, Scarlett'in aklı bu gerçeği kabul etmek istemedi. Melanie ölemezdi. Scarlett'in ona bu kadar ihtiyacı varken, Tanrı onun ölmesine göz yumamazdı. Şimdiye kadar, Melanie'ye ihtiyacı olduğu hiç aklına gelmemişti. Ama şimdi bu gerçeği ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Kendine ne kadar güvenmişse, Melanie'ye de o kadar güvenmişti bütün bu korkunç ve ıstıraplı yollar boyunca. Ama bunu hiç farketmemişti. Şimdi Melanie ölüyordu ve Scarlett o olmazsa dayanamayacağını biliyordu.

Aceleyle yatak örtülerinin üzerinde durmakta olan küçücük eli yakaladı ve bu elin ne kadar soğuk olduğunu anlayınca ürperdi.

"Benim, Melly," dedi.

Melanie hafifçe gözlerini araladı. Sanki yanında oturanın gerçekten Scarlett olup olmadığını anlamak istiyordu. Onu görünce yine kapadı gözlerini. Kısa bir sessizlikten sonra nefes aldı ve fısıldadı.

"Söz ver bana. Veriyor musun?"

"Ne istersen!"

"Beau... Ona bak."

Scarlett ancak başını sallayabiliyor ve kabul ettiğini belirtmek için avucunda tuttuğu eli sıkıyordu. Konuşamıyordu, çünkü boğazına bir şeyler düğümlenmişti.

"Onu sana veriyorum." Melly hafifçe gülümser gibi oldu. "Hatırlıyor musun? Bir kere daha sana emanet etmiştim onu? Doğduğunda..."

"Ah, Melly, böyle konuşma! Bunu atlatacağını pekâlâ biliyorsun."

"Hayır, söz ver."

Scarlett yutkundu.

"Tabii söz veriyorum. Onu kendi oğlum gibi tutacağım. Hatta kendi oğlumdan daha iyi davranacağım ona."

Melanie ölgün bir sesle:

"Koleje?..." diye sordu.

"Ah, evet, tabii! Harvard Üniversitesi'ne, Avrupa'ya, istediği her-yere göndereceğim. Ona bir at alacağım, müzik dersine göndereceğim... Ah, Melly, ne olur biraz gayret et de şunu atlat!"

Tekrar bir sessizlik oldu. Melanie'nin yüzünden konuşabilmek için kuvvet toplamaya çalıştığı belli oluyordu.

"Ashley," dedi. "Ashley ve sen..."

Sonra birden sustu. Ashley'in adı anılınca, Scarlett'in kalbi duracak gibi oldu. Acaba Melanie her şeyi biliyor muydu? Bu kadar uzun zamandan beri bunu bir sır olarak içinde mi saklamıştı? Başını eğerek hıçkırmaya çalıştı, ama onu boğmak üzere olan hıçkırık bir türlü çıkamıyordu ağzından. Melanie

biliyordu. Melanie güçlükle:

"Ashley," dedi yine. Sonra kuvvetsiz parmaklarını uzatıp Scarlett'in öne eğik başına dokundu. Hafifçe saçını çekti onun. Ama elleri mini mini bir bebeğin ellerinden daha kuvvetli değildi. Scarlett bunun anlamını biliyordu. Melanie'nin onunla gözgöze gelmek istediğini hemen anladı.

Melanie, tekrar: "Ashley," diye fısıldadı.

Scarlett'in vücudu yine gerildi. Kıyamet gününde Tanrı'nın karşısında hesap verirken ve onun kendisi hakkındaki kararını dinlerken bile bu kadar heyecanlanmayacağını biliyordu. Hayır, o zaman dahi bu kadar kederlenemezdi. Ruhu perişandı, ama büyük bir gayret sarfederek başını kaldırdı. Ama beklediği suçlayıcı bakışlarla karşılaşmadı.

Bir an Scarlett büyük bir ferahlık duydu, ama sonra kederi galip geldi. Sonra Melanie'nin elini sımsıkı sıkıp Tanrı'ya minnetle şükretti. Çocukluğundan beri, ilk defa olarak, alçak gönüllü bencil olmayan bir dua döküldü dudaklarından.

"Sana şükürler olsun, Tanrım. Buna lâyık olmadığımı biliyorum, ama Melanie'ye korkunç gerçeği sezdirmediğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Sonra. Melanie'ye hitap etti:

"Ashley hakkında ne söylemek istiyorsun. Melly?"

"Ona... bakarsın, değil mi?"

"Ah, evet."

"Kolayca nezle olur."

Sustu.

Sonra devam etti:

"İşiyle de ilgilen. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, anlıyorum. İlgilenirim."

Melanie konuşabilmek için büyük bir gayret sarfediyordu.

"Ashley becerikli değildir."

Ancak ölüm Melanie'ye böyle sadakatsiz bir söz söyleyebilirdi.

"Onunla ilgilen Scarlett, ama hiçbir zaman belli etme."

"Onunla ve işiyle ilgilenirim, ama hiç belli etmem. Sanki bir takım tekliflerde bulunuyormuşum gibi yaparım."

Melanie'nin yüzünde yine küçük bir gülümseme dolaştı. Bu zafer kazanmış bir gülümsemeydi. Gözleri tekrar Scarlett'in gözleriyle karşılaştı. Bu bakışla, Ashley Wilkes'in hain dünyaya karşı korunması sorumluluğu bir kadından bir başkasına geçiyordu. Aralarında, yan sessiz bir anlaşmaya varmışlardı. Ama Ashley bunu asla bilmemeliydi... O zaman erkeklik gururu incinirdi.

Şimdi bu güzel yüzdeki mücadele ifadesi kaybolmuştu. Scarlett'in verdiği söz acılarını hafifletmiş gibiydi sanki.

"O kadar akıllı, o kadar cesursun ki... Bana karşı daima iyi davrandın."

Ah, bu sevgi şimdi vicdanına ne kadar ağır geliyordu. Scarlett hayatı boyunca, Ashley'i onun elinden alabilmek için bütün hünerini kullanmıştı. Buna karşılık Melanie, onu sevip ona güvenmiş, ölürken bile bu sevgi ve güvenini teyit etmişti. Hayır, konuşamazdı artık.

Kapı hafifçe aralandı ve eşikte Dr. Meade göründü. Scarlett'e işaret ediyordu. Scarlett yatağın üzerine eğildi. Boğulsa da ağlamayacaktı. Onun elini tutup yanağına bastırdı.

Sesi titremeden:

"İyi geceler," dedi.

Bu kadar tok bir ses çıkartabilmesine kendi de şaştı.

Melanie, yumuşacık bir fısıltıyla:

"Söz ver bana..." dedi.

"Ne istiyorsun, sevgilim?"

"Kaptan Butler... Ona iyi davran... Seni o kadar seviyor ki."

Scarlett şaşırmıştı.

"Rhett mi?" diye düşündü.

Melanie'nin sözlerinin hiçbir anlamı yoktu onun için.

"Evet, kuşkusuz," diye karşılık verdi.

Sonra onun yumuşacık eline hafif bir öpücük kondurarak yatağın üzerine bıraktı.

Kapıdan çıkarken, Dr. Meade:

"Hanımlara söyle, hemen gelsinler," diye fısıldadı.

Yaşlardan boğulan gözleriyle, Pitty ile India'nın hışırtı çıkarmasın diye eteklerini tutarak doktorun peşinden odaya girdiklerini gördü. Kapı arkalarından kapandı. Evde büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ashley ortalıkta görünmüyordu. Scarlett yaramaz bir çocuk gibi köşeye giderek başını duvara yasladı ve ağrıyan boğazını sıvazladı.

O kapının arkasında Melanie can çekişiyordu. Onunla birlikte, Scarlett'in uzun yıllardan beri dayandığı güç de ortadan kalkacaktı. Ah, niçin, niçin, Melanie'yi ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu daha önce anlamamıştı? Ama kim derdi ki, mini mini renksiz Melanie bir kudret abidesi olarak Scarlett'in hayatında önemli bir yer sahibi olacak? O Melanie ki bir yabancıyla karşılaştığı zaman utancından ağlamaklı olur, kendine ait bir fikri dile getirmek için sesini yükseltemez, yaşlı hanımların eleştirilerinden korkar, bir kazı bile korkutamazdı... Buna rağmen...

Scarlett birden, dünya ile kendisi arasında çekilmiş olan kılıcın sonsuza kadar

kınına girdiğini düşündü ve bütün cesareti kayboldu. Ne yapacağını bilemiyordu. Onu kim koruyacaktı? Nazını kim çekecekti? Hasta olduğu zaman kim bakacaktı? Mahvolmuş bir insan gibi:

"Melly hayattaki tek kadın arkadaşımdı," diye düşündü. "Annemden sonra, beni seven biricik kadın oydu. O da annem gibi zaten. Herkes onun eteklerine tutunarak yaşayabiliyor ancak."

Sanki bu kapalı kapının ardında yatan Ellen'di. Dünyayı ikinci bir defa terkediyor gibiydi. Scarlett yine Tara'daydı. Bütün dünya kulaklarında uğulduyordu. Annesi olmasa, bu narin yapılı, yumuşak yürekli kadının korkunç gücü olmasa dünyayla nasıl başa çıkardı?

Genç kadın oturma odasına girdi. Üşümüş bir hayvanın ateşi arayışı gibi onu arıyordu, ama Ashley oturma odasında yoktu. Onu bulmalıydı. Melanie'nin gücünü ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu tam onu kaybedeceği sırada keşfetmişti. Ama Ashley vardı. Ashley, akıllı, bilgili ve kuvvetliydi. Onu teselli edebilirdi. Scarlett, Ashley'de ve onun aşkında, zayıflığını unutacak gücü bulabilirdi. Onda korkularını ortadan kaldıracak cesaret, kederini hafifletecek bir ağırbaşlılık vardı.

Scarlett:

"Odasında olmalı," diye düşündü.

Ayaklarının ucuna basarak koridoru geçti ve onun odasının önüne gelerek kapıyı hafifçe tıklattı. Cevap gelmeyince itip açtı. Ashley konsolun önünde durmuş, Melanie'nin bir çift yamalı eldivenine bakıyordu. Önce bir tekini aldı ve hiç görmemiş gibi baktı ona. Sonra onu yavaşça, camdan yapılmış gibi özenle yerine bıraktı ve ötekini aldı.

Scarlett titrek bir sesle:

"Ashley!" dedi.

Erkek döndü ve ona baktı. Kurşun rengi gözlerindeki dalgın kayıtsızlık kaybolmuştu. Artık maskesiz ve koskocamandı bu gözler. Scarlett onlarda kendisininkine yakın bir korku, kendisininkinden beter bir çaresizlik ve

derinliğine asla varamayacağı bir hayret ve inanmazlık gördü. Ashley'in yüzünü görünce korkusu iyice arttı. Ona doğru ilerledi.

"Korkuyorum," dedi. "Ah, Ashley, kucakla beni. Öyle korkuyorum ki!"

Ashley kımıldamadı. Karısının eldivenini iki eliyle sıkarak ona bakıyordu. Scarlett elini onun koluna koydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ashley'in gözleri onun yüzünde dolaştı. Orada bir şeyler aradı, aradı, ama bulamadı. Nihayet konuştu. Sesi hiç de her zamanki sesine benzemiyordu.

"Seni istiyordum," dedi. "Koşup seni bulacaktım. Korkan ve teselli arayan bir çocuk gibi. Ama karşımda benden de daha çok korkmuş bir başka çocuk buldum."

Scarlett:

"Olamaz!" diye bağırdı. "Sen korkmazsın. Seni hiçbir şey korkutamaz. Korkutamadı da... Ama ben... Sen daima öyle güçlüydün ki..."

Ashley, avucundaki eldivene baktı. Onu okşayarak:

"Eğer güçlüydü isem, bu arkamda Melly olduğu içindi," dedi. "Oysa şimdi, bütün gücüm onunla birlikte kayboluyor."

Yavaşça:

"Ama Ashley," dedi. "Ama sen onu seviyorsun, değil mi?"

Ashley güçlükle konuşuyordu:

"O benim, yaşayan, nefes alan ve gerçek karşısında kaybolup gitmeyen biricik rüyamdı."

Scarlett birden tedirgin oldu.

"Rüyalar!" diye düşündü. "Rüyadan başka bir şey bilmez ki. Hep-rüyalar

vardır onun

için!"

Kalbi gittikçe ağırlaşıyordu.

"Öyle aptallık ettin ki, Ashley," dedi. "Onun benim gibi bir milyon kadına bedel olduğunu neden farkedemedin?"

"Scarlett lütfen! Doktorun söylediklerini duyduğumdan beri neler çektiğimi bir busen..."

"Neler çektiğini mi?.. Ya ben? ah, Ashley, beni değil de onu sevdiğini yıllarca önce anlamalıydın! Niçin anlamadın? O zaman her şey o kadar başka olacaktı ki. O kadar... Bunu anlamalı ve beni şeref ve fedakârlık gözleriyle oyalamamalıydın! Yıllarca önce bunu bana söylemiş olsaydın ben... Bunun acısı beni öldürebilirdi, ama ne yapıp yapar dayanabilirdim...

Ama sen öyle yapmadın. Bunu farketmek için Melly'nin ölümünü bekledin. Oysa artık çok geç! Elimizden hiçbir şey gelmez. Hiçbir şey yapamayız. Ah, Ashley, böyle şeyleri anlamak erkeklere düşer, kadınlara değil! Bütün bu yıllar boyunca, asıl beni değil de onu sevdiğini, beni de Rhett'in o Watling adlı kadını istediği gibi istediğini farketmeliydin!"

Ashley bu sözler karşısında irkildi, ama reddetmedi. Yüzündeki bütün çizgiler Scarlett'in sözlerinin doğruluğunu onaylıyordu. Omuzları öyle düşüktü ki, Scarlett onun kendi kendini suçlamakta olduğunu anladı.

Düşündü:

"Biraz önce Melly'ye neler söz vermiştim. Oysa ona bunları söz verdikten hemen sonra kocasına kalbini kıracak acı sözler söylüyorum. Oysa bunların söylenmesine gerek yok. O gerçeği biliyor ve bu da onu öldürüyor! O daha büyümemiş. O da benim gibi bir çocuk ve Melly'yi kaybetmek korkusu içinde çılgına dönmüş. Melly bunun böyle olacağını biliyordu.

Melly onu benden çok daha iyi tanıyordu. Bu yüzden hem Beau'yu hem de Ashley'i bana emanet etti. Ashley buna nasıl dayanabilecek? Ben

dayanabilirim. Ama o bunu yapamaz. Melly olmazsa Ashley hiçbir şeye dayanamaz." Tatlı bir sesle:

"Affet beni sevgilim," dedi. "Ne kadar acı çektiğini biliyorum. Ama onun bir şey bilmediğini, asla hiçbir şeyden kuşkulanmadığını düşün. Tanrı bize bu kadarcık olsun yardım etti." Sonra ona kollarını açtı.

Ashley kör gibi atıldı bu kollara. Onun beline bir cankurtaran simidi gibi sıkı sıkı sarıldı. Scarlett ayaklarının ucunda yükselerek yumuşak yanağını onun yanağına dayadı. Bir yandan da ensesindeki saçları okşuyordu.

"Ağlama tatlım. O seni cesur görmek ister. Neredeyse seni çağıracak. Cesur olmalısın. Ağlamış olduğunu anlamamalı. Yoksa üzülür."

Ashley onu o kadar sıkıyordu ki Scarlett nefes almakta güçlük çekiyordu. Boğulur gibi kulağına fısıldadı:

"Ne yapacağım? Ne yapacağım ben? Onsuz yaşayamam!"

Scarlett, Melanie'siz geçecek uzun yıllan düşünerek ürperdi.

"Ben de onsuz yaşayamam," diye geçirdi içinden.

Ama kendini toparlamalı, güçlü olmalıydı. Melanie ona güveniyordu. Ashley ona güveniyordu. Bir kere Tara'da, Ay ışığında, sarhoş kafayla:

"Ağır yükler, onları taşıyabilen omuzlara yüklenir," diye düşünmüştü.

"Yine aynı şeyi düşündü. Kendi omuzlan güçlü, Ashley'in omuzları ise güçsüzdü. Bu yükü taşıyabilmek için omuzlarını doğrulttu ve duygulu olmaktan uzak, şefkatli bir öpücük kondurdu onun ıslak yanağına. Özlemsiz, isteksiz, ihtirassız bir dokunuştu bu.

"Bir çaresini bulacağız," dedi.

Koridorda bir kapı açıldı ve Dr. Meade aceleyle seslendi:

"Ashley, çabuk!"

Scarlett:

"Aman Allah'ım! Öldü," diye düşündü. "Ashley de ona güle güle bile diyemedi. Ama

belki..."

Ashley taş kesilmiş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Scarlett onu itti.

"Haydi, çabuk! Haydi!" diye bağırdı yüksek sesle.

Kapıyı çekip açtı ve onu dışarı çıkardı. Ashley onun sözleriyle canlanmıştı. Koridoru hızla geçti. Melanie'nin eldiveni halâ elindeydi. Scarlett bir süre onun ayak seslerini, sonra bir kapının kapandığını duydu.

Tekrar:

"Tanrı'm!" dedi.

Yavaşça yatağa yaklaşarak üstüne çöktü ve başını elleri arasına aldı. Birden kendisini korkunç yorgun hissetti. Hayatı boyunca bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu.

Bu hareketsizlik içinde tek bir düşünce biçim kazandı. Ashley onu sevmiyordu ve hiçbir zaman sevmemişti. Ama bunu bilmek ona acı gelmiyordu. Oysa gelmeliydi. Kederli, kalbi kırık, kadere karşı isyankâr olmalıydı şu anda. O kadar uzun yıllardan beri onun aşkına güvenmişti ki. Bu güven onu birçok karanlık yerlerden geçirmişti. Ama işte gerçek ortadaydı. Rhett onu sevmiyordu ve Scarlett'in buna aldırdığı yoktu. Aldırmıyordu, çünkü kendisi de onu sevmiyordu. Onu sevmediği için de söylediği ya da yaptığı bir şeyin Scarlett'e acı vermesine imkân yoktu. '

Yatağın üzerine uzandı ve başını yorgun bir tavırla yastığın üzerine koydu. Bu fikirle savaşmak boşunaydı.

Kendi kendine:

"Ama ben onu seviyorum. Onu yıllardan beri sevdim. Aşk bir anda duygusuzluğa dönüşemez," diyordu, ama hiçbir faydası yoktu. Besbelli

dönüşebiliyordu ve dönüşmüştü.

Scarlett bitkin bir halde:

"O hiçbir zaman gerçekten var olmadı, sadece benim hayalimde yaşadı," diye düşünüyordu. "Ben kendi yarattığım bir şeyi sevdim. Aslında Melanie kadar ölü olan bir şeyi. Bir takım elbise yaptım ve ona aşık oldum. Ashley atının üzerinde evimize geldiği zaman ne kadar yakışıklı, öteki delikanlılardan ne kadar farklıydı! Ona hemen bu çok sevdiğim elbiseyi giydirdim. Ama bu elbise ona uyuyor mu, uymuyor mu hiç düşünmemiştim. Onu yıllarca o kılıkta gördüm. Onun aslında nasıl bir insan olduğunu asla görmek istemiyordum. Onun hep güzel elbiselerini sevdim, ama kendisini asla sevmedim."

Uzun yıllar ötesine baktığı zaman, yeşil çiçekli güzel elbisesiyle Tara'nın fidanlığında oturduğunu görür gibi oluyordu. Oraya, pırıl pırıl saçları olan genç ve yakışıklı bir binici gelmişti. Şimdi anlıyordu ki, o da Gerald'e zorla aldırttığı mavi taşlı küpeler gibi bir gençlik, hatta çocukluk hevesinden başka bir şey değildi. Bu küpelere sahip olur olmaz hevesi geçmişti. Scarlett'in sahip olduğunda bıkmadığı tek şey paraydı. Eğer eskiden Scarlett onunla evlenmeyi reddetmek fırsatını bulmuş olsaydı, kuşkusuz Ashley de ucuzlayacaktı. Eğer o da öteki delikanlılar gibi onun karşısında heyecan ve kıskançlık nöbetlerine tutulsa, kendinden geçse, ondan merhamet dilense, ona yalvarsa, bu sarışın genç de, yeni bir erkekle tanıştığı anda unutulacaktı.

Acı acı düşündü:

"Ne büyük aptallık etmişim. Şimdi ise bunun cezasını çekeceğim. O kadar uzun bir süredir istediğim şey gerçekleşti. Ashley'e sahip olabilmek için Melly'nin ölmesini istedim hep. Şimdi öldü ve Ashley benim oldu. Ama onu istemiyorum. O Allah'ın belası şerefi yüzünden Rhett'den ayrılıp kendisiyle evlenmek isteyip istemediğimi soracak. Onunla evlenmek mi?

Gümüş bir tepsiye koyup önüme getirseler istemem. Ama buna rağmen onu bütün hayatım boyunca omzumda taşıyacağım. Ölene kadar, onun aç kalmamasına, insanların zavallıcığın kalbini kırmamasına göz kulak olmak zorundayım. Eteklenme yapışan bir çocuk daha kazandım böylece. Bir aşık kaybettim ve bir çocuk kazandım. Eğer Melly'ye söz vermemiş olsaydım, onu

bir daha görmek bile istemezdim."

Dışarıda fısıltılar duydu ve kapıya gittiği zaman korku içinde bulunan zencilerin arka holde bekleştiklerini gördü. Dilcey'in kucağında Beau uyuyordu. Peter amca ağlamaktaydı. Cookie de ağlıyor ve geniş ıslak yüzünü önlüğüne kuruluyordu. Üçü de şimdi ne yapacaklarını öğrenmek ister gibi ona baktılar. Scarlett oturma odasına baktı ve Pitty ile India'nın birbirlerinin ellerini tutarak ayakta durmakta olduklarını gördü. İkisi de birer heykel gibiydiler ve India hayatında ilk defa olarak inatçı ve kötü kalpli görünmüyordu. Pitty hala titreyerek "Ah Scarlett bu..." diye söze başladı. Scarlett onlara:

"Benimle konuşmayın yoksa bağıracağım," dedi. "İkinizden de tek bir kelime istemem."

Pitty halayı okşadı ve ön kapıya yöneldi. Bu odada bir dakika daha durursa patlayacağını hissediyordu. Yalnız kalmalıydı. Ağlaması lâzımdı. Yoksa kalbi duracaktı.

Karanlık verandaya çıktı ve kapıyı kapattı. Nemli gece havası yüzüne çarptı. Yağmur durmuştu. Ara sıra yapraklardan damlayan suların sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Dünya kalın bir sise bürünmüştü. Bu üşütücü, ürpertici sis, can çekişen bir yılın haberini vermekteydi insanlara.

Scarlett başını verandanın sütunlarından birine dayayarak ağlamaya hazırlandı, ama gözyaşları gelmiyordu. Bu gözyaşlarıyla geçiştirilemeyecek kadar büyük bir felaketti. Bütün vücudu sarsılıyordu. Hayatının en önemli iki şeyi, şimdi büyük bir fırtınanın önüne kattığı toz tanecikleri gibi savruluyorlar ve Scarlett bunu kulakları uğuldayarak seyrediyordu. Bir ara, eski uğurunu imdada çağırmaya çalıştı:

"Bunu yarın düşüneceğim! O zaman daha kolay dayanabilirim bu felâkete!" Düşündü:

"Şimdi içeri girip onlarla konuşamam. Bu akşam Ashley'in karşısına çıkıp on:* teselli edemem. Hayır, bu gece yapamam bunu! Yarın sabah erkenden gelir, yapmam gereken şeyleri yapar, söylemem gereken şeyleri söylerim."

Evi sadece beş ev ötedeydi. Şapkasını ve pelerinini almadan karanlık merdivenlerden aşağı indi. Sisli gecenin içine süzüldü. Köşeyi döndü; Şeftali Ağacı Caddesi'ne giden tatlı yokuşu tırmanmaya başladı. Sessiz ve ıslak bir dünyada yürüyor ve adımları bile ses çıkartmıyordu.

Yokuş yukarı tırmanırken, birden akıtamadığı gözyaşlarının sıkıştırdığı göğsünde pek sıkıntılı pek tedirgin bir korku belirdi. Scarlett'e öyle geliyordu ki, o bütün hayatı boyunca bu sisli yerde yaşamıştı, bütün hayatı boyunca buradan kurtulabilmenin yollarını aramış, göğsündeki bu dondurucu korkuyu birçok kereler hissetmişti. Gerçek dışı, gerçek üstü, bir duyguydu bu. Scarlett ne yapacağını, ne düşüneceğini, bundan nasıl kurtulacağını şaşırmıştı. Evet, evet, bu rutubetli, soğuk yerde daha önce bulunmuştu. Buradan kurtulmak için neler vermezdi ki! Genç kadın adımlarını sıklaştırırken, ne kadar saçma, diye düşündü. Sinirleri ona oyun oynuyordu şüphesiz. Ama o korkunç duygu bir türlü kaybolmuyor, aksine kendini daha belirli olarak hissettiriyordu. Tereddütle etrafına bakmıyor, korkusu her an biraz daha yoğunlaşıyordu. Tehlike karşısında bulunan bir hayvan gibi kulaklarını dikti, boynunu kıstı. Bir yandan da kendi kendini teselli etmeye çalışıyor, bunun sadece yorgunluktan doğan bir şey olduğunu söylüyordu.

"Gece öyle garip, öyle sisli ki! İnsana adeta kaybolmuş gibi bir duygu veriyor. Hem ben daha önce böyle bir sis görmedim ki... ancak... ancak."

O zaman Scarlett her şeyi anladı ve hayvani bir korku yüreğini sıkıştırdı. Artık biliyordu. Aç yattığı gecelerde rüyasındaki sisin tıpatıp aynıydı bu. O zamanlar da, hiçbir yeri belli olmayan bir ülkede, böyle kör edici bir sis içinde koşup dururdu. Tek bir insana rastlamadığı gibi, durmadan ona doğru ellerini uzatıp orasını burasını çekiştiren gölgeler ve hayaletlerle dolu olurdu ortalık. Yoksa yine rüya mı görüyordu? Yoksa rüyası gerçeğe mi dönmüştü?

Bir an için Scarlett gerçeklik duygusunu yitirdi ve kaybolmuş gibi oldu. O eski kâbuslarında kapıldığı korku yeniden bütün benliğine hakim olmuştu ve kalbi çılgın gibi atıyordu. Bir zamanlar Tara'da olduğu gibi, yine karanlık, sessizlik, ıssızlık ve ölümün ortasında duruyordu. Hayatta sevdiği, önem verdiği, kaybetmek istemediği her şeyi kaybetmişti ve her şey bir harabe haline gelmişti. Korku, soğuk bir rüzgâr gibi kalbini doldurmaktaydı. Bu sisin içinde saklı olan, bu sisin kendisi olan korku ve dehşet, buz gibi soğuk elleriyle onu kavramıştı. Scarlett koşmaya başladı. Rüyalarında yüzlerce kere

koştuğu gibi koşuyordu şimdi. Nereye olduğunu bilmeden, kör gibi koşuyor, adeta uçuyordu. İçindeki o isimsiz dehşet ona hız veriyor, bilmediği bir yere varmak için can atıyordu.

Karanlık ve sisli yol boyunca uçuyordu. Kalbi şiddetle atmaktaydı. Gece rüzgârı soğuk soğuk vuruyordu dudaklarına. Başını önüne eğmişti. Tepesinin üzerindeki ağaçlar bir domuzluk yapmaya hazır birer gölge ya da hayalet gibi ağır ağır ve sessiz sallanmaktaydılar. Bu rutubetli, ıslak sessizlik dünyasının bir yerinde, evet mutlaka bir yerinde, Scarlett için bir kurtuluş vardı! Yokuşu nefes nefese tırmanmaya devam ediyordu. Islak etekleri topuklarına dolaşıyordu.

Ciğerleri patlayacak gibiydi. İpleri sımsıkı çekilmiş olan korsesi kaburga kemiklerini öyle bir sıkıştırıyordu ki, bunlar birer ok gibi kalbine saplanıyordular sanki.

Tam o sırada, gözlerinin önünde bir ışık belirdi. Bu titrek, buzlu bir ışıktı, ama gerçek olduğu muhakkaktı. Kâbuslarında asla ışık görmez, sadece sis görürdü. Aklı bu ışığa dört elle sarıldı. Işık demek güven, insanlar ve gerçek demekti. Birden durdu. Elleri gevşedi. Kendisini içinde bulunduğu korkudan kurtarmaya çalıştı. Evet, gördüğü ışık, Şeftali Ağacı Caddesi'nin iki yanında uzanan gaz lambalarının ışığıydı. Kendi kendine, burası o korkunç sis ülkesi değil, Atlanta'da Şeftali Ağacı Caddesi diye tekrarladı.

Derin bir nefes almaya çalışarak kenardaki binek taşlarından birinin üzerine çöktü. Sanki sinirleri birer gergin ipti de onları elinden kaçırmaktan korkuyordu. Duyduğu dehşet azalmaktaydı, ama kalbinin çarpıntısı başını döndürüp midesini bulandırıyordu.

"Deli gibi konuşuyordum!" diye düşündü. "Deli gibi koşuyordum, ama nereye gidiyordum ki?"

Şimdi daha kolaylıkla nefes alabiliyordu. Oturduğu yerde elini beline koydu ve Şeftali Ağacı Caddesine baktı. Orada, yokuşun bittiği yerde kendi evi vardı. Sanki her penceresinde ışık vardı bu evin. Öyle parlak ışıklardı ki, bunlar sisi ve onun yoğunluğunu yenerek deniz fenerleri gibi parlıyorlardı. Evi! Evet, o gerçekti! Uzakta, sislerin arasında görünen siluetine baktı evinin ve birden huzur duydu. Heyecanı yatışır gibi oldu.

Evet! Evi! İşte gitmek istediği yer orasıydı. Oraya doğru koşuyordu. Evine, Rhett'e.!

Bunu anlayınca sanki Scarlett'in ruhunu esaret altında tutan zincirler birden çözüldü. Onlarla birlikte, onu Tara'ya sığınmak üzere Atlanta'dan ayrılıp yola düştüğü geceden beri izleyen korkular da kayboldu. Tara'ya giden yolun bitiminde dünyanın sona erdiğini keşfetmiş, güvenini, kendini ayakta tutan gücü, ona yol gösteren bilgeliği, o sevgi dolu tatlılığı, anlayışı, kaybettiğini görmüştü. Kısacası, Ellen'i temsil eden her şeyin yol olduğunu anlamıştı orada. Bunlar ise Scarlett'in genç kızlık hayatının kesin belirlenimleriydi. O geceden beri, hayatta maddi bir emniyet kazanmış olmasına rağmen, rüyalarında halâ korku dolu bir çocuktu ve nerede olduğunu bilmediği kuvvetli kollara doğru koşmaktaydı. O kaybedilmiş dünyanın manevi güvenini arıyordu başka bir deyişle.

Oysa şimdi, rüyalarında aradığı cennetin, sis yüzünden göremediği o sıcak, güven verici köşenin yerini biliyordu. Hayır, bu Ashley değildi... hiçbir zaman Ashley olamazdı. Asla! Onda bir bataklık ışığından fazla sıcaklık, kaygan bir kumsaldan fazla güven bulamazdı! Bu Rhett'di! Evet, onu saracak kuvvetli kollara, yorgun başına yastık olabilecek geniş bir göğüse, her şeyi gerçek değeriyle ortaya koyan alaycı bir gülüşe sahip olan Rhett! Ve o her şeyi anlardı, tamamen anlardı. Çünkü gözleri, şeref, fedakârlık ve insan tabiatına güven gibi soyut kavramlarla kör olmuş değildi. Rhett onu seviyordu! Rhett hep aksini söylerdi, ama buna rağmen, Scarlett nasıl olmuş da onun kendisini sevdiğini anlayamamıştı? Melanie bunu görmüş ve son nefesinde, "Ona karşı iyi davran!" demişti.

Scarlett: |

"Ah!" diye düşündü. "Budala ve kör olan sadece Ashley değil. Ben de anlamalıydım."

Rhett yıllar önce kermesde onu görmüş, ne kadar dansa hevesli olduğunu gözlerinden anlayarak ona bu fırsatı vermişti. Rhett Atlanta düştüğü gece onu yangınların ve infilak eden binaların arasından geçirerek Yankeeler'in eline düşmekten kurtarmıştı. Rhett, servetinin çekirdeğini teşkil eden fabrikayı satın alması için ona ödünç para vermişti. Gördüğü rüyalardan korkarak ağlaya ağlaya uyandığı geceler onu Rhett teselli etmişti. Hayır, hiçbir erkek,

bir kadını şiddetle sevmedikçe bu gibi şeyler yapmazdı!

"Onu seviyorum," diye düşündü ve her zamanki gibi gerçeği olduğu gibi, bir hediye kabul eden bir çocuğun doğallığıyla kabul etti. "Onu ne zamandan beri sevdiğimi bilmiyorum, ama gerçek bu. Eğer Ashley olmasaydı bunu çoktan farketmiş olacaktım. Dünyayı görmek fırsatını hiçbir zaman bulamadım, çünkü Ashley hep yolumun üzerinde duruyordu. Ashley'in şerefinin Allah belasını versin!" diye düşündü. "Ashley'in şerefi beni hep yan yolda bıraktı! İlk başlangıçtan beri, ailesini onu Melanie ile evlendirmek istediğini bile bile beni ziyarete gelmekte devam etti. Rhett ise beni hiç yarı yolda bırakmadı. Melanie'nin sürpriz partisini verdiği o korkunç gece bile, boynumu koparacağına bana destek oldu. Atlanta düştüğü gece, beni yolda bırakırken bile kendimi kurtaracağımdan emindi. Herhangi bir şekilde bu işin içinden sıyrılacağımı biliyordu. Yankee hapishanesinden ondan para istediğim zaman, karşılığında kendimi teklif ettiğimde bu teklifimi kabul ettiğini söylerken bile sözlerinin gerçekle ilgisi yoktu. Bunu asla kabul etmezdi. Sadece beni sınıyordu. O beni hep sevdi bunca yıldır ve ben ona karşı ne kadar sert ve kaba davrandım. Tekrar tekrar onun kalbini kırdım, ama o bunu göstermeyecek kadar mağrurdu. Nihayet Bonnie öldüğü zaman da... ah, bunu nasıl yapabildim?"

Scarlett, doğrulup olduğu yerde dimdik durdu ve yokuşun başındaki eve baktı. Yarım saat sonra, dünyada kendisi için değerli olan her şeyi kaybettiğini düşünüyordu. Ellen, Gerald, Bonnie, Dadı, Melanie ve Ashley! Evet, onun için hayatı yaşanmaya değer kılan kimselerdi bunlar ve onları birer birer kaybetmiş bulunuyordu. Ama Rhett'i sevdiğini anlaması için de, onların hepsini birden kaybetmesi gerekiyordu demek! Onu seviyordu çünkü o tutkuluydu, güçlüydü, dürüsttü ve kendisi gibi hayat doluydu, hayata canla başla bağlıydı.

"Ona her şeyi söyleyeceğim," diye düşündü, "Anlayacağından eminim. O beni her zaman anladı. Ona ne büyük aptallık ettiğimi, onu ne kadar sevdiğimi ve bütün bunların acısını çıkartacağımı, kendimi affettireceğimi söyleyeceğim."

Birden kendini güçlü ve mutlu hissetti. Artık ne karanlıktan, ne de sisten korkuyordu ve kalbi sevinçle dolu olarak anlıyordu ki, bir daha onlardan asla korkmayacaktı. Gelecekte, çevresini ne kadar yoğun sisler saracak olursa

olsun, nereye kaçacağını biliyordu artık. Hızla evine doğru yürümeye başladı, ama yol çok uzun geliyordu. Çok çok uzun geliyordu yol ona... Eteklerini dizlerine kadar çekerek bir çocuk gibi sevinçle koşmaya başladı. Ama bu kez korkudan değildi koşusu. Koşuyordu, çünkü yolun sonunda Rhett'in kolları vardı.

Ön kapı hafifçe aralıktı. Scarlett nefes nefese içeri süzüldü ve holde bir an durdu. Başının üzerinde, tavandaki kristal prizmalar ışıl ışıl yanıyordu. Ev ışık içindeydi, ama buna rağmen pek sessizdi. Bu uykunun huzur dolu sessizliği olmaktan çok, gözetleyen, huzur bozucu bir sessizlikti. Bir bakışta, Rhett'in salonda ya da kütüphanede olmadığını gördü ve kalbi kederle doldu. Ya dışarıdaysa ne olacaktı? Ya Belle'in yanında ya da yemeğe gelmediği akşamlar zamanını nerede geçiriyorsa oradaydı ise? Scarlett böyle bir şey beklemiyordu.

Yemek odasının kapısını hafifçe araladı ve sessizce içeri baktı. Rhett masanın başına oturmuştu. Önünde açılmamış bir içki şişesi ve kullanılmamış bir bardak vardı. Tanrı'ya şükürler olsun ki sarhoş değildi! Scarlett kapıyı ardına kadar açtı ve koşup onun kollarına atılmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Ama kocasına baktığı zaman, onun bakışlarında gördüğü bir şey onu eşiğe çiviledi, sözleri ise dudaklarına takılıp kaldı.

Rhett ona yorgun gözlerle bakıyordu. Bu gözlerde her zamanki pırıltıdan eser yoktu. Genç kadının saçları çözülüp omuzlarına dökülmüştü, göğsü heyecanla inip kalkıyordu, etekleri çamur içindeydi. Ama bütün bunlara rağmen, Rhett ne bir şey sordu, ne onunla alay etti, ne de dudaklarını şeytanca bir ifadeyle büktü. Koltuğa gömülmüştü. Elbisesi buruşuktu, beli kalınlaşmaya, yüzü karışmaya başlıyordu. Artık, bu son derece yakışıklı, son derece çevir erkeğin çöküntü devri gelmişti. Her şey bunu ortaya koymaktaydı.

Rhett:

"Gel, otur," dedi. Öldü mü?"

Scarlett başını salladı ve ona doğru aceleyle yürüdü. Rhett kalkmadan ayağını uzatıp bir iskemle çekti ve Scarlett onun üzerine çöktü. Melanie'den hemen konuşmak istemiyordu. Keşke Rhett bu konuyu hiç açmasaydı, diye düşündü.

Ama Rhett'in bakışlarında onun konuşmasını engelleyen bir şey vardı ve birden Scarlett, Melane'nin vücudu soğumadan aşktan konuşmayı düşündüğü için utandı.

Rhett, ağır ağır:

"Tanrı huzur versin ona," dedi. "O hayatta tanıdığım biricik iyi insandı!"

"Ah, Rhett!" diye bağırdı ıstırap içinde. "Ne diye benimle içeri gelmedin? Öyle korkunçtu ki! Bilsen sana ne kadar ihtiyacım vardı!"

Rhett bir an sustu. Sonra kısaca:

"Dayanamazdım," dedi. Sonra kendini zorlayarak, yumuşak bir sesle devam itti, "Tam bir hanımefendiydi."

Rhett tekrar karısına baktı ve bakışları değişti. Sesi de şimdi sakin ve tasasızdı.

"Demek öldü? Bu senin işlerini kolaylaştırıyor, değil mi?"

Scarlett, birden gözleri sessiz yaşlarla dolarak bağırdı.

"Ah, nasıl oluyor da böyle şeyler söyleyebiliyorsun? Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor muydun?"

"Hayır, biliyordum diyemem. Hiç beklenmedik bir şey bu. Sonradan görme beyazlara olan düşkünlüğün hesaba katılacak olursa, nihayet onun değerini anlamış olman, lehine bir şey."

"Nasıl böyle konuşabilirsin? Kuşkusuz onun değerini biliyordum. Sen bilemezsin! Sen onu benim kadar tanımıyordun! Sen onu anlayamazsın... onun ne kadar iyi bir insan olduğunu..."

"Öylemi? Belki öyledir..."

"O kendisinden başka herkesi düşünürdü. Son sözleri de seninle ilgiliydi."

Rhett ona döndü, gözleri birden duygulanmıştı.

"Ne dedi?"

"Hayır, şimdi söyleyemem, Rhett!"

"Söyle!"

Sesi sakindi, ama Scarlett'in bileğini tutan eli genç kadının canını yakıyordu. Scarlett söylemek istemiyordu. Ona olan aşkını bu şekilde açmak istemezdi, ama bileğini sıkan el acele ediyordu.

"O dedi ki... dedi ki... "Kaptan Butler'a iyi davran. Seni o kadar seviyor ki."

Rhett ona baktı ve bileğini bıraktı. Gözlerini önüne eğdi. Şimdi yüzünden birşey anlamaya imkân yoktu. Birden ayağa kalktı ve pencerenin önüne giderek perdelen açıp dışarı baktı. Sanki dışarıda sisten başka görünebilecek bir şey vardı.

Başını çevirmeden:

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Benden Küçük Beau'ya bakmamı ve onu kendi oğlummuş gibi yetiştirmemi istedi."

"Başka?"

"Dedi ki... Ashley... benden Ashley'e de göz kulak olmamı istedi."

Rhett bir an konuşmadı sonra hafifçe güldü.

"İlk karısının izin vermesi hoş bir şey, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Rhett ona döndü ve Scarlett içinde bulunduğu şaşkınlığa rağmen onun yüzünde hiç de alaycı bir ifade bulunmadığını farketti.

"Söylediklerimin yeteri kadar açık olduğunu sanıyorum. Miss Melly öldü. Beni boşamak için elinde yeteri kadar delil olduğu muhakkak. Şöhretin de

öylesine berbat ki boşanmanın sana zarar vereceğini sanmam. Dindar da olmadığın için kiliseyi de umursamazsın. O zaman... Ashley ile birlikte bütün rüyaların gerçek olacak. Üstelik Mis Melly'nin izniyle."

Scarlett:

"Boşanmak mı?" diye bağırdı. "Hayır! Hayır!" Bir an ne yapacağını bilmeden olduğu yerde sallandı. Sonra ona doğru koşup koluna sarıldı. "Hayır, tamamen yanılıyorsun! Çok yanılıyorsun. Ben boşanmak istemiyorum! Ben... "

Sustu çünkü söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Rhett elini uzatıp onun çenesini kavradı ve yüzünü kendine doğru kaldırdı. Bir an, uzun bir an onun gözlerine baktı. Scarlett de ona bakıyordu. Bütün kalbi, bütün duygulan gözlerine toplanmıştı.

"Yanılıyorsun," dedi. "Rhett, bu gece her şeyi anladım ve sana söylemek için eve kadar koşarak geldim. Ah, sevgilim ben..."

Rhett, onu seyrediyordu.

"Yorgunsun," dedi. "Yatsan iyi olur."

"Ama sana söyleyeceklerim var.!"

Rhett, kararlı bir sesle:

"Scarlett," dedi, "Hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorsun!"

"Şekerim, söyleyeceklerin yüzünde yazılı. Birisi, bir şey, sana, kadersiz dul Mr. Wilkes'in senin bile çiğneyemeyeceğin kadar kart bir lokma olduğunu anlatmış. Yine aynı şey, beklenmedik bir anda, çekici parlak yanlarımı senin gözünün önüne sermiş." Durdu. Hafifçe içini çekti. "Bundan konuşmanın hiçbir yararı yok."

Scarlett şaşırarak derin bir nefes aldı. Şüphesiz Rhett her zaman onun

düşüncelerini bir kitap gibi okumuştu. Bugüne kadar Scarlett bunu asla kabul etmemiş, hep reddetmişti, ama kendi saydamlığı karşısında büyük bir hayrete kapılıp da bu hayret hafifledikten sonra, Rhett her şeyi o söylemeden anladı diye büyük bir sevinç ve ferahlık duydu. Biliyordu ki kocası onu anlamıştı ve yapmak zorunda olduğu şey, birden mucizevi bir şekilde kolaylaşmıştı. Bundan bahsetmenin hiçbir faydası yoktu ha! Kuşkusuz Rhett, Scarlett onu uzun yıllar ihmal etti diye kırgındı, kuşkusuz onun böyle birden yön değiştirivermesi karşısında hayrete kapılmış ve güvenememişti ona.

Ellerini, onun oturduğu koltuğun kenarlarına dayadı ve Rhett'e doğru eğildi.

"Sevgilim, sana her şeyi anlatacağım," dedi. "Bilsen ne kadar yanılmışım. Ne kadar aptallık etmişim..."

"Scarlett, bunları söyleme. Önümde baş eğme. Buna dayanamam. Bırak biraz gururumuz kalsın. Evliliğimizden hatırlayabileceğimiz güzel bir şey olsun bari. Bu sonuncuyu esirgeme bizden."

Scarlett birden doğruldu. Sonuncu ha? Bu sözlerle Rhett ne demek istiyordu? Yoksa... Oysa bu daha bir başlangıçtı. Onlar mutluluklarının henüz basındaydılar.

Rhett'in elini uzatıp onun ağzını kapatıp sözlerine engel olmasından korkar gibi aceleyle konuştu.

"Ama sana anlatmak istiyorum," dedi. "Ah, Rhett, seni o kadar seviyorum ki, sevgilim! Seni yıllardan beri seviyormuşum da haberim yokmuş. Ne kadar aptalmışım, değil mi? Rhett, bana inanmalısın!"

Rhett bir an ona baktı. Genç kadın önünde kımıldamadan duruyordu. Erkeğin bakışları onun gözlerine saplandı ve bu gözlerin çok derinlerine uzandı. Scarlett onun inandığını, ama ilgi duymadığını gördü.

Nihayet:

"Sana inanıyorum," dedi. "Ama Ashley Wilkes ne oluyor?"

Scarlett, sabırsız bir hareketle:

"Ashley!" dedi. "Bana kalırsa çok uzun bir zamandan beri onu sevmediğimin farkına varmış bulunuyorum. Küçüklüğümden beri dört elle sarıldığım bir alışkanlık olmuştu o benim için. Ya da onun gibi bir şey. Onun asıl kişiliğini anlamış olsaydım, daha başlangıçta onu sevmezdim, Rhett. Doğruluk ve şeref hakkında bütün söylediklerine rağmen, öyle çaresiz, öyle korkak bir yaratık ki..."

Rhett:

"Hayır," dedi. "Onun hakkında gerçeği bilmek istiyorsan, onu olduğu gibi görmelisin. O sadece ait olmadığı bir dünyaya yakalanmış seçkin bir kimsedir. Ve bu yenidünyaya artık var olmayan eski dünyanın kurallarıyla uymaya çalışmaktadır."

"Ah, Rhett, ne olur ondan konuşmayalım! Artık onun ne önemi var? Memnun değil misin? Yani şey demek istiyorum... Sevinmiyor musun ki..."

Rhett'in yorgun gözleri onun gözlerine takılınca utanarak sustu. İlk sevgilisine aşkını itiraf eden bir genç kız gibi heyecanlıydı. Ah, ne olur, Rhett onun işini kolaylaştırsaydı! Ne olur ona kollarını açsa, Scarlett de minnetle bu kollara atılsa, bir kedi gibi kıvrılıp, başını onun göğsüne dayasaydı! Dudakları onun dudaklarına uzanarak her şeyi daha iyi anlatabilirdi. Bu kırık dökük kelimeler duygularını istediği gibi dile getiremiyorlardı. Ama ona bakınca, Rhett'in kendisine sadece hainlik olsun diye yaklaşmazlık etmediğini gördü. Sanki Scarlett'in söylediği şeylerin hiçbir önemi yokmuş gibi hayretle bakıyordu genç kadına.

"Memnun olmak mı?" dedi. "Bir zaman bunları senden duysam, diz çöküp Tanrı'ya dua ve şükrederdim. Ama şimdi önemi yok."

"Önemi yok mu? Neler söylüyorsun? Şüphesiz önemi var! Rhett, beni seviyorsun, değil mi? Mutlaka seviyorsun, Melly öyle söyledi."

"Evet, bildiği kadarıyla doğru söylemiş. Ama Scarlett, en ölümsüz aşkın bile yıpranabileceğini hiç aklına getirmedin mi?"

Scarlett, ona nutku tutulmuş gibi baktı. Ağzı yuvarlak bir "o" harfi şeklini almıştı.

Devam etti:

"Benimki yıprandı. Ashley Wilkes ve senin istediğini sandığın her şeyi elde etmek yolundaki inatçı direnişin karşısında yıprandı... Evet, yıprandı."

"Ama aşk yıpranmaz!"

"Senin Ashley'e duyduğun aşk yıprandı ya!"

"Ama ben onu hiçbir zaman gerçekten sevmedim ki!"

"Hiç değilse, bu geceye kadar, bunun iyi bir taklidini yaptın. Scarlett, seni ne suçluyorum, ne eleştiriyorum, ne de azarlıyorum. O zamanlar geçti. Ne olur, savunmaların ve açıklamalarınla yorma beni. Eğer birkaç dakika sözümü kesmeden dinlemeyi başarabilirsen, ne demek istediğimi anlatabilirim. Ama Tanrı şahittir ki, açıklamalara hiç gerek olmadığı kanısındayız. Gerçek o kadar açık ki!"

Scarlett oturdu. Gaz lambasının ışığı bembeyaz yüzünü aydınlatıyordu. Rhett'in sesi sakindi. İlk defa olarak Rhett onunla böyle konuşuyordu. İki eşit insanın konuşmasıydı bu. Rhett onunla alay etmiyor, önüne bilmeceler sürmüyor, onu öfkelendirmeye çalışmıyordu. Tıpkı öteki insanların birbirleriyle konuştukları gibi konuşuyorlardı.

"Seni bir erkeğin bir kadını sevebileceği kadar çok sevdiğim hiç aklına geldi mi? Sonunda sana sahip olmadan önce, yıllarca seni sevdiğimi biliyor muydun? Savaş boyunca, seni unutmak kararıyla uzaklara gider, bunu başaramayınca yine sana dönerdim. Her zaman, her zaman dönerdim sana. Savaştan sonra, sadece geri dönüp seni bulabilmek için hapse atılmayı göze aldım. Seni öyle seviyordum ki, herhalde Frank Kennedy bilinen şekilde ölmese onu ben öldürürdüm. Seni seviyordum, ama bunu bilmeni istemiyordum. Seni sevenlere karşı öyle vahşisin ki Scarlett. Onların sevgisini eline alıyor ve bir kamçı gibi başlarının üzerinde sallıyorsun."

Bütün bunlar arasında sadece Rhett'in Scarlett'i sevdiği bir anlam taşıyordu genç kadın için. Onun sesindeki uzak tutku ve sevgi ifadesi genç kadını yine heyecanlandırdı ve yüreği mutlulukla doldu. Nefesini tutmuş, dinliyor, bekliyordu.

"Seninle evlendiğim zaman beni sevmediğini biliyordum. Ashley meselesinden haberim vardı, biliyorsun. Ama öyle aptaldım ki, sana kendimi sevdirebileceğimi sanıyordum. İstersen gül, alay et. Ama seni sevmek, seni şımartmak, sana arzu ettiğin her şeyi vermek istiyordum. Seninle evlenmek ve seni korumak, istediğini yapmana fırsat vermek istiyordum. Tıpkı Bonnie'ye yaptığım gibi... Öyle büyük sıkıntılar çekmiştin ki, Scarlett. Senin çektiklerini benden iyi bilen yoktu ve artık savaşa son verip senin yerine benim savaşmama razı olmanı istiyordum. Senin bir çocuk gibi oyun oynayarak vakit geçirmeni istiyordum. Çünkü çocuktun. Cesur, ürkmüş, inatçı ve akıllı bir çocuk. Bence halâ da çocuksun. Bir çocuktan başka hiç kimse bu kadar akıllı, bu kadar inatçı ve bu kadar hissiz olamaz."

Gözlerini erkeğin esmer yüzünden ayırmıyor, korkularını yok edecek bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Birbirimiz için yaratıldığımız şüphe götürmez bir gerçekti. Bu o kadar açıktı ki, seni tanıyan erkekler arasında, iç yüzünü öğrendikten sonra seni sevmekte devam eden biricik erkek bendim. Sen de benim gibi, sert, haşin ve açgözlüydün. Seni seviyordum ve şansımı denemek istedim. Ashley Wilkes'i unutacağını sandım. Ama..." Omuzlarını silkti. "Bildiğim her yolu denedim. Ama hiçbiri bir işe yaramadı. Seni de o kadar seviyordum ki, Scarlett. Eğer fırsat verseydin seni bilsen ne kadar yumuşak ve şefkatli bir tarzda sevebilirdim. Ama seni sevdiğimi sana açıklayamazdım, çünkü hemen beni zayıf bir insan sayacağını ve sana karşı duyduğum aşkı aleyhime kullanacağını biliyordum. Ve üstelik ortada, daima, daima Ashley vardı. Bu beni deli ediyordu. Her gece karşında oturduğumda, içinden benim yerimde Ashley'in olmasını özlediğini biliyordum. Bu çok acıydı. Dayanılır şey değildi. Sonra geceleri seni kollarıma aldığımda... Her neyse bunların önemi yok artık. Şimdi düşünüyorum da, ne diye bunların bana bu kadar acı verdiğini anlayamıyorum. İşte beni Belle'e iten de buydu. Bütün kalbiyle beni seven ve benim saygıdeğer bir erkek olduğumu düşünerek dehşetli hürmet gösteren bir kadının yanında olmak domuz gibi gururumu kabartıyordu. Bu kadın okuma-yazma bilmeyen bir orospu bile olsa, durum değişmiyordu. Bu erkeklik gururumu tatmin eden bir şeydi. Sen bu konuda hiç de göz boyayıcı olmadın, şekerim."

Scarlett, Bell'in adını duyunca büyük bir üzüntü duydu. Kederli bir sesle:

"Ah, Rhett..." diye mırıldandı.

Ama Rhett, bir el işaretiyle onu susturdu ve devam etti.

"Ve, sonra.... o gece, hani seni yukarı taşıdığım gece... sandım ki... ümit ettim ki... öyle ümitliydim ki, ya yanıldımsa diye ertesi gün karşına çıkmayı göze alamadım. Evet, yanılmış olabilirdim. Belki de halâ beni sevmemekte devam ediyordun. Bana gülüp benimle alay edeceksin diye öyle korkuyordum ki, evden çıkıp sarhoş oldum. Geri döndüğümde tir tir titriyordum. Eğer yerinden kalkıp beni karşılasaydın, ya da en küçük bir işaret verseydin ayaklarını öpebilirdim. Ama yapmadın."

"Ah, Rhett, o zaman ben seni istiyordum, ama sen bana karşı o kadar kaba davrandın ki! Evet, seni istiyordum. Hatta sanırım, seni sevdiğimi ilk olarak o zaman anlamıştım. Ashley mi? O günden sonra Ashley ile hemen hemen hiç ilgilenmedim. Ama sen bana o kadar kötü ve kabaca davranıyordun ki ben... "

Rhett:

"Ya demek öyle..." dedi; "Şu halde, anlaşmazlık olmuş! Ama artık önemi yok. Sana bunları sadece sonradan merak etme diye söylüyorum. Hastalandığın zaman, bunun bütün suçunun bende olduğunu biliyordum. Beni çağıracağın anı bekleyerek, bütün günümü ve gecemi kapını gözlemekle geçiriyordum. Ama çağırmadın ve o zaman ne kadar budalalık ettiğimi ve her şeyin bittiğini anladım."

Rhett sustu ve Scarlett'in ötesinde bir yere ve bir şeye baktı. Şimdi de, hiçbir şey söylemeden onun asık suratını seyretmekle yetindi.

"Ama Bonnie vardı ve onun sayesinde benim için her şeyin bitmemiş olduğunu hissediyordum. Bonnie'nin sen olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Evet, savaştan önceki halinle, savaşın etkileri seni böylesine değiştirmeden önceki halinle... O kadar sana benziyordu ki. Hayat doluydu, cesurdu, neşeliydi. Ve ben onu okşayıp sevebiliyor, istediğim kadar şımartabiliyordum... sana yapmak istediğim gibi. Ama o senin gibi değildi; o beni seviyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki senin istemediğin aşkımı geri aldım ve ona verdim... O öldüğü zaman, her şeyimi de birlikte götürdü."

Rhett'in kendisini kollan arasına alıp dizlerine oturtacağını ümit ederek ona doğru yürüdü.

"Ah, sevgilim!" dedi. "Ah sevgilim, öyle üzgünüm ki bilemezsin. Ama bütün bunları unutturacağım sana! Şimdi her şeyi bildiğime göre öyle mutlu olabiliriz ki! Rhett... bana bak Rhett! Başka... başka çocuklarımız da olur. Bonnie gibi olmaz ama..."

Rhett, bir dilim ekmeği reddeder gibi:

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Kalbimi üçüncü kere tehlikeye atamam."

"Rhett, böyle şeyler söyleme! Ah, bilmem ki nasıl anlatsam sana. Ne kadar üzgün olduğumu söyledim ya..."

"Sevgilim öyle çocuksun ki. Üzgünüm demekle geçmiş yılların hatalarını ve acılarını ortadan kaldırabileceğini sanıyorsun. Her şeyin unutulacağını, eski yaraların birden kapanacağını sanıyorsun... Mendilimi al, Scarlett. Hayatının hiçbir krizli anında mendilin olduğunu hatırlamıyorum."

Scarlett mendili alıp burnunu sildi ve yerine oturdu. Rhett'in onu kollarına almayacağı açıkça ortadaydı. Kendisini sevdiği hakkında bütün söylediklerinin de önemsiz olduğu anlaşılmaya başlıyordu. Bu çok eski bir döneme ait bir hikâyeydi. Rhett bu hikâyeye hiç başından geçmemiş gibi bakıyordu. Oysa bu korkunç bir şeydi. Scarlett'e düşünceli ve acıyan gözlerle bakıyordu.

"Kaç yaşındasın, şekerim? Bunu bana hiçbir zaman söylemedin."

Scarlett mendili ağzına kapatmıştı. Boğuk bir sesle:

"Yirmi sekiz," dedi.

"Pek ileri bir yaş değil. Hatta dünyada her istediğini elde edip ruhunu kaybetmiş olmak için çok erken bir çağ. Öyle ürkmüş görünme. Ashley ile arandaki aşkın hüsranla sonuçlanmış oluşundan söz etmiyorum. Sadece bir benzetme yaptım. Seni tanıdığımdan beri iki şey istiyorsun. Bunlardan biri Ashley, biri de bütün dünyaya "canın cehenneme" diyebilecek kadar zengin

olmaktı. Oysa şimdi yeteri kadar zenginsin ve dünyaya iyice meydan okumuş bulunuyorsun. İstediğin an Ashley'i de elde edebilirsin. Ama her nedense şimdi bunlar yeterli görünmüyor."

Scarlett korkmuştu, ama Ashley hikâyesi yüzünden değil. Şöyle düşünüyordu:

Gözlerini sildi ve ümitsiz bir sesle:

"Rhett," dedi, "Eğer bir zamanlar beni bu kadar çok sevdinse, içinde bana karşı bir şeyler kalmış olmalı."

"Bu aşktan içimde sadece bir şey kaldı. Ne yazık ki sen ikisinden de pek nefret edersin. Hatta onların en çok nefret ettiğin şeyler olduğunu söyleyebilirim ki merhamet ve garip bir iyilik etme duygusu!"

Merhamet ve iyilik etme duygusu ha!

Scarlett, ümitsizlik içinde:

"Aman Allah'ım!" diye düşündü. "O halde... o halde... ben her şeyi mahvettim, bütün sevgini yıktım, beni artık sevmiyorsun, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Scarlett, halâ bir şeyi istediğini söylemekle, o şeyi elde etmenin aynı şey olduğunu sanan bir çocuk gibi, inatla:

"Ama," dedi, "Ama ben seni seviyorum."

"Bu senin için büyük bir talihsizlik."

Scarlett bu sözlerin şaka olarak söylenip söylenmediğini anlamak için hemen başını kaldırıp baktı, ama onun yüzünde hiç de şakacı bir anlam göremedi. Rhett sadece bir gerçeği söylüyordu. Ama genç kadın bu sözlere halâ inanmak istemiyordu. İnanmayacaktı. Çekik gözleri ümitsiz bir inatla yanarak Rhett'e baktı. Çene kemikleri birden keskinleşti ve Scarlett'in tatlı hatları Gerald O'Hara'nın keskin çizgileri halini aldı.

"Budalalık etme Rhett! Ben..."

Rhett sahte bir dehşetle elini salladı ve siyah kaşları birer hilal gibi, eski günleri hatırlatan alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı.

"Bu kadar kararlı görünme, Scarlett! Beni korkutuyorsun. Korkunç tutkularını Ashley'den bana nakletmek kararında olduğunu görüyor, hürriyetim ve düşünce huzurum bakımından endişe ediyorum. Hayır, Scarlett, ben talihsiz Ashley gibi sürüklenmeyeceğim. Hem de zaten buradan gidiyorum."

Scarlett'in çene kemikleri titredi, ama genç kadın bunu belli etmemek için dişlerini sıktı. Gitmek mi? Hayır, her şey olabilirdi, ama bu asla olamazdı! Onsuz hayat nasıl mümkün olabilirdi kendisi için? Herkes, herkes, Rhett'den başka herkes onu terketmişti. Rhett gidemezdi. Ama onu nasıl durdurabilirdi? Scarlett, onun kararlı ve heyecansız aklı, ilgisiz sözleri karşısında güçsüz kalıyordu.

"Buradan gidiyorum. Bunu sana Marietta'dan döndüğüm zaman söyleyecektim."

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Scarlett, ihmal edilmiş, talihsiz kadın pozuna girme. Bu rol sana hiç yakışmıyor. Şu halde boşanmak ya da ayrılmak istemiyorsun, öyle mi? Peki, öyleyse, dedikodulara engel olmak için sık sık geleceğim."

Scarlett, öfkeyle:

"Dedikodular yere batsın," dedi. "Benim istediğim sensin. Beni de götür!"

Rhett:

"Hayır," dedi.

Bu kesin kararını vermiş bir adamın sesiydi. Bir an Scarlett bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Ama gururu ve sağduyusu buna engel oldu.

Şöyle düşündü:

"Böyle yapacak olursam sadece güler. Ya da hiçbir şey söylemeden bakar bana. Kendimi küçük düşürmemeliyim; ona yalvarmamalıyım. Onun nefretini kazanmama sebep olacak hiçbir şey yapmamalıyım. Beni... beni sevmese bile, saygı duymalı."

Çenesini kaldırdı ve büyük bir gayret sarfederek, sakin bir sesle:

"Nereye gideceksin?"

Rhett, gözlerinde hafif bir hayranlık pırıltısı belirerek cevap verdi.

"Belki İngiltere'ye... ya da Paris'e. Belki de Charleston'a gidip hemşerilerimle barışmayı denerim."

"Ama sen onlardan nefret edersin. Onlara güldüğünü o kadar çok-gördüm ki. Üstelik.."

Rhett omuzlarını silkti.

"Halâ gülüyorum. Ama aylak aylak dolaşmaktan bıktım, Scarlett. Kırkbeş yaşındayım. Bu yaşta insan, gençlikte kolayca bir kenara attığı şeylere değer vermeye başlıyor. Ailelerin olanca yaşantısı, kökleri derinlere uzanan şeref ve güven duyguları... Ah, hayır, geri dönmüyorum. Yaptığım hiçbir şeyden dolayı pişman değilim. Çok mutlu bir hayat yaşadım. Öyle neşeli günler geçirdim ki, artık her şeyden bıktım ve değişik şeyler istiyorum. Hayır, değiştirmek istediğim sadece yaşadığım yer. Yoksa başka bir şeyi değiştirmek niyetinde değilim. Ama bildiğim, tanıdığım şeyleri görmeyi özlüyorum artık... o sıkıcı saygı-değerliği özlüyorum... başkalarının saygıdeğerliğini, şekerim, kendimin değil. Seçkin kimselerin yaşadığı hayatın sakin gururunu, geçmiş günlerin zarafetini... O zaman o günleri yaşarken onların ağır cazibesinin farkında değildim... "

Scarlett kendini yine Tara'nın fırtınalı meyve bahçesinde sandı. Rhett'in gözlerinde, o gün Ashley'in gözlerinde gördüğü bakışın aynısı vardı. Ashley'in sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Sanki konuşan Rhett değil de oydu. Bu sözlerin bazılarını hatırladı ve bir papağan gibi tekrarladı:

"Bir ihtişam... Yunan sanatı gibi bir bütünlük, bir simetri."

Rhett, keskin bir sesle:

"Niçin bunu söyledin?" diye sordu. "Benim söylemek istediğim de tam buydu."

"Bunu... bana bir zamanlar Ashley söylemişti."

Rhett omuzlarını silkti. Gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

"Hep Ashley," dedi ve bir an sustu.

Soma yine konuşmaya başladı.

"Scarlett, kırkbeş yaşına geldiğin zaman belki ne demek istediğimi anlayacaksın ve kibar tavırların, bilgiç kimselerin ve ucuz duyguların taklidini yapmaktan bıkmış olacaksın. Ama yine de emin değilim bundan. Bana kalırsa, pırıltı seni daima altının kendisinden çok çekecektir.

Zaten, ben bu düşüncemin doğru olup olmadığını anlayacak kadar uzun zaman bekleyemem. Beklemek istemiyorum da. Beni hiç ilgilendirmiyor bu. Eski günlerin halâ yürürlükte olduğu eski şehirleri, küçük kasabaları arayacağım. Evet, o kadar hassasım şekerim. Atlanta bana göre değil, çok çiğ ve çok genç."

Scarlett birden:

"Sus!" dedi.

Onun söylediklerinin hemen hemen hiçbirini duymamıştı. Aklı hiçbir şey alacak halde değildi. Ama bildiği biricik şey, artık Rhett'in kendisine karşı sevgi duymadığını belli eden sesine dayanamayacağıydı.

Rhett durdu ve ona meraklı bakışlarla baktı.

Ayağa kalkarak:

"Eh, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Scarlett ona doğru ellerini uzattı. Avuçları açıktı. Tarih kadar eski olan yalvarış hareketiydi bu. Genç kadının bütün duyguları, bütün yüreği yüzünde toplanmıştı.

"Hayır," diye bağırdı Scarlett. "Artık beni sevmediğini ve buradan gittiğini biliyorum! Ah sevgilim, sen gidersen ben ne yaparım"

Bir an tereddüt etti, Rhett. Cömert bir yalanın gerçekten daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu. Sonra, omuzlarını silkti.

"Scarlett, ben hiçbir zaman kırık bir şeyin parçalarını toplayıp yapıştıracak ve onun eskisi kadar güzel ve kusursuz olduğuna kendimi inandıracak kadar sabırlı bir adam olmadım. Kırılan bir şey kırılmıştır. Onu yapıştırıp bütün hayatım boyunca çatlak yerlerini göreceğime, sağlamken olduğu gibi anmayı tercih ederim. Belki daha genç olsaydım..." İçini çekti. "Ama ben artık her şeyin üzerine bir sünger çekilebileceğine ya da hayata yeniden başlanabileceğine inanamayacak kadar yaşlıyım. Devamlı yalanların yükünü omuzlayacak gücüm yok. Terbiyeli bir ümitsizlik içinde yaşamaya da gelemem. Seninle yaşayıp sana yalan söyleyemem devamlı olarak. En kötüsü kendime yalan söyleyemem. Baksana, şimdi bile söyleyemiyorum. Keşke senin nereye gideceğin, ne yapacağın beni ilgilendirseydi, ama ilgilendirmiyor."

Kısa bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle; kolayca:

"Şekerim, hiç aldırdığım yok," dedi.

Scarlett sessizce onun üst kata çıkışını seyretti. Boğazında hissettiği acının onu boğacağını ve yerde çırpınmaya başlayacağını sanıyordu. Onun yukarı katta kaybolan ayak sesleriyle Scarlett'in hayatında önemli olan son şey de ölmüş oldu. Scarlett onun verdiği karardan döndürebilecek hiçbir duygusal ya da mantıksal yol olmadığını biliyordu. Onun bütün söylediklerinde samimi olduğunu, kimi sözlerini ne kadar yumuşak bir şekilde söylemiş olursa olsun, asla değiştirmeyeceğini biliyordu. Bundan emindi, çünkü onda güçlü, baş eğmeyen ve keskin bir yan vardı... Oysa Scarlett hayatı boyunca bu nitelikleri Ashley'de aramış ve bulamamıştı.

Sevdiği erkeklerin ikisini de anlayamamış ve ikisini de kaybetmişti. Şimdi

biliyordu ki eğer Ashley'i anlamış olsa, onu asla sevmez, Rhett'i anlamış olsa, onu asla kaybetmezdi. Ümitsizlik içinde, dünyada hiç kimseyi anlamamış olup olmadığını düşündü.

Şu anda beyninde bir uyuşukluk vardı. Scarlett bunun için Tanrı'ya şükrediyordu, ama uzun yılların tecrübelerine dayanarak bunun sonunda büyük bir acı duyacağını da biliyordu.

Tıpkı, bir cerrahın bıçağı altında hücrelerin önce sağırlaşıp sonra sınırsız acıyı duyuşu gibi, Scarlett de felâket karşısında önce sakinleşir, sonra kedere kapılırdı.

Eski uğurunu imdada çağırdı:

"Bunu şimdi düşünmeyeceğim. Onu kaybettiğimi şimdi düşünecek olursam çıldırırım. Bunu yarın düşüneceğim."

Ama kalbi ağrımaya başlamıştı. Uğuru bir kenara iterek:

"Ama," diye bağırıyordu. "Onun gitmesine izin vermemeliyim! Bunun bir çaresi olmalı!"

Scarlett birden hücuma geçen acılar karşısında savunmaya geçti. Kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Bunu şimdi düşünmemeliyim," dedi yüksek sesle.

Olup bitenleri kafasının arka tarafına itmeye çalışıyordu.

"Ben... ben Tara'ya gideceğim."

Bunu akıl edince, neşesi yerine gelir gibi oldu.

Bir kere daha korku yenilgi içinde Tara'ya gitmiş ve onun koruyucu duvarları arasında kuvvet toplayarak zafer için güçlü ve silahlı olarak geri dönmüştü! Ah, Tanrı'm ne olur, sen yardım edersen... bir kere yaptığını bir daha yapabilirdi! Nasıl yapacağını bilmiyordu, ama yapabilirdi. Bunu şimdi düşünmek istemiyordu. Bütün istediği rahatça nefes alabileceği, sükûneti içinde yaralarını sarabileceği ve savaş planını hazırlayabileceği sessiz bir

yerdi. Tara'yı düşündü ve sanki şefkatli bir el kalbini okşuyormuş gibi oldu. Beyaz evin, kızarmaya başlayan sonbahar yapraklan arasında onu karşılayışını düşündü. Taşra akşamının sessizliği, Tanrı'nın izni gibi üzerine çökecekti. Bembeyaz pamuklarla beneklenmiş yeşil tarlalara yağan çiğ onun da acılarına serinlik verecekti. Toprağın kırmızı rengi, kavisli dağlardaki karanlık çamlar, hepsi hepsi ona yardımcı olacaktı.

Bu hayaller ona kuvvet verdi ve bir dereceye kadar da olsa teselli buldu. Acısı ve çıldırtıcı pişmanlığının bir kısmı kayboldu. Bir an olduğu yerde küçük şeyleri hatırladı. Sedir ağaçlarının iki yanını kuşattığı yolu, yasemin ağaçlarını, beyaz duvarlarda canlı bir tabloya benzeyen salkımları, uçuşan beyaz perdeleri görür gibi oldu. Hem dadısı da orada olacaktı. Birden şiddetle dadısını özledi. Küçük kızlığında olduğu gibi, başını onun göğsüne dayamak, kara derili elini saçlarında hissetmek istiyordu. Dadı, onu eski günlere bağlayan zincirin son halkasıydı.

Bura halkı, yenilgiyle karşılaştıkları zaman bile onu kabul etmezlerdi. Scarlett de bu ruha sahipti. Çenesini kaldırdı. Rhett'i elde edecekti yeniden. Bunu yapabileceğini biliyordu. Onun aklına koyup da elde edemediği bir erkek olamazdı.

"Bunu yarın Tara'da düşünürüm. O zaman dayanabilirim. Yarın, onu yeniden nasıl elde edebileceğimi düşüneceğim. Hem de, yarın başka bir gündür."

-SON-